

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600090096U

Room before Town.

1

1

9
K,
10M 13. 14.

1. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

2. The second part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

3. The third part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee.

**PATHOLOGIAE
GRAECI SERMONIS
ELEMENTA**

SCRIPSIT

C. AUGUSTUS LOBECK.

PARS PRIOR

QUA CONTINENTUR DISSERTATIONES
DE PROTHESI ET APHAERESI, DE SYNCOPE,
DE PARECTASI, DE METATHESI, DE PARATHESI
ET SCRIPTURA HYPHEN.

REGIMONTHI BORUSSORUM 1853.

SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT, Strand and WILLIAMS & NORFOLK, Henriette
Street. — PARISIIS APUD A. FRANCK, rue Richelieu & FR. KLINCKSIECK,
rue de Lille. — AMSTELODAMI APUD JOH. MUELLER.

304. e. 77.

305. e. M.

VIRO ILLUSTRISSIMO

CAROLO BENEDICTO HASE

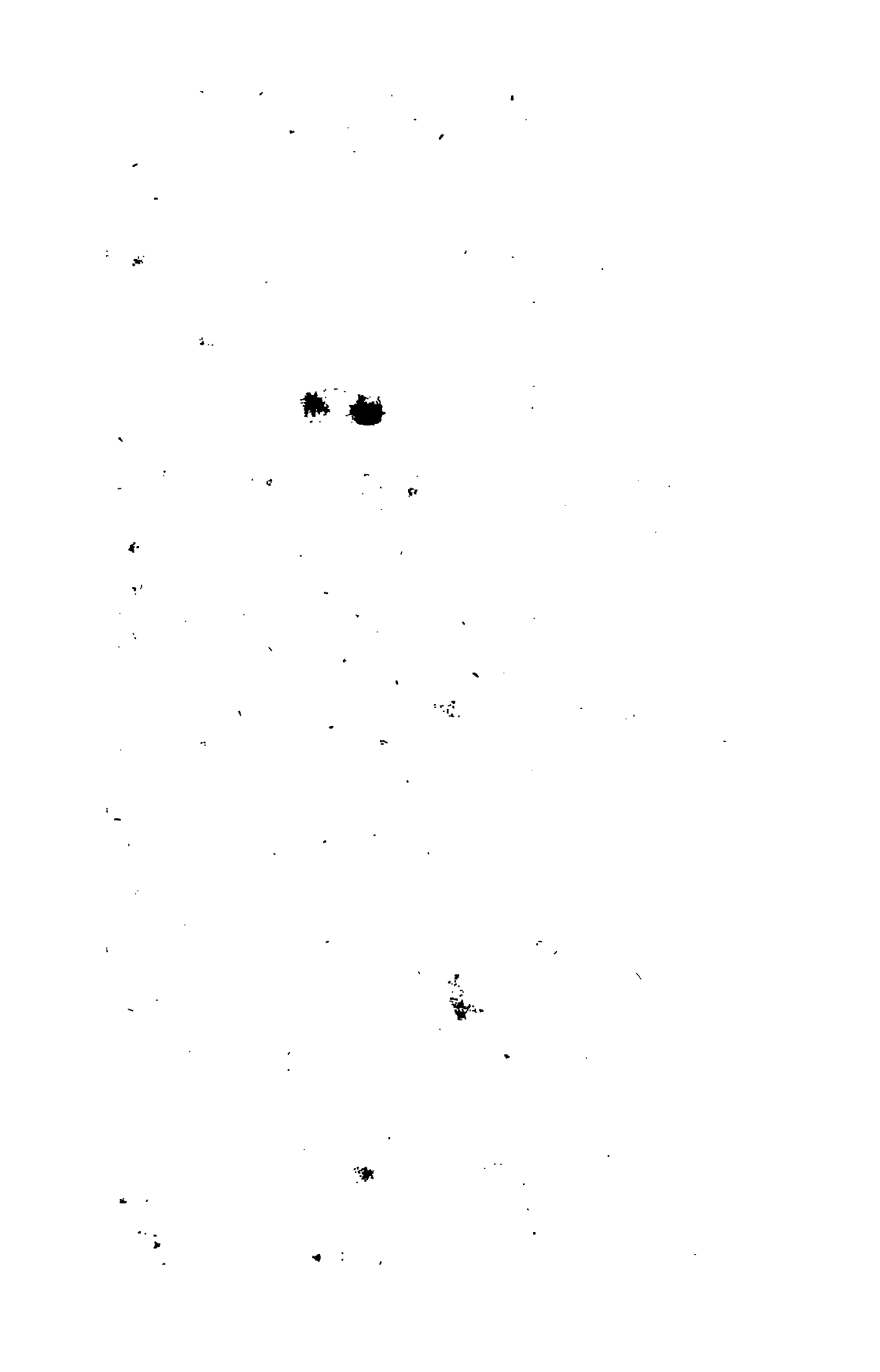
INSTITUTI FRANCOGALLIAE SOCIO

MANUSCRIPTORUM BIBLIOTHECAE PARIS. OBSERVATORI etc. etc.

GRATIAE ET REVERENTIAE TESTANDAE CAUSA

D.

C. A. LOBECK.

PRAEFATIO.

Huic libro praestruxi Prolegomena Pathologiae, quae vestibuli instar sunt; nunc lectores ad penetralia artis a Grammaticis opipare instructae deducendi sunt, quo si intraverint non admodum mirabor si spectatores novitii sibi in nosocomium quoddam devenisse videantur circumstantibus undique vocabulis varie distortis similibusque versuum quos metrici acephalos, procephalos, ischiorrhogicos vocant; nam versus quoque quamvis divino ore fusi sua habent *πάθη*. Id caput fuit priscae disciplinae, cujus reliquias per multa volumina sparsas hoc in libro ordinatim componere constitui — *μικρὰς σιγάλλας ἀπ' Ὠκεανοῦ*. Initium quaerendi attulerunt celebres illae de origine linguae deque analogia et anomalia disputationes per multas aetates acerrimo studio continuatae. Imparilitas autem vel in ordinatione vocabulorum cernitur vel in formatione; illi subjectae sunt figurae eloquutionis, huic passionis; utramque autem sollertissime tractarunt Grammatici analogiae canones generales relinquentes Grammatistis. Illorum in numero primas obtinet Didymi explanator Herodianus, cujus

de dictionibus singularibus libellus multa ex hac doctrina delibata habet. Huic se aggregant scholae oecumenicae ductores partim Alexandrinorum dapes regales depasti partim suis viribus nitentes, omnes autem hoc studio ducti ut vocabula a recta et simplici ratione abalienata affectionis qualiscunque praescriptione excusarent. Prima igitur mihi et antiquissima cura fuit ut omnia, quibus Herodiani et proximorum vestigia impressa essent, studiose conquirerem partim antiquitatis reverentia ductus partim id ad artis literalis archaeologiam pertinere ratus ut non ea demum quae scholae principes protulissent sed etiam successorum et pedisequorum pericula et quasi crepundia artis in conspectu ponerem abjectis tamen quae nimis perverse hallucinati essent; cujusmodi haud pauca non solum novitii Grammatosophistae effuderunt sed etiam antiqui usque ab Heraclito etymologi omnium vocabulorum causas dicere conati; in quos convenit illud quod Hecataeus de universa gente pronuntiavit *οἱ Ἑλλήνων λόγοι πολλοὶ τε καὶ γελοῖοι εἰσιν*. His omnium seculorum ramentis interposui varias de vocabulis controversis conjecturas, de quibus dubium est num uni illarum corruptionum, quas Technici enumerant, subjici debeant an simul pluribus an vero nulli sed potius a communi fonte profluxerint nullo inter se contactu sed libero solutoque in diversas partes flexu, qualia multa finxit Archaeus sive spiritus rector sive quo alio nomine appellandus est arcanus ille onomaturgus, sonorum quibus sensus humani promuntur modulator. Illarum autem vocum pars magna e remotis regionibus repetita ideoque vix summatim cognita est, cognoscendi autem facultas nulla nisi appositis tanquam adminiculis ejusdem coloris exemplis

quorum structura constat. Hac una ratione speciem insolentiae effugiunt inventoque, quo pertinent, ordine et genere certam notam accipiunt atque locum sibi a natura assignatum recuperant alioqui vagae, abruptae et inaestimabiles. Neque jam vereor ne quis hanc operam in literulis apicibusque positam micrologiae cujusdam incuset; nam ut physiologi a rebus manifestis profecti deinceps minutissima quaeque microscopii ope scrupulose perscrutantur, ita graecae analogiae investigatio, unde illa ab antiquis celebrata *ἀκριβολογία ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι* pendet, quo ulterius progreditur eo altius ad interiores et reconditas partes descendit primorum elementorum speculatrix. — Quin aliquam multa praeterierim ad rem necessaria minime dubito, sed excusabit operis omnes fere graeci sermonis partes complexi varietas inexsuperabilis et quod opinione citius obrepsit *τὸ τῆς λήθης γῆρας*. Haec et multa illa quae disputavi quidem sed diffidentia consilii injudicata reliqui trado et mando iis qui hoc rude et silvestre solum excolere pergent. Quo facto *sulcos iterata priores orbita delebit*. Linguarum graecae et latinae affinium et ortu, ut ajunt, priorum si vel maxime notitiam habuissem quantam vellem hic tamen rationem duxissem nullam, non quo haec studia contemnam, ut quidam narrat ¹⁾, sed quia non Ogygiam linguam tractare institui sed Graecam, quae per se ipsa satis superque negotii facessit. Jam nihil reperio

1) Sic fecit Rumpelius *Casuslehre* p. 69. Equidem contraria omnia dixi in *Parall.* 127. adn. Sed Mezzofantiis istis qui consultis lexicis et compendiis manualibus sibi graece scire videntur et jam missis habenis per centum linguas vagantur, non invideo.

quod hic praemoneam nisi has dissertationes plerasque jam prius singulatim editas conjunctas autem vere hujus a ineunte typothetae traditas esse nondum cognito Herma viri immortalis commentario Aeschyleo aliisque libris quibus in Addendis et Corrigendis ²⁾ tomo alteri reservatus sum. Scrips. Regimontii Borussorum prid. C. Novembr. MDCCLII.

2) In inscriptione dissertationis quintae *de parathesi et scripturae hyphen* hoc ultimum nomen paginis singulis addendum erat. Levi sunt p. 72, 8. *ὁμείρω* pro *ὁμείρω*, 209, 4. *propositionum* pro *praepositionum* 221, 16. *κρήδεμνος* pro *κρήδεμνον*, 224, 32. *Ἀπωλλώνιος* pro *Ἀπολλών* 593, 17. *simplice* pro *simplici*.

PROŒMIUM.

§. 1. Interservis quae Grammaticorum coryphaei Didymus, Trypho, Apollonius et Herodianus ¹⁾ *περὶ παθῶν* confecere voluminibus, fortuna studiorum nostrorum cavillatrix supposuit libellos doctorum trivialium Josephi Ithacensis ejusque qui Tryphonem mentitur et his dignitate parium Gregorii, Moschopuli, Draconis, qui hanc amplissimam doctrinam ita attenuarunt ut nuda affectionum nomina reliquerint. Haec illi raptim tanquam monachi litaniam decantantes singulis tria quatuorve exempla supponunt ex Homeri potissimum carminibus excerpta delectu nullo sed ut fors et libido tulit. Neque plus professi sunt artium scriptores latini inde a Cl. Sacerdote usque ad Pompejum et Consentium, nomenclatione *græcæ* usi, teste et auctore romano Virgilio, a quo pedem unum non discedunt. Graeci auctores nomine a medicis sumto *πάθη* appellant, Latini minus apte metaplasmos et nonnunquam barbarismos ut etiam figurae orationis vocantur soloecismi sed cum exceptione *si consilio consulto et cogitate admittantur vel elegantiae causa vel ob metrum* v. Technol. 329. Sic Donatus L. III. p. 25. *barbarismus est una pars orationis vitiosa in communi sermone; in poemate metaplasmus ut reliquiae, olli.* Et Festus p. 170. *metaplasticós dicitur apud poetas usurpari id quod propter necessitatem metri mulare consueverunt, quod idem barbarismus dicitur in sgluta oratione.* Ac ne Graecos quidem hoc durior nomina abstinuisse cognoscimus ex

1) Non ita pridem innotuit Ori liber *περὶ πάθους* v. Ritschel. de Oro p. 37. quem usus numeri singularis non offendit. Et Zonaras quoque s. *Ἐδεύησε* p. 614. nominat Herodiani commentarium *περὶ πάθους*, sed nemo alius. De omnibus illis pathologiae conditoribus in Lerschii libro *de Sprachphilosophie der Alten* litera nulla invenitur.

farragine, quam Valckenarius edidit *περὶ βαρβαρισμοῦ* inscriptam; in hac enim enumerantur aphaeresis, metathesis aliaeque vocum conversiones licitae illicitaeque pag. 194. Eundemque usum loquendi sequutus Theodosius in Gramm. p. 40. non dubitavit pronunciare *εἰρίσκονται βαρβαρισμοὶ ἐν ταῖς ποιηταῖς ἀμέτρητοι οἵτινες γίνονται ἕνεκα μέτρου* ²⁾). Aliis placuit schematismos dicere et metaschematismos ut Quintilianus I. 8, 14. *poetis, quia plerumque metro inservire coguntur, adeo ignoscitur ut vitia ipsa aliis in carmine appellationibus nominentur; metaplasmos enim et schematismos et schemata vocamus*; quo loco verba *et schematismos delenda* censet Spaldingius, quia apud Grammaticos Putschianoe hoc nomen non legatur. Veruntamen habemus Polybii libellum *περὶ σχηματισμοῦ*, in quo tractat systolen, metathesis aliasque affectiones ³⁾; hoc autem nomen sic describit *μετασχηματισμός ἐστι λέξεως συνήθους κίνησις μέτρου χάριν καὶ κατασκευῆς*, quae est tralaticia affectionis definitio.

Verum non solum de appellatione discrepant hujus *αἰδα* et exsanguis nomenclaturae compositores sed etiam de numero. Trypho in Mus. Crit. Cantabr. T. I. 33. universam materiam distribuit generatim *κατὰ τὸ ποσόν* et *κατὰ τὸ ποιόν*. Illius generis, quo quantitas mutatur, decem et octo species simplicies recensent Draco p. 155. et Grammaticus Gregorio adjunctus p. 675. eaeque species *κατὰ συνζυγίαν* componuntur, quia novem adjectione (*πλεονασμῷ ἢ προσθήκῃ*) efficiuntur, totidem aliae defectione (*ἐνδεία*)

2) Quintilianus I. 5, 16 sq. in barbarismis numerat literarum mutationem, divisionem, complexionem et alias affectiones quae etiam in vocibus vulgo approbatis reperiuntur. Nec dubium quin Herodianus ceterique qui *περὶ βαρβαρισμοῦ* scripserunt nonnunquam in hanc regionem deverterint quam nos peragrabimus. Idem argumentum in Didymi aliorumque commentariis *περὶ ὑθορίας* sive *παρεῦθορίας* λέξεως per occasionem tractatum esse colligimus ex eo quod Schol. Dion. p. 943. dicit *τὸ οὔτω παραῦθορά ἐστι τοῦ οὔτως*. Hujus generis nonnulla inserta sunt libello qui Herodiano inscribitur *περὶ λέξεων ἡμαρτημένων*. Hisque similia *ἡλογημένα* vocantur ut genitivi *δουρός, γονρός* Herod. Mon. 34, 30. *εὔαδε* Apoll. Adv. 509. etc.

3) Licentius Schol. Horat. I. Sat. II. 113. syncopen adjectivi *solidus* *solidus* figuram appellat; EM. 508, 38. *καρτομένων* *αχῆμα* *παρασύνδετον*.

cui non dissimilis est schematum divisio κατ' ἐπίτασιν et κατ' ἔκλυσιν Herod. de Fig. p. 590. T. VIII. ed. Walz. Adjectione constant prothesis, anadiplosis, ectasis, epectasis, diaeresis, parenthesis, diplasiasmus, pàremptosis, proschematismus⁴). Defectione vero aphaeresis, arsis, systole, syncope, synaeresis, ellipsis, paralipsis, ecthlypsis, apocope, quae singulae singulis respondent pleonasticis. Atque harum ellipticarum affectionum Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 31. Can. p. 84. et Herodianus de Genit. parag. in Anecd. Cram. T. III. 230. tres tanquam primarias exsignant, aphaeresin, syncopen, apocopen, easdemque consociat Trypho p. 51. ἑλλειψίς ἐστι λέξις οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐξηγηγεμένη· γίνεται δὲ κατ' ἀρχήν, κατὰ μέσον, κατὰ τέλος, οἷον ἀφαίρεσις (εἴβειν), συγκοπή (μῶνυχες), ἀποκοπή (δῶ). Cujus comparisonis haec causa videtur quod tribus illis tollitur litera syllabica, ceterae vero mutationis afferunt minus; nam ellipsis quae proprie ita dicitur (ἔταρος) paralipsis (Ἀχιλεύς) systole (ἔσρος) ecthlypsis (σκηπτοῦχος) syllabarum numerum non imminuunt; synaeresis (Πηλεῖ) vocales servat integras; crasis (ἔνθους) non opprimit sed miscet et involvit. Ad qualitatem spectant duae inconjugae, *metathesis* literarum et trope, quam alii metalepsin sive metabolen vocant, alii antithesin, hoc est commutatio elementorum ea, qua momenta temporum sive quantitas non mutatur velut *μενελός* *μναλός*, *νίτρον* *λίτρον*. Verum si longa vocalis pro brevi ponitur aut contra, illa proprio nomine appellanda est *ectasis*, haec *systole*. Sed illo numero vicenario non omnia continentur, quae Grammaticorum aliqui passionum nomine comprehendunt. Trypho enim subditivus et Polybius p. 613. T. VIII. addunt *τμήσιν*, qua vocabula vulgo copulari solita divelluntur πόλις ἄκρη pro ἀκρόπολις. Id vero non justius huc adnumeratur quam μητρὸς ἀδελφός pro μητράδελφος et contraria tmesi disjunctorum conglutinatio ἀγριώχοιρος pro ἄγριος χοῖρος. Nec satis cogitate Choeroboscus Can.

4) Hoc per errorem omisso in Epim. Cram. I. 131. numerantur ὁκτώ εἶδη πλεονασμοῦ. Sententiam Grammaticorum parum accurate reddidit Matthiae Gramm. §. 33.

p. 103 sq. dativos ὑσμῖνι, Δωδῶνι affectis sive πεπονθόσαι attribuit, qui potius a nominativis imaginariis ὑσμίν, Δωδών derivati sunt v. Parall. 305. Stultius auctor commentarioli jejuni et incomti, qui πάθη λέξεων inscribitur in Anecd. Boiss. T. III. 320. huc refert μετασχηματισμόν παρθενική ἀντὶ τοῦ παρθένος, μετατύπωσιν Ἰλιόθεν ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἰλίου, παραγωγήν Πριάμοιο. Alia sunt quae vocantur πάθη prosodiarum ut Ὑφ' ἐν πάθος προσωδιῶν Hesych. Etenim in App. Etym. Gud. 674, 40. recensentur quatuor barbarismi species, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων, κατὰ πλεονασμόν, κατ' ἐνδειαν, κατὰ προσωδίαν⁵⁾. Accentuuncularum vero duo sunt genera, unum triperitum, quod proprie ita dicitur, τόνοι, πνεύματα, χρόνοι, alterum quod abusive ἡ ἀπόστροφος, ἡ ὑφέν, ἡ ὑποδιαστολή Cram. Anecd. IV. 309, 5. De tonorum et spirituum mutationibus praeter Donatum in Art. p. 26. agunt Grammaticus de Barbar. p. 196. Polybius 229. et Choeroboscus Can. 467. EM. 721, 50. his verbis: βαρβαρισμός ἐστι τὸ ἀμαρτάνειν περὶ τὸν τόνον, ἐάν τις εἴπῃ ἀκράτως· κατὰ δὲ χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακίς ἐκτεταμένως, κατὰ δὲ πνεῦμα, ἐὰν ψιλώσῃ τις τὴν ὑπό. Temporum quidem immutatio proprio nomine distinguitur ectasis et systolae. Si vero ὁμίχλη dicitur pro ὁμίχλη vel μῶρος pro μωρίς, id sine controversia huic quaestioni implicatum est sed in hoc tamen libro non tractabitur; nam doctrinae de accentibus dicata sunt solida doctorum volumina; pneumatologia ab omnibus ita neglecta jacet ut hac aetate vix ad aliquam maturitatem perventura videatur. Tres impropriae prosodiae a nonnullis πάθη vocantur διὰ τὸ ἐν παθητικαῖς λέξεσι τίθεσθαι Moschopul. Fragm. in Ritschelii Praef. ad Thom. CCXVI. Schol. Dion. 713, 17. ab aliis σημεῖα φωνῆς πεπονθυίας, easque a signis prosodiacis distinguunt, quia non solum vocalibus appinguntur sed etiam consonis Schol. Dion. 683, 22. Cram. Anecd. T. IV. 309. Horum nihil ad hujus scriptionis institutum pertinet. Ce-

5) Zonaras p. 370. βαρβαρισμός ἐστι παράτονος λέξις ἥτοι παρὰ τὰ στοιχεῖα ἢ περὶ τὰς προσωδίας. EM. 200, 10. τὸ βλήμενος ἀναδρομῆν ἐπαθε τοῦ τόνου.

terum easdem illas formae nativae interpolationes Grammatici non semper iisdem nominibus appellant sed alii aliter et saepius credi licet librariorum discrimina antiquitas fixa per ignorantiam confudisse. Sic, ut in passionibus defectivi generis subsistam, Pollux IX. 65. pro aphaeresi apocopen nominat οἱ δύο χαλκοὶ τεταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τεταρτημόριον ὠνομάζετο· alius hoc nomen ad syncopen transfert τὸ σπέσσι ἀπὸ τοῦ σπέσσι γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν Etym. Gud. 537, 21. alius literae primae detractationem ad ecthlipsin ut EM. 702, 39. τὸ ῥά ἐκθλιψιν ἔπαθε τοῦ ᾠ. Nec minus fluxum syncopae nomen. Primum enim apocope sic dicitur κάρη ἀντὶ τοῦ κάρηνα v. Techn. p. 5. adn. tum aphaeresis ἔφατο καὶ κατὰ συγκοπὴν φάτο EM. 788, 43. ἐγείνατο καὶ κατὰ συγκοπὴν γείνατο 491, 5. tum crasis ἄεργος καὶ συγκοπῇ ἀργός Epim. Cram. II. 381, 7. πρῶϊαν καὶ τροπῇ πρῶϊην καὶ κατὰ συγκοπὴν πρῶϊην 398, 25. τρέεργος κατὰ συγκ. τρεῆργος EM. 764, 56. deinde hyphaeresis consonae: τὸ ἔνδοι τινὲς ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἐνδόθι Apoll. Adv. 610. γέγονα καὶ κατὰ συγκ. γέγοα Schol. Eur. Hec. v. 3. vel etiam plurium Εὐρύπων Εὐρύποντος Εὐρυποντίδης καὶ κατὰ συγκ. Εὐρυποῦδης καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ὁ καὶ ἰ καὶ ἐκτάσει Εὐρυπῶδης EM. 397, 12. παρὰ τὸν Ἀχέρωντα ἀχεροντίς καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν ἀχερώϊς, scilicet quia Hercules hanc arborem ex Orco attulisse ferebatur *).

6) Hoc apparet non prius credi potuisse quam ludorum gymnycorum victores coronis populneis remunerari coepti essent. Homerus autem nullam coronarum mentionem habet neque convivalium neque earum quae victoribus datae sunt, Herculesque ipsius nomen in ludis, quos celebrat, ne semel quidem interponit. Hoc nescio an illi spectaverint qui ἀχελῶϊς scripserunt vel ut aquaticam arborem significarent (Ἀχελῶϊον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 850.) vel ut Ache-loi accolam. Vulgato simile est ἀχερώ Cereris terraeve nomen Hes. Eadem illae consonae νι e medio abeunt ubi adjectivorum in εις exeuntium primus quartusque casus pluralis ad similitudinem singularis rediguntur, φαρμακόμεναι πόσιες Nic. Al. 293. pro φαρμακόμεναι et v. 266. ἀμπελόεις ἔλικας. Schol. ὁ τρόπος μεταλήψις—ἄλλοι δὲ αἰτιατικὴν φασιν ὁμόφωνον εἶναι τῇ εὐθείᾳ, metalepsin vocans mutationem generis ut ad v. 129. πολέοντος ἐχίδνης—τὸ σχῆμα μεταλήψις, quo schemate idem poeta utitur ap. Athen. XV. 683. D. ἀργήεις κύλικες et Matro Nicandri

Verum haec nominum technicorum confusio quam licenter vagetur, non unus erit dicendi locus. Universum autem numerum ad breviorē summam redigemus arsin aphaeresi subjicientes, anadiplosin prothesi, ellipsin et ecthlipsin exaeresi, diplasiasmum capiti de paremptosi inscripto.

§. 2. Expositis nominibus et generibus affectionum, quae a Grammaticis tradita sunt, sequitur quaestio perdifficilis quid sit πάθος. Id Graeci quidem nullo loco distincte et explanate definiunt sic ut intelligi possit ubi cardo rei vertatur, sed nunc nativo opponunt ut Apollonius de Adv. 592. φυσική ἐστὶν ἐν τῷ αἰ (ἀντὶ τοῦ ταί) ἡ ἀπόστασις τοῦ τ οὐκ ἐν πάθει, nunc rationali ut Choeroboscus Dict. 731. τὸ δέχθαι καὶ τὸ βλῆσθαι πεπονθότα εἰσὶν· τὸ ἀνάλογον αὐτῶν δεδέχθαι καὶ βεβλῆσθαι, et frequentissime τῷ ἐντελεῖ, τῷ ὁλοκλήρῳ Apoll. Adv. 573. Choerob. Can. 155, 2. etc. Illa Cl. Sacerdotis finitio in Art. I. 1. p. 29. *metaplasmus est dictio aliter composita quam debet metri vel decoris causa* et Diomedis II. 22, 435. *metaplasmus est transformatio quaedam recti solitque sermonis in alteram speciem metri vel decoris causa*, dupliciter peccat. Primum enim metri et decoris nulla est ratio in vocabulis quotidianis χρυσοῦς, πατήρ, ἔσται et aliis, quae in soluta oratione aliter dici non possunt et tamen in numero affectorum habentur; et longissime abest a vocabulis quae in nullo genere sermonis mutationi obnoxia sunt ut μεσημβρία, οἰκτιρμός. Cujus rei observatione nititur illa distinctio Epim. I. 71. ἀνδρός—τὸ πάθος πλεονασμός· τῶν δὲ παθῶν τὰ μὲν ἀναγκαῖά ἐστι, τὰ δὲ οὐ, οἷον κατ' ἐμοῦ, ὑπείρ, καταί· τὰ δὲ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σύνταξιν ὥς ἐνταῦθα, hoc est διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ ν καὶ τοῦ ρ. Hujus autem necessitatis non una nec simplex est ratio. Mutationum, quas concinnitas exigit, aliae cum ipsis vocabulis natae sunt, συμβάλλω, τριχός, δέδεγμαι — quae aliter fingi non potuerunt; aliae vero vocabulis

aetatem non multum antecedens κχλας ὑψηπιτήεις Ath. IV. 136. C. Meinekio in Exercitt. ad Athen. I. p. 16. haec quasi ad rectos casus in — όης, ήης referenda, mihi usitatis accommodata videntur, de qua diversorum casuum homophonia dicam ubi in ordinem incurret.

mutatis adhibitae, *μεσημβρία*, *ἀνδρός*, quibus supersederi poterat si nativae voces *μέση ἡμέρα* vel *μεσημερία* (ut *θερμηνερία*, *μεσομηνία*) et *ἀνέρος* servatae fuissent. Illae igitur continentur rationibus canonicis, quas Artigraphi in elementis docent; hae, quia praeceptis universalibus comprehendere non possunt, separatim tractantur in pathologia. Verum in Diomedis explicatione illud quoque displicet, quod affecta opponit rectis atque solitis, quasi haec duo verba idem sonent. Sed rectum est dicere *πατέρος*, solitum vero *πατρός*, ideoque adnumeratur *τοῖς πεπονθόσι* EM. 741, 48. Moschopul. Gramm. p. 28. *Ἡδυνάμην*, si ex ratione aestimamus, barbarum est, ut a Grammatico de Barbar. vocatur, et *exlex*; sin ex consuetudine, atticum. Sed consuetudo non semper in eodem vestigio stetit. Adjectivi forma antiquior est *ξείνος* sed ab usu repudiata, qui tamen ponti nomen non mutavit. Quo dubium fit utrum *Ἐξείνος* interpolatum dici oporteat an rectum et legitimum. Eaque perpetua est affectionum contrariarum concertatio. Alii veterum affectum dicere solent quidquid a primitivo parte aliqua deflexit, sive id usitatum est sive ab usu abalienatum sive etiam conjectando effectum; qua in re saepe modum et finem trans-eunt. Herodianus Mon. p. 41. *μόνον τὸ χειρῶν πρὸ τοῦ ὦ ἔχει τὸ ρ· αἴτιον δὲ τὸ πάθος*, significans vel *χειρῶν* prototypon esse cuius nullum vestigium extat, vel *χερῶν*, unde *χειρῶν* ortum esse nullo exemplo demonstrari potest. Sed multo audacius est quod idem fingit p. 22. *μόνον τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ ὕ ἀρχόμενον ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν αἴτιον δὲ τὸ πάθος* scilicet trope aeolica *ὑψος* pro *ὄψος* factum putat, hoc autem ab *ὄπτω* τὸ βλέπω ut Choerob. in Psalms 99, 22. quod illi nunquam in mentem venisset nisi Grammatici officium esse putasset omnium vocabulorum, quantum fieri posset, analogias et affinitates ostendere. Huic non, multum diversa est Apollonii ratio de Adv. 603. *τὸ κείθεν ὑπὸ πάθος πίπτει καὶ τὸ ὀπισθεν-καὶ τὸ νέρθεν δύο πάθη ἀνεδέξατο*. Nam quia vulgo *ἐτέρωθεν*, *ἀμφοτέρωθεν* et aeolice *κηρόθεν*, dōrice *τηνῶθεν* dicitur, his consentanea comminiscitur principia *κεινόθεν*, *ὀπίσωθεν* etc. quae neque leguntur usquam neque graeco sermoni affingi opus est

exitus derivatorum libere varianti. Sed nimirum illi supersticiosi analogiae speculatores, quibus persuasum fuit vocabulorum fictores quasi praescripta lineamenta sequutos esse, facere non potuerunt, quin omnia, quae non ad libellam aequa reperissent, vel aucta vel imminuta vel alia quapiam corruptione contacta putarent. Nos vero hanc inaequalitatem a natura profectam et cum vocabulis ipsis natam esse statuimus. Sed maximam affectionum copiam produxit improba etymologorum sedulitas. Nam quum multa reperiantur vocabula, quae derivata esse pateat, principia vero eorum aut nulla inveniri possint aut valde dissimilia, prope re-
curritur ad syncopas, epentheses, tropas aliasque praestigiosae artis machinas: ἀμικθalόεις παρὰ τὸ ἄμικτον τροπή, ἔσκηθής παρὰ τὸ σχέθω κατὰ σύνθεσιν καὶ ἔκτασιν καὶ τροπήν, ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ἔλπω ἐλπαίρω πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε καὶ τροπή τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ et sic alia aequae portentosa: ἀσάμινθος παρὰ τὸ τὴν ἄσιν μινύθειν, αἰγανέη ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἔσθαι, καταϊτνῆ ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, καλαῦροψ παρὰ τὸ ῥέπειν τὸ κἄλον, τιθαιβώσσειν παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν, ὀρνημαγδός παρὰ τὸ ὄρος καὶ ὄμαδος, omniumque calidissimum φιλήτης ἐκ τοῦ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε etc.

v. Diss. II. P. II. §. 5. quas ad ineptias illi nunquam delapsi essent nisi τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐτυμολογίας in primis Grammatici officiis duxissent. Nobis non eadem est persuasio neque pudet vel quotidianorum vocabulorum causas nescire, cujusmodi sunt ἀνθερεών, ἀνεψιός, ἀσελγής, ἀγέρωχος, ἀνδράποδοι, ἀβέλετος, βαλάντιον, κενέβριον, κρηπύγετον, κυρήβια, λαυκανία, περιστερά et verba ἀγανακτεῖν, ἀλισγεῖν, ἀρνεῖσθαι, ἀναισιμοῦν et κατασιμοῦν, ὀρῶδεν, περιημεκτεῖν, μεταλλᾶν (Prolegg. 94.), σκορδιᾶσθαι, ὠραμιᾶν etc., quorum etyma qui eruerit, nae ille *ire per extantum funem mihi posse videtur*. Equidem statutum habeo omnes affectiones, quas Grammatici vel de etymis satagentes vel analogiae causa confinxerunt operosius, silentio praetermittere ne haec disputatio, quae jam satis saburrae habebit, oneretur gravius. Neque tamen ignoro quam difficile sit hujus regionis fines ita describere ut neque plus complectatur

quam causa requirat, neque minus quam necesse sit. Dialectorum idiomata ut excludantur auctor mihi est Herodianus de dichron. 288. τὸ Ἀθηναῖ καὶ μινᾶ⁷⁾ ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ Ἑλένα κατὰ διάλεκτον et de Parag. genit. 229. ἡ τροπὴ πενταχῶς γίνεται, κατὰ πάθος, ἐλαφηβόλος, κατὰ διάλεκτον ὀνοϊρος etc.⁸⁾, quo nomine significantur dialecti gentiliciae topicaeque, non ἡ κοινή, quae ab Homero repetitur, neque hujus moderatrix attica⁹⁾. Sed ex illis tamen non pauca asciverunt scriptores numeris soluti, quos negligere nullo modo possumus, alius archaismi gratiam aucupans, alius assuetudine sermonis popularis, in quem omnium fere dialectorum rivuli confluerunt, quae Apollonius vocat τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων de Pron. p. 3. velut Εὔξεινος, ἀπηλιώτης, παρδοκεύς, Πειραιεύς (Trajectus), νεῖος, καμυδεῖν, Διόσκουροι, κούρειον, alia. Itaque ad haec quoque attendere et oportet et opus est. Hinc succedit

7) Hoc restituendum est Arcadio 96, 24. τὰ εἰς να βαρύνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος γένοιτο, Ἀθηναῖ, μινᾶ. Hic canon plenius sed non suo loco repetitur p. 101, 1. ubi quae praecedunt τὰ εἰς α μακρὸν μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα πλὴν τοῦ ρ παροξύνεται, Ἡρα, ὀπώρα, χώρα, nequiter mutilata sunt. Fuerunt enim duo canones, unus τὰ εἰς α μακρὸν μακροῦ παραληγόμενα παροξύνεται ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, πῆρα, χώρα πλὴν τοῦ φ διὰ τὸ Φηρά (urbis nomen), alter τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα παροξύνεται Ἡρα, ὦρα, ὀπώρα, quibuscum continuandae sunt regulae p. 96, 26. et p. 101, 16. scriptae.

8) Tertio loco ponitur κατὰ παραγωγὴν λέγω λόγος, quarto κατὰ πάθος ἐλαϊόφυτον ἐλαϊόφυτον, quae corrigenda sunt κατὰ σύνθεσιν ἡλίου φυτὸν ἡλιόφυτον. Hoc plantae nomen fuit, cujus facilis corruptio, quia lingua rustica ἐλατα in ἐλλα, ἐλαιοτριβεῖον in ἐλιοτριβεῖον pervertit. Nomen πάθος ex superiore versu repetitum est.

9) Schol. Pind. Ol. III. 81. ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει καὶ δι' αὐτὴν συνεσιάθη· πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Ἀσολίδα καὶ Ἀσολίδα καὶ Ἀττικὴν καὶ Ἰάδα, ἔχει ἀσυντελῶς· διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων μόνα ιδιώματα. Nihil secius illae a grammatica canonica aberrationes, quas affectiones appellamus, dialectis assignantur aliis aliae: αἱ συγκατα τῶν Ἀσολέων εἰσὶν Ἰδῖαι, αἱ ἀφαιρέσεις τῶν Ἰώνων, αἱ ἀποκοπαὶ καὶ ἐπεκτάσεις τῶν Ἀττικῶν Excc. Vat. Bast. 690. Schol. Oppian. Hal. I. 186. et 231 etc. Sed saepe etiam vocabulorum formas nativas et proprias in dialectis reperiri docent: τοῦ εἰαῖρος ἀναλογώτερον τὸ εἰαῖρος Herod. Mon. 21, 8. ἀνάλογόν ἐστι τὸ κόλλος τρισυλλαβοῦν 21, 3. etc.

alia deliberatio pari difficultate atque haud scio an etiam maiore impedita de vocabulis quae pro diversa scriptura diversum intellectum praebent. Nam universe quidem valet Grammaticorum praeceptio: τῶν φωνῶν τὰ πάθη ἐστὶν οὐ τῶν σημαινομένων Apollon. de Adv. 568. et iterum p. 623. τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων ἐστὶν ἀλλὰ τῶν φωνῶν. Neque aliud suadet Consentius p. 11. *pone metaplastum non est quia mutatio accentus significationem mutat, ut in graecis νόμος, νομός.* Hac igitur ratione remouentur omnia, quorum origo quidem eadem sed intellectus pro specie diversus est ut ἔθος ἥθος, ἀσπάραγος ἀσφάραγος, ῥέμβος ῥόμβος, μόρος μοῖρα μόρα, ἠφέλλω ἠφείλω etc. Nonnullorum tamen tam tenue est discrimen et tam crebra confusio ut dubium sit utrum significationis causa mutata sint an κατὰ πάθος ut σκληρός σκληφρός, στριφνός στριφρός, ἐχυρός ὀχυρός, τέγος στέγος, λάρυγξ φάρυγξ, σκαίρειν σπαίρειν, καχλάζειν παφλάζειν, θάρσος θράσος, pansus passus, lotus lautus, antiquus anticus, codex caudex, pulsare pulitare, quorum natura eadem est sed lenis soni inclinatio commoditatis causa introducta videtur ut res ejusdem generis specie diversae propria quadam nota insigniri possent. Et ex hoc genere persaepe difficilis est quaestio quid aut assumendum aut rejiciendum sit. Sed plurimum haesitationis circa vocabula ejusdem potestatis biformia et triformia, quorum ea conditio est ut et alterum ex altero conversum et singula seorsum nata esse possint ut πλόκαμος πλοχμός. Itaque imitabimur juris consultorum cautionem qui titulum quendam digestorum inscripserunt *de rebus dubiis*; quam dubitandi artem si perdidicissent Grammatici, disciplina nostra invidiae et dividiæ haud paullo minus haberet. Verum haec, quae nunc breviter et summatim disputata sunt, si quid adhuc habent obscuritatis, clariora fient ipsa tractatione, quam auspicabor a syzygiarum, quas Draco descripsit, symplegmate primo.

DISSERTATIO PRIMA
DE
PROSTHESI ET APHÆRESI.

PROŒMIUM.

Josephus Synops. p. 566. T. III. *πρόςθεσίς ἐστι
προςθήκη κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου, ὅλον ἄσταφισ*
(hoc accentu), *θαμά*. Hic quod in cod. Ven. scriptum est
πρόθεσις, idem legitur apud Gramm. Paris. Gregorio ad-
junctum p. 675. Moschopulum Titzianum p. 27. et 28.
aliosque probantibus Endlichero et Lindemanno ad Cl.
Sacerd. p. 29. sed Larcherus ad Orion. 116. not. 82. et
Bastius ad Greg. l. c. merito praeoptarunt *πρόςθεσις*. quod
et ambiguitate caret et infinito frequentius est, pariterque
verbum non solum apud Grammaticos sed etiam Strab. XII.
589. *ὁ ποιητὴς εἴρηκεν ἀμφοτέρως καὶ προστιθεὶς τὴν πρώ-
την συλλαβὴν δῆμον Ἀπαισοῦ καὶ ἀφελών ὅς ῥ' ἐνὶ
Παισῶ*. Aliter sed minus apte appellat Schol. Apoll. II.
1219. *ἡ θεὸς ἀπὸ τοῦ θεῖος κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἡ γέγονε
ὡς βαιός ἡ βαιός*. Prothesi contrariam aphaeresin sic de-
finiunt *ἀποβολή κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου ὅλον
κεῖνος, εἴβω* Joseph. l. c. Tryph. §. 20. p. 36. Quia vero
persaepe dubitatur utrum litera addita an recisa sit, de
utraque conjuncte disputabo ita ut primo loco vocales
enumerentur simplices, secundo consonae, tertio syllabae
ex utrisque compositae.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Haec potissimum anteponitur vocabulis quae a
sigma consona suffulto incipiunt: *ἀσκαμωνία εἶδος βοτάνης*
Suid. quae vulgo *σκαμμωνία* scammonia et scammo-
nium sed rectius *σκαμωνία* vocatur ab inventore Scamone

ut ferunt¹⁾). Hic Portus quidem librariorum articulum doricum cum nomine *σκαμωνία* temere compegisse statuit, quo vitio cumulatus est Hesychius, Suidas non ita saepe²⁾), nec tamen veri simile est eum herbae nomen vulgare e scriptore petivisse dorico, ipsumque *ἀσκαμμωνία* legitur in cod. Etym. Paris. in Anecd. Paris. T. IV. 119. *Ἡσκαίρειν ἐσκήριτα* Hes. Valckenarius ad Herod. VIII. 5. in suspicionem adduxit, sed certa est prosthesis derivati, cujus Phrynichus meminit App. 24. ἀπὸ τοῦ σκαίρω παράγωγον σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω κατὰ πρῆξθαι ὡς σκαλίζω ἀσκαλίζω, quod pro *σκαλεύω* dictum videtur; ἀσκαρίζει ἀντὶ τοῦ σκαρίζω ὡς ἄσταφίς (sic) ἄσταχυς Erotian. quibus convenit nominis scriptura duplex *σκαρίς* et *ἀσκαρίς*. — Παρὰ τὸ σκῶλον, ὃ ἐστὶ σκόλοπα, σκωλιάζειν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκωλιάζειν, ὅπερ Ἐπίχαρμος σκωλοβατίζειν φησὶν EM. 155, 35. sed hujus verbi, cui alpha nunquam detrahitur, aliud traditur etymon *κῶλον* v. Prolegg. Path. 134. cui sigma additum volunt ut *ἀσκαλαβώτης* παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως EM. 154, 16. Proll. 392. Haec perincerta est originitio; sed stellionis nomen interdum *σκαλαβώτης* scribitur v. Jacobs ad Aelian. p. 220. Capsam cacti Theophrastus *σκαλίαν* appellat, Plinius *ascalian*, quod Lexicographi perperam nominativo *ascalìa* subjiciunt; idem vel affine genus *σκόλυρος* dicitur hodieque *ἀσκόλυμβρος*. De *σκήρον* et *ἄσκυρον* ne hoc quidem constat eandemne plantam significet an diversas. *Ἀσχαλίδωμα* a Suida sine interpretatione traditum fortasse idem valet quod *σχαλίδωμα*

1) *Σκαμμωνεῖα* διὰ τοῦ *ω* καὶ τῆς *ει* διφθόγγου κατὰ παράδοσιν Choerob. Orth. 262. Sed plantarum nomina terminantur vocali simplici *ἄρωνία*, *λειμωνία*, *παιωνία*, *ροδωνία* et all. v. ad Buttm. 406. et Parall. 317. quorum nonnulla interdum acuuntur more perieticorum v. Wimmer. ad Theophr. I. 9, 4. *Σκαμμωνία* duplici *μ* scriptum est in Arist. Probl. I. 41. et 43. p. 864. et saepissime apud herbarios et medicos, sed prima corripitur in Eubuli versu Com. Fr. T. III. 214.

2) *Ἀδένη* ἢ *φλύαρος* ἢ *δεῖνα* Bernhardy aeolicam glossam esse suspicatur ex *ἁ δεῖνα* conflata. Eodem vergunt *Αἰθνία* ἢ *ἔγδη* καὶ ἢ *ὄρνις*, *Αἰ νῆται* αἰ *νῆσαι*, *Αἰνῖται* δέ. Ceteroqui articulum Suidas addere non solet nisi propriis *ὁ Κίς*, *ὁ Κῶχ*.

sive *σχαλίδες* id est furcillae bicornes, quibus piscatores retia siccanda sublevant, similes furcis cancrorum sive *chelis* et hinc fortasse nomen sortitae; vulgo autem *στάλικες* appellantur. — Choeroboscus Can. 305. EM. 160, 7. *παρὰ τὸ σπῶ γίνεται σπάλαξ καὶ πλεονασμῷ ἀσπάλαξ καὶ μεταθέσει ἀσφάλαξ*³⁾, cujus forma attica *σάλοιψ* verbo *σάλλω* connexa fidem facit bisyllabum ab origine propius abesse. Et ab eodem *σπάω* derivata sunt *Ἀσπαλον* *σκῦτος* Hes. quod Vossius apte cum *σπάτον* *culis* contendit v. Parall. p. 80. *σπαίρειν* et homericum *ἀσπαίρειν* v. Technol. 134. *ἀσπαλος* *ἰχθὺς* Hes. sive hoc fuit piscium nomen generale, unde *ἀσπαλιεύς* fluxit, sive proprium ejus qui *σπάρος* appellatur; postremo *ἀσπάλαθος* *ἄκανθα* *παρὰ τὸ σπᾶν* EM. cui appositum est *σφαλάσσειν* pungere v. Techn. 247. Ab eodem *σπῶ* (*σπαράσσω*) originem ducit *ἀσπάραγος* *τὸ ἐξ ἄκανθῶν φνόμενον τραχύ* Hes. Hinc *σπάραγος* *cuma* in Gloss. et *ἐλειοσπάραγον*, *ἀγριοσπάραγον*. De *ἀσπάξεισθαι* dubito, etsi Corais ad Heliod. 175. veterum sententiam sequitur. — *Ἀσπληνόν*, οἱ δὲ *σπλήνιον*, *δύναμιν ἔχει σπλήνα τήκειν* Diosc. Mat. III. c. 151. Cum *φάρυγξ* cognatum est *σφάραγος* sive *ἀσφάραγος*, cui Herodianus ap. Zonar. p. 303. alpha pleonasticum tribuit v. Proll. 303. Praetemitto *σπιδής* et *ἀσπιδής*, quod qui praetulerunt, ab alio principio arcessivisse videntur, et pronomen aëolicum *ασφι*, *ἄσφε*. — Tertio ante *στ*: *ἄσταχυς*, *ἀσταφίς*, *ἀστεροπή*⁴⁾ *ἀστράβηλος*, utrumque a *στρέφω* unde *στρέπτω*, *στραβός* *transversa tuens*, *ἀστράβη* ephippium transversarium, *ἀστράγαλος* vertebra v. Techn. 41. et alia quae in Proll. 140 sq.

3) Pro *ἀσπαλάκων* Paus. VII. 24, 7. Mosq. et Ald. *σφαλάκων*, quod Schubartus probavit, alii *ἀσφαλάκων*.

4) Plat. Crat. 409. C. *ἀστραπή λέγεται οὐ τοὺς ὥπας στρέφει*, si sic dixisset *οὐτὶ στρέφεται καὶ στρεπτή ἐστὶ*, ridendo verum dixisset v. Techn. 41. Proprie loquutus est Pindarus Nem. IX. 45. *ἀστεροπήν ἐλέλιξε*. Orion. p. 17, 23. *ἀστεροπιή καὶ ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή*. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, quod hoc auctore indignum. Ceterum ex tribus appellativis *κεραυνός*, *στεροπή*, *βροντή*, conficta sunt totidem fabricatorum nomina *Ἀργής*, *Στερότης*, *Βρόντης* nam fulmen dicitur *ἀργής* *κεραυνός*, Jupiter fulgurator *ἀργικέραυνος*.

attuli. Ἀστρηνές δὲ Hes. nihil aliud est quam στρηνές. Ἀστυφελίζειν huic numero subtrahit Spitznerus ad II. XVI. 7. πολλὰ δὲ χρημάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν, scholion subscriptum Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾱ ἀστυφέλιξεν sic corrigens ἐστυφέλιξαν, quod summe probabile est. Si illud aliunde cognitum esset, Aristarchum ἀστυφέλιξαν propter sex, qui praecedunt, eosdem sonos praetulisse dicerem; nam ἔχει τι ὄγκον σεμνοῦ τὸ ᾱ πλεονάσαν Eustathius inquit ad h. l. laudaturque antiquis versus canorus XXIII. 116. πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντα τε — quem hic reprehendit⁵⁾. Sed Aristarchus illo loco verbum plurale propter eandem rationem praeposuisse videtur qua φύγον ἥνια scripsit II. VIII. 137. et φάσγανα πέσον XV. 714. quo modo Homerus alia nomina hujus generis cum verbo plurali conjungit βέλεα ῥέον XII. 159. ἄγγεα ναῖον Od. IX. 222. πέσον ἄγγεα XV. 13. τρέμον γυῖα XI. 527. πέδιλα τὰ μιν φέρον V. 75.⁶⁾ Ante mutam cum liquida alpha abundare docet Herodianus ap. Orion. p. 28. ἀπὸ τοῦ κρέμω ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικὸν καὶ πλεονασμῷ ἀκρεμῶν ὡς ἄσταχυς, quod confirmat Theognostus Cram. 35, 14. et 39, 10. κρεμῶν δξύτονον καὶ διὰ τοῦ ο̄ γράφεται (κλίνεται) καὶ τρισυλλάβως λέγεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Bisyllabi auctor extat nullus; nam urbis nomen Κρεμῶν, quae a Romanis Cremona dicitur, per ο̄ mega declinatur neque unquam alpha recipit; sed est appellativum ab EM. 52, 24. disceptatum ἀκρέμων ὁ κλάδος καὶ κρεμῶν λέγεται πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄκρον γίνεται ἀκρέμων⁷⁾ ἢ παρὰ τὸ κρέμω

5) Alia hujus parechesis exempla attuli ad Phr. 691. et Parall. 21. adn. Ab homerico σπλάγχν' ἐπάσαντο descivit Apollonius πάντα φάνθη scribens III. 1361. v. Well. ad h. l. Alpha in eodem verbo quater repetitum habent homerica ἀμφαγάπαζον et ἀμφαγάασθαι, quodque nuper Quinto restitutum est ἀμφαγάσαντο VII. 722.

6) In singulari constat verbum κείσθαι in exitu senarii εἴματα κείται Od. VI. 26. κειμήλια κείται XV. 113. ὀνείματα κείται X. 9. et cum aliis nominibus IV. 127. XVI. 284. et in imperfecto modo aucto τεύχε' ἔκειτο II. III. 327. δέμνι' ἔκειτο Od. VIII. 277. δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο XIV. 291. εἴματ' ἔκειτο, modo non aucto τεύχεα κείτο XXII. 109.

7) De accentu dixi ad Aj. p. 171.

κρεμών. Huic potius alpha praecisum videtur, quod idem 534, 54. eidem adjectivo accidissee putat: κράσπεδον παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ πέδον καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, idque etiam a Schol. Theocr. II. 53. aliisque comprobatur et a fide non abhorret, etsi ἀκρόπεδον intercidit nec satis stabilitur scriptura cod. ἀκροσπέδοις pro κρασπέδοις in Plut. Quaest. Plat. X. c. III. Θρέω quod Wytttenbachius verbo ἀθρέω substruxit Techn. 153. non minus ignotum est quam σκέω, unde Schneiderus in Lex. ἀσκέω repetit; illud veteres ad δρω τὸ βλέπω referunt Epim. II. 337. EM. 26, 4. hoc, quia aliquoties de politura dicitur, ad ξέω. Ἀβρίξαι τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι Suid. fortasse ἀποβρίξαι scribendum est ut ἀφνυνοῦν dicitur pro obdormiscere, Ἀφλάσαι ἀπολέσαι Hes. pariter ἀποφλάσαι et pro Ἀχλυδιᾷ θρύπτεσθαι apud eundem χλυδιᾷ omissa vocali, quae a librariis saepius importune addita est. — Eorum, quae unam in exordio habent consonam, ordinem ducit ἄγανρος, si sequimur Schol. Hes. Theog. 832. ἄγανρος βαρύνεται πλεονασμῷ τοῦ α ἐκ δισυλλάβου τοῦ γαίρου γερόμενον. Verum enim vero Orion. p. 14. ἄγανρός παρὰ τὸ γαίω-ἥ παρὰ τὴν ἄγην τὴν ἐκπληξιν ἀγηρός οὕτως εὖρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ, qui adjectivum ἀγηρός de suo fabricatus est, sed verbo ἄγαμαι affine ἀγαίομαι a significatione laetandi non longe discedit ut in Apoll. III. 470. οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτη et III. 1262. Αἰσονίδης ἐπαγαίετο χάρτεϊ γυίων a Scholiastis priore loco ἐπιχαίρω, altero ἔχαιρε, ἐγανρία explicatur, huic autem accedit homericum γαίων, cui quum Glossographi idem interpretamentum γανριῶν adhibeant, per dubium fit utrum harum vocum fundamentum fuerit γα an γγ⁸). — Ἄδοροι Antimachus maluit dicere quam ut Homerus δοροί-παρὰ τὸ ἐκδεῖσθαι κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ κακῶδοροι ἢ οὐ δεδαρμένοι. Οὕτως Ἡρωδιανὸς (περὶ παθητικῶν cod.) EM. 18, 39. cui de etymo adstipulatur Arcadius p. 68.

8) Eustathius 1161, 33. ἄγανρός ab ἀγανός, hoc autem EM. a γαίω repetit. Idem ille 199, 45. ἀγανός παρὰ τὸ γάννυσθαι, ὅθεν καὶ γάνος ἢ χαρά id alii αὐγὴν interpretantur.

Lobeck, Pathol.

τὰ εἰς ὅς διούλλαβα βαρύνεται ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῇ εἰρημάτων-σεσημειώται τὸ δαρὸς (scr. δορὸς) sed utrum Antimachi utres ex corio rudi an sub-actō confecti fuerint εἰδελῇ ἂν ὁ ἰδών. — Ἀκακαλλίς Athenaeus ait esse narcissi nomen, quod apud Hesychium κακαλίς scribitur. Ἀκιδνός saepius legitur sed κιδνός apud hunc solum; nam in Gud. 321, 35. pro Κιδνοί σώφρονες scribendum est κεδνοί, neque notum fuit Herodiano in Epimerismis ἄκιδνος a verbo κτείν repetenti ap. Orion. 8, 12. cui etiam synonymon ἀκιδός accommodari potest. Ἀλαλή παρὰ τὸ λαλῶ Arcad. 108, 23. cui praeivit Herodianus Mon. 39, 6. Ἀλαλητός ἀπὸ τοῦ λαλητός προςθέσει τοῦ α Arcad. 82, 1. Schol. II. IV. 436. τὸ α πλεονάζει τῷ ἀλαλητός Apoll. Synt. I. 2, 4. quibus non plus concedimus quam hoc nomen et ἀλαλά et λαλεῖν vocis humanae sonos exprimere. Suidas illi alpha epitaticum tribuit sed substantivum λαλητός non magis usitatum est quam φιλητός, φωνητός aliave huiusmodi; nam σπορητός, ἀμητός ad diversum genus pertinent, de quo dixi ad Buttm. 402. Ἀλάζων Valckenarius Opusc. I. 128. ed. Lips. eodem modo auctum esse quo ἀσταφίς credidit Hesychii glossae Λαζών ἀλαζών, cui quodammodo auxiliatur verbum λάζω id est ἱβρίζω Techn. 76. et 83. sed jure abjicitur. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν vulgo quidem de rebus longe diversis dicuntur, sed ab antiquis doctis rediguntur ad unum: λαφύττειν καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσιν Athen. VIII. 362. E. eoque intellectu Aeschylus λαπάζειν usurpavit et λαπαδνός, ut Hermannus corrigit pro ἀλαπαδνός, cui EM. sic, ut verbo ipsi, alpha pleonasticum assignat; ἀλάπαθα οἱ Ἀττικοὶ τὰ κενώματα Schol. Theocr. II. 85. et Sch. BL. ad II. V. 166. ubi Bekkerus nescio quam ob rem λάπαθα scripsit. — Τὸ μαλόν πλεονασμῷ τοῦ α γίνεται ἀμαλόν, ἐξ οὗ τὸ ἀμαλδύνω καὶ ἀμαλάπτω παράγεται Eust. 690, 48. qui alio loco p. 1270, 58. antiquam scripturam ἄρνα μαλήν II. XXII. 310. interpretatur μαλλωτήν, et hodie lana vocatur μάλη et μαλίον fortasse ob molliitudinem ut μῆλον ovis et mollestra pellis ovilla; mollis autem

convenit cum græcis μωλός, μολόχη, μαλάχη, malva Proll. 333. Haec velificantur Buttmanni opinioni synonyma esse μαλακός et ἀμαλός, illud primitivo vicinius, hoc vocali amplificatum Lexil. II. 262. Nihilo secius quæ cum ἀμαλός significatione maxime conveniunt ἀπαλός et ἀταλός⁹⁾ alpha proprium et nativum habere videntur. — Μέρδω τὸ μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀμέρδω Schol. Eur. Hec. 1005. Hoc ἀμέρδω proprie idem significat quod μαίρειν, μαρμαίρειν, hinc autem transfertur ad res quæ objacentia fulgore suo excaecant v. Techn. 74 sq. sive ut Philo dicit de Opif. Mund. p. 2. B. ταῖς μαρμαρυγαῖς κατασκιάζουσι, uno verbo ἀμανροῦσι. Cujus id consequens est ut μέρδω primitivi instar habeatur. Ἀμιχθαλόεις et quod Antimachus praetulit μιχθαλόεις jam diu interpretantium ingenia exercuit; plerique ad μίγνυμι referunt. Ἀμυνα παρὰ τὸ μύνη ἢ πρόφασις μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ EM. 8, 25. quibus nonnulli latinum *moene* apponunt, unde *praemunire* dicitur pro praetexere, assumtis germanicis *vorschuetzen*, *Vorwand*; sed aliis diversa videntur vocabula. Confuse idem p. 108, 8. ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ Νηρέως οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ παραγωγή. Ἡρωδιανός qui hoc, puto, voluit ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ νηρίτης κατὰ πρόςθεσιν τὸ δὲ νηρίτης παραγωγή ἐστὶν οὐκ ἀπὸ τοῦ Νηρέως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νηρός sic enim alibi res decernitur Suid. s. Νηρίτης v. ad Phr. 42. Proll. 395 sq. Ἀνησις παρὰ Κρατίνῳ ὁ νῆσις πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ὡς ἄσταχυς Athen. II. 47. A. v. §. 2. Cum nomine gallico *benna*, quo Festus genus vehiculi significari tradit, comparatur Πήνα ἀπήνη Hes. Ἀφανρός ut huc referamus admonet ejusdem glossa Φαῦρος κοῦφος, nisi pro φλαῦρος scriptum est ut Kuestero visum¹⁰⁾ vel etiam vocalis excidit initialis. — Ultima sunt quorum principia a vocali: primum ἀάζω cujus alpha utrumque ad

9) Τὸ ἀπαλὸν δασυνόμενον ἐπιφορᾶς γενομένης τοῦ τ̄ ἐπιλώθη Apollon. de Pron. 74.

10) Sic etiam Γλαυρός σεμνός Hes. pro γαῦρος subrepsisse suspicantur; ἄγλαυρος Schol. Nic. Th. 441. interpretatur ἄγλαός, cui cognatum videtur. Ab ἀφανρός non longe distant γαῦλος, παῦρος, *parvus*, *parum*.

proprietalem soni p̄tinet sicut interjectio ipsa variatur pro affectu loquentis, ᾗ, ᾗ ᾗ et ᾗ. Tum adjectiva quaedam poetica: ἀάσχετον-εἴρηται καὶ ἐπέκτασιν Apollon. Lex. Zonaras pleonasmum vocat, Eustathius vero 618, 38. τὸ μὲν πρῶτον ᾗ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ, duoque Quinti Smyrnaei propria ἀάπλετος et ἀάσπετος v. Spitzner. Observv. p. 7. et quartum sine auctore traditum ἀάθικτος ἀντὶ τοῦ ᾗθικτος πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου ᾗ EM. 1, 7. quem locum a Sylburgio asterisco notatum omisit Gaisfordus; de geminatione brevis alpha dicitur alibi. Id num aliis vocalibus antepositum sit, non certum constat; dubium enim est ἀειλῶ sive ἀἵλλω, de quo loquutus sum in Techn. 113. et Ἄοζος θεράπων, Ὀζεία θεραπεία Hes. et alii; unde quaestio nascitur utrum ὄζος Ἄρηος Martis subolem significet sic ut homo amabilis Χαρίτων φνιόν vocatur Theocr. XXVIII. 7. et alibi Κύπριδος ἔρως vel θάλος, an ministrum, qui etiam ᾗζος dicitur a verbo ᾗζομαι ut Schweighaueserus suspicatur ad Athen. T. III. 570. nec dissimilis est inconstantia nominis eadem fere potestate praediti ἀοσσητήρ, ἐοσσητήρ, ὁσσητήρ. — Ὠρος ὁ ὕπνος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾗ μηδὲν πλέον σημαίνοντος EM. 1175. quod si ab ᾗ τὸ πνέω propagatum est ¹¹⁾, unde verbum ἀωτεῖν repetunt, pleonasmī species tollitur.

His enumeratis duo supersunt ad tractandum genera. Unum est eorum quae praeter alpha unam duasve literas dissimiles habent nec tamen diversa videntur: χειρῶν ἡ δὲ ποδῶν ἀκινάγματα τὰ τινάγματα ἢ κινήματα πλεονασμῷ τοῦ ᾗ καὶ τοῦ γ καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ᾗ EM. 48, 39. qui nisi gravem citasset testem Herodianum, non difficilis foret correctio κινύγματα vel ἀμαρύγματα ut Homerus dixit ποδῶν ἀμαρυγαί. Sed scripto suppetiatur Hesychius Ἀκίναγμος τιναγμός κίνησις ¹²⁾ et correptione eadem affectum

11) Sic a θεῶμαι fit θεωρός i. q. θεατής, cui κλέωρον apposui Parall. 81. Pro κωρία, quod in Thes. e Theognosto. affertur, scribendum est θεωρία.

12) Suidas et EM. ἀμαρύγμα multis nominibus exponunt φόρημα εἶδωλον αἰθρυγμα κίνησις et quod Aeschylus dixit αἰθέριον κίνυγμα Eustathius explicat αἰθέριον εἶδωλον. Pro φόρημα illic reponendum

nomen leporis σκίναξ hoc est εὐκίνητος ταχύς Schol. Nic. Th. 577. Verum urgent alia super aliis: στελής ἢ ἱξία et ἀστυλὶς φνιτὸν δθεν ὁ ἱξός Hes. πρόλος ἢ ἀσβόλη Sch. Od. XXIV. 359. quibus adjunctum videtur σπόδος. Ad hæc μάρον ἀμάρακος Proll. 310. μαῖμαξ μαιμάκτης ἀμαιμάκετος cf. Doederlein. Gloss. p. 95. δάκνω ἀδάχω, δηγμός ἀδαγμός, μαρμαίρω ἀμαρύσσω. Huc etiam reponi possunt Ἀφαρσὺς regis Messenii nomen a Pharis Messeniae ductum correpta vocali; ἀφάκη vicia cognata τῷ φακῷ et Ἀστέλεφος τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα Hes. a neutro στέρφος, nisi fallor; Μούκηρος ἀμυγδαλῇ Hes. quorum primitivum ostendere videtur latinum *nux* affine graeco *νάγαλα* sive *νωγαλεύματα*, quomodo tum alia vocantur edulia in mensis secundis apposita tum praecipue varia nucum et nucleorum genera; amelli nomen, cujus frutices Columella tradit apibus gratissimos esse, fortasse specie modo differt a graeco μελίτεια et μελίταινα. Ad alterum genus pertinent quae cum prothesi merismum mutant ut ἀφλουμός, si a φλύω derivatum est, de quo paulo post; ἀραιός παρὰ τὸ ραίω¹³⁾ πλεονασμῷ τοῦ α. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου EM. 134, 17. Theogn. II. 52, 19. de quo nihil definiam nisi quod sub oculis venit, adjectivo convenire voces ab Hesychio traditas Ἀρβὸν διειστός ἀραιόν, Ἀρβάκις ὀλιγάκις, verbo autem latinum *rarus*. Sed manifesta ratione continentur λίπα, ἄλειφα, Ἀλῖναι ἀλεῖψαι Hes. latinumque *linere*, quibus vicina sunt ἔλαιον oleum ὀλη. Ἀναυρος proprium et commune a νάω arcessivi Proll. 259. Huic persimile Ἀμυρος item fluvii nomen et appellativum ἄμυροι τόποι κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες ἀπὸ τοῦ μύρειν Hes. cui assentior fere sed demto τῷ ἄγαν. Σπέρχω ἀσπερχές et quaedam similia paullo post expendam. Nunc autem explicabo prothesi contrariam aphaeresin.

videtur ὄρημα, quo Suidas αἰθυγμα interpretatur. In Euphorionis Fragm. CLXIII. Meinek. Anall. p. 158. ἀελλόποδος αἰθαρύτας, fortasse reponendum ἀελλόποδας σαθαρύτας ex Hesychio Σαθαρύτας ταραχὴν et Theognost. Cram. II. 11, 14. σαθαρύγξ ἢ ταραχή.

13) Ap. Arcad. 445, 5. vitiose ῥέα scriptum est.

§. 2. Sermo novitius alpha nonnunquam ex super-
vacaneo addit, ut ἀσπίθα scintilla, ἀσκόλυμβρος scolymus,
ἀρατίζινη pro ῥητίνη, et multo saepius omittit σφαλίζω EM.
500, 26. Epim. II. 353, 22. σπάραγγι asparagus, στράγγαλι
talus pedis, quae nemo dubitat incuria plebejæ prolationis
decurtata dicere etsi ad veritatem pressius accedant quam
ἀστράγαλος, ἀσπάραγος vel ut Attici dicunt ἀσφάραγος.
Quae vero Grammatici antiqui allegant aphaeresis exempla,
ea aut ad alpha pleonasticum pertinent aut ob aliam causam
in controversiam vocari possunt. Ad illud genus refero
μαῦρος ἀπὸ τοῦ ἀμαυρός γέγονε Arcad. 69. μαυρουμένη
ἀπέβαλε τὸ ᾱ διὰ τὸ μέτρον Schol. Agam. 303. Adjectivum
quidem bisyllabum, si ex aetate auctorum aestimetur, multo
posterius est trisyllabo sed verbum μαυροῦν hoc est fulgore
excaecare, germanice *blenden* v. Techn. 75. alteri antiquitate
antecedit vel certe par est et convenientius etymo quod
Philoxenus tradidit παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω δθεν μαρ-
μαίρω Orion. 10, 13. Schol. Od. IV. 824. Anecd. Paris.
T. IV. 10. quanquam alpha hoc non privativum est, ut ille
dicit, sed pleonasticum, quo vacat μαῦρος. Et hoc primitivi
loco habuit Apollonius in Lex. ἀμαυρόν περισσὸν ἔχει τὸ ᾱ.
Cum ἀμαυρός naturali quodam vinculo cohaeret ἀμυδρός,
cui quae in fronte accrevit litera sedem precariam deseruit
in derivativo μυδρίασις hoc est ἀμαύρωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ
Galen. Definn. T. XIX. 435. Illi Suidas adjungit duo di-
versi generis nomina Μοργούς καλοῦσι τοὺς ἀμοργούς τὸ ᾱ
ἀφαιροῦντες ὥσπερ μαῦρον τὸ ἀμαυρόν καὶ σφρόδελον τὸν
ἀσφρόδελον καλοῦσι ¹⁴). Plantae nomen quum nemo sciat
unde natum sit, quis asseveret alteri alpha deesse? Vocem
plebejam μολγός in Arist. Eqq. 972. nonnulli interpretati
sunt τὸν ἐξαμέλγοντα καὶ κλέπτοντα τὰ κοινά Schol. h. l. ¹⁵)

14) Epim. I. 264. σφοδελόν ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ ὡς παρ' Ἀριστοφάνει
(Fragm. T. III. 1198.) τινὲς δὲ καὶ τῆς παφ ἀλλὰ (scr. τὸ τῆς Παφίας
ὄνομα) παρὰ τὸ ἀπαφρίσκειν καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μαυροῦσι. De homerico
καὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα dubitatum est siccine scribendum sit an κατὰ
σφ. Τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν διὰ τὴν σποδόν Sch. Od. XI. 539.

15) Hujusmodi nebulones latine dici possunt *sucones* et *strudines*
aerarii.

et Pausanias Eust. 838, 54. eundem ἀμοργόν dici refert ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἥγουν καρπολογεῖν· sed alii βραδύν reddunt, alii γλαυκόν, alii τυφλόν, eoque nos ad diffidentiam etymologiae ab aliis traditae adducunt. Pollux Tarentinos utrem μολγόν nominasse testatur ac si Scholiastae verba ad Aristoph. l. c. Ἐρατοσθένης μολγόν καὶ ἀμολγόν ad hanc vocem pertinent, alpha quo latinum *bulga* caret (v. Aglaoph. 966.) credibilis est trisyllabo adjectum esse sicut latinum *mulgeo* si confertur cum germanicis et slavicis μέλκη v. Needham. ad Geopp. XVIII. 21. *milka*, *mleko*, *milac*, antiquius et integrius videri debet quam graecum ἀμέλγω. — Ἡ τοῦ μακροῦ ᾧ ἀφαιρέσεις σπάνιος καὶ ἴσως τὸ βάλε ἐκ τοῦ ἀβάλε Epim. l. 264, 31. quod firmius asseverat Apollonius de Conj. 522. τὸ ἄβαλε (sic) ἐντελές ἐστι· καὶ ἀφαιρεθὲν τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed haec aphaeresis eximitur diastasi: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι δύο μέρη λόγου εἰσὶ Epim. II. 183, 1. — Κύλλοι (δ') οὐ διζόντο· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον· καὶ ἀττικῶς καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· καὶ ἡ ἐτυμολογία βοηθεῖ· ἀκύλους γὰρ λέγει κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. Πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν EM. 544, 50. quae ad hunc ferme modum accipienda videntur: κύλλοι παρὰ τὸ κύλον ἥγουν κοῖλον· ὁ δὲ ποιητὴς ἀκύλους λέγει καὶ ἀττικῶς οὕτω λέγονται. — Ἄλλοι δὲ παρὰ τὸν κυλόν κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς τὸ κ καὶ ἡ συνήθεια βοηθεῖ· ἀκύλους γὰρ λέγει. Ἡμεῖς δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν, hoc est nonnulli fructus ilicis ἀκύλους nominari putant quasi ἀκύλους (correpto ypsilon) — αἱ γὰρ ἄκυλοι σκληραὶ καὶ ξηραὶ εἰσι Sch. Theocr. V. 94. — et eosdem κύλους dictos arbitramur facta aphaeresi. Sed haec quam incerta sit notatio latet neminem. Hemistichium illud κύλλοι δ' οὐ διζόντο poetae epici esse puto de omissa post fruges repertas βαλανηφαγίᾳ loquentis ut Lucret. V. 1415. sic odium coepit glandis; pro usu attico quae afferuntur verba fortasse sunt Pherecratis Fragm. XXV. 217. καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντες. Idem EM. 514, 28. κινάκης ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ι γράφεται καὶ γέγονεν ἐκθλιψις τοῦ ι καὶ κρᾶσις τοῦ ωα ὡς ὦ Ἀπολλων Ὡπολλων. Ἐὰν δὲ ἔχη τὸ η (scr.

τὸ ι) δῆλον δι' ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ οἶον ἀστεροπή στεροπή στραπή ὡς „σὺν τῇ δε τῇ στραπῇ“. Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ι καὶ δῆλον δι' στραπῇ. Itaque apud Anacreontem dubium fuit utrum τῶκινάκη scribendum sit ut τῶκινάκει apud Herodotum an τῶ κινάκη, qua forma Sophocles usus est; eaque imminuta videri debet si thema fuit ἀκή, unde ἄκων, ἄκαινα, ἄκανθα, ἄκανος, sed Guietus ad Hes. s. Κάνακις a καίνω repetit, ac fortasse ne ullum pilum graecae vocis habet sed persicum est ut in EM. dicitur. Στραπή non legimus sed modo verbum στράπτω, nec probatur loco Tragici, in quo codd. τῇστραπῇ prae-buerunt ut Θῆμέρα, verbum autem si ex usu communi iudicetur, pro affecto habendum est, si vero ex etymo (στρέφω) pro integro. Sequitur commentum calidius. Epim. I. 73. παρὰ τὴν αἴσαν αἴσυλος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ αἰσυλος καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως ἔμεινε τὸ αὐτὸ σημαίνόμενον. Οὕτω δ' ἔχειν φησὶν Ἡρωδιανὸς καὶ τὸ ἐτώσιον παρὰ τὸ ἐτεόν τὸ ἀληθές ἀετώσιον καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ἐτώσιον· ἔμεινε δὲ τὸ ἐν συνθέσει σημαίνόμενον· quibus in EM. 39, 47. levioris notae auctor subscribitur Methodius. Αἴσυλος alii paullo probabilius παρὰ τὸ ἄσαι τὸ βλάσαι. De altero eandem sententiam proponit Herodianus in Sch. II. XVIII. 410. τὸ ἄητον σύνθετον παρὰ τὸ ἐτός, ἐξ οὗ καὶ ἐτεός, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐτά ἐν ἐπιρρηματικῇ συντάξει καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐκ ἐτός ἀντὶ μεσότητος τοῦ ἐτώς. Vult igitur cum adjectivo verbali ἐτός *verus* composita esse ἄετος et ἀετώσιος *vanus, falsus*, his autem erepsisse alpha privativum manente tamen intellectu, quare οὐκ ἐτός (i. e. οὐκ ἀετώς sive ἀέτως) significare *non sine veritate* uno verbo *vere* ¹⁶⁾. Illa vero particulae privativae aphaeresis unde probabitur? num ratio concedit ut pro ἄκανος dicatur κακός? Imo ἔτος illud etymo caret. — Ἐκ τοῦ ἀρά ἡ εὐχὴ γίνεται ἀρήν τὸ

16) Hesychii verba Οὐκ ἔτος οὐ ματαίως, οὐκ ἀληθῶς vexant interpretes. Ille vero primum formulam atticam interpretatur verbum de verbo reddens, tum vocem simplicem unde adiectivum ἐτεός natum putatur v. Diss. II. C. II. §. 3. Ex ἀέτως illi αὐτως contractum volunt, sed hoc et ἄετος nusquam legitur.

πρόβατον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ ῥήν EM. 140, 54. sed Gud. 79, 4. *ῥήν τοῦ ῥηνός καὶ συστολῇ ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀρνός*. Nos omissis nugalibus hoc contendimus thema primigenium fuisse in *ρ* desinens præcedente vocali, unde *ἀρνός ἀρνειός aries ἐῤῥήνοβοσκός* et alia in Parall. 74. adnot. 6. collata; sed id quum nomen articulatam quaereretur, transiisse in *ῥήν*, quod quia solum in usu est, ab aphaeresi germana sejungi oportet. Ultimum est quod Stephanus affert *Ἀμαζόνειον τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ* - ἔστι δὲ καὶ ἐν *Βιθυνίᾳ Μαζαῖον* κατὰ παραφθοράν, quod nomen in Thes. omissum cum Amazonibus non plus commercii habet quam gentilicium *Μαζαῖοι* et andronymicum *Μαζαῖος*. De aliis hujus generis nominibus Grammatici concertant: *Ἀπαισός* διὰ τὸ μέτρον *Παισόν* εἶπεν ὡς *Σπληθόνα* Sch. Vict. ad II. V. 612. quod Trypho p. 34. prothesis nomine signat, sed aliter EM. 157, 54. *Ἀσπληθὼν πλεονασμός ποιητικός* ἔστι τοῦ ᾱ *Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*, cujus haec fortasse ratio fuit quod alterius nulla similitudo extat, alterum cum *σπληθός* conferri potest cf. Meinek. ad Steph. p. 135. *Ἄρνες Φερεκύδης ἀντὶ τοῦ ῥύπες κατὰ πλεονασμόν* EM. 150, 56. *Ἀφθας ὁ Διώνυσος* (sic) τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν ὡς *ἄσταχυς* Suid. οἱ *Ἴωνες* τὸ *Ἀθάμας* κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ᾱ καὶ τροπῇ τοῦ *θ* εἰς τὸ *τ* *Τάμμας* λέγονσι Sch. II. IX. 193. *Ἀσσυρίην* εἶπε τὴν *Συρίαν* Sch. Apoll. II. 946. quae nomina Romanis quoque scriptoribus interdum indiscreta sunt. *Ἀβρετινή χώρα τῆς Μυσίας ἀπὸ Βρετίας νύμφης* Steph. *Ἀθνμβρος ποταμός ἢ Θύμβρος* EM. 45, 21. De vocabulis rarioribus praesertim barbaris saepe dubitatur utrum idem significant an diversum, velut Stephanus cum *Ἀπαισός* et *Παισός* confert *Ἀταρνα* et *Τάρνα*, Eustathius vero Atarnam Mysiae assignat, Tarnen Achajae; *Ἀκύφας ὄνομα πόλεως, Κύφας χωρίον Ἀκωνικῆς* Choerobosc. Can. 39. *Κύφος* Perrhaebiae oppidum, quod Hemsterhusius ad Plut. p. 116. ab Acyphante non diversum putat. Montem et castellum Coeles Syriae Tabor Polybius *Ἀταβύριον* vocavit oberrante montis Rhodii memoria ut Schweighaueserus suspicatur ad L. V. 70. Benselerus vero de Hiat. 235. ut hiatus tollatur, *Ταβύριον* reponit. Boeotiae fons *Ἀκιδάλιη* nominatur et *Κιδάλια*, gens antiqua Phocidis

Ἀκραγαλλίδαι et Κραναγαλλίδαι, dux Galatarum alibi Ἀχιχώρας, alibi Κιχώρας v. Siebelis ad Paus. IX. 19, 4. Κίρις Italiae fluvius Lycophr. idem puto, qui a Strabone Ἀκιρίς appellatur. Mediae incolae Ἀμαρδοί et Μάρδοι v. Tzschuck. ad Strab. XI. 451. Ἀζαριτιά fons Chalcedoniae Strab. a Stephano Ζάρητα nuncupatur, Βάκαινον urbs Siciliae eademque Ἀβάκαινον, rex Odrysarum nunc Ἀμάδοκος nunc Μήδοκος v. Vales. ad Harpocr. 216. Libys quidam Ἀψεφῶς et Ψάφωv Reisk. ad Maxim. Tyr. XXXV. 4, 170. Alumeto ut Festus ait pro Laumedo. Hoc in genere certum est librariorum multifariam in utramque partem peccasse alpha nunc omittendo, nunc adjiciendo, praecipue ante lambda cuius forma vocalium primae simillima est: Ἀλίβυες Suid. pro Λίβυες, Λύκος pro Ἀλυκος ut Wesselingius censet ad Diod. XV. 17. Ἀλύκαια pro Λύκαια quod defendit Siebells Paus. VIII. 27, 3. Ἀλύβας et Λύβας in codd. VI. 6, 4. Sed saepe etiam ante alias consonas, id quod veteres quoque Critici animadverterunt: Μύρτις παρὰ Δημοσθένει — Θεόπομπος δὲ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει· ἰδεῖν οὖν (δεῖ) εἰ γραφικὰ ἔστιν ἀμαρτήματα Harpocr. Sic Γελάδας saepius scriptum est pro Ἀγελάδας, Ἀριανός pro Ῥιανός, Ἀμελησαγόρας pro Μελησαγόρας, quod jure praefert Keilius Anall. p. 156. namque nominibus sic compositis ut Τιμησίθεος, Κτησίβιος, Χαιρησίλωος etc. alpha non praepositur, raro non propriis ἀμνησίκακος, ἀδεισιδαίμων, ἀτισανδρεῖν. Sic fluctuant alia multa ¹⁷⁾ quae propter obscuritatem etymi aut raritatem exemplorum ad calculos revocari non possunt, nec solum propria sed etiam communium nonnulla. Ἀγρηνόν δίκτυον ἢ ἔνδυμα δικτυοειδές, Ἐρατοσθένης δὲ γρηῖνον λέγει Hes. cf. Proll. 200. idemque diversis locis affert Ἀκιρίς λύχνος et κῆρις, Σκάνθας κρόββατος et ἀσκάντης scamnum, Ἀκακαλῖς sive Ἀκακαλλῖς νάρκισσος et κακαλῖς, quorum etyma longe retro posita. Sed quae in eodem glossario reperiuntur Ῥη-

17) Βούρδας et Ἀβούρδας fluvii nomen v. Jacobs. ad Aelian. p. 426. Ἀμαζήνη Strab. XVI. 767. Ἀμαρσινάδης Plut. V. Thes. XVII. Stura pro Astura v. Oberlin. ad Vib. Seq. 248. Graephis in codd. omnibus Phn. IV. 7, 12. pro Aeraephia.

γῶν βοηθῶν, Φυσγετός συρμός, Χερῶϊς εἶδος δρυός¹⁸⁾, *Λυσιάζει φεύγει*, haec igitur et alia talia peperit incuria librarium literas initiales, quibus rubricam inducere vellent, inter scribendum omittentium ut postea appingerent; cuius officii nonnunquam obliti sunt v. Gregor. Ind. Lat. s. *Rubricatio* et Tittmann. Praef. Zonar. p. XVIII. Aliae glossae e libris vitiosis excerptae sunt ut *Μύγματα καταξέσματα* fortasse ex Eur. Andr. 828. δῶϊ' ἀμύγματα, nisi quis ex alio Hesychii loco *Μύσχει* (sic) ἀμυχαί colligat verbo *νύσσω* simile fuisse aliquando *μύσσω*. Sed *Κόλος ψωμός*, si comparamus nomina vulgatiore *κόλλιξ* et *κόλλαβος* id est bucca panis vel offa rotundula Proll. 287. non solum incorruptum sed paene magis nativum videtur quam homericum *ἄκολος* offa, quod ad idem principium *κόλος* et *κολοβός* referri licet. *Κοσταί κριθαί* nihil sane differt ab *ἀκοστή*, quod si ab ἀκή ut Valckenarius suspicatur Observatt. ad Origg. p. 299. derivatum est, bisyllabum aphaeresi addici oportet; sed idem nomen apud Hesychium *γοιταί* scribitur et in Theogn. Can. p. 13, 27. *γοσταί*, quod cum *hordeum* et *Gerste* concinit. Item serpentum nomina *ἀκοντίας* et *κοντίλος* a diversis principiiis *ἄκων* (ἀκή) et *κοντός* (κένσαι) nata videntur, eademque specie sunt duo homerica nomina *ἄλως ἄχνη* et *ἄλως χνός* nam utroque significatur *ἄλμη*. Nomen *stella* Salmasius ad Tertull. Pall. 252. ex accusativo graeco *ἀστέρα* conversum conjectat; quod contra dici potest latinum atque germanicum *Stern, sterro, stairno* incorruptam originem prae se ferre, *ἀστήρ* vero et *astrum* aucta esse vocali ut *ἀστεροπή*¹⁹⁾ ac proprie significare fulgorem. *Sparagus*, quod Nonius ex Varrone profert, Scaliger in Conject. 395. respuit tanquam barbarum; sed hic tamen barbarismus refert et quasi regenerat ipsum etymon quod in §. 1. indicavi *σπῶ σπαράσσω. Ἀνησις* supra in exemplis pleonasmī retuli auctore Athenaeo.

18) Sic etiam in cod. Mosq. Paus. V. 14, 3. scriptum est pro *Χερῶϊς. Ἄλιντος ἄμιλλα, Ἀλίνδεσθαι ἀμιλλᾶσθαι* Hes. quod Piersonus ad Moer. 52. *ἄλινδεσθαι* scribendum censet. *Ἀμύζει* pro *μύζει* sive *μυζῇ* Xenoph. et *ἀβάραεις* Athen. jam ab aliis notata sunt.

19) Arist. Theam. 1050. *πυρόρος ἀδίδρος ἀστήρ* Schol. ὁ κεραυνός.

Sed Doederlinus in Dissert. de Alpha intensivo p. 17. ἄνησις, inquit, *potius forma primitiva est, νῆσις apocopata* (aphaeresi truncata). Quam in sententiam eo deductus videtur quod haec vocabula non aliter comparata putaret quam ἀνήκεστος νήκεστος, ἀνηλεγής νηλεγής, νηλεής ἀνηλεής et alia, quorum formam productiorem principatum tenere statui ad Phryn. 710. quia longe frequentior est omniaque vocabula, quae vocalem vel diphthongum in exordio habent, hoc modo componi possunt ἀνάριθμος, ἀνέραστος, ἀνίερος, ἀνδρος, ἀνείμων, ἀνοικτος etc. consona vero ν raro reperitur et ante tres modo vocales α, ε, ο, νήνεμος, νήγρετος, νώνυμος. Num vero eodem loco numeranda sint ἄνησις et νῆσις, jam antiquitus disceptatum esse apparet ex Epim. I. 289. νῆσις παρὰ τὸ νῆ καὶ τὸ ἔδω ἔστις καὶ κατὰ στέρησιν νῆσις²⁰⁾ ὡς ἐγρετός νήγρετος, ἔλεω νηλής· ἐκ τοῦ ε ἡ σύνθεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α προφέρουσιν ἄνησις²¹⁾. Καὶ ἦτοι ἡ ἀνὰ ἔστι στέρησις ὡς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἢ πλεονασμῷ τοῦ α. Hoc verius esse sic colligo. Vocabula cum αν negativo composita epsilon ceterasque vocales saepe tum in eta vel omega mutant si sequitur consona simplex ἀνήροτος, ἀνηλεής, ἀνηρεφής, ἀνήκουστος, ἀνώδυνος, nunquam vero mutant sequentibus duabus consonis ἀνέδραστος, ἀνέστιος, ἀνόστιος, et eodem modo quae cum aliis praepositionibus conjuncta sunt δυσηρότος, συνηρεφής, πανήγυρις, sed δυσαγρής, δύσεδρος, σύνεδρος, πανάγρετος, παλινάγρετος, εὐέγρετος, εὐοφρος, σύνοφρος. Itaque cum ἔστις (ἔδεστίς) si componeretur negatio, ἄνεστις foret. Sic autem efficitur νῆσις, quo Homerus utitur, integrum

20) In EM. 108, 26. παρὰ τὸ ἔδω ἔστος ἔστις ὡς πιστός πίστις, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἄνεστις καὶ ἄνησις. Ἡ παρὰ τὸ νῆσις ἄνησις ὁ ἑσπερημένος σιτών, postrema corrigenda sunt ex EM. 605, 18. Epim. II. 294. νῆσις ολονεὶ νήσις παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτών. Quod in Lex. Orion. 187, 30. Gud. 408, 40. Anecd. Bekk. 1402. et in cod. Havn. Sturzii ad EM. 548, 1. p. 978. ex Herodiani epimerismis affertur παρὰ τὸ ἔδω ἔστις καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ν (νε) νεέστις καὶ (κατὰ συναφρῆσιν νήστις) οὗ τὸ παρώνυμον νήστις (scr. νηστεία) ex Pseudoepimerismis sumta puto.

21) Ἀσιαχὺς, ἀσιαφίς καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ ἀττικόν ἔστι Said. Ἀσκαρίζειν Atticis tribuit Moeris, ἀσπαίρειν Thomas.

esse, ἀνησις vero fictum ad speciem abundantium ἄστα-
 χος etc. Eademque ratione contenderim ex homerico νή-
 γρετος extitisse ἀνήγρετος Nonn. Paraphr. XI. 45. Namque
 vocibus αν et ἐγρετός in unum coeuntibus nascitur ἀνέγρε-
 τος, quo vulgo utuntur, ut δυσέγρετος, δυσδιέγρετος, et
 transpositis literis id quod in Anecd. Bekk. 395. et Zonar.
 190. affertur ἀνέγρετος ἀνυπόστροφος²²⁾, ut εὐέγρετος, non
 ἀνήγρετος. Nec jam vereor ne quis mihi opponat νυκτηγρε-
 τεῖν id enim cum nomine (νύξ) compositum est et pariter
 ὤμηστης, δερμηστής, θριπήδεστος. Alterum controverso-
 rum est conjunctio ratiocinativa, φασὶ γὰρ τὸν μὲν ῥά
 σύνδεσμον ἀφαιρεθῆναι τοῦ α, τὸν δὲ ἄρ ἀποκοπῆναι
 Apoll. Conj. 523. eamque quaestionem et proponit et
 solvit Epim. Cram. I. 383. EM. 134, 5. πότερον ὁ ἄρ ἐκ
 τοῦ ἄρα γέγονε κατ' ἀποβολὴν τοῦ τέλους ἢ ὁ ῥά ἐκ τοῦ
 ἄρα κατ' ἀποβολὴν τῆς ἀρχῆς; Ἔστιν εἰπεῖν ὅτι καὶ τοῦτο
 θέμα καὶ τοῦτο. Si tamen alterutri palmam dare obstine-
 mus, encliticum ῥά postponemus orthotonumeno ἄρα, quod
 nonnullam habet cum verbo thematico ἄρω similitudinem.
 Atque hujusmodi particulas volaticas manifestum est ad
 hoc genus corruptionis multo magis inclinare quam soli-
 diiores orationis partes, in quibus dubito num certa aphae-
 resis exempla reperiri possint. Nam quae antea enumera-
 vimus, aut ad alpha non ingenitum sed ascitum pertinent
 ut μαῦρος, στεροπή, aut cum metaschematismo conjuncta
 sunt ut ῥήν, aut propter etymi ignorationem dubium est
 quomodo affecta sint ut multa; uno verbo nullum ejus
 auctoritatis, quam prosthesis habent exempla plurima.

§. 3. Sed quoniam, quando redundet alpha et ubi
 significationem mutet, non usquequaque convenit, a pro-
 posito paullulum devertere cogimur. Choeroboscus in
 Psalm. p. 16. et Theodosius apud Bekkerum ad Apoll.
 Synt. 352. τὸ ἄλφα ἐπὶ σημαίνει· στέρησιν ὡς ἄφιλος,

22) Νήγρετον ἀνέγρετον Schol. Od. XIII. 74. Qui a Nonno l. c. di-
 citur ὕπνος ἀνήγρετος et in Anth. VII. 338. et Tryphiod. 578. νήγρετος
 ὕπνος hoc est somnus aeternus, idem vocari poterat ἀνυπόστροφος ut
 irremeabilis unda Stygis Virg. Frustra Kuesterus ap. Suid. ἀνάγρε-
 τον substituit,

ἐπίτασιν ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη, ὁμοῦ ὡς ἄλογος καὶ ἀδελφός, κακόν ὡς τὸ ἄφωνος ὁ κακόφωνος, ὀλίγον ὡς ἀμαθής ὁ ὀλιγομαθής, ἄθροισιν ὡς τὸ ἅπας, πλεονασμόν ὡς τὸ ἕσταφίς (sic), quae eodem fere modo leguntur in EM. 141, 52. cf. Bast. ad Greg. 892 sq. Pleonasmum jure praetermittunt Photius s. *Ἀ.* Glossae Apionis p. 601. et Schol. Dionys. p. 808. qui rem ad quatuor significationes revocat, *στερήσιν, ἐπίτασιν, ὁμοῦ, κακόν*· quinque numerat Apollonius in Lex. s. *Ἀ.* addito *τῷ σύν*, quod nihil differt ab ὁμοῦ, et huic etiam subjectum est τὸ ἕσον καὶ ὅμοιον, quemadmodum τὸ ὀλίγον et τὸ κακόν a privatione separari non debent²³). Etenim nimis subtiliter Galenus De dogm. Hipp. et Plat. IV. 4. p. 380 sq. T. IV. adversus ea disputans quae Chrysippus in libro *περὶ στερήσεων* scripserat, *στερήσιν* esse dicit si pisces *ἄφωνοι* vocentur, *κάκωσιν* vero si cantor vel praeco, et hoc modo saepe usurpari *ἀχίτων, ἄπους, ἄχειρ*, nimirum sic ut non perfecta indicetur detractio sed *παρέμφασις τοῦ εἰσθότος* Simplic. in Arist. Categ. p. 100. A. (Brandis Schol. p. 85.). Sic etiam Proculus in Cratyl. p. 44. ed. Boiss. hominem indisertum *ἄφωνον* et socordem *ἀκάρδιον* vocari ait καὶ ὑπερβολήν, et Teles Stob. Flor. CVIII. 83. 577. *τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φαιμέν πλευράς, μοχθηρὰς δέ.* Sic *ἄπρηκτος* Schol. Apoll. I. 246. interpretatur *δύσπρακτος, ἄλεκτρος* Sch. El. 492. *δύσλεκτρος, ἄγλωσσος* Sch. Trach. 1060. *κακόγλωσσος, ἀβάκχευτος* Sch. Orest. 309. *κακοβάκχευτος*. Hyperbolae autem, quam Proculus dicit, contraria est attenuatio *δυσόμοιος* pro *ἀνόμοιος* apud Strattin Suid. *δυσάλωτος* Soph. Oed. T. 1723. pro *ἀνάλωτος* ut βραχύ, ὀλίγον et μικρόν dicitur pro οὐδέν. Ergo patet τὸ κακόν et ὀλίγον non esse proprias τοῦ α significationes sed pertinere ad detractorem. His autem remissis tres relinquuntur alpha significabilis species, privativum, intentivum et copulativum, quorum multiplex est et inter se et cum prothetico contagio. Sic Schol. II. XIII. 41. *ἄβρομος* et

23) Theophr. H. Pl. I. 8. (13.) 1. *ἄνοξα λέγω οὐχ ὥστε μὴ ἔχειν ὅλους ὄρους ἀλλ' ὥστε ὀλίγους ἔχειν.* Sic illiteratum dictum non ex toto rudem sed ad altiores litteras non perductum Seneca Benef. V. 13.

αὐτοχρῶς alpha epitaticum habere affirmat sed Schol. Od. VI. 268. inter ea refert quibus inest significatio τοῦ ὁμοῦ, nec defuerunt qui illa cum particula privativa conjuncta dicerent; δοροὶ καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι· οἷον οὐ δεδαρμένοι EM. 18, 28. v. §. 1. τὰ βυσσὸς πλεονασμῷ ἢ ἐπιτάσει γίνεται ἀβυσσὸς Eustath. 1340, 37. ἀβληχρὸς δύναται τὸ ἀσθενές δηλοῦν καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν²⁴⁾, τοῦ ᾱ ἀναίρεσιν δηλοῦντος καὶ ἐπιτάσιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν Orion. p. 7, 8. Sed idem particulae epitaticae notam quandam tradit propriam in Schol. A. ad Il. VIII. 178. Nam quum Heraclides ἀβληχρὸς scripsisset acuta antepenultima quasi syntheton esset ἀπὸ τοῦ βληχρὸς id est ἰσχυρὸς, ille contra monet βληχρὸς plerumque non robustum significare sed contrarium et ἀβληχρὸς positionem femininam habere instar simplicium ἢ ἀβληχρά-τοῦτο δὴ πλεονάσαν τῷ ᾱ φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον αἰεὶ· οἶδα γὰρ τὸ ἄβορος, ἀγαυρὸς, ἄσταχυς· quae sic scribenda videntur — φυλ. τὸν αὐτὸν τόνον· πλὴν οὐκ αἰεὶ τὰ πλεονάσαντα τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· οἶδα γὰρ τὸ ἄδορος, ἀγαυρὸς, ἄσταχυς²⁵⁾. Idem in Sch. A. ad Il. XV. 607. ἀφλοισμός ἐνιοι παρὰ τὸ ἀφρισμός, οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω φλοισμός καὶ ἐν πλεονασμῷ ἀφλοισμός²⁶⁾· διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει· cui duae rationes opponuntur, terminatio σμος et pleonasmus. Hoc tamen exemplum minoris est ponderis quia bisyllabum φλοισμός non reperitur. Sed illud sane rationi consentaneum videtur ut accessio vocalis, quae ad significationem

24) Sic Pindarum aliquo loco νεῖκος βληχρόν dixisse contendit Epim. I. 95. nec diffidit Schneidewin. Exercitt. Crit. p. 23. alibi contrarium significat v. Koechly ad Quint. II. 182.

25) Errorem a Lehrsio notatum ad Herod. 244. jam in proecdosi (Progr. 1844.) cerrexeram. Cum eo quod de alpha pleonastico dicitur congruit regula de pleonasmo praepositionum ὅταν παρελκεῖ ἢ πρόθεσις οὐ ποιεῖται ἐναλλαγὴν τόνου v. Parall. 196.

26) Huic sententiae favet Apollonius in Lex. utrumque facticiis adnumerans: ἀφλοισμός εἴρηται κατὰ μέλησιν ψόφου et ἐφλυε τῶν πιποιημένων ἢ λέξεις atque EM. 796, 32. φλοῖσθος ὀνομασιοποιεῖται ἢ λέξεις παρὰ τὸ φλέω. Hesychius vero Ἀφλοισμός ἀφρός v. Hermann. ad Orph. Lith. 475.

nihil confert, accentum quoque immutatum relinquat. Et eodem modo fortasse de ἀβυσσός judicavit, cui nonnullos alpha pleonasticum asserere dixi; mihi tamen privativum potius videtur ut nos quoque, quae profundissima sunt, fundo carere dicimus. Neque aliter, puto, de ἀστεροπή et de ἀσταφίς, quanquam Arcadius p. 36. hoc terminationis causa acui scribit ut προταφίς et similia; quomodo etiam oxytonesis nominis ἀδρῆς, si cum δρῆς compositum est, duplici ratione excusari potest, pleonasmo et characterē; nam quae in ας exeunt per δος declinata, oxytona sunt; sin a δρῆς processit ut δρῆς ipsum et ἀμαδρῆς, alpha copulativum habet ut ἀδελφός. Quae vero canonī illi repugnant, Herodianum arbitror synecdromae imputasse ut ἀμαυρός et ἀφανρός, quae ex propriis pomenis μαῦρος et φαῦρος (si modo hoc cognitum habuit v. §. 1.) facta sunt oxytona; sed ἀγανρός, si Orioni accedimus p. 14, 3. non a γαῦρος arcessivit sed ab ἀγηρός, quod nemo novit v. Proll. 259. Sic certe Epim. I. 85. καθόλου τὰ εἰς ὑς λήγοντα ἀρσενικά²⁷⁾ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται ἀπλᾶ τε καὶ σύνθετα, πέλεκυς, δίπηχυς καὶ τᾶλλα· ταύτη οὖν καὶ τὸ ἀσταχυς ἅμα τῷ πλεονασμῷ προπαροξύνεται, quod praecepit Arcadius p. 91. Itaque ἀβληχρός et characteris causa acuitur, qui apparet ex μελιχρός, πενιχρός, βδελυχρός, ἀμνυχρός, et quia alpha abundat. Hoc ipsum tamen addubitat Scholiasta Vict. ad l. c. δύναται καὶ ἐν ἐπιτάσει εἶναι, quae dubitatio mihi necessitatem affert de alpha epitatico separatim dicendi, cui notum est quantum Scholiastae et Glossographi indulserint.

§. 4. Vocabulorum quae huc trahunt pars ex integris constat, pars ex corruptis; integra aut verba sunt αἰδῶ ἀπὸ τοῦ εἶδω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾠ Sch. II. I. 1. cui refellendo operam non impendam, ἀλαπάζειν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾠ Sch. V. 166. quod alii redundare dicunt, et verbi δᾶω inclinamenta varia: Ἀᾶται ἄγαν βλάπτει, Ἀᾶσαι ἄγαν βλάπαι Hes. et ἄατος (ἀατός) ἢ ἄγαν βλαπτική· τὸ γὰρ ᾠ

27) Hoc nomen excidit in EM. 158, 20. Nam femininorum multa oxytona sunt ῥυστακίς, διζύς etc.

ἐπίτασις ἐστὶν ὡς τὸ ἀχανές καὶ ἀτενές Sch. Apoll. II. 459. hoc autem verbum sine ullo significationis incremento a primitivo ἄω derivatum est ut a ψῖω ψιάω v. Technol. 154. ἀλέγω τὸ ᾧ κατ' ἐπαύξησιν οὐ κατὰ στέρξιν Epim. I. 85, 32. EM. 58, 44. quod alio loco retractabitur²⁸⁾. Aut adjectiva sunt: ἀάσχετος, ἀδάκρυτος, ἀκρότητος, quibus nihil efficitur. Nam primum plus valere quam ἄσχετος nullo argumento probari potest; secundum jam olim refutavi ad Aj. p. 278. (p. 299. Ed. Pr.) ἀκρότητα κύμβαλα in Comici versu T. IV. 600. certe non sunt πολυκρότητα sed δυσκρότητα ut ἀκρίμης ὕπνος Nonn. XVII. 119. πόρτις ἄννυμος id est Helena Lyc. 102. quae et κακόννυμος dici potuit et πολύννυμος ut in Glossa exponitur, eademque ἀκλεής infamis et δυσκλεής atque etiam πολυκλεής famosa, quae diversorum nominum in unam rem convenientia procul dubio scholiastas induxit ut alpha privativo vim tribuerent intentivam. Sed multo major illis copia vocabulorum sic figuratorum ut alpha detracto aut substantivum evadat aut nulla relinquatur dictio effabilis: ἄοκνος πολίοκνος Sch. Trach. 843. ἄβιος, ἄεδνος, ἄξυλος, ἄπυρος, caetera, quibus τὸ ἄγαν et πολύ significari statuunt, seu quia crediderunt alpha ipsum hanc vim habere seu antiphrasis odorem sequuti²⁹⁾. Horum pleraque jam a Valckenario et Doederlino exagitata sunt, quorum memoriam non renovabo. Sed hi quoque vereor ne Grammaticis plus tribuerint quam res et veritas concedat. Doederlinus quidem p. 24. *alpha*, inquit, *intensivum agnovi in adjectivis ἀγέρωχος, ἀμαιμάκετος, ἄμοτος, ἄπλετος, ἀπέρωπος, ἄσχετος, ἀσύφηλος, ἄσκιος, ἄστονος, ἄτρυτος, ἀχύνετος*. Verum horum pars maxima tam impenetrabili quasi

28) Hesychius Ἀύσσεται μάλνεται falsa fortasse scriptura deceptus falsamque verbi ἀλύσσειν interpretationem sequutus de qua dictum est in Techn. 101. et 245.

29) Sic Erotianus Ἀσήμεσι τόποις τοῖς πολυσήμεσι κατ' ἀντίφρασιν, quod non convenit locis a Foesio citatis; Schol. II. XIV. 465. ἀσιγάγυλος κατ' ἀντίφρασιν· πολύστρεπτος γάρ. EM. 177, 41. ἄφλαστον κατ' ἀντίφρασιν τὸ εὐθλαστον, pro quo Sch. Lyc. 26. κατ' εὐφημισμὸν substituit.

Lobeck, Pathol.

robigine obducta est ut origo non dicam demonstrari sed vix probabiliter conjectari possit. Quare insistam notioribus, quorum non amplius sunt quinque. Primum *ἄσχετος* non τὸ ἀκατάσχετον significare sed λίαν σκέτλιον nescio quo argumento affirmatum sit. Nec video cur labor infinitus et inexsuperabilis dici non possit *ἄτρυντος*, quum idem dicatur *πόνος ἀτειρής*. *Ἄσκιος* vir eruditus contendit a Pindaro positum esse pro *πολύσκιος*. Sed illo loco scholl. et codd. nonnulli *δάσκιος* praebeant quod Hermannus asscivit in Diss. de Pind. Nem. VI. p. 7. ac si poeta montes Phliasios *ἀσκίους* nominavit, tamen necesse non est umbrosos vel adeo umbrosissimos intelligi; nam multi sunt montes nullis arboribus vestiti hodieque nonnulli nominantur *Montes calvi Kahlenberge, Chaumont*, et jam olim πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὅρη ἐλέγετο *Φαλάκραι* Steph. s. h. v. *ἀφύλωτον πέτραι ἀδενδρον Σαφοκλῆς* Hes. Si vero illi silva incaedua obsiti fuere, vel sic *ἄσκιος* vocari potuerunt, quia sine luce umbra nulla est, τὸ γὰρ σκότιος σκίαν οὐκ ἔχει Clem. Strom. V. 568. A. quare sublustria lumina, quae luna nascens spargit, Tryphiodorus *ἄσκιον ἀχλύν* vocat v. 517. Sic etiam dici potuit *Ἄσκιος ἡ δασεῖα ὕλη* Hes. nisi consueto errore delta omissum est; nam *δάσκιος ὕλη* legitur apud Homerum, Quintum I. 536. et alios. Pro *ἄστονος* in Aeschyl. loco nunc e codd. repositum est *ναύστολος*. *Ἀχύνειον ὕδωρ*, quod Schol. Nic. Al. 174. *πολύχυτον* interpretatur et Schol. Apoll. cum *νήχυτον* confert, non plus dicit quam *χυτὴ θάλασσα* Anth. VI. 66.³⁰) et *ἀλὸς χύσις* Oppian. Hal. IV. 338. ut latine quoque *usus* dicitur pro diffusus et late fusus. Itaque, quoniam *χυνετός* indictum est, *ἀχύνειος* alpha formativum habere statuimus, non intentivum ut illis videtur, nec pleonasticum. Nunc illa ad partes vocabo quae Buttmannus Gramm. II. 467. tanquam certissima literae intentivae documenta proponit *ἀκηδής, ἀσπερχής, ἀσκελής, ἀτενής, ἀχανής*. Horum primum nus-

30) Hic Paullus Silent. celebrat σπόγγον ἀλὸς βλάστημα χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης, sicut poetae latini herbas pratenses *prata* vocant. In Alciph. I. Ep. II. σπόγγους καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια αὖ φύεται ἐν Εὐρυνόμῃς εἰς λῆμνον scribendum videtur ἐν Εὐρυνόμῃς λειμῶνι,

quam positum est pro πολυκηδής sed huc refertur quia ἀκηδεια hunc intellectum habere videtur in Apoll. III. 298. ubi Medea amore recens concepto aestuans nunc exalbescit nunc erubescit ἀκηδείῃσι νόοιο ³¹⁾. Verum tamen hoc tempore illa non est anxia sed omnium rerum praeter amorem incuriosa et oblita, sic ut ἀκηδής dici potuerit quemadmodum amor ipse a Theocrito vocatur ἀφρόντιστος id est expers rationis et inconsultus, quod Schol. falso accepit ὁ ἄγαν φροντίζων v. Adn. ad Aj. v. 355. neque ob aliam causam ἀκηδία a Glossographis exponitur λύπη et ἀκηδιᾶν animum despondere ³²⁾. Cetera vero unius sunt generis; nam a χαίνω, τείνω, σέλλω, σπέρχω adjectiva in ῆς exeuntia fingi non potuerunt nisi accedente vel praepositione διαχανής, ἐκτενής, περισπερχής, vel alia parte orationis πολυχανής, εὐτενής v. Parall. 158 sq. ³³⁾ quarum ubi nulla conveniebat, decursum est ad praepositionem loquelarem α, quae quia per se nihil significat, ideo ad formandum aptissima est. Ἀσπερχής maiorem vim habere quam σπερχνός et ἀτενές fortius esse quam ἐντενές *intente* nemo convincet; ac si ita esset, tamen id non propria quadam literae alpha virtute effectum crederemus sed sola nativae vocis immutatione, qua persaepe significatio alio deflectitur. Eadem ratione explanantur, quae veteres suggerunt: παρὰ τὸ ἔλλω ἑλλής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἑελλής EM. 19, 54. ³⁴⁾ quod Eustathius 641, 63. alpha copulativum dicit sed neuter recte, nam ἑελλής vel ab ἑέλλω derivatum est v. Techn. 113. 117. vel ab ἔλλω (εἰλῶ) alpha concinnitatis causa adjuncto, quia a verbis adjectiva in ῆς ducere simplicitia licentiosum est. Item ἄτλας ὁ πᾶν καρτερικός

31) In eadem verba exit Empedoclis versus 417. ἀλλήλους δάπτοντες ἀκηδείῃσι νόοιο hoc est per incogitantiam. Huic autem proxima est inopia consilii, quae desperantes eo adducit ut omnium rerum curam et cogitationem abjiciant.

32) Hesychius Ἀλυχὴ ἀδημονία ἀκηδία ἄση, Ἀσήκορος ἀκηδιαστής.

33) Σπερχής quod p. 163. memoravi, ab Eustathio rejici dixi in Addend. ad h. l.

34) Quod continuo sequitur ἐξ οὗ τὸ ἀολλέω, pertinet ad partem amissam, quam Zonaras p. 231. servavit, ἑελλής καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ο ἑελλής.

EM. 141, 55. cui quae accessit litera deest synonymo *τελομών* signa quae mutulos sustinent, nostri *telamones* vocant, Graeci *ἄτλαντας* Vitruv. VI. 10 (7), 6. ab eodem utrumque verbo quo *ἄτελος* et *δτελήμων*³⁵). *Ἀκραγγές παιδίον* τὸ αἰὶ κλαῖον καὶ ὀξύχολον EM. aut idem declarat quod *κρανγαστικόν* assumto alpha ad conformationem vocis necessario, vel *δυσβάῦκτον* improbe *clamosum*; gryphas *κύνες ἀκραγγείς* Aeschylus dixisse videtur *mutos* ut distingueret a canibus latrantibus. Sic enim poetae audacius translata explanare solent appposito ejusmodi epitheto, quod rei, unde translata sunt, disconvenit, ut arcus vocatur *φῆρμιγξ ἄχορδος*, mulier atrox *δέπους λέαινα*, apis *ῥφίς πτερωτή*, fumus *ἔπτειρος ῥφίς* et alia oxymora v. Aglaoph. 839. Wernick. ad Tryph. p. 133. Meinek. Hist. Com. 518.³⁶) His ante oculos positus pro se quisque expendat alpha intentivum quam lubrico in fundamento locatum sit.

§. 5. Ab illo igitur alpha quod pleonasticum dicimus vel euphonicum, quia simplicem vocis naturam plenior sono circumlinit ceteroqui otiosum ut *ἄσταχυς* etc. distinguimus formativum quod vocabulis concinne formandis necessarium est ut *ἀχανής*, et ab utroque tertium quoddam, quo itidem ut privativo et copulativo vis vocis subjectae commutatur. Huic vero subjicimus duas species, ablativam sive disjunctivam praepositioni *ἀπό* non absimilem, et eam quam paremphaticam dicere cogor quia non unam certam significationem habet unde denominari possit sed multas variasque. Illius vim mihi agnoscere videor in verbis *ἀμβροτεῖν*, *ἀβροτάζειν* et *ἀμαρτεῖν*, quorum principium est *μεῖρω* ejusque inclinamenta *ἐμμορα* et *εἴμαρται*. Hinc proficiscuntur *μοῖρα*, *μόρος*, *μορτή* ἢ *μερίς*, *ἐπίμορτος* partiaris, *μορτός* sive *βροτός* mortalis, *εἴμαρτός* pro *μαρτός*. Quibus omnibus communis est significatio partis, sortis

35) Indidem fortasse *ἄντελος labor* et *ἀντελα* machina aerumnosa a *τελῆναι* tolerare, tollere, unde tolleno; Vossius ad Fest. tullios quoque hinc nominatos censet quod aquam sursum tollant.

36) Cantus vocatur *νέκταρ ἐναρμόνιον* Anth. VII. n. 29. *πόμα* *δοτμον* Pind. Nem. III. 136. *λίθος μουσαῖος* VIII. 80. *οὔρος εὐκλής* VI. 49.

fatigue, et porro duo syntheta, unum ἀμορτεῖν³⁷⁾ pro quo ἀμβροτεῖν et ἀβροιάζειν receptum est, alterum ἀμαρτεῖν. Haec si ex etymo suo judicentur, nihil differunt ab ἀμοιρεῖν, ἀποτυχεῖν, nam τύχη et μοῖρα synonyma sunt; sed proprie dicuntur de iis qui vel jaculantes non collineant vel iter facientes a proposito aberrant; dehinc transferuntur ad alias a recto debitoque aberrationes; quo in significato fixa sunt ἀμαρτεῖν, ἀμαρτίας, ἐφάμαρτίας, νημεριτής. Ab eadem viae similitudine ductum est germanicum verbum *sich vergehn* hoc est peccare, graecum ἀλιτεῖν, cujus origo est ab ἄλλη, ἀλλάσθαι, et origini conveniens significatio ἀλιτῆσαι ἀταρποῦ Orph. Arg. 647. Quin etiam ἀμπλακεῖν nihil aliud est quam ἀποπλάζεσθαι deerrare; et hoc proprio intellectu Sophocles dixisse videtur ἀναμπλάκητος pro ἀπλάνητος ἢ οὐκ ἀποπλανώμενος tum pro delinquere ponitur id est ἀμαρτάνειν φρενῶν Eurip. His continuo subjungam verbum ἀμείρω, cujus pars primaria est μείρω sive μείρομαι duas complectens significationes: *Μείρεται στέρεται κληροῦται μερίζεται* Hes. "Ὁμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι τίθασιν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι Schol. Il. VII. 127. Sed istius quoque significationis exemplum affert Hesychius *Μερθεῖσα στερηθεῖσα*, nec repugnat alteri; nam partiendo res conjunctae separantur, a separatione autem non longe distat privatio, eandemque vim habent particulae privationis et separationis: ἀκηδής securus, ἀκάρδιος socors. Cum μείρω igitur compositum dico ἀμείρω et ἀμέρδω, cujus alpha non privativum est ut EM. 118, 9. sumit, nam hoc cum verbis barytonis non componitur³⁸⁾, neque

37) Ἐμορτεν ἀπέθανε Hes. mendose pro ἤμορτεν id est τοῦ ζῆν ἤμαρτε. Νηδύος ὄγκον ἄμβροτον Anth. VI. 201. Meinekius Delect. 182. de abortu accipit, nam ἄμβροτος idem esse quod ἀμαρτητός, ἀμαρτωλός frustratus, nec differre ab ἀβροτήμων. Huc convenit ἄβροτον, quod in Anecd. Bekk. 322. exponitur ἄψυχον, ἀσθενές. Talia autem sunt τὰ ἀμβλωθρίδια, quae nostrates vocant *Fehlgeburten*. Heckerus tamen de Anthol. 123. ἄμβροτος sic ut vulgo solet accipiendum putat.

38) Schol. Il. XV. 10. ἀπινύσσω βαρύνεται ὡς ἀμείρω. Verum ἀπινύσσω non cum πινύσσω copulatum sed parasyntheton est prisci usus ab adjectivo imaginario ἀπινυς ἀπινυτος declinatum ut ab ἀήδης ἀηδέσσω,

etiam, ut Eustathio videtur 1766, 53. pleonasticum, sed praepositionis ἀπό vices sustinet; unde sequitur ἀμείρω proprie idem valere quod ἀπομερίζω, ἀποδαίνομαι, divido, sed idem per consequentiam dici potuit pro ἀφαιρῶ viduo sive privo³⁹⁾. Hinc novum accessit incrementum. Epim. Cram. I. 81. παρὰ τὸ μείρω ἀμέρσαι τὸ ἄμοιρον ποιῆσαι· τὸ δὲ ἀπαμέρσαι ἐπιτεταμένην ἔχει τὴν πρόθεσιν ὡς τὸ ἐξαφελέσθαι. Similiora sunt ἀφαραρτεῖν, ἀπαμπλακεῖν, ἀπαμελεῖν, ἀπατιμᾶν, cui praepositio non vacanter addita est ut in Schol. II. XIII. 113. dicitur, sed negationi addit notionem ademptionis. Cum ἀμβροτεῖν, ἀπλακεῖν, ἀμείρειν, componi potest nomen ἀτραπός, siquidem id non viam ἀτρεπτον, ut plerique veterum volunt, significat neque πολύτροπον κατ' ἐπίτασιν τοῦ α̅ ut EM. sed callem deviam et ἀποτετραμμένην id est diversam a via publica quae faciliior et planior sed minus directa esse solet. Vinum quidem non prelo elisum sed sponte profluens dupliciter appellatur ἀτραπός οἶνος καὶ ἀπότροπος· τραπεῖν γὰρ τὸ πατῆσαι EM. 162, 25. Hinc in sermonem incurrit adjectivum homericum ἄπτερος quo interpretes certissimi τὸν οὐ πτερωτὸν *impennatum* sive involucrem significari censent, argutiores quidam contrarium *volaticum*⁴⁰⁾ alpha intentivum esse ratī, vel ἀποπετόμενον vel etiam ἰσόπτερον. Iisdem fluctibus jactantur adverbii explicatores in EM. 133, 34. ἀπτερέως αἰφνιδίως· Ἔστιν ἀπωτέρω ἀπτέρω· οὕτως Ἡρωδιανός· Ἔστι ταχέως, ἐτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως· ἔνιοι δὲ ἡμελημένως, quo in loco improbe detruncato tres sententiae proponi videntur; prima

39) Prorsus diversum est ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν, quod Grammatici temere immiscent Techn. 75. nec simile ἀμδργεῖν destringere, etsi hoc quoque pro ἀφαιρεῖν dicitur.

40) Hoc jure rejicit Wernickius ad Tryph. v. 85. Ἀπίτερι τάχει, quod Pollux IX. 152. cum ὡς τάχιστα, ἐν τάχει conjungit tanquam synonymon, poeta aliquis de homine vel deo dixisse videtur qui celerrime *tanquam* ales incederet sicut Furiae nulla alarum ope adjutae terras mariaque permeant ἀπίτεροις πωτήμασι et columnae quaedam alio translatae in suum locum remigrant ἀπίτερος ἀπέζοις ἔχουσι Lycophr. 622. ubi alpha privativum perspicue apparet.

ἔστιν ἀπόπτερος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπτερος ὁ ῥαδίως ἀποπτέμενος, altera ἀγάπτερος κατὰ συγκ. ἄπτερος, quicum concinit Hesychius Ἀγαπτερός ταχέως. Tertia a syncope sejuncta ἀπὸ τοῦ πτερόν πτερός (ὡς στερός) καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἄπτέρος ὁ ταχύπτερος, ὃθεν τὸ ἐπιβόημα ἀπτερός, cui alii epsilon pleonasticum assignant v. Diss. III. c. II. §. 2. Hujus varia illa interpretamenta ad unam celeritatis notionem revocari possunt; nam qui celeriter agit, idem modo alacriter agit et libenter, modo leviter, festinanter incurioseque (ἐλαφρῶς, ἡμελημέως, ἀπροθύμως, quod Karsten. ad Parm. p. 62. in προθύμως mutandum putavit). Horum igitur auctores alpha intentivum tuiti sunt et hoc modo usus est Parmenides v. 15. ὀχῆα ὥσαι ἀπτερός id est promte, et Eudocia ἐρχομαι ἀπτερός id est celeriter, cui Jacobsius tamen ad Anth. p. 479. εὐπτερός substitui vult quamvis ignotum; in Apoll. IV. 1764. ubi de Argonautarum reditu et itineris fine loquitur καίθεν δ' ἀπτερός διὰ μυρίον ὄδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον, Scholiasta τάχιστα interpretatur, Wernickius ad Tryph. v. 85. convenienter homerico epitheto *tarde*, uterque apte ad sententiam; nam in extrema profectionis parte alacritas eundi modo incenditur, modo defervescit; alius forsitan ἀσπασίως scriptum malit. Ad ablativam significationem propendet verbum Ἀπτερόσσεται πέτεται Hes. et quod in Arat. 1008. vulgatum est καὶ ὑπότροποι ἀπτερόνται. Vossius hic ex aliquot eodd. αὐπτερόνται recepit, sed πτερόμαι non solum aequè ignobile est ut ἀπτερόμαι, tum etiam ab analogia laborat; namque non ab omni genere nominum talia proficisci solent sed ab iis modo quæ in υς et ῡ exeunt, γηρύω, μεθύω, ἀλύω etc. v. Techn. 206. et receptum tuetur graecus interpres: τὸ ᾱ προσέθηκε διὰ τὸ μέτρον, pro quo sic potius dixerim, quomodo Homerus pro ἐξαφύσσοντες coactus est dicere ἐξαφύοντες, sic Aratum pro ἀπτερόσσεται usurpasse ἀπτερόνται et hunc esse paraschematismum usitati ἀποπτέσθαι, nec procul distare ἀναπτερυγίζειν. Illud quidem jam veteres testati sunt magistri, praepositionem plenam saepe succedere loquelari: ἐπότεριχες οἱ ἀνήβοι τῆς

ἀπό προθέσεως ἀντὶ τῆς στερήσεως κειμένης ὥς ἐν τῷ ἀποκηδήσαντι ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσαντος καὶ ἀπότιμον ἔθεντο ἀντὶ τοῦ ἄτιμον EM. 131, 28. — Ad alteram speciem quae pertinent, vocalem paremphaticam habent. Cujus apud veteres aliquampiam fuisse suspicionem apparet ex eo quod ad Π. XI. 184. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χειρὶν adnotatum legimus: Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α ἄστεροπὴν, et denovo ἄστεροπὴν λέγει οὐ τὴν ἀποτελουμένην ἀστραπὴν ἀλλὰ τὸ ὄργανον. Ac verum est Homerum duobus in locis ἀστεροπὴν vocare telum trisulcum Jovis, den Donnerkeil, fulgorem vero saepius στεροπὴν, nec unquam contra fieri quin libri dissentiant. Interim Muetzellius de Theog. 223. ampliorem vocem illo loco positam censet non distinctionis causa sed ut majores nervos haberet versus clausula. A ποίῃ processit τὰ ἄποινα, cujus vis circumscriptior est. A λέγω profectum est ἀλέγω significationis discrimine neque nullo neque tanto ut commutari non possint. In Marcelli Epigr. App. n. 50. v. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγονται fuerunt qui ἀθανάτοισι λέγονται corrigerent; sed vulgatum recte defendit Jacobsius Pindari exemplo ἐν τοῖςδε Κάδμος καὶ Πηλεὺς ἀλέγονται hoc est nominantur vel numerantur, quo intellectu Homerus verbo λέγειν utitur, Aeschylus adverbio ἡμερολεγδόν, ἀλέγειν autem et derivata ad eam deflexit significationem quam paronymon λογίζεσθαι habet nec ultra praesens declinavit⁴¹). Veteres tamen de hoc verbo aliter statuunt: ἀλέγω παρὰ τὸ λέγω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α EM. 58, 43. τὸ α νῦν κατ' ἐπαύξησιν ἔστιν οὐ κατὰ στέρην παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω Epim. I. 85. ἀλέγουσιν ἀντὶ τοῦ συλλέγουσι· δηλοῖ γὰρ τὸ α τὸ ὁμοῦ Sch. Od. VI. 268. nec confido fore ut de superioribus omnes mecum consentiant. Sed esse tamen nonnullas voces, quarum alpha

41) Contrariam negligendi significationem habet simile verbum in Musaei Fr. XXVIII. 85. αἰετὸς τρία μὲν τίττει, δύο δ' ἐκλέπει, ἐν δ' ἀλεγίζει et Ἀλγύνει (ἀλεγύνει) ἀφανίζει, sed pro illo in Plat. Mar. c. 36. scriptum est ἄλυβάζει, cui prope accedunt Ἀλυβδύνει ἀφανίζειν EM. et Ἀλεάζειν ἀφανίζειν Hes. atque sic illud quod de aquila dicitur convenit cum Horapoll. II. 99. p. 140. ἱέραξ τίττων τρία ὡς τὸ ἐν μόνον ἐπιλέγεται, τὰ δ' ἄλλα δύο κλέ.

neque nihil significet neque privativum aut copulativum dici possit; vix erit qui addubitet. Ac nescio an huic numero adscribi possint sonorum naturalium imitamenta, quorum genus universum tam flexibile est quam vocis ipsius modulamina. Ita canes hirrientes non solum ῥάζειν et ῥύζειν dicuntur sed etiam ἀράζειν sive ἀρῥάζειν v. Jacobs. ad Aelian. p. 200. et ἀραρίζειν, non vano literarum complemento sed prout soni ipsi exaudiuntur. Fragorem exprimunt ῥήσσειν, ῥάσσειν et ἀράσσειν tam tenui separata intervallo ut glossematum scriptores unum alteri interpretandi causa adhibeant: Προσαρασσόμενον προσῥησσόμενον, Ρακτηρίοις ἀπὸ τοῦ ἀράσσω Hes. τὸ ἐπιῤῥήσσειν οἱ μεθ' Ὀμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν Eust. 1358, 32. quod Pollux dicit πρὸς τὸ ἔδαφος ῥῆξαι IX. 105. et sic saepe a scriptoribus antiquis, saepissime autem a librariis commutantur ⁴²).

§. 6. Alpha copulativi vim primus notavit Plato nomine tacito Crat. 405. C. τὸ $\bar{\alpha}$ σημαίνει τὸ ὁμοῦ ὥσπερ τὸ ἀκόλουθος καὶ ἄκοιτις. Horum vero exemplorum impugnatur utrumque. Primum in Lex. de Spir. 213. τὸ $\bar{\alpha}$ σημαίνει τὸ ὀπίσω ὥς τὸ ἀκόλουθος ὀπισθοκέλευθος, idque in EM. p. 168, 44. p. 171, 43. Schol. BL. ad Il. VII. 413. cum αὐέφυσαν sive αὖ ἐφυσαν confertur quod illi ὀπίσω εἵλκυσαν interpretantur, hoc αὖ autem ex ἄψ factum esse demto psi additoque y psilo. Sed haec est importuna atque audax opinatio nec digna cui postponatur nominis interpretatio platonica; αὐεφύειν, ut nunc scribitur, nihil aliud est quam ἀνεφύειν sive ἀναρῥύειν, quod EM. 92, 56. recte interpretatur ἐπὶ τὰ ἄνω τρέπειν sicut Sophocles dixit Aj. 298. ἄνω

42) Ὁ βορέας τὰς ναῦς ταῖς Σηπιάσι προσῥάξας Paus. VIII. 27, 9. Λημοχάρης τὰς ναῦς ἐς πέτρας συνῥήξαξε Appian. Civ. V. 83. etc. v. ad Aj. p. 191. De multiplici librorum dissensione dixerunt Corais ad Heliod. p. 35. Jacobs. ad Achill. p. 821. ad Philostr. 460. ad Aelian. 418. fin. Popp. ad Thuc. VII. 6. cf. adn. ad Buttm. 286. Cognata sunt Ραββάττειν τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν καὶ ἀράσσειν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν et Ἀρῥαβάσσειν ὀρχεῖσθαι Hes. Ράττει ἐπιφώνημα χαϊρόντων καὶ ὑπορχομένων Phot. De interjectionibus huc referri possunt παπαὶ et ἀπαπαί.

τρέπων ἄσφαξε cf. Lehrs. Quaest. 277. Alterum majore impetu aggreditur Porphyrius Quaest. c. 28. qui *α* copulativum omnino nullum esse in rerum natura pertendit; nam nec ἄξυλος ὕλην dici τὴν ὁμόξυλον, nec ἄλοχος et ἄκοιτις cum eo composita esse sed proprie significare τὰς κουριδίας, παρὰ τὸ ἑτέρου λέχους καὶ κοίτης μὴ μετασχεῖν. Quam levis vero haec sit reclamatio manifestum faciunt adjectiva ὁμολεχῆς, ὁμόκοιτος, σύγκοιτος, quae ab ἄλοχος et ἄκοιτις nihil admodum differunt. Neque alia in vulgus recepta est sententia: Ἀείρω τὸ ὁμοῦ εἴρω Sch. II. V. 486. eademque opinione ductus Spitznerus XV. 680. ἵππους συναίρειται pro συνίρεται dictum censet, Matthiae vero §. 168. a. p. 382. σὺν δ' ἦειρεν ἱμάσι verbi εἴρω imperfectum esse putat extrinsecus auctum. Mihi utroque loco unum αἰρεῖν inesse videtur, cui connectendi et coaptandi (ut hoc utar) significationem tribui posse ostendit affine ἀραρίσκω. Plura complectitur Schol. Od. III. 268. ἀλέγουσι συλλέγουσι· τὸ γὰρ α δηλοῖ τὸ ὁμοῦ ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθου ὁ ὁμοκλέυθου καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις et Schol. Thucyd. VII. 78. ἄπεδον ὁμόπεδον ὡς ἄλοχος ἢ ὁμόλεχος. Schol. Od. III. 412. ἀλλήεξ ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ εἰλῶ, sed hoc ipsum verbum aliquando *α* vocali auctum esse supra significatum est. Argutius Apollonius in principio lexicī triplicem hujus particulae differentiam constituit: τὸ ὁμοῦ οἶον ἀδελφός, τὸ ἴσον καὶ ὁμοιον ὡς ἄλοχος καὶ ἄκοιτις, τὸ σὺν ἐν τῷ ἀβόλῃσῃ ἀντὶ τοῦ συνέντυχε. Haec ad duas species rediguntur in Gloss. Apionis p. 601. qui ἀδελφός, ἀκόλουθος, ἄλοχος primo generi subjicit, quo etiam ἀβολεῖν referendum erat cum derivatis ⁴³), alteri vero ἀτάλαντος. Sed si verum quaerimus, notiones ἐνότητος, μονότητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος et inter se et cum adverbio ὁμοῦ ita connexae et continuatae sunt ut commode unius vocis angustiis includi potuerint. Primum nominum εἶς et μόνος quanta sit vicinitas monstrat Hesio-

43) Ἀβλητήρ et ἀβολήτωρ ὁ μάρτυς, proprie ὁ συμπαρών v. Diss. II. P. I. c. 4. §. 1. ἡβολὸν ἡμᾶρ dies festus quo multi conveniunt, ἡβολεῖν pro ἀργεῖν ferri et praefixa ejusdem potestatis praepositione συνηβολεῖν i. q. συμβολεῖν et συνηβολή.

dus Opp. 11. οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος, quod Moschopolus adnotat poetice dictum esse ἀντὶ τοῦ ἕν, et Pind. P. IX. 145. ἐν μόναις ὠδίσι pro μιᾷ ὠδίσι Schol. nec minus ex aequalitate nominum ἑνάς et μονάς, et e compositis; nam ἐνίγνιος dicitur et μονόγληνος unoculus et μονοκύλιος. Cum εἷς, μία convenit ἕως, ἵα quod Hesychius μόνῃ καὶ αἰῆτι (αὐτῇ) interpretatur, sed pro ὁμός dicitur in syntheto ἱογάστριος quod Zenodotus edidit Il. XXI. 95. ab ἕως autem Apollonius Pron. 71. A. οἶος ortum dicit κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, unde verbum Οἰώθη ἐμονώθη Schol. Il. VI. 1. et syntheta οἰέανος μονοκλίτων, οἰόκερος μονόκερος unicornis, assumtaque consona οἰνός καὶ οἰνή παρὰ τοῖς Ἴωσι μονάς Poll. unio, uncia ⁴⁴), ex hoc autem verbum Οἰνάζειν μονάζειν. Praeter οἰέτης sive ὀέτης, quod non anniculum sive ἐνάειον significat sed τὸν ἰσοετῆ sive ὁμοετῆ, invenimus etiam ἀετής et αὐετής v. Diss. II. P. II. c. 1. §. 4. utrumque idem significans quod αὐτοετής et ab eadem stirpe quae obscure apparet in Ἀάθι αὐτόθι Cyrill. Tittm. p. XCVII. et in homerico αὐθι, ipsoque pronomine αὐτός unde αὐτόθι. Hoc autem successit obsoleto ἕ, a quo adjectiva ἕως et οἶος repetuntur Apoll. l. c. Illud ἕ per se constat, alpha vero copulativum tantummodo e derivatis cognoscitur, primum ex adverbiiis ἅμα simul una, et ἅπαξ semel quod ex ἀμάκις contractum est Parall. 131. tum ex adjectivo ἅπας, quod compositum quidem est nec tamen sic ut in EM. 655, 16. traditur τὸ ἅπας Ἡρωδιανὸς βούλεται ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συγκοπῇ. Περὶ παθῶν, sed cum alpha inseparabili, cujus locum obtinet praepositio copulativa in σύμπας sicut ἄκοις, ἀλέκτωρ et ἄλοχος synonyma habent σύγκοιτος, ὁμόκοιτος, ὁμόλεκτος. Idem quod ἅμα valet alpha in ἀθρόος

44) Ἰγγία εἰς Πάγιοι Hes. Librarii nonnunquam pro numerali posuerunt alpha ut ἀκλήϊδα pro μίαν κλήϊδα, quod in Hippocratis editione Kuehniana T. I. 299. religiose asservatum est; et saepius pro ordinali huius numeri ἀβεστιάριος pro πρωτοβεστιάριος v. Albert. ad Hesych. s. Ἀσήφορος, et ἀσπαδάριος v. Hase ad Leon. Diac. p. 512. cf. Bast. ad Gregor. 850. similiterque στάγιον pro ἐξάγιον, quia στ est nota numeri senarii. Κόρη πρωτορόνη, cujus aram Pausanias memorat, eadem est quae ab Apollonio μουνογένεια appellatur.

confertus et in compositis Ἀδρυνάς Dryas, Ἀδρυνα μῆλα, Ἀμάρδρυνα κοκκύμηλα Hes. sed μονότητα significat in Ἀδρυνα τὰ μονόξυλα lintres monoxylae quae eadem dicuntur αὐτόξυλα, ut saepe τὸ αὐτός εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται Apoll. l. c. idemque Hesychius et Proculus ad Hes. Opp. 425. αὐτόγυον ἄροτρον interpretantur μονόβολον. Eandem simplicitatis notionem alpha impertit multiplicativorum primo, de quo errat Epim. I. 331. EM. 123, 1. ὥσπερ παρὰ τὸ δύο καὶ πέλω γίνεται διπλοῦς, οὕτω παρὰ τὸ ἄλφα τὸ σημαῖνον τὸ ἓν καὶ τὸ πέλω γίνεται ἀπλοῦν τὸ ἓν πέλον, sed errorem retractat Choeroboscus Can. I. 245. διπλοῦς τριπλοῦς οὐκ εἰσὶ σύνθετα ἀλλ' ἀπλᾶ παραγώγα, idque non solum motione (ἀπλῇ) probatur sed etiam eo quod Attici cardinalia in compositione incorrupta servant πεντέπους, ὀκτώπους, mutant vero in simplicibus πενταπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Hinc autem derivata sunt vestium nomina ἀπλοῖς et ἀπληγίς, quibus Salmasius ad Vopisc. Aurel. c. 46. apponit syntheton ἄβολος χλαῖνα Arrian. ⁴⁵) latinumque singilio v. Ducang. praeunte Polluce qui laenarum nomina ἀπλοῖδες, ἀπληγίδες, διπληγίδες et δίβολοι conjuncte affert. Denique, ne quod praetereatur particulae multijugae deverticulum, ab eodem principio profectum videtur pronomen ἁμός sive ἁμός Sch. Od. I. 10. unde composita sunt adverbia ἀμυγέπη καθ' ἓνα τινὰ τρόπον· ἁμός γὰρ τὸ τίς κατὰ γλῶσσαν Thom. M. ἀμωσγέπως κατὰ τινὰ τρόπον Apoll. Adv. 566, 4. etc. Nam ut in nostra lingua aliisque cardinalium primum et pronomen indefinitum eandem gerunt speciem et unus quoque interdum ponitur pro aliquis, εἰς pro τίς v. Heinrich. ad Mus. v. 14. Boisson. ad Eunap. 345. Jacobs. ad Achill. Tat. 398. ita fieri potuit ut ab adverbio unitatis produceretur pronomen infinitum. Hae si recte subductae sunt rationes, nihil opus est duas constituere alpha copulativi species, quas Theodosius imaginatur in

⁴⁵) *Assus*, quod idem ad Capit. Max. XII. 36. sic ut *ἐξρός* pro solus *μόνος* dici probat, Menagius Orig. Ling. Gall. p. 53. ad nomen unitatis *as* refert, hoc vero ille ad Vop. Proc. p. 760. b. T. II. ex dorico *ας* sive *ᾶς* ortum statuit. Hujus testis comparet nullus.

Bekkeri adnott. ad Synt. 352. et EM. 141, 53. Is enim *septem* enumerans τοῦ α significationes tertio loco collocat τὸ ὁμοῦ, sexto ἄθροισιν. Et pneumatologus ille l. c. commemoratis ceteris ὁμοῦ, ἴσον etc. addit εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται ὅλον ἅπας. Id universe praecipit EM. 25, 54. cum aliis τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται, neque repugnant substantiva a Porsono ad Schol. Od. I. 26. opposita ἄλοχός et ἀδελφός, nam haec et cetera ἄκοιτις, ἀγάστορες, ἀγάλακτις non ἀθροισμὸν significant sed singulas personas⁴⁶). Alpha congregativi exempla duo affert Choeroboscus Can. 266, 10. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et ἅπας, quod solum novit Schol. ad Apoll. Synt. 387. μονῆρες τὸ ἅπας· εἴτε γὰρ τὸ πᾶς φήσομεν ἐντελές, οὐδέποτε πλεονασμὸς δασυντικός, εἴτε τὸ ἅπας, οὐδέποτε δασὺ ἀφαιρεῖται· sed geminum addit EM. 655, 20. τὸ α δασύνεται ἕνεκεν ἐμφάσεως ἐν τῷ ἄθροους· οὐκ ἄρα κεκώλυται τὸ ἅπας-περὶ παθῶν. Hic ἅπας sine dubio eadem ratione qua ἅμα aspirari putavit, ἀθρόος autem magis diastolae causa quam significat Choeroboscus l. c. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης ψιλοῦται et ab hoc Herodianus II. XII. 391. distinguere videtur adjectivum aspiratum quum vocales ante $\theta\rho$ spiritum lenem habere dicit ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθροους πρὸς διάφορον σημαίνον. Sed sine dubio unum solum extat ἀθρόος quamvis variante accentu et spiritu etiam in derivatis ἀθροίζω, ἐπαθροίζω, quae improbant Critici v. Meinek. Delect. 136. Sic etiam Hamadryadum nomen apud Nonnum ter quaterque scriptum est Ἀδρυάδες v. Unger. Paradox. Theb. 440. qui in Propertii loco pro *Adriacis* sive *Hadriacis* non *Adriasin* sive *Hadriasin*, ut plerique, sed *Hydriasin* scribendum esse docuit in Anall. Prop. p. 27. Aspiratio nominis convenit regulae Schol. Dion. p. 716. τὸ στερητικὸν α ψιλοῦται, τὸ δὲ ἀθροιστικὸν δασύνεται, ὅθεν καὶ ἄλυσις. Sed hujus quoque spiritus incertus et origo in occulto est, nec patescit e compositis μονάλυσις⁴⁷) ἀντόλυσις et ἀλυκτοπέδη. Ceterum

46) Homerus etymologiae grammaticae ignarus Medontem Oilei filium e pellice natum Ἀλάντος ἀδελφεόν vocat II. XIII. 695.

47) Idem significare videtur ολονέδη, quod Lexicographi cum ολς compositum putant. Simplicii spiritum asperum assignat Schol. II.

alpha ante delta aspirari dicitur v. Lehrs. ad Herod. 261. Argutiarum captatores Apollinis epitheton ἀφήτωρ hoc est ἀφέτης sive λαφέτης interpretati sunt ὑποφήτορα, idque cupidius amplexi scriptores quidam finxerunt nomina ab Hesychio custodita Ἀφητορεία μαντία, Συμφήτωρ μάντις. Verum jam satis apparet quanta sit rerum, quas in hoc tractavi sermone, implicatio et cohaerentia et quo consilio cum alpha pleonastico, cujus causa haec omnis instituta est disputatio, conjunxerim significabile. Hujus tres numerantur species, una copulativa non ita multis testata exemplis partim compositorum ut ἄκοιτις, ἄπας, partim paragogorum ut ἀθρόος, ἀπλόος, ἄπαξ, altera intentiva, quam in dubitationem vocavi, tertia privativa sive derogativa ⁴⁸⁾ quae per totum Graecorum sermonem diffusa est. Jam his praemissis reliquarum vocalium tractatio brevior erit et faciliior.

CAP. II.

De prothesi et aphaeresi vocalis ε̄.

§. 1. Apollonius de Pron. p. 74. epsilon dicit ante vocales saepe redundare ξειπεν, ἔοργεν, ἔεδνον sed nunquam ante consonas; ἐδείχθη γὰρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερόν ἐστι τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω. De ἐχθές loquitur in libro de Adv. 556 sq. ubi Tryphonem ait idem pronunciasse idque confirmat praetextu etymologiae εἶγε παρὰ τὸ ἐκτός τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχημάτισται ὡς ἔχθος ¹⁾). Duobus argumentis utitur EM. p. 405, 23. et

XVIII. 487. sed aliam ob causam τὸ ἄλυσις ἐδασύνθη εἰς ἰδιότητα. Scilicet cum alpha privativo conjunctum putavit ut multi. Nomen ἀλύτης latinumque *Hector* Graeci pariter interpretantur ἡβδοφόρους, lictores autem a ligando dicti putantur.

48) Hoc nomen a Lexicographis nostris neglectum sumsi a Charisio II. 5, 139. (208. Putsch.) eadem praepositio *In derogativa et στερητικῇ improbus, indoctus, nonnunquam etiam adjectiva προσθετικῇ impotens id est valde potens.* Sed haec est αὐξητικῇ ut in Ed. Fabr. legitur.

1) Παρὰ τὸ ἐκτός ἐχθομαι καὶ ἐχθος τὸ ἀπόβλητον καὶ ἐκτός ἡμῶν EM. Aequè futilis est originatio Sch. Aesch. Prom. 37. παρὰ τὸ ἐχθω.

809, 24. Epim. I. 437. *ὅτι τὸ ἐχθές ἀναλογώτερον καὶ κυριώτερον τοῦ χθές δῆλόν ἐστι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ὅτι ἐχθές εἴρηται παρὰ τὸ ἐκτὸς γεγενῆσθαι τῆς σήμερον, δεύτερον δὲ ὅτι πᾶν μονοσύλλαβον ἐπιβόημα ἢ φύσει ἢ θέσει μακρόν ἐστι, ναί, νή, γνύξ, μάψ, χωρίς τοῦ πρίν²⁾*, quod ab Herodiano quoque solitariis adnumeratur sed ob aliam rationem *ὅτι οὐδὲν εἰς ἑν μονοσύλλαβον ἐπιβόημα*, neque nativum habetur sed contractum ex *πάριν* EM. 688, 19. Sunt vero duo alia adverbia brachycatalecta *δὶς* et *τρίς*, quae illi quidem e *δνάκῃς*, *τριάκῃς* concisa dicunt sed fidem non inveniunt. Ac si nullum esset brevitatis exemplum, tamen Grammaticorum sententia non vinceret; nam particulae jugum analogiae detrectant. Monosyllabum *χθές* non solum antiquitate auctorum vincit sed sustentatur etiam similitudine eliacae vocis *Σερός* *χθές* Hes.³⁾ et latinae *hesi*, eorumque quae in germanica lingua et huic affinis reperiuntur. Verbi *ἐθέλω* principatum quibus argumentis demonstraverit Apollonius et quo loco nescimus, sed posunt duae rationes proponi, una quod antiquiores scriptores hoc saepius quam bisyllabo usi sunt, duo autem antiquissimi nunquam aliter dixere; altera quod hanc formam sequuntur *syntheta* et *paragoga* *ἐθελόδουλος*, *ἐθέλεχθρος* *ἐθελούσιος* etc. discrepantia autem *θέλημα*, *θέλησις* ab antiqua consuetudine abhorrent. Si vero proportionem consideramus, in contrarium ducimur, *τὸ γὰρ ἐθέλω τῶν παραλόγων κατὰ τὸν ὅρον ἐστὶ τρισύλλαβον* Herodian. ad II. I. 227. et EM. 318, 25. relato Apollonii decreto *μη-*

Neque credibile quod Apollonius l. c. addit *ἐνιοὶ δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίζουσι* hoc est ab *ἐχειρ* EM. 605, 49. consentiente Herodiano in Epimerismis Theognost. Can. 133.

2) EM. 405. addit *οὐ μᾶχεται τὸ ψό, ἐπίφθεγμα γάρ*. Plerique tamen epiphthegmata adverbis adnumerant, v. *Addenda*.

3) Ex hoc colligi potest principium vocis fuisse *ξρ* sive *ξς* aspiratum et hinc processisse *χς*, *χθς*, interjecto theta ut *χθαμαλός* et *χθών* v. Meinek. ad Steph. p. 699. postremo *ιχθές*. Piersonus etiam pro *Σς* *πλαθεῖς* scribendum putat *ιχθές*. Neque incredibile videtur *serus* et *ξωλος* proprie hesternum sive pridianum significare ipsum que *heri* genitivum esse vel ablativum ut *die crastini*, *proximi*.

δείς ολέσθω ὅτι τὸ ἐθέλω ἐκ τοῦ θέλω ἐστὶ· τὸ γὰρ εἰ ἐπὶ φωνήεντι πέφυκε πλεονάζεσθαι, ἐπὶ συμφώνον δὲ οὐ, brevi post adjicit δοκεῖ δὲ τὸ θέλω ἀναλογώτερον εἶναι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εἰω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περισπᾶται ἀμελῶ etc. Haec ratio valet aliquid sed non tantum ut rem conficiat; nam in omni genere vocabulorum multa reperiuntur paralogia et sine exemplo ficta. Tertium est pronomen, cujus causa Apollonius Pron. l. c. hanc quaestionem instituit. Hic enim dicit κεῖνος nonnullis primitivum videri ob eam causam quod Dores τῆνος dicant, Aeoles κῆνος, et quia epsilon nativum extra praeverbium ἐκ ante kappa semper aspiratum inveniatur ἐκηλος, ἐκατόν, ἐκάς, ἐκών *). Illud sic refellit ut dialectos certam judicandi normam praebere neget utpote quae primitivas vocabulorum species saepe immutent. De defectu aspirationis hoc respondet, aspiratis illis non prorsus simile esse ἐκεῖνος, quippe quod demto epsilo relinquat dictionem (λεκτόν) ac fieri posse ut ἐκεῖνος ex aspirato ἐκεῖνος natum sit sicut ἀταλός ex ἀπαλός. Aspirationis quidem in neutram partem magnum pondus est, sed illa pronominis dorici, aeolici et vero etiam germanici consensus opinionem praebet κεῖνος integrum esse, auctum vero ἐκεῖνος, quod in sermone quidem praevalet sed ab Homero (ut nunc quidem est) non ponitur nisi metro necessarium vel ad sonum suavius est, τεύχε' ἐκεῖνοι II. XVIII. 188. ut τεύχε' ἐσύλα etc. cf. Voss. ad Arat. 75. ἐκεῖ nusquam sed saepissime κεῖθι, κεῖθεν, κεῖσε, quibus contraria κακεῖθι, κακεῖνος jam Aristarchus sustulit cf. Duentzer de Zenod. p. 59. Et ad hoc exemplum Archilochus κεῖ scripsisse videtur, cujus hic unus testis nominatur Epim. I. 249. κῆ (sic) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ τροπῇ τῆς εἰ εἰς ἡ αἰολικῶς Theogn. Can. 155. Ceteri Grammatici paria in utroque esse affirmant analogiae momenta; nam quia pro-

*) Sic etiam Schol. A. ad II. V. 759. Epim. I. 249 sq. τὸ εἰ πρὸ τοῦ κ δασύνεσθαι θέλει ὁπότε μὴ ἐκ κλίσεως τυγχάνοι δῆματος ἢ ἀπὸ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι· τὸ δὲ ἐκχειρία οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ ἀλλὰ τὸ χ, ἐκχειρία. Id cum ἐκάς compositum ideoque spiritu aspero scribendum esse non persuadet Goettlingius ad Theodos. 214.

nomina primitiva nunquam duas excedant syllabas, *κεῖνος* prototypi similis esse, sed quia eadem, si unius personae sint, primam literam habeant vocalem, *ἐκεῖνος* praeponi debere EM. 508, 30. Anecd. Ox. T. II. 442. Eust. 966, 84. Quartum affert Epim. I. 290. *νέρεθε ἀφαιρέσεις· τὸ γὰρ ἐνερεθε πρῶτόν ἐστιν*, acceptum illud ab Apollonio Adv. 603. *τὸ ἐνερεθε δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπὴν καὶ ἀφαιρέσιν· ἦν γὰρ τι ὄνομα τὸ ἐνερον*. Hoc cum latino *infer* cohaeret, quod a praepositione *in* repetitur v. Hand. Tursell. III. 374. *νέροι* ignotum est, *Νεῖραι κατώταται* et *Νειρόν ἐσχατον* Hes. ab alio principio deduci possunt, unde *νειόθι*, *νειόθε*, *νέατος*. Quintum hoc proponit Adv. 557. *τὸ ἀφαιρούμενον εἰ λείπειν θέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, βῆ, φῆ, θέλω, ῥυτῆρες*, cui subscribit Epim. I. 253, 3. *τὸ ῥυτῆρες ἀφαιρέσιν ἔχει· ῥυτῆρες γὰρ τὸ ἐντελές*. Sed contra insurgit Schol. II. I. 239. *ῥύω τὸ φυλάσσω καὶ ἀπτικῶς ἐπεν-θέσει τοῦ εἰ ἐρύω ὡς τὸ ἐθέλω* et Eust. 1009, 39. *θέμα ἐστὶ τὸ ῥύω καὶ πλεονασμῷ γίνεται τὸ ἐρύω*. Nec facilis litigantium conciliatio. *Ρύω* quidem abjectum est sed locum tenuit *syntheton ἀναρῥύω* et hanc trahendi potestatem acceperunt etiam *paragoga ῥυτός, ῥυμός, ῥυστάζω*. Medii forma duplex percubuit *ῥύομαι* et *ἐρύομαι*, illud una significatione servandi (*ἐκ θανάτου ἔλκειν* Ammon.), hoc duplici trahendi et servandi, parumque ambiguitas et formae et intellectus in nonnullis derivatorum; sic vulgo tutamentum *ῥυμα* dicitur sed Lycophro se non tenuit quin *galeam ῥῦμα δορός* appellaret. Et in II. VI. 305. ubi a precantibus invocatur *Ἀθηναίη ἐρυσίπολις*, nonnulli aut *ῥυσίπολις* scribendum aut certe pro hoc positum esse rati sunt *πλεονασμῷ τοῦ εἰ*, ne intelligatur *ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις*, nam *ἐρυσίπολις* etiam vastatricem significare posse, precantes vero voce inauspicata abstinere debuisse⁵⁾. Itaque

5) Verba parum emendate scripta sunt *ἐρυσίπολις πλεονασμῷ τοῦ εἰ· οἱ δὲ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ* (Fr. 462.) *τὸν οὐκ ἀγαθὸν* (Lips. *τῶν οὐκ ἀγαθῶν*) *ἐρυσίπολιν· ἄλλως ἢ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις· ἄμεινον δὲ ῥυσίπολις καὶ οἰκεῖον ταῖς περὶ σωτηρίας εὐχόμεναις*. Callimachus certe Minervam vel aliam deam nominavit *ἀνδρῶν* vel *φωτῶν* οὐκ ἀγα-

de quinque vocabulis quae Apollonius pro aphaeresi attulit, primum *νέρθε* sane detruncati speciem habet; *χθές* et *κείνος* non accisa esse propemodum pro certo habeo. De tribus postremis neque ad assentiendum neque ad contra dicendum rationum satis suppetit. Sed jam reliquos testes interrogemus.

§. 2. Eustathius p. 82, 32. τὸν Ἐξάδιον τινὲς Ἐάδιον γράφουσιν· οὕτω καὶ τῆς ἐν προθέσεως ἔστιν οὗ ἀφαιροῦνται τὸ ε, νέρθεν, νέρτερος, σκορακίζειν, σκερβόλλειν, σκαρδαμύττειν, προνώπιον. Illud quod de Exádio dicitur Heynius ad Π. I. 264. falso ita accepit, in hoc Homeri versu nonnullos Ἐάδιος scripsisse; nam clare Schol. prior Ἐξάδιος παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε. Id hodie non legitur, *Exadius* vero saepius, sed hoc e praepositione *ἐκ* et verbo *δίσιν*, ut in EM. dicitur, compositum esse sic ut significetur ὁ ἐξοχὴν ἔχων ἐν τῷ διώκειν, primo auditu absurdum est. Alii ut ab εἰκάς *Eικάδιος* sic ab ἐξάς Ἐξάδιος derivatum esse statuerunt Eust. 101, 20. quod contra monetur epsilon aspiratum nunquam omitti v. Proll. 352. Nos de hoc Lapithae nomine fabuloso non curiosius quaeremus, quam de aliis proprie appellatis ut *Βυσός ἔθνος* λέγεται καὶ Ἐβυσός Steph. et fluvius *Χείδωρος* et Ἐξέδωρος, insulaque *Βοῦσος* et Ἐβουσος quod improbat Bernhardy ad Dion. p. 641. et quomodo illud formatum sit nescire hoc minus pudet quod ne attici quidem demi *Ἑυπέτη* etymon expedire cuiquam contigit. Percelebrata vero est aphaeresis verbi vernilis *σκορακίζειν*, quod contractum esse constat *ἐκ δύο λέξεων διεζευγμένων ἐς κόρακας* EM. ut τὸ αὐτὸ ταυτότης et alia quae in suum locum differri debent. Sed *σκερβόλλειν* et *σκαρδαμύσσειν*, utcunque et undecunque formata sunt, certe praepositionem *ἐς* nullo gradu contingunt. Pro *προνώπιον* Eustathius rectius protulisset id quod huic antecedit *προνωπής*, quanquam id quoque alio traduci posse dicetur in Syncope. Itaque ex illa Eustathii caterva

θῶν *ἑρυσίοπολιν* id est *περσέπολιν* ut illa in H. in Lav. 43. vocatur; Neoptolemus vero Heliodorus in cantico III. 2. celebrat *περσέπολιν Τρώων*, *ἑρυσίοπολιν Ἀναῶν*.

unum remanet adverbium *νέρεθε*, quod jam absolvimus. Eandem vocalem praeverbio *ἐπί* defluxisse probatur exemplo unico *φιάλλειν*, si hoc cum eodem verbo compositum est ut *ἀπιάλλειν* et *ἐπιάλλειν*, de quo propter significationis similitudinem vix dubitari poterit. Idem tamen bis modo, non saepius, legitur et in utroque loco intercedit alia scriptura *ἐφιάλλειν* metro aequaliter apta ⁶⁾. De nomine avis, quam nonnulli ardeam esse volunt, contrariis pugnatur sententiis: οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔλος εἶναι ἑλωδιδίος καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ ἑρωδιδίος, οἱ δὲ παρὰ τὸν ῥοῖζον ῥοιδιδίος καὶ ἐκτάσει ῥψιδίος καὶ πλεονασμῷ ἑρψιδίος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. 57, 13. et in Excc. Koesii p. 186, 14. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται ἀρμυδιδίος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοῖζω (ῥοιζῶ) ῥοιδιδίος καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω (ῥψιδίος καὶ πλεονασμῷ) ἑρψιδίος ⁷⁾, quam sententiam sequens EM. 380, 40. τὸ ῥωδιδίος, inquit, ὥς μὲν πρὸς τὴν συνήθειάν ἐστιν ἀφαίρεσις, ὥς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν, ἐντελής· scilicet ἀπὸ τοῦ ῥοῖζου. Lis tota ex consuetudine pendet; nam etymi investigandi via occlusa est. Eadem obscuritate laborat nomen plantae ἑρύσιμον — ἰδίως δὲ νῦν αὐτὸ ῥύσιμον καλεῖ ἄνευ τοῦ ε Schol. Nic. Alex. 620. quorum illud similis est latino *irion*. Homericō adjectivo *λάχεια* Eustathius p. 1667, 12. epsilon detractum censet, ejusdemque sententiae est Scholiasta Nicandri *λαχύφλοιος* explicans *μικρόφλοιος*, alii vero hoc pro *δασύφλοιος* acceperunt et *λαχειδής*, quo idem poeta utitur, pro *λαχανοειδής*, homericumque illud nonnulli *εὔσκαφος* interpretati sunt, Zenodotus vero *ἐλάχεια* scribi jussit. Quod in Schol. Pal. ad Od. III. 316. scriptum est: ἐμοὶ οὕτω δοκεῖ σὺ δ' ἐτηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, indicium praebet

6) In altero loco, ubi poeta lusum captat e similitudine nominis *φιάλη*, paronomasia clarior est si *ἐργω φιαλοῦμεν* scribitur quam si *ἐργω φιαλοῦμεν*.

7) Trisyllabi simulacrum praebent Hesychii glossae *Ἀσιδον ῥαδιῶνα* et *Ἀσιον ῥοδιῶνα*. In Hipponactis Fragn. LIX. 523. emendationem in proecdosi propositam παρ' Ἀρήτην praeceperat Schneidewinus merito laudatus a Lehrsio, qui de illo avis nomine accuratius egit ad Herodian. p. 55.

nonnullos pro *τηῦσιος* in duobus Homeri locis substituisse *ἐτηῦσιος*, quod nusquam legitur sed cum adverbio *ἔτος* et *ἐτώσιος* mirifice congruit, et proinde *τηῦσιος*, quo posteriores utuntur, aphaeresi assignasse. Frustra tricatur Schol. Apoll. I. 1266. *ἐλεσπίδας τινὲς τοὺς ἐλώδεϊς τόπους· ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεϊς παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ· ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια*, quod ineptum est; illam deductionem *παρὰ τὸ ἔλος* confirmare videtur Hesychius *Λέσπιν μεγάλην ὑδρήλην νοτεράν*. Ergo ut *λίσπος* a *λεῖος*, *θέσις* a *θεῖος*, sic aliquis conjiciat *ἐλεσπίς* ab *ἐλειος* deflexum esse spiritu lenito. Plura offert Hesychius *Λέβινθοι ἐρέβινθοι* v. Proll. 368. quo a legumine fortasse dictus est mensis Creticus *Λεβίνθιος* sicut alius *Πυανειῶν* v. Hermann. *Griechische Monatskunde* pag. 78. *Νῆς τὸ ἔνης ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς λέγουσι* v. Ahrens. *Dial. Dor.* 386. *Ρέψας στεγάσας* a Criticis mendosum habetur sed sustentatur aliis *Ρέφεα ἐστεγασμένα*, *Συρρέφῃ στεγάσῃ*, *Συρρεφειῶν συνσκεπῶν* (sic). Jure vero in suspicionem venerunt *Πίσαντες φιλονεικήσαντες*, *Τήνυμα ἀληθῆ* etc. v. Albert. ad *Πιτίμια*, *Δωτίς ἡ τροφή* Suid. pro *ἐδητύς* et Photii glossa quam attigi in *Parall.* 34. *πτύσχοι καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχοι*, jam vereor ne ex mendoso libro ducta sit ubi quum forte *πτύσχοι* scriptum esset pro *ἐπτυσχοι* omissa, ut saepe, litera initiali *), ille erroris ignarus aphaeresin commentus est τοῦ ε. Addit Hesychius *Ψία παιγνία*, *Ψιάδδεν παίζειν*, de quibus Hemsterhusius in Ruhnken. *Epist.* II. 214. ita disserit: *sunt haec, inquit, capite truncata ex usu loquendi communi, quibus tum integritas constabit si ε sive lene sive aspiratum (neque enim hoc plane liquet) praefixeris.* Non liquere ait, quia verbum quidem in synthesi aspiratur, *ἀφρεψιᾶσθαι*, *ἐφρεψιᾶσθαι*, *καθεψιᾶσθαι*, nomen vero *ἐψία* Grammatici lenem habere docent seu usum sequentes hodie neglectum seu quia ab *ἔπος* ductum putarent. Si vero, ut Lexicographi nostri opinantur, *ἐψία* a *ψιά* sive *στία* id est *ψῆφος* originem

8) Contrario errore *Ἐτανηλεγής μακροκοίμητος* Hes. *Ἐπής* ὁ συγενής Suid. etc.

habet proprieque lusum calculorum significat sive puerilem sive aleatorium, pro aphaeresi succedit prosthesis, quae ἐχθές, ἐκείνος aucta videntur. Ademtionis vero documentum firmissimum praebet γρήγορος et γρηγορεῖν, quae Apollonius non ignoravit, opinor, sed propter novitatem auctorum neglexit, et composita ὀξυρεγμία, κρομμυοξυρεγμία, quibus conveniunt latina *ructo* et *ructo*, atque neotericum *ρεύομαι*, quod per se nihil momenti faceret; nam Graeci semibarbari cum alias vocales compendi fecerunt tum etiam epsilon *λάμναι* dicentes pro *ἐλαύνειν*, *ρημάζειν*, *ῥωτᾶν*, *ῥίφος* pro *ἔριφος*, *σπερινός* pro *ἐσπερινός*, *σχαρά* pro *ἐσχάρα* ⁹⁾ sed *ρεύεσθαι* et *ructare* si ad naturae veritatem revocamus, germanam vocabuli speciem referre videntur, *ρεύεσθαι* pleonasticam. Novitium *ρούσιος russus* indubitate ex *ἐρυθρός* conversum est demto epsilo; sed si huic latinum *ruber* et substantivum *ρόδον* adhibemus, rursus gliscit pleonasmī suspicio. E contrario Salmasius Exercitt. Plin. 201. nomen *lutra* ex graeco *ἐνυδρις* natum putat; alii *ἐλαφρός* et *levis*, *ἐκατόν* et *centum* componunt. Hinc ad illa transeam quae epsilon in declinatu vel assumpsisse vel abjecisse dicuntur. Quod Eustathius narrat 648, 5. *φασί τινες τὸ ἐκνρός παρὰ τὸ κῦρος γενέσθαι κατὰ πλεονασμὸν, διὸ καὶ ψιλοῦσθαι* ¹⁰⁾, merum somnium est. Aliquanto tolerabilius illud ἀπὸ τοῦ ῥώω ῥώῃ καὶ πλεονασμῷ ἐρωή, ἀφ' οὗ ἐρωέω· οὕτω *Φιλόξενος* ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων Orion. 59, 20. et eandem literam adjectam putarunt qui homericum *αἶμα ἐρωήσει* interpretati sunt *ῥυήσεται* EM. 381, 1. Hi enim a *ῥέω* repetunt ut Buttmanus et alii v. Spitzner. ad II. XXIII. 433. unde fluvius denominatus videtur *Εὐρώτας* id est *εὐρείτης*.

9) Sic etiam medici vocant crustam ulcerum, quam nos dicimus *Schorf*, cui simile fingit Scaliger squara sive scara, idque ipsum graecum esse *ἐσχάρα*. Hoc sequitur Schneiderus ad Aristot. T. IV. 284. sed nomen inauditum est. *Squarosum* Festus recte a squama denominatum putat unde *squalor*, *squalidus* et piscis *squatulus*, *squatina*, quem Graeci ob asperitatem cutis *ῥίνην* appellant. Eundem a Graecis *ἐσχάραν* vel *ἐσχαρον* vocatum esse non constat.

10) Hoc ex canone illo τὸ ε̄ προσερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται Epim. I. 250, 2.

Ἐρείπω duo verba in confinio habet ῥίπτω et ῥέπω. Et τὸ ῥήσσειν καὶ ἐρείκειν λέγεται, διὸ καὶ τὸν ῥαγέντα χιτῶνα ἐρείκεσθαι λέγει Eust. 941, 31. quo accedit ἐρέχθαι EM. 371, 15. Techn. 97. tertiumque ἐρῶν (ἐξερῶν) sunt qui cum ῥεῶ cognatum putent v. ad Aj. p. 96. Ἐθείρα si proprie τὰς τημελουμένας τρίχας significat, non incommode ad θέρω τὸ θεραπεύω referri potest v. Techn. 138. Κηλεῖν ex ἔκηλος factum esse non eadem qua Buttmannus Lexil. I. 145. asseveratione affirmem, primum quia κηλεῖν non de quolibet tranquillandi modo dicitur ¹¹⁾ sed fere sic ut θέλγειν de vi cantionum et veneficiorum et ἀκήλητος non inquietum significat sed inexorabilem vel insanabilem, δίσκηλος ὁ δις-θεράπευτος Sch. Aesch. Eum. 789. tum etiam propter aspirationem adjectivi; nam vocales aspiratae elisioni resistunt pertinacius; adjectivum ipsum Herodianus ad Il. V. 759. ab ἐκῶν repetit, alii cum ἀκαλός, ἥκαλος componunt, quae a significatione verbi κηλεῖν longius discedunt. — Ἐδόνον proprie donum δάνος significare, vocalemque extrinsecus ascitam habere Wyttenbachii opinio fuit ad Plut. de Aud. Poet. 228. Epsilon, quo verba praeterita tanquam propria nota distinguuntur, quando omitti possit Grammatici nostri in parte rhematica abunde demonstrant. Hic nihil amplius adjiciam nisi scriptores incultos augmento legitimo saepe superponere supervacaneum ἐπροέταξα Theodos. Gramm. 40, 8. ἐκατέλαβε Schol. in Dion. Gramm. 650. παρεσυνεβλήθη Phot. Cod. CCXXII. 580. et similia e faecibus emarcescentis linguae collecta. Et nonnunquam etiam augmento temporali accumulatur syllabicum, quem pleonasmum Homero ipsi obtrusit Zenodotus pro οὐχὶ μεθίει Il. XV. 716. scribens οὐκ ἐμεθίει quod cavillatur scholiastes ὡς εἴ τις λέγοι ἐμετεκάλει. Hoc aptius exemplum erat ἐμεθώδευσε Diog. La. VIII. 82. Illi convenit quod Photius tradit: μεθήκεν

11) Hesychius Κηλήτεια ἡσυχάστρια Hesiodeum εὐκηλήτεια interpretari videtur quod in EM. eodem modo explicatur, id compositum esse ratus. Verbum εὐκηλεῖν non legitur nisi copulatum κατευκηλεῖν et παρευκηλεῖν tranquillare. Hoc nullo modo de Sirenibus dici potest sed κηλεῖν, unde Κηλέστις ἀπατείων Suid. et Κηληδόνες incantatrices Sirenum et Iyngum similes.

καὶ ἐμέθην λέγονσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γὰρ ἐμέθην ἰακὸν καὶ παλαιόν· cui par et geminum affert EM. ἐσυνῆκε (sic) Ἀλκαῖος καὶ Ἀνακρέων πλεονασμῷ· sed hic continuo calculum reducit: οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλ' ἄττικὴ κλίσις ὡς πεπαρώνηκα, ἡνώχληκα, quod quia duo habet augmenta temporalia minus apte confertur cum ἐσυνῆκα, cujus unum est augmentum temporale, alterum syllabicum ut ἐπαρώνησε Themist. ἐνεπαρώνησε Hesych. etc. A pleonasmo neutrum sejunctum est, neque hoc ille negasset, nisi haec hyperauxesis Atticis tam familiaris esset ut tanquam singulare hujus dialecti idioma¹²⁾ a pleonasmo vulgari ἐθέλω, ἐκεῖνος etc. separanda videretur. Aut etiam Apollonio assensus est epsilon pleonasticum consonantibus omnino non proponi sed modo vocalibus. De aphaeresi nulla unquam fuit dubitatio: τὸ ἀφαιρούμενον ε̄ καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται, ἔστησα· ἀφαιρεῖται γὰρ ἐν τῷ στήσῃ Apoll. Pron. 74. ἔστασαν ὁ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε̄ καὶ ὁ ὑπερσυντελικός· οἱ δὲ ἄοριστοι ψιλὸν ἐπειδὴ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄ λέγονται, στήσε καὶ στάν Herod. ad II. II. 777. Communis consuetudo unum verbum hoc modo decurtavit χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε κατ' ἀφαιρέσειν τοῦ ε̄ Thom. M. de quo mirum in modum dissentit Heraclides Eust. 1647, 37. χρῆν et ἐχρῆν infinitivos esse verbi χρῆν, illum simplicem et nativum ut ζῆν, hunc auctum ut ἐχθές, alioquin enim ἐχρη dicendum fuisset ut ἐβη. Ac fuit quaedam huic similis suspicio de infinitivo mediū; λέγουσι καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ Suid. s. χρή, sed hoc ex Comicorum locis, quos profert, nunc remotum est v. Meinek. Vol. II. P. I. 299. et imperfecti ἐχρῆν ipsiusque praesentis χρή conformatio insolens minus admirationis habet quam infinitivi pro imperfecto usurpatio quamvis placita Goetlingio de Acc. 46. et Matthiadae.

§. 3. Apollonius, quo obstinatius vocabulis a consona incipientibus epsilon pleonasticum denegat, hoc promptius concedit alteri generi; τὸ πλεονάζον ε̄ ᾧ κείνεται λέξεσι ταῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομέναις ἔεδνα, ἔειπε, ἔωρων, ἔαδε (εἰ μὴ

12) Schol. II. XVI. 221. ἀνέφερε πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἄττικῶς.

διαίρεσις τοῦ ἡδε, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄδε) ἔηκεν, ξεις de Adv. 557. et iterum in Pron. 74. τὸ ε πλεονάζον ἐν δυσυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἔειπε, ἔοργα, ἔαδε (εἰ πλεονασμός). Hic igitur duo complectitur vocabulorum genera, verba et nomina, et duas affectiones, pleonasmum et diaeresin. De ultimo quod addubitat, praecidit Herodianus ad II. XIV. 340. et Od. XVI. 28. τὸ ἔαδε διαίρεσις τοῦ ἡδε, eodemque nomine XIII. 543. explicat aoristos δάγη, ἐάλη, ἐάφθη, ἐάλων, sed simul monet eta non in quibuslibet verbis dissolvi sed in his modo quae ab alpha incipiant; quare ἐάφθη ad ἄπτω referendum esse non, quo Aristarchus voluerat, ad ἔπομαι. Ergo etiam ἐάλη, quod XI. 192. συνεστράφη sive συνειλήθη interpretatur, sine dubio non ita ut Buttmannus et Matthiae p. 527. ab ἔλλω derivatum putavit sed a synonymo quodam ἄλλω, cujus inclinamenta ἀλείς et ἄλεται ipse subjicit¹³⁾ cf. Techn. 117. idemque praesens praescripsisse videntur ii qui, si ἐάφθη ab ἔπομαι derivatum sumatur, id πάθος μονήρες esse contendunt Epim. I. 169. Eustathius 945, 32. utrumque ab ἔπω et εἴλω repetit sed de affectione nutat 939, 48. ἀπὸ τοῦ εἴλω γίνεται ἄλην καὶ πλεονασμῷ ἐάλην· ἢ κοινῶς ἡλην καὶ διαλύσει ἐάλην. Hoc nomine EM. 307, 2. explicat perfectum ἔαδα et p. 367, 5. aoristum ἔασα, quem Didymus in II. XXIV. 557. posuerat tanquam dissolutum ex ἡσα, nec aliter Schol. Arist. Plut. 545. ἡγα καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα et Thomas κατῆξα κατὰ ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα, cujus verbi alpha natura longum subsequente consona duplici corripit dixi in Parall. 400. Sed longum manet in ἔαδα et ἐάλων. Quare qui haec quoque dissoluta dicunt, parum proprie loquuntur. Eximie vero convenit hoc nomen diphthongo, de qua Herodianus agit ad II. XIII. 543. ἡ εἰ ἐν τοῖς παρῳχημένοις ἄρχουσα, εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εε διαιρεῖται, εἴρτο ἔερτο, εἴργην ἔέργην et Epim. I. 169. ἡ εἰ εἰς δύο εε δίσταται ἔερτο, ἐέργει, ἢ εἰς ε καὶ ι εἴσκω,

13) Quod in fine illius scholii legitur τὸ δὲ δλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ εἴλω τὸ πλανῶ, Herodianus aut non dixit, aut alio loco dixit secum dissentiens.

in quo sequitur Aristarchi scripturam εἶσκω ab Herodiano rejectam II. XI. 799. XVII. 41. τὰ διὰ τοῦ σκ πρὸ τοῦ τέλους οὐ δύναται διὰφογγον ἔχειν ἐκφωνουμένην εἰ μὴ τὴν διὰ τοῦ υ¹⁴) et ideo τὸ εἶσκω, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἢ εἰ πρὸ τοῦ σκ εὐρίσκεται, διαλύεται. Dialysi diversa affectio est quam illi nomine nimis ambiguo pleonasmum vocant et nonnunquam epectasin, nos autem, ubi ad perspicuitatem pertinet, prothesin appellabimus. Huic igitur Apollonius l. c. de verbis subijcit tria ἔειπε, ἔηκε, ἐώρων, primoque simillimum ἔειξε in Pron. 142. B. illud etiam in EM. 318, 28. huc refertur et a Choerobosco Can. 625, 12. qui ἔειδε adjungit nescio unde sumtum; postremo ἐείλεον et ἐείσατο a Scholiastis homericis. His accedunt Hesychiana Ἑεικται ὠμοῖωται et Ἑνεεικαν ἱνεγκαν, quod in media voce auctum est ut Ἑνεεικω ἐνέγκω. De ἔηκε cum Apollonio consentit doctrinae perfectior in EM. 176, 50. ἦκα πλεονασμῶ τοῦ ε ἔηκα καὶ τροπῇ τοῦ ἦ ἀφέωκα, ἀφένται. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· qui si probasset Zenodoti scriptionem ἔηξα (Duentz. 61.) eadem, puto, vocali auctum dixisset. Plura complectitur ad II. IV, 3. ἔθως τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν τὸ κατ' ἀρχὴν ε τῶν παρωχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν, ἔωσε, ἀνέργε, ἐφρονόει, ἐήνδανε, ἐέσσατο· quorum tria priora natura ipsa a diaeresi secludit, quartum aegre huc admittit; de ἐέσσατο autem cur ille aliter existimaverit atque de ἐέργων ratio parum aperta est nisi quod εἴσατο non legitur¹⁵) sed εἴστο modo apud Hesychium pro ἔεστο, cui ε pleonasticum tribuitur EM. 317, 32. Semel epsilon ante iota reperitur si εἶσκω ab ἴσκω et ulteriore ἴκω ἱκελος

14) Significat πιφαύσκω v. Techn. 62. ubi ceteri testes citati sunt praeter Choerobosum Orth. 268. qui eandem ob causam τριςκαιδέκατος dici refert ut nunc apud Homerum scribitur pro τρεῖς. In hoc tamen literae εἰς multo laxius cohaerent quam in verbo simplici, eademque ratione eximitur εἰσκομίζω et cetera cum hac praepositione composita, cui Homerus tamen sequente consona qualicunque iota eximit excepto uno quod in versu septies repetito οἱ δ' αἰψ' εἰςβαῖνον legitur variante subinde scriptura ἔσβαῖνον, ἐμβαῖνον. Sed Epim. I. 172. vulgatam ex professo tuetur.

15) In II. X. 334. non εἴσατο legitur, quod Epim. I. 162. hinc profert, sed ἔσσατο.

repetimus; semel item ante diphthongum in perfecto *ῥοικα*, quod prisca una cum *ῥολπα*, *ῥοργα*, *ῥώρων* etc. ad pleonasmum referunt¹⁶). Nostri vero docti hisce omnibus digamma aeolicum et antepositum huic augmentum syllabicum assignant v. Hofmann. Quaest. Hom. P. IV. c. III. et IV. a qua cogitatione illi adeo alieni fuere ut ipsum *εὔαδς* vel in duas voces dirimerent vel ypsilon pleonasticum habere statuerunt. Augmentum autem solis relinquunt verbis a consona orientibus *λέγω ἔλεγον* quae aliter se habent, pro natura vocalis epsilon excipientis explicant: *τὸ ἐήρδανς καὶ ῥώρων οὐκ ἐκ κλίσεως ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ* Arc. 197. et sic cetera. Atque ad hanc opinionem fortasse deducti sunt ea re quod temporibus modisque praepositur iis qui augmentum, quod vulgo ita dicitur, non recipiunt. Praesentis exemplum proponit Grammaticus Bastii ad Greg. 675. ubi tres constituit prosthesis species *ἀττικὴν ῥώρων, ῥώνημαι· ἰωνικὴν ὥς ἐν τῷ ἑωθοῦσι παρ' Ἡροδότῃ, ποιητικὴν ὥς ξεις, ἔηκεν*. Verum hoc *ἑωθοῦσι* e libro mendoso hausit. Pro *κατεάσσω* Artemid. I. 66. Reiffius p. 267. reposuit *κατάσσω* quod apud hunc scriptorem legitur saepius; indubitatum vero est *κατεάξω* in Evang. Matth. unde Apollinaris sumsit Psalm. XLIV. 23. Antiqui hanc prothesin non admittunt nisi ante *ε*, *ει* et *ι*, *ἔέργω*, *ἔέλδομαι*, *ἔέλπομαι*, *ἔείδομαι*, *ἔῆσκω*, quorum primum designat Choeroboscus Orth. 268. Gud. 182, 41. *ἀδύνατον ἔνθα ἀμετάβολον ἀφώνου προηγείται πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου οἶαν δὴποτε δίφθογγον ἐρεθῆναι· Σεσημειώται τὸ εἶργω, ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἀναλογώτερον κατὰ διάλυσιν εἶπον ἔέργω* et ex hoc Zonaras 643. *εἶργω* factum esse affirmat *κατὰ πρᾶσιν*¹⁷). De *ἔῆσκω* jam dictum est. Modorum obliquorum nullus tam frequens est quam participium verborum quae epsilon in principio habent, *ἔέργων*, *ἐεργόμενος*, *ἐελ-*

16) Sic EM. 350, 42. et alii; epectasis appellatur in Anecd. Oxon. T. IV. 173. quod nomen reservamus proschematismo.

17) Duo epsila in eta contracta invenit Hesychius *ἤρχατο καθ'εἰρητο* et *ἡλδόμενοι* pro *ἔελδ*. Sed hoc ficticii simile ut *ἡλπω* Choerob. Can. 592, 32. nam eta ante liquidam cum muta in initio vocum extra augmentum non reperitur.

δόμενος, *δειρόμενος* in Certam. Hom. et Hes. p. 319. ed. Goettl. cui Barnesius *ἀνειρόμενος* substituit; subiectivum *ἐνεσίω* Hesychius praebebat, infinitivum *ἐίδμεναι* Empedocles 377. *ἐέλσαι* et imperativum *ἐλδέσθω* Homerus ipse, cui Zenodotus etiam *ἔειπε* tribuit Eust. 1410, 53. Is hoc loco Dionysii et Heraclidæ sententias exponit sed ita confuse ut nesciamus quis quid dixerit: οὐδεμία εἰς ὦν λήγουσα μεταγή ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ε- ἄγνοεῖ δέ, φησιν, ἐκείνος τὸ ἐέργων, ἐέλπων, ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἰπέ, quod ab hoc loco alienum est nisi ille, cui obloquitur, hunc quoque modum regula comprehendit; participiorum alterum nemo ignorare potuit, alterum *ἐέλπων* non invenitur. Nec magis *Ἐχμένη συνεχομένη* Hes. quæ si accurata est interpretatio, illud non perfecti est participium sed praesentis syncope corrupti ut *ἄρχμενος*, de quo alibi agimus. Aliis vocalibus epsilon nunquam praeponitur praeter id quod ab aoristis *ἔαξα*, *ἔαγην* transfluxit ad modos transversos *κατεάξας*, *ἔξεαγείσα* et ad ipsum praesens *κατεάσσεται* (omiss. in Thes.) Aristot. Mech. XIV. 852. b. 22. Verum ne multos circa eandem rem ambitus faciam, ad alteram partem transgrediar, qua continentur nomina extrinsecus aucta.

A verbo, in quo desivimus, originem habent nomina obscuris auctoribus vulgata *ἔαγμα* Suid. *κατέαγμα* Gloss. Graecol. *ἐνκατέακτος*¹⁸). *Ἀπειωστόν ἀπειθητόν* Hes. *ἔξεώθησις* Synes. de Febr. p. 42. *Ἐδνον* ex *ἡδανον* concisum esse tectis verbis significat Apollonius Synt. IV. 12, 334. (342.) clare eloquitur EM. 316, 39. neque incredibile videtur dona nuptialia olim *ἡδανα* dicta esse quasi *ἡδύσματα* sive *μειλίγματα* sicut amantium munuscula a Mimnermo Fr. I. vocantur *μειλίχα δῶρα*. *Ἡδνον*, quod ille fingit, dici non potuit quia literae *ἡδν* insociabiles sunt, sed aut *ἔδνα* dicendum fuit correpta vocali ut *Ἐομιον νόστιμον* Hes. idest *ἡδύ*, aut *ἔδνα* dissoluta. Veteres contra communi sententia decernunt hoc adjectionem supervacuam habere ut

18) Ὅσφυς ὁ πεπλασμένος τὴν ὀσφύν Lex. de Spir. 234. ὀσφύν κατηγάς in proverbio Eust. 364, 16. unde latinum *catax* videtur. Perfecti *ἡγα* nullum vestigium superest praeter *Ἡγός κατεγός*, Hes. ut Albertinus corrigit pro *ἡγον*.

ἑώρων, ἑφνοχόουν Macrob. de Verb. 710. idque sancitum est edicto catholico Apollonii τὸ ε̄ πλεονάζον ἐν δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, sed addidit, puto, cautionem εἰ μὴ ὁ χαρακτηρ κωλύοι, necessariam illam propter vocem homericam a Grammaticis disputatam in Sch. BL. ad II. XIV. 465. EM. 735, 8. παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἐχμός καὶ διπλώσει (adde ἐεχμός) ὡς ἐέλδωρ, εἴτα τροπῇ ἐοχμός καὶ συνεοχμός, quod non alio accentu notari poterat quam πλοχμός, μυχμός etc. v. Parall. 395. De monosyllabis contrarium praecipere videtur in Pron. 107. τὸ ἐέ εἰ κατ' ἀρχὴν ὀξύνοιο παράλογον ἔξει τὸν τόνον· εἴτε γὰρ τὸ δεύτερον ε̄ ἐπλεόνασεν, ἐν αὐτῷ ὁ ὀξύς τόνος γενήσεται ὁμοίως τῷ ἦ καὶ ἡέ· εἴτε τὸ ἄρχον, εἴ γε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσι ἐοῖ ἐοῦ¹⁹). Id fortasse intuens Schol. Hes. Th. 145. numeralium primum a pleonasmo sejungit τὸ ξεις ἐστὶ διαίρεσις περισπωμένης· sed plerique id rejiciunt; primum Apollonius loco illo unde profectus sum, tum Schol. Od. XII. 417. τὸ θέειον πλεονασμός ἐστιν ὡς εἰς ξεις et Herodianus ipse in Choerob. Can. 246, 24. EM. 16, 18. τὸ ἀδελφίδεος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς, οὐδέποτε γὰρ ἐν-θεῖα διαλύεται· τὸ γὰρ ξεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε̄. Quod si generatim atque universe edixit, non solum nominativos πάϊς et ὄϊς pro nativis habuit, monosyllabos pro contractis, sed idem etiam de δῖοτός et δῖζύς statuuisse existimandus est, etsi haec a primitivis οἶω (unde ἄνοιστος) et οἷ οἷζω longius remota sunt quam bisyllaba quae Attici receperunt; quare vulgo diaeresi subjiciuntur v. Apollon. Adv. 538, 10. EM. 620, 8. Verum aut valde erro aut ille quoque regulam accuratius determinavit exceptione characteris, quem indicat Arcadius p. 92. τὰ εἰς υς θηλυκὰ ἐκτείνοντα τὸ υ ὀξύνεται, πληθύνς, ἐδητύς, δῖζύς etc. et de altero genere p. 83, 20. τὰ εἰς στος προσηγορικά ὀξύνεται

19) Sic Mehlhornius Gramm. T. I. 232. scripsit pro ἐοι, ἐου, ἐε cf. Skrzeczka Observatt. in Apoll. p. 19. n. 54. Genitivi ἐοῦ auctores nominat Muetzell. de Theog. 205. Ἐοῖ pleonasmum atticum habere dicit Schol. Od. IV. 38. Ambigue loquitur Apollonius in Lex. p. 62. τὸ ἐέ καὶ ἐπέκτασιν, sed hic quoque epectasin primae syllabae indicare videtur, non eam quae proprie ita dicitur hoc est prosschematismum.

ἀγοστός, διόστός. Cur autem ξεις, etsi epsilon pleonasticum habeat, tamen diversum a monosyllabo accentum acceperit, Theognostus Can. 134. hanc causam affert quod nomina in εις, quae supra syllabam sint, graventur ἐρόεις τιμήεις, participia acuantur τιθείς-καὶ διὰ τοῦτο τὸ εἰς εις δυσ-λαβίαν μετελθὸν βαρύνεται ἵνα τὴν ὀνομαστικὴν σημασίαν ἀποφῆνῃ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Lehrs. ad Herod. p. 59. Cum ξεις propter pleonasmī speciem in Epim. 1. 446, 11. confertur genitivus pronomi- nis ξης:et imperfectum ἔην πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς EM. 317, 56. atque adeo subjunctivus ἔη 581, 34. utrumque falso, nam epsilon ad substantiam verbi pertinet. Certum vero est incrementum pronominis personalis non solum in quarto casu sed etiam in secundo et tertio, quorum neutri convenit diplosis ab Apollonio explosa l. c. ὑπόψυχρόν ἐστι τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη τὸ ἐέ. Pleonasmum ratum facit Herodianus II. XX. 171. ἡ ἐέ ἀντωνυμία ἐπλεῖνσσε κατ' ἀρχὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἐόν, ἐοῦ, ἐῷ et Sch. Apoll. I. 1032. τὸ ἐεῖο ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐαντοῦ προσηληπτικὸν λεγόμενον τοῖς παλαιοῖς hoc est assumtīvum epsili, quod hinc transiit ad pronomen ejusdem personae possessivum ἐός. Diaeresis vero adjudicatur affini generi; τὰ ἄρθρα διαιροῦνται, αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι πλεονάζουσι Sch. Vict. II. II. 325. EM. 614, 40. Sicut vero pronominum pleonasmus uno illo continetur genere ἐοῦ, ἐοῖ, ἐέ, sic diaeresis uno articuli postpositivi casu nititur genitivo, et hujus non amplius quam duo exempla habemus, unum masculini generis τὸ ὅου οὐ πλεονασμὸς ἀλλὰ διαίρεσις· εἰ γὰρ κατὰ πλεονα-σμὸν ἐγένετο, ὥφειλεν εἶναι περισπώμενον ὁοῦ· λέγει γὰρ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, ὠρακα ἐώρακα, ἦνδανεν ἐήνδανε, εἰκοσι, ἡ δὲ διαίρεσις ἐναλλάττει EM. l. c. Epim. I. 316, 18. alterum feminini τὸ ξης διήρηται ὡς τὸ ὅου Sch. Vict. II. XVI. 208. Una igitur, qua duae affectiones discriminari possint, nota tra- dicitur accentus et hunc dubium reddit raritas exemplorum. Hodie tamen fixus ratusque est in utroque genere et cre- damus licet eum jam multo ante signorum prosodiacorum inventionem in scholis per manus traditum vocesque illas

sic prolatas esse ut postea scriptae sunt. Sed quae in EM. et Epim. I. c. cum monosyllabis istis componuntur polysyllaba *ἐήνδανε* etc.²⁰⁾ quum nihil ad probationem conferant — quomodo enim accentus proparoxytonorum retrahi potest? — ex alio quodam canone translata videntur, quo non accentus ratio sed spiritus traderetur ut in EM. 317, 48. τὸ ε̄ πλεονάζον πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου μὲν συμψιλοῦται, δασυνομένου δὲ συνδασύνεται, οἶκα ἔοικα, ἐώρων, ἐήνδανε, ἐέρσα (hoc accentu), ἐός, ξεις, ἔς (sic) Schol. Apoll. II. 21. τὸ προστιθέμενον τοῖς δασυνομένοις ε̄ καὶ αὐτὸ δασύνεται, ἐέρση, ἔεδνα, ἐῶν, idque ab ipso Herodiano praecipitur ad II. XIII. 453. Epim. I. 132. τὸ προσερχόμενον ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς δασύτητος, ἐέρσα, ἔεδνα, ἐώρων²¹⁾. Trisyllaba autem, ut illuc redeam, et proceriora, quae accentum in ultima vel penultima habent, epsilo amplificari haud cognitum habemus. Ergo quaestio continetur in bisyllabis, quae Apollonius accentum remittere ait, et paucis istis monosyllabis, de quibus modo dictum est. Verum dimissa hac cura devenimus ad adjectivum, quod eandem prothesin prae se fert: *ἔιση πλεονασμός ἐστιν, οὐ διαίρεσις* Schol. Od. V. 175. τὴν ἔσην δαῖτα ὁ ποιητὴς ἐπεκτείνας εἴρηκεν *ἔισην* Athen. I. 12. D. Praeter hoc unum reperitur appositum sed antiquis incognitum *ἐέσχατος* Suid. et Cyrill. in Tittmanni praef. Zonar. p. CIII. Huic *ἀάσπετος* conferri potest et alia huic similia v. C. I. §. 3. quibus illud *ᾱ̄plosis* nomen magis convenit quam pronomini *ἐέ*. — His omnibus

20) Sic etiam Apollonius Pron. 107. ut probet *ε̄* pleonasticum acui, nomine *ἥλιος* utitur quasi argumento.

21) Herodianus ad VI. 348. quum docuisset vocales ante *ρ̄ σ̄* non aspirari, addit ταύτῃ ἀναλογώτερον τὸ *ἔερσα* τρισυλλάβως. Huic igitur apponenda est nota psilosis; nam si ut *ἄρσας* et *ὑρσεο* sic *ἔρση* sive *ἔρσα* scribi debet sine aspero, trisyllabum quoque συμψιλοῦσθαι oportet. Minus restricte Lex. de Spir. 215. τὸ ε̄ πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται *ἔεργε* etc. πλὴν τοῦ *ἔερσα*, ἐέλδωρ· τοῦτο δὲ καὶ ψιλούμενον εὔρων. Sic *ἔέρση* scriptum est in cod. Harl. Od. XIII. 7. *ἔερσήεις* in Ed. Rom. II. XXIV. 419. *ἔεδνον* pro leni nunc asperum accepit, *ἔεδνον* pro aspero lenem; antiquae Edd. variant.

inter se collatis manifestum fit primum hoc, pleonasmum in hoc genere longe latius dominari quam diaeresin, si praesertim hoc nomen continemus finibus a ratione praescriptis, quos longe excedunt Grammatici non solum formas vocabulorum proprias et nativas *Μουσέων, φιλέη, φιλέοι* etc. ad hanc affectionem trahentes quia consuetudo utitur contractis, sed etiam diectasis varias species complexi, *θείιον, πετεηνός, φόως* etc. Deinde epsilon vocalibus praeponi omnibus praeter *υ* et omnibus diphthongis qua propriis qua impropriis, praeter *αι, αυ, η, ηυ, ευ*, nisi accedimus iis, qui ut Eustathius ait 318, 1. genitivum *ἐῆος* ad *ἐεύς* referunt, id autem nihil aliud esse volunt quam *εὔς, ἐεύς*.

§. 4. Aphaeresis exempla pauca proferuntur et pleraque incerta. Cum *θέλω* et *κεῖνος* Gregorius p. 474. componit *ὀρτή* tanquam ionice imminutum, et EM. 634. 12. *ὀρτή ἀπὸ τοῦ ἑορτή κατ' ἀφαίρεσιν. Περὶ παθῶν*. Neque aliter dici potest si ad consuetudinem magis quam ad veritatem exigitur. Nam re vera illa germana est progenies verbi *ἔρδω*, quod catexochen dicitur pro *ἰερὰ ἔρδειν* ut *τελετή* et latina *facere* atque *operari* pro rem divinam *facere* v. Technol. 263. Hinc nomen verbale *ὀρτή* epsilo in *ο* micron verso ut *ἀείρω ἀορτή*, additoque quasi augmento *ἑορτή* cum aspiratione verbi *ἔρδω* attica. Hoc autem quia in usu praevaluit, pro recto et integro accipitur, *ὀρτή* pro acciso. Consimile est *ἐόργη* tudicula vel pistillum quo massa rudis *ὀργάζεται* hoc est *κατεργάζεται conficitur*, unde patet cum perfecto *ἔοργα* cognatum esse²²⁾ ut *ἑορτή* cum altera verbi forma *ἔρδω* sive *ἔρδω*, homerici-
cumque *συνέοχμός* cum *ἔχω*, cuius perfectum esse potuit *ἔοχα* ut *ἔολπα*. Hoc *συνέοχμός* et *ἑορτή* ne accentum retraherent ut bisyllaba solent, prohibuit character verbalis; *ὀργη* si in usu esset, gravaretur, quia non actionem signi-

22) Eustath. 219, 25. ἡ ἐόργη ἐκ τοῦ ἔοργα. Callimachus et Nicander truam *εὐεργέα λάκτιν* vocant sensu activo; panem probe subactum Andromachus *εὐεργέα ἄριον*, verbaque *ἐργάζεσθαι* et *ὀργάζειν* (*ὀργάζειν*) non longius inter se distant, quam *agere* et *subigere*, id est depsere, quod germanice dicitur *wirken*.

ficat sed substantiam ut κοίτη²³). Delicias facit ille in Etym. Gud. 164, 40. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εἰς γίνεται εἰς κατὰ σιέρησιν τοῦ ε, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰκοσι εἴκοσι. Imperfectum ἦν ex ἔην natum esse plerique consentiunt, sed alii crasin appellant, alii aphaeresin et cum χορῆν componunt, ἐὼν τὸ ἐντελέστερόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ δὲ ὦν κατὰ συναίρεσιν EM. 350, 31. Utrumque vero epsilon et quod vocalibus praemittitur et quod consonantibus, ab alpha pleonastico hoc differt quod significationem vocabulorum nulla parte immutat. Nam quod in Epim. I. 202. dicitur τὸ θέλω ἐστὶ τὸ ἀπλῶς βούλομαι οἷον θέλω περιπατεῖν, τὸ δὲ ἐθέλω τὸ ἐξ ἔθους καὶ κατ' ἀνάγκην, ἐθέλω φαγεῖν, somnium est. Inter ὥς et ἔως aliquid cognationis intercedere, nemo facile negaverit. Sed non ideo assentimur Eustathio 1055, 12. τὸ ἦς ἔης ἔφη ὥς τὸ ὥς ἔως πλεονασμῷ τοῦ ε ἀντικῶς cf. ad Aj. v. 1117. p. 442.

CAP. III.

De vocali eta.

§. 1. Ut via coepta pergam primum examinabo vocabula in quibus eta aliis vocalibus praemissum putatur. Hujusmodi est quod EM. 420, 6. profert ῥείρεν ἔδρσεν ἀπὸ τοῦ ῥείρω πλεονασμῷ τοῦ ῥ ὥς ῥμύω. Illud jam removimus; cum μύω ῥμύω Epim. I. 416. componit ῥδειν (sic) ῥεῖδειν. Huic diphthongum accrevisse censet EM. 419, 55. ῥεῖδει πλεονασμῶς ἐστὶ τῆς εἰ ἐκ τοῦ ῥδει ὥς ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ἐξείης, quem apparet non ῥδει scripsisse sed ῥδει sicut saepe in Edd. antiquis scriptum invenitur probante ut in EM. dicitur Apollonio. Verum et hoc rejectum est et in adverbio, quod ille apponit, diphthongus insiticia quae dicitur non subsequitur vocalem sed antecedit. Haec igitur rectius verbo vel extrinsecus addita vel ex epsilo nata putatur, ῥεῖδης ἀντὶ τοῦ ῥπίστω μετ' ἐπιτάσεως τοῦ ῥ Schol. II.

23) Choerob. Can. 593. Ἡρωδιανὸς λέγει οὐ τὸ ἐόλπα δύναιται εἶναι ὥς ἀπὸ ἐέλω. Sic etiam dicere poterat ἐοχμός ἀπὸ τοῦ ἐεχμου etc. v. §. 3. Sed αἷς δρῶς.

XXII. 280. qui sic scripsisse videtur μετ' ἐκτάσεως τοῦ ε̄ ἀντὶ τοῦ εἰδέης plusquamperfecto εἶδειν epsilon pro augmento additum ratus. Nec quenquam moveat quod neque hoc neque εἶδειν reperitur, ac ne perfectum quidem εἶδα præter modos obliquos sed οἶδα ex εἶοιδα natum. Ectasis certe convenit imperfecto verbi substantivi, quod Eustathius 1865, 32. ad pleonasmum revocat: ἤην ταυτόν ἐστι τῷ ἤν πλεονασμὸν παθὸν τοῦ ἡ sed veri similis est id ex ἔην procrevisse. Verbi εἶμι imperfectum si sic scriberetur ut Buttmanus voluit Gramm. I. 559. ἤειν, ex primitivo εἶν natum haberemus, sed ubique ἤειν legitur iota subscripto quod poscit præsens εἶημι, sicut altera forma ἤον ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ἡ Choerob. Orth. 217, 24. Ab εἶν repetunt pluralem ἴμεν ἵτε ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἴισαν EM. 423, 43. Ἰῶσκομεν in loco impedito II. XXII. 332. idem 423, 52. dubitat utrum pro ἴσκομεν positum sit πλεονασμῷ τοῦ ἡ (quod excidit in Epim. I. 194, 15.) an pro εἴσκομεν per ectasin. — Hesychii glossas Ἡέλδεται ἰμεῖρεται, Ἡέλμεθα συνήμμεθα, Ἡέρχато καθειργμένοι ἴσαν suspectas reddunt loci homerici ubi haec tempora aliter scripta leguntur ἐέλδεται, ἐέλμεθα etc. Et quod idem prae-
bet Ἡελεοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐλεοῦσι e loco mendoso sumtum videtur. Ἡερέθονται ἀντὶ τοῦ ἐρέθονται πλεονασμῷ τοῦ ἡ ὡς ἡμύω Sch. Vict. II. XXI. 12. peritiores cum ἡγερέθονται componunt EM. 421, 5. — De nominibus huc refertur Scamandri epitheton ἡιόεις ἢ ἀντὶ τοῦ ἰόεις πλεονασμῷ ἢ ἀπὸ τῆς ἡιόνος ἡιονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἡιόεις ὁ καλὰς ἡιόνας ἔχων EM. 426, 6. quibus tertium addit Hesychius ἢ καλὰς φωνὰς ἔχων scilicet ab ἡίων auditio quod Zenodotus fabricatus est. Scamandri ripas violis abundasse non constat. Itaque tenemus non secundo loco propositum est ἀπὸ τῆς ἡιόνος: namque fluviis quoque, non mari solum tribui ἡιόνας Hermannus ostendit Opusc. T. IV. 210. Sed ut syncopæ occurratur pro ἡιών substituimus quasi primitivum ἤιον a verbo ἵεναι unde non solum ἤια τὰ ἐφόδια sed etiam ἡιών ὁ παραθαλάσσιος καὶ ὁδεύσιμος τόπος παρὰ τὸ ἵεναι Didym. ad II. XII. 31. et ἡιόνες τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ τὰ δάκρυα δι' αὐτῶν φέ-

ρεσθαι EM. 423, 5. parsque facie his subjecta παρήιον, cui praepositionem detraxit Hesychius Ἦιον παρειὰ ἢ γνάθος. Hinc argumentamur ἡιόνες et antiquius ἡια proprie significare ambulationes, meatus, sed praecipue ripas spaciosas et amoenas, quales Cicero *ambulationes ἀλιτενεῖς* vocat, et ab hoc neutro poetas, qui ἡιονόεις versui aptare non possent, derivasse ἡιόεις¹⁾). Alterum est heroinae nomen Ἡερῖβοια ἀπὸ τῆς ἡέρι δοτικῆς ἢ ἀέρια καὶ μεγάλη βοῶσα ἢ παρὰ τὸ ἐρί ἐπιτατικόν EM. 421, 30. Hoc Buttmannus amplectitur Lexil. I. 148. Ἡερῖβοια ex ἐερῖβοια ortum arbitratus. At haec epectasis particulae intentivae ignotissima est, neque quidquam efficitur eo quod Ajacis matrem alii Ἡερῖβοιαν vocant, alii Ἐρίβοιαν v. ad Aj. p. 285. namque nomina propria heroica praesertim ad sua quisque libita fingit. De Ἐρίβοια dubium est utrum sic ut masculinam ἐρίβας interpretandum sit an ut mulierum nomina Ἀλφειβοια, Εὐβοια, Πολύβοια. Sed Ἡερῖβοια sic dici videtur ut praecones homerici ἡερόφωνοι, quod si quis mulierem non admodum clamorosa dedecere iudicet, remedium a pleonasmo sumi potest. Quemadmodum enim pro ἡλιος dicitur ἡέλιος, ita fortasse Ἡερῖβοια pro ἡερίβῳ id est ὁρθηροβῳή vel ὁρθηρογῳή sive γῳοῖς ὁρθηρεύουσα Eur. Suppl. 977. Hesychius adjicit Ἡειδος πνῆγος id est εἶδος, quod vulgo ἶδος scribitur, sed corruptum videtur ut paullo ante Ἡβρετας ἀνδρὸς ξόανον.

§. 2. Videamus nunc quo jure eta consonis anteponi contendant; ἡθῆε ἀπὸ τοῦ θείος κατ' ἐπένθεσιν (πρόσθεσιν) τοῦ ἡ ὡς τὸ ἡβαιός, ἡμύνω Sch. Apoll. II. 1219. ἡμύνω ἐκ τοῦ μύνω πλεονασμῷ τοῦ ἡ Ἡσιόδος „πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δένδρεων ἀμύοντα χάμαζε²⁾). Ὡςπερ τὸ σταφίς γίνεται ὄσταφίς καὶ ἄσταφίς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α

1) Homericum dativum ἡιόνει Hesychius (post Ἡχθήτην) interpretatur ἀφρώδει, non ex etymo sed quia multi fluvii *spumei* vocantur, nisi potius ὁφρωάδει scripsit; nam ὁφρός, ὄχθη, ἡιών, persaepe synonyma sunt.

2) Fragm. Marckscheff. p. 380. Subjectum est ἔρνεα ut in Apoll. III. 1399. ἔρνεα — κατῆμύουσιν ἔραζε, Theocr. VII. 145. ὕρπακες βράβυλοι κατὰβύθοντες ἔραζε. *Rami pondere nutant* Ovid. Art. II. 263.

καὶ τοῦ \bar{o} , οὐ κατὰ τροπήν, οὕτως ἐπὶ τοῦ $\mu\acute{\upsilon}\omega$ πλεονάζει καὶ τὸ \bar{a} καὶ τὸ $\bar{\eta}$ EM. et Epim. I. 85. Buttmannus Lexil. II, 118. $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\omega$ ex $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega$ natum putat correptione ionica ut πάρη, λάξις, sed potest contrarium sumi $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega$ ex $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\omega$ extitisse ut $\eta\kappa\acute{\eta}$ pro $\acute{\alpha}\kappa\acute{\eta}$ ($\acute{\alpha}\kappa\mu\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}\kappa\omega\kappa\acute{\eta}$), $\eta\phi\lambda\upsilon\sigma\mu\acute{o}\varsigma$ pro $\acute{\alpha}\phi\lambda\omega\iota\sigma\mu\acute{o}\varsigma$ Suid. qua ratione non eta prostheticum est sed alpha ut saepe. Quin etiam quaeritur num $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\omega$ sive $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega$ idem verbum sit atque $\mu\acute{\upsilon}\omega$. In illo quidem Hesiodi loco pro $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\omega$ nullo modo scribi poterit $\mu\acute{\upsilon}\omega$. Hoc enim de palpebris, labris *), vulneribus coeuntibus dicitur, $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega$ vero de capitis et corporis inclinatione animive demissione v. Spitzner. Exc. XXXIII. et si nonnunquam alterum pro altero substitui potest ut in Nic. Al. 453. $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$ $\chi\acute{\alpha}\lambda\iota\nu\alpha$ (si vere ita scriptum est) idem valet quod $\sigma\iota\mu\mu\epsilon\mu\nu\kappa\acute{o}\tau\alpha$ $\chi\epsilon\lambda\lambda\eta$ *) multo saepius tamen notabiliter differunt. Quare illud ab affectis, quae quidem proprie ita dicuntur, separari debet; τὰ γὰρ πάθη τὸ δηλούμενον οὐκ ἀλλάσσουσι Schol. Dion. Gramm. p. 959. Nomina hujus generis congregat Schol. II. VI. 518. τὸ $\eta\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ γέγονε παρὰ τὸ $\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ ὡς $\mu\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ $\eta\mu\acute{\upsilon}\epsilon\iota$, $\pi\epsilon\delta\alpha\nu\acute{o}\varsigma$ $\eta\pi\epsilon\delta\alpha\nu\acute{o}\varsigma$, $\epsilon\upsilon\gamma\epsilon\nu\acute{\eta}\varsigma$ $\epsilon\upsilon\eta\gamma\epsilon\nu\acute{\eta}\varsigma$, $\beta\alpha\iota\acute{o}\varsigma$ $\eta\beta\alpha\iota\acute{o}\varsigma$ — η παρὰ τὸ $\xi\theta\omicron\varsigma$ $\xi\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ καὶ τροπῇ τοῦ ϵ εἰς τὸ η καὶ καταβιβασμῷ τοῦ $\tau\acute{o}\nu\omicron\nu$ · ἀναλογώτερον δὲ ἐκ τοῦ $\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$, διτι η αὐτῇ τάσις σῶζεται καὶ ὀλίγα πάθη δίδονται. Horum primum Eustathius quoque p. 659, 47. pro $\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ positum dicit κατὰ παράχρησιν, quia hujus longe alia est significatio, Aristophanem vero accepisse pro $\sigma\upsilon\nu\eta\theta\eta\varsigma$ ab $\xi\theta\omicron\varsigma$ sive $\eta\theta\omicron\varsigma$. Atque hoc sine dubio vincit; nam quod $\eta\theta\epsilon\iota\omicron\varsigma$ accentum non eum habet quem $\tau\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\omicron\varsigma$ et alia a nominibus in $\omicron\varsigma$ derivata, id excusatur diversitate significationis cf.

3) Posteriores ad aures transtulerunt; $\mu\acute{\upsilon}\epsilon$ τὰς ἀκοάς Galen. Eup. II. 5. p. 419. T. XIV. Βύει καμμύει φράσσει Hes.

4) In Nic. Ther. 626. κόρκορον $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$ (η $\kappa\omicron\nu\lambda\lambda\eta\nu$) rei herbariae periti decernant utrum η $\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$, ut Schneidero placuit, scribendum sit id est $\mu\epsilon\mu\upsilon\kappa\acute{o}\tau\alpha$ $\phi\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha$ $\xi\chi\omicron\nu\tau\alpha$, an $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$ id est $\acute{\alpha}\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\lambda\iota\nu\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ · nam utrumque spectat Scholiastae interpretatio; η $\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$ et $\eta\mu\acute{\upsilon}\omega\nu\tau\alpha$, quod Thesaurus recepit, improbable est quia a verbis adjectiva in $\omicron\iota\varsigma$ exeuntia non ducuntur. Doederlein in Glossar. Hom. p. 62. $\mu\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu$, $\eta\mu\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu$ et $\acute{\alpha}\mu\epsilon\upsilon\epsilon\iota\nu$ sive $\acute{\alpha}\mu\epsilon\lambda\beta\epsilon\iota\nu$ idem esse putat. Homericum $\upsilon\pi\epsilon\mu\eta\gamma\mu\kappa\epsilon$ veterum nonnulli $\kappa\alpha\iota\alpha\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\kappa\epsilon$ et $\gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\upsilon\kappa\epsilon$ interpretati sunt.

Nauck. Aristoph. 159. De altero huic subjuncto dissentit Hesychius Ἡπεδανός οἶον ἀπέδανος (sic) ἄπους et Schol. II. VIII. 104. qui Vulcanum sic vocari ait ob infirmitatem pedum οἶον ἀπεδανόν. Hic igitur sumit etā non ex abundanti additum sed ex alpha privativo ortum esse quod interdum huc mutatur ἥκεστος, ἥπειρος, ἥμοιρος, πανήπορος, ἥτιζω. Verum tamen ἀπεδανός non legitur, quod si cum πεδανός compositum esset, accentum in antepenultima haberet ut πιθανός ἀπίθανος. Itaque ἥπεδανός nomen simplex esse videtur a voce thematica, quae ex ἥπιος cognoscitur, cum paragoge bisyllaba ut βρυκεδανός, πευκεδανός⁵⁾. Tertium ἐνηγενής pertinet ad parectasin ut εὐηπελής, cui alium locum destinavi. De ἥβαιός consentit Trypho ap. Apoll. de Adv. 524. et plerique alii, etsi non ignorant id homericum esse, alterum βαιός τῶν ρεωτέρων Schol. Od. III. 14. II. II. 380. sic ut dubitari possit an illud nativum, hoc affectum sit; nam de origine vocabuli prorsus non constat. Cum hoc Eustathius 659, 47. confert aequè obscurum ἥλῳγη, de quo Schol. Acharn. 692. (684.) ἥλῳγη βαρύνεται, παρὰ τὴν λύγην γὰρ· πλεονάζει τὸ ἡ. Hoc λύγη apud unum Appianum legitur diluculum significans v. Proll. 306. sed sustinetur similitudine affinium; nam et λυγαῖος⁶⁾ hinc arcessitur quamvis disparata prosodia, et syntheta quae inter gamma et kappa fluctuant: λύγη ἡ σκοτία, ὅθεν λυγόφως καὶ λυκόφως καὶ ἀμφιλύκη νύξ Schol. Apoll. II. 671. prisci Graecorum primam lucem, quae praecedit solis exortus, λύκην appellaverunt ἀπὸ τοῦ λευκοῦ Macrobian. lycophos λευκὸν φῶς Fest. idemque σκιάφως

5) V. ad Aj. p. 403. In EM. 434, 20. ἥπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμὸν παρὰ τὸ ἔπος, in quibus laborat Sturzius; verba sunt transponenda ἥπιος παρὰ τὸ ἔπος ὃ σημ. —

6) Hoc ita frequens est ut apud Suidan Ἡλίγη καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἥλυγαία scribendum videatur ἢ λυγαία. In Theogn. Can. 22, 4. λυγαία σκοτεινή, λυγίσσασθαι χρυσῆναι, hoc in ἡλυγίσσασθαι mutandum; ἥλυγισμένος χειρυσμένος Hes. Pro τανηλεγής Od. XI. 398. veterum Criticorum unus proposuit τανηλεγής id est τεταμένην τὴν λύγην ἔχων. Sed hoc λῳγη, quod Blomfieldius ad Thucyd. VI. 36. Luciano reddere tentat, antiquis ignotum.

dicitur et *λυκανγές*, laconice *μυγάβωρ*, germanice *Daemmerlicht* conjunctis lucidi et creperi notionibus, quia tempus hoc sublustre caliginis lucisque medium est, quare a Graecis *κνέφας*, a Romanis contrarie diluculum appellatur. Itaque *ἡλῶγη* pleonasmī suspicionem vix effugere potest eodemque nos ducit trope adjectivi *ὠλύγιος σκοτεινός* Hes. Minus fidei habet quod in EM. 433, 17. proponitur: *ἡπανία ἀπὸ τοῦ σπάνις σπανία καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ̄ καὶ πλεονασμῷ*. Etenim si *σπάνις* cum *πεῖνα* et *πενία* contendimus, sigma insititium ideoque abjectioni opportunum esse non diffitebimur; et si Mesapiorum vocem *πανία* ἢ *πλησμονή* huc adhibemus, *ἡπανία* eta non pleonasticum sed ex alpha privativo ortum habere videbitur. *Ἕμισυς* dimidiū Coraes ad Plut. T. V. 334. et Atact. I. 163. idem esse statuit atque *μέσος* *medius*; nam etiam Graecos hujus memoriae *μέσος* dicere pro *ἥμισυς* et *μεσότομος* nihil differre ab *ἡμίτομος* quibus addi poterat *Μεσόψηρον ἡμίξηρον* Hes. Sed hoc non ad omnia convenit; nam *χιτῶν μεσόλευκος*, qui etiam *διάλευκος* vocatur, differt ab *ἡμίλευκος* et *δόρν μεσσοπαγές* nullo modo *ἡμιπαγές* dici potest, neque significatio solum mutatur sed etiam exitus. Ex ignotis fontibus hausit Hesychius *Μισοί οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ λευκὸν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἥμισυ μέλαν, οὗς ἔτι μοι μισογούς*, quo misticii significari videntur; *ἥμισος, ἥμισον* legitur in Curtii Anall. Delph. p. 20. et 22. *Ἑμιμαλλόνες αἱ Βάγκαι* Kuesterus vitiose scriptum putat pro *αἱ* — Si pleonasmus est, nomini proprio et peregrino haud aegre indulgetur⁷⁾. Inter partes orationis indeclinabiles duae temporales *ἤδη* et quod Klotzius ad Devar. II. 393. ex illo natum censet *δή* tam similem inter se habent significationem ut alterum ex altero ortum videatur, sed praetermittuntur a Grammaticis quia

7) Suidas *ἄμιλλα ἀπὸ συναιρέσεως ἢ ἄμιλλα ὄμιλλα*, sic statuisset videtur contracto *ἄμιλλα* ionice detractam esse aspirationem articulo debitam ut *ὠντός, ὠριστός* et hanc nominativi formam transiisse ad ceteros casus cf. C. V. §. 1. nam *ὄμιλλαν* ex Eupolide affert. Alii *ὠριστός* simplex esse volunt alpha dorice vel boeotice in *ὠ* verso, sed hi neque *ὄμιλλα* afferunt, neque aliud hujus tropae exemplum.

Nauck. Aristoph. 1re

Hesychius Ἡπεδ

II. VIII. 104. ο

pedum οἶον ἀ-

danti additur

interdum hr

ρος, ἡτίζω

cum πεδ

haberet

simple

gnosce

νός

πε

T

i

quod particulis exple-
Dionys. Gramm. 643.
et ἡδέ etsi quilibet intelligit
ταῦ μέν καὶ δέ, tamen admone-
Epim. I. 284. Schol. Dion.
refutationis causa subdit οὐδέποτε
τις δεχομένης τὸν πλεονασμὸν
potest qui ἡθεῖος, ἡειρεν, ἡείδη
adhibere crediderunt — τὸ γὰρ ἡ μειζὺν
Herodian. de Genit. parag. Cram.
Aphaeresis exempla nulla proferunt.
I. III. 234. 12.

CAP. IV.

De prothesi et aphaeresi literae iota.

§ 1. De hac quae strictim adnotavi ad Aj. p. 313.
nunc explanatus edisseram initium sumens a nomine divino:
Ἡς κατ' ἀφαίρεσιν. Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἔσσεως.
οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως Schol. II.
XV. 364. v. Lehrs. Arist. 346. Cratetem non moramur.
Sed de Aristarcho quoque, si illud a verbo aspirato ἦμι
derivatum putavit, valde considerandum est ne erret. Nam
si hinc denominatus esset deus jaculator, sine dubio ἦσιος
diceretur ut Ζεὺς στήσιος et θεοὶ κήσιτοι, vel ἔσιος ut Ju-
piter ἀφέσιος et Apollo ἐκβάσιος. Ἥσιος potius sic figura-
tum est ut ἰήσιος et εὐήσιος, hoc est ab interjectione ἦ, quae
non invenitur quidem nisi addito iota, sed etiam breviorē
sono exprimi potuit, sicut cetera epiphonemata varie ex-
promuntur pro affectu loquentium ἰαί, ἰώ, ἰή, ἰού, ἰεῦ, ἰαῦ,
ἰανοῖ et sine iota ἄ, αἰ, ὦ, ἰὺ τὸ θαυμαστικόν, ἢ λέγεται
καὶ ἰηῦ Epim. II. 1. cf. Lehrs. Arist. 339. eaque omnia
thematica sunt ut ἀτταταί et ἰατταταί, αἰβοῖ et ἰαιβοῖ.
Itaque Tryphonis sententiae ἰώ ex ὦ factum esse jure re-
pugnat Herodianus: σχετλιαστικὸν ὃν οἷχ' ἐπιπίπτει ἀνα-
λογία EM. 481, 11. Nec dubium habemus quin ἰαλειμίστρια
et ἡλειμίστρια Proll. 158. ab eadem interjectione ἰή et ἦ

sint¹⁾. Sed ad verbum illud *ἦμι* Grammatici saepe recurrunt: *ἦλος παρὰ τὸ ἦμι* EM. Schol. Dion. Gramm. 716. quod ab approbatione non abhorret sed nollem addidisset *ᾠφειλε* *τρισυλλάβως λέγεσθαι ἦλος*, nam *paragoga* a prototypo *ἔω* sumi solent *ἦμα*, *ἦμων*, *ἦτις* Parall. 441. excepto *Ἰήτης τοξότης* Hes. cf. Proll. 397. Ac si sincere scriptum est *Ἀπάλλεις ἀποπέμπτεις* Anecd. Bekk. 414. sequitur *Ἰάλλω* quoque, quod ab *ἔω* τὸ πέμπω repetunt, capite deminutum esse. A verbo *ἵεναι* Schol. Od. II. 289. nomen *ἦια* deductum ait τὰ εἰς τὸ ἵεναι ἐπιτήδεια ἦτοι ἐφρόδια, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου *ι*: sed ut Homerus *ἦϊκτο* dixit pro *εἶκτο* sive *ἦκτο*, posteriores *ἦγμαι* (v. ad Buttm. 162.) ita *ἦιον* ectasi ex *ἔιον*, hoc autem diacresi ex *εἶον* factum videtur quod Arcadius ponit 119. *εἶον* τὸ εἰς τὰ εἶναι (*ἵεναι*) ἐπιτήδειον, hujus autem primitivum est *εἶω* sive *ἔω* Techn. 191.²⁾ Quod Hesychius refert *ἦσαι* non solum pro *ἡδῶναι* dici sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰάσασθαι, fortasse poeta aliquis hoc usus est de medico aegroti dolores leniente sicut *ἰαίνειν* duplicem habet significationem exhibendi et sanandi v. Techn. 157. Suidae notatio *ᾠκός τὰς διώξεις*, quam codd. omittunt, nisi ex libro mendoso fluxit, manifesto probat alicubi nomen *ᾠκή* lectum esse, quod aliquam cum adjectivo *ᾠκός* similitudinem habet; sed uisitata *ἰωκή* et *ἰωχμός*, quae isti eodem modo interpretantur *διώξιν*, ab alio principio *διώκω* repetunt EM. 481, 24. Hesychius, qui homericum *ᾠπὶς ἐάφθῃ* interpretatus est *ἐβλάβῃ*, verbo *ἔπτεισθαι* tribuit laedendi significationem, quam *ἰάπτειν* habet, et huic iota detrahi posse affirmat non debilis auctor; *ἄαπτος Ἡρωδιανός* γησιν ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ *ι* Schol. II. I. 567. Suid. cui contrariam sententiam paulo mox propositurus sum. Eandem vocalem ante consonantes exterminari valentissimum documentum hoc est in EM. 582, 50. *μείρε-*

1) Pro *Ἀλεμός κόμπος* Hes. fortasse *ἄλεμος* id est *ἰάλεμος κομμός* scribendum est.

2) Optativum Homerus dupliciter figurat, ab *εἶμι* *εἶην*, ab *ἦμι* *ἦειν* EM. 467, 44. Hesychius *Ἐπῆια ἐπίστια* vitiose pro *ἐπιστία*.

ἥδη plus ponderis habet quam δῆ, quod particulis expletivis adnumeratur Apoll. Conj. 519. Dionys. Gramm. 643. Choerob. Orth. 197. Ἡμὲν et ἡδέ etsi quilibet intelligit οὐκ εἶναι πλεονάζοντα ἀπὸ τοῦ μέν καὶ δέ, tamen admone-mur saepius EM. 465, 5. Epim. I. 284. Schol. Dion. Gramm. 959. qui quod refutationis causa subdit οὐδέποτε γίνεται πλεονασμὸς μείζων τῆς δεχομένης τὸν πλεονασμὸν λέξεως, adversus eos dici potest qui ἡθεῖος, ἡειρεν, ἡεῖδη etc pleonasticum habere crediderunt — τὸ γὰρ ἡ μείζον ἔστι τῆς εἰ διφθόγγου Herodian. de Genit. parag. Cram. T. III. 234, 12. Aphaeresis exempla nulla proferunt.

CAP. IV.

De prothesi et aphaeresi literae iota.

§. 1. De hac quae strictim adnotavi ad Aj. p. 313. nunc explanatius edisseram initium sumens a nomine divino: Ἦτε κατ' ἀφαιρέσιν· Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἔσεως· οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως Schol. II. XV. 364. v. Lehrs. Arist. 346. Cratetem non moramur. Sed de Aristarcho quoque, si illud a verbo aspirato ἦμι derivatum putavit, valde considerandum est ne erret. Nam si hinc denominatus esset deus jaculator, sine dubio ἦσιος diceretur ut Ζεὺς στήσιος et θεοὶ κτήσιοι, vel ἔσιος ut Jupiter ἀφέσιος et Apollo ἐκβάσιος. Ἦσιος potius sic figuratum est ut ἰήσιος et εὐήσιος, hoc est ab interjectione ἦ, quae non invenitur quidem nisi addito iota, sed etiam brevior sono exprimi potuit, sicut cetera epiphonemata varie expromuntur pro affectu loquentium ἰαί, ἰώ, ἰή, ἰού, ἰεῦ, ἰαῦ, ἰανοῖ et sine iota ἄ, αἴ, ὤ, ἰὺ τὸ θαυμαστικόν, ὃ λέγεται καὶ ἰηύ Epim. II. 1. cf. Lehrs. Arist. 339. eaque omnia thematica sunt ut ἀτταταί et ἰατταταί, αἰβοῖ et ἰαιβοῖ. Itaque Tryphonis sententiae ἰώ ex ὤ factum esse jure repugnat Herodianus: σχετλιαστικὸν ὃν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ EM. 481, 11. Nec dubium habemus quin ἰαλεμίστρια et ἡλεμίστρια Procl. 158. ab eadem interjectione ἰή et ἦ

profecta sint¹⁾. Sed ad verbum illud ἤμι Grammatici saepius recurrunt: ἤλος παρὰ τὸ ἤμι EM. Schol. Dion. Gramm. 716. quod ab approbatione non abhorret sed nollem addidisset ὥφειλε τρισυλλάβως λέγεσθαι ἤλος, nam paragoga a prototypo ἔω sumi solent ἤμα, ἤμων, ἤτις Parall. 441. excepto Ἰήτης τοξότης Hes. cf. Proll. 397. Ac si sincere scriptum est Ἀπάλλεις ἀποπέμψεις Anecd. Bekk. 414. sequitur Ἰάλλω quoque, quod ab ἔω τὸ πέμπω repetunt, capite deminutum esse. A verbo ἰέναι Schol. Od. II. 289. nomen ἦια deductum ait τὰ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδεια ἦτοι ἐφορία, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ἰ· sed ut Homerus ἦϊκτο dixit pro εἶκτο sive ἦκτο, posteriores ἦγμαi (v. ad Buttm. 162.) ita ἦιον ectasi ex ἔϊον, hoc autem diaeresi ex εἶον factum videtur quod Arcadius ponit 119. εἶον τὸ εἰς τὸ εἶναι (ἰέναι) ἐπιτήδειον, hujus autem primitivum est εἶω sive ἔω Techn. 191.²⁾ Quod Hesychius refert ἦσαι non solum pro ἡδῦναι dici sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰάσασθαι, fortasse poeta aliquis hoc usus est de medico aegroti dolores leniente sicut ἰαίνειν duplicem habet significationem exhibendi et sanandi v. Techn. 157. Suidae notatio Ὠκὰς τὰς διώξεις, quam codd. omittunt, nisi ex libro mendoso fluxit, manifesto probat alicubi nomen ὠκί lectum esse, quod aliquam cum adjectivo ὠκίς similitudinem habet; sed usitata ἰωκή et ἰωχμύς, quae isti eodem modo interpretantur διώξιν, ab alio principio διώκω repetunt EM. 481, 24. Hesychius, qui homericum ἀσπίς ἐάφθη interpretatus est ἐβλάβη, verbo ἐπτεσθαι tribuit laedendi significationem, quam ἰάπτειν habet, et huic iota detrahi posse affirmat non debilis auctor; ἄαπτος Ἡρωδιανός γησιν ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάβω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἰ Schol. II. I. 567. Suid. cui contrariam sententiam paulo mox propositurus sum. Eandem vocalem ante consonantes exterminari valentissimum documentum hoc est in EM. 582, 50. μείρε-

1) Pro Ἀλεμός κόμπος Hes. fortasse ἄλεμος id est ἰάλεμος κομμός scribendum est.

2) Optativum Homerus dupliciter figurat, ab εἶμι εἶην, ab ἤμι ἰεῖην EM. 467, 44. Hesychius Ἐπήια ἐπίστια vitiose pro ἐπιστία.

ται εἰ μὲν σημαίνει τὸ μερίζεται, γίνεται ἀπὸ τοῦ μέρους· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡμερος ἡμείρεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν μείρεται. Hujus auctorem unum novimus Nicandrum Th. 400. βασιλίσκου ἰνγὴν οὐ μίμνονσι κνώδαλα δτ' ἐς νομόν ἦ καὶ ἀρδηθμοῖο μείρονται, quod non aliter accipi potest quam ut Scholiasta dicit, ἡμείρονται³⁾). Voca-les autem longas deteri tam contra naturam est, ut paene credam primitivum fuisse ἡμείρω σπο vel ὁμείρω, quod codd. optimi N. T. praebent. Alterum affert Schol. Il. X. 335. κτιδέη κατ' ἀφαίρεσιν· ἰκτίς γάρ ἐστι τὸ πρωτό-τυπον, quod contra dici potest cogitatione antecessisse κτίς sed, quia monosyllaba hujusmodi repudiantur, continuo auctum esse litera quae longius productis rursus decessit v. Parall. 84. Sic etiam ἰξίς dici pro ξῖς ἐπεὶ ἐστὶν ἀν-θρώποις ξύσαι αὐτήν Eust. 1531, 4. fortasse Herodianus ipse credidit v. Lehrs. p. 104. cui multo stolidior sententia tribuitur in Gud. 350, 34. παρὰ τὸ ἴκω ἰκτίλος καὶ ἀφαι-ρέσει κίλος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Minimum ponderis habet EM. 464, 43. ἱβυξ εἶδος ὀρνέου· κρακτικοῦ, ἐξ οὗ Ἰβυκος κύριον καὶ ἱβυκηρίσαι, ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγε-ται βουκηρίσαι, pro quo βυκινίσαι et παραφθορὰν repo-nendum est ex Eust. 1321, 34. ἐκ τοῦ Ἰβυκος παραφθάρ-θαι δοκεῖ τοῖς τεχνικοῖς τὸ βυκινίζειν. Sic enim et βυκα-νίζειν Graeci posterioris aetatis dicunt latinum buccinare reddentes et βυκάνη pro buccina quod a bucca ductum est et utrumque a βύω unde βύκτης ὁ φτυκτήης Epim. I. 38. et instrumentorum musicorum, quae inflantur nomen com-mune φουσητήρια et βόμβυκες. Sed Ibyci nomen, si vere graecum est, onomatopoeiticum videtur a verbo ἰβύω, cujus

3) Quod ad Od. XVII. 518. αἰδός-ὄστε θεῶν ξὺς αἰδέη δεδωὸς ἐπε' ἡμερόεντα in Harl. adscriptum est γράγ. ἐπιμερόεντα, dupliciter accipi potest vel ἔπεα μερόεντα a recto μερόεις i. q. ἡμερόεις vel ἐπε' ἡμορόεντα sive ἡμορόεντα id est μόρου μὴ μετέχοντα Apollon. Lex. uno verbo ἄμβροτα ut Sophocles Ant. 1121. ἐπη ἄμβροτα. Qui in Il. XIV. 183. pro τριγύληνα μορόεντα scripserunt τριγύλην', ἡμορόεντα, huic eandem significationem in corrupti tribuisse videntur homericum εἰματα ἄμ-βροτα spectantes. Ἀμορόεις illi ab ἄμορος derivatum esse crediderunt ut ἀκυρόεις ab ἄκυρος etc. v. C. III. §. 3. fin.

iota pariter longum est elisionisque impatiens. Breve iota Graeci istius notae persaepe elidunt, *σχάδιον* dicentes pro *ισχάδιον*, *στορία* etc.

§. 2. De nonnullis controversia est inter doctos quomodo affecta sint, pleonasmo an ellipsi. Schol. Nic. Th. 263. *τὸ αὖτε ἐξηγήνεται χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ πλήρες ἰαύει* ⁴⁾). E contrario Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἰαύω παρὰ τὸ αὖτω EM. 464, 32. qui addit aoristum *ἀέσαι* ex *αὔσαι* natum esse. *Αὔω* tamen alibi non legitur et in illo ipso Nicandri versu pro *ἐνδυκὲς αὖτε* in codd. nonnullis scriptum est *αἰέν ἰαύει*, quod glossam sapit, in altero 283. Valckenarius *αἰεὶ* substituit. Qui si jure verbum *αὖω dormio* ex Graecia exterminat, hoc certe relinquitur ut *ἰαύω* ad *ἄω* sive *ἀέω* referamus tanquam ad thema. Pertritum est *αὔω* clamo, sed qui in Odyss. IX. 184. *ἐνθα τε πολλὰ μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἰγες ἰαύεσκον* hoc acceperunt pro *ἐβόων*, protinus explosi sunt. Ἰωγή veteres ab *ἄγνυσθαι* derivatum 'dicunt ad significandum locum *ἐνθα κλῶνται τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος* Sch. Od. V. 404. sive, ut Virgilius ait *ubi omnis ab alto frangitur unda* Aen. I. 160. Certe eadem cernitur vocalium *α* et *ω* vicissitudo in compositis *περιαγή* curvatura et *περιώγανον* canthus rotae v. Proll. 183. neque extra fidem est iota extrinsecus adjectum esse, ut aliis quae ad Aj. I. c. contuli *ἰαείρω*, *ἰῶλκα* et quod Schol. Apoll. I. 972. tangit *οὐλὸς καὶ Ἰούλος ἢ τῶν δραγμάτων δέσμη καὶ Οὐλώ ἢ Δημήτηρ*, quae apud Athen. XIV. 618. D. Ἰουλώ vocatur a verbo Ἰλλω *εἰλῶ* v. Technol. 117. et 261. sed parum cogitate EM. 469, 38. huc admiscet *Ἰηλα ἀντὶ τοῦ ἐδέσμευσσά ἀπὸ τοῦ εἶλω*, quod Scholion pertinet ad Il. XV. 19. Hic interponam quaestionem de duobus vocabulis, quae antiqui synthetis adnumerant: *γνῆς γνητός ἦν ὥσπερ Κρής Κρητός, καὶ ἐγένετο ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἰ ἀνωσυμίας Ἰγνης Ἰγνητός καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν*

4) Ahrens. Dial. Aeol. 26. comparat *ἡχή ἰαχή, ἀρά ἰαρός ἱερός*, his quoque iota detractum putans. Ad verbum *ἀγέω* referendum videtur *Μέγ' ἀήσεται μέγα βοήσσει* Hes. Activum *ἀχέει* Ilgenius posuit in H. H. in Pan. 18. *Θρηῖνον ἐπιπροχέουσα χέει μελέγρον ἀοιδόν*.

ὥς Κρής Ἐγκρής Ἐγκρητός (scr. Ἐτεόκρης) Choerobosc. Can. 144, 7. et 175. et accuratius Apollonius de Pron. p. 70. ubi de pronomine illo disserit: τὸ ἰωροὶ παρὰ ἀντικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν-ἰωροὶ οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθαγενεῖς παρὰ Ροδίοις Ἰγνητες τῆς δασείας ἀττικῶς προσηλούσης. Horum igitur sententia fuit inter Gnetes et Hignetes idem interesse discriminis quod inter Cretes et Eteocretes, Butadas et Eteobutadas. Adjectivum monosyllabum γνής non minus absonum est quam βλής vel θυής Parall. 82. cf. Lehrs. ad Herod. p. 326.⁵⁾ sed ut alienigena dicitur ἑτερόγνης, ita indiges sive verna, quod nomen Festus interpretatur *ibidem natum*, appellari potuit Ἰγνης intellectu duplici, vel pro ἐνδογενής ingenuus, si cum praepositione Ἰν compositum est ut Ἰσχερώ ἐξῆς Hes. i. q. ἐνσχερώ, vel pro αὐθαγενής sive ἰθαγενής si, ut Apollonio placet, cum pronomine coailuit. Eodem tamen jure affirmari posset iota pleonasticum sive formativum esse, nisi satius videretur nominis peregrini et obsoleti, quod fortasse nullum habet cum verbo γείνεσθαι commercium, interpretationem ancipitem defugere. Justiore vero pleonasmī suspicionem praebet appellativum ἰωρός, quod Apollonius quidem cum eodem pronomine Ἰ copulatum dicit sed hoc nullo modo conciliari potest cum legis antiquae verbis, quae Suidas affert Ἰωρός φύλαξ καὶ παροιμία Οἶδ' ἐντὸς ἰωροῦ· Καὶ νόμος ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐκτὸς ἰωροῦ ἐκέλεεν εἶναι τοῖς ἀνδροφρόνους· hic enim prorsus non convenit ἐκτὸς φύλακος. Sed si vel pluralem illic scriptum fuisse ponimus, eumque sic interpretamur ut Paroemiographus ἐκτὸς τῶν φυλακτερίων, tamen illa pronominis assumptio permolesta est. Quemnam enim intellectum habet ὁ αὐτοφύλαξ vel ὁ γνήσιος φύλαξ? sic enim nomen ἰωρός interpretatur Arcadius v. Proll. 275. not. Itaque retractans quod hic Apollonio assensus sum, nunc ita statuo, si legis auctor ἰωρῶν scripserit, incertum esse utrum

⁵⁾ Schol. Eur. Or. 18. τὰ εἰς ἧς ἐξέτονα μονοσύλλαβα περιτοσυλ-
 λήματα διὰ τοῦ τος, Κρής, βλής, σής, simplex βλής, quod Gram-
 matici rejiciunt, sumit e compositis ἀβλής, ἐπιβλής etc.

terminos significarit ut Plato dixit in simili causa ἐκιδὸς τῶν δρων τῆς χώρας Legg. IX. 854. D. an custodes οὐρούς⁶⁾, sic enim plerique vocem homericam interpretantur convenienter compositis κηπουρός sive κηπωρός, θυρωρός etc. si singulari usus fuerit, nihil aliud significari posse quam δρου termini, quod nomen Cratylus Platonicus haud inepte cum nominibus temporis determinati ὥρος et ὥρα componere videtur. Equidem prius praefero; sed utrumcunque vicerit, certe iota redundat; quod si cum ὄρος cohaeret, spiritu aspero notandum est ut ἔεδνον, si cum ὥρος οὐρός, leni.

§. 3. Alia quaestio est de iota consonis anteposito. Strabo IX. 437. de Ithome Thessalica loquens τὴν Ἰθώμην, inquit, οὗ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον, hoc est vel Θώμην vocatam esse ut EM. 470, 9. Θώμη πόλις καὶ πλεονασμῷ Ἰθώμη, vel Θούμαιον, quomodo Stephanus hanc urbem appellari tradit ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς τὴν οὐ δίφθογγον. Hic igitur trisyllabum antiquius esse statuit; Strabo e contrario bisyllabum antepōnit incertum qua ratione; nam graecorum scriptorum antiquissimus Ἰθώμην vocat. Sed fortasse illi innotuerat urbem aliter nuncupari ab indigenis idque ad fidem faciendam putavit plus pollere quam testimonium poetae, idemque analogiae convenientius iudicavit. Nam Ἰθώμη intellectu caret, Θώμη vero concinit vocabulis usitatis θωμός et θημών, quae aggestum et exaggeratum indicant, hoc autem convenit urbis illius epitheto homerico κλωμαχόεσσα sive κρωμαχόεσσα id est clivosa et confragosa vel, ut Polybii verbis utar, πόλις περιεκλασμένη καὶ βουνώδης IX. 21, 7. id est montium anfractibus incisa. Praetereo alia locorum vocabula, quorum etymon funditus ignoratur, Ἰσινδα urbs ionica et Σίνδα, Ἰσπανία et Σπανία v. Bernhard. ad Dion. p. 885. Miller. Praef. ad Marcian. p. VI. eademque Pania a Panibus scilicet Liberi patris commilitonibus in Iberia post

6) Rossius in libro de demis Attic. p. 35. eosdem esse putat ἀκροφύλακας in Inser. X. nominatos h. e. φύλακας τῆς ἀκροπόλεως.

emerita stipendia relictis. Et mons Galilaeae Thabor, qui a Graecis Ἀταβύριον, a Josepho et LXX. Ἰταβύριον nominatur; gens iberica Γλήτες et Ἰγλήτες. Sed praestat animum advertere ad notiora: μάστιξ παρὰ τὸ ἰμάσσω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἰμάς ὁ λῶρος, Epim. II. 391. quibus cognata sunt ἰμάσθλη, μάσθλη, μάσσαι id est ἰμάντι δῆσαι Techn. 10. Ἰβάνη ἀνιλητήριον et Ἰβανεῖν ἀντλεῖν i. q. ἀνιμῶν. Hes. Hic certamen oboritur utrum praeferri oporteat, pleonasmum an ellipsin. Etenim cogere et vincere sive constringere tam sibi vicina sunt ut non absurdum sit credere vocabula cogendi graeca ἴς, βία, βιᾶν, et constringendi latina *viere*, *vimen*, *vinculum* ejusdem esse stirpis et naturae ac proinde ἵνες id est nervi et ἰμάντες proprie vincula et ligamenta significare cf. Parall. 83. et 337. Doederlein. Gloss. Hom. I. 25. Quod si ita est, ἰμάς et ἰμάσθλη iota nativum habent, μάστιξ autem et μάσθλη.⁷⁾ aphaeresi affecta sunt. Atque hac ratione fortasse ille dixit μάστιξ παρὰ τὸ ἰμάσσω. Verum enim vero ex verbo, quod Homerus huic nomini adungere solet, μάστιγι ἐπεμαίετο ἦππους, argumentum duci potest etymon esse μάσασθαι *intendere*, atque hanc significationem *tenti* etiam ad illa vocabula funium restiumque convenire res est in oculis posita. Cum μάσθλη et ἰμάσθλη conveniunt duo vocabula ab Hesychio apposita, primum Ἰσμήναι θῆκαι⁸⁾ et Σμήναι τῶν μελισσῶν αἱ θῆκαι, quo significantur alvearia sive σμήνη, ab hoc autem nihil differt ἔσμοι examina, utrumque ab eodem verbo ἰέναι derivatum v. Parall. 548. cujus thema duplex ἴω et ἔω. Alterum est Ἰβηνοὶ σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί et Βῆνος κιβωτός, quorum illud cum θίβη convenit, alterum adminiculo caret. Suspecta vero est alia ejusdem glossa Ἰκιών πορευθεῖς, pro quo et κιών scribi potest et ἰκών, nam ἴκον veteres aoristum esse statuunt participio acuto. Cetera cum iota mutant terminationem variante intellectu. Sic corporis partes sibi vicinas et op-

7) Cum δέγονος μάσθλης in Sophoclis Fragm. convenit διπλή μάστιξ Aj. 239.

8) Ungerus in Theb. Paradox. 127. corrigit Ἰσμήναι θῆβαι.

positas, quas Latini diversis significant nominibus *genu* et *poples*, Graeci non iisdem sed similibus appellant γόνυ καὶ τὸ κατόπιν ἰγνύα ἢ ἀγκύλη (ancale) Galen. Isag. X. 708. T. XIV. quorum alteri γνύξ, alteri ἰγνυσθαι apposui ad Buttmann. 68. not. v. Techn. 207. et 209. Et ἱμαλιά sive ἱμαλῖς, quod Lexicographi explicant τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, nescio an ad μάλευρον pertineat. Ἰσχαλεῦσαι θηλάσαι Hesychii interpretes conferunt cum Σχαλίσσαι θηλάσαι, ac fortasse utrique commune fundamentum est σχᾶν, σχάζειν, χαλᾶν, namque ubera lacte distenta mulgendo laxantur; sed in EM. p. 739, 42. illud aliter scribitur σχάδισαι τὸ θηλάσαι et pro lambda, quod in verbo ἰσχαλεῦσαι apparet, delta successit in adjectivo ἀνίσχадος⁹⁾ hoc est ἀθήλαστος, ἀνήμελκτος, ἄτοκος, idque in EM. ad σχαδῶν refertur propter similitudinem meletus et mellationis, similiterque ἀμέλγασθαι etiam mel dicitur, non lac solum, et *promi ubera* itidem ut mella sive favi v. Techn. p. 14. Θύω θύνω, ἰθύω ἰθύνω in hunc numerum non admiserim. Etsi enim nonnunquam in eundem locum conveniunt nec raro a librariis confusa sunt v. Jacobs. ad Anth. p. 152. tamen sua cuique propria potestas et origo diversa est; illud enim cum θοός θοάζω cohaeret, cum ἰθύς vero ἰθύειν id est cursum vel cogitationem aliquo dirigere. Jam, ne quid praetermittam, illud iota quod nonnulla verba in μι exeuntia inchoat, prostheticon quidem est sed alio nomine insignitur: ἀναδιπλασιασμός κυρίως ἐστὶν ὅταν τὸ ἐξῆς τῆς λέξεως δις τὸ αὐτὸ σύμφωνον παραλαμβάνη, καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος ὅλον ὦ ἰῶ, σιῶ ἰσιῶ EM. 477, 39. qui pro ἰῶ afferre poterat accommodatius ἵπταμαι.

CAP. V.

De prothesi et aphaeresi literae ὀ.

§. 1. Vocalium, quas hoc sermone complexus sum, tres novissimae significationem per se non immutant, sed

9) Hesychius Ἀντίπαλον ἀβλαβῇ παρὰ τὸ ἵπτω· οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν id est ἄτοκος, ἀνήμελκτον. Videlicet ancipitem fuisse vocis scripturam.

ejus, quae sequitur, species complures sunt. Omicroni significabile habent syntheta ἀγάστωρ etc. v. §. 2. et pronominalia, de quibus Apollonius loquitur de Conjunct. p. 502. τοῖς κατὰ πειῦσιν προηριστοῖς παράκεινται ἀναφορικά κατὰ πρὸςθεσιν τοῦ ὁ, ὁποῖος, ὁπῶσος. Atque hoc genus a pleonastico disternitur spiritu: πᾶν φωνῆεν ταῖς λέξεσιν ἐξωθεν προστιθέμενον ψιλοῦται, δένη ὀδύνη, νόμα ὄνομα, σιάχης ἄσταχης. Τὸ ὁπότε καὶ ὁτηνίκα οὐ λυμαίνεται τῷ κανόνι· ἄλλη γὰρ ἡ σημασία Sch. Dion. Gramm. 716. 1). Id parum attendit Schol. Odyss. VIII. 204. ὅτινα γίνεται ἀπὸ τοῦ τινά πλεονασμῷ τοῦ ὁ. Haec relativa pathologiam nulla ex parte attingunt. Nomen δένη, quod quidam cum δέη componunt, teste caret; Gregorius ὀδύνη ex aeolico ἐδίνα. hoc ex ἔδω ut ἔδοντες pro ὁδόντες natum putat, quod probat Doederlein in Gloss. I. 27. sed exemplum hujus paragogae ἔδω-ἐδίη nullum apponit. Alterius substantivi duas causas afferunt; ἀπὸ τοῦ νέμω γέγονε νόμα καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὄνομα Choerobosc. Can. 368. παρὰ τὸ νέμω νόμα καὶ προσόδῳ τοῦ ὁ ὄνομα τὸ ἐπιμεριζόμενον ἐκάστω καὶ νέμον τὴν σημασίαν Epim. I. 327. dicitur nomen vel a graeco, quod est νόμα et adjecta ὁ ὄνομα dictum a tribuendo quod νέμειν dicunt, vel quasi notamen. Priscian. I. 5, 70. Nomen quidem a nosco derivatum est sed hujus verbi principium videtur priscum et insolitum νόω. Huic

1) Ὀπόσον ap. Demosth. in interrogatione directa positum Schaeferus App. T. V. 285. in πόσον mutat: cetera hujus confusionis exempla quae ad Phr. 57. attuli, Graecitati citeriori assignat forte oblitus Platoniorum locorum, in quibus ὁποῖος pro πόσιος legitur v. Heindorf ad Lysin p. 25. sine ulla codd. dissensione atque eo contextu verborum ut ratio a Fritzsche Quaest. Lucian. p. 140. inita admitti non possit. Euripidis testimonium Rhés. 702. mihi subtraxit editorum novissimorum correctio: pro ὁποῖα Plat. Alc. I. 112. F. quod Buttmannus tuetur, successit ποῖα. Ὀπόθεν ab Homero non directe positum esse Hermannus monuit ad Eur. Bacch. 655. neque ego eo usus sum l. c. sed utitur Bernhardt Synt. 444. sententiam mihi tribuens a me rejectam. Allatis addo ὅπως ταῦτα δοξάζεις καὶ ὅροι: Philostr. V. Ap. VI. 3, 231. ἔσχεις δὲ πόθεν ἢ ὅποις; Heliód. IV. 11, 154. ἐρῶ ὅροι λοιδόρη; Julian. Ep. LIX. 119. ὅην, γὰρ, ἀμυχανε; μεγάλην; Anth. VII. 440. pro τίνα. Aristae. II. 23. ὡς ἐπὶ ποῦ ποῦ λέγω; dicam?

proximum erat νόμα, sed quia substantiva in $\overline{\mu\alpha}$ brachy-paralecta, quae quidem antiqui probaverint, perpauca sunt, v. Parall. 426. hanc causam fuisse suspicor cur pro νόμα succederet ὄνομα id est nota qua res singulae determinantur. Similiter qui a verbo τλῆναι adjectivum fingere intenderent a participio τλάς soni quodam flexu distinctum, additamento uti coacti sunt aut paragogico τλήμων aut praepositivo ἄτλας vel ὄτλας. Hoc igitur \overline{o} formativum est ut alpha in ἀσπερχής. Sed pro δδάξ, quod Schol. Vict. ad Π. XIII. 291. cum διλάς (ὄιλας) confert, dicitur etiam δάξ, raro quidem sed congruenter primitivo δάκνω, unde quae propagantur, inter utramque vocalem fluctuant, ἀδάξω et δδάξω, sicut ἀσταφίς et ὀσταφίς, quod Athenaeus III. 105. B. atticum perhibet, τρύγη διτρύγη Hes. διτρυγίας Gud. τρυγηφάγος, διτρυγηφάγος ²⁾ et ἀτρυγηφάγος Hes. ὀστιλλγες οἱ βόστυχοι παρὰ Φιλητιᾷ διὰ τοῦ α Schol. Apoll. I. 1297. a verbo σιρέφω mutatis antistoechis ut σιρεύω Prolegg. 140. Sed στλίγξ monosyllabum non dicitur; neque magis μέργω, quod Eustathius ponit 1608, 54. sed ἀμέργω et significatione paullum diversa μόργνυμι atque ὁμόργνυμι v. Techn. 54. nec diversa videntur ἄμοργμα σύλλεγμα ³⁾ et Μύργμα ψῆγμα Hes. Ac latino verbo *mejere* duo respondent graeca Ἀμιζαι οὐρῆσαι ἢ ὀμιζαι Hes. ἀμῖς παρὰ τὸ ὀμιζῶ ὡς ὀκριόεις ἀκριόεις, καὶ ἀμιζαι οὐρῆσαι EM. 83, 32. Sed ὀκριόεις et ὄκρις vocalem \overline{o} vel natura insitam vel ex nativo α conversam habent per-

2) Hoc scriptum est in Archilochi versibus Fragm. LXXIX. (XXXI. Bergk.) ὥστ' ὄνου Πιρινέως κήλωνος ἐπλήμυρον διτρυγηφάγου, quibus quae in Anecd. Paris. substituuntur verba corruptissima οἱ δὲ οἶσα θήκην ὃ σημαίνει τόνου κήλωνος (v. Schneidewin. Beitr. zur Krit. der Lyr. 89.) eorum quinque primae syllabae dimidium versus continere videntur sic redintegrandi αἰδοῖα δ' ἢ (id est ὡς) Πιρινέως κήλωνος ἐπλήμυρον διτρυγηφάγου, hoc est *inguina stillabant prurienti velut astino admissario* ut Virgilius dixit de equis ἵππομανούσας *lentum destillat ab inguine vitrus* Georg. III. 282. et de muliere libidinosa Juvenalis VI. 64. XI. 166. *Tuccta vesticae non imperat* etc.

3) Σύλλεγμα dicere videtur faecem olei sive τὴν ἀμόργην, quae in fundo colligitur.

inde ut ὄρχαμος, quod Epim. I. 13. minus idonee illi confert. Verum hic agitur de pleonasmo, cujus exempla plurima proferuntur ex omnibus fere partibus orationis: Βριμός ισχυρός Hes. Βριμώ καὶ Ὀβριμώ ἢ Περσεφόνη Tzetz. ad Hes. Opp. 144. Βριάρεως καὶ Ὀβριάρεως ὡς Ὀϊλένης καὶ Ἡρωδισιόν Eust. 650, 46. additque etiam πέλλω ἀπέλλω, κλάζω ἀκλάζω. Horum primum non legitur praeter infinitivum πέλλειν Hes. et tempora ulteriora πέλω et ἐκείλω, sed antiquius tamen esse colligitur ex nominibus πέλης, πέλειθος, δεικέλια, quibus Vossius accommodat latinum *celer*, *cillere* etc. Alterum κλάζω ille finxit propter adverbium ἀκλάξ verbumque ἀκλάζω, quod Hemsterhusius ad Hes. s. Οἰκίδδεν et Ruhnkenius Epist. Cr. 244. a nescio quo ὄκω arcessunt, Orion vero et alii probabilius ἀπὸ τοῦ κλῆν καὶ κάμπτειν τὰ γόνια ἐν τῷ καθέξουσθαι. Ὀκλάξ autem non futuro, ut ajunt, dorico ἀκλάζω assimilatum est sed adverbii, quae Theodosius Gramm. 78. ὀργανικά vocat γνῆξ, πῆξ, λᾶξ, ὀδᾶξ. — Στρέσθαι ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι οὔτως Ἡρωδισιός Zonar. 585. aphaeresin τοῦ ὀ significans quam nominatim designat EM. 192, 43. et confirmant ii qui ὀδύρεσθαι et ὀδύνει ad unam stirpem ἔδω referunt. Gravius vero est quod trisyllabo soli utuntur poetae tragici, altero promiscue omnes. Firmiter velut a natura insitum ὀ micron haeret in duobus ejusdem fere potestatis verbis ὀλοκύνω et ὀλοκύνουμαι. Sed adjectivi his cognati ὀλοκύνθος, quod Schol. II. XXIII. 102. inconsulte cum ὀλόπτω confert ⁴⁾ alia ab Hesychio affertur scriptura ὀλοκύνθης ἢ ὀλοκύνθης, dubia tamen, quia hoc modo ille glossas sibi suspectas introducere solet: ὀλοκύνθης ἢ ὀλοκύνθης, ὀλοκύνθης ἢ ὀλοκύνθης, ὀλοκύνθης ἢ ὀλοκύνθης, ὀλοκύνθης ἢ ὀλοκύνθης, quod saepe ὀλοκύνθης scribitur. Haec nemo aphaeresis nomine tuebitur. Verum de aliis quaeri potest ad utram partem adscribenda sint ut quod idem praebet Ξινέσσα εἰς ἔξασμένη et testatius ὀξινέεις, cujus tria proponuntur etyma in Lex. de Spir. 233. ἀπὸ τοῦ ὀξίνης ἢ ἀπὸ τῆς ὀξινέης· τινέεις

4) Quae apponit ὀλοκύνθης δ' αἰγῆς (ἄγῆς) verba sunt Callimachi H. Dian. 76.

δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀπὸ τοῦ ξύω ξύοεν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ὀξύοεν. Horum secundum probavit Porphyrius et plerique interpretum; primum sequitur Nonnus ὀξύοεντι γενεῖω XIV. 335. ὀξύοεντι ἄορι XXXVI. 281. ὀξύοεντι κέντρον. XLII. 177. et exemplo non satis apto confirmat Schol. BLV. ὀξύοεντι ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς ὡς φαίδιμος φαιδιμόεις. Tertio fidem affert femininum ξυόεσσα, nisi, qui hoc usus est, ut aliquid novi procuderet, homerico ὀξύοεις detraxit vocalem manente sententia, Hesychius autem similitudine verbi ξύω ad falsam deductus est interpretationem; si poeta ipse a ξύω ξυόεις propagavit, certe descivit a formula consuetudinis similiter illis qui a μύω fixerunt μυόεις. Pro Ὠβρατο εἵμαρτο Hes. scribendum videtur ὠμβρατο· sicut enim a verbo integro μείρομαι formatur εἵμαρμαι, sic ab aucto ὀμείρομαι perfectum ὠμαρμαι et literis transpositis ὠμβραμαι. Cum διρυγηφάγος EM. 167, 25. confert κρυόεις ὀκρυόεις et Epim. I. 302. ὀκρυόεσσα πλεονασμῷ τοῦ ο̄, quod nonnulli ὀκριόεσσα scripserunt hoc est τραχεῖα, sed jure deserti sunt. Τρηρόν ἐλαφρόν δειλόν τραχύ Hes. non diversum videtur ab usitato ὀτρηρός, de quo ambigunt Grammatici: ὀτρηρός παρὰ τὸ ὀτρύνω ἢ ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ δειλιῶ Eust. 110, 1. et planius Schol. II. I. 321. Epim. I. 301. τρῶ τρηρός καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾠ ἄτρηρός καὶ τροπῇ ὀτρηρός ὃ μὴ δειλός, quod Orion 121, 9. e Philoxeno affert. Alpha privativo non utimur sed etymon probamus; nam ut trepidare dicitur pro festinare, sic etiam τρέω stirpitus habuisse videtur significationem agilitatis et incitationis, quam concretum τρέχω regenerat; hinc adjectiva τρηρός, ὀτρηρός, ὀτραλέος, quibus simile ἐντρεχής i. q. γοργός, σπονδαῖος v. Techn. 69. et germanicum ruehrig; neque ab alia origine verbum Ἀτρύων ἐγείρων Hes. et nomina propria Ἀτρεύς καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ο̄ Ὀτρεύς Epim. I. 332. — Arcadius 118, 26. τὸ ὀστέον ἀπὸ τοῦ ὕστημι στέον καὶ ὀστέον· quo pleonasmō Herodianus Mon. 37, 30. accentum excusat sed vix convenit latino ossum. Pro σκάλεις Theophr. II. Pl. II. 7(8), 5. in libris plurimis et optimis scriptum nuperque a Wimmero receptum est ὄσκαλεις. Id vero ex ἀνάσκαλεις

contractum esse ut Ὀσκάπτω ἀνασκάπτω, Ὅσταςαν ἀνέστησαν Hes. parum credibile est; nam haec praepositionis ἀνά corruptio aeolica est, ipsumque ἀνάσκαλσις incognitum. Itaque ex eo quod Phrynichus tradit Atticos pro σκαλίζειν dicere ἀσκαλίζειν, conjecturam ducimus etiam verbo primitivo σκάλλω ejusque inclinamentis adhaesisse vocalem mobilem α et ο. Κιμβάζειν et ὀκιμβάζειν Hesychius iisdem explicat verbis διατρίβειν καὶ στραγγεύεσθαι, quorum alteri vocalem extrinsecus additam esse argumentamur ex affini σκιμβάζειν id est σκάζειν claudicare. Vix mentione dignum habeo Theodori grammatici commentum a Choerobosco Orth. 243. memoriae proditum παρὰ τὸ ῥιγῶ γίνεται ῥιγανον καὶ πλεονασμῷ ὀρίγανον. Quippe Theodori aequales, quos Du Cangius nominat, plantam illam ῥίγανον vocarunt ut et hodie appellatur. Novitia autem consuetudo ὁ micron principiis vocabulorum modo addere amat ὀσκιὰ pro σκιὰ, ὀπτερον filix pro πτερόν, ὄβρυα i. q. βρύον lichen v. Schneider. ad Theophr. T. V. p. LXVII. modo abscindere; ψάρι enim dicitur τὸ ὀψάριον, φίδι τὸ ὀφίδιον, σπήμι hospitium, στρίδι ostreum, ξυνός pro ὄξυνος, ῥέγειν pro ὀρέγειν, hisque simile est ῥίγανον graecumne an barbarum sit, nescimus. Ὀκωχή, quod EM. 596, 50. cum ὀπωπή similibusque contendit auctore omisso, fundamentum est verbi ὀκωχεύειν et nominis ἀνοκωχή. Κωχή nusquam legimus sed syntheta ἀνακωχή, διακωχή κατακωχή (v. Boisson. ad Marin. p. 137.) et verbum hinc derivatum in Sophoclis versu πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας, quod Hesychius interpretatur ὀχοῦσι. His omnibus facile est literam ὁ restituere sed non faciendum videtur. Praeter Ὀπίπας ἀπατεῶν Hes. id est speculator et insidiator, atque syntheta παιδοπίπης, παρθενοπίπης Grammatici afferunt πίπας et verbum πιπᾶν eodem quo illa intellectu v. Parall. 542. Techn. 7 sq. quae nisi ab alio verbo πᾶω (παπταίνω) profecta sunt addita reduplicatione ut πιπαύσχω, effici non poterit quin vocalem primariam amiserint. Si omnium vocabulorum etyma nosceremus integumentis suis evoluta, fortasse aliquanto plura hujus aphaeresis exempla proferre possemus et certiora. Sed in Olympiodori loco quem

Schneiderus indicat *Πιλλία ἡ Ἀθηνᾶ· πτίλους γὰρ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς*, scribendum est *ὀπτίλους* et *Ὀπτίλια*⁵⁾. Quod superest, Eustathius 1485, 48. exemplum promit articuli cum nomine ita coaliti ut speciem pleonasmī praebeat: *ὁ μῦς παραφθίσσεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμύδιον*. Id Du Cangius corrigendum putat *εἰς τὸ μύδιον*, sed haec est legitima deminutivi forma ut *ἰχθύδιον*, non corruptela vulgī, ut ille dicit, et spiritus indicium praebet articuli masculini cum nomine licenter conglutinati ut sermo plebejus ab *ὀδεῖνα* declinavit *τὸν ὀδεῖνα*. Neglecta est aspiratio in Schol. Oppian. Hal. I. 138. *χήμεσι-ὀμυδίοις* et v. 316. *μύες-ὀμύδια*.

§. 2. A vocabulis, quae hactenus disserui, differunt ea quae a principio aucta formam aliqua immutant ut *λέπω ὀλίπτω*, unde *ὀλόψας ἀντὶ τοῦ λεπίσας* Schol. Nic. Th. 595. Homeri interpretes nonnulli, quia idem poeta nunc *κύματα ῥοχθεῖν*, nunc *κύματ' ῥορχθεῖν* dicit, utrique significationem mugiendi et alteri *ο* prostheticon tribuunt; alii vero hoc ab *ὀρέγειν* productum censent, de quo ipso disceptari solet utrum latino *regere*, *porrigere*, successerit an antecesserit. *Παρά τὸ βρῖ γέγονε ῥῆμα βρίθω καὶ ὄνομα βρίμη* EM. 214, 12. unde etiam *ῥβρίμος* repetit 612, 23. vocalis correptae causam praeteriens. *Ὀξίς* idem 626, 49. *παρά τὸ ξέω* (*ξέω*) quae vocabula etsi plerumque diversum valent, tamen nonnullis locis ambigitur utrum *ἀποξῖναι* scribendum sit an *ἀποξῦσαι* v. Buttmann. Lex. II. 70. Techn. 131. *Ὀτίλος* communem cum *ἄτλας* originem habere *παρά τὸ πλω* Orioni assentimur p. 119, 12. *Ὀμβρος*, quo poetae utuntur pro *ῥδωρ* v. Ellendt. Lex. Soph. h. v. ad *βρύνω* retuli in Techn. 69. quod suadent glossae *Ἀνομβροῦσαι ἀναβλύζουσαι* Suid. *Ἀναπηγάξει ἀνομβρεῖ* Zonar. v. ad Aj. p. 96. adnot. 13. Absurde Cheroboscus in Psalm.

5) Praetermisi in hoc sermone quaedam nimis dubia ut Hesychii glossam *Ὀρήχον τῆς αἰμασιᾶς*, quod alii *ὀρήχον*, alii *θρηγχοῦ* scribendum putant. Schol. Nic. Ther. 868. *ἄρῆγχος ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α καὶ τοῦ ῥήχος ὁ φραγγμός* e cod. correxit Schneiderus. *Ἐραγχος τὸ δράγμα* Hes. fortasse sic scriptum fuit *ῥᾶγχος τὸ φράγμα*, aeolice *ῤῥᾶγχος*.

66. Gud. 224, 50. *παρὰ τὸ ὀφρὺς ὀφρυνάσσω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ὀ φρυνάσσω*, nec memorassem nisi intercederet nomen ὀφρῦς, quod Herodianus in EM. 644, 23. Epim. II. 396. parum dextre explicat *παρὰ τὸ ὀρῶ ὀρῦς πλεονασμῷ τοῦ φ*. Nam vocalem potius adventiciam esse indicat et mutabilitas et defectus; macedonicum enim est ἄβροῦντις, latinum *frons*, germanicum *Braue* (bra, prawe), sanscriticum *bhra*. Consimile affert Orion. 116, 11. ὄνυξ *παρὰ τὸ νύσσω* nam et hoc in linguis, quas nominavi, sine vocali promitur. Idem p. 115. et EM. 613, 2. ὀβελός *παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλλω πλεονασμῷ τοῦ ὀ*· Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν⁶⁾. Eodem vinculo inter se continentur nomina locustarum: τοὺς πάροντας οἱ Οἰταῖοι κόροντας λέγουσι Strab. XIII. 613. ὀκορονούς τοὺς πάροντας Phot. ἀκοροὶ ἀτιτέλαιοι Hes. Cum ἱμείρω et ὁμείρω, quae supra attigi, congruit Ἰσχίς (ἰσχίον) ὁσφύς Hes. quod nonnulli ἰζύν vocant ut Galen. Isag. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὁσφὺς ἦτις ἰζὺς ὠνόμασται et Choerob. Can. 232, 25. ὁσφὺς καὶ ἰζὺς σημαίνει τὴν ῥάχιν, sed distinguit Schol. Od. V. 231. ἰζὺς τὸ ἄνω, ὁσφὺς τὸ κάτω et Galen. ἰζύες τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχιῶν καὶ τῆς ὁσφύος et ab hoc vulgo discernuntur ψόαι sive ψυῖαι αἱ κατὰ τὴν ὁσφὺν σάρκες Hes. sed idem confuse Ὅσφίς ψύα⁷⁾ quibuscum propter similem dialysin consonae et accessionem vocalis comparari possunt ψόλος et ἄσβολος, σφὶν ψὶν et ἄσφι. — Χέα καὶ χεία Φιλόξενος *παρὰ τὸ χέω τὸ χωρῶ, οὗ ὃ μέλλων χεῖσθαι καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὀ ὀχεῖ παρὰ Καλλιμάχου* (Fr. CCCCXXXVIII.) Orion. 164, 34. Ruhnkenius ad Hes. s. Ὅχη hoc et ὀχη e χεή natum facit; Valckenarius ad Adon. 255. de hoc adstipu-

6) Ὁββάλλετο διωθεῖτο Hes. fortasse aeolicum est pro ἀνεβάλλετο ὠββάλλετο. Choerob. Orth. 232, 28. κατιτήριον ὃ τοῦ νεκροῦ βύλος hoc est numulus qui Charoni pro vectura solvitur.

7) Ὅσφὺς κατὰ Ἰλατίωνα ἡ ψύα *παρὰ τὸ φύειν τὰ παιδία* Gud. 438, 31. Anecd. 1096. Cyrillus Albertii ad Gloss. N. T. 175. ἐκ τῆς ὁσφύος ἐκ τοῦ σπέρματος, ἐκ τῶν ψυῶν. In nonnullis Germanorum dialectis dicitur *Elsbetn*, *Ischbetn*, *Isbeen* simillime graeco ἰσχίον. Ἡ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει, αἰχὴν, ἰζύην, ὁσφύς EM. 636, 24. sed confundit Galenus Introd. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὁσφὺς ἦτις ἰζὺς καλεῖται.

latur Philoxeno, ὀχηή autem similem quidem significationem sed diversam originem habere, quatenam ea sit dicere dedignatus; sed videtur verbum ἔχειν significare. Inter ὀρύσσω, ὀρυγῆ et ὀρύγος numquid commercii intercedat dubitavi in Techn. 303. Ὀρῶδεῖν et ἄρῶδεῖν nonnulli referunt ad stirpem exoticam *rud* timere. *Ῥάμνα* sive *ῥάμνος* id est talea, termes, apud scriptores mediae aetatis convenit antiquis *ῥάδαμνος*, *ῥόδαμνος*, *ῥραμνος* et *δρόδαμνος*, quibus cognata sunt *ramus*, *ῥάδιξ*, *ῥάβδος*, *ῥαπίς*, *rudis*, *ridica*, sed stirps quae fuerit haud facile inventu. Ὀλιβρός et ὀλισθός in Procl. 298. adn. retuli ad *γλία*, *γλίσχρος* *lubricus*. Postrema hujus disputationis pars consumetur in vocabulis quorum principium est vocalis. Cum Ἐξάδιος et Ὀβριάρεως, quorum illud integrum, hoc auctum perhibent auctores supra citati, Schol. Il. I. 264. et EM. 346, 40. conferunt Ὀϊλέος et Ἰλέος, quod nomen Hesiodus poetice ludens ab adjectivo aspirato Ἰλαος arcessivit (Marckscheff. Fr. 329. Duentz. de Zenod. 45.) alii fortasse ab Ἰλη ut Ἰλας, et hinc primum Ἰλέος, tum pleonasmo Ὀϊλέος extitisse putarunt. Sin hoc primitivum fuit, ab οἷς sive ὀῖς derivatum est ut Ὀϊκλῆς sed adhibita productione ut οἶομαι ὀτομαι. De duabus sententiis EM. 620, 8. δῖστός παρὰ τὸ ἴημι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ ἢ παρὰ τὸ οἶσω praestat sine dubio posterior. Ab utroque differt οἶος ὁ μῖνος παρὰ τὸ ἰός, οὗ τὸ θηλυκὸν ἴα, κατὰ πλεονασμὸν Apollon. Adv. 70. quod Orion 123, 3. ex Herodiani epimerismis profert; nusquam enim ὀῖος reperitur ut δῖστός. Sunt vero aliae vocales quibus ὀ micron praemitti putatur, velut fluvii cretici urbisque nomen Ὀαξος quem Herodotus Ἄξον vocat ex etymo ut Stephanus significat: Ὀαξος, τινὲς διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κατάκρημνον ὑπάρχειν· καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους ἄξους καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἄγμούς, idque convenit naturae loci confragosi, ut ajunt, atque asperi qualis Boeotiae urbs πολὺκνημος Ἐτεινός v. Hoeck. *Creta* I. 397. Sed incertum tamen an haec vera sit nominis illius interpretatio, quod fortasse ne graecum quidem est sed ab exteris illatum. Προμάχων δαριστύν Il. XIII. 291. nonnulli pro ἀριστύν positum esse statuerunt non fieri posse rati ut

pugnantium confictiones eodem appellentur vocabulo quo colloquia amantium. His refellendis vel illud sufficit quod substantiva in *τως* exeuntia, de quibus egi in Parall. 439. ab adjectivis duci insolitum est. Ex EM. 612, 43. ὅαροι αἱ γαμεταὶ οἰονεὶ ὁμόαροι παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι, patet hoc *ο* pro copulativo haberi, quod in nonnullis vocibus fixum et immutabile est, Ὀθροος ὁμόθροος, Ὀξύλος ἰσόξύλος Hes. ὄπατρος, ὄζυξ, ὄθριξ, οἰέτης, alias cum alpha participat ἀγάστωρ ὀγάστωρ, ipsumque nomen perfectum ἄμα ὁμός et quae hinc composita sunt ἀμαρτῇ ὁμαρτῇ, ἀμαρτεῖν (ἀκολονθεῖν) ὁμαρτεῖν, ἀμορβεύειν ὁμορβεῖν (ἀκολονθεῖν), ἀμαμηλίδες ὁμομηλίδες Athen. XIV. 650. D. et spiritu leni ἄμηροι οἱ ὁμηροι EM. 83, 19. ἀμοορίη pro ὁμοορίη Anth. IX. 786. — Ad accentum mutandum num quid contulerit *ο* pleonasticum exemplis quidem nullis probatur, nam Οἰλέος et ὀδάξ non aliter pronunciari poterant quam cetera hujus generis in *ως* et *ας* exeuntia, sed ex regula illa, qua *δου* ad diaeresin transfertur, consequitur tonum non retrahi.

CAP. VI.

De *υ*, *ω* et de diphthongis.

§. 1. Duae quae restant vocales neque redundant uspiam neque deficiunt nisi in nomine regis barbari Ὑσπασίνης, qui vulgo Σπασίνης nominatur et in sermone barbarie corrupto; βρίζειν pro ὑβρίζειν hodie dicitur v. Corais Atact. I. 364. et jam aliquot abhinc seculis τὴν ὑπερτερίην ἐθνικοὶ ἰταλικοὶ παρακóπτοντες βερτέρην φασὶ κατὰ παραφθοράν Eust. 1550, 25. quibus similia recenset Du Cangius γία pro ὑγεία, στέρα pro ὑστέρα, λάσσειν pro ὑλάσκειν, idque fortuito congruit cum poetico λάσκειν, quod latius quidem patet sed praecipue dicitur de latratu: Λάσκουσι κύνες ὑλακτοῦσι Hesych. σκύλλη λελακνῖα Hom. κύνες λελάκοντο H. H. in Merc. 145. Perinde fortuita videtur similitudo nominum μήνιγξ et ὑμήν. Φηλητής ex ὑφειλέτης natum esse Moschopulus opinatur ad Hes. Opp. 373. et conclamant alii Choerob. Orthogr. 271, 30. v. Vater. ad

Rhes. p. 122. sed nemo audit. "Υφαρος, unde Doederlein Gloss. 69. φᾶρος arcessit, ficticium est. Nec probabile videtur quod Coraes dicit ad Plutarch. T. III. 398. idem esse κνώσσειν et ὑπνώσσειν. Ρίσκος et ἰρίσκος (v. Proll. 337.) quodque Hesychius offert Ὑλιγγες λόγγαι reconditiora sunt quam ut argumenti vim obtineant. Pari obscuritate premitur ejusdem glossa Ὠκλίνασαι κλίνασαι, neque aliud reperio hujus pleonasmī exemplum nisi quod Passovius suspicatur διωλύγιος cum λιγύς vel λύζω cognationem habere. Sed quomodo à voce traduci potuerit ad significationem spatiosi, intellectu difficile; nam quod διαπρύσιος de utroque dicitur, alia causa est. Veteres qui ὠλίγιον et διωλύγιον interpretantur σκοτεινόν ut Hesychius, Schol. Apoll. IV. 1258. et ad Plat. Theaet. 162. A. hoc fortasse argumenti habuerunt quod nonnunquam σκότος διωλύγιον vocatur ut in Damascii loco, idque repetiverunt a λύγη sive ἡλύγη, quicum convenit Ἠλύγων ὁρέων ἐν σκότῳ κατεχομένων ut ἐπηλύξ πέτρα¹⁾ apud Euripidem id est ἡ ἐπηλυγάζουσα καὶ ἐπιπροσθοῦσα. Vocalium omnium longissimam aliquando detritam esse valde incredibile est; μαφόριον ipsa specie refert aetatem cucullatam. Γύγος pro Ὠγυγος olim scribebatur Polyb. II. 41, 5. errore librarii.

§. 2. Diphthongorum enumeratio consummabitur brevi. Αἰγυπτιὸν οἱ παλαιοὶ ἀλλ' οὐ γῶπα Suid. Homerus quidem utroque utitur sed num de diversis an de iisdem, interpretes certant: αἰγυπτιούς οἱ μὲν εἶδος αἰετοῦ, οἱ δὲ γῶπες ἐδέξαντο Schol. II. VII. 59. nec quidquam pronunciare audet Schneiderus ad Aristot. T. IV. 59. Nicander vero et Aelianus distinguunt. Si verum est quod hic dicit τοὺς αἰγυπτιοὺς ἐν μεθορίῳ γυπῶν εἶναι καὶ αἰετῶν II. 46. haud absurdum videtur credere nomen illud ex αἰετός et γύψ compositum esse terminatione recisa fere ut αἰπόλος et λεόπαρδος. Nam quod Dammius suspicatur significari *magnum vulturem* alpha intentivo per iota producto, id

1) Matthiae ad Cycl. 674. *nominativum* ἐπηλύξ, inquit, *non magis in usu fuisse credo quam καλλιγύναιξ*. Hoc dissimile est. Ἐπηλύξ (sic enim scribendum erat) non aliter sonat quam καταινύξ.

quidem convenit cum veterum opinione αἰζηούς dici τοὺς ἄγαν ζέοντας Hes. sed haec ipsa nihilo probabilior est ceteris vocabuli prisci explanationibus, quod si proprie juvenem significat, cum αἰζήεις i. q. ἐντραφής *vegetus* conferendum videtur; si universe hominem (ζωόν) cum verbo ζῆν conjunctum est ut Μινόζης ὀλιγόβιος Hes. Itaque vix effugere possumus quin primam syllabam supervacaneam dicamus, neque alia ratione expediri potest Αἰζη-νεκές διηνεκές αἰώνιον Hes. et Αἰολίγη σκιά, ὀλίγος χρόνος, quorum interpretamentorum alterum cum ἡλύγη convenit, alterum cum Ὀλίγη ἀκαριαῖον ἐλάχιστον EM. sed origo omnium alte abstrusa est. Quae Grammatici proponunt hujus pleonasmī exempla, invalidissima sunt: ψαρός ταγίς ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, ὅθεν καὶ αἰψηρός Sch. Arist. Nubb. 1226. αἰχάλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτηρόνων· κάλλαια γὰρ τὰ τούτων γένεια Schol. Eqq. 48. Neque aptiora sunt ellipsis documenta: γλήνη ἢ κόρη παρὰ τὸ αἰγλήεσσα εἶναι Schol. Il. XIV. 493. γλήνη ἢ παρὰ τὴν αἴγλην ἀποβολῇ τῆς αἰ συλλαβῆς - ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν EM. et Sch. Ap. I. 1280. quibus hoc modo assentior γλήνη a γλάω ductum esse, quod evanuit; αἴγλη vero et αὐγή fortasse aliam stirpem habent cui ἀγλαός et ἀγλαυρός adhaerent. Eadem mihi sententia de θύσσω et αἰθίσσω v. Technol. p. 101. Suidan, qui αἰσνητὴρ interpretatur χοιροβοσκός, apertum est animum ad οῦς retulisse; primam syllabam fortasse extrinsecus additam putavit; sed hoc omnium quae de voce ignorabili excogitata sunt, levissimum est. De nomine topico Αἰσήμε ἴσως ἢ Νιρέως Σύμη Sch. Il. VIII. 304. nihil decerni potest. — Diphthongum εἰ aut pleonasmo adjectam aut aphaeresi ademtam qui dixerit cognovi neminem; sed a perfecto εἵμαρμαι transmigravit ad adjectivum εἵμαρτός et, si vera est Athenaei sententia VIII. 362. F. nomen εἰλαπίνη proprie λαρυγμὸν significare ἀπὸ τοῦ λάπτειν, id quoque retinuit duplicationem perfecti cogitatione effecti εἵλαπα. Liberum patrem Εἰρασιώτην dictum esse παρὰ τὸ ἐρράσθαι τῷ μηρῷ τοῦ Αἰός Sch. Il. I. 39. EM. nihilo probabilius est quam aliorum conjecturae. De prothesi diphthongi εῦ nemo sermonem intulit,

nisi forte hujusmodi quid significat Schol. Thuc. V. 16. εὐλάκαν ἔνιοι τὴν δίκελλαν ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν (hoc est λαχαίνειν) ὃ ἔστι σκάπτειν, qui fortasse sic sibi persuasit λάκην, quod Hesychius fissuram (γάραγμα) interpretatur, et λάχην, quod Schol. Sept. 896. διόριξιν exponit, non solum actionem findendi vel fodiendi sed etiam instrumentum declarare, idemque esse εὐλάκη syllaba prosthetica auctum v. Proll. 335.²⁾ In homerico versu II. II. 585. οἳ τε Λάαν εἶχον ἡδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο Tyrannio scripsit ἡδ' οἳ Τύλον, et hanc appellationem urbis celebratiorem fuisse Strabo declarat his verbis ὁ Τύλος καλεῖται ὑπὸ τινων Οἴτυλος, quanquam sic vocatur a scriptoribus, qui nobis cogniti sunt, omnibus et ab incolis ipsis πόλις Βετυλέων in Inscriptt. De diphthongo *ov* quae commentis sunt quidam, dicis causa apponam: παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζειν γίνεται θάρ καὶ πλεονασμῷ τῆς *ov* συλλαβῆς οὐθαρ EM. 640, 20. τῶς γίνεται ἀφαιρέσει ἐκ τοῦ οὔτως Epim. I. 405.

CAP. VII.

De prothesi et aphaeresi consonantium.

I. *Beta* praepositivum, quo abundant vocabula aeolica et dorica βάναξ, βριζα etc. a communi dialecto abest. Nam vox canum baubantium duplici sono exprimitur, uno tenuiore αὔ αὔ Arist. Vesp. 938. (898) ubi Schol. μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ κυνὸς διὰ τοῦ αὔ αὔ, altero pleniore, de quo Joannes de Ton. 32, 23. τὸ βαύ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὁξύνεται,¹⁾ ἐξ οὗ καὶ τὸ βαῦζω, sed uterque naturalis

2) Oppianus Hal. V. 264. de balaena undas sulcante βύθιον διὰ κῆμα λαχαίνων id est ἀλοκίζων sive ἀὐλακίζων, undas sulcans.

1) Accentus in hoc genere nominum parum constat; τὸ φὺ γὺ ἐπὶ τῶν φουσώντων πῦρ, τὸ βῦ βῦ ἐπὶ σιωπῆς, τὸ αὔ αὔ ἐπὶ τῶν ὑλακτούντων κυνῶν, τὸ μὺ μὺ ἐπὶ τῶν ἡχούντων διὰ μυκτήρων Anecd. Barocc. in Mus. Cantabr. II. 115. Theodos. Gramm. p. 79. Horum primum in Arist. Lys. 405. φῦ φῦ scribitur; secundum non legimus sed ἦ ἢ σιώπα Nubb. 106. Καύηξ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ EM. Vocales bitempores monosylla-

est sonus. *Αῦλαξ* et *βῶλαξ* ejusdem stirpis esse ac proinde *ἐριβῶλαξ* idem valere quod *ἐριαῦλαξ* Hermannus suspicatur Opusc. VI. P. I. 237. veteres vero *βῶλος* *βῶλαξ* ὡς *λίθος* *λίθαξ*, *αὐλός* *αὐλαξ* Gud. 94, 18. clareque Apollonius III. 1333. distinguit *βῶλακα* et *ῶλκα*. Si *ἰός* et *βιός* pro conjugatis habenda sunt, libentius credam huic beta additum, quam ut Thierschio videri video Gramm. p. 235. n. 12. illi detractum esse, horumque altero, cujus penultima longa est, missile significari, altero missorem hoc est arcum. Bel-lerophonem a nescio quo *Ἐλληροφόντην* vocatum esse κατ' ἔλλειψιν Eustathius tradit 635, 6. Cetera cum prae-positione mutant vel terminationem vel merismum vel utrum-que: *Βαῦνος* ἡ *κάμινος* παρὰ τὸ αὖω πλεονασμῷ τοῦ β EM. 192, 4. et cumlatius in cod. Paris. Bekkeri p. 785. *βαῦνος* κατὰ *Λάκωνας*· οὔτοι γὰρ τὸ ἰδεῖν βιδεῖν φασὶν· οὕτως Ἡρωδιανός. Nec dubie batilli nomen *πύραννος* sive *πύραννον* cum αὖω compositum est, sed caminus *βαννός* sive *βαῦνος* ab omnibus dicitur. Minus vero probabile vide-tur quod ab eodem Herodiano dictum refertur in EM. *βεύδεα* τὰ *ποικίλα ἱμάτια* παρὰ τὸ εὐδεῖν πλεονασμῷ τοῦ β²), nam ubicunque legitur vestes pretiosas significat non *ἐνεύναια*. Theognostus Can. 105, 14. ἕς ἕα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ *μία*. (τοῦ β *βία*) οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῇ καθόλου et probatur usu utriusque promiscuo praecipue in periphrasi personae ἕς *Ἡρακλεΐη* et βίη *Ἡρακλεΐη*, sed discriminantur quodammodo Od. XVIII. 3. οὐδέ οἱ ἦν ἕς οὐδέ βίη. — *Λεύσσω* παρὰ τὸ βλέπω EM. vel potius utrumque a *λάω* v. Techn. 109. Alia hujusmodi a doctis nostrae memoriae observata sunt magis minusve certa. *Βαλλίζειν* id est ballare et *βαλλισμός* saltatio Menagius in Origg. p. 73. ab ἄλ-λεσθαι repetit sed nescio an paragogum sit a verbo *βάλλειν* ac primariam saltatorum artem, chironomiam dico, significet ut in Anth. V. 129. de mima dicitur *βάλλει τὰς ἀπαλὰς ὥδε καὶ ὥδε χέρας* et eodem modo Latini *jactare brachia*

borum, si producantur, circumflecti docent: γρῦ μῦ Anecd. Bekk. 1160. sed Arcadius 181, 21. πᾶν ἐπὶ ῥῆμα μονοσύλλαβον ἐξύνεται, μὴ τὸ θρη-νητικόν etc.

2) Vitiose Orion. 38, 11. *βάδεα* et *ἄδεα*.

v. Jacobs. ad Anall. T. IX. 129. et Adn. ad Aj. p. 314. Ab ἄλσος vero, quod alii cum verbo ἄλλομαι cognatum putant, alii cum ἀλδαίνω Technol. p. 300. Coraes in Atact. p. 77. ducit nomen mediae Graecitatis βάλην id est *palus* collato Pausaniae loco V. 11. καθυγὰ τὰ ἄλση. De Pollucis testimonio X. 157. ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὺς ἐν Ἴριδι ὠνόμασε — ὥςπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἀμάξης κνημίαν, non improbabilis est Passovii conjectura Achaeum βακτηρίδα scripsisse sola terminatione mutata ut κνημίαν dixit pro κνήμη· nam Hesychii glossa, quam interpretes et Urlichsius in Fragm. Ach. p. 65. huc referunt Ἀκτιροὶ αἱ κράνιοι ῥάβδοι, nulli usui est. Ab εἶλω derivatum est βολβός bulbus et volva, a themate verbi ὁρῶ nomen Βῶροι οἱ ὀφθαλμοὶ Suid. laconicum fortasse, cui simile est οὖρος ὁ ἔφορος. Inter βράγχος, raucus, ῥόγχος, ῥέγγειν, βραχεῖν ea intercedit cognatio, qua soni genere similes, specie dispares continentur. Ἐβρατάγησεν ἐψόφησεν Hes. pro quo vulgo ῥαθαγήσαι dicitur, fortasse doricum est vel aeolicum ut Βρατάνα τορύνη Ἥλειοι ῥατάνη, nisi haec nomina cum βράττειν cohaerent (nam hoc ἀνακινεῖν exponitur et τορύνη τὸ κινήτριον τῆς χύτρας) et cum verbis Βραδανίξει τινάσσει, Ῥαδανίζεται τινάσσεται. Quod idem praebet Ῥυτί τὰ στέμφυλα, si mendo caret, imminutum est; vulgo enim fraces βρύττα dicuntur. Sed in alia glossa βύσσος χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕλης παραλαμβανόμενον fortuito congruit nomen coloris et materiae. Ἀρδιαῖος ὄνομα ἔθνος Suid. hoc est illyricae gentis cui nomen Βαρδιαῖοι. Sic etiam Aristot. Mirab. Ausc. c. CXXXVIII. ἐν Ἰλλυρίοις τοῖς Ἀρδιαίοις.

II. *Gamma* Graeci in barbariem delapsi modo addunt modo auferunt: ἄλλικα οἱ ἰδιῶται γάλλικα φασὶ Suid. γλυκίφως οἱ χυδαῖοι τὸ λυκίφως Eust. 689, 23. γιατρός etc. et vicissim ῥάφειν pro γράφειν v. Du Cang. Sed exemplum hujus inconstantiae ab antiquitate proditum est Αἶα καὶ προςθήκη γαῖα Tzetz. ad Hes. Opp. 159. Exeg. II. 107, 7. cui plerique adversantur, non solum Lexicographi αἶα παρὰ τὸ γαῖα ἀποβολῇ τοῦ γ EM. αἶα καὶ ἀφαιρέσειν Hes. et Gregorius p. 466. αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσὶν εἴβειν, αἰνός καὶ αἶα, sed etiam Apollonius de Pron. 74. αἱ ἀφαιρέσεις

ψιλὴν καταλιμπάνουσι τὴν ἄρχουσαν, λείβειν εἴβειν, φημί ἡμί, γαῖα αἶα, cui consonam detractam esse Epim. I. 173. hoc argumento demonstrat quod αἶα neque componatur neque in initio versus collocatur v. N. VII. Quin dubitari potest an nunquam admissum sit nisi si metrum posceret. Id certe accurate observavit Dionysius, qui in Periegesi communi forma usus est ubi licuit, poetica ubi debuit, illa quidem quadragies octies, hac, si omnia attendi, tricies bis, eandemque regulam sequuntur poetae tragici et epici quoque exceptis paucis locis, quorum correctio non difficilis habetur v. Spitzner Observ. ad Quint. p. 192.³⁾ — Alterum exemplum ex Herodiani libro περὶ παθῶν depromptum praebet EM. 621, 31. ὁλλὸς κατὰ διάλεκτον Πλάτων μέντοι διαπαίζει τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄγιννος ἔννις φησί, quod emendavit Meinek. ad Com. Fr. II. 669. τὸ γίννος ἔννος φησί cf. Lehrs. ad Herod. 63. adn. 25. Illa tamen distinguit Photius Ἴννος⁴⁾ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· ὁ δὲ γῖννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κῆσει νοσησάσης τῆς ἵππου οἶον νάννος⁵⁾, neque non veri simile est nonnullos fortuita figurae discrepantia usos esse ad discriminandas significationes: νάννοι (νᾶνοι) λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων ἔννοι (al. ἰνοί), οἱ πλειόνες δὲ τῶν ὑστέρων γίννους τούτους φασί, pro quo apud Hesych. ἔννος scriptum est. His G. Vossius in Etym. componit veteres glossas Ἴνις υἱὸς νέος, Ἴννη κόρη μικρά, Ἴννους παῖδας, latinumque *hinnuleus* et germanicum *Hindinn*, quibus omnibus animantia significantur vel statura vel aetate pusilla animantiumque pulli et pumiliones. Ter-

3) Ἐτρεγεν αἶα Oppian. Cyn. II. 176. et Nic. Th. 168. ubi duo codd. ἔτρεφε γαῖα praebent ut Quintus scripsit VIII. 466. In Lycophr. 1404. αἶα nullam rationem habet v. N. VI. adn. 1.

4) Properispomenon edidit Bekkerus in Arist. de Gener. Animm. II. 8. p. 748. b. 35. paroxytonon vero in H. Ann. VI. 24. ubi illud legitur in codd. Oxytonon est ap. Zonar. 1109.

5) Photius Νάννος κονδός, pro quo Nauckius de Aristoph. 169. adn. κολοβός scribi jubet; sed κονδός sive κοντός idem significat. His adhaerent νινλον pupa sive icuncula puellaris et νύννιον ὃ ἐπὶ παιδίοις καταβαυκαλουμένοις Hes. id est lallus sive naenia nutriculae, quae hodie γαναρίστρια nominatur.

tium est Γλιχώ ἡ φειδωλός EM. Λισχρός φειδωλός Hes. Suid. Phot. pro γλίσχρος, quod adnitiitur nominibus γλία γλοιός glus glutus, hisque finitima sunt lubricus (ὀλιβρός) λείος λισσός λίσπος λίστρον, nam in glutinosis inesse solet tenacitas laevitasque⁶⁾. Sophoclem pro λαμυρός dixisse γλαμυρός apparet e Schol. Rann. 596. γλάμων ὁ λημῶν. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπὶ τινῶν ὀρνέων τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν. Hic vix intelligi possunt λημῶντες sive τυφλώτιοντες πρὸς τὴν ἀνέυρεσιν τῆς τροφῆς sed potius id quod alibi dixit γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, neque illud voluisse videtur Scholiographus sed cum γλάμων et λημῶν ob similem prothesin comparavit vocabula diversae potestatis λαμυρός et γλαμυρός. Denique fieri potest ut in vitiosum codicem inciderit. His subdam nomina propria: Γάζα — ἐκλήθη καὶ Ἄζα Steph. Ex Eratosthenis, ut videtur, poemate EM. 135, 51. affert versiculum Νυψόμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης additque τὸ ἐντελές Γαργαφίη ἢ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας, quo significat nomen illud antiquitus traditum esse, ne causam mutationis ad metrum transferamus cf. Meinek. Anall. 282. Unger. Anall. Propert. 92. Γραικούς a nonnullis Παικούς dictos esse veteres Lexicographi testantur. Verborum ex numero nullum subvenit praeter suspectam Zonarae glossam p. 442. γλίχων ἀντὶ τοῦ λείχων⁷⁾ et quae Hesychius suppeditat Γλάμπτειν πίνειν hoc est λάπτειν, et Λιγξάντα ἐπιθυμήσαντα, Λιγάζω ἐπιθυμῶ, pro quo Ruhnkenius in Ep. II. 137. γλιγάζει scribi voluit, sed eadem litera deest affinibus λάω, λελίημαι, λίπτω. Quod apud eundem legitur Γδούπησεν ἐψόφησε suspicio est per negligentiam transscriptum esse ex Homeri loco ἐπὶ δ' ἐγδούπησε II. XI. 45. de quo recte iudicat Scholiastes: διὰ τὸ μέτρον· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν

6) Λειῶσαι dicitur pro γανῶσαι id est incrustare velut figuli ollas solent, sive stannare v. Schneider. ad Veget. I. 18. Hinc est verbum mediae aetatis *glisstre* nostrumque *glasuren* id est vitreare v. Reisk. ad Const. Porph. I. 9, 72. (p. 173.) Ἐκλιπαίνειν τὸ πέλαιος pro λειάγειν Anth. App. LXVII.

7) Γλίχων nomen amplificativum videtur vel *leccatorem* sive *liguritorem* significans vel idem ac *cuppes* ab affini γλίχομαι Techn. 69.

εἴποι γδοῦπον. Id Epirotis tribuit Heraclides sed Graecorum elegantius loquentium consuetudo repudiavit ut inconcinnum dictu: τὸ γ οὐδέποτε προηγείται τοῦ δ ἐν τῇ ἀρχούσῃ Theodos. Bekkeri ad Apoll. Synt. p. 353. Illi similem peregrinitatis colorem habet quod Eustathius suggerit p. 1926, 56. ῥινός λέγεται κατὰ τινὰ γλῶσσαν περισπωμένως ῥρῖνος, cujus aeolicam originem indicat accentus retractus, sed ῥρῖντης ὁ βυρσεύς Herodian. de Quant. in Cram. II. 290, 16. nihil causae est cur dialectis gentiliciis adscribatur. Haec dicta sunt de ellipsi et pleonasmo litterae gamma in iisdem vocabulis. Ad alterum genus pertinet nomen γλάμων et verbum hinc derivatum γλαμῆν, quod atticum perhibetur. Haec enim a primitivo λήμη differunt non solum adjectu consonae sed etiam correptione vocalis et declinatione ipsa⁸⁾. Illa deest congeneribus vulgo receptis λάπη, λέμφος, lippus, quae a significatione τοῦ λίπους non procul absunt, sed redit devio Γλαμός μύξα Hes. nec denegata est latino *gramiae* hoc est *pituitae oculorum*, quas alii *glamas* (cod. *gramas*) vocant Non. et Fest. Falsa veris temperans Heraclides Eust. 1064, 5. ἐκ τοῦ νοῶ, inquit, γίνεται νοῖσχω καὶ κατὰ συναίρεσιν νόσχω καὶ προςθέσει αιολικῶς γνώσχω, ἐπεὶ καὶ τὸ νοῶ γνοῶ φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ἐνθεν ἀγνοῶ· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος γνώφος, καὶ γλάμων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ. Primitivum fuit νόω v. Techn. p. 21. cui veteres Latini praeposuerunt gamma *gnosco*, a Graecis non admissum nisi accedente syllaba vel in reduplicatione *γινώσχω* vel in synthesisi *ἀγνός*, *ἄγνοια* et aliis; eaque ratione nomina, quibus propria est significatio τοῦ γινώσκειν, discernuntur ab iis, quae vim verbi νοεῖν exprimunt, quanquam, quia unā utrisque stirps est, saepe accidit ut hoc discrimen transiliretur: *ἄνοια* ἢ *ἀφροσύνη*, *ἄγνοια* δὲ καὶ *μετάγνοια* ταῦτόν Μοσχόπουλ. Dict. Att. Hoc quidem semel legitur apud Sophoclem eo loco quo *μετάνοια* metro non convenit, eadem-

8) Schol. II. XXIV. 192. γλήνη παρὰ τὸ γλαμυρόν-καὶ τὸ γλάμων· et Arcadius p. 111. γλήνη ὁ ῥύπος errore viae ad γλῖνη delapsi sunt, quo significatur γλοιός ὁ ἀπὸ τοῦ ελαίου ῥύπος id est strigmentum gymnasii.

que necessitate adstrictus pro ἀμφιγνοεῖν substituit ἀμφινοεῖν. Sed inter ἄνοια et ἄγνοια tantum interest quantum inter inscientia et amentia, etsi haec saepe indiscreta et creberrime a librariis confusa sunt v. Lennep. ad Phalar. Ep. LXIX. 215. Benseler. ad Isocr. Areop. 369. Nec minore intervallo disjuncta sunt ἀπόνοια et ἀπόγνοια, quod Schol. Thuc. III. 85. inter σημειώδη refert quia vulgo ἀπόγνωσις dicitur; item σύννοια et σύγνοια, quo Sophocles pro συγγνώμη usus est. Verbi γνοεῖν nullum vestigium extat. Nam quod Musurus edidit Γνοιῆσαι γνῶναι, non ita in cod. scriptum est sed Γνοῖσαι γνοῦναι, quod aliter corrigi potest γνοῖσαι γνοῖη ut Παραφθαιῆσαι παραφθᾶμοι v. Spitzner. ad Il. X. 346. Nec γνώσκω invenitur nisi reduplicatione auctum vel ordinaria ut βιβρώσκω, vel ea quae ἀναδίπλωσις γράμματος vocatur; de quo in ultima hujus dissertationis parte disserteretur. Cum ἀγνῶς etc. operae est conferre ἐγδούπησε, ἀλλίδουπος, μελλίδουπος, quia haec quoque ante gamma habent vocalem et quia, quae cum gamma cognata est litera kappa, apparet in affinibus κοεῖν, κοινεῖν, κτύπος. Nullius vocalis antecessione emollitum γνόφος, quod rhetores posterioris aetatis asciverunt, diversum a primitivo νέφος genus habet nec eandem significationem sed propius ad κνέφας accedit mutatis antistoechis kappa et gamma. Similiter cetera, quae gamma in principio habent, ab iis, quae non habent, aut figura differunt aut aliquo significationis flexu: Ἀγλιθες ἐξ ὧν ἡ κεφαλή τοῦ σκορῶδου σύγκειται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ γέλιθες Anecd. Bekk. 327. Γρυπὸς ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥίνα· ὑβρόν γὰρ τὸ ἐπικαμπές παρ' Αἰολεῦσι τροπῇ καὶ πλεονασμῷ. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἑλέγχοις Orion. 41, 8. EM. 242, 2. quibus adjuncta sunt ραιβός et ροικός, tam simili inter se potestate ut nesciatur utrum Archilochus in Fr. IX. (XXXIII. Liebel.) ροικός scripserit an ραιβός. Ἐξέλεψεν ἐξέγλυψεν Hes. utrumque de avibus ova excludentibus sed *glubere* significatione magis cum λέπειν quam cum γλύφειν⁹⁾ congruit.

9) *Gluma* est graecum λόπος et indidem *liber* (cortex) consona fluctuante ut γάλα lac, γραιός raven, ὕβος gibbus.

Λαύκη (hoc accentu) φοβερά Hes. incertum utrum vitiose scriptum an propter proprietatem significationis huc demutatum sit ut λεύσω γλαύσω, λευκός γλαυκός, λάμπω γλήνη γλήνη a communi fonte λάω. Hyrtii herois Mysii patrem quum edere vellet Homerus, id consequutus est unius literae impensa; appellavit Γύρτιον Il. XIV. 512. Utrum δεῦκος ex γλεῦκος ortum sit aphaeresi primae consonae et antithesi secundae an assumpto gamma delta in lambda abierit, disputare nolo v. Parall. 133. Nec mihi sat explorata est cognatio nominum ὀργή et γοργός EM. Epim. I. 103, 17. γρίφος rete et ῥίψ teges, quibus Schneiderus unam notionem contexti tribuit. Γέντο pro εἴλετο et γέντα pro ἔντετα quamvis epicis approbata, tamen literae aeolicae vestigia ostendunt.

III. Inter vocabula, quibus Grammatici delta detractum esse volunt, unum eminet et difficultate interpretandi et temeritate interpretantium, homericum illud ἱερὸς ἰχθύς, de quo Herodianum in Pathologia disseruisse discimus e Gud. 288, 38. ἱερὸν ἰχθύν παρὰ τὸ διαίνω διερός κατ' ἀποβολήν· οἱ δὲ παρὰ τὸ δίω· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· et hoc nititur Hesychii notatio ἱερὸν ἐννυρον. Aliud non minus controversum hujus abjectionis exemplum admixtis dissimilibus affert Schol. Lips. ad Il. II. 413. EM. 35, 41. Epim. I, 183. παρὰ τὸ δῆλος ἥλιος ὥς παρὰ τὸ διωκή ἰωκή καὶ δαίω τὸ μερίζω δαῖσα καὶ αἷσα καὶ δαίμων αἷμων ὁ ἔμπειρος. De primo leviter errat; et διωκή non dicitur sed διώκω modo ideoque sic ut αἷσα ad alium locum pertinet; δαίμων pro δαήμων semel invenitur apud Archilochum, nam de Hesiodo minus persuadet Goettlingius ad Opp. 314.¹⁰⁾ Eundem vero intellectum habere αἷμων ex uno sumserunt Homeri loco Il. V. 49. ubi aspiratum est Σκαμάνδριον αἷμονα θήρης. Id autem praecise negat Hermannus ad Hec. 89. αἷμων enim potius cupidum vel avidum significare a nomine αἶμα derivatum, id autem ab ea radice ductum videri unde verbum αἵσσω proprieque declarare id quod saliat. Hoc quidem in con-

10) Δαιμονέσταιοι in Gud. 131, 42. rectius δαημονέσταιοι EM. Suid.

jectura positum, sed Grammaticorum interpretatio mihi quoque parum apta videtur; canes venaticos quidem poeta εἰδότης θήρης vocare solet, non duces militares ¹¹). Unius Hesychii auctoritate nititur Ὀρχη ὄψις id est ὀρκή fortasse per errorem scriptum pro δορκή; nam in nomine dorcadum, quod ab eodem verbo δέρκομαι propagatum est, ζόρκες, ζόρκοι, ζύρκες, dentalis vocali iota cognata non prorsus evanescit. Αἰνός παρὰ τὸ δεινός τροπή τοῦ ᾱ εἰς ε̄ καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ̄ Theognost. Can. 65. EM. 35, 58. quam tropen illustrant exemplis verborum doricorum καί-νω, φθαίρω Eust. 1648, 8. De hoc alii aliter ariolantur. Αἰψω ἀπὸ τοῦ ξψω EM. 15, 35. quibus diversas origines assignavi Techn. 284. Iis qui particulam ῥ̄ ex δῥ̄ ortam conferent ὥς εἰ καὶ τοῦ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ̄ ἐν τῷ ἰα ῥ̄ τοῦ γαῖα ἐν τῷ αῖα, obloquitur Apollonius: primum non constare utrum delta abjectum an additum sit: πρῶτον τί (οὐ) μᾶλλον ὁ ῥ̄ πεπλέοναι τῷ δ̄; ἀλλ' ἴσως τις φήσῃ ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν τὰ σύμφωνα, ὅπου γέ φαιεν τὰς ἰωκάς διωκάς εἶναι καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον, καὶ παρὰ τὸ ὕω ἱδωρ de Conj. 525. Hic igitur ἰωκή (nam cetera nihil ad rem) a διώκω derivatum statuit, idque approbatione non indignum videtur; nam si quis contra dicat primitivum esse ἰά, ἰωή, et hinc ductum δίομαι proprie de iis dici qui fugientibus instant et cum clamore persequantur, itidem ut βοή (βοηθός, πεζοβόας) et ἐνοπή dici solet de tumultu bellantium Schol. A. ad II. XVII. 714. id minus convenit ad προΰξις et παλλίξις. Itaque sequimur opinionem antiquitus vulgatam: ἰωχμός κατ' ἔλλειψιν τοῦ δ̄ καὶ ἰωκή Eust. 701, 16. διωκή ἰωκή, Διωξίππη Ἰωξιππη (omiss. in Thes.) EM. 426, 47. Sequitur ut de prothesi dicamus. Quod apud Hesychium legitur Δίψαι βλάψαι, interpretes imperitiae Lexicographi imputant duo vocabula δ' ἱψαι conjuncte legentis ut antea Δαμάρη ὀχετός, Δελεδώνη ὁσμήλος, Δαιάζω ἀναβοῶ, sed videtur ab ista Grammaticorum haeresi profuxisse, cui se adjungit Schol. Paris.

11) Si illud apud aliquem inferiorum poetarum legeretur, facilis foret correctio ἱδμονα θήρης.

Lobeck, Pathol.

ad Apoll. IV. 14. τὸ δοῦσασθαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ δῶσθαι
 γίνεσθαι κατὰ πρόςθεσιν τοῦ δ̄ καὶ μεταποιήσιν τοῦ ἰ εἰς
 α ὥς τὸ δροσφερός (διόφρος) ἀπὸ τοῦ νέφους καὶ Σοφοκλῆς
 διψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον καὶ Ὅμηρος πολιδίψιον Ἄργος
 τὸ πολυβλαβές, quod commentum placuit EM. sed ignotum
 fuit Straboni, qui aut πολυπόθητον, ut Aristarchus accepit,
 hoc nomine significari ait aut scribendum esse Χωρὶς τοῦ
 δ̄ πολυψιον ἔχον πολέφθορον VIII. 370. Sophocles for-
 tasse syntheto quo Homerus utitur substituit simplex, id
 autem scholiasta ille interpretatione infuscavit Aristarchea.¹²⁾
 Δείκελα εἰκόνας ἢ κατ' εἶδος ὁμοια et Δείκηλα εἰκασματα,
 a δέικω potius quam ab εἶκω repetendum videtur; Δεικὲς
 λαμπρόν ὁμοιον· γράφεται καὶ δεικὲς EM. et Ἐνδευκὲς
 ἐμπερές Hes. cohaerent cum πολυδεικὲς, quod nonnulli
 Homero obtulerunt ad significandum πολλοῖς ἐοικώς cf.
 Technol. p. 60. Nominis εἰς fuisse formam reconditiorem
 δεις Grammatici, quos Mehlhornius in Gramm. §. 110. p.
 113. adnot. in testimonium vocat, non testantur sed Gud.
 439, 19. ἐκ τῆς οὐ ἀρήσειως καὶ τοῦ εἰς γίνεται οὐδεὶς
 πλεονασμῷ τοῦ δ̄. Ceteri hoc modo dicunt εἰς numerale
 esse, δεις vero pronomen idem significans quod τίς inde-
 finitum ac proinde οὐ δεις nihil differre ab οὐ τις vel οὐ-
 δαμὲς id est οὐδ' ἄμός, quod si ita se haberet, pleonasmo
 laboraret οὐδεὶς τις v. Hermann. ad Alcest. 79. Verum illud
 δεις, ut Eustathius docet 710, 30. omnino inusitatum fuit;
 neutro δέν Democritus usus est ad significandum id quod
 contrarium esset τῷ οὐδέν hoc est τὸ ὄν oppositum τῷ μὴ
 ὄντι sive τῷ κενῷ v. Mullach. Democr. 421. ac videtur
 hoc nomen nunquam aliter usurpatum esse quam in dis-
 junctione ut Alcaeus dixit οὐδέν ἐκ δεινὸς γένοιτο id est
 οὐδέν ἀπ' ἄλλου ὀτουοῦν cf. Parall. 79. Ahrens. Dial. Aeol.
 128. Certissimum vero argumentum praebet femininum οὐδε-
 μία, quo plane probatur οὐδεὶς ex οὐδὲ εἰς coaluisse ac-
 centu propter typum mutato. — Δείλη ex εἶλη ortum esse
 ut αἶμων e δαίμων Buttmannus contendit in Lexil. II. 191.

12) Multo improbius errasset si ut Doederlein suspicatur in Gloss.
 104. scripturam vitiosam διψιον arripuisset pro vera δ' ἔψιον, cujus ad-
 iectivi ne analogia quidem dici potest.

eoque nomine non illud tempus declarari quo calor se frangat (sic enim veteres Homeri interpretes statuunt) sed id quo aestus increseat. De tempore assentior antiquis; de etymo non liquet. Adjectivum εὐδαίελος qui compositum putarunt ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἔλη ἢ θερμασία Sch. Od. II. 117. haud dubie sic senserunt delta in commissura interpositum esse quomodo nonnulli ἐνδύσαν pro ἐνέσαν acceperunt Sch. II. XVIII. 162. sed est potius cum δῆλος copulatum v. Nitzsch. ad Od. IX. 21. Si Δολβαὶ θύματα Hes. non post δολοφρονέουσα sed suo loco positum esset, hanc doricam esse dicerem vel aeolicam appellationem nominis sacrificalis οὐλαί, unde ὀλβάχιον τὸ κανοῦν ἐν ᾧ ἀπειθήνεται τὰς οὐλάς EM. 257, 53. quod alibi ὀλβάχιον et ὀλβακῆιον scribitur, hoc est οὐλοχοεῖον, nam haec nativa est nominis forma ut χρυσοχοεῖον. Neque diversae dialecti est Ἀδανῶς ἐρηγόρως Hes. quippe compositum cum aeolico δανεῖν, cujus vulgatiores formae est λαβεῖν, thematica, ut Herodianus dicit, αὐεῖν. Forsitan eodem pertineat Δίλαξ ἢ ἀρία Λάκωνες et Ἰλαξ ἢ πρίνος ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες, quod quia post εἰλεθυμός legitur, Musurus in latinum nomen ἰλεξ mutavit, ilex autem et πρίνος et ἀρία significant species quercus. Adhuc non attigi διαῖνεin humefacere et λαῖνεin tepefacere et liquefacere, de quibus duplex est dubitatio. Nam si λαῖνεin cum λασθαι, quod ad ἰός τὸ φάρμακον refertur, cognationem habet quamvis diversa vocalis mensura, sola terminatione convenit cum διαῖνεin, cujus consona prima haeret in synonymis δεύω, δεῖσα, διερός, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Si vero iisdem stirpibus nituntur, haud facilis est dijudicatio utrum utri praecesserit cf. Technol. 124 sq. Ἔρις si cum ἐρεθίζω et aliis agitandi verbis componimus et synonymon δῆρις cum δαῖς (μάχη καύσσειρα) longe dispares ortus habere videntur. Hactenus loquutus sum de delta quod iisdem vocabulis aut deesse aut superesse creditum est; nunc ad illa veniam quae in derivatione consonam aut accipiunt aut amittunt ut διώκω ἰωκή, de quo dictum est, δαίω αἶσα, si quidem stamus veterum iudicio, quod confirmatur quodammodo comparatione synonymi μείρομαι partior, μοῖρα Parca sive Morta; et omnium certissi-

mum *Ἀνεδάρδανε ἀνεμόλυνε· δαρδαίνει γὰρ μολύνει* et suo loco *Δαρδαίνει μολύνει* Hes. quod si solum legeretur, fortasse aliquis pro *ἀρδαίνει* subrepsisse diceret; nunc dubitari non potest quin ab *Ἄρδα μολυσμός* derivatum sit, cui in latino sermone aliae consonae accessisse videntur *merda, sucerda, muscerda*. *Γνόφος* et *δνόφος* cum *νέφος* cognata esse Heraclidae assentimur Eust. 1722, 48. hujusque significationem refert *ιοδνεφές*, nam flocci lanae quandam habent cum nebulis similitudinem quas Latini *vellera* dicunt; sed si forma spectatur, cum *δνόφος* congruit et magis etiam *Ἀλιδνοφές ἀλουργές* Hes. Nec fide alienum *Ἀρόσος (τος) παρὰ τὸ ῥέω* EM. sed Grimmii *Gesch. d. deutsch. Spr.* II. 1026. deflectit ad verbum gothicum *driusan* id est cadere. *Δελφύς* si cum latino *volva* componitur, protinus in cogitationem venit utrumque ab *εἰλεῖν* involvere denominatum esse ac proprie significare *τὸ ἐλνιτρον τῶν βρεφῶν*.

IV. *Ζεαί αἱ ὀλύραι — πλεονασμῷ τοῦ ζ· εἰαί γὰρ αἱ τροφαί, ὅϊον λύκων ἤια πέλονται* EM. 410, 12. qui pro hoc Homeri loco II. XIII. 103. aptius attulisset alterum Odysseae ubi *ἤα καρφαλέα* memorantur, hoc est *ἄχυρα*, quae etiam *εἰαί* et *εἶλοι* vocari Hesychius tradit, neque improbabile est non modo paleas sed etiam legumina ipsa, zeas aliaque farra sic vocata esse. *Ζάγκλον οἱ Σικελοὶ τὸ δρέπανον καλοῦσι* Steph. cujus manifesta est ab *ἀγκλός* *σκολιός* Hes. et *ἀγκύλος* derivatio. De verbo *Ζάει πνεῖ*, *Ζαέντες πνέοντες* quaestio est simplexne sit pro *Ἄειν πνέειν* an compositum ut *ζαβάλλειν* v. Proll. 141. sed illud praeferendum videtur vel ob hanc causam quod praepositio *ζά* non reperitur cum vocali verbi confluens nisi forte in sermone plebejo ut palus vocatur *ζύγρα κατὰ ἰδιωτικὴν παραφθοράν, ὅπερ οὐδὲν ἀλλ' ἢ διύγρα τίς ἐστι* Eust. 295, 27. sed nominis divini interpretatio *Ζαργεύς ὁ μεγάλως ἀργεύων* Gud. 227, 20. et quod Cyrillus Tittmanni CV. proponit *ζάγκυλον τὸ λίαν ἀγκύλον*, ab etymologis manavit omnia experientibus. Neque ferendi sunt qui, ut *ζάκοτος* dicitur ὁ *μεγαλόκοτος*, sic *ζάω* vivo interpretantur *πάνυ πνέω* Epim. I. 181. Quod Eustathius dicit 936, 3. *μέρδειν* et *ζιμέρδειν* significare *τὸ ἄγαν βλέπειν*, harioli nescio cujus

inventiuncula est nomen *σμερδνός* enodare conantis. *Ζαλαίνω* τὸ *μωραίνω* sicut *Δαλὶς μωρός* Hes. congruit cum *ἡλός*, *ἡλεός*, *ἁλεόφων*, *ἡλίθιος*, *ἡλέματος*, quod simplex est ut *αὐτόματος*. Haec nonnulli ad *ἄλῃ* referunt.

V. *Θάμα* ἐκ τοῦ *ἄμα* πλεονασμῷ τοῦ *θ*· τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἑνα καιρὸν γίνεται Epim. I. 451, 1. EM. 442, 17. sed hic diversa signa sequens p. 75, 9. *ἄμα* παρὰ τὸ *θαμά*. Illa Tryphonis sententia fuit Apoll. de Adv. 563. haec Characis Epim. I. 199. et Apollonii ipsius, qui frequentia derivatorum nititur theta tuentium *θαμέες*, *θαμιαί*, *θαμινά*, *θαμίζω*, hisque addendum videtur *θάμυρις πανήγυρις* Hes. et *θάμνος* (densetum) παρὰ τὸ *θαμά* ὃ ἐστὶ πυκνῶς Eust. 1554, 62. sed si rem a stirpe repetimus, *ἄμα una* (ὁμοῦ) primitivi similis est quam *θαμά* frequenter. Fuit etiam nomen proprium ancipitis scripturae, de quo Eust. 298, 2. ἐν τῇ παροιμίᾳ *θάμυρις μαίνεται τινὲς Ἀμυρον ἔγραψαν δίχα τοῦ θ*. De hoc nihil constitui potest. Coniuncte cum *ἄμα* Trypho de Pass. p. 34. et Josephus in Synops. p. 566. ad prothesin referunt *οὔρος θοῦρος*, sed haec disparia principia habent *ὀρνῆναι* et *θορεῖν*. — *Θειλόπεδον* κατὰ πλεονασμὸν πεδίον τὸ ἔχον ἔλῃν (al. εἴλῃν) Sch. Od. VII. 123. Choerob. Can. II. 219. aptum est Homeri verbis l. c. *θειλόπεδον τέρσεται ἡελίῳ*, quibus significatur area aprica et *εἰληθερής*, uno verbo *εἰλόπεδον*, quod ipsum Doederleinius (*Reden und Aufsätze* T. II. 295.) Homero reddendum putat, ceterum non legitur nisi apud scriptores Byzantiae aetatis Scholiastas et Glossographos ¹³). Illud indocti quidam pro trisyntheto habuerunt: τὸ *θειλόπεδον* σύγκειται κατὰ τινὰς παρὰ τὸ ἄρθρον οὐδέτερον καὶ τὴν εἴλῃν καὶ τὸ πέδον, οἷς καὶ ἀρέσκει *θειλόπεδον* ἀεὶ ἄνευ ἄρθρου προφέρειν ὡς ἐγκειμένου τοῦ ἄρθρου· οὐδὲ ἡ ἴατερος εἴποι τις· ἵνα μὴ βαρβαρικῶς ἀδολεσχήῃ Eust. 1573, 32. Articulus cum genitivo et aliis casibus pronon-

13) Hesychius *Ἐλάπεδον τέμνος* — *Ἐράπεδα* ἃ ἡμεῖς *ἐλάπεδα*, illo nomine fortasse *εἰλόπεδον* significavit ut Homerus *τέμνος οἶνονέδοιο* dixit; *ἐράπεδον* vero si cum *ἐρα* compositum est, quod idem pro γῇ dictum invenit, nihil differt a γῆπεδον solifundium.

minis *Ξερος* concretus *Θατέρων*, *Θατέρω* etc. nonnullos eo abduxit ut in prima positione ὁ *Θάτερος* dicerent, quod et Grammatici cum summa hujus barbariae detestatione declarant et crebri librariorum lapsus τῇ *Θατέρῳ* Heliod. III. 4, 113. etc. — ‘Ὀλός ὁ τῆς σηπίας, ὃν καὶ *Θολόν* καλοῦσι, ψιλοῦται καὶ ὀξύνεται· τὸ γὰρ περιεκτικὸν τῶν *Θρεμμάτων* δασύνεται καὶ βαρύνεται Schol. ad Dosiad. Ar. v. 1. ἀνα-*Θολοῦσθαι* παρὰ τὸν *Θόλον* (sic) τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ *Θ* ὄλον λέγουσι Phryn. App. 12. Ab horum societate non sejuncta videntur ἀλαρῦναι v. Proll. 262. et *μολῦναι*, unde conjecturam ducimus theta huic familiae non natura ingeneratum esse. Quartum affert Orion. 124, 25. *θαλερόν* (scr. *θαλυκρόν*) ἀλυκρόν ἀποβολὴ τοῦ *Θ* et EM. 71, 29. ἀλυκρόν ἀντὶ τοῦ *θαλυκρόν*, οἷον ἂ πάντῃ πάντα *θαλυκρὸς* ἐγὼ· εἶτα γέντο δ’ ἀλυκρά, utrumque pro metri necessitate ab eodem poeta, Callimacho si forte, posita similiter variantibus cognatis ἀλέα et θάλπω v. Proll. 345. De spiritu non convenit; in Suidae Lex. ἀλυκρός legitur ut ἀλέα, ἀλεαίνω, ἀλεινός, quae Grammatici quidem ab Atticis aspirari dicunt sed Aristophanis, Platonis et Xenophontis libri aliter scripta praebent. Quod ad II. XIX. 393. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν’ ἔσαν adnotatum legimus *θέσαν* ἀντὶ τοῦ ἔσαν κατὰ παράληψιν τοῦ *Θ*, si sic ut suspicor scriptum fuit ἔσαν ἀντὶ τοῦ θέσαν κατὰ παράλειψιν τοῦ *Θ*, inane est ellipsis commentum. Sed quemadmodum *φαίειν* et *θραύειν* actiones consimiles significant, sic etiam verba εἶναι et *θεῖναι* et vocis et significationis affinitate conjuncta esse cognoscitur ex derivatis *συνώμεθα ταῦτὸν τῷ συνθώμεθα* Schol. II. XIII. 381. *συνημοσύνη* σημαίνει τὰς *συνθήκας* παρὰ τὸν ἦσω μέλλοντα Schol. II. XXII. 261. (omissum a Bekkero). Copiam exemplorum auxerunt eruditi recentiores. Velut Pindarica ἄλτνιστος et ἐπαλπνος Heynius ad ἔλπω, Passovius ad θάλπω refert; θάλλω Wytttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 234. ab ἄλλομαι et indidem ἄλς et θάλασσα repetit; *θεμερός* Karstenus ad Emped. p. 206. idem esse statuit quod ἥμερος, sed Hesychius *σεμρόν* interpretatur, quare Wytttenbachius l. c. verbo σέβω subijcit; mihi ad *θεῖναι* εὐθετος εὐθήμων accedere vide-

batur in Proll. 261. Ἰβη et Θιβη prius attuli C. III. §. 3. Ὑή Σεμέλη Hes. incertum habemus graecumne sit nomen significans thyiadem, nam eadem Θυώνη vocata est et Bacchae Θυῖαι ¹⁴), an quia Bacchus a Thracibus Phrygibusque invocatus est Ὑης, hinc matri ejus nomen affinxerint Ὑη sive Ὑή. Sed Θυῖν subare et surire ab ὕς sive οὕς derivatum esse pro non dubio habetur. Ἰακχά στεφάνωμα ἐν Σικυῶνι et Θιακχά ἄνθη ἐν Σικυῶνι Hes. patet idem esse vocabulum; nec dissimile videtur βάκχος ὁ κλάδος v. Aglaoph. T. I. 308. Θολκάζει χαλιναγωγεῖ, quod Bentlejus confodit, ab eodem errore profectum est unde δαιάζει.

VI. Καυλός τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος κατὰ πλεονασμόν· αὐλῶ γὰρ ἔοικε EM. 493, 1. Etenim utroque nomine corpora tubulata significantur et hinc αὐλῶν τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος Anecd. Bekk. 463. ἔκταυλος χεῖμαρδος διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων παρὰ τὸν αὐλόν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ αὐλαξ Eust. 1236, 50. ¹⁵) Καυλωνία πρότερον Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα Strab. VI. 261. et Scymnus v. 320. In hoc igitur nulla praeter prothesin facta est mutatio; sed αὐλός et καυλός diversum intellectum habent, idemque discrimen inter ea quae Epim. I. 251. et 254. cum illis confert τύπος καὶ πλεονασμῶ τοῦ κ πύπος, νέφος et κνέφας. Item si κῆλα, ut in EM. traditur, ab ἔημι ἦσω derivatum est proprieque missilia significat, res ab affectione abit ad denominationem; item si κέλευθος παρὰ τὸ ἐλεύθω Sch. A. ad Il. I. 312. Gud. 314, 5. ¹⁶) alii vero ad κέλλειν referunt

14) Thyiades etiam Ὑάδας vocatas esse Hesychius docet Ἐνασιτρος Μαῖνᾶς Ἀχαιοὺς ἀντὶ τοῦ Ὑᾶς· τὰς γὰρ Βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Achaeus igitur audaci metalepsi nomen Maenas, quia idem dicitur Θυιάς et Ὑᾶς, transtulit ad Hyades caelestes, quae a longe alio verbo denominatae sunt. — Ἐλισμός ἦσυχος fortasse θέλημος fuit, cujus eadem interpretatio.

15) Servius ad Aen. IX. 60. caulae est graecum nomen c detracto; Graeci enim αὐλός vocant animalium receptacula. Neque aliter sentit Coraes ad Heliod. 23. αὐλή λατινιστὶ caula ἢ ἐκταυλῖς. Sed rectius Festus *Caulae a cavo dictae*.

16) Heraclides, si ut Eustathius dicit 734, 36. cum Καυλωνία et κέλευθος comparavit κανθηλία tanquam idem significans atque ἀνθηλία,

v. C. V. §. 2. Sed Hesychii notatio *Τυπεῖ ψοφεῖ κτυπεῖ κροτεῖ* et quod Nonnus dixit XX. 351. αἰθερίου πατάγοιο τύπος βρονταῖος ostentui est kappa in iisdem vocabulis sine ullo significationis dissidio adesse et deesse. Nec minus Libyrum epitheton apud Aeschylum ἡλιόκτυπον γένος hoc est ἡλιόβλητον. Alia subicit Helladius Phot. 866. καὶ τὸ καίνυτο περισσὸν ἔχει τὸ κ καὶ τὸ καῦρος· ναῦρος γάρ ἐστιν οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός. De primo, quod nostri Grammatici alio trahunt, consentit EM. 126, 40. ἀποκαίνυμαι τὸ νικῶ παρὰ τὸ αἰνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἄθλον τοὺς νικῶντας πλεονάσαντος τοῦ κ, idque confirmatur consimili usu verbi αἰρεῖν (id est ἄρνυσθαι sive αἰνυσθαι), de quo Scholion Aristid. a Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. evulgatum, a Dindorfio p. 472. praetermissum: Εὐπολις περὶ τοῦ Περικλέους φησὶν Ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας (Meinek. II. 458.) αἰρῶν ἀντὶ τοῦ νικῶν etc. et comparatione poetae ad Buttm. Gramm. 210. excitati πάντας κλεπτοσύναις ἐξαίνυτο id est ἐνίκα. In Photii loco Bekkerus αῦρος e cod. Par. scripsit pro ναῦρος, cui aptior quidem est interpretatio ista ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός (quasi νόαυρος) sed repugnant quae antecedunt, nisi Helladius in opere integro non solum de pleonasmo literae kappa sed etiam de hujus consonae pro aliis suppositione loquutus est; ναῦρος praeter ancipitem Hesychii glossam Ναῦρα ἢ ναυρόν ὄγκος, non legitur sed a grammatico, qui νοεῖν et νοεῖν idem esse meminisset, fingi potuit ad explicandum καῦρος, quod glossographi consensu interpretantur κακός. Neque alterum testatur quisquam praeter Hesychium Ἀῦροι λαοὶ Ἰσάυροι, quod vereor ut Coraes ad Heliod. 345. recte in σαῦροι mutaverit; nam ille hoc dicere videtur lepores per denominationem αῦρους vocari quasi ἰσαύρους vel ἰσανέμους ut Nicander ἡνεμόεντα λαγωόν dixit Ther. 454. Idem Αἰριβάτας· ὁ Αἰσχύλος τὸ αὔριον (vel αὔρι) ἐπὶ τοῦ ταχέως et Πήδαυρος ἐρῶμενος τοὺς πόδας fortasse ab eadem stirpe. — Herodianus in

aut indigne alucinatus aut ignotos nobis auctores sequutus est; nam apud eos, qui hodie leguntur, summa est horum vocabulorum differentia.

EM. e Pamphili glossario affert *Κμέλεθρα οἱ δόκοι* hoc est trabes tecti, quae ab aliis *μέλεθρα* vocantur. Quod Diodorus scribit IV. 56. ab Argonautis portum quendam ad Formias Italiae appellatum esse *Αἰήτην τὸν νῦν Καίητην προσαγορευόμενον*, id ne Straboni quidem persuaderi potuit quamvis ad huiusmodi mangonia geographiae fabulosae sat proclivi. *Παρά τὸ ἀρπάζω ἀρπάλιμος καὶ καρπάλιμος πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ τῆς αλ* EM. 492, 27. Anecd. Par. T. II. 26. quae originitio confirmatur convenientia adverbii latini *raptim* id est *ἀρπαλέως* verbiq̄ue *carpo*, sed quia *ἀρπάλιμος* non reperitur, prothesis proprie dici nequit. *Καπάνη* Thessalos usurpasse pro *ἀπήνη* Athenaeus Comici testimonio approbat. Hic autem inseram veterum quorundam de consona syllabae quae dicitur reduplicativae sententiam, etsi non ad kappa solum pertinet: *κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς*¹⁷⁾ *ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἐκτεταταὶ ἐστὶ, καὶ τὸ πέπταται ἀπὸ τοῦ ἔπταται· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ EM. 501, 26. ἀπὸ τοῦ πτω ἔπτωκα καὶ πλεονασμῷ πέπτωκα 662, 37. Sed πέπτωκα et πέπταται differunt a κέκτημαι eo quod consonam nunquam amittunt, huic autem kappa non per pleonasmum appositum sed ex verbo ipso iteratum esse in scholis Grammaticorum posteriorum pro certo obtinuit: *τὸ ἐκτῆσθαι ἀττικὸν ἐστὶ καὶ ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως ὡς τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος καὶ ἄλλα Eust. 759, 42. ἐβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β EM. 508, 30. quorum utrumque reprehendit Choeroboscus Can. 549, 35. τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστι v. Meinek. Com. Fr. P. I. 561 sq. Sed idem aoristo secundo, quia vulgo non duplicatur, kappa praepositivum addi dicunt: *ἐκάδοντο καὶ προελεύσει τοῦ κ κεκάδοντο* Epim. I. 244. alibi vero rectius *κάμω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κεκάμω ὡς λελάχω* I. 243. de quo posterius dicetur. Hac autem**

17) ἐν τῇ περὶ παθῶν addit Gud. 313, 28. Aeolico *πεπτερύγωμαι*, quod ille cum *πέπταμαι* confert, simile est *ἀναπεπτοήμενοι* pro *ἀνεπτ.* Hesych.

occasione data a pleonasmo transgrediar ad ellipsin. Huic parti primum Eustathius 244, 43. assignat *αὔχημα* tanquam imminutum; quippe idem valet *καύχημα* Hesych. ut verborum quoque declinatio quidem diversa est τὸ *καυχῶ* δευτέρας ἐστὶ συζυγίας, τὸ δὲ *αὐχῶ* πρώτης EM. 527, 1. sed significatio indiscreta: *καυχᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν Πίνδαρος* Antiatt. Bekk. 102. quare hoc quoque defectivis adnumeratur: τὸ *καυχῶ* δευτέρας ὃν συζυγίας ἐν τῇ ἀποβολῇ τοῦ κ ἐγένετο *αὐχῶ* *αὐχεῖς* Anecd. Bekk. 1152. quorum alteri *αὐχηματίας* subnatum est, alteri *καυχηματίας*, sed adjectiva *αὐχῆεις* et *αὐχαλέος* kappa non assumunt. Utrique vero antecedunt nomina *αἰχὴ* et *καύχη* et hoc potius quam illud pro interpolato haberi oportet, si translata sunt ab illo gestu corporis, quem Graeci proprie signarunt verbo *ὕψανχεσθαι*, id quod Methodius indicat quamvis ratione perversa in EM. 174, 24. *αὐχὴν παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γανριῶν· γανριῶντες γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι ἀνατρίνομεν αὐτόν· οὕτω δὲ τραχηλῖν τινὰς λέγομεν.* Dubito vero num *εὐχή* huc applicari possit, quod intendit Schol. Pind. Ol. VII. 36. τὸ *καυχᾶσθαι* ἀπὸ τοῦ *εὐχεσθαι*, etsi hoc apud Homerum, qui verbis perispomenis in totum abstinet, saepius hunc intellectum habet et ab Hesychio quoque sic explicatur *Εὐχεσθαι καυχᾶσθαι αὐχεῖν* et ab Eustathio 710, 8. *εὐχῶλαι αἱ καυχῆσεις.* Sed pergam. *Ἀπὸ τοῦ κυλίω, ὅπερ Ἀττικοὶ καλίω εἶτα καλινδῶ· ἐκ τούτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ κ ἀλινδῶ* Phryn. App. 5. Verum tamen eadem litera deest synonymo *εἰλινδῶ*, hoc autem ab *εἰλω* originem habere constat v. Technol. 205. quapropter res ad prothesin magis inclinatur quam ad aphaeresin. *Δοάσσατο ἀντὶ τοῦ δοκάσσατο ἀποβολῇ τοῦ κ ὡς ῥαδαλὸν δονακῆα ἀντὶ τοῦ κραδάλος* ¹⁸⁾ *εὐκραδαντος* Sch. Il. XIII. 485. Illa Zenodoti scriptura fuit, cui nunc *ῥοδανόν* substitutum est; alterum *κραδανόν*, quod Buttmannus Aristophani tribuebat, omnino non legitur. — EM. in Supplem. Koenii ad Greg. 446. *ὄτταβος οἱ Ἴωνες λέγουσι καὶ οὐ κότταβος ὡς αἶα καὶ οὐ γαῖα.* Verum hujus quoque vocis exemplum non extat sed

18) Eustathius rectius *κραδαλός* v. Prolegg. 104.

ὄτροφος significatione aliquantum simili v. Proll. 286. Gentilicium *Κοροσπίος* a nonnullis *Ὀροπαῖος* dici κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ Stephanus testatur. Duplici mutatione affectum dicitur ὕβος ἀπὸ τοῦ κυφός ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β Schol. Theocr. V. 43. EM. 774, 8. quorum illud antiquius est et frequentius, nec tamen primitivum esse contenderim vel hujus adjectivi vel ceterorum quibus corpora incurvata et recurva significantur: ὕβους καὶ κυφούς Ἰπποκράτης ὀνομάζει οὓς πάντες οἱ νῦν ἄνθρωποι προσγορεύουσι κυρτούς· τῷ μὲν οὖν κυρτῷ τὸ κοῖλον ἀντικειμένως λέγεται, τῷ ὕβῳ δὲ καὶ κυφῷ τὸ λορδόν Galen. Comm. in Aphor. 46. p. 74. T. XVIII. P. I. Sed λορδός quoque interdum non repandum sed incurvum significat. Alia quaedam Glossographi omissa designatione auctoris retulerunt: Ἰχλα ἢ κίχλα Suid. nisi illo nomine potius significatur species turdi, quae etiam ἰλλάς et τυλάς vocatur; Κόγχαι αἱ ὄγγαι Hes. idemque Ἰνύρετο ἐμύρετο id est μινύρετο vel κινύρετο, quod ipsum Vossius hoc loco restituendum putat, nec suspicionem effugerunt Ἠληθμός κηληθμός, Ἠλον κατακεκαυμένον λαγνόν, cui Reiskius κῆλον (κηλόν) substituit alterum interpretamentum ad κήλων referens¹⁹). Cum Κηλός ξηρός congruunt Καναλέον ἢ καναλές τὸ κατακεκαυμένον καπυρόν ξηρόν et καγκαλέον sive κάγκανον, quae eodem modo interpretatur, neque aliud valet ἀναλέος, quod ad ἀλέα calor inclinat; ipsaque verba his praecurrentia καίω sive δαίω et αὔω, etsi nunquam inter se commutari possunt, tamen hactenus cohaerent quod altero antecedens significatur, altero consequens. Nec refert utrum ἀλέα calor a καίω derivatum sit an ut EM. 58, 39. ἀπὸ τοῦ δαίω, unde Δαιινόν καύσιμον et Δαηρόν ξηρόν καυματηρόν. Camarinae nomen probabiliter ab ἀμάραις sive canalibus repetitur, quae saepe fornicatae sunt ut καμάραι v. Proll. 223. et 255. Κίλιξ βοῦς τὸ ἐν κέρας ἀπεστραμμένον ἔχων Hes. ad ἔλιξ referri potest; Ἰσκός κλέπτῃς

19) Manifestius peccant Ἀρνα τὰ ἡρακλειωτικὰ κάρνα et Ἐνανδρον κερὸν ἀνδρῶν.

ad *κῑξάλλης* ²⁰⁾). Similitudinem verborum *κλύζω λούω* cluo luo ²¹⁾) animadverti in Techn. p. 87. *ἶέναι* et *κῑέν* ut inter se connexa videntur, ita hoc cum *κῑάνειν* convenit v. ad Buttm. 218. Meinek. Delect. 91. Et huiusmodi exemplis defenditur etiam illa Hesychii glossa *Κάνδαρος ἄνθραξ*, quibus diversa fortasse origo, illi a *κᾱίω*, unde *carbo* ductum putatur, huic ab *αἴθω* *ἐξ οὗ ἡ αἴθρακος* (ἢ *αἴθρανος*) ἡ *καὶ ἀνδράχλη λεγομένη* Eust. 1571, 25. *Κάρνος βόσκημα πρόβατον* suspicatus sum nihil aliud esse quam *ἄρνος*, *ἄρνα* v. Proll. p. 74. neque improbable videtur Apollinem *Καρνεῖον* dici a cura ovium sicut idem *Ἐπιμήλιος* nuncupatur et Mercurius *μηλοσόος*, *Ζεὺς Μηλώσιος* ib. p. 323. et ab hoc dei cognomine ductum esse nomen mensis ut ab aliis deorum epithetis *Ἐλαφηβολιών*, *Ἰππιών*, *Παρθένιος*. *Κῑψαι κακοποιεῖ* (vel potius *κῑψη κακοποιῇ*) una litera differt ab *ἵψαι βλάψαι φθεῖραι*. *Ἀχλαξ* ἡ *λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος* Suid. et *κάχληξ*, *ἔρεβος* et *Κέρβερος*, *ἔρκος* et *κάρκαρον* carcer, *ῥῑς* et *κῶς* casune congruant an natura, incertum. *Ὀχεύειν* et *κωχεύειν* supra comparavi.

VII. Lambda nativum deesse verbo poetico *εἶβω* Grammatici argumentantur ex eo quod similiter ut nomen *αἶα* neque in principio versus reperiatur neque hinc derivetur quidquam sed a *λείβω* *λιβάς*, *λοιβή*, *λέβης* Epim. I. 173. ²²⁾ Illud comprobatur Homeri et Hesiodi usu qui *εἶβειν* et *κατεῖβειν* non admittunt nisi quando alterum metri ratio respuit ut duorum versuum continuorum Od. VIII. 531. 532. unus in *δάκρυον εἶβων* exit, alter in *δάκρυα λεί-*

20) *Ἰγρόν κισσόν* Albertius natura idem, dialecto diversum esse putat et ad *ἵμψαι* id est *ἵψαι* refert. Idem de *ἄδδιξ* et *κάδδιχος* suspicatur. *Λῶμα ῥαφή κλωσμός* fortasse a *κλώθω*. *Εὐτέ με θυμὸς κορθύση* Hymn. in Isin v. 60. idem est quod *ὀροθύνη*, et *κορθύς* acervus ad *ὀρθός* convenit.

21) His conferri possunt *ἀρνεύω* cernuo, *ἡλύγη* caligo, *κόλαφος* alapa, *ῶρα* cura, *κάπρος* aper.

22) *Οὐδέποτε*, inquit, *εἶβειν* τεθεῖται ἐπὶ τοῦ σπένδειν, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως, *δάκρυα* *λείβων*, *καταλείβεται ὕδωρ*, *κατεῖβ' ἔμμενον Στυγὸς ὕδωρ*· ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γαῖα μὲν ἐγένετο σύνθετον γαιήοχος καὶ παρὰ γαίον (adde γαιήος) οὐ δὲ παρὰ τὸ αἶα, οὕτω καὶ οὐδὲν κίνημα παρὰ τὸ εἶβω, παρὰ δὲ τὸ λείβω *λιβάς*, *λοιβή* etc.

βων, quomodo idem variavit II. III. 244. τοὺς κάτεχεν φυ-
σῖζος αἶα — φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. Sed posteriores illud
saepius in primo versus loco collocant Apollon. II. 664.
Anth. VI. 253. Quint. XII. 410. Neque de omnibus valet
quod iste ait οὐδὲν κίνημα εἶναι παρὰ τὸ εἶβω, nam εἵβμιος
ὁ στάζων κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. et εἰφθῇ εἵβηται Hes.
His simile affert Eustathius 1471, 28. Ἰώνων καὶ Αἰολέων
ἐστὶ τὸ εἵβειν ἐκ τοῦ λείβειν καθὰ καὶ τὸ αἰψηρός ἐκ τοῦ
λαιψηρός. Neque secus sentit Hesychius Αἰψηρὰ καὶ σὺν
τῷ λάβδα λαιψηρά. Homerus quidem, si scripturam trala-
ticiam sequimur, αἰψηρός dixit pro αἰφνίδιος de rebus
quae cito fiunt ut κόρος αἰψηρός, δαῖς αἰψηρή, alterum
vero epitheton facit citorum hominum, pedum, telorum.
Hoc tamen discrimen jam Hesiodus transiit si Borean
αἰψηροκέλευθον nominavit, in quo libri variant v. Muetzell.
de Theog. 47. et qui αἰψηρός πούς, αἰψηροὶ ἄνεμοι usur-
parunt ut Philetas et Lycophro, non dubium est quin unam
utrique sententiam subjecerint. Neque tamen ea re unitas
stirpis confirmatur. Αἰψηρός quidem certum est ab αἰψα
propagatum esse sed λαιψηρός fortasse ab alio themate,
cui λαῖλαψ adhaeret. Nec minus haesitationis habent re-
liqua Grammaticorum argumenta: ἀφύσσειν δωρικὴ ἢ λέξις,
ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ λ̄ λαφύσσω γίνεται Epim. I. 39.
et EM. 180, 8. qui quod addit ἀφύω ex ἀρύω factum esse,
eo pertinet ut utrumque verbum non idem quidem sed
cognatum esse dicamus Techn. 244. λαφύσσω vero a λάπτω
derivatum est onomatopoeico. Λεχεποίῃν — εἰ μὲν τὸ
ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός ἐστίν, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις·
πρὸς τὴν διάφορον σημασίαν διάφορον ἥαθος Schol. A.
ad II. IV. 383. et brevius EM. 180, 8. Pleonasmus ille in
verbo tritissimo ἔχειν prorsus inauditus et sua sponte in-
credibilis est. Relinquitur ergo compositum ut sit cum
λέχος vel omisso ὁ micro genitivi quod integrum servant
ἐλεόθρεπτος et ὀρεοτύπος, vel, quomodo ille dicit, per
antithesin ut θηρεφόνῃ, ὀρεφοίτης et alia quae veterum
sollertia notitiae nostrae tradidit v. ad Phr. 677. et 679.
Nemo autem in hac quaestione attigit τεκετόνος, quod quia
apud unum vulgaris notae poetam legitur, suspectum habui.

Verum ne extra ordinem excurrat oratio, disceptatur etiam syntheti illius pars altera, verbumne sit an nomen. Primum Sextus Grammaticorum cavillator c. Gramm. 258. n. 307. poetam censet λέχος hic posuisse pro μίξις et conjunctis duabus vocibus βαθύσχοινον λεχεποίην significasse semen schoeni παραστατικὸν πρὸς συνουσίαν εἶναι. Mirum ni propter hoc inventum hecatomben fecit. Procul ab hac sapientia Suidas λεχεποίην interpretatur λέχη ποιοῦντα, cui opponi potest nomina cum ποιεῖν conjuncta praeter νεωποίης in Inscr. Asianis secundam sequi declinationem et λεχεποιός si ex similibus existimetur potius lecticarium κλινοποιόν significare; nam quod Ceres καρποποιός nominatur quodque Hymettus μέλι ἄριστον ποιεῖν dicitur non omnino simile est. Ergo ad nomen devertimus et quemadmodum ὁ χρυσὴν κόμην ἔχων uno verbo dicitur χρυσοκόμης et pratum quod bubus larga pabula praebet λειμὼν βούχλος, sic λεχεποίην interpretamur τὸν πολὺν λεχαίων ἔχοντα, quod genus herbas Apollonius I. 1182. φυλλάδα λεχαίην nominat hoc est, ut Scholiastes ait, ἐπιτηδείαν πρὸς λέχη. Sequitur aliud non illius tenebrosae aetatis vocabulum sed in luce consuetudinis positum: Ἰκμῆν λιμῆν, Ἰκμῶντο ἐσειόντο Hes. ἀνικμώμενα ταῦτ' ὃ τὸ λιμῶμενα ὥς ἐν τῷ Τιμαίῳ Πλάτωνος Anecd. Bekk. 405. Itaque quod in Plat. Tim. 52. E. vulgatum est τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ σίτου κάθαρσιν σειδόμενα καὶ ἀναλικμώμενα, id Ruhnkenius librariorum ignotiori ἀνικμώμενα praetulisse censet. In Theophr. Caus. IV. 12, 9. Schneiderus pro λιμᾶσθαι ex Urb. ἱμᾶσθαι dedit et c. 16 (17), 2. pro ἀπολικμῆσαι e duobus Medd. ἀπικμῆσαι, quibus omnibus probatur ἱκμῆν et λιμῆν idem significare negotium frumenta purgandi, sive id fit vanno, quae λίκνον dicitur et λιμὸς, sive cribro, quod Plato l. c. πλόκνον vocat; eodemque pertinet ἱκλῆν apud Hesychium Ἀφικλῶντο ἀπεσειόντο, Ἀνικλῶμενον ἀνακαθαίρομενον²³). Caput hujus discordis familiae Guietus (ad Hes. s. Λικμῆν) cognoscere

23) Quae idem affert Νικῆν λιμῆν, Νίχλον λίκνον trajectione literarum corrupta judicantur.

sibi visus est in thematico ἵκειν *icere*, cujus similitudinem gerunt aoristi δίκειν et κίξαι, ἀποκίξαι. A cribrando vero non multum distat percolare et similia sunt utriusque actionis verba ῥέθειν et σήθειν v. Techn. 93. quare non miramur Nicandrum ἱκμάτνειν posuisse pro διυλίζειν sive σακκίζειν sive διηθεῖν ut Schol. ait in Alex. 96. τέφραν πλύνειν, τὸ δὲ ῥύμμα ἱκμήνειας, Hesychiumque ἀπικμᾶσθαι reddere verbo ἀποψᾶσθαι id est tergere et siccare detracto liquore. Hac igitur ratione verba ventilandi et eliquandi conciliari possunt, quorum unum de siccis dicitur, alterum de liquidis, sed utrumque unum habet effectum epurgandi; neque multum repugnem Schneidero qui illud λιμῶν sive ἱμῶν cum ἱμάς ἱμάζειν et porro cum ἕχωρ *lix liquor* cognatum putat neglectis veterum auctoritatibus Ἴξαι διηθῆσαι Hes. ἱμενος ψιλῶς ὁ δίνυρος ἀπὸ τῆς ἱμάδος Sch. Od. I. 7. II. 420. II. II. 479. — Mortarium ἕγδην Nicander transnominavit λίγδον fortasse propter formae quandam similitudinem; nam vulgo λίγδοι vocantur infundibula, quibus flaturarii utuntur. Eadem similitudinis ratio intercedit inter ἄχνη et λάχνη· nam quod Virgilius dixit *canum tenera lanugine malum* id est λελαχνωμένον, a Philippo in Anth. appellatur μῆλον πεποκωμένον ἄχνη. Idcirco confunduntur haec nomina a Glossographis Λάχνη θρίξ δασύτης καὶ ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης Hes. et ceteri; οἶνωπον ἄχνην τινὲς τὴν οἰνόχροα τρίχα Schol. Eur. Or. 115. quod hoc loco perineptum est. Attamen diversa utrique progenies; nam ἄχνη, ἄχώρ acus, ἄχυρον cum ἄκρος cognata sunt ²⁴⁾, λάχνη vero cum λῆνος lana. Sed scriptura modo differunt λαπήνη εἶδος ἀμάξης· ἔνιοι ἀπήνη Hes. qui quae praeterea affert Λατμενεία δουλεία, Λαύστρανον φρέατος ἄρπαγα, contrariaque labe affectum Ἡραίνει ληρεῖ Critici relegarunt substitutis aptioribus ἀτμενεία, αὔστρανον, ληραίνει.

VIII. Ἀκήριος τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ᾧ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾧ μακάριος· πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν,

24) Hesychius ἄχνη — τὸ ἄκρον· sed paullo post τὸ λεπτόν ξύσμα, quod animum ad synonymon χνοῦς traducit velificante Homero qui spumam maris χνόον et ἄχνην vocat.

μία, μεστός, μάλευρον EM. 573, 38. Choerob. Epim. in Psalm. 4, 34. quorum partem repetit Epim. II. 390. adscripta in margine Herodiani auctoritate: μηνύω παρὰ τὸ ἀνύω τὸ διέρχομαι· ἐν πολλαῖς γὰρ λέξεσι πλεονάζει τὸ μ, ἀκάριος μακάριος, ἐστὼς μεστὼς hoc est παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ ἐστὼς μεστός EM. 580, 44. Haec futilia sunt; probabiliora illa quae Schol. Lips. II. II. 201. et Helladius pag. 867. suggerunt μὴν ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ ἰ πλεονασμῷ τοῦ μ ὡς ἴα μία, ἄλευρον μάλευρον. Hoc ex uno innotuit Achaeo, sed molendi vocabula in omnibus fere Europae linguis in principio consonam illam habent quam veteres in stirpe insitam esse negant: μύλη παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω Choerob. in Psalm. 151, 6. μύλλειν τὸ ἐλαύνειν, ὠθεῖν, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων Sch. Theocr. IV. 58. quod Pollux dicit τὴν μύλην στρέφειν, περιάγειν, περιελαύνειν. — Ὅσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἔλικες Galen. Gloss. ἀπὸ τοῦ ὄζω, ὅπερ δύο σημαίνει, ὅσχος καὶ μόσχος πλεονασμῷ τοῦ μ EM. 591, 37. ac similiter Latini animantium arborumque germina pullos vocant; ὄζος fortasse sic ut *olus*, *proles* et *soboles* ab adolescendo dicitur. Cetera pleonasmī exempla, quae Grammatici suppeditant, ad derivationem pertinent: Μοχλός παρὰ τὸ ἔχω, ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὴν μοχλόν· ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν τὸ μετὰ βίας κινεῖν EM. 592, 3. ἀπὸ τοῦ ἔχω ὀχός (ὀχεύς) ὁ συνέχων τὴν θύραν καὶ ὀχλός καὶ μοχλός Choerob. Dict. 316, 10. quibus auctorem addit Orion. p. 103, 4. ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω, nec indigna auctore sententia. Duas igitur significationes, quas latinum nomen a vehendo ductum complectitur, Graeci distinxerunt adjectu consonae, repagulum ὀχέα dicentes, vectem vero, qui proprie ita vocatur, μοχλόν, quanquam hoc etiam est ubi pro repagulo ponatur et verba ὀχλεῖν, ὀχλίζειν, μοχλεῖν indiscreta sunt. Quod vero Eustathius 1236, 5. huic addit ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὀχλος (hoc accentu) πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός ὡς ἐκ τοῦ ὀχθου ὁ μόχθος, id in EM. ad ἄχθος refertur, cujus longe alia est origo ab ἄγω, et hoc quoque incertum redditur similitudine vocabulorum μόγος, μόγισ, μόλις, unde non longe

distat μῶλος et μόθος²⁵). Haec cum ἄχθος et ὀχθῆσαι haud facile conciliaveris sed potius ex abscondito quodam themate fluxisse videntur sive id μόω fuit movendi et molendi significatione praeditum sive aliud simile. Aquilae epitheton μόρφνος ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται ἢ παρὰ τὸ μάργπτω Sch. A. ad II. XXIV. 316. v. Parall. 344. Illud jure praefert Eustathius et similiter romanam avem a colore aquilo dictam putant. Μέριμις παρὰ τὸ εἶρω EM. 580, 21. et hinc etiam μῆρινθος et μηρίω duci possunt v. Proll. 368. Μαλερώ πυρί παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῷ τοῦ μ ἢ παρὰ τὸ μαλεῖν τὸ ἀφανίζειν Schol. BV. ad II. XXI. 375. Hoc μαλεῖν nemini cognitum est sed ἀμαλοῦν et ἀμαλδύνειν vulgo ἀφανίζειν interpretantur et ab ἀμαλός arcessunt, unde fieri potest ut nonnulli ἀμαλεῖν deflexerint. Μαλερός vero Etymologorum conjecturis huc illuc trahitur praeponderante nulla v. Proll. 261. Μυδᾶν ἀπὸ τοῦ ὕδωρ πλεονασμῷ EM. 593, 27. vere fortasse, nisi quod nomen μύθος putorem potius quam humorem significat cf. Techn. 301. adn. — Μακκοῦν παρὰ τὸ μή καὶ κοῶ ἢ ὅτι Ἀκκώ γνῆ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη EM. 574, 10. Illud comprobatur Helladius, alteri auxiliatur Hesychius Ἀκκός παράμωρος, de Macco Osco neutrum quidquam inaudivisse apparet, nec juvat verbum plebeji saporis ad calculos etymologiae revocare. Jocularis est quod Scholiastae ad II. V. 661. in mentem venit μαιμώωσα τοῦ αἵματος γενεστικῶς ἔχουσα τοῦ μ πλεονάζοντος. Hinc ad ellipsin pergo. Ἀχρὶς Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο Herodian. in Schol. II. XVI. 324. cui lubrico fundamento superstruitur canon EM. 36, 35. οἱ Ἴωνες ὅταν ὕψουσιν ποιήσωνται συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλήγον φωνῆν τρέπουσιν εἰς ἁ δεινός αἰνός, μέχρι ἄχρι. Hoc Herodianus praecepisse dicitur in Orthographia Gud. 100, 49. et convenit synonymo μέσφα sive μέσφι, quod cum μέσος cognatum videtur. Alii μέχρι a μακρός repetunt, ἄχρι vero,

25) Μόλος πόνος μάχη Hes. et hunc intellectum habet μάχη in composito χειρομάχος hoc est agricola ὁ χειρὶ πολεῖν, et vicissim πόνος apud Homerum praecipue laborem bellicum significat.

Lobeck, Pathol.

quod Buttmanno Gramm. §. 18. Adn. 4. ab alpha unitatis significativo productum videtur, ab ἄκρος v. Klotz. ad Devar. II. 225. — Πολλὰ λέξεις ἐκπίπτουσαι τοῦ κατ' ἀρχὴν σημαίου τὸν αὐτὸν νοῦν σώζουσι μῆλα ἤλα Eust. 701, 47. sed sensum eundem non manere Athenaeus docet, a quo ille haec mutuatus est; hic enim dicit II. 50. A. prunorum tria esse nomina βράβυλα, μάδρα et ἤλα et haec ita vocari οἶλον μῆλα. Sine ulla affectionis significatione Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκευασαίαι ὀνθυλεύσεις ἐκαλοῦντο καὶ μονθυλεύσεις. Verbum μονθυλεύειν Phrynichus Epit. 356. quum ita interpretatur μολύνοντα ταράττειν, non procul aberrat ab Eustathii opinione p. 1329, 14. ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον ἴσως ἐπὶ τοῦ ὀνθους, unde ὀνθυλευμένος ὁ κηπίος γέμων Suid. quod quomodo contrariam condiendi significationem accipere potuerit, breviter disputavi in Proll. 126. cum ὀνθος autem conjungitur μίνθος in Hesychii glossa ψώϊζος ἄφοδος ἐγρός, ἡ ὀνθος καὶ ἦν καλοῦσι μίνθον. His succedunt nutricularum nomina ab EM. et aliis prodita Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων τηθίς καὶ μαῖα, Ἀμμά (vel ἀμμάς) ἡ τροφός καὶ ἡ μήτηρ, Μᾶ et μάμη ἡ μήτηρ, ut πᾶ et πάπα pater. Haec sunt prima vocis humanae rudimenta quibus grammatica serperastra applicari nefas. Verum eadem inconstantia inter se conflictantur duo vocabula aetatis, unum laconicum εἶρη, alterum pervulgatum μεῖραξ v. Parall. 128.²⁶⁾ nec dici potest utrum ἐτυμώτερον sit variante praesertim significatione. Ὁ χοῖρος ἵς λέγεται καὶ ὕραξ· ἐνταῦθα δὲ τοῖς μύσας ἐκάλεσε, διότι παρσοῖκας χοίροις τὰ ῥόμην Sch. Nic. Al. 36. quaeritur vero an ὕραξ h. l. non mus dicatur sed sorex. v. Proll. 447. adn. 20. Plura Hesychius suggerit sed suspecta pleraque: Ἐῖλιον παράφθονον id est μεῖλιον, Ἐλῖνη μελίνη ὑπὸ Λακωνίων, Ἰαιφόνος μαιφόνος²⁷⁾, Μέλδων et Μελδόμενος ἐπιθυμῶν, Μολπίς ἐλπίς²⁸⁾.

26) Μέλας Meinekius Com. II. 392. ἤλιξ scribendum putat.

27) Ob hoc nemo crediderit μαιφόνος dici pro Ἰαιφόνος id est παρόμοιος φόρῳ EM. 587, 21. quod non minus refellit; sed Ἰαιφόνος, si mendo vacat, cum Ἰαιφόνος positum est ut βιημάχος.

28) Ὀλέμενος ἢ Ὀλέμενος non diversa putatur ab

IX. X. Consonae $\bar{\nu}$ pleonasmus comprobatur Oppiani exemplo ἰπὸ νηπεδανοῖς μελέεσσι dicentis pro usitato ἱπιδανοῖς. Et haec adjectiva non dubito quin ab ἥπιος et νήπιος derivata sint, inter quae differt quidem aliquid sed non plus quam mitia et imbecilla differre solent. Νήπιος alii ny pleonasticum habere, alii ex negativo νή et verbo εἰπεῖν vel ἡπύειν contextum esse dicunt, qua ratione vulgo *infans* explicatur et ἀβακίς παρὰ τὸ μὴ βάζειν. Simplicior quidem dilucidiorque illa videtur originitas sed exemplis destituta est ²⁹). Quod enim veterum aliqui sumunt ab ἡδύς productum esse ἡδυμος, ab hoc νήδυμος, ex utraque parte vacillat. Nam et adjectivorum in $\nu\varsigma$ exeuntium nullum huc inflecti animadvertimus et pleonasmus literae $\bar{\nu}$ Graecorum doctissimis adeo insolitus visus est ut Posidonius Hesiodum reprehenderit quod ἡδυμος dixerit τὴν Ὀμήρου λέξιν παραφθείρας, Aristarchus autem, qui Homerum ipsum ubique νήδυμον scripsisse censeret, id longe aliter interpretaretur τὸν ἀνέκδυτον, quod amplectitur nescio qui in EM. 420, 47. ἡδυμος ἀπὸ τοῦ νήδυμος. Id tamen refellitur duplici ratione; nam a verbo δύω et similiter terminatis adjectiva in $\nu\mu\omicron\varsigma$ produci insolitum ³⁰) et si Homerus hinc duxisset νήδυμος, ambiguum fecisset utrum ἀνέκδυτον hoc est inexcitabilem an ἀνένδυτον intelligi vellet. Cur cum intentivo νή compositum esse non possit dixi in Proll. 165. Itaque ad illam pleonasmī rationem revocamur quamvis inviti et ἡδυμος ab ἡδύς derivatum esse credimus

ea quae Μολύχραι dicitur. Alii comparant ὑδεῖν ὕθλος μῦθος, ξενης μύμηξ, οἶος μόνος, ἄρπη μάριτω, ἀκή mucro, μάλαχ algor, αὔξω mactus, μέτος ἱτέα vimen, nam *non multum a salice vitilium usu distat vitex* Plin.

29) Tertiam proponit Clemens Paedag. I. 5. p. 39. οὐκ ἐπὶ τῶν ἀφρόνων τὸ νήπιος τίττεται (in Paulli epistola) νηπιύτιος γὰρ οὗτος, νήπιος δὲ ὁ νεήπιος ἢ νεωστὶ ἡπιος ὡς ἡπιος ὁ ἀπαλόφρων. Thierschius Gramm. §. 200. adn. 11. utrumque cum particula $\nu\acute{\epsilon}$ conjunctum putat sed νήπιος ab ἔπω arcessit, νηπιύτιος ab ἀπύω.

30) Σπύριμος, κύδιμος et alia quae Stollus affert ad Antim. p. 97. aliena sunt. Νήδυμος Goettlingio ad Theog. 171. ex νή et ἀδεῖν constat videtur. Pro ἡδέα posuit Paul. Silent. Amb. II. 187. νήδυμα πορφύρουσι et v. 431. νήδυμα κυμαίνει.

vel sine exemplo. Ὀρύη legumen et νορύη planta num qua affinitate juncta sint, ignoratur. Ἐνόπῃται τειραπεύονται Hes. non certius est quam ἀπεδήμηκα et ἐπατιτάλευμαι, quae Grammatici e Comicatorum scriptis proferunt. Ἐνίηλος ἀνόητος si ad νενίηλος et ad Νενός ἐνῆθής referimus, mendi suspicionem movet, sed ex usitato ἐνεός, quod ἄφρωνος κωφός μῶρος exponitur, colligi potest consonam hujus familiae mobilem fuisse ³¹). Quod Bekkerus in Anecd. 1097. inter lexes miscellas edidit Εἰρίνας νεραῖδας, nobis in memoriam redigit Joannis Canabutzae locum a Du Cangio in Append. Gloss. allatum τὰς Νηρηίδας αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι Ἐραγίδας καλοῦσι. Nam illo nomine veri simile est Νηρηίνας significari, quas plebs graecula ναραγίδας et νερίδας transnominavit. Transeo nomen regis barbari, quem Suidas et alii Νάννακον, Stephanus Ἀννακόν vocat, quod Meinekius rejicit ad Babr. p. 151. — Litera ξ neque suum locum deserit, neque occupat alienum.

XI. XII. Ἀμφὺς ὁ πατὴρ εἴρηται ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἄππα ἀφαιρέσει τοῦ κατ' ἀρχὰς π καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου π εἰς φ EM. 133, 53. De hoc idem valet quod paulo prius de ἄμμα et μάμμη diximus et de omnibus hujusmodi vocibus ἄττα, τατᾶ, ιατα dici potest, ἀμφοτέρα φυσικά ἐσσι καὶ πρωτόθετα. Utriusque affectionis exempla miscet Schol. Arist. Lys. 987. ὥςπερ τὸ πήγανον ἐνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἥγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π ἡλεός, ἀλεός, παλεός τουτέστι λήρος καὶ μάταιος. Eustathius vero 1443, 64. utrique consonam non detractam sed additam censet ἐν τῷ μεγάλῳ ἐνμολογικῷ ³²) εὔρηται κατὰ τινὰ γλῶσσαν τὸ παλεός ὁ μάταιος πλεονασμῷ τοῦ π ὁμοίως τῷ ἥγανον πήγανον. De hoc longe errat; nam ἥγανον, quantum hodie constat, non pro πήγανον dicitur sed pro τήγανον. Παλεός in Aristophanis loco, ubi Λαο loquitur, Hermannus tuetur ad Soph. Oed. T. 1219. sed eodd. plerique παλαιὸς laconicum ex-

31) Pro ἐσιταλωπιᾷ νοσιάζει Hes. scribendum est νεσιταλωπιᾷ, quod Eustathius eodem verbo νοσιάζειν interpretatur.

32) Hoc in EM. non legitur.

hibent correpta, ut saepe fit, diphthongo, idque de fatuo dici potuit per translationem ut hodie *παλαβός*³³⁾ non proprie ut *παλεός*, quod ab illo recte distinguitur in Gud. 447, 45. *παλαιός* ὁ ἀρχαῖος, *παλεός* δὲ ὁ ἄφρων. Hoc igitur Eustathius ex *ἀλεός* factum putat, quod EM. 59, 45. eundem intellectum habere affirmat: *Ἀλεός* ὁ ἥρως (v. Siebel. ad Paus. VIII. 4, 3.) ὡς *Κελεός*, *σιωρεός*, *ἄλεος* (scr. *ἄλεός*) δὲ ὁ μάταιος καὶ ἀλεόφρων ἢ ὁ θερμὸς καὶ ἐνεός. Id si cum *ἡλεός*, *ἡλέματος*, *ἀλεόφρων* confertur, primitivi similis esse apparet quam *παλεός*³⁴⁾, neutrumque cognatum cum *παλαιός*, quo Hesychius illud interpretatur falsa scriptura deceptus *Ἀλαιός* ὁ παλαιός ἄφρων, pro quo *ἀλεός* scribendum erat; eandemque significationem perverse alteri tribuit ille canonum orthographicorum turbator Theognostus substantivis trisyllabis in *λεος* exeuntibus immiscens adjectivum *παλεός* ὁ σκώπτῃς, *τίθεται* δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος p. 50.³⁵⁾ quod regulae conditor sic, puto, enunciaverat *παλαιός* ὁ ἀρχαῖος, *σκωπτικῶς* δὲ *τίθεται* ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Verum hoc missum facio ut ad aliud aequè reconditum deflectam. Hoc est verbum *παπᾶν*, cuius aoristum EM. 651; 1. ex ignoto poeta profert τὸν ἀπαλῇ χειρὶ παπήσαντα, ἀπὸ τοῦ ἄφῳ τὸ ψηλαφῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν φραφῶ καὶ τροπῇ τῶν δασέων εἰς τὸ ψιλὸν παπῶ, eodemque utitur Epim. I. 122. τὸ δεῖδω ὤφειλε περισπᾶσθαι· καθόλου γὰρ τὰ δισύλλαβα ῥήματα ὅποτε ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει μακροῦ

33) Sic etiam *πελλός*, quod in glossis graecobarb. Du Cangii exponitur *λωλος*, *ἀβέλτερος*, non diversum videtur a *πελλᾶς* ὁ γέρων ἐπὶ σκώματος Arc. 22, 2.

34) *Παλεός* Herodianus Mon. 9, 18. in numero oxytonorum in *αλεος* conjuncte cum *ἀλεός* refert, quod et adjectivum esse potest et herois nomen proprium. Illud librarii pro *παλαιός* saepius supposuerunt ut metro consulerent v. Jacobs. ad Anth. 518. interdum ob similitudinem soni ut in cod. Lucian. Pisc. §. 35.

35) In sequentibus *μαλεός* est viri nomen v. Aglaoph. 586. *πελεός* urbis *Πελεός* sive *Πτελεός* (nisi *στελεός* scripsit) *Ἐλεός* τὸ κύριον θινυῖ (non insulae ut Goettl. de Acc. 168.), cui adjungit adjectivum *ἐλεός* τὸ ἐλεεινός ἀπὸ τοῦ ἔλους (scr. *ἐλέους*) quod Schol. Hes. Opp. 202. acui dicit.

τε παραλήγεται, περισπᾶται³⁶⁾ τητῶ, παπῶ, μαιμῶ. Sed παπῶ non anadiphasiasmo, quem ille dicit, auctum videtur sed eo qui vere ita appellatur hoc est reduplicatione thematici πάω unde percutiendi verba παίω et πάλλω latinumque palpo atque etiam novitium πασπατεύω hoc est palpo. — Ἀπὸ τοῦ ὅπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς Schol. Soph. Aj. 11. quod alii rectius anadiplosi attribuunt v. C. VIII. §. 2. — Ἐκ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ πάλλιξ καὶ ἀποβολῇ τοῦ π καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ἡ ἤλιξ· οἱ γὰρ Ἀιτικοὶ τοὺς νεωτέρους πάλλικας λέγουσι Epim. I. 320, 28. et II. 373. Sed hujus quoque nominis, quod in novella Graecia viget, testis nullus praeter Grammaticos, ac si quid cum ἤλιξ commercii habet, certe hoc multo antiquius est. Synonyma fere sunt ἄλειαρ τὸ ἄλευρον³⁷⁾, ἄλημα τὸ λεπτόν ἄλευρον et πάλημα πάλη πασπάλη pollen v. ad Aj. v. 380. sed a diversis fortasse etymis ἀλεῖν molere et πάλλειν quaterere, nam πάλη sive παλή dicitur farina cribro pollinario excussa, τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου Eust. 786, 20. vel ut Schol. II. X. 7. dicit τὸ ἐκπασσόμενον λεπτομερέστατον. Quemadmodum autem πάσσειν, πάλλειν, παλύνειν, παλάσσειν multis partibus se contingunt, sic etiam ἄλλεσθαι et πάλλεσθαι saepe significationes inter se communicant, unde illa multiplex dubitatio de aoristo ἀνέπαλτο, quam diserte explicat Spitznerus Exc. XVI. Neque tamen ob eam rem amplectimur sententiam ab EM. 648, 14. latam τὸ πάλλω παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Πελάτης et ἐλάτης veteres jure summo diversis assignant principiis et ut ab hoc βοηλάτης compositum est, sic ab illo βουπελάτης bubsequa; βουπελάται οἱ βουκόλοι ἦτοι τοῦ π περισσεύοντος, βουελάται γάρ εἰσιν, ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον Sch. Apoll. IV. 1342. sic enim pleonasmo illo supersedetur. Ἐρί ἐπίρῳμα παρὰ τὴν περι EM. 374, 12. sed illud Buttmannus Gramm. II. 468. cum

36) Eandem ob causam Arcadius p. 149. βαβῶ (βαυβῶ) πιπῶ καὶ ὀπιπῶ etc. circumflecti docet sed non excludit brachyparalecta ut βιβῶ.

37) Pro ὑρόβοιο παλήματι Nic. Al. 564. duo codd. praebent παλήματι ut καρήματι, quod forsitan παλείματι scribendum sit.

εἶρη, alii cum ἀρί connexum putant; ἀριστερεῶν herba lustralis eadem περιστερεῶν dicitur. Πίλα τὰ ἀπαλὰ πτερὰ παρὰ τὸ τίλλω πλεονασμῷ Orion. 128, 5. quo defendi potest Hesychii scriptura vulgo damnata Τίλλά (sic) πτερὰ accedente Pollucis testimonio II. 50. pilos, quibus palpebrae munitae sunt, a nonnullis τίλους vocari. Magis tamen huc inclino ut πῖλον paronymon esse putem a πτερόν leniter deflexum ut penna, pinna πίννα³⁸). Non majoris aestimo quod EM. 646, 24. proponit πρᾶϋς ἀπὸ τοῦ ῥάων EM. 686, 24. Παρδαχός vero Vossius ad Hes. haud inepte ad ἄρδω comparat. Verba ἔψειν, ὀπτῆν, πέπτειν eam inter se similitudinem habent ut communi solo niti videantur, eundemque colorem servant derivata ἔφθᾶ καὶ ὀπτὰ καὶ πεπτὰ βρώματα Plutarch. de Sanit. T. VII. 382. (126. D.) et coquere, quod thematico πέπω proximum est, non solum de carnibus dicitur, quae ἔψονται, sed etiam de operibus pistoriis. Λατύσσομαι et πλατυγίζω, latus et πλατύς, lanx et πλάστιγξ composui in Proll. 304. non ut alterum alteri subnatum esse affirmarem sed propter vocis et significationis convenientiam. Cacti caulem Aristoteles et alii πτέρνικα vocant, Hesychius τέρνακα. In ejusdem glossis Εἴθεσθον ἐπείθοντο, Ὠρητύς πήρωσις, consonae primae defectus non injuria librariis imputatur iidemque nonnullis in suspicionem venerunt ne in Lucan. II. 406. pro junctus Sape Pisaurus scripserint id quod vulgatum est Sapis Isauro³⁹). Itaque conjugatis quidem vocabulis π mobile concedi debet sed ut iisdem aut additum aut detractum sit nullo sat certo et inexpugnabili argumento effici posse videtur. — De litera rho nihil afferri licet praeter quod Arrianus affirmavit ap. Eust. 364, 8. Ὀδίον ducem Halizonum ab Homero celebratum olim vocatum fuisse Πόδιον.

38) Νῆα πτερὰ ἦγουν αἱ κῶπαι Sch. Nic. Ther. 814. νῆες λευκαὶ γαίνουσαι πίλα Lycophr. 25. gloss. ἱστία ἢ κῶπαι, hoc ex homerico ἔρετμὰ τέτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται Od. XI. 125.

39) Ἰόλχος in numo Gnosiorum non ὄχλον populum significare sed vel hominis cujusdam vel magistratus esse nomen jam diu docuit Eckhelius v. Dietrich. Comment. de Transpos. p. 16. Veterem errorem sequitur Grimmus in Hist. linguae germ. T. I. 380.

Quod mirum est unde resciscere potuerit. Pro *Ῥοῦτο τοῦτο* Hesychium *ῥοῦτος οῦτος* scripsisse Sturzius censet Dial. Al. 45. sed *Ῥεῖρος ταλαίπωρος* Ruhnkenius a librariis pro *Ἰρος* invecum esse criminatur; pro *Ἰσότηρ σφῶρα* scribendum est *ῥαισθήρ*.

XIII. Super ceteras consonas, quae ad hunc locum pertinent, facile excellit sigma exemplorum multitudine et varietate. Quae si pro natura literae subsequenter distinguuntur, duo existunt genera, quorum alteri vocales subjectae sunt, alteri quatuor consonarum species. De utroque autem saepe eadem quae antea subit haesitatio hinc prothesi proposita, hinc aphaeresi. Sed primum de iis loquar, quae demto sigma a vocali ordiuntur. Quin Lycopbro *Ἄλπερ* vocaverit *Σάλπια* vitandi hiatus causa nemo dubitat; sed de aliis locorum hominumque vocabulis, quorum non eadem celebritas, in neutram partem quidquam statui potest; velut *Ἀγάλασσορ* et certius *Σαγάλασσορ* v. Tzschuck. ad Strab. XII. 190. *Ἀλμυδησός* et *Σάλμυδησός* idem ad Mel. Vol. III. P. II. 96. *Ἀνδροκοττορ* et *Σανδροκοττορ* Indus Schweighaues. ad Appian. Syr. c. LX. *Ἐρμύλιοι* et *Σερμύλιοι* Ducker ad Thuc. I. 65. *Ἐγεστα* *Σέγεστα* etc. cujus generis nonnulla a veteribus quoque adnotata sunt: *πότερον λέγειν χρὴ Ἑλλούς ὡς Πίνδαρορ ἢ Σελλούς*, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὀμήρω κείσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφιβολορ οὔσα οὐκ ἐξ δισχυρίζεσθαι, οἷονταὶ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλῶν οὔτω καλεῖσθαι Strab. VII. 328. cf. Ellendt. Lex. Soph. II. 704. *Ἰτων πόλιρ Θεσσαλίας*, τινὲρ δὲ *Σίτων* αὐτὴν καλοῦσι διὰ τὸ σιτοφόρον Steph. Appellativorum copiam praebet Hesychius *Ἄγανα* (hoc accentu) *σαγήνην Κύπριοι*, *Ἀκκόρ σακκός Λάκωνερ*, *Ἰγα σίγα Κύπριοι*, *Ἰπύα σιπύα*, quorum duo prima Grammatici a *σάσσω* repetunt, cetera thematicorum locum obtinent, sed ex usu communi si iudicantur, sigma proprium et nativum habent⁴⁰). Ad pleonasmum vero vergit *Σαμβή ὄφρῶρ*, cujus synonyma sunt

40) Pro *σημαντήριον* Du Cangius e Glossis affert *ἡμαντήριον*, quod Bernhardy Suidae s. *Ἀργυροκοπεῖον* exemit. *Ἰριγγασ τὰς ἀριτηρίας* *Ἰπποκράτης* Zonar. Tittmannus corruptum censet ex *σύριγγασ*.

ἄμβη ἢ τῆς ἵντος ὀφρῦς et ἄμβων umbo. Ambiguum est Ἐλμα σανίδωμα utrum idem sit atque σέλμα, quod ex σελίς derivatum dicunt EM. proprieque tabulatum significat, an potius sedile ut Ἑλλά καθέδρα et labiali auctum σφέλας. Quod restat Ὅμβρος χοιρίδιον et Σύμβρος κάπρος (ante Συβάτας) originem habent a vocabulo biformi de quo Schol. Arist. Ach. 749. (741.) ὣν ἐπὶ θηλείας, σὺν δὲ ἐπὶ ἄρρενος· κέχρηται δὲ ἀδιαφόρως, neque ulla est distinctio derivatorum συνήρια καὶ ὑγνία EM. ὑώδης συνώδης, ὑφορβός συφορβός etc. Quod vero Athenaeus narrat III. 94. E. τὸ σιαγών οἱ διὰ τοῦ ὕ ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὕος, Eustathius ita accepit, hos ὑαγών dixisse ut σῦς et ὕς, sed iota unde venerit non explicat, neque id reperitur nisi in ignoto Σίκα ὕς Λάκωνες Hes. Siagones vero unde denominatae sint non minus inexplicabile quam διαγών, quod aliqua ex parte illi cohaeret v. Aglaoph. p. 1071. Pro Aristophaneo ἰλλός γεγένημαι προσδοκῶν Lexiphanes Lucianus §. 3. substituit σίλλος (σιλλός) γεγένημαί σε περιορῶν, quod adjectivum quia alibi non legitur Hemsterhusius in ἰλλός mutavit sed defenditur persona loquentis. Substantivum σίλλος cavillatio quam conjunctum sit adjectivo ἰλλός limus cognoscitur ex verbis utrinque derivatis ἰλλαίνειν, ἐπιλλίζειν, σιλλαίνειν τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν, σιλλοῦν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἱρέμα περιφέρειν Phot. sigma praeposito, non ut Pollux ariolatur παρὰ τὸ σείειν τοὺς ἰλλοὺς τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς. Postremum hujus generis est Συρίσκον — τινὲς δὲ ὑρίσκον Hes. quibus affinia attuli in Proll. 337. 41) Ab his vero quamvis tenui muro intersepta sunt quae aut terminationem mutant ut σύφαξ, ὀπός sucus v. Techn. 341. ἔλη

41) Herodiani verba Schol. IX. 540. τὸ εἰς πρὸ τοῦ θ οὐ δασύνεται εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆς τοῦ σ σέθεν ἔθεν, nihil amplius continent nisi pronomen secundae personae sigma habere, tertiae spiritum modo. Sic etiam EM. 616, 10. ἀπὸ τοῦ πόθεν ἀποβολῇ τοῦ π ὄθεν, καὶ δασύνεται, sed nemo alterum ex altero ortum dixerit. Haec sunt brevia scholae compendia ad oculos magis quam ad animum directa ut pleraque anadromae exempla.

σέλας⁴²⁾ ex Ruhnkenii sententia ad Tim. 96. *σανκός ξηρός* Hes. ab αἶος, ut opinor; aut merismum ut εἶρω σειρά (seria) ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ Choerob. Orth. 260, 29. εἶλα ἐλίσσω ἔλινος⁴³⁾ pampinus, σέλινον, nisi veteres hoc rectius ab ἔλος repetunt v. Proll. 313. — Eadem distinctio est vocabulorum quae consonas in principio habent. Ex labialibus huc pertinent duae nominum familiae, quarum utraque suam et propriam significationem habet sed in summa conveniunt; πέλεθος ἀττικῶς, σπέλεθος ἑλληνικῶς Moer. πελλία σπέλεθοι Hes. v. Parall. 364. quibus jam alii eruditorum composuerunt πύραθοι Nic. σπύραθοι et Σφυράδες τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων Hes. a forma globosa, unde baccae vocantur a Palladio, pilulae a Plinio Valeriano, inquit Reinesius Varr. Lett. II. 9, 199. A conglobatis autem non longe distant convoluta, quorum nomina familia altera continentur σπεῖρα et σφαῖρα, cui Lacones sigma detraxerunt φαιρίδδεν dicentes Proll. 362. Cum σπεῖρα autem cognata sunt σπυρίς sporta et πήρα ut ab alio volvendi verbo εἰλῶ οὐλᾶς ἢ πήρα Proll. 440. Num vero sigma in ipsa stirpe horum vocabulorum insitum an aspirandae tenui additum sit, propter obliterationem etymii dijudicare arduum est. Eodem loco censemus Πέργυς πρέσβυς Hes. pro σπέργυς sive πρεῖγυς et aviculae nomen πέργουλος et σπέργουλος, cujus origo maxime disputabilis v. Proll. 132. et Ahrens. Dor. 558. Denique nullum indubitabile et invictum vel aphaeresis vel pleonasmii exemplum in expedito est praeter quod Herodianus offert in EM. 724, 32. Cram. I. 362. τοὺς πυροὺς οἱ Συρακούσιοι σπυροὺς λέγουσι, nam triticum a colore burrho nomen habet non a σπείρω ut Schol. Apoll. III. 413. σπορός πυρός, quod prosodia refellit; πάλαξ pro σπάλαξ codices Aelian. H.

42) Ἐλη, ἔλη fortasse non calorem significat sed clarorem coeli sereni, qui tempore aestivo fervorem affert, hiberno frigus, quod nos dicimus *Frosthelle*, Siculi et Osci γέλαν, gelu.

43) Hujus vocalis media brevis est sed necessario producitur in composito Nonn. XVI. 278. ἐλινιοφόρῳ δὲ κορύμβῳ et XVII. 333. Βάχχοι μὲν θεράποντες ἑλινιοφόρου Διονύσου. Quod Thes. s. h. v. proponitur σελινιοφόρου neque versui convenit neque deo.

Ann. XI. 37. praebent consensu mirabili sed mendosum habetur ut *Πληρώδης ἀσθενής* Hes. *Παστρέειν* mundare (Techn. 136.) et *πασμάρειν* spasma laborare sermo novitius a recto detorsit. At nonnunquam sigma accedit in derivatione *σπανίζω ἐκ τοῦ σπάνις*· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πένω καὶ πένης πλεονασμῷ τοῦ σ Epim. II. 409. et *σπεκλῶν τὸ συνουσιάζειν*⁴⁴⁾ κατὰ παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκειν Schol. Arist. Plut. 1083. pro quo nunc *σπλεκῶν* scriptum est idemque altero loco Lys. 145. pro *πλεκῶν* restituendum censet Dindorfius. Sigma aspiratae detractum denotavit Schol. Callim. H. in Dian. 125. *φὶν χωρὶς τοῦ σ* διὰ τὸ μέτρον, quod laconicum dicitur Homeroque abjudicatur Apollon. Lex. p. 163.⁴⁵⁾ Verbi prisci *φάω* (*σφάζω*) vestigia manent in aoristo reduplicato *παφών* Techn. 9. et in compositis *Ἀπέφατο ἀπέθανε* Hes. *ἀρηίφατος*, *ὀδυνήφατος*, *μολήφατος* *ἀκτὴ ἐν τῷ ἀλετῇ πεφρονεμένη*, quod etsi praedurum videtur, tamen nemo repertus est qui melius suaderet. Quod vero Eustathius 1728, 14. adjungit *ἐπίσφατος* πλεονασμῷ *συνήθει τοῦ σ*, a *φαίνω* descendit proprieque τὸν *ἐπιφανῆ* significat tanquam vox media παρὰ τὸ *φημί φάτος ἐπίφατος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσφατος ὁ ἐπιρῶντος* EM. 365, 12. cui similis est interpretatio adverbii *περισφάτως περιβοήτως*. — Sphingis nomen antiquius fuisse *φίξ*, ut Hesiodus appellat, colligitur ex nomine montis ab ea obsessi *Φίκειον* et ex eo quod Plautus gryphos affine sphingibus genus *pícos* vocat; quibus accedit Hesychius *Βίκας σφίγγας* cf. Muetzell. de Hes. Theog. 343. *Σφήν καὶ χωρὶς τοῦ σ φήν* Epim. I. 388, 26. cujus desideramus testem, sed *σφήν* EM. 738, 27. recte cum *σφίγγω* consociat et ab hoc Choeroboscus Orth. 272, 28. et Orion. 160, 4. *φιμός* repetunt ut myrta, quia τὸ *σιτόμα τοῦ φάγοντος φιμοῖ καὶ σφίγγει*, a Nicandro *φιμώδη* appellantur Sch. Ther. 892. cf. Techn. 54. — *Φήλος*⁴⁶⁾ ὁ ἀπατηλός,

44) Hesychius *Γυναῖκες εἰλποδες διὰ τὴν πλοχὴν τῶν σκελῶν κατὰ τὴν συνουσίαν*. Hoc est quod Plautus dicit *conturbare pedes*.

45) Id undique expellere conatur Blomfieldius ad Callim. l. c. oblitus Empedoclis v. 328.

46) Hoc rectius *φηλός* scribitur in Theogn. Can. 61, 11. Apud Ar-

φηλοῦν, φηλητής cum σφάλλειν cognata esse communis est doctorum sententia v. Hermann. Opusc. I. 1, 160. et Co-raes ad Heliod. 206. qui hinc francogallicum *filou* ortum putat; eodemque modo alpha cum eta commutant composita βροτόφηλος Hes. ἀριφηλεῖς εὐχερώς ἀπατῶμενοι EM. ἀρισφαλῆς μεγάλως ἀπατῶμενος Hes. ἀποσφήλωσις ἀποτυχία Suid. ut σφαλῶμεν ἀποτύχουμεν Sch. Plut. 350. — Ἀσφάραγος idem significare quod φάρυγξ consentiunt Homeri interpretes et utrumque onomatopoeticum esse statuit Apio EM. 737, 56. σφάραγος ὁ φάρυγξ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γενομένου ψόφου, quod de illo concedimus, sed φάρυγξ fortasse ab alia stirpe propagatum est qua φάραγξ. Musci arborei genus σφάγνος dicitur et φάσκος v. Schneider. ad Theophr. T. III. 179. Φρυᾶται βριμμενῆ Hes. quum ante φριξ positum sit, fortasse sic scribendum est φριᾶται βριμαίνει similiter nomini Σφριαί ἀπειλαί.

De vocabulis, quae gutturalem habent cum sigma conjunctam, veteres literatores haec tradunt: Ἀλέξανδρός φησι τοὺς παρ' Ὀμήρῳ χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι — καὶ Σπεύσιππος οὕτως αὐτοὺς ὀνομάζει Athen. IX. 391. C. Theogn. Can. 136, 4. Schol. Paris. ad Theocr. I. 134. qui utroque nomine eandem avem notari indicant; sed ex Aeliani verbis XV. 28. τοὺς τιθέντας τὸ σίγμα ἀμαρτάνειν τῆς Ὀμήρου περὶ τὸν ὄρνιν γνώσεως sequi videtur eum scopibus aliam tribuisse naturam atque copibus, quos nemo memorat nisi forte Hesychius Γῶπας κολιούς Μακεδόνες, quod nomen Sturzius γῶπας scribit. Sequuntur alii; Photius σκόνυζα Φερεκράτης· καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι. Erotianus Κορδίνημα γράφεται καὶ σκορδίνημα et Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν γράφεται· ἔστι δὲ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν. Ac verbum σκορδινᾶσθαι, cui sigma nunquam decedit, cum σκορδάζειν id est σπᾶσθαι v. Proll. 225. et cum κόρδαξ ⁴⁷⁾ cognatum esse suspicor. Alterum

cadium vero 52, 30. ubi de propriis agitur, pro φῆλος ponendum est Σφῆλος.

47) Κόρδακα ἐλκύσαι Aristoph. σύρειν pro saltare et ἡ τῶν συριῶν ὄρχησις recentiores v. Keil. Inscript. Boeot. p. 143.

EM. ex σκαίρειν et μύειν conflatum censet, quae quidem paulo insolentior est compositio nec tamen Graecis inconcessa; nam et σκαλαθύρειν concrevit e verbis σκάλλειν et ἀθύρειν, et quod illi persimile est κίλλαμαρύζειν *nictare* ex ἀμαρύσσειν et verbo a Graecis derelicto *cillere*, unde *cilium* dicitur et *supercilium*. Verbo σκαίρειν sigma non detrahitur sed nomini Καρθμοί κινήσεις Hes. Σκίδνημι καὶ χωρὶς τοῦ σ ὡς σκάπειτος καὶ κάπειτος, καὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν κατὰ Epim. Cram. I. 388. Hoc ultimum, quod alii ad κέρας et κέρα referunt, in vicino habet nomina κάραβος et scarabaeus Proll. 286. Quod antecedit nomen, attestatur Hesychius Κάπειτος τάφρος, οἱ δὲ σκαπετόν (sic) cui si componimus laconica Κατὰ λουτήρ Hes. ⁴⁸⁾ latinumque *cavus* et alia rerum cavarum vocabula κόοι et κῶοι τὰ κοιλάματα, κώθων, κώδων, κώδεια, eo deducimur ut sigma huic familiae a principio defuisse putemus, quod usitatis σκάπτω, σκαπάνη, scapha etc. penitus increvit. Κίδνασθαι et κεδάννυσθαι Homerus Hesiodusque non ponunt praeter si aliter versum concinnare nequeant; quare in H. H. in Merc. 232. pro κίδνατο in principio versus scribendum videtur σκίδνατο ut in H. in Cer. 277. et Paull. Silent. Amb. 124. idemque codd. plerique praebent in cantico Eur. Hec. 916. ⁴⁹⁾ Nec κεδάζω et κεδαίω inveniuntur iis locis ubi metrum σκεδάζω admittit. Ab his modico spatio distat κεδάζω, quod proprie dicitur de fissione lignorum, ξύλα κεδάσαι. Quod vero hinc derivatum est σκέπαρνον nemini dubium videbitur quin idem sit Κέπαρνον ἀξίνη Hes. et quod eodem nomine explicatur κέρνα v. Proll. 280. Neque tamen cuiquam in mentem venit in duobus Homeri locis, ubi syllaba brevis ante σκέπαρνον non producit, κέπαρνον reponere etsi non defuerunt qui ob hanc causam Κάμανδρος et Καμάνδριος scriberent, quod probavit Nonnus III. 39. sed Priscianus de Metr. III. 404. neutrum ad-

48) Idem Πύελος σκάφη, ἐμβατή· Schol. Arist. Eqq. 1060. πύελος ὄρνγμα, ἐμβατή· ἐνθα ἀπολούνται id est solium.

49) Non aliter dicitur in oratione numeris soluta Aristot. Probl. XXIII. 16. p. 933. a. 30. Lucian. Dial. Deor. XX. 5. et alii posteriorum; Plato vero et Xenophon σκεδανύναι praeferunt.

mittit; Timo autem in exitu hexametri fortasse non ἐλάσσονα σκινδαφοῖο scripsit sed quod aequè usitatum est κινδάφοιο. Ante σκιά vero et derivata σκίαйна, σκίουρος, constat vocalem brevem saepe non produci et huic quoque principium assignatur tenuius: σκιά παρὰ τὸ κίω τὸ ἀκολουθῶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἢ συνακολουθοῦσα EM. 717, 33. Choerob. in Psalm. 135, 8. quomodo latine assidui comites *umbræ* vocantur; vel potius a mobilitate, nam κίνυγμα Glossographi interpretantur σκιάν Parall. 72. κινεῖν autem et κίειν congenerata sunt; Schneidero, qui illud cum σκέπω componit v. Techn. 37. subvenit Platonis locutio σκιάν καὶ σκέπη παρέχειν Tim. 76. D. et verborum ἐπισκιάζειν et ἐπισκίπτειν apud interpretes S. S. synonymia. Sed reddam cetera Grammaticorum testimonia: σκάριφος καὶ κάρφος Sch. Arist. Rann. 1534. de quo dixi in Parall. 294. Σκνίψ καὶ κνίψ οὐδὲν διαφέρει ἢ μόνον κατὰ κλίσιν Epim. I. 391. quod confirmat Theognostus Can. 135, 31. σκνίψ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ χωρὶς, idque convenientius primitivo κνίζω Parall. 114. σκόρδυλα — ἐνιοι κορδύλη Hes. cui nomini quum subjectum sit πᾶν τὸ συνστραμμένον Suid. traducimur ad ὄρδημα *glomus* sive *τολύπη* v. Proll. 124. et 127. Κάμωνα λέγει τὴν σκαμωνίαν κατ' ἐνδειαν τοῦ σ Sch. Nic. Al. 484. et non diversa videntur andronymica Κάμων et Σκάμων pater Sapphus, quem Herodotus Σκαμανδρώνυμον vocat. Alia apud Glossographos leguntur locis diversis sed potestate eadem: Λάκτις ἢ σκντάλη ἢ παρὰ Δωριεῦσι λέγεται κοντάλη Etym. Ms. Bastii ad Greg. 388. λάκτις ἢ κώταλις Suid. nisi hoc ab alio principio κόπτω natum est v. Proll. 97. Ejusdem notae sunt duo vulpis nomina καφώρη et σκαφώρη, κιδάφη et σκιδάφη Proll. 292. et quae idem praebet Hesychius κελλόν στρεβλόν, σκελλόν διεστραμμένον, κόρνος et σκόρνος ἢ κεντρομυρσίνη sive ὀξυμυρσίνη ruscum sive ut nunc vocant ruscus aculeatus, qui quum etiam μυρτάκανθα appelletur, in memoriam venit cardui genus cui nomen ἄκορα, postremo verbum Κίμψαι ἐρεῖσαι pro σκίμψαι, cui quae conjuncta sunt vocabula omnia sigma fixum et ut sic dicam indelebile habent σκάπρος scarpus, σκήπτρον, σκίπων, σκίμπους παρὰ τὸ σκίμπτω

Eust. 1077, 64. ⁵⁰) In Aristot. Probl. XVI. 4. τοῖς ξυρρομένοις (id est ὑποσυρρομένοις) τὰ σκέλη καὶ ὧν τοῖς κολί-θρους ἐφαρπάζουσι Hemsterhusius ad Poll. X. 48. σκολί-θρους corrigit ex Platonis loco οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, sigma antecedentis vocabuli iterandum ratus. Eandem literam Meinek. Com. Fragm. T. IV. 124. temere repetitam suspicatur in *versu incerti poetæ κατοικιδίοις σκαλαβώταις*. Vulgo enim stellio *καλαβώτης* vocatur v. Jacobs. ad Ael. 220. et Graeci novitii non raro consonae kappa praefigunt sigma σκύπτω dicentes pro κύπτω, σκόνῃ pulvis, σκεβρός pro curvus. Sed *σκαλαβώταις* legitur etiam in Nicephori scholiis ad Synes. p. 363. A. ubi versus ille ex oraculis Chaldaeis profertur, eaque scriptura convenientior est veriloquio; nam hoc animalculum muros subrepat ideoque a Simeone M. *τοιχοβάτης* nominatur, *σκαλοβασία* autem dicitur ἡ ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναρῶ-ησις Psell. in Vers. Polit. v. 279. p. 214. T. III. Anecd. Boiss. ubi meliores codd. *καλοβασία* praebent; *σκαλοβατεῖν κλίμακι ἀναβαίνειν* Hes. v. Techn. 392. Hinc venio ad vocabula quae pluribus modis inter se differunt nec tamen affinitatis speciem exuunt ut *κνέφας* et *σκηῖφος τὸ σκότος*, *σκηπαῖος*, *ἐπισκηφοῦν* et alia ejusdem stirpis Techn. 315. a *κνίζω κνιφός* sive *σκηφός* et *κίμβιξ*, *κιμβεία*, et ab eodem verbo *Κνῖδαι σκηῖφαι* Hes. *Σκίναξ* leporis epitheton supra allatum C. I. §. 1., quod Schol. Nic. Th. 575. *ἐκκίνητος* interpretatur, non diversum est a *κίναδξ ἐκκίνητος* Hes. Idem *Κύλλας σκύλαξ Ἡλεῖοι*, *Σκύλλον τὸν κίνα*, quam

50) Hic sellam plicatilem denotare videtur, quae proprie ὀκλαδίας vocatur id est δίφρος συγκεκλασμένος Sch. Eqq. 1381. sive *πιτυκίος ἀπὸ τοῦ ὀκλαῶσθαι* (κλαῶσθαι) Hes. idemque *σκιμπους* dici potuit, nam *σκήψαι* et *κλάσαι* synonyma sunt Hes. Vulgo autem hoc nomine non sella plicatilis declaratur sed grabatus sive lectus pedibus humilibus varisque; *σκιμπους τὸ χωλὸν κραββάτιον παρὰ τὸ σκαμβοῦς ἔχειν τοὺς πόδας*· *σκιμβάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν* Sch. Ar. Nubb. 252. Synesius tamen de Regn. p. 23. D. utrumque nomen conjunxit *τῶν ἀκολούθων οἱ τοὺς χθαμαλοὺς σκιμποδίσκους ὀκλαδίας φέροντες*. Haec autem conveniunt eo quod claudicantes ὀκλαζόντων speciem praebent. Scimpodii synonymon est *ἀσκάνητης* sive *σκάνητης* fortasse cum eodem adjectivo *σκαμ-βός* connexum.

scripturam confirmat Herodianus Epim. 73. fortasse a σκύλλα, σκύλον, unde Eustathius verbum σκολύπτειν derivatum putat⁵¹⁾, Hesychius vero quum id verbo κολουέιν explicat, conjecturam praebet utrumque a κόλος κολοβός derivatum esse; Σκυρίττω κερατίζω Suidas solus novit. Κύλλαρος et Σκύλλαρος attigi in Proll. 255. Σκύφος incertum utrum cum κύμβη, κύπελλον similibusque vasorum vocabulis cohaereat an idem sit quod σκάφος. Sed communem a κόρος originem habere videntur κυρσάνιος ὁ νεανίσκος et quae idem significant σκύθραξ sive σκίρθαξ atque σκυρθάλιος. Verbum κανάζειν Hesychius ἀποσκάζειν interpretatur, σκάζειν autem cum σκαιός ut in EM. traditur, cumque σκαμβός et σκιμβός cohaeret v. Diss. III. §. 2. Haec exempli causa sufficient. Jam de duabus gutturalibus, quae sigma sequi possunt, restat altera chi. Pro Χαστηρία ἡ ἀνείργουσα Hes. Salmasius dubitat ne σχαστηρία scribendum sit et similiter Hippocrati pro χασμός Coraes restituit σχασμός, quorum ut neutrum improbo, ita de affinitate verborum cedendi et laxandi χάζειν, σχάζειν et χαλᾶν, quae dixi in Techn. 84.⁵²⁾ non muto. Χελυνάζειν et σελυνάζειν Theognostus 12, 7. et Hesychius eodem modo interpretantur φλυαρεῖν, eaque Schneiderus ad χλενή refert, hoc autem EM. a χειλος repetit, cujus paraschematismus est χελύνη, et simili metaphora μυλλαίνειν, hoc est subsannare, a labiis sive μύλλοις translatum esse constat. Σχέραφος, σκέραφος et κέραφος grammatici pariter exponunt χλευασμός λοιδορία cf. Proll. 292. unde non longe absunt σκερβόλλειν et κερτομεῖν. Σχῦρος ἐχῖνος Hes. a χήρ derivatum videtur nec dissimile est χοῖρος, unde compositum χοιρόγρυλλος modo hystricem modo erinaceum significat⁵³⁾. Nomen χίδρα ad σχίζειν

51) Hesychius Ἀπεσκόλυπτε ἀπέσκεπε τὸ δέσμα, ὅθεν καὶ σκολοδέφης, quod vulgo dicitur σκυλοδέφης.

52) Arist. Nubb. 740. σχάσας τὴν φροντίδα et paullo post 761. ἀποχαλᾶν τὴν φροντίδα id est laxare.

53) Ὑστρίξ ὁ ἀκανθόχοιρος, ὁ χερσαῖος ἐχῖνος Suid. Χοιρόγρυλλος ἐχῖνος Cyrill. Huc etiam verba conveniunt Ἀποχοιριάσαι ἀποσκιρτῆσαι ἀποσοβεῖν — ἐνιοὶ δὲ καὶ διὰ τοῦ π ἀποσχυρῆιάζειν Anecd. Bekk. 439. cf. Techn. 131.

retuli in Proll. 291. a quo non multum abest *χιτών*, si id proprie pannum significat ut *ράκος*, quod ab alio scindendi verbo derivatum est.

Liquidarum uni *μῦ* sigma in eadem syllaba praecedere potest et hinc saepe soni aspirandi causa adjicitur neque non raro detrahitur. *Μάραγδον ἄνευ τοῦ σ λεπτέον* παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται Athen. III. 94. B. sed alii pleonasmum haud inique ferunt v. Proll. 303. *Σμαράγνα μάστιγξ καὶ χωρὶς τοῦ σ* Hes. utrumque conveniens verbis quae l. c. attuli. Pro *μαρίλη*, quod ibidem p. 117. ad *μαραίνω* retuli, in Aristot. Mirab. c. 41. p. 835. a. 25. *σμαρίλη* scribitur codicum consensu summo. *Μωλυθεῖσα πικρὶ σμαλερῷ* Poet. de Herb. 101. Hermannus olim corrigendum censuit ad Orph. p. 718. postea revocavit. *Μέρδης* Persa Aesch. Pers. 774. alibi *Σμέρδης* vocatur, quod Blomfieldius substituit. Horum etyma sepulta sunt. Sed cum verbo *μηρύεται ὑπόθι* *κισσός* Theocr. I. 29. cognitionem habent *Σμηρία* *κισσός*, *Σμηρίγγες* *πλεκταὶ* *σειραί*, *βόστρυχοι*, *Μήριγξ* *ἄκανθα ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων γενομένη* Hes. et quod Eustathius duplici modo scribi testatur p. 1333, 32. *Ὁμηρος μὲν μῆρινθον οἶδε, Πανσας δὲ ἐν τῷ λεξιῷ καὶ μετὰ τοῦ σ ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις* v. Parall. 167. *Μίγω* δ καὶ *σμίγω* λέγεται Moschopolus Sched. 116. e sentina hausit. *Σμικρός* Atthis antiqua recepit v. Bredow Dial. Herod. 121. Eustathius 857, 27. *τὸ σμίλαξ καὶ δίχα τοῦ σ μίλαξ*. *Milax* Romani ignorant sed *smilacis* nomine diversas significant stirpes et Graeci quoque, si Eustathio credimus 1822, 21. cardui genus *σμίλακα* appellarunt, plantam *μύλακα*, sed hoc discrimen ob perpetuas librorum dissensiones approbari non potest v. Jacobs. ab Ael. p. 230. Elmsl. ad Bach. 108. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 163. *Σμοιός* et *μοιός* δ *σκυθρωπός* ad *μύω* retuli Techn. 274. *Σμογερός* *μοχθηρός* Hes. nihil differt a *σμυγερός*, cujus origo ambigitur *ἐπισμυγερός* ἀπὸ τῶν ἐπισμυχομένων—ἢ ἐπιπόνως (id est *μογερός*) αἰολικῶς Sch. Od. III. 195. IV. 672. Idem *Σμυδρός* *διάπυρος* *σίδηρος*, *Σμῦς* δ *μῦς*, cujus synonymon est *σμίνορος*, *Σμυκτῆρ*

asis pellis et corticis notionibus ut in sermone latino
 ex nucleorum malorumque appellatur *cutis*, *corium*, *ma-*
lum, σκύλος καρύσιο Nic. Al. 270. idemque ordinem in-
 ns φλόον appellat cutem humanam. Suidas Τλεγγίς
 ἰδός ἥ καὶ στλεγγίς, cui sigma debetur ex etymo v.
 un. 55. sed glossa insiticia est. — Ἐπιτέλλειν τὸ προς-
 εἶν καὶ ἐντέλλεσθαι· ἐξ αὐτοῦ δὲ προςθέσει τοῦ σ
 τολή ἢ ἐντολή Schol. Prom. 3. quem pleonasmum Tho-
 quoque ex hoc loco enotavit metroque attribuit. Nec
 a unquam ἐπιτολή ponitur pro ἐπιστολή ipsaque verba
 ἔλλειν et ἐπιστέλλειν etsi saepe permutari possunt,
 > secius diversa habent principia τέλλειν tollere et
 λειν sistere, quorum illud ad ταλάσαι inclinatur, alterum
 εἶσαι v. Techn. 115. — Homericum περιστένεται γαστήρ
 ἰ. interpretatur στενοχωρεῖται· βέλτιον δὲ παρεμπε-
 τένα τὸ σ ὥστε εἶναι ἀντὶ τοῦ τείνεται. Id potest qui-
 accipi pro distenditur sed proprie tamen significat
 αἰται. — Τρύχρον τὴν πόαν· σὺν δὲ τῷ σ στρύχρον οὐ-
 χᾶ αἶρον Phot. cui fidem affert Theophrasti cod. Urb.
 σαν exhibens et Schol. Theocr. X. 37. τρύχρος καὶ
 τη εἶδος λαχάνου· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ
 σ, nisi φωνὴ τρύχρος sive τρίχρη h. l. potius signifi-
 τρύζουσας stridulam. Eadem est inconstantia verbi
 φωνοί δὲ στρύζειν Erotian v. Techn. 80. adn. Huic
 ἢ τρύζειν sigmatismum effugit, sed nomen hinc ortum
 μός sive τριγμός in codd. Aristot. H. An. IV. 9. p.
 19. στριγμός scribitur ut στρίβος ἢ λεπτή καὶ ὀξεῖα
 Schol. Ar. Ach. 1048. strix a stridore ut Ovidius
 η. Praeter usitatum θριγκός quondam receptum fuit
 τρός περίφραγμα τειχίον et Στριγκός τειχίον Hes. quo
 tis utitur Σηκός ἔπαυλις στριγγῶ περιεχομένη. Pro
 ῥῆσαι θάψαι Hes. non ταρχῦσαι, ut Hemsterhusius
 ῥ. scribendum est sed τριγγῶσαι hoc est sepire et per
 nymiam sepelire; nam sepulcra septo circumdabantur,
 σ σηκός, quod Timaeus περίφραγμα interpretatur, prae-
 s. sepulcrum significat ⁵⁶). Στυμφαία urbs eadem

56) Κατεκοιμήθημεν ὕσον σίλην Aristoph. fortasse non stillam

Τυμφαία sive *Τύμφη* vocatur v. Ellendt. ad Arrian. I. 7, 6. *Στυφεδανός* Suidas temere arripuit ex Aristophanis loco, ubi ante *τυφεδανός* posita est vox in sigma exiens. Sed *Στραχύ τραχύ* Hes. minus suspicionis habet. Idem *τυπάζειν* κόπτειν et planius EM. 120, 3. *ἀπεστύπαζον ἀπεδίωκον* παρὰ τὸ τύπτω *ἀπετύπαζον* πλεονασμῷ τοῦ σ, sed 731, 38. probabilius a nomine repetit: *στύπος* πρέμνον, ἀφ' οὗ *Ἀρχιλόχος* ἀπὸ *Θυρέων* *ἀπεστύπαζον* et p. 633, 27. ὁροῦ *τύπος* ὁ ἐν τῷ ὄρει τὰ στύπη κόπτων *Ἀρχιλόχος* *ἀπεστύπαζον*. — Anecd. Bekk. 303, 10. *στυρβάσαι ταράξαι*, ἀφ' οὗ καὶ *τύρβη*, unde *τυρβάζειν* productum est, quod solum novimus. De affinitate verborum *τρέπω* et *στρέφω* disserui in Techn. 55. Nec dubitem adiectivum *στρηνές*, quod Schol. Apoll. II. 318. tribus verbis explicat *σκληρόν ὄξύ καὶ τορόν*, et cum hoc cognationem habere et cum *τρανός* ὅπερ *παράγωγον* ἐκ τοῦ *τορῶ* *τετραίνω* Eust. 1532, 4. proprieque dici *στρηνές βοῶν* et *στρηνοφωνεῖν* de voce acri quae aures quasi perforat. Hesychius addit *Τέρεμνος* *ἰσχυρός* ἢ *στέρεμνος*, nisi pro hoc, quod non legitur, *στερέμνος* scripsit idque non interpretandi causa sed corrigendi; nam *τέρεμνος* non *ἰσχυρόν*, *στερεόν* significat sed tenerum a *τέρην* derivatum (ut *βέλεμνον*) cuius contrarium est *ἀτέραμνος*.

XIV. Articulum *ὁ* e *τός* extitisse abjecta prima et postrema consona Apollonius docet Synt. I. 20. et amplius de Adv. 592. *ἡ οὗτος ἀντωνυμία παραχθεῖσα ἀπὸ τοῦ δς λείπει τῷ τ* — ὅπερ δέκνυνται καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ. τὸ γὰρ οἱ τοί φασι *Δωριεῖς* καὶ τὸ αἱ ταί cf. Ahrens. Dor. 265 sq. idemque etiam pro relativo αἶ ponunt non Diores solum sed poetae etiam epicī praesertim posteriores improbante Scholiasta Nic. Al. 2. τὸ τέων οὐκ ὀρθῶς κεῖται· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων. βούλεται δὲ λέγειν ὦν, nisi forte ob solam ambiguitatem reprehendit, qua caret *τέης* v. 539. *ἀσπίδας* — — *τέων αἱ μὲν* — Call.

significat sed *τῶν* titivillitium a *τῶλω* vello unde *τῶλαι* flocci τὰ καλούμενα *ξύσματα* v. Techn. 255. Similiter translatum est *καταμύσαι πῆν ἔχνην* Vesp. 92.

Del. 185. Schol. ὄντινων, alii pro τάων positum putant. Similiter particulae: τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται Schol. Apoll. III. 807. τὼς ἀντὶ τοῦ ὡς Sch. Nic. Th. 240. τότε ἀντὶ τοῦ ὅτε glossa interlinearis ad v. 595. aliaeque a Stollio coacervatae ad Antim. p. 34. cf. Hartung. *Ueber die Kasus.* 270. quae enallage plerumque pertinet ad hiatum evitandum vel ad productionem syllabae brevis sed reperitur etiam in principiis versuum v. Naek. Hecal. p. 84. ut τῆμος ὅτε Nic. Th. 31. et ἥμος ὅταν 75.⁵⁷) quodque in EM. 756. affertur τῷ τέως τινὲς ἀντὶ τοῦ ἕως ἐχρήσαντο, id non solum in carminibus deprehendimus sed etiam in sermone numeris soluto et apud Atticos ipsos v. Schol. ad Plat. Hipparch. p. 334 Bekk. licet negent Schaeferus ad Dem. 566, 16. et Rueckert. ad Pl. Symp. p. 108. — Τὸ τήγανον ἴσωνες χωρὶς τοῦ τ ἥγανον λέγουσι Athen. VI. 229. B. per aphaeresin si verum dicit Eustathius 1862, 8. ἀπὸ τοῦ τήκανον τήγανον. Quod vero in EM. 428, 27. huic praemittitur ἡλυγέτη· τοῦτο ποιητικὸν ὡς τὸ ἥγανον τήγανον, adhuc non inventum neque inveniendi spes est. — Τηῦσίη γίνεται ἀπὸ τοῦ αὐτως (hoc spiritu) μάτην Sch. Od. XV. 13. πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ αὖσιον, δεύτερον τὸ παρ' Ἀλκιμᾶνι ταύσιον, τρίτον τὸ παρ' Ὀμήρῳ κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τηῦσιον· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 171, 7. Schneidewinus ad Ibyc. 155. omnibus anteposit ultimum et ob aetatem auctoris et quia vocabula seculorum decursu facilius atterantur quam incrementum. Cautius iudicat Hermannus ad Eur. Bacch. 110. formas quae plenius sonent ut plurimum antiquiores esse solere, satisque certum est adolescente sermone literas non solum defluere sed etiam affluere, et apud Homerum ipsum non pauca

57) Bernhardy ad Dion. 1158. ubi ἥμος ὅτε pro τῆμος ὅτε receptum est, haec duo synonyma esse statuit pleonasmo juncta ut ὡς ὅτε in Call. Dian. 4. Ἀρτεμὶν ὑμνέμεν ὡς ὅτε πατὴρ ἐφεξομένη γονάτεσσι — — τάδε προσέειπε γονῆα. Hic tamen ὡς deesse non potest, redundat vero ἥμος, nisi pro τῆμος accipitur. Callimachus per inconsequens participio usus videtur pro indicativo. Longe alio fert Buttmanni opinio. Lex. II. 228. ἥμος nihil aliud esse nisi nomen ἥμαρ proprieque significare ἡματι τῷ ὅτε.

leguntur vocabula composita, derivata, interpolata, quibus quae natura antecedunt uno aut altero seculo post eum quasi e tenebris emergunt⁵⁸). — *Τάρπη κόρινθος μέγας* παρὰ τὸ αἶρειν τι ἄρη καὶ πλεονασμῷ τοῦ π ἄρη καὶ τάρπη EM. 746, 55. idque confirmatur quodammodo latino nomine *aerones*; sic enim fisci spartei vocantur ἀπὸ τοῦ αἶρειν ut *aerummulae* v. Proll. 242. Multo tamen probabilius est τάρπη sive ταρπός non aliam originem habere quam synonyma ταρρός et τρασιά hoc est verbum τέρσαι. Eustathii notationem 773, 40. τένδειν ἀπὸ τοῦ ἔδειν πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τοῦ ν in medio relinquam et ex iis quae in Epim. II. 414. et EM. proponuntur p. 764, 37. τραχὺς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως — ἥ παρὰ τὸ ταραχος et p. 702, 43. ῥάχης Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, ὡς δέ τινες διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ῥαχία παρὰ τὸ ῥάχει δοικέναι ἢ παρὰ τὸ ῥάσσω, hoc modo assumo his vocibus significari res tactu auditu asperas, unde βρακίαι αἱ τραχεῖς τόποι Hes. et ῥάχης quoque, quae eadem ἄκανθα et spina nominatur, ab asperitate dicta videtur licet prosodia discrepet cf. Bredow. Dial. Her. 126. Cum ἄρροθος et τάρροθος in Proll. 143. conjunxi nomen urbis Boeotiae Ἄρρη — καλεῖται καὶ Τάρρη ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν, quem suspicor illam appellationem antiquiorem iudicasse; quippe urbs sic dicta videtur quia εὐαρνός erat ut Ῥήνη et Ἀρήνη v. Parall. 302. Hic locus me admonet andronymici, de quo Sch. Apoll. I. 105. Ἀισχύλος τὸν Τίφην Ἴφην καλεῖ consona praeoisa, siquidem ille gubernator Argus navis denominatus est ab urbe patria Siphis, Σίφαι.

58) Τύχης ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ῥήματα Sch. II. XI. 684. βαρβαροφώνους εἶρηκε τοὺς Κάρας, βαρβάρους δ' οὐκέτι Strab. XIV. 661. Sic idem composito ἐννομή utitur, simplici νόμος abstinens Plut. Vit. Hom. c. CLXXV. 564. eaque ratione Herodíanus defendit adverbium κρῆθεν a primitivo κάρη derivatum, quod Homerus ignorat: καὶ γὰρ ἄλλας παραγωγούς λέξεις ἐπίσταται ἄγνωὼν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις (sic emendavi in Techn. 354.). Rosarum idem nullam mentionem habet sed deam ῥοδοδάκτυλον appellat; Πρύτανις, Ἀλέτωρ et Ἀλεκτρυών apud eum nomina propria sunt ab ignotis appellativis.

autem sive *Τίφαι* dictae sunt a situ palustri (παρὰ τὸ τίφος) v. Proll. 59. (ubi male paroxytonon est). His subjungerem *ἴφνον* et *τίφνον*, si satis constaret utroque nomine eandem declarari plantam. Nicander metro coactus est ut tribus locis *ἔρφος* usurparet pro *τέρφος* vel *σιτέρφος*, de quibus suo loco dixi. Quaedam ignotiora praebebat Hesychius: *Ταυληρόντα* (sic) *ἰμάντα*, quod Albertius *ταυληρόν τὸν* — scribendum esse monet et ad *Αὐληρόν χαλινόν* revocat; *Τέλα σπεῦδε*, *Τεπτὰ ἐπτά*, *Τρηγαλέον διεξήνογόντα*, *Τάρ δέ ἄρα*, cujus particulae (encliticam dico) crebra est apud Grammaticos mentio v. Lehrs. Quaest. 131. sed non memini fuisse qui eam ex ἄρ natam dicerent. Mirabilis est verborum *εἰλίσσειν* et *τυλίσσειν* convenientia: *Ἐλιξ τύλιγμα*, *Ἐνετύλιξεν ἐνείλησε* Hes. *ἐνετύλισσε τὸ σῶμα σενδόνι καθαρά* Matth. XXVII. 59. unus cod. *ἐνείλησε*, quo ipso utitur Marcus in eadem re XV. 46. De fasciis, quibus infantes involvuntur, Soranus Mul. c. LXX. 166. modo *περιεἰλίσειν*, modo *περιτυλίττειν* et Sch. Od. VII. 53. *ἡλακάτη τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυλίσσονται τὰ ἔρια* sed v. 105. *ἔρια περιεἰλούμενα τῇ ἡλακάτῃ*, quod illo tritius est et ad vulgi usum appositius; quare adnotatur a Schol. Lucian. Nigr. §. 7. *σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον*. Et res similes similiter appellatas esse documento sunt nomina *ἰλλάς* et *τυλάς*, quibus turdorum differentiae notantur Athen. II. 65. A. et alloquia familiaria *τὸ μὲν τέττα προσφώνημά ἐστι φίλον*, *τὸ δὲ ἄττα τροφέως*, *τὸ δὲ πάππα πατρός* Eust. 659, 52. quorum primum EM. 755, 1. ab ἄττα, Eustathius 167, 3. ab ἄππα ortum dicit, sed quod idem de uno horum pronunciat p. 1793. 11. *τὸ ἄττα λέξις ἐστὶν ἀπαράγωγος, ἀκίνητος, πρωτόθετος, διὸ καὶ ἀμετάληπτος ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται*, valet de universis.

XV. *Φαρῶ ἀπὸ τοῦ ἀρῶ πλεονασμῷ τοῦ φ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ὀροτριθεῖσαν* EM. 788, 25. *Βούφαρος ἢ ἐβάρτος γῆ· φάρος γὰρ ἢ ἄροσις* Hes. v. Techn. 304. — *Ἔνω* et *φένω* Etymologorum commenta sunt, minimeque convenit quod Schol. Oppian. Hal. I. 154. et Tzetz. ad Lyc. 396. affirmant *φαινῶ τὸ λάμπω* ex αὖω sicco factum esse. — *Φλυσῶσα μαινομένη*

Hes. certum est pro *φλυσσῶσα* scriptum esse sed utrum aliqui *φλυσσῶν* dixerint pro *λυσσῶν* an pro *φλύειν* et *φλυαρεῖν*, in incerto relinquitur; insanus *μανίης ὑπο μυρία φλύζει* Nic. Al. 214. Pro *Λυττεῖ* πολλὰ λαλεῖ Ruhnkenius *φλυάττει* restituit, pro *Λυάξει* *φλυαρεῖ* Kuesterus *φλυάζει*, sed immutatum repetit Theognostus Can. 22, 3. Ad alterum genus referuntur haec: τὸ ἥ ἀπὸ τοῦ φῆ δοκεῖ γεγενῆσθαι καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ φ Schol. Od. VIII. 186. *φημί καὶ ἀττικῇ ἀποβολῇ ἡμί* EM. 416, 26. atticam vocans hanc abjectionem non quo Attici solitum habeant aspiratam omittere sed quia *ἡμί* et *ἦν* δ' ἐγὼ illis ita peculiaris sunt ut etiam ab imitatoribus Atticismi per omnem occasionem ingerantur cf. Fritzs. ad Arist. Rann. v. 37. *Ὁμηρος οὐκ οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς* (id est *ῆ*) ὁ δὲ *Ἀντίμαχος καὶ Καλλίμαχος* Schol. A. ad Il. XIV. 499. cf. Stoll. ad Antim. 99. — *Φορμῖαι λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὀρμῖαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὐορμον* Strab. V. 233. Appellativum *φορμός*, quia non solum aeronem significat sed ut Schol. Plut. 542. dicit, *πᾶν πλεκτόν*, nostrorum doctorum aliqui ab *ὄρμος*, *εἰρμός*, *εἴρω* ductum putant, veteres a *φέρω* EM. 798, 55. quod nescio an praeferendum sit. *Αἰσύλη* Hyadis nomen est Sch. II. XVIII. 486. quae in Hesiodi versibus saepius repetitis (Marckscheff. p. 353.) *Φαισύλη* vocatur ut soror ejus *Φαιώ* fortasse a *φάω*. *Ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ῥίγος* οὕτως *Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Theogn. II. 89, 32. Hinc derivata *ῥιγῆσαι* et *ῥιγῶσαι* significatione differunt fere ut latina rigere et frigere, rigor et frigus, quibus accessit diversitas quantitatis. *Υἱός* εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω κατὰ τοὺς παλαιούς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω, διὰ μόνον τοῦ υ ὤφειλε γράφεσθαι Eust. 1459, 49. et sic attice scribi affirmat p. 22, 43. idemque Photius tradit de feminino *μῦα καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς*. Id quidem in codd. Aristot. H. Ann. V. 1. p. 539, 11. et saepius ita scriptum reperitur ut tabani nomen *μύωψ*, quod hinc derivatum putant v. Parall. 291. ⁵⁹) et in lapi-

59) Sic in derivatione iota diphthongis saepe subtrahitur *Ἀλαῖ* *Ἀλαιεύς* καὶ *Ἀλαεύς* ἐνδείξ τοῦ ι καὶ ἔθος ἀττικόν — *Ἀλπεια* *Ἀλπεάτης* Steph. *σιτυππεῖον* *σιτυππέινος*, *Εὐβοια* *Εὐβοεύς*, *υἱός* *υἱόδιον* etc.

dibus etiam ἐστὴν α̃ et similia v. Franck. ad Inscr. Richter. p. 397. ipsumque ὅς in epigraphis sat antiquis v. Keil. *Zwei griech. Inscr.* p. 18. sed ut haec scriptura in Atticorum libros recipiatur necquidquam contendit Giesius de Dial. Aeol. pag. 27 sq. nedum ut Nauckio nostro accedamus in Aristoph. p. 53. ad n. 2. homericum νίός in ὅς vertenti. De etymo non repugno et ab eodem φύω nomen ὕλη propagatum esse dudum consensi Techn. 275. Ex Photii verbis ῥάχους τὰς ἀπανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους colligat aliquis eum huc inclinasse ut literam τ excidisse putaret, sed quod addit Sophoclem ita dixisse τοὺς φραγμούς ad aliud tendit etymon a Schol. Nic. 868. indicatum ῥήχος ὁ φραγμός, unde consequitur ῥᾶχοι proprie significare sentes vepresque quibus sepes contextuntur et φράσσειν locum vepribus vel pariete craticio sepire, utrumque autem ap. Herodotum tropo etymologico junctum esse ῥηχῶ περιῤῥᾶσθαι, et ex synonymis compositum Κλαδάραχοι sive κλαδόραχοι φραγμοί Hes. — Adverbium Ὑράξ μίγδην Hes. certe a φύρω v. Parall. 77. — Φάσκωλον Grammatici ab ἀσκός derivatum putant Proll. 134. — Quod Josephus in Synops. 566. pro exemplo aphaeresis proponit φθισάνη θισάνη, ea mera est barbaries; *tisanam* scriptores infimae aetatis τὴν πτισάνην vocant ut *tisin* τὴν φθίσιν. De adjectivis φοξός et φολκός si quid dicendum est, nihil veri similis reperio quam alterum cum ὀξύς ut in Gud. 556, 42. dicitur cognatum esse, alterum cum ὀλκός ac proprie significare eum qui *pedes trahit* quod de choliambo dicit Ovidius Rem. Am. 379. ut Philoctetes δύστηνον ἐξέλκων πόδα Soph. Ph. 291. id est claudicans, alius quis dicitur ἐπισύρειν τὴν πόδε Diog. I. 81. utrumque autem hoc modo differre quod ὀλκός indefinitam habet trahendi significationem, φολκός autem, quantum ex unico illo Homeri loco colligi potest, de pedibus modo dicitur ⁶⁰). Idem ab ὀξύς, quod multis rebus commune est, differt φοξός, hoc est ὀξυκάρηνος et sic saepius vocabulorum primitivorum potestates non compositione solum et

60) Doederlein. Synon. T. VI. 140. confert latinum *falco*; sic autem dicebatur qui pedem introrsus curvatum habet.

Hes. cer

aliqui q

in inc

Nic. A

restit

mut

ref

at

o

quibusdam mutationibus
quod in EM. 792, 43. ad ex-
affertur οἱ θῆρες λέ-
traditum sit nescimus. — Φάλος
(ἡλός quod Hesychius μαινό-
fatuus eadem ratione inter
qua γρέαρ cum ῥέω, unde tractum
apte exprimitur latino *infatuare*. — Φειδώ-
Hes. nihil aliud est quam ἐδώλιον sedile.
significat a verbo εἶω, εἶμι
Parall. 349.

XVI. XVII. De litera chi fabulatur EM. 75, 14. ἀπὸ
ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογουσα τῷ χι δα-
Verba illa permutari quidem
inter se possunt ut in duobus Euripidis locis
et οὐχ ἄξιμαι praebeant certantibus Criticis,
utrumque convenit v. Matth. ad Orest. 1109. sed origo
haud dubie utrique diversa est. Post homericum *λιαρός*
inrebruit *χλιαρός*, quare Grammatici hoc illi interpretamenti
subijciunt cf. Athen. II. 41. B. D. Bredow Dial. Her.
122. et pariter verbo, quod extra illos nemo novit, *Λιαί-
νουσα* *πραινονουσα* Phot. *Ἐλίανθη* *ἐχλιάνθη* Hes. Si primi-
tium est *χλίω*, quod in Techn. ostendi, sequitur homericam
vocem non nativam sed aphaeresi affectam esse, quod et
Eustathius significat 857, 27. nulloque jure impugnat Epim.
Cram. I. 401. themate commenticio usus ἀτὸ τοῦ λιῶ *λια-
ρόν* οὐχ ὥς *τινες* ἀτὸ τοῦ *χλιαρόν* κατὰ ἀσφαίρεσιν. *Χλαῖνα*
vero, quod in EM. ad idem *χλιαίνω* refertur, Schneiderus
rectius a *λῆνος* *λάγνη* lana arcessit, et hinc etiam nomen
laena, quod Strabo pro exotico habere videtur IV. 196.
τοὺς *δασεῖς* *σάγους* *λαίνας* *καλοῦσι* (Belgae). Idem XII. 549.
dubitatur utrum nomen urbis regionisve, quae in Catalogo
navium *Χαλὶβη* dicitur, scribendum sit *Χαλὶβη* an qui vulgo
Chalybes, homericis temporibus appellati sint Alybes. *Ἰτώρη*
καὶ Ἰωνία *Ἀρτεμῖς* Suid. aut in nomine errat aut in co-
gnomine; nam Minerva *Ἰωνία* dicitur, Diana *Νιτωρία* et
Χιτώνη. — Consonarum mobilium ultima est psi exemplo
unico: ὁ *Πρωδιανός* παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος EM.

817, 39. quod Josephus Synops. p. 566. ad prothesin refert; ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος Epim. I. 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens Ther. 155. discrimine ad intellectum nullo sed permagno ad metri tenorem πολέες δ' ἁμάθοισι μιν γέντες σπείρη λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quae Schol. ita explicat διατρίβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ λευκαίνονται τὴν σπείραν κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις, additque ἄμαθος ἡ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει, quae sic transponenda et explenda sunt: ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν ut Schol. Od. II. 326. ἄμαθος ἡ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν. Haec Aristarchi dicitur fuisse distinctio v. Lehrs. Arist. 128. Hoffmann. Quaest. II. 31. Etymon conjectanti a ψάω ψάμμος, hinc ἄμμος ductum videtur intercedente fortasse voce tenuiore σάμμος, quod confirmari posset comparatione latinorum *sabulum saburra*, nisi Romani consonas duplices ab initiis vocabulorum remotas haberent exceptis iis, quas sine ulla mutatione a Graecis mutuati sunt ut *psallo, psora, xystus*; sed aliquantum mutatis substituunt sigma ψιθυρός susurrus, ξηρός serenus i. q. sudus, ξηραίνω seresco. Graecos vero non incredibile est ψαμμός et σάμμος dixisse ut ψάχω σώχω, ψίττα σίττα, ψάγδας σάγδας etc. ⁶¹⁾ — A duplicibus transeo ad conjunctas. Heraclides ap. Eustathium p. 756, 25. p. 842, 46. τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἶρειν εἰώθασιν Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἂν τε ἐν ᾗ οἶον λαιψηρός αἰψηρός, ἂν τε δύο οἶον πλευρά σθράξ, πλάνη ἄλλη ἀντιθέσει εἰς λ' οὕτως ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς γίνεται φθέρῳ καὶ ἄρσει τῶν συμφώνων ἔρῳ. Hoc jure optimo reprobat Herodianus Mon. p. 43. τὸ ἔρῳ εἰ αἰολικόν ἐστί, ζητητέον εἰ αὐτοῦ ἦν τὸ κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὡς οἶονται τινες· hujus enim thema est φθέω φθείρω. Πλάνη cum ἄλλη perparvam similitudi-

61) Voces ignotas *σανκρός* et *ψανκρός* Hesychius explicat eodem modo *ελαφρός*. Glossae ejusdem post *αὔραι* positaε *αὕη* *πνοή* ἢ *ἀνηται* partem alteram Kuësterus recte ad subjunctivum verbi *αὔειν* refert, quod Grammatici *ἄπιεσθαι* interpretantur Techn. 12. hujus autem synonymon est *ψαυεῖν*.

nem habet. Facilior est de adverbio assensus. Nam εὖρος et πλευρόν eadem ratione conjuncta sunt qua latitudo et latus brachyparalecton, ac nomen graecum vel ex πολύντρον contractum dicunt vel παρὰ τὸ πέλειν εὖρόν Epim. II. 399. sed acquiescimus in prosthesi; nam sic potius dixerim quam aphaeresin. Eademque convenit ad στόννξ, quando id nihil ad derivationem aptius habet quam ὄννξ, ejus usus antiquior, species simplicior tamque similis significatio est ut saepe nulla re nisi metro internosci possint. Sic pro ὀξύς γ' ὄννξ πετραίου λίθου Eur. Cycl. 400. Hermannus edidit secundum Scaligerum ὀξὺς στόννξ ut Apoll. IV. 1679. πετραίῳ στόννχι. Sed eodem intellectu ὀξυπαγῆς ὄννξ κολώνης Nonn. XIV. 385. de unguibus vero Oppian. Cyn. III. 232. τμηθεῖς οὐχὶ στονύχεσσι λεόντιω, idemque Hermannus restituit in P. Silent. Amb. 85. ubi onyx vocatur βροτέοισι σέλας στονύχεσιν ὁμοιον pro ὀνύχεσσι. Quemadmodum autem Schol. Apoll. I. c. στόννξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λήγον, sic etiam explicatur στόρθη et στόρθυγξ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος Hes. Phot. sed Lycophro promontorium modo στόννχα appellat 1180. modo στόρθυγα 1406. nec tamen hoc ab illo natum sed alio etymo ortum videtur sive id σύραξ fuit ἐφ' ἧ στηρίζεται τὸ δόρυ, sive ὀρθός cum prosthesi consonantium, quas Latini primae semivocalium praemittunt, silis, silocus etc. Veteres magistros suspicor στόρθη pro syntheto habuisse παρὰ τὸ στῆναι ὀρθήν, sicuti Eustathius 1555, 1. πτόρθος cum πτώ (πειτάννυμι) conjunctum statuit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. Sed πτόρθος quoque simplex est non a πέτομαι ut Hemsterhusio visum sed ab ὄρω orior, unde ὄρος (pullus, surculus) et ὄρπηξ v. Techn. 283. — Σποργαὶ ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν Hes. et σπαργᾶν cum ὀργᾶν, quod Galenus illi interpretationis loco interponit, quin idem significant minime dubium est; ut vero ejusdem stirpis sint non puto effici posse v. Techn. 52. — Στρόμβος et ῥόμβος constat a verbis στρέφω et ῥέμβω ducta esse, quorum tam tenue est discrimen ut in cognatis numerentur Techn. 35. Στορχάζειν id est τὰ πρόβατα εἰς σηκοὺς κατακλεῖν perspicue et re et voce conspirat cum ἔργω, ἔρκος, ὀρχάς

i. e. *γραφμός* sive *περίβολος*, ac, si sermo graecus ad nos pervenisset totus et integer, fortasse etiam *ὀρχάζειν* alicubi legeremus; sed opus non est, nam saepe literae in tractu et declinatu verborum alias accedunt alias excidunt. *Ἰσμα τὸ κτίσμα* Lex. de Spir. 230. verbaque ipsa *ἴζειν* et *κτίζειν*, etsi conveniunt in significatione verbi *ἰδρύειν*, tamen diversa habere videntur primordia *ξω* et *κτάω*. *Ὑπομνήμυκε* quod in Π. XXII. 491. codd. haud pauci praebent, ipsumque praesens *Μνημύει σκυθρωπάζει* Hes. ostendit nonnullos verbo *ἡμύω* duas praetexuisse literas *μν*⁶²).

XVIII. Ultima quaestio est de syllabis prothesi vel aphaeresi obnoxiiis. Sed in hoc quoque sermonis curriculo saepius haesitabitur multaque ob hoc solum afferentur ut species affectionis, quam obijciunt, excussa evanescat. *Βῖκον φιάλην*, οἱ δὲ *ἄμβικον* Bekk. An. 226. quorum illud multo frequentius sed anetymon, *ἄμβικος* et *ἄμβιξ* obba Gloss. arabico *Alembic* fortasse propria sunt quam graecis *ἄμβη* et *ἄμβων* umbo, quod Schol. Π. IX. 441. *ἀναβαθμόν* interpretatur. *Ἀμβροντοὶ εἶδος ἐχίνων* *Ἀριστοτέλης* δὲ αὐτοὺς *βρόντους* λέγει Hes. quorum origo latet. *Ἀγκινάρι* hodie dicitur ἡ *κινάρα*⁶³). Cum *κονεῖν* et *ἀγκονιᾶν*, quae enotavi in Techn. 153. cohaerent *Ἀγκονίς ὑπηρέτις*, *Κονηταὶ θεράποντες* Hes. EM. et fortasse *διάκονος* sive *διήκονος* alpha producto ut *κατηβολή* et *διαβολιά*, quod nonnulli *διαβολία* scribunt. *Θρύσκον ἄγριον λάχανον* Albertius idem esse putat quod vulgo *ἀνθρευσκον* nominatur, sed *τίθειον* *ισόθειον* Salmasius recte iudicat pro *ἀντίθειον* scriptum esse. *Πᾶς* pater, *πάπας* et *ἄππα* matrisque hypocorisma *μᾶ* et *ἄμμάς* sive *ἄμμα* ad alium locum pertinent. *Ῥαβάσσειν ποδοκτυπεῖν* et *Ἀρθαβάσσειν ἠρχεῖσθαι* a proprietate soni facta sunt per imitationem. *Ἀρρήνοβοσκός* sive *ἐρρῆνοβοσκός* et *ἐρνοφορέυς* sequuntur duplicem formam primitivi

62) Qui illud interpretati sunt εἰς ἀνάμνησιν ἄγει, legisse videntur πάντα δ' ὑπο — vel ὑπαιμέμνηκε. Cum ὑπημήμυκε, si sic scriberetur, conferri posset *ἠρῆρεσθαι* Orph. Arg. 1135.

63) *Ῥυιλὼν ἄγραυλον ἄγροικον* Hes. Albertius a librario corruptum putat. Romani quum *ἀλήν* muriam vocant, graecum *ἀλμυρίδα* more Praenestino mutilasse videntur.

ἄρνες et ῥῆρες. Inter καλαβώτης et ἀκαλαβώτης medium interjacet σκαλαβώτης, quare nomini vulgationi, quo solo utuntur Latini *ascalabotes* dicentes, non duae simul literae sed una post alteram accrevisse videtur, sicuti verbo βασκαρίζειν, de quo posterius dicetur. Et fieri potest ut inter κάλαφος et ἀσκάλαφος ejusmodi quid interjectum sit, quo sumto prosthesis biliterae species evanescit. Similiter ἀσκολιάζειν a nonnullis ad κῶλον referri supra ostendi. Ἀτάλματα ἄλματα παίγνια Hesychius praebet et Ἀτάλλαι σκιρτᾷ, cujus synonymon est ἄλλεσθαι saltare. Hoc autem si componimus cum verbis movendi σάλλειν, σαλεύειν, σάλασσειν, a σείειν repetere compellimur. Nec difficile intellectu quomodo ἀτάλλειν a neutrali exultandi significacione tractatum sit ad transitivam nutricandi; nam infantia gaudet et alitur motu ut Plato ait: τῶν παιδίων αἱ μητέρες οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρέχουσιν ἀλλὰ κίνησιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἰεὶ σείουσιναι Legg. VII. 790. D. — Ἀτταγὴν αἶδος ἡριθός τὸ λεγόμενον ταγηνάριον Lex. de Spir. 213. quod nomen etiamnunc durat v. Menag. ad Diog. IX. 114. aphaeresi manifesta affectum sed antiquis ignotum⁶⁴). Hactenus de vocabulis quae ab alpha ordiuntur. — Ἐνέπω unum est verborum, quibus Apollonius praepositiones subesse statuit vi sua destitutas: ἴζω καθίζω, εἶδω καθεύδω, ἔπω καὶ ἐνέπω οὐ διάφορα, ἐπεὶ γε καὶ εἰς ἐν ἀπλοῦν μεταλαμβάνεται Synt. IV. 7, 327. πάντα πρόθεσις ἢ χρόνος σημαίνει ἢ ἔμφασιν ἢ πλεονασμὸν οἶον ἱποδμῶς, ἐναλίγκιος, ἐννέπω Schol. Dion. p. 927. Sed probabilior est Buttmanni opinio ἔπω primum in ἔμπω abiisse, dehinc in ἐνέπω, quibus respondent latina *inseco*, *inquam* v. Techn. 137. Germanam vero praepositionem habere videtur adverbium, de quo idem de Adv. 596. παρὰ τὸ ἀγγοῦ δένεται γεγενῆσθαι τὸ ἀγγὸς προσλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ

64) Indefinitum pronomen ἄττα ex τὰ id est τινά ortum esse addito alpha geminataque dentali affirmat EM. 167, 35. quam in opinionem sponte sua incidit Buttmannus Gramm. §. 77. adn. Verius Hermannus ad Vig. 713. aspiratum ἄττα, si vim propriam amitteret, simul spiritum amisisse censet. Ac ne hunc quidem mutandum esse putaverunt Grammatici a Gaisfordo appellati.

παρολκὴν ὡς τὸ ἀναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. Αἱ δὲ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι καθάπερ πλεονάσματα οὐσαι οὔτε τάσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάττουσι. De hoc pleonasmō praepositionum loquitur Choeroboscus Can. p. 524 sq. Anecd. Cram. IV. 180. συλλαβῆς προσερχομένης καὶ οὐ λέξεως ἐξαμαυροῦται τὸ ἰδίωμα τῆς προθέσεως — καὶ διὰ τοῦτο ἔξωθεν ἐποιήσατο τὴν κλίσιν, ἐκαθεζόμεν, ἐκάθευδον, ἐκάμμυον, ἤνεπον, ὡς σχεδὸν ἀπλῶν οὐσῶν τῶν λέξεων, hisque subjungit adjectiva ἐναντίος, ἐναντίβιος, ἐναλίγκιος⁶⁵) quibus simile est ἔμπλην si pro πλησίον dicitur et ἐμπελάδην sive ἐμπαλαδόν. Sed est aliud ἔμπλην, quod idem atque χωρίς extra significat, et simplex πλήν id est πλεῖν sive πλεόν plus; nam quod extra numerum est, plus est. In hoc praepositio syllabae locum obtinet non dictionis, neque facile explicari potest nisi, ut ἔμπλεος dicitur pro πλέος et ἐμμεστος pro μεστός, eodem pacto ἔμπλην pro πλήν haec enim omnia cum πολλὸς πλέων πλεῖν connexa videntur ut germanica *voll* et *viel*. Singulare est ἔμπη in Phalaeci epigr. aeolico ἔμπη νίχης i. e. πσϋ ἐνίκας, cujus syllaba prima aut prorsus pleonastica aut praepositio est rectione sua destituta ἐν πῇ ἱεῦ υἱί? et hyphen ἐμπῇ, nam sic potius scribendum fuerit accentu non remoto. Naturae quidem haec consociatio praeverbii cum adverbio interrogativo, quod dativi figuram habet sicut redditivum τῇ *hic*, haud dissentanea videtur sed testimonio comprobari non potest. Praepositionis quiescentis exemplum affert Schol. Arist. Vesp. 1115. ἔμβραχν τὸ καθάπαξ ἢ παντάπασιν· ἀττικὴ συνήθεια οὐδὲν πλεόν δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. Hoc minime quadrat. Adverbium illud interdum ἐν βραχεῖ scribitur et hinc illud contractum esse significat Timaeus Ἐμβραχν συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Consimili syllabae finalis corruptione Coraes ad Isocr. p. 226. ἔμπας et ἐγγύς ex ἐν πᾶσι, ἐν γυίοις orta putat et, quantum ad illud attinet, non dissentire videtur Hesychius Ἐμπαν πάντως. Verum

65) Ἀλίγκιος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐναλίγκιος Tzetz. ad Hes. Opp. 128. prosthesis significans.

Hes. certum est pro *φλυσσῶσα* scriptum esse sed utrum aliqui *φλυσσῶν* dixerint pro *λυσσῶν* an pro *φλύειν* et *φλυαρεῖν*, in incerto relinquitur; insanus *μανίης ὑπο μυρία φλύζει* Nic. Al. 214. Pro *Λυττεῖ* πολλὰ λαλεῖ Ruhnkenius *φλυάττει* restituit; pro *Λνάζει* *φλυαρεῖ* Kuesterus *φλυάζει*, sed immutatum repetit Theognostus Can. 22, 3. Ad alterum genus referuntur haec: τὸ ἥ ἀπὸ τοῦ φῆ δοκεῖ γεγενῆσθαι κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ Schol. Od. VIII. 186. *φημί καὶ ἀττικῇ ἀποβολῇ ἡμί* EM. 416, 26. atticam vocans hanc abjectionem non quo Attici solitum habeant aspiratam omittere sed quia *ἡμί* et *ἦν δ'* ἐγὼ illis ita peculiaris sunt ut etiam ab imitatoribus Atticismi per omnem occasionem ingerantur cf. Fritzsch. ad Arist. Rann. v. 37. *Ὅμηρος οὐκ οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὥς* (id est *ῆ*) ὁ δὲ *Ἀντίμαχος καὶ Καλλίμαχος* Schol. A. ad Il. XIV. 499. cf. Stoll. ad Antim. 99. — *Φορμιαί λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὀρμιαί λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὐορμον* Strab. V. 233. Appellativum *φορμός*, quia non solum aeronem significat sed ut Schol. Plut. 542. dicit, *πᾶν πλεκτόν*, nostrorum doctorum aliqui ab *ὄρμος*, *εἰρμός*, *εἶρω* ductum putant, veteres a *φέρω* EM. 798, 55. quod nescio an praeferendum sit. *Αἰσούλη* Hyadis nomen est Sch. II. XVIII. 486. quae in Hesiodi versibus saepius repetitis (Marckscheff. p. 353.) *Φαισούλη* vocatur ut soror ejus *Φαιώ* fortasse a *φάω*. *Ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ῥίγος* οὕτως *Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Theogn. II. 89, 32. Hinc derivata *ῥιγῆσαι* et *ῥιγῶσαι* significatione differunt fere ut latina rigere et frigere, rigor et frigus, quibus accessit diversitas quantitatis. *Υἱός* εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω κατὰ τοὺς παλαιούς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύνω, διὰ μόνον τοῦ υἱ ὥφειλε γράφεσθαι Eust. 1459, 49. et sic attice scribi affirmat p. 22, 43. idemque Photius tradit de feminino *μῦα καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς*. Id quidem in codd. Aristot. H. Ann. V. 1. p. 539, 11. et saepius ita scriptum reperitur ut tabani nomen *μύωψ*, quod hinc derivatum putant v. Parall. 291. ⁵⁹) et in lapi-

59) Sic in derivatione iota diphthongis saepe subtrahitur *Ἀλαί* *Ἀλαιεύς* καὶ *Ἀλαεύς* ἐνδείξ τοῦ ι κατ' ἔθος ἀττικόν — *Ἀλπεια* *Ἀλπεάτης* Steph. *σιτυππεῖον* *σιτυππέινος*, *Εὐβοια* *Εὐβοεύς*, *υἱός* *υἱόδιον* etc.

dibus etiam ἔσσηνα et similia v. Franck. ad Inscr. Richter. p. 397. ipsumque ὄος in epigraphis sat antiquis v. Keil. *Zwei griech. Inscr.* p. 18. sed ut haec scriptura in Atticorum libros recipiatur necquidquam contendit Giesius de Dial. Aeol. pag. 27 sq. nedum ut Nauckio nostro accedamus in Aristoph. p. 53. ad n. 2. homericum νίος in ὄος vertenti. De etymo non repugno et ab eodem φύω nomen ὕλη propagatum esse dudum consensi Techn. 275. Ex Photii verbis ῥάχους τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους colligat aliquis eum huc inclinasse ut literam τ ἐxcidisse putaret, sed quod addit Sophoclem ita dixisse τοὺς φραγμούς ad aliud tendit etymon a Schol. Nic. 868. indicatum ῥήχος ὁ φραγμός, unde consequitur ῥάχοι proprie significare sentes vepresque quibus sepes contextuntur et φράσσειν locum vepribus vel pariete craticio sepire, utrumque autem ap. Herodotum tropo etymologico junctum esse ῥηχῶ περιφᾶχθαι, et ex synonymis compositum Κλαδάραχοι sive κλαδόραχοι φραγμοί Hes. — Adverbium Ὑράξ μίγδην Hes. certe a φύρω v. Parall. 77. — Φάσκολον Grammatici ab ἀσκός derivatum putant Proll. 134. — Quod Josephus in Synops. 566. pro exemplo aphaeresis proponit φθισάνη θισάνη, ea mera est barbaries; *tisanam* scriptores infimae aetatis τὴν πτισάνην vocant ut *tisin* τὴν φθίσιν. De adjectivis φοξός et φολκός si quid dicendum est, nihil veri similis reperio quam alterum cum ὀξύς ut in Gud. 556, 42. dicitur cognatum esse, alterum cum ὀλκός ac proprie significare eum qui *pedes trahit* quod de choliambo dicit Ovidius Rem. Am. 379. ut Philoctetes δύστηνον ἐξέλκων πόδα Soph. Ph. 291. id est claudicans, alius quis dicitur ἐπισύρειν τὸ πόδε Diog. l. 81. utrumque autem hoc modo differre quod ὀλκός indefinitam habet trahendi significationem, φολκός autem, quantum ex unico illo Homeri loco colligi potest, de pedibus modo dicitur ⁸⁰⁾. Idem ab ὀξύς, quod multis rebus commune est, differt φοξός, hoc est ὀξυκάρενος: et sic saepius vocabulorum primitivorum potestates non compositione solum et

80) Doederlein. Synon. T. VI. 140. confert latinum *falco*; sic autem dicebatur qui pedem introrsus curvatum habet.

derivatione sed etiam intestinis quibusdam mutationibus pressius definiri solent. — Quod in EM. 792, 43. ad explicandum loci nomen *Φθειρῶν ὄρος* affertur οἱ θῆρες λέγονται καὶ φθεῖρες, qua fide traditum sit nescimus. — *Φάλος* id est *μῶρος* (Techn. 250.) ἡλός quod Hesychius *μαινόμενον* interpretatur, et ἡλέματος fatuus eadem ratione inter se colligata videntur qua *φρέαρ* cum *ῥέω*, unde tractatum verbum *ἡλιθιώσαι* apte exprimitur latino *infatuare*. — *Φειδώλιον δίφρος σφέλας* Hes. nihil aliud est quam *ἐδώλιον* sedile. — *Φοῖτος* fortasse proprie *itum* significat a verbo *εἴω*, *εἶμι* ut a *κεῖμαι* *κοῖτος* Parall. 349.

XVI. XVII. De litera chi fabulatur EM. 75, 14. ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεται ἄζω· ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογουσα τῷ χι δασεῖα, ὡς ἐκ τοῦ θάμα ἄμα. Verba illa permutari quidem nonnunquam inter se possunt ut in duobus Euripidis locis libri οὐ χάζομαι et οὐχ ἄζομαι praebent certantibus Criticis, quia utrumque convenit v. Matth. ad Orest. 1109. sed origo haud dubie utrique diversa est. Post homericum *λιαρός* increbruit *χλιαρός*, quare Grammatici hoc illi interpretamenti loco subjiciunt cf. Athen. II. 41. B. D. Bredow Dial. Her. 122. et pariter verbo, quod extra illos nemo novit, *Λιαινοῦσα* *πραῦνοῦσα* Phot. *Ἐλίανθη* *ἐχλιάνθη* Hes. Si primitivum est *χλίω*, quod in Techn. ostendi, sequitur homericam vocem non nativam sed aphaeresi affectam esse, quod et Eustathius significat 857, 27. nulloque jure impugnatur Epim. Cram. I. 401. themate commenticio usus ἀπὸ τοῦ λιῶ *λιαρόν* οὐχ ὥς τινες ἀπὸ τοῦ *χλιαρόν* κατὰ ἀφαίρεσιν. *Χλαῖνα* vero, quod in EM. ad idem *χλιαίνω* refertur, Schneiderus rectius a *λῆρος* *λάχνη* lana arcessit, et hinc etiam nomen *laena*, quod Strabo pro exotico habere videtur IV. 196. τοὺς δασεῖς σάγους *λαίνας* *καλοῦσι* (Belgae). Idem XII. 549. dubitat utrum nomen urbis regionisque, quae in Catalogo navium *Ἀλώβη* dicitur, scribendum sit *Χαλόβη* an qui vulgo *Chalybes*, homericis temporibus appellati sint *Alybes*. *Ἰτωή* καὶ *Ἰτωρία* *Ἀρτεμις* Suid. aut in nomine errat aut in cognomine; nam Minerva *Ἰτωρία* dicitur, Diana *Χιτωρία* et *Χιτώνη*. — Consonarum mobilium ultima est psi exemplo unico: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος EM.

817, 39. quod Josephus Synops. p. 566. ad prothesin refert; ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος Epim. I. 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens Ther. 155. discrimine ad intellectum nullo sed permagno ad metri tenorem πολέες δ' ἁμάθοισι μιν γέντες σπείρη λεπτύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quae Schol. ita explicat διατρέβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ λευκαίνονται τὴν σπείραν κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις, additque ἄμαθος ἢ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει, quae sic transponenda et explenda sunt: ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν ut Schol. Od. II. 326. ἄμαθος ἢ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἢ περὶ θάλασσαν. Haec Aristarchi dicitur fuisse distinctio v. Lehrs. Arist. 128. Hoffmann. Quaest. II. 31. Etymon conjectanti a ψάω ψάμμος, hinc ἄμμος ductum videtur intercedente fortasse voce tenuiore σάμμος, quod confirmari posset comparatione latinorum *sabulum saburra*, nisi Romani consonas duplices ab initiis vocabulorum remotas haberent exceptis iis, quas sine ulla mutatione a Graecis mutuati sunt ut *psallo*, *psora*, *xystus*; sed aliquantum mutatis substituunt sigma ψιθυρός susurrus, ξηρός serenus i. q. sudus, ξηραίνω seresco. Graecos vero non incredibile est ψαμμός et σάμμος dixisse ut ψάχω σώχω, ψίττα σίττα, ψάγδας σάγδας etc.⁶¹) — A duplicibus transeo ad conjunctas. Heraclides ap. Eustathium p. 756, 25. p. 842, 46. τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἶρειν εἰώθασιν Ἰωνες καὶ Αἰολεῖς ἂν τε ἐν ᾗ οἶον λαιψηρός αἰψηρός, ἂν τε δύο οἶον πλευρά εὐράξ, πλάνη ἄλλη ἀντιθέσει εἰς ᾗ οὕτως ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς γίνεται φθέρῳ καὶ ἄρσει τῶν συμφώνων ἐξῶ. Hoc jure optimo reprobat Herodianus Mon. p. 43. τὸ ἐξῶ εἰ αἰολικόν ἐστὶ, ζητητέον εἰ αὐτοῦ ἦν τὸ κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὡς οἶονται τινες· hujus enim thema est φθέρω φθείρω. Πλάνη cum ἄλλη perparvam similitudi-

61) Voces ignotas σαυκρός et ψαυκρός Hesychius explicat eodem modo ἐλαφρός. Glossae ejusdem post αἶραι positae Αἰη πνοή ἢ ἀψηται partem alteram Kuesterus recte ad subjunctivum verbi αἶειν refert, quod Grammatici ἀπιεσθαι interpretantur Techn. 12. hujus autem synonymon est ψαύειν.

nem habet. Facilior est de adverbio assensus. Nam *εὖρος* et *πλευρόν* eadem ratione conjuncta sunt qua latitudo et latus brachyparalecton, ac nomen graecum vel ex *πολύευρον* contractum dicunt vel *παρὰ τὸ πέλειν εὖρόν* Epim. II. 399. sed acquiescimus in prothesi; nam sic potius dixerim quam aphaeresin. Eademque convenit ad *στόνυξ*, quando id nihil ad derivationem aptius habet quam *ὄνυξ*, cujus usus antiquior, species simplicior tamque similis significatio est ut saepe nulla re nisi metro internosci possint. Sic pro *ὀξύς γ' ὄνυξ πετραίου λίθου* Eur. Cycl. 400. Hermannus edidit secundum Scaligerum *ὀξὺς στόνυξ* ut Apoll. IV. 1679. *πετραίῳ στόνυχι*. Sed eodem intellectu *ὀξυπαγῆς ὄνυξ κολώνης* Nonn. XIV. 385. de unguibus vero Opiian. Cyn. III. 232. *τιμηθεῖς οὐχὶ στόνυχεςσι λεόντιω*, idemque Hermannus restituit in P. Silent. Amb. 85. ubi *onyx* vocatur *βροτέοισι σέλας στονύχεςσιν ὅμοιον* pro *ὀνύχεςσι*. Quemadmodum autem Schol. Apoll. l. c. *στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λήγον*, sic etiam explicatur *στόρθη* et *στόρθυγξ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος* Hes. Phot. sed Lycophro promontorium modo *στόνυχα* appellat 1180. modo *στόρθυγα* 1406. nec tamen hoc ab illo natum sed alio etymo ortum videtur sive id *σῦραξ* fuit ἐφ' ἧ στηρίζεται τὸ δόρυ, sive *ὀρθός* cum prothesi consonantium, quas Latini primae semivocalium praemittunt, *illis*, *sillocus* etc. Veteres magistros suspicor *στόρθη* pro syntheto habuisse *παρὰ τὸ στηῆναι ὀρθήν*, sicuti Eustathius 1555, 1. *πιόρθος* cum *πτῶ* (*πειάννυμι*) conjunctum statuit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. Sed *πιόρθος* quoque simplex est non a *πέτομαι* ut Hemsterhusio visum sed ab ὄρω *orior*, unde ὄρσος (pullus, surculus) et ὄρηξ v. Techn. 283. — *Σποργαί* ἐρεθισμοί εἰς τὸ τεκεῖν Hes. et *σπαργᾶν* cum *ὀργᾶν*, quod Galenus illi interpretationis loco interponit, quin idem significant minime dubium est; ut vero ejusdem stirpis sint non puto effici posse v. Techn. 52. — *Στρόμβος* et *ῥόμβος* constat a verbis *στρέφω* et *ῥέμβω* ducta esse, quorum tam tenue est discrimen ut in cognatis numerentur Techn. 35. *Στορχάζειν* id est τὰ πρόβατα εἰς σηκοὺς κατακλείειν perspicue et re et voce conspirat cum *ἐργω*, *ἐρκος*, *ὀρχάς*

i. e. *πραγμός* sive *περίβολος*, ac, si sermo graecus ad nos pervenisset totus et integer, fortasse etiam *ὀρχάζειν* alicubi legeremus; sed opus non est, nam saepe literae in tractu et declinatu verborum alias accedunt alias exoidunt. *Ἰσμα τὸ κτίσμα* Lex. de Spir. 230. verbaque ipsa *ἴζειν* et *κίζειν*, etsi conveniunt in significatione verbi *ιδρύειν*, tamen diversa habere videntur primordia *ἴω* et *κιάω*. *Ὑπομνήμυκε* quod in Π. XXII. 491. codd. haud pauci praebent, ipsumque praesens *Μνήμυει σκυθρωπάζει* Hes. ostendit nonnullos verbo *ἡμύω* duas praetexuisse literas *μν*⁶²).

XVIII. Ultima quaestio est de syllabis prothesi vel aphaeresi obnoxiiis. Sed in hoc quoque sermonis curriculo saepius haesitabitur multaque ob hoc solum afferentur ut species affectionis, quam obijciunt, excussa evanescat. *Βί-κον φιάλην*, οἱ δὲ *ἄμβικον* Bekk. An. 226. quorum illud multo frequentius sed anetymon, *ἄμβικος* et *ἄμβιξ* obba Gloss. arabico *Alembic* fortasse propria sunt quam graecis *ἄμβη* et *ἄμβων* umbo, quod Schol. Π. IX. 441. *ἀναβαθμόν* interpretatur. *Ἀμβρυττοι εἶδος ἐχίνων* *Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους λέγει* Hes. quorum origo latet. *Ἀγκινάρι* hodie dicitur ἡ *κινάρα*⁶³). Cum *κονεῖν* et *ἀγκονιᾶν*, quae enotavi in Techn. 153. cohaerent *Ἀγκονίς ὑπηρέτης*, *Κονηταὶ θεράποντες* Hes. EM. et fortasse *διάκονος* sive *διήκονος* alpha producto ut *κατηβολή* et *διαβολιά*, quod nonnulli *διαβολία* scribunt. *Θρύσκον ἄγριον λάχανον* Albertius idem esse putat quod vulgo *ἀνθρυσκον* nominatur, sed *Τίθειον ἰσόθειον* Salmasius recte judicat pro *ἀντίθειον* scriptum esse. *Πᾶς* pater, *πάππας* et *ἄππα* matrisque hypocorisma *μαῦ* et *ἄμμας* sive *ἄμμα* ad alium locum pertinent. *Ραβάσσειν ποδοκτυπεῖν* et *Ἀρδαβάσσειν ἠρχειῖσθαι* a proprietate soni ficta sunt per imitationem. *Ἀρρηνοβοσκός* sive *ἐρρηνοβοσκός* et *ρηνοφορέυς* sequuntur duplicem formam primitivi

62) Quae illud interpretati sunt εἰς ἀνάμνησιν ἀγει, legisse videntur *πέντα δ' ὀπο* — vel *ὕπαιμνήμυκε*. Cum *ὕπνημυκε*, si sic scriberetur, conferri posset *ἠρχειῖσθαι* Orph. Arg. 1135.

63) *Ρυιλίον ἄγραυλον ἄγροικον* Hes. Albertius a librario corruptum putat. Romani quum *ἀλμὴν* muriam vocant, graecum *ἀλμυρῖδα* more Praenestino mutilasse videntur.

ἄρνες et ῥῆρες. Inter *καλαβώτης* et *ασκαλαβώτης* medium interjacet *σκαλαβώτης*, quare nomini vulgatori, quo solo utuntur Latini *ascalabotes* dicentes, non duae simul literae sed una post alteram accrevisse videtur, sicuti verbo *βασκαρίζειν*, de quo posterius dicetur. Et fieri potest ut inter *κάλαφος* et *ἀσκάλαφος* ejusmodi quid interjectum sit, quo sumto prosthesis biliterae species evanescit. Similiter *ἀσκολιάζειν* a nonnullis ad *κῶλον* referri supra ostendi. *Ἀτάλλματα ἄλματα παίγνια* Hesychius praebeet et *Ἀτάλλαι σκιρτῆ*, cujus synonymon est *ἄλλασθαι* saltare. Hoc autem si componimus cum verbis movendi *σάλλειν*, *σαλεύειν*, *σαλάσσειν*, a *σειέειν* repetere compellimur. Nec difficile intellectu quomodo *ἀτάλλειν* a neutrali exsultandi significatione tractum sit ad transitivam nutricandi; nam infantia gaudet et alitur motu ut Plato ait: *τῶν παιδίων αἱ μητέρες οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρέχουσιν ἀλλὰ κίνησιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀσι σείουσιν* Legg. VII. 790. D. — *Ἀτταγὴν εἶδος ἡρινοδος τὸ λεγόμενον ταγηνάριον* Lex. de Spir. 213. quod nomen etiamnunc durat v. Menag. ad Diog. IX. 114. aphaeresi manifesta affectum sed antiquis ignotum⁶⁴). Hactenus de vocabulis quae ab alpha ordiuntur. — *Ἐνέπω* unum est verborum, quibus Apollonius praepositiones subesse statuit vi sua destitutas: *Ἰζω καθίζω, εὐδω καθεύδω, ἔπω καὶ ἐνέπω οὐ διάφορα, ἐπεὶ γε καὶ εἰς ἐν ἀπλοῦν μεταλαμβάνεται* Synt. IV. 7, 327. *πᾶσα πρόθεσις ἢ χρόνον σημαίνει ἢ ἔμφασιν ἢ πλεονασμὸν οἷον ὑποδμῶς, ἐναλίγκιος, ἐννέπω* Schol. Dion. p. 927. Sed probabilior est Buttmanni opinio *ἔπω* primum in *ἐμπω* abiisse, dehinc in *ἐνέπω*, quibus respondent latina *inseco*, *inquam* v. Techn. 137. Germanam; vero praepositionem habere videtur adverbium, de quo idem de Adv. 596. *παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆσθαι τὸ ἀγχὸς προσλαβὼν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ*

64) Indefinitum pronomen *ἄττα* ex *τά* id est *τὴν* ortum esse addito alpha geminataque dentali affirmat EM. 167, 35. quam in opinionem sponte sua incidit Buttmannus Gramm. §. 77. adn. Verius Hermannus ad Vig. 713. aspiratum *ἄττα*, si vim propriam amitteret, simul spiritum amisisse censet. Ac ne hunc quidem mutandum esse putaverunt Grammatici a Gaisfordo appellati.

παρολκήν ὡς τὸ ἐναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. Αἱ δὲ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι καθάπερ πλεονάσματα οὐσαι οὔτε τάσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάττουσι. De hoc pleonasmō praepositionum loquitur Choeroboscus Can. p. 524 sq. Anecd. Cram. IV. 180. συλλαβῆς προσερχομένης καὶ οὐ λέξεως ἐξαμαυροῦται τὸ ἰδίωμα τῆς προθέσεως — καὶ διὰ τοῦτο ἔξωθεν ἐποιήσατο τὴν κλίσιν, ἐκαθεξόμην, ἐκάθευδον, ἐκάμμυον, ἤνεπον, ὡς σχεδὸν ἀπλῶν οὐσῶν τῶν λέξεων, hisque subjungit adjectiva ἐναντίος, ἐναντίβιος, ἐναλίγκιος⁶⁵) quibus simile est ἔμπλην εἰ pro πλησίον dicitur et ἐμπελάδην sive ἐμπελαδόν. Sed est aliud ἔμπλην, quod idem atque χωρὶς extra significat, et simplex πλήν id est πλεῖν sive πλέον plus; nam quod extra numerum est, plus est. In hoc praepositio syllabae locum obtinet non dictionis, neque facile explicari potest nisi, ut ἔμπλεος dicitur pro πλέος et ἔμμεστος pro μεστός, eodem pacto ἔμπλην pro πλήν haec enim omnia cum πολλὸς πλέων πλεῖν connexa videntur ut germanica voll et viel. Singulare est ἔμπη in Phalaeci epigr. aeolico ἔμπη νίκης i. e. πῶς ἐνίκας, cujus syllaba prima aut prorsus pleonastica aut praepositio est rectione sua destituta ἐν πῇ ἢ ubi? et hyphen ἐμπῇ, nam sic potius scribendum fuerit accentu non remoto. Naturae quidem haec consociatio praeverbii cum adverbio interrogativo, quod dativi figuram habet sicut redditivum τῇ hic, haud dissentanea videtur sed testimonio comprobari non potest. Praepositionis quiescentis exemplum affert Schol. Arist. Vesp. 1115. ἔμβραχυν τὸ καθάπαξ ἢ παντάπασιν ἀττικὴ συνήθεια οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. Hoc minime quadrat. Adverbium illud interdum ἐν βραχεῖ scribitur et hinc illud contractum esse significat Timaeus Ἐμβραχυν συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Consimili syllabae finalis corruptione Coraes ad Isocr. p. 226. ἔμπας et ἐγγὺς ex ἐν πᾶσι, ἐν γυίοις orta putat et, quantum ad illud attinet, non dissentire videtur Hesychius Ἐμπαν πάντως. Verum

65) Ἀλίγκιος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐναλίγκιος Tietz. ad Hes. Opp. 128. prothesin significans.

de hac attenuatione syllabarum finalium alias. Pro inusitato ἐννός nurus Poll. III. 32. Bekkerus scripsit ννός, quod ab illo praeteritum esse minime credibile est. Ἐξαίρετης et ἐκαστραπεύειν, quae in Inscr. et libris leguntur, excusationem peregrinitatis habent. Adjectivum ἐξέτερος etsi in duobus illis Nicandri locis nihil aliud sonat quam ἕτερος, tamen intelligi potest nomini disjunctivo ἕτερος per quandam sympathiam additam esse praepositionem qua separatio significatur ⁶⁶). Adjectivorum ἀρπεδόεσσα et ἐρπεδόεσσα, quae Hesychius eodem modo explicat ἰσόπεδος ἐπίπεδος ὁμαλή, partem alteram esse πεδόεις ferme omnes consentiunt sed disceptatur de altera: ἀρπεδόεσσα ἢ ἄγαν πεδινή κατὰ συγκοπήν παρὰ τὸ ἀρί — πέπονθε δὲ ὁμοίως τὸ ἐρ-
 θυρίς αἰολικῶς ἢ μεγάλη θυρίς ⁶⁷). Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Αἰδύμος. Τὸ δὲ ἀρπεδές — ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν (τὸ ἀρί) παραλαμβάνειν EM. 148, 8. Deterius suadet Schol. Nic. Ther. 420. κάρη ἀρπεδές τὸ ἐπίπλατυ καὶ ὁμαλόν, παρὰ τὴν ἔραν οἰοῖται ἐρπεδές, quo altera scriptura ἐρπεδές ⁶⁸) explanatur. Sed expeditius est ἀρπεδές, sive syllaba redundat ut myrice hodie dicitur ἀρμυρίκη v. Sibthorp. Prodrum. Flor. Gr. T. I. 208. sive consona rho, quo tendunt Hesychii glossae Ἀπεδίξιν ὁμαλίζειν, Ἀρπεδίσαι ὁμαλίσαι, et adjectivum ἄπεδον i. q. ἰσόπεδον vel πεδανόν planum. Ὀλοσχος Schneiderus a Nicandro pro ὄσχος positum putat addita syllaba ut ὄνθος, ὄλονθος ὄλυνθος. Cum ὄσχη procul dubio cohaerent αὐροσχάς, ὄρεσχάς, ἀρέσχη. Ὑσπληγξ καὶ ὕστριχίς κυρίως μάστιξ ἢ ἐκ χοιρείων τριχῶν πεπλεγμένη, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ βούκεντρον Schol. Lyc. 21. Eust. ad Dion. 1190. Scuticas ὕστριχίδας vocatas esse quia e setis necterentur, concedi potest postulanti; sed haec notatio minime convenit ad

66) Μετεξέτεροι, quod veterum Hippocratis enarratorum alii ἕτεροι interpretantur, alii ἐνιοι sive τινές, interdum neutrum significat sed *diversi*.

67) Quae his interjecta sunt verba πέπονθε δὲ ἵνα μὴ σημαίνηται ἢ ἄγαν ὁμαλή, eorum duo prima ejicienda, pro ἵνα μὴ scribendum est ἵνα δὴ vel ἵνα solum.

68) Ἐρθυρίς, quod huic apponitur, differo ad Dissert. de Sync.

nomen ὑσπληγξ si praesertim vectem remissarium sive repagula declarat, quae est usitatissima significatio; quin etiam ubi pro βούκεντρον dicitur, manifesto a πλήσσω derivatum est; nam idem instrumentum nominatur βούπληξ et βούπληκτρος ἄκαινα. Neque tamen placet quod in Epim. I. 340, 24. dicitur, ex ὑπόπληξ contractum esse. Itaque nomini ὑσπληγξ prothesin biliteram quamvis repugnanter concedimus.

De syllabae primae abiectione nihil antiquitus traditum invenio nisi illud pervulgatum quod ad defectum praepositionum attinet: ἦρα τὸ ἐντελές ἐπίηρα Sch. Od. XVIII. 56. de quo controversia est inter doctorum sententias, et ὅχα κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐξ προθέσεως· ἔστι δὲ ἐπιρῶν ὀνομαστικόν EM. 644, 47. Epim. I. 319. Id totum rejicit Buttmannus veri se ignarum professus. Sed opportuna videtur Eustathii comparatio p. 54, 42. ἐν τῷ ὅχα λείπει ἡ πρόθεσις ἐξ καθὰ καὶ ἐν τῷ Ὀχη, ὅρος δὲ τοῦτο ἐξέχον⁶⁹⁾ eademque significatio eminentiae reddita est conjugatis ὄχθος et ὄχθη, quibus ob similem epenthesin literae theta conferenda sunt ὀχή ἢ τροφή id est *sustentaculum corporis*, ut ab Augustino appellatur, et εὐόχθος cum verbo εὐόχθειν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ Schol. Hes. Opp. 475. quo loco non εὐωχεῖσθαι significatur sed εὖ ἔχειν sive εὐθηνεῖν. Sic igitur sententia est, verba ἔχειν et ὀχεῖν respondere germanicis, quae Graffius in Lexico Ling. Germ. ad unam stirpem refert *haben* et *heben*, et hinc non solum elevandi et sustinendi instrumenta nominari ὄχος *vehes*, ὀχεύς *vectis* sed etiam ὀχή proprie significare *die Hebung*, et ὄχ' ἄριστος *eminenter optimus*, neque alium intellectum habere ἔξοχα⁷⁰⁾ quod quia expressius est idemque usitatus, idcirco ὄχα ellipsi apponitur, quam veteres minus apposite aphaeresin vocant. Praepositiones saepe poetae subtrahunt tum in nominibus χείριος dicentes pro ὑποχείριος ut Tragici, τάρβος

69) Ὀχη τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν Strab. X. 445.

70) Si ὄχα proprie ὀχυρῶς *firme*, valde significat ut Doederleinio videtur Syn. II. 94. ὄχ' ἄριστος multo alium intellectum habet atque ἔξοχ' ἄριστος.

Lobbeck, Pathol.

Lycophr. pro ἐπιτάφιος, πάτος et σύνιον Nic. pro ἀπό-
 πατος sive ἀφόδευμα et ἐπισκύνιον, πληγάδες Apollon.
 ἀσσύτιρος Oppian. et quae Hesychius servavit ἄλλων
 τειχέων et Κάρσιος πλάγιος, tum in verbis πλόμενος et
 τελλόμενος v. Meinek. Anall. 97. ἀρξίχᾶσθαι sive ἀριχᾶσθαι
 pro ἀναρξίχᾶσθαι, quod Herodianus περὶ παθῶν ex Hip-
 ponacte protulit EM. 99, 20. parique libertate scriptores
 atticae dictionis desertores compositis praetulerunt simplicia
 ἀντῆν, ἐρᾶν (fundere), δειλιᾶν, διδράσκειν ⁷¹⁾, ἐννύναι sive
 ἐννύειν, οἰγνύναι, ὀλλύναι, quibus adjungi possunt quae
 Grammatici soli memorant δεῖα pro ἐνδεῖα et πηλακισμός
 pro προπηλακισμός. De indeclinabilibus huc refertur ὦμα-
 δῖς, quod Theognostus Can. 163, 23. ⁷²⁾ diversum a ceteris
 in αῖδῖς exeuntibus accentum habere docet, rationemque
 qualemcunque reddit Joannes 38, 27. ἵσως ἐκ τοῦ κατω-
 μαδῖς ἀφηρέθη, quod alibi non legitur sed modo ὠμαδόν
 et κατωμαδόν. Eadem figura est si ἔρχεσθαι dicitur pro
 ἀπέρχεσθαι, et similiter alia quibus Apollonius Adv. 613.
 probare studet ὅτι οἱ ποιηταὶ προθέσσειν ἐλλείπουσι. Verae
 ellipsis, quam nos quaerimus, in his omnibus nullum ex-
 emplum est. Ejusdem Apollonii sententia fuit longe disse-
 minata vocabulis cum adverbio εὖ conjunctis hoc nonnun-
 quam detrahi ἀπὸ τοῦ εὐήνωρ ἢ εὐηγορία καὶ εὐηγορέα καὶ
 ἐλλείπει τῆς εὐ διφθόγγου ἡγορέα καὶ ὁμοῖς ἐνι ποιη-
 τοῖσι ἐν ἐλλείπει ἐστὶ τοῦ εὖ de Adv. 546. cujus rationes
 reprobavi in Parall. p. 156—166. nec certum vel aphaeresis
 vel prothesis argumentum praebet urbis Libycae nomen
 Εὐεσπερίς — λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ εὐ μορίου Ἐσπερίς
 Steph. qui μορίου nomine non particulam sed syllabam
 significat. Illam Choeroboscus Can. 185, 25. deesse putat
 adjectivo τρόφι — ἀπὸ τοῦ εὐτροφι κατ' ἀφαίρεσιν, nec
 tamen repugnat Herodiano apocopen inferenti, de quo alibi
 dicitur; εὐτροφίς nusquam legitur; semel δυνατεῖ in Epist.

71) Λειθαυῖτες Eunap. Fragm. Boiss. XVIII. p. 112. ed. Nieb.
 διδράσκουσι Aret. Acut. II. c. 3. 257. sed cod. διαδιδράσκουσι. Prorsus
 derelicta sunt αἰσιμοῦν, γρεῖν, ἐχθάνεσθαι ut latina cutere, cellere,
 fendere, cendere, clinare, stigare, ritare, gregare.

72) Hoc in EM. 806, 8. restituendum est pro ὠμαδῖς.

Pauli apostoli, quod *εὐδυνατεῖ* dici oportuit. Ea demum aphaeresis dici poterit; sed codd. variant *δυνατοῖ*, *δυνατεῖ*, *δύναται*. Idem vero adverbium versificatores praeponunt non tam ad iuvandum intellectum quam explendis numeris ut *εὐγναμπος μάκελλα* pro simplici *γναμπτῇ* v. Wernik. ad Tryph. v. 205. vel etiam quia ad formationem necessarium est ut *εὐρηγος κόρη* Anth. XIV. 149. id est *κεφαλὴ ἀργεία*, *εὐιππος ὄνυξ* pro *ἵππειος* Nonn. XXVII. 188. *εὐθηρος αἰοιδῇ* Oppian. Cyn. I. 46. quae paullo post vocatur *θήρειος αἰοιδῇ* II. 58. *εὐκαμπές δρέπανον* Hom. etc.⁷³) quod apparet etiam in disjunctis *φέρει τὸν εὐπτερον ἢ πτερόεσσα* Anth. IX. 122. Nominum propriorum, praesertim peregrinorum, regula deest: *Ἀσσύριος* et *Σύριος*, quod illi postponit Schol. ad Hor. Od. II. 11, 1. *quae nunc Syria dicitur olim addita syllaba Assyria nominabatur*. *Ἀντίσαρα ἐπίνειον Ἀατηνῶν*. *Ἡρωδιανὸς Ἀντισάρα*· *τινὲς δὲ Τισάρα γράφουσι* Steph. Laconis nomen *Χίωνις* in Paus. III. 14, 3. *Ἀγχίωνις* scribitur, quod plerique corrigendum putant, Siebelisius defendit propter licentiam huic generi concessam. *Ἰσμαρος πόλις Θράκης*, ἣ νῦν *Μαρώνεια καλεῖται* Hes. cui appellationi quasi praeludit nomen regis Maronis ὃς *Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει* Od. IX. 198. Aesculapium Lycophro 1054. *Ἥπιον* nominavit etymologiam a Grammaticis decantatam sequens. Ignotum est *Υάλιος πολυμικός καὶ Ἐυνάλιος* Suid. Dicam nunc de syllabis mobilibus, quarum prima litera est consona, proxima vocalis.

XIX. Ad illud genus, in quo substiti, pertinent haec: *Γραῖα πόλις Ἑρετρίας ἀφαιρέσει γέγονε τῆς ἀρχῆς* Steph. de quo nonnihil dissensionis fuisse ostendit Strabo IX. 404. *Γραῖα τόπος Ὠρωποῦ πλησίον*—*τινὲς δὲ τῇ Τανάγρα τὴν αὐτὴν φασιν* v. Interpp. ad Thuc. II. 23, 3. *Μεμβλίαρος νῆσος καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν Βλίαρος* Steph. quorum illud

73) Eodem de genere est *κίρκος φιλοκαμπῆς* et *φιλόδουπος ἄμηραstrum crepitans* Anth. *γλοικτον* (ὁμμάτων) *βέλος* pro *οικτρὸν* et *φιλόσπονδον λίβος* pro *σπονδεῖον* apud Aeschylum cf. Meinek. Del. 184. *Ἀφίλοσιάχνης πενή* Anth. abundat ea parte sine qua *ἀφιλόδοξος*, *ἀφιλύμχος* etc. constare non possunt; quippe satis erat *ἄσταχης* *spici* *destituta*, sed non dicitur ita quia idem sonat substantivum.

saepius legitur, hoc ne semel quidem. *Ταξίμυρα* urbis Syriae nomen Strab. XVI. 753. quae ab aliis *Σίμυρος* dicitur, Tzschuckius removit *Ξίμυρα* corrigens vel *τὰ Σίμυρα*, et eidem Straboni pro *Ὀκη* XV. 728. Critici restitunt *Ταόκη*. Mons Creticus *Τίτυρος* in libris nonnullis *Τύρος* vocatur v. Hoffmann. *Griechenland* p. 1325. Praetermitto alia hujus notae, quorum ne scriptura quidem liquet, nedum ut dici possit utrum syllaba careant an abundant. Vocabula communia, quae ab Hesychio et EM. proferuntur, *Βάστραχας τοὺς τραχήλους Βοιωτοί, βαστραχίλῃ τραχίλῃ*, nisi sigma insititium haberent, concedendum esset prothesi syllabica aucta esse. Sed epenthesis illa locum aperit suspicioni cervicem a principio dictum esse *στράχλον ἀπὸ τοῦ στρέφειν*, quia *cervix multis vertebratisque ossibus flexilis ad circumspectum* Plin. XI. 37. sect. 67. et ut ab eodem vertendi verbo nomen *ἀστράγαλος verticillus* ductum est, ita illi nonnullos apposuisse alpha⁷⁴⁾ et postremo beta sive digamma. Et pari progressionem a *σκαρίζειν* perventum est ad *ασκαρίζειν*, hinc ad *Βασκαρίζειν σκαρίζειν Κροῖτες*. Quis vero non miretur Apollonii effatum toties repositum *τὸ λῶ ἀφρογμένον ἐστὶν ἐκ τοῦ θέλω* de Conj. 522. 12. de Adv. 568. de Pron. 74. 1. Synt. I. 2. 10. Nec fide dignius quod ad Pron. I. c. in cod. adscriptum est *τελέως λέως*, a Photio quoque allatum s. *Λεωκόρητος* et aliis. Etenim adverbium ab Archilocho usurpatum *λείως οὐδὲν ἐφρόνεον* prorsus nihil sapiebant, et quae Glossographi cum hoc composita ferunt *λεώλεθρος, λεωκόρητος*, propinqua sunt substantivo *λαός, λεώς*, quod multitudinem sive universitatem significasse videtur, unde *Λεωργός πανοῦργος κακοῦργος, -λαοργός ἀνόσιος* ut *παντοποιός* et *παντοφύκτης (παντοφύκτης)* v. ad Aj. v. 445. et indidem adverbium *λέως* id est *πάντως*, quod Hermannus ad Soph. Ant. v. 1261. paulo argutius a *λείως laevis planus* repetit. Eodem quo ille errore ducitur Aristoteles Nicom. VII. 12. *τὴν εἰδαιμονίαν οἱ πλεῖστοι μεθ' ἡδονῆς*

74) Veteres etymologi, qui *τεσχίτης, τεσχίς* et *ἐσχίς* ab una stirpe repetunt, alpha superesse sumunt.

εἶναι φασί· διὸ καὶ τὸ μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαί-
 ρειν. Hic tamen meminerimus oportet philosophos veteres
 et philosophorum similes juris consultos hujusmodi etymo-
 logiis non tam originem vocabulorum grammatice explicare
 quam notionem cum voce congruentem lectoribus ante ocu-
 los ponere voluisse; quam in rem multa collegi in Aglaoph.
 867 sq. de Aristotele ipso dixit Zellius ad Nicom. II. p. 60.
 Hoc fortasse signum sequutus Philoxenus in libro de ana-
 diplasiasmo illa effutivit quae Orion refert 104, 18. μα-
 σῶμαι παρὰ τὸ σῶ τὸ σείω καὶ προσλαβὼν τὴν μα συλ-
 λαβὴν μασῶμαι τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζω, cui
 alia adduntur vel ejusdem auctoris vel ejusdem temeritatis
 commenta: μασχάλη ἀπὸ τοῦ σχήσω σχάλη κατ' ἀναδιπλα-
 σιασμόν, μάχλος ἀπὸ τοῦ χαλῶ, μάστιξ ἐκ τοῦ στίζειν etc.
 Plus ponderis habent quae Hesychius largitur. Primum
 Σάβυττος τὸ γυναικεῖον, quod alibi βύττον vocari scribit;
 Itali *polla* vocant estque hoc nomen per complures dia-
 lectos vulgatum v. Menag. Origg. Ital. s. h. v. Alterum
 Σέραμφος ῥύγχος, quod nihil differt a ῥάμφος v. Techn.
 303. ⁷⁵⁾ Nec piget apponere novitia οἰχλῖος et χλιός id
 est χλιαρός Du Cang. τζικνίδα pro κνίσσα, τζικρίκιον pro
 κρίκος, quae Coraes ad Isocr. p. 65. ad reduplicationem
 refert. Σίναπι, quod attice νᾶπυ dicitur, Grammatici ex-
 oticis adscribunt v. Parall. 200. nec sciri potest utrum syl-
 laba illi addita an huic ademta sit. Πάζιον et τοπάζιον
 Hesychius et Eust. ad Dion. 1121. ejusdem gemmae nomen
 esse tradunt cf. Kiessling in Ind. ad Tzetz. Chil. p. 564.
 quod si ex hebraico sermone fluxit, voci peregrinae πάζιον
 accessit syllaba. Fruticem eundem Graeci μυρίκη, Romani
 tamaricen appellarunt; utri verius, non constat, nisi qua
 mi cum myrto fuit similitudo, quod credidisse videtur Theo-
 criti interpres μυρίκας bis vertens μυρσίνας. Hesychii
 glossa Τετρυφάλεια περικεφαλαία fluxit ex II. X. 76. φα-
 εινή τε τρυφάλεια. — Ab ἐπιμελής et hinc derivatis nihil

75) Eodem modo crevisse videtur Σαθάριον παραχύν. Nomen
sarpinus, quod in Glossariis πεύκη et πίτυς redditur, Salmasius suspi-
 catur ex saporinus contractum esse.

differunt *τημελής, τημελεῖν, τημέλεια* praeter id quod haec potissimum de curatione corporis dicuntur v. Coraes. ad Isocr. p. 190. Origo eorum explicatur in cod. Voss. ad EM. 163, 50. μέλω μελής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ τῇ τημελής καὶ ἀτημελής. Nostrum sensum si consulimus, pleonasticum est potius. — Vocabulorum principia in usu quotidiano raptim pronunciando deteri naturae adeo consentaneum est ut miremur non plura hujus corruptionis exempla reperiri quam quae in Parall. 43. attuli, *ταρτημόριον, τράπεζα*⁷⁶⁾ et apud scriptores mediae aetatis *σαράκοντα, σαρακοστή, μουλλον tumultus. Κλησίασον σύναξον* Hes. pro vitiato habetur ut *Ἡρης ἄφρων* pro *φρενήρης* et *Θαζόμενος σκώπτων*. Illi tamen convenit augmentum compositi ἐξεκλησίαζον, quod Kruegerus tuetur ad Thuc. VIII. 93.¹¹⁾ Neque negari potest a themate, unde *θής, θώψ, θωπεύω* pendent v. Procl. 47. promptius proficisci *θάζεσθαι* quam *τωθάζειν*. *Ψάλυξ* (τινὲς τὰς τρίχας ἐδέξαντο, *Δίδυμος* δὲ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας) ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ κατὰ ἀφαίρεσιν Choerobosc. Can. 81. ubi pro *τρίχας* scribendum est *ψυχάς* ex Hesychio *ψάλυγας ἔνιοι τὰς λεγομένας ψυχάς· ἄμεινον δὲ τοὺς σπινθῆρας*⁷⁸⁾. Defectu duarum syllabarum notabile est quod idem et alii exhibent *Λυγμός ὀλολυγμός* *Θρηγνος ἀνανυγμός*, pro quo Wieselerus ad Eumen. p. 47. *ἀνανυγμός* scribendum censet, Bernhardt autem ad Suid. h. v. ceteris servatis *ὀλολυγμός* excludit, neque Scholiastae Aristophanis credit *λίζειν* pro *ὀλολύζειν* dici. Ac si vetustissimorum scriptorum usum respicimus, *ὀλολύζειν* longe distat a *λύζειν*, quod de affectione ventriculi dicitur; cete-

76) *Τετράπεζα* κατ' ἔλλειψιν *τράπεζα* Procl. in Cratyl. c. 83. p. 45. Boiss. κατ' ἀποβολήν Orion. 149, 30. et EM.

77) Imperfectum *ἡκκλησιάζον*, si recte ita scribitur, indicium praebet praesens *ἐκκλησιάζω* non compositum esse cum *κλησιάω* sed a substantivo, quod simplicis locum obtinet, derivatum ut *ἐνέχυρον* — *ἡνεχύραζον*.

78) Papiliones a volatu celeri et micante dici potuerunt *ψάλυγες* id est scintillae ut *ψαλὶς ἡ ταχεία κίνησις*. Alii *φειψάλυγες* scribendum putant et pro *Ψελός ἀθαιός* pariter *φείψελος*. Cujus syllaba prima si cum *φάω* confertur, unde *φάουσινγες* id est *αἰγαί* sive *ἀκτίνες*, primitiva videtur; sin cum *ψόλος*, adoptiva.

rum utrumque naturale est et integrum. Ὀλοφυγδών et ὀλοφυκτίς sive ὀλοφυλυκτίς a φυλκτίς et φυλκταίνα solo syllabarum numero differunt, sed augmenti causa non reperitur. Haec simplicia sunt; quod vero Schol. Aesch. Fals. leg. §. 21. p. 28. ed. Bait. affert σχοῖνος οἱ μὲν ἀπλῶς λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀλόσχοινον, id et spiritus syntheton esse indicat et significatio; sic enim vocatur junci species major ut ὀλοέχινος ὁ μεγέθει διαφέρων Mosch. Sched. 208. eademque ἐχινομήτρα sicut ὀρνυγομήτρα ὄρνυξ ὑπερμεγέθης Hes. quo Salmasius plantae nomen *lotometra* illustrat. Ad explicandam Suidae glossam Πρόπιον μάντευμα καὶ θεοπρόπιον θεῶν μάντευμα duplex iniiri potest ratio, aut eam e loco vitiatō depromptam esse aut poetarum aliquem, qui huic nomini verbum προέπειν id est προειπεῖν subesse crederet, omīssa parte non necessaria, ut aliquid novi proferret, finxisse πρόπιον cf. Buttmann. Lexil. I. 20.

CAP. VIII.

*De syllabis duplicatis*¹⁾).

§. 1. Prothesin, in qua hactenus morati sumus, technici nonnunquam anadiplasiasmus vocant ut EM. 755, 2. αἴτια κατ' ἀναδιπλασιασμόν τέττα sed proprie sic dicitur ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοιχῶν ἐπ' ἀλλήλους ἐκφορὰ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν καὶ ὀνομάτων, κεκάμω, ἀτάρτηρος Tryph. de Pass. §. 12. p. 34. Hujusmodi duplicationis²⁾ de qua ad Aj. p. 242 sq. breviter et summatim disserui, Grammaticus Parisinus Gregorio subjunctus p. 686. tres numerat spe-

1) Haec dissertatio primum edita est solemnibus Jan. MDCCCXLVII. Eodem fere tempore scripsit Heinebachius *de graecae linguae reduplicatione* MDCCCXLVII. et Doederlein. *Ueber die Reduplication in der grtzech. und lat. Wortbildung* in libro *Reden und Aufsätze* T. II. p. 111. Quid mihi cum utroque conveniat, quantum discrepet, patebit conferentibus.

2) Nomen *reduplicatio* apud Latinos non legitur; pro verbo *reduplicare* Priscianus in nono libro et decimo, ubi de formatione perfecti agit, utitur simplici.

cies, communem, poeticam, ionicam; καὶ ἰωνικὴ μὲν ὡς τὸ κεκάμω, κοινὴ δὲ ἐν τῷ τέθνηκα, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἐλέλιξε καὶ προπροκυλινδόμενος. Nos totidem ponimus genera sed nominibus diversis; unum temporale, quo tempora verbi distinguuntur, alterum ad formationem pertinens nominum verborumque, tertium imitativum. Primo ex genere tres suspensae sunt species, una necessaria omnibusque graece loquentibus communis τέτταρα, τετύψομαι, altera poetarum epicorum usibus accommodata, cui domicilium proprium in aoristo secundo et futuro hinc propagato πέπιθῆσω, tertia verbis priscis et poeticis adstricta, quae quibus semel adhaesit nunquam detrahitur ἦπαφον, ἦραρον, et saepe etiam ad derivata transfluit ἀκαχῆσω, ἀκαχῆσαι, ἀκαχύνω Antimach. Fr. CVIII. v. Technol. 239. ἀραρίσκω, ἀπαρίσκω, cetera. Haec nihil negotii facessunt, sed plurimum illa quae a consona oriuntur. Horum pars maxima ab anadiplosi abhorret; nunquam enim legitur λέλιπον, λέλαβον, βέβαλον, τέτεκον, πέπαθον, τέθανον, πέφυγον, ἐκτέταμον, ἐκτέθορον, etsi haec omnia nonnullis locis poni poterant, velut ἄλοχον τε φίλην ἔλιπον Π. V. 480. ὑποκισσαμένη ἔτεκον XX. 225. νῦν ἔφηνγες XI. 362. ἐτραφέτην in principio versus V. 555. ἐπεὶ οὖν ἔκαμον IV. 244. etc. De duobus postremis nonnihil dubitationis fuit; πότερον κεκάμω ἢ ὁ πρὸ σύνδεσμός ἐστι Anecd. Bekk. 1158. sed Aristarchus in Π. I. 168. scripsit ἐπεὶ γε κάμω, ἵνα μὴ ἢ διπλασιασμός ἐν τῷ ῥήματι et pariter altero loco VII. 5. In Π. XXI. 279. Herodianus unice probavit ἔτραφ' ἄριστος οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ' et in L. VII. 199. γενέσθαι τε τραφέμεν τε prius verbum dupliciter acui iussit quamvis spondiacum (paroxytonon) γενέσθαι τε — ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμόν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφέμεν, quod in nonnullis libris invenitur sed contra morem verborum, quae duas in exordio consonas habent ἔδραθεν, ἔδραμεν, ἔκτανε, ἐτράπετο, nam haec anadiplosin, quam versus saepe admittit, non recipiunt.³⁾ Sunt vero

³⁾ Schol. A. ad Π. XI. 116. ἡ διπλὴ ὅτι δύναται κατὰ διαστολὰν ἀναγνώσκεισθαι εἴπερ τε τύχησι καὶ τετύχησι ὡς λελάχωσι. Sch. Viet. VII. 6. ἐν τοῖς τοιοῦτοις μᾶλλον οἱ σύνδεσμοι ἐπικρατοῦσιν ἥπερ

alia verba, quae nusquam reperiuntur nisi duplicata πέφνε, κεκαδών, ἀμπεπαλών, τεταγών, λελάκοντο, κεχάροντο, πεφιδέσθαι, et non pauciora utrique formae opportuna. Causam hujus schematismi EM. 322, 56. reddit sed falsam, homericum ἐκλέλαθον repetens a praesenti syracusano λελάθω, quod quum alpha longum habeat sicut perfectum ipsum, systole quoque affingenda erat, qua Schol. Od. VI. 303. subjunctivum κεκύθωσι explicare conatur: τὸ ὑγιές ἐστι (κεκεύθωσι ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου κέκευθα) ἔτα συστολῇ παρηκολούθησεν ὡς ἐν τῇ φύσει. Sed Georgius Curtius in libro scite et eleganter scripto *Die Bildung der Tempora und Modi im Griech. u. Lat.* p. 150 seq. multa in hanc sententiam disputat anadiplosin si minus omnibus at certe plerisque aut significationem factitivam aut quandam emphasin afferre. Illud convenit duobus Homeri verbis λελαχεῖν et λελαθεῖν, sed apud posteriores haec idem sonant quod non aucta v. ad Buttm. 232. fin. 4) et ad Aj. p. 91. sicut ἔφραδε (ad Buttm. 318.) et πέφραδε, πορεῖν et πεπορεῖν, et apud Homerum ipsum λαθέσθαι et λελαθέσθαι. Quumque multa sint verba duplicem potestatem sortita, de quibus l. c. dictum est, illis quoque duplicationis vis factitiva parum comprobatur. Hac accessione vocabula aliquando significantiora fieri mea quoque sententia fuit; sed ad eam confirmandam non utar homericis exemplis quae aut semel inveniuntur ut ἀμπεπαλών et hesiodium μέμαρπε, cujus ne certa quidem scriptura est, aut alioqui a nativa specie discrepant ut τετυκέσθαι, κεκάδοντο. Sed potius ita existimo hoc non nativum esse aoristi incrementum sed a poetis arcessitum vel hiatus effugiendi causa vel ad producendam quae antecedit syllabam brevem ut δέδας in quatuor Odysseae locis μὴν δέδας, Ἀθηναίη δέδας eodem intellectu quo Theocritus dixit Ἰνπαλίδας ἔδασεν, et potissimum ad explendos numeros, quare alio loco le-

οὐ δπλασιασμοί· φιλεῖ γὰρ μετὰ τὸν ἐπεὶ καὶ τὸν εἰ ὁ κέ σύνδεσμος ἐπιφύρεσθαι. Sed alterum invenit Hesychius Τετύχῃσι τύχη, eodemque utitur Maximus v. 577. τετύχοιεν Maneth. III. 299.

4) Ἐκλέλαθον pro ἐξελάδοντο invenit Hesychius et imperfectum ἐλελάνθανε pro εἰς λήθην ἦγεν positum.

gimus ταρπώμεθα alio τεταρπώμεσθα, λαθέσθαι et λειλαθέσθαι, πύθονται et πεπύθονται, κύθε et κεκύθωσι, quae Curtio p. 162. corrigenda videntur⁵⁾). Nunc de ceteris temporibus quaeramus. Imperfecta duplicari posse olim creditum est exemplis homericis ἐνέμπτον, τεινέχεται⁶⁾ et πεπείθετο. quae nunc emendata sunt; δεδέκετο, quo Josephus in Synopsi p. 366. T. III. utitur ad probandum diplasiasmum, vitiose scriptum est pro δερκέσκειτο. Sed proprietate significationis iterativae sustentantur ἐπέπληγον et ἐμέμεγκον, quorum alterum plerique omnes a praesenti syracusano πεπλήγω repetunt, quod genus verborum illustravi ad Buttm. p. 37. Aoristus prior ab Epicis non augetur; nam ἀκάχησε Hom. et ἀπάφησε Quint. XIII. 280. prothesin quidem habent sed stabilem; Ἀράραι (sic) ἀρμόσαι Hes. fortasse pro ἀραρέν dorico scriptum est; ἀρηράμενος apud Quintum et aequales (v. ad Buttm. 56.) non aoristus est sed praesens perfecti simile pro ἀραρήμενος. Κεκορευσάμενος invexit Tzetzes ad Hes. Opp. 33. Δεδείσαι φοβῆσαι Hes. fortasse librarii error pro δειδίσαι vel δειδίξαι⁷⁾ a verbo δειδίσσω ἐκφοβῶ Suid. δίδω το φοβοῦμαι, δεδίτω το φοβῶ ξερον Schol. Eur. Hec. 775. pro quo δεδίτομαι dici solet; ejusdemque glossam Τεθῆσαν ἐθελάσαστο jam Sylburgius animadvertit ex homerico loco

5) Πεπιδέσθαι pro πεισθῆναι positum ostendi ad Buttm. 265. l. 17. ubi post πεισθῆναι inferenda sunt verba quae in superiorem versum irrepserunt *gegen den homer. Sprachgebrauch*. Πεπύθοιο Nic. Al. 336. Τεταρπείο et τεταρπέσθαι Hesych.

6) Epim. l. 397. τὸ τεινέχεται παρταται τοῦ ὄν εἶναι εἶναι εἰνεχέτω· τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιρρήσεων ἔχει τεινέχεται.

7) Δείδω φοβοῦ Hes. Albertius δειδίε corrigit tanquam imperativum perfecti, cui Herodianus in Choerob. Can. 746. 30. hunc modum abjudicavit similem εἴργε ad praesens εἴργω referens; neque Homerus eo utitur (nam δειδίε indicativus est) sed Quintus VII. 293. Mihi in mentem venit Hesychium δειδίε scripsisse imperativum verbi δειδίω, quod fortasse delitescit in proxima glossa Δειδίω (sic cod.) δειδίω id est δειδέω sive δειδέω δειδέω cf. Techn. 234. adn. 4. Quae sequitur Δειδέω δειδέω corrupta videtur pro δειδέω δειδέω, quod series poscit, a verbo δειδέω ut δειδέω δειδέω.

γυναικά τε θήσατο ductam esse.⁸⁾ Quae apud alios scriptores leguntur, onomatopoetica sunt, futurum *τετορήσω*, quod Schol. Arist. Pac. 381. inter lexes tragicas refert, cetera conveniens aoristo duplicato *τέτορε*⁹⁾; alterum *Κεκραγήσει κραγάσει* Hes. et aoristus a LXX. usurpatus *ἐκέκραξα* v. Fisch. ad Vell. II. 248. Ab horum societate sejunctum ideoque suspectum est *πεπαγοίην*, quod Schol. II. XIV. 241. ex Eupolide (Fragm. P. II. 569.) sine ulla loci designatione affert tanquam simile homerico *ἐπισχοίης*. Illud Ahrensius Dial. dor. 330. perfecti optativum esse statuit doricè appellatum. Sed hoc prorsus non convenit ad sententiam Scholiastae, qui quum aoristum *σχοίης* defendere vellet, non perfecti exempla afferre poterat, quae sunt frequentissima, sed aoristi; atque hujus temporis sunt etiam duo altera quibus in hac causa utitur, *ἀγαγοίην* et *ιοίην*· nam hoc quoque veterum nonnulli propter oxytonesein participii *ίων* aoristo adscribebant EM. 301, 26. tertiumque *πεπαθοίης*, quod Schol. Ambr. in Od. XVII. 555. pro *πέπονθας* scriptum invenit. Horum vero nullo defenditur *πεπαγοίην*· quare id ad Buttm. 273. vitiose scriptum esse suspicatus sum pro *περιτραγοίην* vel *πεπαλοίην* (*ἀμπεπαλών*) vel *πεπαροίην* a verbo duplicato *πεπαρεῖν*. Verborum, quae a vocali oriuntur, unum in commune receptum est *ῥγαγον*, quod quia prosthesin fixam et immutabilem habet eaque sola ab imperfecto *ῥγον* distingui potest, a mutabilibus, quae consonam in principio habent, separari oportet et multo magis *ῥνεγκον*, cujus etymon bisyllabum conjectura modo attingitur.

8) Idem *Τέθιγεν ἦψαι* (post *τεθάρδηκα*) et *Τεθορεῖν διαπηδῆσαι* (post *τέθραπται*) nescio unde sumta; Homerus infinitivo *θορεῖν* non utitur, verbum *θιγγάνειν* omnino ignorat; nec tamen contenderim illa eodem quo *τεθήσατο* vitio corrupta esse. Praeter *Τεθάξαι μεθύσαι*, quod Albertius *τέθαξαι μεμέθυσαι* scribendum putat, nullum novi aoristum verbi a theta incipientis duplicationi opportunum.

9) Hesychius *Τέτορεν ἔτρωσεν* et *Ἐτέρορεν* (sic) *ἐνέγλυψεν*, *ἔφρασεν*, quarum interpretationum illa ad *ἐντέτορεν* vel *ἐν τ' ἔτορεν* spectare videtur, haec convenit cum tragico illo *εἰς οὗς τετορήσω* id est *τορῶς φράσω*. *Ἐτέτορεν* patet ab epico poeta dici non potuisse.

§. 2. Ab hac temporum obliquorum anadiplosi communi et ionica differt ea qua verborum positiones primae augentur. Illi enim una vocalium attributa est epsilon, huic plures, nec vocales modo sed etiam diphthongi, et quibus semel accessit nunquam detrahitur; non enim *τρεμαίνω* dicitur pro *τετρεμαίνω*, non *δίσκομαι* nec simile quidquam. Itaque eo quod *βεβρώθω* in usu est excluditur non duplicatum *βρώθω*, quod Grammatici fingunt Epim. I. 282. *πεποιήκα πεποιήκω καὶ βρώθω βέβρωθα βεβρώθω* et plenius EM. 194, 10. *ἐκ τοῦ βρωῶ βρώσω βέβρωκα καὶ τροπή τοῦ π εἰς θ βεβρώθω*. Nos hac ambage non utimur sed ab eodem themate *βόρω βρόω* una opera et *βεβρώθω* et *βιβρώσκω* propagatum esse et utroque continuatum morsum indicari contendimus, qualem *δαρδάντω, γάγγραινα* et *ἐδηδών* id est *φαγέδαινα* significant v. §. 8. Vitiosa est codicum nonnullorum scriptura *κεκύνθουσι* Eur. Hec. 865. et vitii consors Scholiastes *τὸ κε ἀναδίπλωσις ποιητικὴ ὡς κεκάδονται (κεκάδοντο)* eodemque errore ducitur Schol. Od. VI. 303. si *κεκύνθωσι* subjunctivum praesentis esse putavit *Κεκέλομαι* unquam dictum esse ne ii quidem credidisse videntur qui hoc primitivi instar habent: *κέλω καὶ ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω* Eust. 1306, 12. cf. Techn. 111. Rectius *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἡνίκα μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ἦ, τὸ τέλειον καὶ κοινὸν λείπεται μῆς συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον, λάβω λελάβω, ὅτε δὲ γράμματι ἐνθεωρεῖται ἐνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλαβεῖ, μένω μίμνω, γένω γίγνω, μέλω μέμβλω* Eust. 1722, 61. Techn. 127. adn. quo etiam *πέπταμαι* referendum videtur Quinto frequentatum pro *πέταμαι* III. 650. et alibi v. ad Buttm. 272. Et hanc unius consonae principalis iterationem, cujus vestigia quaquaversa indagavi in Parall. p. 95. et Add. 541. a consueto anadiplosiasmo syllabae proprio pleonasmī nomine distinguit Grammaticus in EM. 500, 31. Gud. 313, 3. *εἰ παρὰ τὸ κέλω ἐκέλετο ἐκέκλετο, πλεονασμός ἐστι τοῦ κ· εἰ δὲ παρὰ τὸ καλῶ κλῶ (κέκλω) οὐκ ἐστι πλεονασμός ἀλλὰ ἀναδίπλωσις. Ἔστι γὰρ κλῶ καὶ κατ' ἀναδίπλωσιασμὸν κέκλω· οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ι γίνονται οἱ ἀναδίπλωσιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε, μένω μέμνω, φένω*

πέφνω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν, quod clarius dicitur ab Eustathio 1275, 54. ἐκ τοῦ γένω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεφένω καὶ κατὰ συγκοπὴν πέφνω. Sed hujus praesentis nullus est idoneus auctor v. ad Buttm. 273. Μέμνω si propter imperativum μέμνεο et nomina μέμνων, θρασυμέμνων, Ἀγαμέμνων in numerum recipere fas ducimus (v. ad Buttm. s. Μιμνήσκω et Techn. 127.) certe nulla causa est cur syllabam potius praefixam quam consonam verbi primariam sic ut in κέλω κέκλω repetitam esse statuamus. Ceterum in hoc genere verborum, quae epsilon in reduplicatione habent, unum δεδίσκομαι interdum metri causa iota augetur δειδίσκομαι, cujus principium est δέκω duobus verbis δείκνυμι et δέκομαι subjectum, quorum consortium declaravi Techn. 64. — Major est copia praesentium quae pro epsilo iota substituunt. Horum pleraque proficiscuntur a primitivis pure terminatis, quae aut funditus intercederunt δράω αποδιδράσκω, δάω διδάσκω, πῖω πιπίσκω, γνῶω γγγνώσκω, τρώω τιτρώσκω, et a similibus πιμπλέω πιμπλήμι πιμπλάνω, πιμπράω πίμπρημι, τίτραω τίτρημι v. ad Buttm. p. 12. et 304. aut certe a communi usu remota ut βίβημι βιβάζω¹⁰⁾ βιβάσθω βιβάσκω, κικλήσκω, μιμνήσκω, λιλαιόμαι. Sed pars etiam ab usitatis χράω κηράω, δέω διδέω δίδημι¹¹⁾, δύω διδύσκω, κλάω κικλάσκω, quibus accedunt duo a paragogis ducta πιπράσκω et κηράω¹²⁾; nam πέρω non dicitur sed πείρω idque diverso intellectu, nec vero κέρω, quod etymi loco subjicitur in Epim. I. 167. κέρω συγκοπῇ κρῶ διπλασιασμῷ κικρῶ

10) Hoc verbum restituebam Anth. VII. 636. ποιμὴν—κριοῖς ἀγῆ-
τηρσί ποτε βληχῆτά βιβάζων id est τὰς ὕς τοῖς κριοῖς προσβιβάζων, pro
vulgato βληχήμενα βάζων. Βληχῆτά substantive dicitur ut ποιητά,
ρηγῆτά etc.

11) Αἰδεῖναι δῆσαι Hes. infinitivus praesentis videtur vocali auctus
ut homericus διδῶναι, quod nonnulli διδῶναι scripserunt vocali pro-
ducta ut τιθήμεναι Hom. et δεδαήμεναι Anth. App. 134. Maxim. v. 452.
infinitivus reduplicatus verbi δάημι, cujus est participium non duplica-
tum δαήμεναι ἔμπειροι γυναῖκες Hes.

12) Suspectum habeo Poll. VI. 175. τὸ χλιδῆν οἱ κωμικοὶ φασὶ καὶ
κχιλιδῆν, quippe dissimile ceteris; ille fortasse χλιδῆν scripsit. Κιγχι-
νιν duplicatum esse Buttmannus Gramm. II. 218. minime persuadet.

πλεονασμῷ τοῦ γ̄ κιγκρῶ, ut πιπλῶ πιμπλῶ. Praesentium vero usitatorum nullum geminatur quin mutetur terminatio: τεῖνω (τέτανα, τέταρος) τιταίνω, δέκω (δέχομαι δαίκνυμι) δεδίσκομαι, τεύχω τιτύσκω. Suspicionem afferunt non mutata Τιτίει τιμῆ et Πεπάλων (sic) κραδαίων Hes. quorum alteri syllaba affluxit, alteri defluxit; scribendum enim επιπάλλων ex Aesch. Choeph. 159. βέλη 'πιπάλλων Ἀρης. Μιμνήσκω non ab obsoleto μνήσκω sed unde dixi derivatum est et πιφαύσκω non a φαύσκω sed a prisco φάω ut βρῶω βιβρώσκω, νόω γνώω γιγνώσκω. Migrat autem hoc πιφαύσκω duos canones, primum ὅτι οὐδέποτε ἐν τοῖς τοιοῖτοις δίφθογγος εὐρίσκεται Choerob. Orth. 187. tum quod iota haud raro producit in arsi thesique v. Techn. 83. contra regulam πᾶς ἀναδιπλασιασμός διὰ βραχέος ἐκφέρεται Choerob. in Psalm. p. 23, 33. EM. 477, 38. cui nihil derogat Hesiodus τιταίνοντες dicens producta prima Theog. 209. id enim sibi permisit ut hinc Titanum nomen extricaret. Jam alio loco rejeci quod Gregorius edicit p. 276. et iisdem verbis Schol. Theocr. V. 117. παρὰ τὸ γνῶ γίγνω καὶ κλῶ κίγκλω, nam et hoc ementitum est nec minus γιγένω et huic similia μιμένω, πιπέτω, quae Matthiae ponit §. 197. n. 7. Illius forma primitiva est γένω, quae remansit in latino sermone; hinc γίγνομαι factum iteratione consonae initialis quam consequitur trope epsili in iota ut πέτω πίπτω, τὸ γὰρ ε̄ ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γινόμενον τρέπεται εἰς ῑ EM. 673, 9. non semper quidem sed saepius v. Techn. 127. Quid vero causae sit cur Graeci βεβρώθω, τετραίνω dixerint sed βιβρώσκω, τιτράω, τιταίνω, demonstrare nescimus; sed hoc modo apparet eos ante alpha, iota et ypsilon solitos esse iota ponere eandemque vocalem praemittere verbis in μι et σκω exeuntibus. Nec minus obscurum quare βιβράζω, διδάσκω, τιταίνω, τετραίνω, δεδίσσομαι syllabam praepositivam in declinatu retineant, alia vero amittant, praecipue verba in μι exeuntia exceptis duobus, quorum unum Hesychius suppeditat Κιχρήσει δανείσει, alterum Homerus διδώσω bis in Odyssea scriptum sed improbante Aristophane qui παρέξω substituit v. Buttm. Gr. I. 432. Nauck. Arist. 58. Scholiastes vero ad Od. XIII. 358. a

verbo circumflexo *διδῶ* declinatum dicit, quae ratio etiam ad *κίχρησω* transferri potest, sed infirmatur eo quod alia circumflexae conjugationis verba *ἰστώ*, *τιθῶ*, *πιμπλῶ*, *πιμπρω*, *τιτρω* diplasiasmum cum futuro non communicant. Praesentia syracusana ultra imperfectum non declinantur; nam quae Etymologi futuris *ἔσιτήξω*, *τεθνήξω* praestruunt, ficta esse constat.

§. 3. Tertium diplasiasmi genus illud est in quo non epsilon vel iota breve inseritur extrinsecus ascitum sed vocalis ex stirpe verbi sumta accedente consona liquida vel pro ea iota. Hujusmodi tria enumerat Epim. I. 117. *δάπτω* *δαρδάπτω*, *βαίνω* *βαβαίνω* (*βαμβαίνω*), *καίνω* *κακαίνω*, pro quo vel *φαίνω* *παμφαίνω* vel *καίρω* *καρχαίρω* scribendum est; ἡ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιάζει καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον, *καρχαίρω*, *μαρχαίρω*, *παμφαίνω* EM. 232, 4. Horum primum litteram ρ foris acceptam habet, quod nulli alteri accidit; sed causa patet; nam *δαπδάπτω* dici non poterat quia litterae *πδ* insociabiles sunt. Verbi *φαίνω* consonam leviter mutatam retinet *παμφαίνω*, nisi hoc derivatum est a *φάω*, ut *παπταίνω*, cui Schol. II. IV. 200. Epim. 337, 21. inauditum *πταίνω* praetexit, a thematico *πτάω* sive *πτέω*, cujus vis apparet in derivatis *πτήσσω* et *πτοία*. Hisque concinunt verba: *παπταίνων μεθ' ὁμήλικας* Hes. Opp. 443. *μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται* 447. et glossa *Ἀποπαπτιανέουσι περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται* Schol. II. XIV. 101. A *πτάω* porro propagatum est *παπταλῶν* Techn. p. 8. a *φάω* *παμφαλῶν* intellectu paulum diverso ¹³⁾ v. Proll. 87. *Μαίρω*, quod Grammatici ponunt Epim. I. 386. adjunctum sibi habet nomen *μαῖρα* Techn. 205. sed ipsum non legitur et fortasse in primo ortu significantiae ergo formam ampliorem induit quae adhaeret derivatis *μάρμαρος*, *μαρμαρύσσω*. Idem existimandum est de *βαμβαίνω*, quod illi subabsurde cum *βαίνω* consociant v. §. 7. et *καρχαίρω*. Sed certum utrius-

13) Hoc est pro oculos circumferre; oculi enim a Graecis quoque appellantur *γάη lumina* et *αὐγαί*, *γλήναι*, nec dubie conveniunt verba lucendi et videndi *γλαύσσειν* et *λεύσσειν*.

que fictionis exemplum praebent *μύρω* et *μορμύρω*. Cum hoc componitur verbum coloris: *Πορφύρεη πορφυρίζη ταράσσεται* — *ἔστιν οὖν πεποιημένη λέξις ὡς τὸ μορμύρω* Apollon. Lex. quem patet verbum illud pro reduplicato *φύρω* habuisse. Hinc plerique doctorum ad animi perturbationem traductum putant, Nitzschius ad Od. X. 309. Doederlinus Syn. T. VI. 293. alii; Goettlingius vero in Dissert. de lingua Botocudorum ¹⁴⁾ verbo illi geminatum *πῦρ* subesse statuit. Equidem illud nativum esse censeo proprieque colorem significare ut synonymum *καλχαίνειν*, quod Hesychius eodem modo interpretatur *πορφύρειν ταράσσειν κυκῶν φροντίζειν*. Proprie igitur mare profundum, quum intumescit, *πορφύρειν* dicitur id est *μελαίνεσθαι* v. Wernsdorf. ad Himer. 192. Hinc illud transfertur ad reconditos animi motus et consilia abstrusa, quae qui volunt *καλχαίνειν*, *πορφύρειν* et *βυσσοδομεύειν* dicuntur ¹⁵⁾. Huic igitur utrum prima syllaba a natura ingenita an posterius addita sit decernant qui graviores ad judicandum rationes invenerint. Equidem me converto ad illa verba quae pro liquida vocalem iota receperunt: *Παιπάλλω τὸ σείω* Hes. pro *παλπάλλω*, quod deformiter sonat duabus continuis syllabis eodem lambda finitis; hinc *παιπάλλη* sive *πασπάλη*. *Μοιμύλλειν καὶ μοιμυῶν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη· τὰ γὰρ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσι* Poll. II. 90. quibus vicina sunt *μύλλειν* et *μύειν* cf. Techn. 114. *Κοικύλλειν τὸ περιβλέπειν· κύλα γὰρ τὰ ἐπάνω* (sic) *τῶν ὀφθαλμῶν* Hes. qui sine dubio in animo habuit quod alibi scripsit *Κύλα τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα*. Haec vulgo *κοῖλα* vocantur, sed quomodo verbum videndi ab hac parte facie traduci poterit, haud facile perspectu, neque sic statuit Schol. Thesm. 852. *κοικύλλειν βέλτιον ἐπὶ τοῦ κακοτεχνεῖν*, fortasse

14) *Des Prinzen von Neuwied Reise nach Brasilien*. T. II. 315.

15) Cum *κακὰ βυσσοδομεύων* planissime convenit *πορφύρων Τρώεσσι φόνον* Quint. IV. 77. Postquam autem hoc verbum ad occultas animi cogitationes translatum est, eodem deflexit *καλχαίνειν*, quod Eustathius 51, 11. recte ad metalepsin refert. Lycophro 864. conjunxit *πέπλοι κάλχη φορυκτοί*, verbum *φορύσσω* autem a *φύρω* declinatum putatur v. Techn. 243.

a *κνκῆν* ductum putans terminatione paragoga ut *μνῆν μοιμύλλειν*. Mehlhornius vero in Gramm. p. 76. a *κνλίειν*. Quae restant tria verba stirpem puram habent; unum ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φαίνω ἀναδιπλασιασμῷ παφάσσω καὶ πλεονασμῷ παιφάσσω ὡς πτάω πταίνω παπταίνω, πάσσω πάλη πασπάλῃ Schol. BL. ad II. II. 450. et V. 803. EM. 658, 16. Alterum est τὸ μῶ πρωτότυπον τοῦ μαιμῶ Eust. 661, 25. et τοῦ μαιμάσσω ὡς γάω παιγάσσω Epim. I. 80. tertium ποιπνύω παρὰ τὸ πονῶ πονίω πνύω Schol. A. ad II. XIV. 155. Sch. Lips. I. 600. et breviori ambitu παρὰ τὸ πνέειν καὶ πνύειν EM. 679, 15. quod jure probat Buttmannus Lexil. I. 177. auctoris immemor, eodemque loco ποιφύσσω a φυσάω arcessit praeceunte Eustathio p. 160, 30. a quo sine causa dissentit Blomfieldius ad Sept. 280. sed thematis loco supponendum est verbum oblivium unde φῦσα et βύκτης ¹⁶) nata sunt et interjectio φῦ φῦ, qua οἱ φυσῶντες utuntur Sch. Arist. Lys. 304. Philem. Gramm. I. 171. p. 191. Δαδαίνειν vel potius δανδαίνειν, quod Hesychius exponit ἀτενίζειν φροντίζειν μεριμνῆν, si qua cum δαῖναι cohaeret proprieque noscitate significat, eidem generi duplicatorum adnumerandum erit. — Haec autem et superiora exempla perlustrantes quatuor tantum in syllaba prosthetica vocales deprehendimus: παμφαίνω, βεβρωῶ, βιβρωῶ, μορμύρω. Eta addit Eustathius 641, 54. νηνέω προςθᾶσει συλλαβῆς ἐν καταρχῇ et 680, 25. κηκίω ἀπὸ τοῦ κίω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κακίω καὶ τροπῇ· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστιν εὔρεθῆναι ἀναδιπλασιασμὸν ἐκτεταμένον· τοιοῦτον δὲ τι γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ τητῶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπενήνεον καὶ τοῦ κηκάζω. Horum unum τητάω a τήτη sive τῆτος ἢ στέρησις derivatum est, alterum νηνέω, cujus unum modo tempus invenitur (ἐπενήνεον, παρενήνεον) a νηέω interposito νῦ Techn. 149. duorum reliquorum origo inexplicabilis, diplasiasmi probatio in summa nulla. Neo invenitur ypsilon; nam quod Hesychius profert Μυρμύρων ἢ μορμύρων ταράσσω, id e corrupto exemplari fluxisse glossographus ipse consueto

16) Hoc est germanicum *Puester* id est φυσήτης et φυσητήριον cf. Techn. 100. et 101.

Lobeck, Pathol.

more significat subiectione verae scripturae. Cetera verba, quae hanc vocalem in paralexī habent, aut *ο* simplex accipiunt aut *οι* vitandae epalleliae gratia. Eandem ob causam *ἐρύκας* dicitur pro *ἐρύκως* et *ἡνίπας* pro *ἡνίπις*, quem *διπλασιασμόν κατὰ μέσον* appellat EM. 431, 54. nos inversum dicimus quia non prima vocalis geminata est sed sequens cf. Proll. 146. — Extremum sit illud genus, cuius mentionem facit EM. 56, 15. cum *Ἀλαλκομενῆς* contendens *ἀτάρτηρος*, *ἐτήτυμος* et *ἀτιτάλλω*. Urbium diversarum nomina *Ἀλκομεναί* et *Ἀλαλκομεναί* Stephanus suo utrumque loco memorat; alii eodem modo scribunt v. Interpp. ad Strab. X. 457. duplicati origo a verbo *ἀλαλκεῖν* repetitur. Aliter vero se habet *ἀταρτηρός* ab *ἀτηρός* natum interposita qua *δαρδάπτω* crevit consona¹⁷⁾ correpta simul propter incrementum vocis vocali initiali; *ἐτήτυμος* et quod ille omittit *ιτητέον* pro brevibus vocalibus acceperunt *ετα*, *ἀτιτάλλω* autem, pro quo *ἀταιτάλλω* dici poterat ut *ἀτασθάλλω*, pro alpha iota sed breve; eadem litera pro *ο* micro substituta est verbo *ὀπιπτεύω*, quod Schol. Lyc. 45. ex *ὀπιτεύω* factum dicit *αὐξήσει ἀτικῇ* et amplius Choeroboscus Orth. 244, 5. *παρὰ τὸ ὅπτιω γίνεται ὀπιπτεύω καὶ κατὰ διπλασιασμόν ὀπιπτεύω καὶ ὀπιπεύω*¹⁸⁾ cui iota longum inest ut nomini *παρθενοπίπης*, pro quo *παρθερόπτης* dici poterat ut *οινόπτης*, sed illud et metro heroico adversatur et spectatorem potius significat quam speculatorem; quare amplificatum est ut alia speculandi vocabula *παπταίνειν*, *παμφαλῶν*. Sed pars Grammaticorum syllabas istas non ex ipso quasi corpore et substantia vocabulorum confictas sed extrinsecus inculcatas esse constituunt; *ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον*

17) Hesychius *Ἀταρτᾶται βλέπτει* et *Ἀγάτημαι βέβλαμμαι* hoc fortasse ex antiquo scripturae vitio pro *ἀτάτημαι* ut *ἀκόχημαι*. Diverse consultit Ahrens. Dial. Dor. 55.

18) Hoc *ὀπιπτεύω*, quod Goettlingius in Hesiodi Opp. 29. praeferbat, posterioribus relinquendum videtur, Manethoni, qui illud prae ceteris frequentat, et aequalibus v. Graef. ad Nonn. I. 85. Bekker. ad Coluth. 254. Cum *ὀπιπτεύω* Moschopulus ad Hes. Opp. 29. minus commode *ἐτήτυμος* confert.

Apollon. Lex. 47. cf. Proll. 146. ἀλκόμεν καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ ἀλαλκόμεν Schol. Od. III. 237. ἀτηροῖς καὶ πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς ἀταρηροῖς Sch. II. I. 223.

§. 4. Jam vero exordiendus est sermo longior et in plures partes divisus de nominibus. Horum duo sunt genera; unum a verbis certo tramite deductum, alterum ab aliis orationis partibus. Verbalium duplex derivatio aut a perfecto, de quo mox, aut ab aliis verbi inclinamentis, διδάσκω διδάξω δεδίδαχα διδασκὴ διδάσκαλος, βιβάζω βεβάσσω βίβασις, πιπράσκω περάσσω¹⁹⁾ πράσις, διδράσκω δράσομαι ἀπόδρασις δρασμός, πιπίσκω πίσω πισμός vel etiam a stirpe ipsa θέσις, δόσις. Ex his autem perspicitur, a verbis, quae syllabam praesenti praefixam in futuro exuunt, nomina formari eadem figura, ab alio genere alia. Terminos magis descriptos habent illa quae perfecti imaginem referunt πεπρόθησις, πεπόνθησις, γεγήθησις, ἐγγήγορσις ab ἐγγήγορα ἐγγήγορμαι derivatum unde adverbium homericum ἐγγήγορτί. Quibus subjungenda sunt adjectiva ἐγγήγορος, εἰμαρτός et singulare κεχηνώδης hiulcus²⁰⁾. Haec elegantior consuetudo respuit. Plus vero auctoritatis adepta sunt substantiva, quorum principium a vocali: ἀκή ἀκωκή κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ἔδω ἐδή ἐδωδή, ἄγω ἀγή ἀγωγή EM. 55, 30. et rursus p. 596, 50. ὄπτω (ὀπή) ὀπωπή, ἔχω ὀχή ὀκωχή, ἦκω ἀκή ἀκωκή²¹⁾. Sed haec paronyma esse non persuadet. Ὀπή, quod consequentiae causa inserui, legitur quidem sed alio intellectu atque ὀπή et hoc apud Homerum et Homero proximos non reperitur nisi compositum περιωπή, ἐνωπῇ ac, si metaplasma admitimus, κατ' ἐνωπα v: Parall. 169. Id igitur ab ὀπωπα

19) Futurum πράσσω colligi potest ex aoristo ἔπρασε, quem e Photio attuli ad Buttm. 152. Cum glossa Schol. Philoct. 978. πέπραμαι πεπραγματεύμαι convenit Hesychius Ἐπρασεν ἐπραγματεύσε, quare non ausus sum ἔπρασε corrigere.

20) Vinum catacecaumenites Plin. et Vitruv. more gentiliciorum denominatum est a Phrygia Κατακεκαυμένη.

21) Inepta est haec originitio ἀπὸ τοῦ ἦκω τὸ πορεύομαι ἡκὴ παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ κατὰ συστολήν ἀκή p. 47, 23. Buttmannus recte thematis loco ponit ἄκω (ἀκώχῳ) ἀκαχμένος.

derivatum esse statui ad Phryn. 294. et assensus est Buttmannus. Ac similiter ὀδωδή ab ὄδωδα, ὀκωγή ab ὄκωχα, quod omnes in homerico ὀκωκώς agnoscunt. Hinc autem argumentamur de reliquis, ἐδωδή, quod ab altera verbi ἔδω propagine ἐδῆδών differt trope vocalis ut ἀρωγή ab ἀρήγω, deque ἀγωγή, cui nihil vicinius est quam doricum ἄγηχα, et ἀκωγή, cui nullum quidem antecedit perfectum ἀκη, sed aequae insolita sunt quae ille proponit substantiva ἀκη, ἀγή, ἐδή et quod oblitus est ὀδή. Itaque manet sententia haec omnia a perfectis ortum habere vel usitatis vel usitatorum formae assimilatis. Quod autem Goettlingius ad Theodos. p. 215. contendit ἐδωδή, ὀπωπή non duplicata esse sed paragoga ut εὐχολή, θαλπωρή, id eo refellitur, quod paragoga in ὠδη, ὠγη etc. nulla inveniuntur exempla et quod in geminatis, quae dixi, duae extremae syllabae eandem habent consonam, in paragogis vero haec epallelia cavetur sedulo θάλλω θαλπωρή, ἔλλω ἐλπωρή, sed τέρω τερωλή. His se admiscunt nomina, quae cohaerent quidem cum verbis sed levius: παρὰ τὸ γράω γραίνα καὶ ἐν διπλασιασμῷ γάγγραϊνα EM. 219, 28. quod alii forsitan ad γραίνω referre malint ut παμφαίνω Proll. 35. not. 35.²²) sed illa potior ratio. Neutiquam vero assentior quod idem dicit p. 482, 37. κάγκανον παρὰ τὸ καίω κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, nam hoc paragogen videtur a κάγκω καγκαίνω Proll. 184. Vocalium prostheticarum altera est epsilon; βέβαιος παρὰ τὸ βῶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν EM. 193, 10. quod antepono Herodiani sententiae ad II. V. 64. βέβαιος παρὰ τὸ βέβηκα, etsi stabilitatis notio non praesenti subjecta est sed perfecto βέβηκα pro εὐ βέβηκα v. Jacobs. ad Philostr. 307. Idem p. 194, 1. ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω βηλός καὶ διπλασιασμῷ βέβηλος ὁ βάσιμος παντί, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου, quod vulgo ἄβατον vocatur. Κερύφαλος Schol. Nic. Ther. 579. EM. 501, 10. ἀπὸ τοῦ κρύπτειν, unde κρύφα et κρύφος. Quae si vera est explicatio, syllaba secunda rectius ab Homero corripitur quam a Comicis producitur, neque opus

22) Hoc γραίνω nescio quomodo excidit in Techn. 124.

est verbo *κεκρυφόω*, quod Wyttenbachius finxit contra analogiam ad Eunap. 242. Sed fieri potest ut *κεκρύφαλος*, quod interdum *κορυφαίαν* sive *κορυφιστήρα* significat, a *κορυφή* derivatum sit cum syncope productionis effectrice v. Proll. 90.²³) Lelegum nomen a verbo *λέγειν* derivatum esse licuit Hesiodo credere v. Parall. 101. Piscis nomen *πραδίλη* et *πεπραδίλη* a *πραδεῖν* productum adnotavi in Proll. 108. Iota syllabae affixae insertum ostendit *τιθήνη* *παρὰ τὸ θῶ θήγω τὸ τρέφω* *ζηματικὸν ὄνομα θήνη καὶ ἀναδιπλασιασμῷ θιθήνη καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν διὰ καλλίονα φωνήν* Eust. 650, 17. et EM. 758, 23. qui idem aliam viam tentat sed minus commendabilem *τιθήνη* *παρὰ τὸν τιθόν ἀποβολῇ τοῦ τ̄*. *Κόσκυλμα* *decermen* idem videtur atque *σκύλμα* a *σκύλλω*. *Κόσκινον* fortasse *ἀπὸ τοῦ κινεῖν* correpto iota ut *σκίναξ* et *ἀκίναγμα*. *Κοχυδεῖν ὑπερχεῖν* Hes. *Guictus* a *χύω* *χυδεῖν* ductum putat addita reduplicatione; ea certe non se juncta est ab adverbio *κοχύ*, quod Hesychius *πολύ* interpretatur ut *Χύμα* (sic) *πλήθος*²⁴).

§. 5. Quod restat sermonis consumendum erit in nominibus, quae non a verbis sed ab aliis potius orationis partibus profecta videntur. Sed hic plura etiam quam in priore parte intercursant ambigua et opinabilia. *Ἀγαγύρης ἀγύρης* Hes. quod a perfecto *ἀγῆγεμαι* flexu vocalis distinctum est. Pro *Ἀπόλλωνος ἀγαυγή*, quod EM. ex ignoto poeta affert, Heckerus in Callim. p. 118. probabiliter corrigit *ἀπαυγή*. *Ἀκάκητα* Mercurii cognomen qui interpretati sunt *θεραπευτικόν* sive *ἀκεστήν* Schol. II. XVI. 785. deum medicum intelligi voluerunt, qualis Apollo est *Ἀκέσιος* et *Ἀκέστιωρ*, sed parum probantur. *Ἀκακία* eadem *ἄκανθα* dicitur et *ἄκανθος* ut a nostratibus *Stachelbaum*,

23) *Κρύφαλος* aliquoties scribitur ut *Κρυφάλεα* in cod. Thucyd. I. 105. per vitium. Quod Doederlinus de Redupl. 129. dicit *κεκρύφαλος* a me barbarum vocari, equidem non de hoc loquutus sum sed de *Κέκροψ*.

24) Idem *Κοχύ* δ' *ἐρᾷ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως*. Hinc *κοχύζω* natum est, quod Meinekius Stratitidi restituit Vol. II. 788. et ab hoc amplius *κοχυδεῖν* ut *ἐριζεῖν ἐριδῆσασθαι*.

unde perspicuum fit nomen cum ἀκίς *acus* ἀκωκή cognatum esse ²⁵). Adverbium ἄκασκα a Cratino pro ἡσύχως vel ἀκῆν positum et adjectivum ἀκασκαῖος insuper consonam accepit ut ἀταρτηρός. Sed erit fortasse qui literas σκ ad terminationem pertinere dicat, ut θύσκη ἀπὸ τοῦ θύω EM. 458, 33. θρησκός a θρέω v. Techn. 65 sq. Ἀλάλυξ πνιγμός ἀπορία Anecd. Bekk. 374. cum ἄλγξ sive ἄλυσμός convenit ut Ἀλάλαγξ πλάνη Hes. cum ἄλη, quorum significatio non multum diversa, origo communis est ²⁶). Ἀνάγκη ab ἄγχω factum esse Buttmanno certissimum videtur Gramm. II. 314. Adn. idque quodammodo confirmat vox novitia a synonymo verbo σφίγγω translata σφίγκτρα idem significans quod ἀνάγκη v. Du Cang. Sed Doederlinus pari asseveratione ad ἀγκάς refert. Jam ab attica reduplicatione transeo ad eam, quae vocabulis a consona incipientibus propria est. Βάκινος ἢ βαβάκινος εἶδος χύτρας Zonar. ignotum utrumque nisi forte cum βίκος cohaeret, quod in Anecd. Bekk. 226. exponitur ἄμβικος. Βαβύρξας ὁ παράμωρος Hes. et *baburrus* stultus convenit ad *burrae* id est nugae, *baburra* stultitia Gloss. Placidi in Maji Auct. Class. T. III. 435. Κάγχαλος κρίκος ἐπὶ ταῖς θύραις Σικελοί Hes. nescio an a χηλή *chele* id est manucula Vitruv. ductum sit proprieque capulum sive manubrium significet sed praecipue annulum illum, quo fores ab introituris pultantur, ab exeuntibus attrahuntur, nominibus pro forma et usu variis, κρίκος, κόραξ, κορώνη, ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον ²⁷). Κάκαρον οἱ μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα δμιλοῦντες τὸ κράνιον λέγουσιν Eust. 1796, 58. a κάρα fortasse ²⁸). Κακκάβη παρὰ τὸ κάπτω κάβη καὶ πλεονασμῷ

25) Pro ἀκαλλίς in Pauli Aegin. loco reponitur usitatius ἀκακαλλίς. Minois filiam Apollodorus III. 1, 2. non Ἀκάλλην vocasse videtur sed Ἀκαλλίδα vel ut ceteri Ἀκακαλλίδα.

26) Sunt qui ἀλάλυξ idem esse putent ac λύγξ sive λυγμός et δολοῦξιν a λύξιν.

27) Hodie quoque januarum pulsabula modo annuli figuram habent, modo unci.

28) Nihil auxilii praebet EM. 45, 12. ἀκαρός (sic) σημαίνει τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὴν κεφαλὴν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κάρη καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα

τοῦ χ καὶ διπλασιασμῷ EM. 485, 1. sed nomen *κάβη* ἡ τροφή Suid. multo posterius est. Adjectivi *κάρχαρος* syllaba prima utrum ex anadiplosi nata sit an verbi stirpem contineat terminatione paragogica auctam in dubio posui Proll. 255. *Κάχληξ* et *χάλιξ* latinumque *calx*, *calculus*, communia habent elementa χ et λ , quae eadem prima sunt nominis *χλαρόν* id est *κόχλαξ* Hes. idque Vossius latino *glarea* aequiparat; cochlaeae dicuntur *lapides ex flumine rotundi ad cochlearum similitudinem* Fest. *τροχαλοί οἱ θαλάσσιοι καὶ ποτάμιοι λίθοι, οὓς ἔνιοι κόχλακας καλοῦσιν ἥγουν κάχληκας, οἱ δὲ χερμάδια* Moschop. Sched. 177. Ex illis consonis Graeci finxerunt voces varias modo terminationem adstruendo *χλαρόν*, *χλῆδος*²⁹⁾, *χάλιξ*, modo syllabam praeponendo *κάχληξ*, *κόχλος*, quae quia gutturalem originis iterant, ad reduplicata accedunt, sed non ea ratione quam EM. 534, 27. iniit: *παρὰ τὸ χαλῶ συγκοπῇ χλῶ γίνεται χλός καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν κόχλος*, nam hoc *χλός* non minus portentosum est quam *κλός* et *θός*, quae idem effingit 544, 15. et Epim. I. 250. Schol. Dion. p. 886, 3. *παρὰ τὸ κλῶ κλός καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ὅς λήγει μονοσύλλαβον, ἀναδιπλασιασμὸν δεξάμενον γίνεται κύκλος ὡς παρὰ τὸ θῶ θός, καὶ τηθός καὶ τηθή*, sed melius suadet in exitu ἢ *κύκλος* (*παρὰ τὸ κυλίω*) ὁ *εὐκύλιστος*. Pro *τηθός* autem scribendum est *τιθός* et *τιθή* sive ut vulgo scribitur *τιτθός* *τιτθή* cuius syllaba prior, quantum ex germanico *tutta* et aliarum linguarum comparatione cognoscitur, non pleonastica sed quam maxime nativa est. *Αἰίλαψ* Eustathius a *λάψ* natum putat, quod vereor ne ipse finxerit; illi propius est *λάβρος* v. Parall. 113. Numerum explet epitheton dei *Πασπάριος Ἀπόλλων παρὰ Παρίοις* Steph. Jam ad epsilon pervenimus Stephanus *Γῆ ἀπὸ τοῦ γέα ἀφ' οὗ τὸ γέγειος, κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ· ἢ παρὰ τὸ γῆ γέγειος*, quo

δξύνεται ὡς μαδαρός, ubi exciderunt quae de oxytonesi adjectivorum et de diverso substantivorum accentu dicta essent.

29) *Χλαρόν* ὀυπαρόν Hes. *χλῆδος* σωρός ἀπὸ καθαρχμάτων καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, ὃ καὶ χέραδος καλεῖται Harp. *Χέραδος* πλῆθος ἰλύος καὶ ὑστράκων καὶ λίθων Sch. II. XXI. 319. *Χεράς* ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός Sch. Pind. P. VI. 13. Latine *rudus* appellari potest.

additamento hoc significari puto ἢ παρὰ τὸ γέα γέειος καὶ συναϊρέσει γεῖος καὶ ἀναδιπλασιασμῷ γέγειος. Choeroboscus Orth. 189, 31. synaeresin tuetur; *anadiplasia* addit EM. 223, 33. idemque nomen illud ἀρχαῖος interpretatur appositis Callimachi verbis λόγος γέγειος et ἄνδρα γέγεια, quibus interpretatio confirmatur sed etymologia intercedit; quis enim hic γήινος vel χθόνιος ferat? Πέμπελοι et τριπέμπελοι senes capulares vocantur fortasse a facie lurida; nam hic color πελλός sive πείλιός dicitur cf. Techn. 311. Inde Πελείους — τοὺς γέροντας καὶ πρεσβύτιδας Hes. πελλᾶς ὁ γέρων ἐπὶ σκώματος Arcad.³⁰⁾ et compositum ἐκατόμπελος sive ἐκατοντάπελος Eumath. Ismen. p. 146. ed. Teuch. quibus Jacobsius in Add. ad Anthol. p. XL. praeferit codd. scripturam ἐκατονταπέμπελος. Consonae in reduplicatione insinuae exemplum nobis ob oculos ponit Schol. Π. I. 189. μεῖρω μερίζω μερμερίζω καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω ὡς δάπτω δαρδάπτω, ὅθεν καὶ μερμήρας τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔνιοι λέγουσι, quibus convenit quod Nonnus XI. 97. de sollicito quodam dicit κραδίη μερίζετο³¹⁾. Adjectivo Πεπαρεύσιμος εὐφραστος σαφής Hes. fidem facit verbum πεπαρεῖν ab ignota stirpe ductum et non plus quam semel inventum scriptura variante. Σέσελις sive σέσελι nomen plantae est quae eadem sil, sili et συλ-λίκυπριον vocatur. Τέτανος, τετανόθριξ, τανύθριξ, ταναός junctis inter se finibus haerent. Vocalium tertiam in hac parte vocabulorum non deprehendimus; nam τήθη sive τηθή vox naturalis videtur similiter ut μάμη, τάτα, ἄττα, τέττα, ἄππα, πάππα. De quarta haec dicenda sunt: γίγος παρὰ τὸ γῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν EM. alii compositum putant παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ γῆ Eust. 1490, 20. Si quod Hesychius tradit Γίς γῆ ἰσχύς, fidem faceret aliquando γίς

30) Ibidem p. 22, 20. pro φιλοπελᾶς et γιγιοβορῆας scribendum est φιλαπελλᾶς i. q. φιλαπελλῆς p. 23, 4. et φοινικοβορῆας. A cute rugosa senex vocatur οὐραρ, quod Gloss. ad Lyc. 793. πέμπελος γέρων interpretatur.

31) Hoc non multum differt a μερμηρίζω, nec *dividia* a cura et aegritudine v. Prolegg. 169. Cum his conferendum videtur μέρμερος aerumnosus.

vel pro γῆ vel pro ῖς dictum esse, Gigantum nomine vel terrigenas vel ἰφριγενήτους significari crederem correpta quae in simplici longa est, syllaba. Δίδυμος παρὰ τὸ δύν ἐν διπλασιασμῷ EM. 272, 34. sed addit ἢ παρὰ τὸ δῖς hoc est ut τριδύμος, τετραδύμος, quorum terminatio nescio utrum paragoga sit an significabilis ut in latino *tergeminus*, *quatergeminus*, hoc est conjunctionem et συνδυασμόν indicans. Proxima sunt Hesychii Κνώπες κνώδαλα et Κί-κωψ θηρίον, quod Guietus duplicatum putat, Μίμαλις ἢ ὕν Μῆλος v. Parall. 95. Μιμοροβία ναῦς ἐν ᾗ ἄνθρωποι ἐβήκασιν et Μοροβάτη ἡ ἄνθρωποβάτη ναῦς cf. Parall. Ω. Σίνδης γέρων et Σισίνδιος γέρων. Notius est σισύρα, quod si cum σίσυς comparamus, paragogae speciem praebet, i cum σύρα, anadiplosis. Σίσυμβρον sive σισύμβριον ³²⁾ cenchae species fortasse a similitudine satùrejæ sive cunilæ lenominata, quæ θύμβρα dicitur; nam Plinius XX. 94. cymbrium silvestre a quibusdam thymbraeum appellari scribit, cunila autem in Gloss. Graecol. θύμβρα redditur. Si τιθή, ut Grammaticis placet, a θάω derivatum est, quod propter syllabae prioris mensuram addubitavimus, id multo magis suspicari licet de adjectivo τιθός, quod eam corripit et compar habet αἴγιθος, si hoc idem valet atque αἰγιθήλας et ab eodem verbo θάω compositum est suppressa vocali nativa; unde sequetur hocce verbum non propriam sugendi et succum lactis praebendi sed generalem nutricandi significationem habuisse et hinc fluxisse notationem cicuris et mansueti; ἡμεροῦνται γὰρ τῇ τῆς τροφῆς παδόσει καὶ τὰ σκυθρωπότατα τῶν θηρίων Plut. Symp. I. 4, 6. Si haec non ita sunt, τιθός a societate duplicatorum removeri oportet. Τιθύμαλος suspicor propter vaudam cum thymo convenientiam hoc nomen accepisse. Iudae glossam Ἐκ τιτυνῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας Ruhnkenius orrigendam censuit ἐκ τιτυνῶν, sed intercedit Zonaras Τι-μνοῦ μικρᾶς ἡλικίας. Nunc unum restat ὁ micron. Γόγ-

32) Σίσυμβρον in Meleagri carmine primam brevem habet ut duplicatq̄ poscit; longam ap. Nicandrum legis oblitum, nisi σίσσυμβρον ripsit.

γρος παρὰ τὸ γράω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα γρός, ὃ καθ' ἑαυτὸ οὐ ῥητόν· ἐν διπλασιασμῷ γόγγρος EM. 237, 44. cui similes sunt fabulae de κλός, χλός etc. Schneiderus vero ad Aristol. T. III. 18. *conger*, inquit, *nomen a γόγγροις vel στρογγύλαις ἐξοχαῖς δένδρων ut Galenus monet in Gloss.*³³⁾ Hic vero de pisce nullum verbum, sed tumores gulae sic appellari dicit a similitudine tuberum, quae in arborum truncis existunt; ad haec autem etymon ab EM. propositum non quadrat et suppressio vocalis principalis neque illis exemplis, quae Grammatici allegant, abunde confirmata est, neque scio an quae ego indagavi, morosioribus satis factura sint. Sunt vero haec: Ζίω τὸ ζητῶ ἐξ οὗ καὶ ζίεται ζητεῖται EM. 411, 41. ex quo aliquis suspicetur δίζω natum esse zeta in delta mutato ut in affini verbo δητεῖν id est ζητεῖν Techn. 28. Imperfectum ἔδιδον id est ἐδίδουσαν in H. H. in Cer. Buttmannus recte confert cum Pindarico ἔτιθεν i. q. ἐτίθεσαν, neque opus est in subsidium vocare praesens δίδω, quo scriptores inficitissimi utuntur pro δίδωμι (δόω) v. Techn. 72. Κόγχος vero sive κόγχη ab eadem radice natum videtur ut synonymon χήμη quod Athenaeus III. 93. A. a κέχηνα repetit. Et huic aequiparari potest ὄτλος παρὰ τὸ τλῶ EM. nam anadiphasiasmo vicina est prothesis. Verum redeo in viam. Κοχώνη Doederlinus Synon. VI. 84. a χνόη sive χολνίξ factum esse affirmat per duplicationem, nec tamen declarat quamnam coxa cum modiollo rotae similitudinem habeat, nisi forte sic censuit nomine illo caveam ossis femoralis denotari, quam Graeci κοτύλην appellant, Latini acetabulum hoc est τὸ κοῖλον τοῦ ὀστέου, ἐνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηρῶ ἐνστρέφεται Schol. II. V. 306.³⁴⁾ Si vero nihil aliud quam

33) Si quod Hesychius tradit γογγρῶσαι (γογγρῶσαι) ὡς χοῖρος φωνῆσαι· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρουλλῆσαι λέγεται, satis indicii praeberet porcos, qui vulgo γρυῖλοι vocantur, a nonnullis γόγγρους appellatos esse, dubitari posset an utrumque nomen a quadrupede ad congrum, qui idem γρύλλος dicitur, translatum sit vel ob vocem (ut ὁ ποτάμιος χοῖρος Athen. VIII. 331. D.) vel ob aliam qualemcunque similitudinem.

34) Κοτύλη ὁ γλουτός ἀπὸ τῆς κοιλότητος Epim. II. 453, 16. κοχώνη ἡ ὑπογλουτὶς Moschop. Sched. 62, 8.

cavi cujuscumque notio requiritur, propius est *χώνη*, quod Orion suadet p. 80, 21. *προχῶναι οἶον χῶναι*, et quodammodo confirmat Pollux II. 188. οἱ γλουτοὶ κοχῶναι καὶ πύγαια προσαγορεύονται καὶ προχῶναι. Sed id quoque parum convenit Grammaticorum notationibus: *Κόκκυξ τοῦ ἡεροῦ (ἱεροῦ)· ὁστέον τὸ πρὸς τοῖς ἰσχύοις* — *κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὁστοῦν· οἱ δὲ τὰ ἐκατέρωθεν μέρη· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχύων* Hes. *κοχῶναι τὸ ὑπὸ τὸ αἰδοῖον μέρος* Ich. Arist. Eqq. 722. Quamobrem in hanc incidimus coniecturam stirpem vocabuli sitam esse in tribus literis quae atinae vocis *coe-sa* sunt primae et hinc derivatum *κοχ-ώνη* proprie significare eas partes quae ad coxam pertinent, hanc autem nomen accepisse ab eo, quod superiorem corporis partem *κωχεύει* ut Hippocrates dicit de Articc. 215. I. II. τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τῇ μηρῷ

§. 6. His iterationis exemplis alius alia addet de notis³⁵⁾; nam de non paucis vocabulis disceptari potest utrum casu duas ejusdem soni syllabas in principio habeant an de industria altera alteri addita sit. Quod dico, exemplis faciam clarius. *Κασκάνδιξ ἡ γηθυλλίς* si ab aliqua candidicis similitudine appellata est, sine dubio ad hunc locum referri oportet. Sed quis nos certiores reddit secundum hujus nominis syllabam magis nativam et, ut sic dicam, capitaliorem esse prima? Arcadius p. 70. *βάρβαρος, τάραρος, μάραρος, κέρβερος, πέρπερος, βόρβορος*, uno nomine appellat *δεδιπλασιασμένα κατ' ἀρχήν*. Ex hoc vero non sequitur eum vocabula illa eodem loco habuisse quod *εμμήρα, δαρδάπτω* et similia. Nam si *βαρβαρίζειν*, ut trabo ait, idem est quod *καρίζειν* et *καρβάζειν*, substantia vocis est syllaba *βαρ*³⁶⁾ quam quae subsequuntur ad terminationem pertinent ut *κίκινος* et *calcar* duas easdem syllabas habent nec tamen duplicata sunt sed paragoga a *κίκι*

35) Plurima addidit vir doctissimus in dissertatione, quam in prima annot. indicavi, diversam a nobis viam ingressus.

36) Epim. 353, 27. *βόρβορος παρὰ τὸ βάρος κατ' ἀναδιπλασιασμόν* r. *βάρβαρος* ex Gud. 104, 17. *βάρβαρος εἴρηται ἀπὸ τοῦ περι φωνῆν φους*, quod nomen si subesset, potius baronem significaret. *Βαρ-ζειν τὸ βαρβαρίζειν* EM.

et calx; eodemque modo se habet *δοίδυξ* si, ut in EM. traditur, a *δαιδύσσω* sive *δαδύσσω* id est *δαίω* divido, diffindo, contero, derivatum est; de quo ut dubitari possit, tamen probabilius videtur quam quod Buttmanno placuit Lexil. I. 177. *δοίδυξ* a verbo *δύω* factum esse per anadiplosin. Cerberi nomen suspicor a Cimmeriis tractum esse Orci accolis, quos Scymnus v. 129. et alii *Κερβερίους* vocarunt. *Βόρβορος* et *μάρμαρος* in praesens differo. *Τάρταρος* Lennepius ad Theog. 119. a commenticio quodam verbo *τάρω* (*τάρβος*, *ταράσσω*) repetit, quod jam in EM. propositum est; Doederlinus vero a *τείρω*, idemque adjectivum *πέρπερος* a latina praepositione *per* natum putat. Mihi haec omnia incertissima videntur, neque in quaestionem vocabo *βεμβράς* sive *βαμβραδών*, *γεργέριμον*, *γγίγλυμος*, *γγιγίδιον*, *κάκαβος* sive *κακάβη* et eodem fere intellecta *βαβάκινος* *εἶδος χύτρας* Suid., *κάρκαρον*, *κόρκωρος*, *κάκαλα*, *μιμαίκυλον* sive *μεμαίκυλον*, *σίσαρον*, *σισάριον*, *σισυθύγγιον*, *τίτανος*, *Τιτάνη*, *Παρπάρων* sive *Περπερήνη*, *Γάργαρον*, *Σαισάρα*, *Σισύρβη*, *Κικύνηθος*, *Πεπάρηθος*³⁷⁾, hisque paria latina *farfarus*, *furfures*, *papaver*, *cucullus*, *tutulus*, *titulus* etc. quorum nullum unquam cernitur capite amputatum. Alia autem ratio cur prima cujusque syllaba adventicia habeatur, inveniri non potest, nisi quis demonstraverit omnino omnes voces, quarum tertia litera eadem est prima, diplasiasmo subjecta esse.

§. 7. Ab anadiplosi artificiali, qua sonus vocabulorum amplificatur, differt naturalis sive onomatopoetica. Hujus generis pars magna ab interjectionibus et vocibus animantium profecta est quae natura ipsa geminat: *τὰ σχετλιαστικά διπλασιάζονται οἷ μοι μοι, εὐοιοί, ἀταταί, ὀτοτοί* Apollon. Conj. 537. quibus equiparanda sunt *ἀλαλά, ἀλαλαλαί, ἀλαλάζειν, ἐλελεῦ, ἐλελίζειν, ὀτοτούζειν, οὐοὐο* etc. Ex eodem genere sunt voces infantium: *πᾶς πατήρ κατ' ἀναδιπλασιασμόν παπᾶς· τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι βαρύνουσιν*,

37) *Μῖμος* et *Μίμης* quae Grimmus in Hist. ling. germ. p. 865. cum aliis aequè dubiis huc refert, ne mensuram quidem eandem habent; nam iota nominis proprii breve est.

ἡμεῖς δὲ περισπῶμεν EM. πᾶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν πάπας καὶ παπίας ὡς μᾶ μάμμη μαμμία Eust. 562, 2—30. Alia vero sumta sunt a sonis naturalibus, qui audiuntur quidem sed literis non exprimuntur nisi forte ludicri causa ut *coax*, *σα*, *coco coco* aliaque voces illiteratae, quas Grammatici nominibus verbisque imitativis subjiciunt: *μύζειν* ἐστὶ τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ ἐκφωνεῖν ὡς ἐκ τοῦ σ ὁ σιγμός καὶ ἀπὸ τοῦ ρ ὁ ῥοῖζος Schol. II. IV. 20. τὸ σῖζειν ὀνοματοποιεῖται πρὸς ἤχον τοῦ στοιχείου τοῦ σίγμα ὥσπερ τὸ ξέειν κατὰ τὸ ξῖ καὶ ὁ ῥοῖζος παρὰ τὸ ῥῶ Eust. 1636, 17. καύηξ ἀπὸ τοῦ καῦ καὶ λέγειν Zonar. 1149. κερκολύρα ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα· τὸ γὰρ κρέκε κρέκε ἤχος ἐστὶ τῆς κιθάρας p. 1190. Idem valet de verbis quae eundem sonum iterant ἀραρίζειν, γαργαρίζειν, ὀλολύζειν, τιτυβίζειν etc. quorum nonnullis Grammatici prototypa de suo affingunt: πεποιημένον ἐστὶ τὸ καχλάζω· ὁ γὰρ ἤχος δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα EM. 494, 15. παφλάζει βράσσει· πεποιήται παρὰ τὸ πάφλα Schol. Eqq. 929. sed re vera thema nullum est praeter literas *χλ* et *φλ*, atque hinc etiam enata videntur verba quae proprie sonitum aquae bullientis exprimunt *φλέω* et *φλύω*, unde nonnulli παφλάζειν repetunt EM. 656, 50. Huic autem Galenus in Gloss. adjungit verbum brevius *φλάζουσιν* ἀσαφῶς διαλέγονται· πεποιήται τὸ ὕνομα, non diversum illud a reduplicato, quod idem affert: παφλάζειν ὀνοματοπεποιήκε δηλῶσαι βουλόμενος τοὺς πταίοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι· sed vulgo dicitur de strepitu aquae bullientis ut καχλάζειν v. Techn. p. 9. et 24. Et pariter vagantur alia; *βάζειν* enim et *βαβάζειν* de hominibus dicitur et *βάβαξ* ὁ *λάλος* καὶ *φλυαρός* EM. sed *βάβακοι* cicadarum ranarumque nomen est; *βαβράζειν* τὸ συντόνως κεκραγῆναι Hes.³⁸) sed idem stridorem cicadarum significat, *βράζειν* ursarum vocem et vero etiam hominum vagitum exprimit. Ἀπὸ τοῦ γργύζω γογγρύζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ γογγύζω ἢ τὸ γογγρύζω ἀπὸ τοῦ γογγύζω πλεονασμῷ τοῦ ρ EM. 237, 40. Epim. II. 354. Si participium *λάων* apud Homerum recte accipitur φθεγ-

38) Βεβράζειν, quod Dindorfius in Thes. βαβράζειν scribendum esse censet, Schneiderus confirmat apposito nomine cicadae μέμβραξ.

γόμενος, praesto est thema, unde non solum λάσκω sed etiam λάλος evolvi possit, et a λάλος vicissim λαλῶ, λαλάζω, λαλαγή, non ut Orion dicit p. 187. et Choerob. in Psalm. 80, 35. λῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν λαλῶ. Illis verborum biformium exemplis addi potest latinum tinnire et tintinnare sive tintinnare. Quod vero Schneiderus scribit ad Aristot. T. III. 382. *simplex fuit τίζω, duplicatum τετίζω et τιτίζω, unde τέττιγι nomen fuit*, idonea ratione caret. Nam ut a πιπῶ derivatum est πιπίζειν, quod aliter σπίζειν dicitur, sic a τιτίς τιτίζειν³⁹⁾; nomina vero ipsa avicularum primitiva sunt ut κόκκυξ, κικκός sive κικιῆρος, qui et κοκκοβόας dicitur, ulula vero κικιάβη v. Coraes ad Xenocr. p. 79. turtur etc. unumque quadrupedum Βηβήν τὸ πρόβατον. Sed saepe haec anadiplosis cum derivatione nascitur: κράζω κεκραάκης κεκραγμός, σίζω σισμός et σισιλισμός sive σισιλιγμός Schol. Od. IX. 394. Eust. 1636, 17. quod simul extrinsecus crevit et intrinsecus. Ita a θρέω sive θρύω susurro profectum est τενθρηδών (pro quo θρηδών dici poterat ut περηδών) mutatisque antistoechis πεμφρηδών Sch. Nic. Al. 182. et ex eadem stirpe θροῦς, τονθρύς, τονθρύζω et quod aliis literis idem significat βομβρύζω. Item a φλέω φλύω bullio bilbio nomen πομφόλυξ bulla, quod etiam βομβυλῖς et βομβόλυξ scribitur. Homeri verbum κάρκαιρε γαῖα πόδεσσι ὀρνυμένων Il. XX. 157. Scholiastae aut motum terrae significare putant aut sonum ἐκραδαίνετο ἐσειέτο ἐψόφει. Illud praefert EM. 716, 1. σκαίρω καὶ ἀποβολῇ καίρω καὶ διπλασιασμῷ καρκαίρω. Sed haec originatione subasburda, καρκαίρω verbum solidum est et individuum ut γαργαίρω et fortasse ejusdem significationis, quam exprimit germanicum *wimmeln*. Nam si agmen militum per campum ordinatim incedit, oculos spectantium nihil magis ferit quam crebri et micantes pedum motus sic ut dici possit *die Erde wimmelt von Fuessen*. Hoc si ratum habemus, utrumque verbum non ad auditum pertinet sed ad

39) Incertior est scriptura τιγόνιον pro τετιγόνιον, unde Meinek. meretriculae nomen ductum suspicatur Ἀλέξανδρος ἐν Τηγόνιω scribens Vol. IV. 554. pro ἐν Τίγονι. Tutius forsitan fuerit ἐν Τρυγόνι.

visum sicut alia proxime dicenda. Aequè improbable est quod Philoxenus scripsit in libro de anadiplasiasmo: βαίνω κατ' ἀναδιπλασιασμόν βαβαίνω καὶ πλεονασμῷ βαμβαίνω τὸ τρέμω τοῖς ποσὶ· καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν αἴρεται ἐπὶ τῶν ἐδραίων τὴν φωνὴν μὴ ἐχόντων Orion. 18. ⁴⁰) Quod si ita esset, βαμβαίνειν ad verba vibrandi transscribendum esset. Sed consideratius judicat Schol. II. X. 376. οὐκ ἔγκειται τὸ βαίνειν, apteque comparat βαμβαλίζειν· hoc enim et βαμβακίζειν de iis dicitur, qui verba concise et singultim edunt balbutientium ritu, sive id metu fit sive frigore sive quodam naturae vitio.

§. 8. Haec nominum fictio non solum imitandis sonis introducta est, quae Graeci ἰδιώματα ἔχον vocant, sed etiam motibus rerum, quae uno tenore oculos crebrius feriunt; quod genus anadiplosis continuativum vel frequentativum et intentivum appellare possumus. In hoc primum inveniuntur vocabula lucis et fulgoris, quae jam prius delibavi, μαρμαίρω μαρμαρύσσω καὶ ἀμαρύσσω κατ' ἀναδιπλασιασμόν Epim. I. 385. παμφαίνω etc. Deinde vocabula actionum, quae non uno quasi ictu perficiuntur sed quodam tractu continuo decurrunt: Εἰλῶ ἐλλίσσω κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἐλελλίσσω EM. 330, 25. ⁴¹) pro quo ἐλελλίζω afferendum erat. Huic non dissimilem volvendi notionem habet κύκνοι cincinni id est cirri crispī, undulati, quos Graeci πλοκάμων ἑλικας vocant. A τίλλω titillo et a similibus alia carpendi vellendique verba σκάλλω κασκαλίζω, ἴλλω γελλίζω γαγγαλίζω γαργαλίζω Techn. 225. et quod jam supra attuli σκύλλω κόσκυλμα ⁴²). His vicina sunt verba terebrandi et perforandi τετραίνω seu τιτραίνω, τιτρώ τιτρημι, quibus etiam τιτρώσκω adnumerandum videtur; tum deinde tremendi verbum τετρέμαινω et nomen, quod Apol-

40) Philoxenum Homeri locus ἔστη βαμβαίνων, ἄραβος δὲ γίγνεται ἰδόντων permovisse videtur ut βαμβαίνειν proprie de pedum tremore dici statueret, quia cum verbo standi conjunctum est.

41) Eadem Epim. I. 138, 7. ubi rectius ἐλλίσσω scribitur, a quo reduplicatum non solum spiritu differt sed saepe etiam significatione.

42) Hinc fortasse nomen latinum *quitsquillae quitsquillum*, quod Diomedes Gramm. p. 7. a. ad σκύβαλον refert.

Ionius Pron. p. 73 sq. auctis adnumerat: αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἐορτή ὁρτή, λῶ θέλω, τρόμος τέτρομος, de quo EM. 560, 32. προσέρεται ἡ τε συλλαβὴ ἐν τῷ τέτρομος⁴³). Trementibus similes sunt res pendulae et nutantes ut lances librae sive τάλαντα, unde τάλαντεύω, cujus syllaba prima secundum locum obtinuit in Ἐταντάλιζεν ἔτρεμεν, Ἐτανταλίσθη ἐσείσθη Hes. et quod magis mirum, consona quoque commutatur in τανθαλύζει et τανθαρύζει Techn. 232. Quod vero Homerus dixit Ζεὺς ἐτίταινε τάλαντα non satis est ad probandam veterum opinionem EM. 744, 4. τάλαντον per metathesin ex τάνταλον extitisse, hoc autem a ταῖνω derivatum esse, pro quo τιταῖνω dici. Namque nomen illud affine est verbis τλῆναι, ταλάσαι, tollere, suspendere, aliam vero stirpem habent τεινω, τανύω, τιταῖνω et quae hinc pendent τέτανος et τετανός. A librando haud longe abest vibrare πάλλειν et παιπάλλειν, quibus in EM. 650, 3. adjungitur nomen πάλη, ἣν οἱ ἄπτικοι πασπάλην καλοῦσιν· ἔστι δὲ τὸ λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου ἀπὸ τοῦ ἀποπάλλεσθαι ἐκ τοῦ ἀλεύρου· sed p. 661, 16. ad πάσσω refertur. Cum τετρεμαῖνω Buttmannus comparat βεβρώθω, quo lentos morsus manducantis indicari putat conjecturam sequutus sat probabilem; nam a synonymo γράινω i. q. ἐσθίω ductum est nomen γάγγραινα i. q. φάγαινα sive φαγέδαινα carcinoma serpens, et a δάπτω δαρδάπτω.

§. 9. Haec autem vis repetitionis frequentativa vel quocunque nomine appellanda veteres artis auctores non praeteriit. Sic enim ille, quem in ipso hujus tractatus vestibulo nominavi, allatis anadiplosis poeticae, ut vocat, exemplis continuo subdit; μιμητικοὶ γὰρ ὄντες οἱ ποιηταὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσιν ἵνα τὰ πράγματα εἰκονίσωσιν· οὐ γὰρ ἀπλῶς λέγουσι τὸ ἐλέλιζεν ἀλλ' ὅταν ταχὺτάτην θέλωσι δηλοῦν τὴν κίνησιν, καὶ τὸ προπροκυνλινδόμενος κατεσπουδασμένην δέξαι καὶ πολλήν, quod et Dionysius affirmat de Comp. XV. 110. (91.) nec discrepat interpres

43) Cum hoc Gud. 170, 10. confert homericum εἶρερος παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω κατ' ἀνάδιπλασιασμόν καὶ ἀντίφρασιν. Paulo probabilius J. Scaliger hoc et latinum *eritudo* nexum interpretatur παρὰ τὸ εἶρειν τὸ δεσμεῖν.

Apollonii III. 453. et 1013. προπρό δ' ἀφειδήσασα — ἐμφαντική ἢ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως προπρό — ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν etc. EM. 349, 5. αἱ ἐπισυννιθέμεναι προθέσεις διεγείρουσι τὴν ἐμφασιν⁴⁴) et Trypho περὶ παθ. p. 227. Boisson. pleonasmus aut metri causa admitti dicit aut ἐμφάσεως ὡς δαρδάπτω. Hoc quidem et quae praecedunt, poetici sermonis illustramenta sunt, sed ἐλελισθακος vocabulum quotidianum et triviale est ut γάγγραινα, πασπάλη et alia prius dictorum. Cum ἐλελίζω particula προπρό, quam Grammaticus Paris. l. c. apponit, ex parte aliqua convenit, non in totum. Nam in utroque facta est quidem anadiplosis, sed in hoc dictionis, in illo syllabae ut in μορμύρω, γάγγραινα et in proprio Ἀέλεξ, si huic antecessit Ἀέξ ut Apollonius significare videtur in principio Syntaxis c. II. 4. ubi quatuor genera geminationis enumerat: ἔστιν ὅτε δις τὸ αὐτὸ στοιχεῖον παραλαμβάνεται, ἔλλαβεν ἔννεπεν· ἀλλὰ καὶ συλλαβή, Ἀέλεγες, πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξις, Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια, Βαρὺς βαρὺς σίνοικος· ἀλλὰ καὶ μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει ἥνικα τὰ εἰρημένα αὖθις ἐπαναλαμβάνεται, ὅτε μὲν ἀναγκαίως, ὅτε δὲ ἐν παρολκῇ⁴⁵). Attamen differt aliquid; primum quod γραῖνα non dicitur, non magis quam φαῖνα, χαῖνα, sed Ἀέξ dici potuit ut κρέξ v. Parall. 100. deinde quod quae usitato γάγγραινα et si-

44) Apollon. de Adv. 550 sq. πλεῖστά ἐστιν ἐν παραλλήλοισι κείμενα — καὶ ἐν προθέσει ἀμφὶ περὶ κρήνην, προπροκλινδόμενοι. Illud legitur II. II. 305. simile quid περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον XVII. 760. H. in Cer. 276. Apollon. III. 634. Conjuncte sub uno accentu περι-ἀμφὶ Phot. Suid. ut latinum *circumetrea*, quod Priscianus XIV. 3, 598. cum ἀμφὶ περὶ confert; substantivum περι-ἀμφὶς *circumactio* finxit Eupolis exemplo nullo. Crebra vero est compositio ἀμφιπερικλιόνες, περι-ἀμπεχω etc. Προπροκλινδόμενος κατὰ τὸ μικρὸν μικρὸν κλιόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ ἐπαγωγή τῆς πρό Schol. Opp. Hal. I. 167. Ἐκ τοῦ πάρος πάροιθεν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν προπάροιθεν Gud. 481, 47. qui anadiplosiasmus magis ad notionem pertinet quam ad vocem. Sic etiam προπρεῶν et προπρηγής constant ex synonymis ejusdem stirpis; πρόπαιρ et πρόπροθι ex effabili et ineffabili.

45) Rutilius I. 11, 39. *anadiplosis interdum fit uno verbo, interdum plurimum verborum conjunctione.*

milibus addita est syllaba, ad emphasin pertinet, in nomine vero gentilicio nulla intelligi potest significationis intentio. Utrique autem distat *πάμπαν*, de quo errat Herodianus Gud. 450, 20. *πάν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν πάμπαν*. Id enim compositum esse ut *πρόπαν*, *ἐπίπαν*, *σύμπαν* et accentus indicat et brevitās ultimae, neque tamen sic ut haec ex duobus diversis compositum est sed ex iisdem *πάν* *πάν*, totumque hoc adverbium sive potius nomen adverbiale ⁴⁶⁾ non ad pathologiam pertinet sed ad schematologiam et quidem ad illud genus multiforme, quod Rhetorici modo *anadiplosin* vocant modo *epanalepsin*, *quum id quod semel dictum est, quo gravius sit, iteratur* Rutil. I. 11, 39. Eustathius autem p. 437, 24. ad *σχηματισμόν ἐκ παραλλήλου* refert; hujus enim species si subtilius quaerantur esse quatuor: αἱ παράλληλοι λέξεις ἢ σύγκεινται ἢ παρακείνται, ὡμῶς δὲ ταῦτα ἢ ἐκ ταυτότητος γίνεται ἢ ἐξ ὁμοιότητος. Ἐκ ταυτότητος μὲν παραλληλισμὸς ἐν συνθέσει μὲν τὸ φανερίφανλος καὶ τὸ πάμπαν, ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνν ⁴⁷⁾ καὶ πάλαι πάλαι ⁴⁸⁾ παρὰ ἰψῷ κωμικῷ καὶ ἔλακεν ἔλακε παρ' Εὐριπίδῃ. Ἐκ δὲ ὁμοιότητος ἐν συνθέσει μὲν τὸ γήπεδον, ἐν παραθέσει δὲ τὸ λίαν πάνν. Haec quatuor

46) Hoc est quod veteres vocant ὄνομα εἰς ἐπιρρήματικὴν σύνταξιν μεταλαμβάνον. [Adde nunc Lehrsii adnotationem ad Herod. de Dichron. p. 356 sq.]

47) Πολὺ πολὺ Arist. Ach. 425. Ad haec accedit πάνν *πάμπαν* Aristoph. Pac. 121. et quae novitia consuetudo suscepit ὅλον ὅλον, ὁλότελα, ὁλόπασι pro παντάπασι. Homerus πάγχυ μάλα et μάλα πάγχυ, Plato et alii πάνν σφόδρα — εἰ συνηθὲς Ἀιτικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα Schol. Plut. 25. Poetae grandiloqui ornatus causa adjectiva et adverbia ejusdem stirpis componunt τὸν πικρῶς ὑπέρικτρον Aesch. Prom. 946. et saepius addito verbo: κεῖτο μέγας μεγαλωστί, αἰνῶθεν αἰνῶς, δεινὰ δεινῶς Soph. El. 191. κατὰ νέα νεόθεν Oed. C. 1449. μεσσόθι μέσσος Arat. 527. quibus similia nonnulla sermo recepit v. Parall. 58.

48) Hoc legitur Eur. Rhes. 312. (383.) νῦν νῦν Cycl. 337. πότε πότε Hec. 383. πάλιν πάλιν Electr. 1129. et addita copula πάλιν καὶ πάλιν Strab. XVI. 787. Anth. V. 308. v. Perizon. ad Ael. V. H. I. 4. ἀπαξ καὶ ἀπαξ Phot. CCLXXIV. 831. Simili quodam modo Latini *identidem*, *atque atque*, *etiam atque etiam*, *iterum iterumque*, *verum enim vero*, Germani *fort und fort*, *nach und nach*, *durch und durch*.

ejusdem schematis species multipliciter inter se perplexae sunt et nonnullae similium dissimilem significationem habent, aliae dissimiles similem. Primae, quae vocatur παράθεσις τῶν αὐτῶν, exemplum est illud quod Apollonius affert, βαρὺς βαρὺς a Tragicorum aliquo sumtum, qui prae ceteris huc inclinant νέαι νέαι δύαι δύαι Pers. 1002. ἐκὼν ἐκὼν ἤμαρτον Prom. 266. ἴτω ἴτω 1329. ἔλχ' ἔλκε Ion. 670. σίγα σίγα Hec. 1069.⁴⁹⁾ ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο Trach. 655. δειμαίνω δειμαίνω Hes. 176. ὄλωλ' ὄλωλα Trach. 1144. ἀπολεῖς ἀπολεῖς 1007. ὀλόμεσθ' ὀλόμεσθα Or. 200. ἔλακεν ἔλακεν 163. εἴδομεν εἴδομεν Hipp. 1137. Altera est appositio synonymorum velut μόλετον ἔλθετον Ar. Thesm. 1156. σίγα σιώπα Eccl. 382. et homericum βάσχ' ἔθι, de quo Schol. II. II. 8. ταῦτολογία ἐστὶν ἐμφαίνουσα τὴν ἐπειξιν, καὶ ἀλλαχοῦ φησιν „ἐλθοι καὶ ἴκοιτο“ fere ut Aeschylus ἦκω καὶ κατέρχομαι⁵⁰⁾. Ejusdem generis est γινώσκω φρονέω Od. XVI. 197. ἔμαθον ἐδάην Hec. 74. quod Scholiastes ἐκ παραλλήλου dictum ait, οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκονσα Phoen. 947. (920.) κλύειν ἀκοῦσαι Aesch. Choeph. 5. quod Aristophanes cavillatur Rann. 1174. οἶκω' ὄλωλα διαπεπόρθημαι Soph. Aj. 896. τί φαστε, τί λέγετε Cycl. 210. (sed λέγε λέγ' ὦγαθέ Arist. Eccl. 213.) ἔνεπε μοι φράσον Bacch. 98. quid loquar, quid fabulabor? Plaut. Capt. III. 4, 3. δέρχθητ' ἐσίδεσθε Prom. 210. et multa similiter dicta quae Wellauerus ad Choeph. l. c. contulit. His omnibus communis est significatio animi commoti et incitati, qualis esse solet indignantium, obte-

49) Imperativo aequatur vocativus ὦ χέρες χέρες Trach. 1079. ὦ μῶρε μῶρε Arist. Avv. 1238 etc. quem casum ab Homero semel geminatum esse observarunt Sch. II. V. 31. Ἄρες Ἄρες· ἐπανάληψις ἢ παλιλογία ὁ τρόπος· Ἰβίων δὲ τὸ δεύτερον ὀξύνει ἐν' ἧ ἀντι τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κληρικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. Θεὸς θεός fuit solemnitas sacrorum praefatio ut Hesychius ait; cantilena christiana ἅγιος ἅγιος ἅγιος Zonar. p. 16. unde nomen hymni Τριςἅγιον v. Du Cang. His accedit jurandi formula modestior, quam Christus praescripsit, καὶ καὶ, οὐ οὐ Matth. Ev. V. 37.

50) Quis non intelligat verba duo idem significantia βάσχ' ἔθι non frustra posita esse neque ἐκ παραλλήλου sed hortamentum esse acre jussae imperataeque celeritatis Gell. XIII. 24, 21.

stantium, adhortantium, et item unum nomen, ut dixi, anadiplosis vel epanalepsis. Hinc vero differt appositio comparativorum, quibus aliquid minutatim et gradatim additur demiturve. Haec in latino sermone copula connectuntur *minus minusque, carior cariorque* v. Bentl. ad Hor. Sat. I. 6, 17. Graeci autem plerumque dissolute dicunt; *μᾶλλον μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ* Phot. *πλέον πλέον* aliaque quæ in *Anecd. Bekk.* 108. conjuncte explicantur, *μεῖζον μεῖζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν* v. Bernhardy ad Suid. s. *Μᾶλλον*. Nonnunquam vero haec nominum eorundem conjunctio superlationis vim obtinet: *nimum nimumque, multo multoque, longe longeque* id est longissime, et pariter Graeci vulgariter docti sed sine copula *σφόδρα σφόδρα* pro *πάν σφόδρα* Exod. I. 12. Judith. IV. 2. *λεπτὰ λεπτὰ κατεμένειν* Tzetz. Chil. XIII. 379.

§. 10. Synthesis duplex est, una synonymorum, *alterα τῶν αὐτῶν*. De illa fuse arguteque disputant Grammatici, quos ad Aj. v. 254. citavi, et Schol. Oppian. I. 54. *πολλὰι λέξεις εἰσὶ συγκείμεναι ἐκ ταυτοσημάτων λέξεων, γήπεδον, πρενμενής*⁵¹) etc. EM. 281, 26. *ὀνοπαλίζω ἀπὸ δύο ὁμοιοσῆμων ὡς Ἑριχθόνιος* (v. c. X. §. 1.) et alia ex diversis locis generibusque comportata. Nam *γήπεδον, ὀβρόπυγιον, θηροθήρας, ποδοπέδη*, et hybrida *χειρομανικόν* (v. Gaisford. ad EM. 209, 40.) conserta sunt ex casibus diversis nominum res similes et propinquas indicantium; *λογολέσχης* vero, quod Eustathius promit, constat e vocabulis ejusdem quidem stirpis sed diversae tamen potestatis ut *φορτοφόρος, ἐργοπόνος, δωροδότης, ἀντιλιανλήτης*, quorum altera pars nomen est, altera verbum. Fit etiam ut synonyma diversarum stirpium copulentur partim ex casibus rectis *ξιφομάχαιρα, ἀρμάμαξα, δεσμόβροχος, λιχνόβορος, μωρονήπιος, πλησιογείτων, χαννόσομφος* Erotian. s. *Σκηρόν*, quibus addi poterit verbum *ὄραυγείσθαι clare videre*; partim ex obliquo et recto ut *φωτανγής, λιθόλευστος*. Haec et

⁵¹) Scilicet ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσηματικῶν (sic) τοῦ πρώτος καὶ τοῦ εἰμενής Schol. Eur. Hec. 535.

his similia germanica *Erdboden*, *Wasserfluth*, *Feuersbrunst* (πυρκαϊά) observatione vix digna ducimus. Sed ad illa magis attendi oportet, quae ex vocabulis prorsus indiscretis constant; cujus generis isti unum afferunt ἐναροχιάτης ab Aeschlylo fictum, duo alia praebet dialectus vulgaris φονοκτόνος⁵²) et μορμόφοβος, quod Photius aequales suos pro μορμολύκειον usurpare dicit. Haec autem ejusdem notionis iteratio emphasin affert atrocitati rei significatae accommodatam. Eaque gravitatis ratio mihi non abesse videtur a nomine λυσσομανία et οϊστρομανία, quibus respondet domesticum *Tollwuth*. Illa quidem novitiae sunt consuetudinis, veteres autem disjunctis utuntur λυσσὰ μανίας v. ad Aj. p. 194. et οϊστρησαι μανίαις Eur. Bacch. 32. Addo etiam ἀσχηκός id est taedio fessus, ἀσχηκία nausea et comice fictum ψαμμακωσιογάραρα. Non alia est causa conjunctionis verborum vertendi, volvendi torquendique, quorum tanta est copia ut saepe gregatim se offerant loquentibus: στρέφειν, δινεῖν, εἰλεῖν, κυκλεῖν. Hinc est quod Aeschylus de avibus nidum assidue circumvolitantibus dixit τροφοδινεῖσθαι hoc est in orbem circumagi, Homerus vero de vertigine oculorum στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, hoc est, ut Apollonius in Lex. interpretatur, δινηθέντα ἐστράφη, idque Scholiastes II. XVI. 792. ad eandem rationem significantiae revocat: ἐκ δύο ὀνομάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων τραχεῖαν συνθεῖς τὴν προσηγορίαν, τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησι. Similiter Ius furore correptae τροχοδινεῖται ὄμματ' ἐλίγην Prom. 907. neque aliter comparata sunt adjectiva ἐλελίστροφος, κυκλοέλικτος et τρογγυλοδίνητος verbumque στρουφογυρίζειν, cujus auctores producit Du Cangius. Cum στρεφεδινεῖν Eustathius 436, 45. componit ὀροθύνειν, quod Orion. 117, 28. duplici ratione enodat παρὰ τὸ ὀρθῶ ὀροθύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ ὀροθύνω· ἢ παρὰ τὸ ὕρω καὶ θύνω· ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανός, hic autem fortasse neutram proposuit sed potius illam, in quam Schol. II.

52) Sic etiam Eustathius Proserpinae nomen e verbis φέρειν et φονεῖν compositum putat 783, 60. Apud Hesychium Ἐναροχιάνας φθογγόσκοτος scribendum est φονοκτόνος.

stantium, adhortantium, et item unum nomen, ut dixi, anadiplosis vel epanalepsis. Hinc vero differt appositio comparativorum, quibus aliquid minutatim et gradatim additur demiturve. Haec in latino sermone copula connectuntur *minus minusque, carior cariorque* v. Bentl. ad Hor. Sat. I. 6, 17. Graeci autem plerumque dissolute dicunt; *μᾶλλον μᾶλλον ἀντὶ τοῦ αἰεὶ καὶ μᾶλλον λέγουσιν* ἄνευ τοῦ καὶ Phot. *πλέον πλέον* aliaque quæ in Anecd. Bekk. 108. conjuncte explicantur, *μείζον μείζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν* v. Bernhardy ad Suid. s. *Μᾶλλον*. Nonnunquam vero haec nominum eorundem conjunctio superlationis vim obtinet: *nimum nimumque, multo multoque, longe longeque* id est longissime, et pariter Graeci vulgariter docti sed sine copula *σφόδρα σφόδρα* pro πάν σφόδρα Exod. I. 12. Judith. IV. 2. *λεπτὰ λεπτὰ κατὰ τέμνειν* Tzetz. Chil. XIII. 379.

§. 10. Synthesis duplex est, una synonymorum, altera τῶν αὐτῶν. De illa fuse arguteque disputant Grammatici, quos ad Aj. v. 254. citavi, et Schol. Oppian. I. 54. *πολλὰὶ λέξεις εἰσὶ συγκείμεναι ἐκ ταυτοσημάντων λέξεων, γήπεδον, πρενμενής*⁵¹⁾ etc. EM. 281, 26. *δνοπαλίζω ἀπὸ δύο ὁμοιοσήμεων ὡς Ἐριχθόνιος* (v. c. X. §. 1.) et alia ex diversis locis generibusque comportata. Nam *γήπεδον, ὀββοπύγιον, θηροθήρας, ποδοπέδη*, et hybrida *χειρομανικόν* (v. Gaisford. ad EM. 209, 40.) conserta sunt ex casibus diversis nominum res similes et propinquas indicantium; *λογολέσχης* vero, quod Eustathius promit, constat e vocabulis ejusdem quidem stirpis sed diversae tamen potestatis ut *φορτοφόρος, ἐργοπόνος, δωροδότης, ἀνελιανιλήτης*, quorum altera pars nomen est, altera verbum. Fit etiam ut synonyma diversarum stirpium copulentur partim ex casibus rectis *ξιφομάχαιρα, ἀρμάμαξα, δεσμόβροχος, λιχνόβορος, μωρονήπιος, πλησιογείτων, χαννόσομφος* Erotian. s. *Σκηρόν*, quibus addi poterit verbum *ὄρανγεῖσθαι* *clare videre*; partim ex obliquo et recto ut *φωταυγής, λιθόλευστος*. Haec et

51) Scilicet ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν (sic) τοῦ πρώτος καὶ τοῦ εὐμενής Schol. Eur. Hec. 535.

est; nec repudiarem *ισώματος*, nisi *ισόματος* in Xenoph. Ages. in suspicionem venisset. Ὡκύθοος in verbum desinit quo Homerus utitur ὥκα θέων v. Parall. 462. His tribus omissis causae periclitantis patroni accumulunt θόρυβος ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή, πτισσάνη ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ ἄνειν, χρόνος ἐκ τοῦ χέειν καὶ ῥέειν, Νηρεὺς ἐκ τοῦ νάειν καὶ ῥέειν, quae omnino non digna essent memoratu nisi hinc pateret haec de conjunctione synonymorum opinio quam late olim dominata sit nec solum Byzantios tenuerit etymologos sed etiam majoris auctoritatis Grammaticos; nam illud de πτισσάνη inventum Pausaniae fuit Atticistae v. Cassaub. ad Athen. X. 455. E. et huic simile Apollonii in Lex. Hom. μόρῃνον μορόφονον τὸν διὰ φόνου τὸν μάρων ἐπιφέροντα⁵⁵). Nec suspicio abest hujus quoque sapientiae satores fuisse Stoicos omnium vocabulorum elementa prima eruere conatos.

§. 11. Altera est quae dicitur σύνθεσις τῶν αὐτῶν, cujus significationes pleraeque eadem sunt quae parathesis; nam cum λεπτὰ λεπτά convenit λεπτεπίλεπτος et φανλεπίφανος, utrumque in Anthol. plebejumque κακιγκακῶς Constant. Manass. v. 2260. et 3000. cui viam fecit dictio attica τὰ κακὰ τῶν κακῶν et contrarium τὰ καλὰ τῶν καλῶν hoc est τὰ κάλλιστα v. Meinek. Hist. Com. I. 69. Ab illo μικρὸν μικρόν non multum discrepat Ὅσον ὅσον, ὀλίγον ὀλίγον Hes. et hinc compositum λιγόλιγον *sensim*, quod Du-Cangius affert, et adverbia superius dicta πάνμπαν et παντάπασι. Verum προπρό sive simplex sive verbo sociatum proprie significat actionem procedentis repetitam, nec raro disjuncte scribitur. Eademque scripturae inconstantia cernitur in relativis latini sermonis *quantiquanti*, *utut*, *ubiubi*, *undeunde* etc. sed ratio longe diversa est; his namque reiteratio conciliat notionem universitatis, quae saepius exprimitur particulis *ubicunque*, *quicunque*, ὅπως δήποτε, ὅσος δήποτε, sed ὅσος ὅσος Graeci non dicunt nisi

55) In Philem. Lex. I 152. p. 100. male scriptum est ἐκ τοῦ μάρων καὶ φόρος ὁ μάρωνος ἀετός pro μάρων καὶ φόνος. Quod idem et alii dicunt ἐκ τοῦ ἐκείσθαι καὶ θύειν ὁ ἰχθύς, pertinere videtur ad atticam, ut dicitur, hujus nominis aspirationem ἰχθύς v. ad Aj. 1297.

in neutro idque alio intellectu, vel proprio, hoc est *quantumcunque*, vel de re exigua; nam qui sic loquuntur exiguitatis suspicionem relinquunt⁵⁶). Itaque plerumque indicat *quantulumquantulum* sive *aliquantulum* ut in Anth. V. 255. ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήϊγεν ἀνάγκην. Verum tamen ut hoc clarius appareat, saepe additur vel adjectivum proprium hujus rei ut in N. T. loco μικρὸν ὅσον ὅσον⁵⁷), vel nomen rei exiguae ὅσον ὅσον στίλη Aristoph. ὅσον ὅσον στυγμή Anth. VII. 472. quod Naekius de Hecal. p. 84. pro τόσον ὅσον positum putat ut ἤμος ὅτε pro τῆμος ὅτε, sed relativum ὅσον non sic ut ὅς pro οὗτος demonstrativi loco ponitur. Ab his omnibus differt iteratio numeralium, qua scriptores indiserti inopiae distributivorum medentur δύο δύο bini in libris V. et N. T.⁵⁸) Et sic hodie loquuntur in Graecia ἔρχονται ἕνας ἕνας singuli, μιὰ μιὰ singulae, sed veteres καὶ' ἕνα, ἀνὰ δύο etc. Sophocles vero μίαν μίαν non hoc intellectu posuisse videtur sed pro sensim ut quidam recentiorum v. Du Cang. Sic enim convenit cum exemplo a Grammaticis appposito μᾶλλον μᾶλλον, cujus vis successiva est ab Euripide translata ad verbum: λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον κλάδον κατῆγεν ἦγεν ἦγεν Bacch. 1062. a Nonno autem, quum hunc ipsum locum imitando exprimeret, ad nomen hoc modo: κόρυμβον χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἴλεκε.

Jam mihi omnia anadiplasiarum genera enumerasse videor, primum clitici, qui in temporibus obliquis existit, tum ejus quo casus recti nominum verborumque afficiuntur.

56) Πόσ' in Galenus in Gloss. interpretatur ὀλίγον.

57) Synonymum substituit Joannes Ecphr. Tab. Mund. 197. (555.) τυτθὸν ὅσον κατὰ βαιὸν ἄρξεται. Pro relativo graeco οὐδ' ὅσον i. q. οὐδ' ὀλίγον Latini assumerunt demonstrativum *ne tantulum quidem*.

58) v. Winer. in Gramm. N. T. §. 38, 3. et 58, 1. qui his confert Exod. VIII. 14. συνήγαγον αὐτοὺς θημωνίας θημωνίας id est acervatim cf. Bochart. Hieroz. T. III. 582. ed. Rosenm. Ζυγὴ ζυγὴ Epiphan. Mens. c. III. 161. A. et proxime post δύο δύο eodemque intellectu κατὰ ζυγόν. Ζυγὰς ἀντὶ τοῦ δυάς οἱ νεώτεροι Anon. in Walz. Rhetorr. T. III. 579. Μυρία μύρια pro μυριάκις μύρια Aeschylus posuit non pro κατὰ μύρια ut Pinzgerus putat ad Pers. 915.

Hunc autem partim ab arbitrio loquentium proficisci dixi nullamque vim habere nisi soni amplificandi, partim ab imitatione naturae hoc est onomatopoeticum, qui vel ad auditum pertinet vel ad visum. Cujus fictionis similitudinem quandam praebet sermo germanicus; nam sonum continuatum imitatur iterandis literis *Klingklang* et similiter Angli *ding-dong*. Sed eodem modo etiam res, quae oculis cernuntur, repraesentamus *Zikzak*, *Wirrwarr*, *Mischmasch*, quod illi *mingle-mangle* vocant, Francogalli *pêle-mêle* v. Proll. 285. et ulterius progressus sermo vulgi res vanas futesque nominibus effuticiis depingit ut *Firlefsanz*, quod latine dici potest *titivillitium*, *Schnickschnack*, cui par et geminum est anglicanum *chitchat* et assimile *whimwham* idem fere significans quod a nostratibus dicitur *Schrolle*. Hujus parechesis vel, ut hodie dicimus, assonantiae ludicrae exemplum latinum est *butubatta*, quod Naevius et Plautus pro nugis posuerunt, et graecum *συχβάβυττα τάραχος καὶ τύρρη* EM. Phot. cui conferri potest germanicum illud *Wirrwarr*; nec piget componere nostrum *Grisgram* et quo Graeci hujus aetatis vultum trucem et morosum designant *τζίγκριμίγκρι*, cujus una pars est *τζίγκρι* frons contracta vel *τζίγκρός* i. q. *σινγρός* ⁵⁹⁾ sive *συχθρωπός*, altera intellectu caret.

CAP. IX.

De sublatione reduplicationis.

Peculiare quoddam genus aphaeresis Grammatici arsin vocant, ut Josephus in Synops. 566. ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς οἷον βλήσθαι, βλέμενος, δέγμενος, quod genus Trypho propter anabibazum accentus Aeolibus tribuit, Gregorius modo doricæ dialecto, modo ionicæ. Et de re ipsa controversia est.

59) Hinc affine videtur *Ζιγνῶ καὶ ζιγνῶσαι* τὸ *συχθρωπάσαι* Zonar. 960. In Theognost. Can. 20, 3. πᾶσα λέξις ἐκ τοῦ ζυ ἀρχομένη ζύμη, ὥστος, ζύγλορον κιβωτός, ζυχεινὲ τὸ μύει, pro ζύγλορον scribendum est ζύγαστρον, pro ultimo ζυγνεί, quod et Hesychio restituendum videtur pro *Ζυγκλεῖ συθρωπάζει, μύει*.

Nam pro arsi propugnat EM. 663, 42. *πέρθαι ἀποβολῇ τοῦ διπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ πεπέρθαι*, sed ambigue p. 200, 4—12. *ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο· βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένου κατὰ συγκοπὴν*.¹⁾ nam hic saepius syncopae nomine significat aphaeresin: *ἐγένετο καὶ κατὰ συγκοπὴν γένετο* 229, 15. *ἔφατο συγκοπῇ φάτο* 788, 43. et in hac ipsa causa *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεδεγμένου κατὰ συγκοπὴν ὡς εἶναι παρακείμενος* 252, 42. nisi hic syncopae nomine proprie usus est hoc intellectu, participio *δεδεγμένος* non duas primas detractas esse literas sed duas medias sicut illi quos Eustathius sequitur 73, 11. *ἐν τῷ δέχθαι οὐκ ἀφαίρεσις γέγονεν ἀλλὰ συγκοπὴ αἰολικὴ* et clarius Epim. 111, 14. *δέδεγμαι δέδεκτο καὶ ἐν συγκοπῇ δέκτο — καὶ δέχθαι*.²⁾ quorum uterque hos modos perfecto assignat sed falso. Nam *δέκτο* non est plusquamperfectum sed aoristus, ut Buttmannus dicere instituit, syncopatus vel, ut veteres, prisca imperfecti forma praesenti sine vocali ficto assimilata. Sic ille in EM. 252, 42. *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεχόμενος· τὸ δὲ χ εἰς γ μεταβλήθη τῆς συντάξεως οὕτως ἀπαιτούσης*. Huic consentanea est de imperativo sententia Schol. A. ad II. V. 228. *δέδεξο· ἡ διπλὴ οὐκ εἴωθε περιτεύειν τῇ συλλαβῇ ὡς πεπίθωνται* (sic) *λελάχωσι*, qui si pluralem huiusmodi *δέδεχθε* legisset in H. H. in Apoll. 538. eodem modo auctum dixisset. Et quod idem adnotat ad II. VIII. 296. *δεδεγμένος αἱ Ἀριστάρχου*.³⁾ *Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ χ δεδεγμένος*, indicio esse videtur hunc *δεδέχμενος* sine metabole gutturalis scribi voluisse ut

1) Sic etiam Zonaras 394. *βλήμενος ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου ἐκ τοῦ βεβλημένου κατὰ συγκοπὴν*. sed paullo post *βλήσθαι βεβλήσθαι ἀφαίρεσει τῆς βε*.

2) Pari ambiguitate se involvit EM. 252, 34. *δέεται ἀπὸ τοῦ δέω δεδέεται καὶ κατὰ συγκοπὴν δέεται*. Sed arsin haud perplexè indicat Zonaras 491. *δέεται ἀντὶ τοῦ δεδέεται καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ*. Idem quadrat ad *ἀνέδεντο*, quod in syncopis refertur v. Diss. II. c. I. ult.

3) Schol. II. XXIII. 273. *διχῶς Ἀριστάρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα*, quod fortasse proparoxytonon esse voluit. Nunc tamen ubique scribitur *δέγμενος* et *ποτιδέγμενος*.

Sch. II. IX. 191. δέγμενος γράφεται καὶ δέχμενος, idque pro δεχόμενος accepisse adhibita reduplicatione. Nam in nominibus quidem verbalibus literae χμ non raro conveniunt ψυχμός, ἀμυχμός, μιμυχμός aliisque haud paucis v. Parall. 395. sed in perfectis passivis, quibus Homerus utitur, τετυγμένα, μεμιγμένα, προλελεγμένα, παρυγμένος fixum est gamma praeter defectivum ἀκαχμένος⁴⁾ et quaedam controversa: διχῶς φέρεται μεμορυγμένα ἢ μεμορυχμένα Eust. ad Od. XIII. 435. ubi Bekkerus μεμορυχμένα scripsit, idemque cod. Med. in Nic. Al. 318. praebet; nec dissimilis fuit in participio διαπεπλιγμένα discrepantia in quodam Hippocratis loco, γράφεται γὰρ ἐκατέρως διὰ τοῦ γ καὶ τοῦ χ Galen. in Progn. I. 18. p. 63. T. XVIII. P. 1. Atque haec dubitatio attingit etiam praesens: ἀρχόμενος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρχμενος, ὥφειλε δὲ ἄρχμενος· φυλάξαν δὲ τὸ χ δοκεῖ ἰωνικὸν εἶναι καθὰ καὶ τὸ ἔργμα ἔρχμα φασίν. Ἐνεσιῶτος οὖν εἰσιν αἱ τοιαῦται μετοχαὶ ὡς τὸ λέγμενος, ὄρμενος, δέγμενος EM. 151, 39.⁵⁾ quibus accedit μίγμενος Nic. Al. 587. Atque huic generi nescio an illa quoque adscribenda sint quae Hesychius affert Ἐσχμένη συνεχομένη, Ἐχμενος ὑποτεταγμένος, Ὑποσχμένη ὑπείκουσα θεραπεύουσα, quo loco ὑποσχμένη scriptum est praeter ordinem. Sed de scriptura horum participiorum utcunque statuetur, a perfecto certe abjudicanda sunt; et pariter ceteris modis illa artis species nunc detracta est praeter indicativum II. XII, 147. σύσσειν εἰκότε τῷ τ' ἀνδρῶν δέχεται κολοσυρτών, quanquam id quoque in certamen vocatum esse ostendit subscriptio οὕτως ἐν ἀπάσαις, unde suspicor fuisse aliquem tralaticiae scripturae desertorem, qui dualem praesentis δέχθον id est δέχασθον substitueret syncopen prae-

4) Ἀκαχμένος ἀπὸ τοῦ ἀκάω τροπῇ τοῦ σ εἰς χ Schol. B. ad II. X. 135. EM. 45, 48. Rectius nostri docti ad thema ἄκω referunt.

5) Joannes p. 22, 20. allatis participiis, uti vocat, perfecti βλήμενος, ἠηλάμενος addit καὶ τὸ ἄσμενος, ὄρμενος, ἀρχόμενος, δέγμενος, ἄλμενος, εἴτε παρακειμένου εἴεν εἴτε ἄλλου χρόνου, προπαροξύνονται. Hic Blochius pro ἀρχόμενος corrigit ἀκάχμενος. Sed hoc paroxytonon est uniusque temporis perfecti. Dubitari vero poterat utrum ἄρχμενος praesens sit pro ἀρχόμενος an pro ἡρχμένος.

texens, qua nonnulli δέχθαι ex δέχεσθαι contractum dicunt. Haec pluribus edisserui ad Buttm. p. 17. et 21. Μνήμενος in versu ignoti poetae Aristot. Rhet. I. 11. p. 1370. b. 5. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλλεσι τέρπεται ἀνὴρ μνήμενος δστις πολλὰ πάθῃ καὶ πολλὰ ἐόργῃ significationem perfecti μνημένος ut praesens μνώμαι habet sed accentu congruit cum aoristo βλήμενος. Germana vero perfecta reduplicatione destituta exhibet Hesychius Θνάναι ἀποθανεῖν mendose scriptum pro τεθνάναι, Ἐκταρβημένος ἐπτοιημένος, Ἐμπλησμένος πεπλησμένος, cujus facilis est correctio ἐμπλήμενος, Ἀησιμένη (cod. λῆσιμα) διαλελησμένη, Στρηγιμένος ἰστάμενος, Φλασμένος τετυφωμένος, et futurum tertium Μάρσεται κτῆσεται, cui Jensius μάρψεται substituit contra ordinem; adde Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος Suid. Θυμμένον τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον⁶⁾ EM. 458, 40. Ἀμηκότες δαμάσαντες Zonar. 557. et Cyrill. ex ordine. Horum pleraque fortasse a librariis mutilata sunt ad hoc vitium proclivibus ut κατέτηκτο Paus. IV. 3, 3. quod nunc correctum est, συνέχυτο Dio Cass. XXXIX. 54. quibus aliquanto tolerabilius est κατέκλειστο Xenoph. Eph. II. 9, 1. Graecisque novitiis condonantur βαπτισμένος, κατακαυμένη v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 104. (332. ed. Lips.) προτινάχθω Med. Mosq. p. 151. nec offensioni est λεπτοκοπημένον Dioscor. Mat. I. 11, 22. (sed λελεπτοκοπ. V. 85, 744.) δενδροκοπημένη Diod. XII. 45. et similiter composita. Sed plurimum admirationis habet γέγωνα, quod non solum apud Homerum sed etiam in tragicorum fabulis et in soluta adeo oratione hoc uno modo scriptum invenitur, praesens autem huic conveniens γώνω ignotum est. Χύτο in Nonn. XXXII. 30. aoristi figuram sed plusquamperfecti significationem habet, ut ἔκχυτο Hom. συνέραπτο Quintus usurpavit IX. 359. altero rho praetermisso. Pro κατένασθε, quod Matthiae Gramm. I. 619. ex Aristophane affert, nunc κατένασθεν scribitur; pro Περιεκάκχυτο περιηχεῖτο Hes.

6) Sylburgius θύμενον (sic enim vulgatum est) cum βλήμενος confert, sed hoc dissimile est; paroxytonon praebet Zonaras p. 1064. Pro βεβλημένον utrique βεβλαμμένον restituendum videtur, nam πυρὶ-βλητος poeticum est.

ponendum est *περικωκύνετο*, et quod idem affert *Ἀῆτο ἐλέλυστο* a *λάω* ductum (Techn. 94.) ejusdemque temporis videtur ut *Πλήτο ἐπλήσθη ἤγγισεν*, sed *Μῆστο ἐβουλεύσατο* syncopae speciem praebebat; nam eodem modo explicatur *Ἐμίσατο*. Consonam syllabae repetitae nonnunquam praetermitti manente vocali Grammaticis persuasum fuit; sed exempla, quibus id comprobare conantur, aut non repeniuntur apud scriptores ut *ἐχάλλευνται* Eust. 759, 47. *ἀπεδήμηκα* v. Meinek. Com. Fr. P. I. 413. aut e vitiosis libris ducta sunt ut *ἐπαττάλευμαι* Mein. l. c. 107. et *ἐνωγάλισται*, quod idem juste rejicit Vol. III. 212. Grammatici, qui de *πεφύκω* ac similibus disputant, praetermittunt praesens *σιήκω*, quo non solum scriptores sacri sed Posidippus quoque usus est in Anth. App. n. 65. idemque Choeroboscus adhibet futuro *ἐστήξω* neglecto gemino *τεθνήξω*. Quo jure Scheidius Animm. ad Anal. 454. et Buttmannus affirmant *κείμεναι* perfectum esse syllaba characteristicam destitutum, dubitavi in Techn. 191. Atticam reduplicationem scriptores inelegantiores saepe negligunt: *ἐπηγερμένος* Socrat. Epist. XXVIII. 33. ¹⁾ *ἀπηλείφθαι* Philo de Abrah. 352. B. *συνήλιπται* Schol. II. II. 150. X. 273. *ἤλεσμένον* Galen. de Antid. II. 17. p. 201. T. XIV. Diosc. Mat. I. 38. pag. 49. (Ald. *ἀληλεσμένον* ut in L. II. c. 104. legitur) *ἐξηλεγμένος* Liban. T. II. 335. *ἠλέγχθαι* Charit. V. 6, 118. *ἐξήλεγκτο* Dionys. de Lys. XXIII. 23. e Lysiae loco sumtum, in quo Bekkerus ex uno cod. *ἐξηλέγγετο* restituit, *προσήνεγκται* Strab. X. 484. (cod. *προσενίνεγκται*) *Ἡρισμένος ἐσθηριγμένος* Hes. *ἀπήρειστο* Polyb. III. 109, 11. *ἐνρηριότα* Diosc. III. 23. (24.) *συνήρεικε* Soran. de Sign. Tact. I. 47. *προσθηριεώς* Suid. s. *Βάθρα*. *προσθηρισμένον* Galen. in L. II. de Fract. 64. T. XVIII. P. II. 564. ⁸⁾ *καθηριγμένον* Phot. s. *Προκώνια*. *διώρυνται* Lucian. Timon.

7) Syllabam caducam Aristaeneto Ep. XXIII. 109. restituit Abreschius *ἐπηγερμένος* scribens.

8) *Ἐνήρεινται* Apollon. II. 320. rejicit Wellauerus. Verbi *ἐρίσω* perfectum est *συνεπήρεικε* Anth. IX. 709. Hesychius *Ἡτιήθη ἐκνίσθη* fortasse pro *ἐιήθη*, quod convenit perfecto *τετιμημένος* *λυπούμενος*.

§. 53. (in codd. omnibus) *διωρυγμένον* Phot. Bibl. CCLVI. 767. *ἐνωρυγμένος* Schol. Od. IX. 185. aliisque in verbis quae indicavi ad Phryn. p. 31. *Κατήνοκα* (sic) *κατενήνοχα* Hes. ex ordine scriptum sed auctor celatur; pro *ἡλύθαμεν* Hes. Theog. 660. revocata est antiqua scriptura *ἡλύθομεν*, manet vero manebitque *ἡλυθα* in Anth. App. CCVII. neque causa esse videtur cur hoc aoristis alexandrinis adnumeremus. Praepositam verbo praesenti syllabam arsi sublatam esse nullum idoneum auctorem reperio; *ἀποδράσκω ἀντὶ τοῦ ἀποδιδράσκω*, quod Anonymus de Quat. Part. in Rhett. Gr. T. III. 579. a scriptoribus quibusdam suae aetatis nescio qua affectatione elegantiae usurpari narrat, potius incitiae tribuendum est ut *διέδρασκε* in Sopatri Diaer. p. 253. T. VIII. et *ἀποδρᾶν* EM. 126, 46. v. ad Buttm. 152. In glossa Gud. 327, 51. *κλήσκω τὸ καλῶ* excidit principium *Κικλήσκω κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἀπὸ τοῦ*—*Μνήσκομαι* ex Anacr. Fr. jam sublatum esse dixi Techn. 62. in Adn. idem rejectum est in Babr. Fab. 50, 17. *) *γνώσκω* Heraclidis inventiuncula est Eust. 1722, 40. *τρώσκεσθαι ἐκτιτρώσκειν* Galenus unde sumserit mihi non constat; apud Hippocratem solum *ἐκτιτρώσκειν* reperi T. I. 323. et 326. T. II. 850. T. III. 743. et 745. ac saepius *φθείρειν τὸ ἔμβρυον, διαφθείρειν, ἀποφθείρειν*. In contrariam partem aberrarunt librarii *τιτρωσμός* scribentes in Hipp. Muliebr. I. 469. T. II. pro *τρωσμός*, quod in eodem libro idemtidem legitur 687. 690. 693. et de Septim. 447. T. I. *ἐκτρωαμός* Muliebr. I. 729. Nam a verbis, quae reduplicationem recipiunt, nomina propagantur non duplicata; *κίχρησις* ignobilissimum auctorem habet Tzetzam, pro *Μίμνησιν ἀνάμνησιν ποιῆσαι* Hes. non interrupto literarum ordine scribi convenit *Μίμνησκε* — *ποιῆσαι* ex Od. XIV. 169. *μηδέ με τούτων μίμνησκ'*. Quae vero acceperunt anadiplasiasmum, eo rursus privari non constat; nam *κρύφαλος*, quod aliquoties legitur pro *κεκρύφαλος*, aut plebeja est corruptela ut conia pro ciconia, aut ab alia stirpe ductum.

9) Latini verbi *miniscor* consonae extremae non ex graeco derivatae sed domesticae sunt ut *gnascor*, *nosco*.

Hoc excursu spatio poteram ad oppositas prothesi et aphaeresi affectiones prosschematismum et apocopen transire, sed quia in prima disputatione alpha quod dicitur inseparabile crebro in quaestionem venit, hic pro epilogo brevem de hoc genere particularum sermonem subijciam.

CAP. X.

De particulis inseparabilibus.

Auctis doctrinae grammaticae instrumentis tempus videtur hunc locum, quem Fischerus ad Vell. III. 237. et Buttmannus Gramm. §. 120. n. 9. strictim attigerunt, retractare ex integro omissis, quantum series rerum patitur, quae ab illis abunde demonstrata sunt. Particularum igitur, de quibus scripturus sum, in latino sermone duo sunt genera; unum e praepositionibus constat *an, re, se, dis*¹⁾, alterum ex adverbiiis *in, ne, ve*. Quae vero Graeci receperunt, in uno continentur genere adverbiali sed vincunt numero et varietate; aliae intentioni inservientes, aliae privationi. Ab his incipiam.

§. 1. Particulae negativae Buttmannus duas sumit fuisse species principales, unam tripliciter pronunciatam *α, αν, ανα*²⁾, alteram uniusmodi *νη*. Illa Grimmus in Gramm. T. III. 747. confert Germanico *un, ohne* et latino *in, nē* autem latinis *ne* et *non*, quibus adiungit nostra vernacula *na, no, nicht*, literam *n* omnibus stirpitus insitam putans. Alii acciunt his similes Hebraeorum et Indorum voces. Handio in Tursell. IV. 28. hoc unum certissimum videtur universae generis humani linguae hoc innatum esse ut negatio per vocem *n* exprimeretur atque vocalis vel prae-

1) *Ἠμέ τὸ ἤμουν* EM. 430, 49. quod Buttmannus in hoc tractatu memorat, nos alio loco referemus.

2) Sic vulgo haec scribimus omisso accentu et spiritu; sed aliter Arcadius p. 181, 24. *δένεται τὰ ἐπιτακτικὰ καὶ στειρητικὰ μόρια, ζά, δά, δός, νό, νέ, νή, ἐρί, ἄρί, ἃ οὐδέποτε καθ' αὐτὰ λέγονται*. In libris Grammaticorum saepe superponitur lineola, qua nos quoque utimur ne particula iurativa *νή* sumatur pro inseparabili.

poneretur vel adderetur, unde *an* et *in* et *un* et *na* *na* orta esse et mutata consona *μή*. Goettlingius vero ad E Theog. 171. Graecis duas impertit negandi particulas et huic cognatum quidem sed tamen paullo diversum *hoc autem decurtari aut in αν άννέφελος aut in νε νεπο νώνυμος νημερτής et ex νε productione factum esse νη κερδής*. Hujus conjecturae periculum in me non recipi. Et pro *ανε* ne ipsum quidem hujus inventi auctorem va pugnaturum arbitror. Sed *αν* quoque magnopere dubi an a graeco sermone non minus alienum sit quam *an* horret a latino. Nam *άννέφελος* qui scripserunt in An XIV. 136. productionem vocalis notabiliorem facere volunt geminatione liquidae, quomodo *αγάνιφος* scribitur *έννεσίη*, sed apud Homerum ipsum *άνέφελος*, quod Eusthius cum *ἀκάματος*, *ἀδάματος* comparat p. 1551, 6. his dicitur in Dissert. de diplasiasmo. De *άμφασίη*, Buttmanus pariter *ν* radicale tribuit, rectius idem iudicet consonam illam *στομφασμοῦ χάριν* interpositam esse ut *κόμπος*, *στρόμβος*, *ρίμφα* p. 40, 5. ceterum id quoque *άφασίη* scribitur in cod. Townl. II. XVII. 695. et in Apollon. II. 409.³⁾ Idemque *ν* post alpha inseri consti- fuit antiquitatis opinio: *εἰκαστός καὶ μετὰ τοῦ στερεητι α αἰκαστος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀνεἰκαστος* EM. 297, *ἀκεστός καὶ τροπῇ ἡκεστός καὶ μετὰ τοῦ α ἀήκεστος πλεονασμῷ ἀνήκεστος*· πολλάκις γὰρ πλεονάζει τὸ *ν* 107, 4. qui quod de trope dicit, pertinet potissimum syntheta quatuor syllabarum, quarum secunda et tertia lon est ut *ἀνήμελκτος*, *ἀνήλειπτος* v. ad Phryn. 702. Et Epi I. 60. *ἡ στέρησις προϊούσα πῇ μὲν τὸ ν ἀναλαμβάνει ἀναιδής, ἀναισχυντος, πῇ δὲ μόνως διὰ τοῦ α, ἄουτος ἀνούτητος, ἄεργος, ἄοκνος*. His igitur persuasum fuit consonam, quae non modo in diversis vocabulis ut *ἄεργος*, *ἄνορμος*, sed etiam in iisdem ut *ἄελπτος*, *ἄνελπις*, *ἄοσμη*

3) In EM. 88, 39. *άμφασίαν τὴν άφωνίαν καὶ έκπληξιν· οὐκ άφ σίαν οἶον προφασίαν, άπορίαν* post *έκπληξιν* interponendum est *άφ νίαν* (δεῖ λέγειν) ex Atticistarum decreto *Ἀφωνία οὐκ άφασία* Tho quod non refellitur Tragicorum exemplis a Fritzschio citatis Thesmorph. 904. Deinde scribendum *άπροφασίαν* ab *άπρόφματος*.

ἄνοσμος, ἀήσσητος ἀνήσσητος modo admittitur modo praeteritur, non ingeneratam sed distrahendis vocalibus interjectam esse. Haec autem interpositio adeo se in consuetudinem insinuavit ut nominum, quae a vocali ordiuntur, pars maxima hiatum effugerit et prae ceteris ea quae cum praepositionibus juncta sunt ἀναπόδεικτος, ἀνεπίληπτος, ἀνεξέτασιος, ἀνυπέρβλητος et alia innumerabilia, quibus adminiculum hoc nunquam subtrahitur. Denique ut ab alpha privativo propagata est praepositio ἄνεν sive ἄνις et a Latinorum praeverbio separativo et privativo *se* synonymon *sine*, ita non prorsus incredibile videtur ab eodem α pri-
mum *αν* tum *ανα* provenisse iterato sono primitivo et hanc originem esse homerici ἀνάεδνης et similium. Attamen veteres Grammatici huc nunquam cogitationes suas direxerunt sed illud ἀνά, ut isti scribunt, duplici via explanant, una breviorē quam Herodianus institit, altera magis flexuosa. Schol. Od. XI. 274. ἀνάπυστα· προπαροξυντίως γησὶν ἐν τῇ καθόλου περιττῆς οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά, ἐξάκουστα. Δύναται δὲ καὶ τοῦ ἄπυστα ἐγκειμένου ἄλλη στέρησις ἐντεθῆναι μετὰ προσθέσεως τοῦ ν ὥς ἐν τῷ ἀνήκουστος· αἱ δύο οὖν στερήσεις μίαν συγκατάθεσιν ἐδήλωσαν ⁴⁾ καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀκουστά, quae ad hunc ferme modum reformanda sunt: δύναται καὶ τῷ ἄπυστα ἐγκειμένου α στερητικοῦ ἄλλη στέρησις etc. hoc est composito ἄπυστος inauditus praepositum esse alpha privativum ἀάπυστος non inauditus, quod quia fortius est quam *auditus* (v. Dissert. de Antiphr. p. 306.) ὑπερεπιτατικὸν vocat Schol. Vict. XIV. 270. ἀάατον ὑπερεπιτατικὸν εἶναι φασιν ⁵⁾ ὃ ταῦτόν ἐστιν ἐνὶ ἀπλῷ ὥς τὸ ἀνάπυστα, ἀνάπηρον. Idem vero propter duas negationes contrario nomine appellatur: ἀάατον ὑπερστερητικὸν φασιν οἱ παλαιοὶ ὥς διπλάζον τὴν στέρησιν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπηρον καὶ ἀνάπυστον Eust. 985, 22. ⁶⁾ αἰδὸν καὶ ἐν ἐπιτάσει ἀάεδνον

4) Schol. Oed. T. 1051. οὐχ ἦκισια ἀντὶ τοῦ πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἐρήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι.

5) Hodie omnes consentiunt hoc nomine inviolabilem significari et per transsumtionem irrevocabilem vel insuperabilem.

6) Imprudenter addit ἀνάγνωστον τὸ γνωστόν, quod alibi recte Lobeck, Pathol.

ἤγουν λίαν ἄπρσιχον p. 937, 57. Quod Herodianus edixit, ἀνάπυστον nihil amplius valere quam simplex πυστόν prae-positione redundante, consentaneum est veterum grammaticorum placitis de pleonasmo praepositionum, ut Probus vocat, casualium, ἐπίμηνις, ἐπιποιμήν, καταθνητός etc. de quo dixi in Parall. 496. nec dubitari potest quin illud compositum sit ut ἔκπυστος, διάπυστος, sed pleonastica praepositio non est. Alteram sententiam sequitur Orus EM. 97, 38. Orion. 31, 2. δύο στερήσεις κατάθεσιν¹⁾ ποιοῦσιν, ἀνάπυστα τὰ περιβόητα, ἀνάπηρος. Sed haec quoque certo firmamento caret. Nam persaepe quidem copulantur particulae consimilis potestatis, modo integra cum corrupta: προσόμορος, συνομοδίτης Anacr. LXIII. 96. ed. Bergk. modo duae loquelaes: Δυσάμορος διδιπλασίαιε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυσ καὶ τὸ αὐτὸν σημαίνει Sch. II. XXII. 428. δυσάμορος κατὰ ἐπάλληλον σύνθεσιν ὡς συνομήλικες EM. 291, 35.²⁾ δυσάπιστος³⁾ δύο συνθέσεις ὡς φθινομετόπωρον Cram. I. 107. Sed duorum alpha privativorum copulatio mihi non minoris insolentiae videtur quam si quis *ininvictus* dicere audeat, neque exempla reperio nisi quae aut aliter scribi aut aliter explicari possint. Unum est Ἀάστονος ἀνεύφρατος Hesych. quod in libro incorrecto pro ἀγάστονος scriptum fuisse arbitror. Cetera elevat Hermannus Opusc. T. VI. 164. ἀνέεδνος

ignotum interpretatur vel *admodum ignotum*, quod probat Coraes Atact. I. 42.

7) Κατάφασιν scripsit vel συγκατάθεσιν.

8) Aenigmata loquitur p. 371, 49. Ἐριχθόνιος ὁ Ἐριμῆς μετασυντέθειται ἡ λέξις· ὥσπερ λέγεται φθινόπωρον καὶ μετόπωρον καὶ πάλιν φθινομετόπωρον, καὶ συνομήλικες, οὕτως ἐριούνιος Ἐριμῆς καὶ χθόνιος καὶ Ἐριχθόνιος. Etenim φθινομετόπωρον et συνομήλικες (et συνομήνυμος) ex tribus constant vocibus, quarum duae priores homoeosemae sunt, Ἐριχθόνιος vero ex duabus (si credere fas est) ἔρα et χθών, sed deum ita vocatum esse nemo novit; χθόνιος dicitur et ἐριούνιος, quod multo aliter explicatur.

9) Hoc Meinekius in Del. 227. ubique in δυσάπιστος mutandum censet. In illo tamen Stratonis Epigrammate homo qui, quod iuraverat facturum esse, non fecit, δύσπιστος rectius vel δυσάπιστος quam δυσάπειστος nominari videtur.

scribens et ἀνέλεπτος tertiumque ἄμ' ἄπνευστος, prae quo Goettlingio ad Hes. Th. 797. ἀνάμπνευστος placuit; Callimachum, si ita scripserit μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ, sequuntum esse scripturam inveteratam ἀνάεδνος ἀνάελεπτος, et ad hoc exemplum dixisse ἀνάγνωστον pro ἄγνωστον. Id si minus probemus, facilis est correctio μηδὲν ἄρ' ἄγνωστον¹⁰), nulloque modo ἀνάγνωστον ferri potest in Dion. Cass. L. XL. 9. quod rejeci ad Phryn. 728. et exterminavit Sturzius; ἀνάφρυκτον ab Harduino illatum Themist. Or. XXI. 261. B. sustulit Dindorfius; in Manethonis loco, quem notavi ad Phr. pro ἀνάθεσμος substitutum est ἄθεσμος. In Democriti Fragm. CXVIII. Heerenius πανακηδής scribit pro ἀνακηδής securus, quod Mullachius p. 289. defendit illis Homeri Hesiodique exemplis ab Hermanno rejectis. Ἀνάπηρος καθ' ὑπερβολὴν πηρός Anecd. 183. Pollux II. 6I. commodius interpretatur πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος hoc est ἀνὰ πᾶν τ. σ. simillime ut ἀνάμεστος et ἀνάπλεως, quod Zonaras p. 168. de vulgari opinione cum ἀνάπυστος contendit, sed utrique praepositio subest ut synonymis ἐκπλεως, ἐκπυστος¹¹). Ἀνάποινος non cum ποίνη compositum est ut νήποινος et πολύποινος sed cum plurali τὰ ἄποινα. Jam duo restant causae ancipitis firmamenta: Ἀνάπταιστον τὸ μὴ πταῖον Hesych. quod ἀδιάπταιστον dici solet et Ἀνάπνυστα ἐκπυστα, ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον Suid. quod Bernhardy sic scribendum censet οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. Sic enim veterum aliqui illud interpretati sunt sed falso v. Wernick. ad Tryph. v. 107. Nec in Hesychio multum fiducia. Si tamen ἀνάπταιστος, ἀνάεδνος et similia rejicere vereamur, hoc ἀνα non particulae negativae formam integram et nativam esse dixerim ut Buttmannus Lexil. I. 274. sed a simplici alpha productam ea via quam supra indicavi. Aliam monstrat Eustathius 743, 7. ἐν τῷ ἀνάεδνος δύο κεῖνται στερήσεις ἀντὶ μίας — εἰ δὲ κατὰ τινος ἢ ἀνὰ πρόθεσις δύναται καὶ στέ-

10) Verba poetae transponit Heckerus Comment. Callim. p. 7.

11) In Anth. VII. 343. σοφίης τ' ἀναπάσης scribi posset ἅμα πάσης, nisi obstaret spiritus.

ρησιν δηλοῦν, εἴη ἂν καὶ οὕτως ἀνάεδον τὸ ἄπροικον. Sed hanc praepositionis ἀνά vim negativam nescio unde cognoverint nisi forte verbum ἀναίνεσθαι sic compositum putarunt v. Techn. 123.

§. 2. Illud perrarum et suspiciosum genus vocabulorum mirum quantum auxit Blomfieldius ad Prom. v. 248. haec scribens: *meminerint tirones νηλεῶς per aphaeresin formari, non autem ex particula νη quae a Graecia abjudicanda est; νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμερτής demito α et α in η ionice παλαια. Ἀναμερτής si legeretur, id non aliter conformatum diceremus quam ἀναλθής et similia. Ἀναπενθής perinde inauditum est atque ἀναπενθής, ἀνακερδής, ἀνάπεκτος, ἀνάλευστος, quod genus si Graecorum consuetudo tulisset, haud dubie a poetis epicis ad quadrandos numeros idemtidem ascitum esset. Sed hoc omisso, quod jam satis disputatum est, pergam ad alteram privationis particulam νη. De hac contrariam Blomfieldio sententiam profitetur Epim. I. 289. νῆστις παρὰ τὸ νη καὶ τὸ ἔστις· ἐκ τοῦ ε ἢ σύνθεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ α (scr. σὺν τῷ α) προσφέρουσιν ἄνηστις. Καὶ ἴτιοι ἡ ἀνά ἐστὶ στέρησις ὡς ἐν τῷ ἀναιδής ἢ πλεονασμῷ τοῦ α. Non privationem esse sed pleonasmum concludimus ex eo quod non ἄνεστις dicitur sed ἄνηστις, quae trope syllabam αν non sequitur nisi primam nominis vocalem excoipit consona simplex ἀνήνεμος, ἀνήντος, ἀνώδυνος, sed nunquam ἀνήστιος pro ἀνέστιος, nec ἀνάστεος etc. qua de re jam in Diss. I. disputatum est. Ἀνήνεμος vero utrum ex νήνεμος ortum sit et eodem modo cetera, an contra breviora e longioribus, nullam habemus ad iudicandum rationem nisi quod αν omnibus vocalibus diphthongisque praemittitur ἀνερίναςτος, ἀνήδονος, ἀνίερος, ἄναγρος, ἄνυδρος, ἄναιμος, ἄνοικτος etc. νη autem integrum et incolume solis consonis et vocali iota sed huic in uno duntaxat nomine νῆις. Sequenti vero vocabulo, cuius prima litera est alpha breve vel epsilon ut νηλεγής, νηλεής, discerni non potest utrum νη cum his vocalibus contractum an residuum sit integrae vocis ἀνηλεής. Sed si computamus omnia utriusque generis exempla, clare patescit ad-*

jectiva cum $\overline{\nu\eta}$ conjuncta regionibus contineri iis, quas poetæ possident, alpha vero simplicis et cum $\overline{\nu}$ paragogico connexi usum in omni genere et ratione dicendi multo crebriorem esse et liberiorem. His duabus particulis Choe-roboscus in Psalm. 17, 14. Theognostus Can. II. 94. EM. 142, 44. tres adjiciunt incertiores, ne dicam commenticias, $\overline{\nu\epsilon}$, $\overline{\nu\omicron}$ et $\overline{\nu\omega}$ ¹²⁾. Pro illo afferuntur $\nu\epsilon\beta\rho\acute{\omicron}\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\tau\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\kappa\tau\alpha\rho$, quorum primum fortasse a $\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ derivatum est, $\nu\acute{\epsilon}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ vel ut Hesychius scribit $\nu\acute{\eta}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ rectius pro $\nu\acute{\eta}\xi\iota\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ vel $\nu\acute{\eta}\kappa\tau\alpha\iota$ accipitur, reliqua simplicia sunt. Denique Philoxenus utriusque sermonis indagator latinam particulam *ne* non cum graeca $\nu\epsilon$ confert sed cum usitata $\nu\eta$, quamvis prosodia differat. Sic enim tradit J. Laurentius Lydus de Magistr. I. c. 42. p. 72. $\nu\acute{\epsilon}\pi\omega\varsigma$ ὁ $\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ παῖς — ὡς Φιλόξενος· καὶ τὸν σκορπίον οἱ Ῥωμαῖοι $\nu\acute{\epsilon}\pi\alpha\tau$ καλοῦσιν οἷονεὶ ἄποδα· τὴν γὰρ $\nu\epsilon$ συλλαβὴν στερητικῶν τρόπων λαμβάνουσι Ῥωμαῖοι ὥσπερ Ἕλληνες $\nu\acute{\eta}\lambda\upsilon\pi\omicron\varsigma$ (fort. $\nu\acute{\eta}\lambda\iota\pi\omicron\varsigma$ Parall. 250.), $\nu\acute{\eta}\chi\upsilon\tau\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\eta}\gamma\gamma\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\eta}\delta\upsilon\mu\omicron\varsigma$. Amandemus igitur illud $\nu\epsilon$, quod isti fortasse ex $\nu\eta$ correptum putarunt sicut EM. 607, 33. $\nu\omicron$ ex $\overline{\nu\omega}$ natum dicit. Horum alterius duo exempla proponuntur $\nu\acute{\omicron}\sigma\omicron\varsigma$ et $\nu\acute{\omicron}\sigma\phi\iota$, alterius plurima $\nu\omega\delta\acute{\omicron}\varsigma$, $\nu\omega\rho\omicron\psi$, $\nu\omega\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\varsigma$, $\nu\omega\theta\rho\acute{\omicron}\varsigma$, $\nu\omega\theta\acute{\eta}\varsigma$, $\nu\omega\kappa\alpha\rho$, $\nu\omega\chi\epsilon\lambda\acute{\eta}\varsigma$. Atque haec non pedaneorum esse magistrorum proloquia sed a primoribus scholae tradita cognoscitur ex Apollon. Adv. 608. τὸ $\nu\acute{\omicron}\sigma\phi\iota$ πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδото ὡς παρὰ τὸ $\xi\pi\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ κατὰ συναίρεσιν τοῦ $\nu\omicron$ καθὰ καὶ τὸ $\nu\acute{\omicron}\sigma\omicron\varsigma$ ἐν στατήρει τοῦ σοεῖν. Hoc stultius est quam ut credi possit Apollonio placitum esse; quod antecedit dupliciter explicatur in Schol. Lips. II. 233. $\nu\acute{\omicron}\sigma\phi\iota$ ἐκ τοῦ $\nu\acute{\omicron}\sigma\pi\iota$ ὡς $\theta\acute{\epsilon}\omicron\pi\iota\varsigma$ $\theta\acute{\epsilon}\sigma\pi\iota\varsigma$ · ἢ ἐκ τοῦ $\nu\acute{\omicron}\sigma\tau\omicron\varsigma$ νοστήφῃ συγκοπῇ. Sed praestat incognitis adjicere una cum $\nu\omega\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ et $\nu\omega\rho\omicron\psi$. Quatuor ultima, quibus communis est notio pigroris et torporis, cum vocabulis ejusdem potestatis $\nu\iota\theta\acute{\omicron}\varsigma$, $\nu\acute{\omicron}\theta\omicron\varsigma$, $\nu\omicron\upsilon\theta\acute{\omicron}\varsigma$ id est *hebes*, *debilis* contuli in Proll. 107. tanquam simplicia, et $\nu\omega\delta\acute{\omicron}\varsigma$ quoque, si universe hebetem stupidumque significat, simplex est; sin vero proprie de edentulo dicitur,

12) Hoc excidit in Arcad. 182.

ex ἀνόδους conversum videtur sicut νώδυνος, νώνυμος. Nam alpha quidem ipsum, in quo tota vis privationis residet, vix licuit radicitus tolli¹³⁾; sed posteaquam in societatem ascrivit consonam ν, huic quasi vicario partes suas tradidit ipsumque e medio recessit indulgentia quadam sermonis poetici; nam a vocabulis civilibus ἀνώμαλος, ἀνώλεθρος, ἀνώμοτος, ἀνωφελής haec corruptela abest. Verbum νωπεῖσθαι idem fere significans quod δυσωπεῖσθαι repetendum est a simili quodam adjectivo νωπός vel νωπής, cujus vestigia omnia abolita sunt, sed Hesychius servavit Νώψ ἀσθενής τῇ ὥρει, quod cum ἄνοπτος et ἄνοψ conferri potest. Νώρυμνος οὐκ ἔρυμνος Zonaras sumsisse videtur ex Hesychii loco Νώρεμνος (post νώροψ) μέγας πολὺς κατώτατος ἔσχατος πλατύς ἀσθενής quod unum ad μὴ ἔρυμνός convenit, cetera quo tendant nemo sciverit. Sed maxime suspiciosum est illud quod Theognostus Can. 141. nescio quo e gurgustio repetiit: τὰ εἰς δὴ περισπώμενα πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ὁ σπάνια, σποδῶ, μοδῶ¹⁴⁾. Τὸ νωδῶ διὰ τοῦ ω· ἔστι δὲ σύνθετον παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν ἐπιλήρημα καὶ τὸ δέον, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπον· quod quoquo veritas, impenetrabile est¹⁵⁾. Ergo disjecto hoc exemplorum globo nullum relinquitur nomen quod plane liqueat cum syllaba νω compositum esse. Nec magis stabilita particula μα, quam Arcadius adjicit p. 46. τὸ μάργος σύνθετον ἀπὸ τοῦ μα στερητικοῦ καὶ τὸ ἔργον· ὃ γὰρ μάργος οὐδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεται, quod vel accentus refellit brevitatis index. Hujusmodi fundamento innititur illa ariolatio EM. 574, 9. μάκελλα ἢ μὴ κέλλουσα τοῖς ὁδοῦσι, nisi ille particulam dehortativam μὴ, cum qua nonnulli μακκοῦν compositum voluerunt, pro eta alpha breve accepisse putavit. Alii numerale subesse statuerunt μάκελλα ἢ μονόθεν κέλλουσα,

13) EM. 448, 2. θέσφατον ἀθέσφατον ἀποβολὴ τοῦ α, quod plerique epitaticum putant vel privativum. Non minus commenticia est contractio: Ἀνδανία διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν Steph.

14) Pro hoc aut ὁδῶ scribendum aut ποδῶ, unde ποδωτά vocantur.

15) Ex postremis verbis apparet illum non indicativum νωδέω sed participium νωδεόν alicubi legisse, quod Euripideo exemplo δυσ-θνήσκων parum excusatur.

δίκελλα ἢ διχόθεν Sch. Arat. v. 8. v. Techn. 116. quae nomina si sibi opposita sunt, illi ἄμα (ἄπαξ) potius quam μία insitum videtur alpha priore forte abolito, quod vocabulo rusticano facile conceditur. Itaque si certa particularum privativarum documenta requirimus, duae modo sunt, quarum altera in ἀπαθής cernitur, altera in νηπαθής. Cum his saepe convenit adverbium δύς, Ἀγενήτων δυσγενῶν Schol. Rom. Soph. Trach. 61. Δυσήμιος ἀνόμιος Hes. δυσήλιον κνέφας Aesch. etc. sed proprie significat contrarium τῷ 'εἶ eoque accedit ad similitudinem nominis δύη, quanquam patet latius; nam ὁ δύςθυμος saepe etiam ὀλιγόθυμος et μικρόθυμος dicitur et δύςφρων pro ἄφρων et κακόφρων¹⁶). Proprium vero nomen huic particulae redditum non est sed adnumeratur derogativis, ut a Diomede appellantur.

§. 3. Sequitur pars altera de particulis intentivis, cuius generis septem numerantur ab auctoribus supra nominatis: ἄπειρος ὁ πολὺς¹⁷), λάβρος ὁ πᾶν βορός, νήδυμος, ξάπλουτος, δάφροινος, ἐριαύχην, ἀρίζηλος. Τινὲς δὲ καὶ τὸ βον ὡς βουγάϊος καὶ βοῦπεινα. Alpha intentivi exempla quam incerta sint exposui alio loco. Hesychius duas proferit diversae potestatis particulas Λά ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ λίαν et Λαί ἐπὶ τῆς αἰσχρονοργίας. Illius exemplum unicuique habemus et id glossematicum Λαπτύη (λαπτύη) σφοδρῶς πτύων. Ceterorum quae in hac causa proferuntur duo cum λαός connexa sunt, unum andronymicum Λάμαχος, quod dorice figuratum est ut Λακίδης, Λασθένης sed tribuitur etiam hominibus atticis sicut alius Atheniensium Ἰππύδαμος vocatus est, alius boeotice Λιωνδας. alius ionice Πουλτίων cf. Keil. Anall. 201. alterum adjectivum λακατάρατος, quo non significatur ὁ ἄγαν κατάρατος sed contrarium τοῦ δημάρατος. Tertio Λακαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων inest particula obscoena λᾶ sive λαί, quae non ex

16) Pro Δύστακτον κακοδάκρυτον Hes. scribendum videtur δυσ-αἵμακτον.

17) Sic in Choerob. l. c. scriptum est; in EM. ubi plura turbata sunt, ἄσπειρος, utrumque ad alterum canonem pertinens, qui est de alpha privativo.

se cognoscitur sed e paragogis *λάστρις* sive *λάστανρος*, *λαικαστής* (leccator), *Λάσται πόρναι*, *Λαίσθη ἀκολασία*, *Λασθαίνειν ἀκολασταίνειν*, et *Λαίσκαις βούναις* fortasse non proprie *μέγαν παῖδα* significat sed exoletum. Horum igitur omnium stamen esse videtur syllaba *λᾱ* sive *λαι*, quam separate dictam esse non sequitur ex illa Hesychii glossa; nam idem affert *Ἄρι* (hoc accentu) *μεγάλως*, *Ἐρι μέγα ἰσχυρόν*, *Δίς κακῶς ἐπιδόρημα*, *Ζά μέγα*. Illam alpha longum habere cognoscitur ex Aristophaneo *λακαταπύγων*, eaque re differt a *λά* epitatico, quod in scholis breviter appellatum esse non solum illa declarant nominiū *λάγνος*, *λάβρος*, *λάσιος* veriloquia importunissima sed etiam EM. 809, 26. Epim. I. 437. *πᾶν ἐπιδόρημα μονοσύλλαβον κατ' ἰδίαν ἔχον μακροκαταληκτεῖ κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶπε διὰ τὸ λᾱ ἐπιτακτὸν καὶ τὸ ᾱ scil. στερητικόν*, nam longum est *ᾱ* τὸ σχετλιαστικόν sicut alia epiphonemata *βᾱ* τὸ ἐκπληξιν δηλοῦν Joann. de Ton. p. 31. unde *βαβαὶ ἐπιδόρημα θανασιακόν*, quale esse videtur *μᾱ* Theocr. XV. 89. Sed *ζᾱ* quoque breve est quod miror utroque loco praetermitti nec tamen vulgato *λά* supponere audeo. Proxime in quaestione venit illud quod Albertius ad Hes. 836, 16. e *Lex*. Ms. apposuit *Γλί τὸ ἰσχυρόν*, mutarine debeat in *γλίον* ut in EM. et Hes. legitur an sola prothesi differat ab illo *λί*, quo Epicharmus pro *λίαν* usus esse dicitur serio incertum an per jocum. Id fortasse neutrum est adjectivi obsoleti *λῖς validus*, unde *λῖς* appellari potuit animantium validissimus. Id si accipimus, protinus sequitur *Λιπόνηρος λίαν πονηρός* non ex syllaba et dictione compositum esse ut *ἄπόνηρος* sed ex duabus dictionibus ut *παμπόνηρος*. Cum hoc Reinesius Epist. 50. p. 454. confert nomen febris quod apud Hippocratem duplici modo scribitur *πυρετὸς* *λειπυρίας* et *λιπυρίας* sive *λιπυρίη*. Id enim non cum *λείπω* junctum esse, ut Actuario visum est, sed cum illa particula *λί*, eodemque refert *λιώλεθρος* et *λιωργός*. Sic enim apud Hesychium scribitur *Λιωργός κακοῦργος* et proxime ante *Λιώδης λιθόλευστος*. Sed illud nihil aliud sonat quam *λεωργός* sive *λειωργός* id est *πανοῦργος*, quod supra ad adverbium *λέως* retuli; pro altero substituendum est *λειώ-*

λης, quod equidem non aliter dictum esse censeo quam *πανώλης*¹⁸⁾, sed ille qui *λιθόλευστος* interpretatur, in parte priorē inesse credidit nominis *λῆος* *lapis* formam atticam *λέως* cuius vestigium superest in adjectivo *κραταίλεως* et fortasse in *λεωπέτρα*, quod vulgo cum *λαῖος* compositum putant. Ab illo *λί* proxime distat quod Phrynichus App. p. 30. commemorat *βριμοῦσθαι* τὸ ὑπ' ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι· τὸ γὰρ βρί ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τίθεται, et hinc conflata tradunt *βρίακχος* ἢ *βριαρῶς* *ἰακχάζουσα* et *βρίπντος* ὁ μέγα καὶ βαρὺ βοῶν EM. 313, 26. *βριηρόν* τὸ μεγάλως *κεχαρισμένον* Hes. quod Kuesterus cum *ἐρίηρος* confert. Apollonius vero Adv. 567. id residuum adverbii *βριθύς* (*βριθέως*) esse decernit, eademque apocope ἔφ pro ἔφδιον sive ἔφδίως dici, nec dissentit Strabo v. Parall. 119. De adverbii *νῆ* vi intentiva non indocte commentatur Schol. Apoll. III. 530. τὸ νῆ καὶ στέρησιν δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν· νήχτον ὕδωρ Ἀπολλωνίος φησι τὸ πολύχυτον· καὶ ἀχύνετον τὸ πολὺ κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας· Διονύσιος Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἦ κα βαλοῦσα, quae Bassaricorum scriptor dixisse videtur de Junone Furias in Lami filias incitante ἵνα λύσσαν ἐμβάλωσι ut Nonnus IX. 38. *θυγατέρες* δὲ *Λάμοιο* *χόλῳ* *βαρυνμήνιος* Ἥρης *δαιμονίης* *κακότητος* *ἐβακχεύθησαν* *ἱμάσθλη*, vel de Furia ipsa *ἐπὶ* *λύσσαν* — *βαλοῦσα*, sed *λύσσα ἀχύνετος* utrum significet *ἀδιάχυτον* id est indissolubilem sive insanabilem an *πολύχυτον* sive *ἀμφίχυτον* dijudicare haud adeo in proclivi. Quod Nicander scripsit *μαράθοιο νήχτος ὄρηξ* et pro *νήχτος* sive *νεήχτος* accipi potest ut *ὀρμίνιο* *νεή* *χύσις* Alex. 615. et pro *πολύχυτον*, quomodo *πολυχεύμονα φύλλα* dicuntur a Psello Opusc. p. 30. ed. Boisson. et pro simplici *χυτός*, quo Andromachus utitur Nicandrum imitans in

18) Ex Hesychio *Λεωκόντος* *λεώλεθρος* ἢ *λεωκόρητος* *παντελῶς* *ἐξολοθρευόμενος* apparet loco quodam disceptatum esse utrum *λεωκόντης* scribendum sit an *λεωκόρητος*, illud a *λέκονα* ut *Τρικόνητος* ὁ *πολλάκις* *ἀπολέσθαι* *ἄξιος* et *νεοκόντης* ἰ. q. *νεόφορος*, alterum a *πορεῖν* ut Anacreo dixit *τρίς* *κεκορημένον* *τὸν* *πολλάκις* *ἐκσεσθωμένον* Eust. 725, 3d. non proprie, puto, sed sic ut *Ἐκκορεσθείης* *ἀπολεσθείης* Suid. s. *Κόρημα*.

Ther. v. 28. *χυτὸν βόσκονται ἀν' ἄλλος διζόμενοι χλωρὸν σπέρμα λαβεῖν μαράθου*, similiterque Lucretius II. 596. *fluidae frondes*. Sic etiam *νήχυτος ἀήρ* Quint. I. 417. *levis et diffusilis aether* Lucr. V. 468. *νήχυτος ὄρφνη* Apollinar. Psalm. L. IV. 10. *φθιμένων ἐπινήχυντα δῶρα* Orph. Arg. id est *χοαί*, aliaque praepositione auctum *ζάχυτος* Nonn. XIX. 345. (omiss. Thes.) Sed ante Alexandrinos tamen poetas neque *νήχυτος* reperitur, neque aliud nomen cum hac particula connexum. Nam *νηλιτής*, quod Schol. Od. XIX. 494. cum *νήχυτος* contendit, non *πολυαμάρτητος* valet sed *ἀναμάρτητος* v. Proll. 377. et *νήποινος* non *πολίποινος*, ut Schol. Od. I. 380. tradit, sed *ἀνεκδίκητος*. Duo alia addit Gloss. ad Lycophr. v. 1. *νητρεκῶς ἐπιτατικῶς ὡς τὸ νήχυτος καὶ νήδυμος*. Verum *νητρεκής* non ex *νηατρεκής* compositum est sed ex duabus constat partibus ut synonymon *ἀτρεκής*. *Νήδυμος*, quod ille pro praedulcis acceperit, quam incertae sit interpretationis, explicui alio loco de Prosth. Conson. c. VII. n. IX. Jam unum restat *Νηλεγής φροντιστής* Hes. cui H. Stephanus non injuria substituit *ἀφρόντιστος*.

Tertia praepositionum epitaticarum sedem inexpugnabilem habet in adjectivo *δαφρινός*. Nam de *δάσκιος* jam veterum nonnulli in diversas abiere partes: *Δάσκιος ὕλη ἢ λίαν σκιώδης ἢ δασύσκιος* Schol. AB. ad II. XV. 273. Priori adstipulatur EM. 248, 50. Tryph. de Pass. §. 23. nec insolitum est ypsilon adjectivorum in *υς* exeuntium omitti v. Phryn. 677. Vocem consona adauctam promit Hesychius *Δάς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου*, quam particulam syntheto *δασπληγίς* subesse putant sed intellectu alio; id enim vel *ἄπληγτος* vel *δυσπροςπέλαστος* interpretantur (v. Bachmann. ad Lyc. 1452.) ratione caeca, nam origo latet. *Δασπέταλον πολυφυλλον* fortasse syncope affectum est ut *δάσκιον* alibi *δασύφυλλον* invenitur. De *δαρδάπτω* quid Etymologi commentī sint supra dictum est. Voculam ζά, quae cum viginti nominibus coaluit, illi non diversam putant a praepositione; ἢ διὰ ἐστὶν ὅτι ἐπίτασιν σημαίνει ¹⁹⁾ καὶ

19) *Διυίλευτοι οἱ τηλαυγέστατοι, τοῦ διὰ πολλάκις ἐπὶ τοῦ μεγάλου*

τρεπομένη ὑπὸ Λιολίων γίνεται ζά ὡς τὸ διαφλεγής ζαφλεγής²⁰⁾· καὶ ἀπλῶς τὸ διὰ, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνας συλλαβάς, τρέπεται εἰς ζά, καρδία κάρζα, διαμενής ζαμενής EM. 407, 18. Sed interest primum quod ζά intentivum sic ut omnes particulae inseparabiles respuit societatem verborum²¹⁾, deinde quod solis praepositur consonis; nam ζαφελής in ἀφελής vel in ὀφέλλω excurrere nequaquam credibile, et controversum illud ζαής v. Parall. 158. num syntheton sit quale ἀκράής, valde dubitamus.

De syllaba βου Choeroboscus cautius loquitur quam Hesychius Βοῦ τὸ μέγα καὶ πολὺ δηλοῖ· Λάκωνες²²⁾ quod exemplis illustrat Schol. Plut. 874. βούλιμος ἀπὸ τοῦ βου ἐπιρρήματος, ὅπερ ἐπιτάσεως ἐστὶ δηλωτικόν, ὡς βούπεινα, βουγάϊος, βούγλωσος. Doederlinus, qui hunc locum singillatim sed diversa a nobis ratione tractavit²³⁾, βουγάϊος sic intelligit ut Eustathius ὁ ἐπὶ ἀσπίδι γαίων. Equidem jam dudum quaerere destiti successum desperans. Cetera non cum particula βου, quae nulla fuit, sed cum nomine animantis composita sunt, quod Varro indicat sed parum diserte: novi, inquit, *majestatem boum et ab his dici pleraque magna ut βούσυχον, βούπαιδα, βούλιμον, βοῶπιν, unam quoque bumantiam* de R. R. II. 5, 4. Etenim βούλιμος, βούπεινα, βούβρωστις et Βούβοσις ἢ πολυφαγία Hes. non a magnitudine sive, ut ille dicit, majestate boum appellata sunt sed edacitatem significant hujus generis propriam²⁴⁾

πυρμένον, ἀφ' οὗ διάδηλον καὶ διάσημον τὸ μεγάλως δῆλον καὶ μεγάλως ἐπίσημον Philo *Quod a deo somn.* 595. E.

20) Pro ficticio διαφλεγής afferri poterat διάπυρος — ζάπυρος.

21) Λαδρέοντι τοῖς μυκητῆρες poetam Syracusanum dixisse pro μεγάλως βέουσι concedam si quis εὐδὲω, δυσπνέω aut aliquid hujusmodi protulerit. Auctores glossae fortasse decepit falsa scriptura pro λαδρέοντι id est διαδρέουσι antiquitus illata.

22) Fortasse addendum est βῶ. Laconice certe dicitur Βωμύκας ὁ Εὐρώτας παρὰ τὸ βοδὸς μυκηθμὸν ἔχειν, quod idem ἐριμύκας dici poterat. Vel nomen gentis supponi debet sequenti glossae Βούα.

23) In Museo Rhenano ann. II. p. 253. *de vocabulis βουγάϊος, βούβρωστις, βούπαις.*

24) Boves *multi citib edaces* Columell. VI. 2, 14. *παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς* Theophr. II. Pl. IX. 15, 4.

sicut nos dicimus *Wolfshunger*, quo in nomine et forma genitivi et significatio clare apparet, et in contrariam partem *Zeisigfutter*. Similiter a mucro boum (Veget. III. 27.) homines denominantur *βουκόρσοι*, a salacitate equorum *ἰππόπορσοι*, quibus admodum propinqua sunt quaedam Germanorum epitheta vernacula *hundesauer*, *rattenkahl*, *mausetodt*, *fuchswild*. In aliis vero corporis magnitudo declaratur. Nam ut Aristophanes Aeschyli verba sesquipedalia *ῥήματα βόεια* vocat, sic fraxinus excelsior vocata est *βουμελία* et ficuum species *βούσσυκον* ut in EM. 209, 45. traditur: *εἴωθε (εἰώθασι) τῇ προςθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοῦς τὸ μέγεθος δηλοῦν, ἀπὸ τοῦ βοῦς τὸ βούσσυκον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου ἱπποσέλινον*, quod confirmat Galeni testimonium in Proll. p. 50. allegatum *τὸ ἄγριον μάραθρον ἱππομάραθρον καλεῖται διὰ τὸ μέγεθος* similiterque alia planta a Graecis *ἱπποσέλινον* nominatur, alia *ἱππολάπαθρον* id est *λάπαθρον μέγα* Diosc. Mat. II. c. 141. a Plinio vero *buselinum*, *bulapathon*, et quae Aristophanes poetae grandiloquo exprobrat *ῥήματα βόεια*, eadem appellat *ἰππόκρημνα*²⁵). Falsum vero duco quod Schol. Arist. Nubb. 1066. scribit *Κρόνιππος ὁ μέγας λῆρος κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου*, quod nomen ad terminationem modo pertinet significationis expers ut in aliis priorum *Φίλιππος* etc. Ab his differt *βούπαις* hoc est *παῖς ὁ κατ' ἡλικίαν βοῦς* sive puer ejus aetatis quam adeptae bubulae pecudes non amplius *δαμάλαι* et *μόσχοι* sed *βόες* vocantur v. Proll. 54.²⁶) Postremo Varro perperam componit *βοῶπις* id est *βοῦς ὥπας ἔχονσα* et *bumamma* (non *bumammus* ut Lexicographi

25) *Βουπρηόνες κρημνοὶ μεγάλοι* Hes. potius sunt *βούβοτοι* sive *βουθερεῖς*. Corbita multarum amphorum *βούφορτος* dicitur et *βούβαρις*, navis magister *βουβάρας ὁ μεγαλοναύτης*.

26) Pindarus mulierem puerperam vocavit *βοῦν*, Agathias puellam *δάμαλιν*. Ephesi *οἱ οἰνοχοοῦντες ἡθεοὶ* dicti sunt *ταῦροι* Athen. X. 425. E. vulgo pueri puellaeque *σκύμνοι*, *πῶλοι*. Gloss. Graecol. *catulaster βοῦπαις*, *πάλληξ*, cui proximus est *ἀνδρόπαις* i. q. *parectatus*. Cum *βούπαις* congruit vox *plebeja βογγέων*, quomodo senex decrepitus vocatur per contemptum quasi bos vetulus, et *Καρόπαις ἑπακμος παῖς* Hes. nam *κάρ* sive *κάρα* a Cretensibus vocatur ἡ *βοῦς* v. Parall. 74.

nostri scribunt) quae graece βοίμασθος nuncupatur²⁷⁾ non adjective ὡς βοὸς μασθὸν ἔχουσα sed quasi βοὸς μασθὸς ὄδσα, sicut herba βούγλωττα, quam Cato *linguam bubulam* vocat, eademque etiam adjective dicitur βούγλωστος sive βούγλωσσον et ad hoc exemplum alia vocabula plantarum, κυνόγλωστος sive κυνόγλωσσον, ἀρνόγλωσσον, σκορπίουρος, ἀλωπέκουρος, et piscium βούρυνγος, βούρφαλμος, λεκίστομος, gemmaeque λεκόφθαλμος, quae omnia natura adjectiva sunt sed pro substantivis cedunt ut ὀξύρυνγος, τριόφθαλμος etc. Ut paucis dicam, nullum est nomen a syllaba βοῦ incipiens quo non aliqua cum bubus similitudo declaratur. Pro βουπτονηρὰ πορεία in Authent. I. c. VII. Novell. VI. p. 42. Hombergkius e codd. recte edidit βίου πονηρὰ π. nec aliter novissimus editor Osenbrueggen Nov. VI. c. 6. In Anth. Plan. LXVII. ἡμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος ἐτύχθην· εἰμὶ δὲ βουπαλέος δῶρον ἀεθλοσύνης non *certamen magnam luctum habens* hoc est strategema Phidaliae urbem ab obsidione Scytharum liberantis significari videtur sed vel Phidaliae quaedam cum tauro silvestri colluctatio vel Byzantis ipsius, quem Hesychius Milesius in Origg. Const. §. 11. p. 62. ed. Orell. narrat tum alias feras tum etiam taurum perdomuisse. Jam superest unum proclinatae sententiae adminiculum in Lycophr. v. 434. τοῦ μόνουας Ἐκτήνων — στερεῇ δικέλλῃ βουσκαφῆσαντος, quod in Glossa exponitur *μεγάλως κατασιρέψαντος*. Sed βουσκαφεῖν proprie significat *διὰ βοῶν σκάπτειν* (Geopp. II. 24.) quod fiebat quum urbs a fundamentis prorueretur *imprimetique muris hostile aratrum exercitus insolens* v. Interpr. ad Hor. I. Od. 16, 20. sed hoc loco, ubi instrumentum destructionis additur, verbi κατασκάπτειν vim obtinet. Ceterum βουσκαφεῖν δικέλλῃ non audacius dictum est quam *χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι*, βουθυτεῖν ἦν, βουκολεῖν αἴγας.

De particulae νω significatione intentiva nulla fuit apud veteres Grammaticos suspicio. Sed Doederlinus in Gloss. Hom. 218. νῦρως pro ἀνῶροφος id est εὐόροφος dici et

27) In EM. 77, 5. ἀμαμαξὺς εἶδος ἀμπέλου — Ἀλέξανδρος ἐβούραστον λέγει fortasse βούμαστον scribendum.

νωλεμές, quod illi ἀνελλιπές vel ἀμελῶς interpretantur, idem fere quod ἄλλος significare putat quippe ex illo τῷ et εἰλω contextum. De verbo assentitur Nitzschius ad Odyss. IX. 435. p. 67. sed νῶ negativum esse statuit et νωλεμές indicare τὸ οὐκ εἰλούμενον immobile. Hoc aliquanto ceteris probabilius sed neutiquam certum videtur. Bisyllabae particulae sunt ἀρί et ἐρί, quae nonnulli nostrorum cum ἄριστος et φέριστος contendunt, prisci cum περί et περισσός EM. 142, 12.²⁸) Tertium addit Hesychius Μάσι μεγάλως, Μασίγδονπος μεγαλόηχος, quibus interpretes apponunt Μάσις μέγας et Μαί μέγα Ἰνδοί, cui similia *maga*, *maha mahje* in Indorum dialectis *magnum* significare dicuntur. Nunc veniam ad partem hujus disputationis ultimam, quae est de succedaneis.

§. 4. Alpha privativi locum interdum obtinent praepositiones casuales: ἡ ἀπό πρόθεσις ἀντὶ τῆς ᾱ στερησεως, ἀπότριχες οἱ ἄνθρωποι, ἀπότιμος ἀντὶ τοῦ ᾱτιμος, ἀποκηδήσας ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσας EM. 131, 29. Sic homericum ἀποκηδήσαντες Scholiastae et Glossographi certatim explicant; pro quo si ἀκηδήσαντες scriptum esset, nemo mutatum vellet. Item alia: Ἀπόξενος ἀντὶ τοῦ ἄξενος Aneod. Bekk. 432. ἀπόστοργον τὸ ἄστοργον p. 439. ἀπόδειπνος ἄδειπνος Hes. etc. Sed haec subtilius distinxit Hermannus ad Iph. T. 925. quae nomina ἀπό habent, ita notant detractum ut id quod detractum significatur ante adfuisse indicetur; sic ἀπότιμος apud Soph. est qui remotus ab honore; ἀπόσιτος is cui detractus est cibum. Idque non inobservatum fuit antiquis; ἀπόμισθος ὁ μισθοῦ πράξας ἔργον τι εἶν' ἀφειμένους Aneod. Bekk. 431. ἡ ἀπὸ χωρισμὸν δηλοῖ καὶ ἀπόστασιν, ἀπόνοια, ἀποδόκιμος ὁ κευχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης EM. 131, 5. et qui a sepulcris gentilicis excluduntur, non sunt αἰαφοὶ sed ἀπόταφοι, qui a

28) Scita est admonitio EM. 375, 3. τῷ ἐρι καὶ ἀρι ἡ μακροσύλλαβον ἐπιφέρειται οἷον ἐρίτιμος, ἡ διπλοῦν οἷον ἐρίζηλος (ἀριφραδής, ἐρίβρομος). Ἐριώδων ap. Hesych. contra seriem scriptum est, ἀριφραδής a Brunnio inductum Anall. II. 472. n. 2. Regulae convenit Ἀριφρέστερον χαλεπώτερον Hes. ut ἐρίφρες, sed interpretatio poscit ἀνιφρέστερον.

pugna destiterunt non ἄμαχοι sed ἀπόμαχοι. Attamen non solum detractio ejus rei, quae affuit, hac praepositione declaratur sed etiam si quis id quo aspirat nondum consequutus est. Ita impuberes nominati sunt ἀπόδρομοι διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν Ammon. ἀπάγελαι οἱ μηδέπω συναγελαζόμενοι Hes. ἀπόθριξ ὁ ἄνηβος παρὰ Καλλιμάχῳ Eust. ἀφῆλιξ ὁ νεώτερος Hes. quod ab Atticistis improbatur cf. Nauck. Aristoph. 95. Sed poetae interdum pro alpha privativo praepositionem usurpant vel numerorum explendorum causa vel quia significantior, ut Sophocles alibi ἄξενον ὄρμον dixit Phil. 217. alibi ἀπόξενον Oed. T. 196. Pindarus ἀπόκληρος πόνων pro ἁμοιρος P. V. 71. et posteriores ἄποπιτος non solum pro ἄπωθεν ὁρώμενος²⁹⁾ sed etiam pro ἀόρατος v. ad Aj. v. 14. De ἀπόσιτος, quod Hermannus affert, extat Galeni testimonium ambiguum: τοῖς ἀνορέκτοις ἀσίτους ὀνομάζουσι, τοὺς μὴ προσενηγεμένους σιτία, τοὺς δ' ἀπεστραμμένους προσίσθαι καλοῦσιν ἀποσίτους Comm. I. in Epid. I. 20. p. 74. T. XVII. P. I. sed in Comm. I. in III. 72. p. 743. ἀποσίτους κατὰ παλαιὸν ἔθος τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἀνορέκτους καλοῦσιν, et in Comm. in Prorrh. 71, 654. T. XVI. ἀπόσιτοι οἱ ἀνόρεκτοι, sive scriptura vacillavit sive discrimen parum fixum fuit; Oppianus certe Hal. I. 299. de diaeta aegroti loquens, quem medicus βορῆς ἀπόπασιν ἐρύκει, hoc pro ἄπαστος sive ἄγευστος scripsit. Sed exemplorum pars maxima nulli est usui quia non constat quam vim praepositio quoque in loco obtineat; idque non solum de ἀπό valet sed etiam de ἐξ, quae saepe illi similem habet significationem privandi ἔκτους, ἐκφρων i. q. ἄφρων, ἔκνομος, ἐκδικος, cui Grammatici perperam tribuunt contrariam potestatem τοῦ ἄγαν δικαίου. Ἐπικρος H. Stephanus *vehementer amarus* reddit, Dindorfius vero *subamarus*; nam praepositionis in hujusmodi compositis minuens potius quam augens vis est. Imo est potius multiplex et

29) In hoc ἄποπιτος praepositio significationem vere localem habet ut in verbis ἀφορῆν, ἀποσκοπεῖν (Ἀπόσκοπος ἄπωθεν σκοπῶν Hes.) *despectare* et in nomine ἄποψις *prospectus*.

saepe incerta. In Aristotelis loco, quem ille affert Probl. IV. 29. (non 30.) ubi primum dicit τοῖς μὴ ἀφροδισιάζουσι τὸ περίττωμα ἐκπικρον ὑποχωρεῖν, tum vero ἐκπικροῦσθαι, apparet praepositionem neque minuendi vim habere neque augendi sed ἐκπικρον vocari id quod amarum factum sit ex non amaro. Neque quidquam promovet Schneideri argumentatio ad Theophr. T. III. 319. *si ἐξέρυθρον est valde rubrum, ἐκλευκον candidum, valde albidum, etiam hoc νοστρὸν ἐξωχρον praepallidum debet esse.* Nam illorum quoque significatio plerumque inexperta. Erotianus dubitari ait τὸ ἐξέρυθρον utrum τὸ λίαν ἐρυθρόν significet an τὸ ἐξωγενόμενον ἐρύθημα, eademque voce etiam rerum ab alio in alium colorem transitum declarari posse intelligitur ex Aristot. Probl. XI. 33. p. 903. a. 3. *ἐξέρυθροι γίνονται οἱ αἰσχυρόμενοι* hoc est rubri fiunt de non rubris uno verbo erubescunt. Sic idem quum dicit gallis gallinaceis, si castrentur, paleam, quae natura rubra est, decolorari τὰ κάλλαια ἐξωχρα γίνεται, nihil aliud velle videtur quam ἐξ ἐρυθρῶν ὥχρᾱ γίνεται. Et, ut plura complectar, eum qui latine *ex servo libertus* vocatur, Graeci non ἐκδουλον dixerunt (nam hoc significat τὸν ἐκ δούλων γεγονότα ut ἐξ ἀδελφῶς τὸν ἐξ ἀδελφῶν) sed ἐξελεύθερον sive ἀπελεύθερον, pro conditione, in qua quis constitutus fuit, nominantes eam, in quam transgressus est. At e diverso ἀποστράτηγον nuncupant τὸν πεπαυμένον τοῦ στρατηγεῖν et ad hanc similitudinem a scriptoribus semibarbaris ficta sunt ἀποβασιλεὺς (omiss. in Thes.) Anecd. Bekk. 1089.³⁰) *exconsul, exadvocatus, excubicularius* Du Cang. quibus parem desinendi significationem habent verba ἐκδειπνεῖν et ἀποδειπνεῖν,

30) Eustath. 149, 30. οἱ ὕστερον ἐξ ὀμμάτων φασὶ τὸν πηρωθέντα αἶον Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων, καὶ τινες ἀπὸ ἐπύρχων καὶ ἐτέρους ἀπὸ βασιλέων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Sic Ἰουλιανὸς ἀπὸ ὑπάρχων *expraefectus* in Anthol. v. Jacobs. in Catal. Poett. Epigramm. p. 906. Wernsdorf. ad Himer. 474. Caecus Byzantiis ἀπόμματος vocatur et latine *adocellus* Du Cang. Verbum ἐξομματοῦσθαι notum est duplicem habere potestatem visum acuendi et adimendi. Hesychium Ἀπεπορίαν ἀπεχλωρίσας scripsisse puto ἀπεπυρρίλα ruborem exiit id est expalluit.

ἀποβιούν³¹), ἀποδαρθάνειν, ἀφνυνοῦν, sed hoc etiam contrarium valet ἀποβρίζειν *obdormire* sicut *efferverscere* modo ingressum fervoris indicat modo finem. Verum haec de propositionum compositarum significatione quaestio impeditiore est quam ut opera subseciva tractari possit. Aliud alpha privativi supplementum praebet particula abnegativa: οὐ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ τε ἀπόφασις (id est οὐ) καὶ στέρησις α, ὅσον κατὰ τὸ εἶναι ἀμφοτέρω ἀναιρετικά, εἴτε (εἰ καὶ) κατ' ἄλλον τρόπον διαφέρουσιν, καθ' ὃ ἡ μὲν στέρησις ἐπιβάλλοντός ἐστιν ἀτενξία ὡς ἄτεχνος ῥήτωρ, ἡ δὲ ἀπόφασις ὡς ἔτιγε λαμβάνεται. Ἀμέλει ἡνίκα ἡ α στέρησις μὴ σημαίνει ἐπιβάλλοντος ἀποτυχίαν, τότε ἀντὶ ἀποφάσεως αὐτὴν λέγουσιν ὡς ἀθάνατος, ἄλογος Choerob. Can. 361. et in EM. 639, 50.³²) A privatione dicit differre negationem eo quod illa defectum significet, haec autem promiscue ponatur: ὁ ῥήτωρ ἄτεχνος καλεῖται, ὁ δὲ ὄνος οὐχ οὕτως, ἀλλ' οὐ τεχνικός. Sed discrimen potius in eo cernitur quod negatio nihil aliud est quam sublatio propositi, privatio autem per se constat et saepe simplicis et positivae vocis locum explet, velut si quid οὐ κακόν vocatur sive animans sive inanimatum, nihil amplius quam vitio carere dicitur sed ἄκακος est attributio hominis natura sua a malitia alieni: ἄκακος ὁ χρηστός ἢ θη ἔχων ἀλλ' ἐπ' ἔλαττον Anecd. Bekk. 370. Ἐπ' ἔλαττον dicit quia ἄκακος minus est quam χρηστός sive ἀγαθός. Verum haec multipliciter confunduntur, primum quia oratoria elevatione vel optimus aliquis vocatur οὐ κακός et non stulte dicitur pro persciter, tum quia multa sunt vocabula, quibus alpha privativum non possit praeponi aut praepositum mutet

31) Idem significatur verbis contrarietatis ἀπογενέσθαι, *denasci*, ἀβερτρί et decessionis ἀποθνήσκειν, *demort*, ἐκνήψαι, quibus quae adiuncta est praepositio ad statum refertur, unde quis egreditur.

32) Apollon. Adv. 544. ἐν τοῖς ἐπιρρήμασιν ἐστὶν ἐπινοῆσαι καὶ παράδεισιν τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς α στέρησεως, οὐ φιλως ὀφιλως, οὐ σεμνως ἀσεμνως. Hinc suspicari possumus Ciceronem de Invent. I. 28. *disputatum est quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur hoc modo, sapere non sapere, pro oppositionem scripsisse appositionem*. Alibi neutro utitur nomine.

Lobeck, Pathol.

significationem. Itaque Thucydides quum vellet τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι substantive enuntiare, coactus est dicere ἢ οὐκ ἐπιτειχίσις, et Euripides Hipp. 196. δι' ἀπειροσύνην ποῦν ἀπόδειξιν, quia neque ἀναποδείξια in usu est nec ἀτειχιστία, ac si ita diceretur, non τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι significaret sed τὸ ἀτειχισιον εἶναι. Poetas credibile est tum gravitatis tum numerorum rationem duxisse ut Apollon. I. 246. ἀλλ' οὐ πρηκτὰ κέλευθα πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσι et Aesch. Sept. 694. αἵματος οὐ θειμιστοῦ. Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλάστοισι φυσιάμασι etc. sed ubi codd. variant, plerumque difficilis est electio v. Elmsl. ad Med. 348. Ellendt. ad Arrian. IV. 13, 6. nisi nomen ipsum a synthesi abhorreat. Verum non solum alpha privativum et particula negativa ἀναιρετικά sunt ut ille vocat, sed etiam vocabula contrarietatum, quae nostri dialectici contradictoria vocant. Suidas s. Ἀρετή p. 317. (p. 706 Bernh.) ἀντικείμενά εἰσι ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται, τυφλότης ὄψις, κατάρσις ἀπόφρσις, quod genus contrariorum Cicero Top. XI. diversa appellat; stultitia — sapientia, bonitas — malitia; *sunt enim alia contraria, quae privantia licet appellemus latine στερητικά.* Praepositio enim in privat verbum ea vi, quam haberet si praepositum non fuisset: dignitas indignitas, humanitas inhumanitas. Hoc in Graeci plerumque alpha privativo, rarius praepositione ἀπό exprimunt, Nonnus vero etiam verbo deficiendi pisces λιπογλώσσους vocans XXVI. 281. πλαταμῶν λιπόσκιος pro ἄσκιος X. 328. ἔλαφοι λιποσθενέες XXXII. 252. non ut Philomela λιπόγλωσσος vocatur IV. 325. et Marsyas λιπόρριος I. 44. sed pro ἄγλωσσος, ἀσθενής. — Praepositioni loqueliari δές consimilem potestatem habet πάλιν in adjectivis παλίγγλωσσος et παλίμφημος, quod Glossographi δύσφημος et κακόφημος interpretantur, et non abhorret a propria hujus adverbii significatione ἐναντίως ut apparet e vicino παλιστομῶ *reclamo*, quod Valckenarius ad Phoenn. 1348. cum παλίγγλωσσος confert. Sed idem etiam contrariam augendi vim habere contendit Hesychius Παλίσκιος — τὸ πάλιν ἐπιτάσιν σημαίνει, quod iterat Schol. ad Medd. Mosq. 362. simulque addit Θεόφραστος παλίσκια λέγει ὅσα ἀπεστραμ-

μένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θέσιν. Hoc convenit ad Caus. Pl. VI. 8, 9. ubi loca πρόσσειλα id est aprica et solis luminibus obversa contra ponuntur τοῖς παλίσκιοις. Ac si hoc fere omnibus locis, qui a Wernickio ad Tryph. v. 209. et in Thesauro indicantur, cum πολίσκιος commutari potest, tamen adverbium vim suam non amittit; nam ut οὐ-
 πνίλιν dicitur quod objectu nubis opacatur verbumque
 οὐμπνῶν oppositu umbrae obscurare, ita etiam παλίσκιος
 et quod cum hoc confertur ob-scurus haud secus quam
 ἀπισκοτάζειν ex notionibus oppositi et umbrae conflatum
 credimus. — Χρόνον παλιμμήκη τιθέναι Aeschylus dixisse
 videtur pro tempus duplicare, extendere neque opus est
 recipere πολυμμήκη quod in Flor. legitur. Plus vero su-
 spicionis habet παλιννημῖη Anth. X. n. 102. pro quo Plan.
 πολυνημῖη praebebat improbante Jacobsio; πάλιν, inquit, in
 compositis nonnullis vim ἐπιτατικὴν habet ut in παλίσκιος,
 παλινκραίνιος. Sed illud dissimile est, hoc quod Brun-
 ckius posuit in Simmiae Ovo v. 9. (XV. n. 27.) pro παλαι-
 κραίνιοις ποσί, fortasse non πολύκραίνιος significat sed
 παλίσσυντος, ὀπισθόρμητος. Hac autem particula a numero
 epitaticarum remota multa succurrunt alia, quae eundem
 usum praebeant; primum adjectiva magnitudinis et multi-
 tudinis μεγαθαρσής, πολύμοχθος, παμπόνηρος, et nonnun-
 quam ἄκρος, ἀκρομανής, ἀκρόθερμος summe fervidus, a quo
 differt ἀκροχλῖαρος superne tepidus, tum ex magna mul-
 titudine adverbiorum, quae Grammatici epitatica vocant,
 duo illa quibuscum ἀγάκλυτος et ἀδηγάγος conjuncta sunt,
 eundemque ad numerum adscribi possunt εὐδάκρυτος, εὐ-
 ψάμαθος, bene magnus, bene longe. Tum numeralia, τρίλ-
 λιστος et cetera ab hoc nomine composita³³), quibus Hip-
 ponax assimilavit ἐπτάδουλος τὸν τρία ὑπεραναβάς ἀριθμὸν
 Eust. 725, 30. sed et Boreae specum Callimachus Del.
 65. ἐπτάμυχον vocavit hoc est πολύμυχον ut Scholiastae

33) Hoc acutuli quidam transtulerunt ad simplex adverbium τρίς
 ἔφασκε περί ἄσιν ἀντὶ τοῦ πολλάκις Schol. II. XXIV. 16. v. Adn. ad
 Hes. s. Τρία et Τρίς.

videtur³⁴⁾. Ἑπταπλασίονα πολυπλασίονα· ὁ γὰρ ἑπτά ἐπὶ πλήθους τάττεται Suid. quo sensu est in Plat. Epist. et saepius in LXX. Ἐννεάκροσσον πολλοὺς κροσσούς ἔχον Hes. incertum qua fide; in Nic. Th. 781. dubitatur utrum σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι significantur ἐννέα δεσμοῖς συνεχόμενοι ἢ πολύδεσμοι ἵνα μὴ ἦ (scr. ἵνα ἦ) ἐπιρρήματικόν· τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται. Πεντηκοντομέσσοι πολύστεγοι et Ἐκατόνσεμνον πολὺ μέγα Hes. sed pro hoc puto scribendum esse ἑκατὸν (σημαίνει τὸ) σεμνόν πολὺ etc. Schol. II. XX. 247. νῆς ἑκατόζυγος — ἤδη οὖν καὶ ἐπὶ Τρωικῶν τηλικαῦται ἦσαν, ἢ τὴν πολύνκωπον γησί et ad Od. XIX. 174. Κρήνη ἑκατόμπολις ἢ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ut Diod. I. 45. Θήβας ἑκατομύλους ὠνομάσθαι καθάπερ εἰ πολυπύλους³⁵⁾. Sic *centies* dicitur vermisque *multipes* nunc *centipes* nunc *millepes*, Graeci vero *centenarium* numerum non egrediuntur, nam *tercentum* et *sexcenties* propria sunt Latinorum ac si *χιλιόμβη* sicut *ἑκατόμβη* de quovis ampliore sacrificio dictum est, ad archaismum pertinet ut *tetrarcha*, *centumvir* etc. item si Cerberus *μυριόκρανος* vocatur, non a *μύριοι* compositum est sed a *μυρίοι* ut *μυριόδοξος* etc. Praepositionum si quae adjectivorum vim augent et intendunt ut *ἀνάπηρος*, *διάπικρος*, *ἐκλαμπρος*, *κατάψυχρος*, *περίκομπος*, non alienam sibi potestatem induunt sed suam retinent; neque minus *ἀπό* et *ἐξ*, si cum alpha privativo commutari possunt ut *ἀπότιμος*, *ἐξαίσιος*, quod *ἀναίσιος* dici poterat sed non libitum est.

34) Alii fortasse ad numeri septenarii sanctitatem traxerunt. Pherecydis (subditivi) liber, in quo crebra fuit mentio *μύχων καὶ ἄντρων*, inscriptus est Ἐπίμυχος ἢ Θεοκρατία ob nescio quas rationes mysticas. Pro Ἐνμαχατεύειν ἐγκεκλείσθαι παρὰ γείτονι Hes. scribendum fuerit ἐνμαχατεύειν.

35) Euripides Bacch. 403. Πάφος ἦν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ὅαυ καρπίζουσιν ἄνομβροι fortasse fabulam de Inopo rivo Nili effluvio v. Potter. ad Lyc. 575. Siebelis ad Paus. II. 5, 2. ab insula Delo Paphum traduxit atque unum e Cypri fontibus originem e Nilo habere credidit, quem quia multas propagines habere creditum est licuit centifluum appellare. cf. Engel. Kypros p. 126. Centum *πίδικας* de colle Aegaeonis profluentes memorat Arrian. ap. Eust. 123, 40. *ἑκατὸν κρήνας* Εὐρώπη μισγομένης Callimachus Sch. II. XVI. 234.

Quae res mihi injicit quaestionem, jam saepius oblatam sed ad hunc ultimum locum reservatam, quibusnam vocabulis hoc alpha anteponi non possit. Ea de re nullus veterum nos certiores facere voluit sed non omnino liberum atque interminatum fuisse particulae usum ostendit Pollucis reprehensio III. 58. *παμπόνηροι οἱ Θεοπόμπου τοῦ συγγραφέως ἀπολλίται*, cujus simile nomen dubito num reperiri possit praeter Hesiodeum *ἀδότης*, quod disjunctionis causa fictum est ut *τίω ἀτίω*, *ἀσύμβαμα*, *injussu*, *inconsultu* v. ad Phr. 563. Parall. 157. In Hippocr. Epidem. II. 463. T. III. *οἱ τραυλοὶ ταχύγλωσσοι μελαγχολικοὶ κατακορέες ἀσκαρδαμύκται δξύθυμοι*, utrum *σκαρδαμύκται* scribendum sit an *ἀσκαρδαμύκτοι* physiognomones decernant. *Ἀβούτης* non *syntheton* est sed ut *πολυβούτης* et *χιλιοναύτης* a *syntheto ἄβους*, cujus proportionem praestat *ἄπους*. Adjectiva secundae declinationis perlustranti nullum occurrit quod colorem saporemve significet, non *ἄγλανκος*, *ἄλευκος*, *ἀνέρυθρος*, *ἄπικρος*, *ἄστρυφνος*. *Ἄθερος* apud unum legitur Platonem, cui Wytttenbachius etiam *ἄψυχρος* tribuit caetera ignotum. Nec usitata sunt *ἄνυγρος*, *ἄξηρος*. De derivativorum quodam genere suspicionem injicit Coraes ad Xenocr. p. 103. *ἀτρώφερος*, quod hic legitur, addubitans; *τὸ γὰρ τρωφερός καὶ τὰ ὅμοια ἀποστρέφονται τὴν μετὰ τοῦ στερητικοῦ α σύνθεσιν*. Sed illud satis tutantur Grammatici Eupolidis testimonio, unde hoc solum effici potest hanc vocem minus usitatam fuisse; idque forsitan unicum fuerit adjectivi in *eros* derivati exemplum praeter *ἀχέιμερος* ab Arato usurpatum; nam *ἀνίερος*, *ἀνελεύθερος* huc non pertinent³⁶). In *aros* exiens unum memoriae occurrit *ἀρρόπαρος* Gregor. Naz. nam *ἀβάρβαρος* Sophocl. dissimile est; in *uros* pauca *ἀγλάφυρος*, *ἀνώχυρος* et *ἀνίσχυρος*. Recte vero idem Coraes ad Isocr. p. 260. Diogenem Laert. adjectivum *ἀφύσικος* pro *ἀφυής* contra veterum consuetudinem usurpasse judicat; neque probatiora sunt *ἀνάττικος* scholae concessum, *ἀπολλίτικος*, *ἀγραμμάτικος*, pro quo Arriano e

36) *Ἐντρώφερος*, quod Jacobsius ad Philostr. p. 230. Eupolideae voci apponit, jam sublatum est.

codd. restitutum est ἀγγάματος, latinumque *imm*
 Eorum quae in *mos* terminantur unum communis usi
 cepit ἀδόκιμος; pro ἀχρήσιμος in Theophrasti loco
 nas praebet οὐ χρήσιμος quo Plato et optimi quique
 tur ut οὐ μόνιμος, οὐ βιώσιμος. Poetica sunt ἀραι
 et ἀρόστιμος et fortasse ne syntheta quidem sed ab
 ρος, ἄροστος propagata; vulgare νόστιμος alibilis et
 στίμος etymo carent; ἀφύξιμος simplex videtur, non
 positum. Adjectiva in *nos* desunt; singulare est ἀσ
 νος, quo Hesychius ἀνέσπερον interpretatur.

DISSERTATIO SECUNDA

DE

SYNCOPE.

1

PROOEMIUM.

Quid sit syncope Herodianus de Genit. Parag. p. 230. need. Oxon. T. III. nimis breviter definit: *συγκοπή ἐστὶ ἄθος περὶ τὸ μέσον γινόμενον, ἔξαιτος, ἄρσαντες*. Sic nim excluditur quidem aphaeresis et apocope, quarum illa incipia vocabulorum decerpit, haec exitus, sed non excluditur synaeresis, quae syllabarum numerum imminuit vocalibus integris, neque crasis, quae sonum quoque mutat, nec vero demptio literarum, qua syllabae non minuuntur ἄραο, κρέσσων. Accuratus Draco p. 156. *συγκοπή ἐστὶν ὑφαίρεσις μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσην λέξιν ὡς τὸ ἐρατεινόν φανόν, κατέπεσε κάππεσε*, et Josephus in Synopsi p. 567. synopen dicens ἀποβολὴν συλλαβῆς ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ ἐλευταίας ἢ φωνήεντος ποιοῦντος συλλαβὴν· συλλαβῆς μὲν πατρὸς, ὀτρυχες· φωνήεντος δὲ φέρετε, πατρός, quorum omnium duo priora syllabam quae proprie ita dicitur miserunt, duo altera impropriam. Hac autem descriptione occurritur errori eorum, qui, ut in prooemio hujus libri dictum est, synopae nomine aphaeresin, apocopen atque deo elisionem consonarum mediarum comprehendunt. Illud in opus erat addi ἐν μιᾷ λέξει, quia hoc loco agitur de affectionibus simplicibus, a quibus illi distinguunt copulatas γῆμαι, ἐν ταῖθοπίᾳ Tryph. §. 24. Sed medium inter utraque locum obtinet apocope praepositionum ut ἂν δόνακας, ἐν πατέρων, de qua disputat Choeroboscus in EM. 93, 25. ὃ ἀμόνον οὐ κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο, ἐπειδὴ αἱ συγκοπαὶ ἐν μιᾷ λέξει γίνονται οἷον πατέρος πατρός, ἀναμεῖναι ἀμεῖναι· ἀλλ' οὐδὲ κατ' ἐκθλίψιν, ἐπειδὴ αἱ ἐκθλίψεις οὐδέποτε συμφώνου γίνονται ἀλλὰ φωνήεντος ἐπιφερομένου οἷον αὐ' ἐμέ. Κρεῖττον δὲ ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμά

ἔστιν εἶδος συγκοπῆς ¹⁾ Χοιροβοσκός. Huic simile καὶ φάλαρα Trypho §. 23. nomine expresso syncopen appellat, sed est potius apocope cum assimilatione consonae conjuncta ut καὶ δὲ δύναμιν, καὶ ῥόον etc. quae olim hyphen scribebantur et sub uno accentu. Ecthipsis illa, cujus signum est apostrophus, prorsus nihil attinet ad syncopen, cujus multiplices flexus et Maeandros nunc explicare conabor. Id autem fiet bipartito. Primum enim de ellipsi unius literae dicam, tum de connexis, et quidem sic ut distinguum vocabulorum partes primarias atque secundarias itaque positiones rectas et obliquas.

Pars prima.

De syncope unius vocalis.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Syncopae species multae variaeque, genera, si summatim quaerimus, duo sunt, naturale et voluntarium. Illud cernitur in formatione temporum verbalium σκλήσομαι, τλήσομαι, κέκμηκα, τέθνηκα, μέμβλωκα, unde transit ad derivata cujusvis merismi δμῆσις, τμήμα, τμήδην, neque non apparet in praesentibus paragogis τμήγω, θνήσκω, βλώσκω. Antiqui vero Grammatici syncopen non in his natam esse volunt sed in praesentibus ipsis: ἀπὸ τοῦ βῶλλον κατὰ συγκοπὴν γίνεται βλῶ βλήσω ὑποβλήδην, ἀμφίβληστρον Gud. 48, 18. quod Philoxeno adscribit Orion 156: ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω κλη-

1) Dicere voluit ἀποκοπῆς. Hinc corrigi debebat perversa scriptura Zonaræ 146. τὸ τοιοῦτο σχῆμα εἶδους ἔστι συγκοπή.

δών. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν Gud. 294, 48. Hoc *κλήσω* dubitari potest utrum a *κλέω* declinatum an ex *καλέσω* coartatum sit ut *ταλάσω*, *τλήσομαι*. Pro *βλῶ* autem et ceteris monosyllabis, quae illi proponunt, *κμῶ*, *θνῶ*, *βλῶ* (*βλώσκω*), substituimus thematica *κάμω*, *θάνω*, *μόλω* etc. Haec vero omnia in stirpe habent vocalem brevem *α* vel *ε* vel *ο* et circumjectas vocali consonas syllepsi aptas *βλ*, *δμ*, *π* similesve. Jam si accedunt syllabae derivativae *σω*, *α*, *κω*, *γω*, protinus existit pugna elementorum discordium et resultantium *μγ*, *μκ*, *τσ* etc. Quare fit ut vocalis verbi consonae, cui natura antecedit, postponatur addito tempore hoc est alpha et epsilo in eta mutato, *ο* in *ω*. Hanc mutationem Buttmannus Gramm. §. 110. Adn. 15. dubitat titrum metathesin appellari oporteat an syncopen. Sed metathesis ordinem modo literarum immutat sono non mutato *ἄταρπος*, *φράγγυμι*, *ἔδραθον*. Itaque syncopen potius dicemus sed naturalem et ordinariam quia tempora verbi et vocabula hinc declinata sine ea fingi omnino non possunt. Quare ne numerantur quidem in affectis. Voluntariae autem duae sunt species, una cum metathesi conjuncta, qua syllabae primae vocalis brevis transfertur in proximam addito pondere: *θράττειν οἶον ταράττειν κατὰ συγκοπήν* Phryn. App. 43. cui adstipulantur Epim. I. 203. Schol. Aesch. Prom. 628. et alii quos Ruhnkenius nominat ad Tim. 93. Hoc *ταράσσω* terminationem bisyllabam habet ut *σπαράσσω*, *ψαλάσσω*, stirpem monosyllabam *τάρ*, eamque gutturali fultam quae comparet in *τάρη* ἢ *τάραξις* Hes. *τάργανον τὸ ταρακτόν* EM. *ταργαίνειν* turbare v. Paroll. 403. nec procul distant *ταρβάλυξ ὁ ταρακτικός* Choerob. Can. I. 82. *τύρβη τάραξις* Suid. *Τάρχω* non reperitur sed *τρήχω*, quo Nicander usus est pro *τραχύνομαι* ¹⁾, et usitatus *θράσσω* alpha, ut videtur, producto. Alterum hujus transpositivae, ut sic appellem, syncopae exemplum sed

1) Terracina ab Ovidio vocatur *Trachas* consentiente Strabone V. 233. *Ταρχακίνα* (scr. *Ταρχακίνα* v. Proll. 222.) ἢ πρότερον *Τραχινή* (scr. *Τραχίνη*) καλουμένη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος hoc est ab asperitate soli, unde etiam *lapidosa Trachin* nominata est Senec. Trach. 819. et appellativum *τραχών aspretum*.

id in una forma defixum est βλάξ ἀπὸ τοῦ μάλαξ συγκοπῇ καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β Orion 33, 19. quod non repudiaverim; Schneiderus tamen ad aliud principium transfert cui nomina βλαδαρός, βληχρός, βλέννα adscribit haud inepte quidem, nam idem piscis βλάξ et βλέννα vocatur v. Parall. 145. Temere vero Epim. I. 221. κρατός ἀπὸ τοῦ κάρατος συγκοπῇ· hic enim genitivus est obsoleti τὸ κράς, cui praevaluerunt ὁ κράς et ἡ κράς· nec melius EM. 514, 52. κió-κρανον ἐκ τοῦ κιοκράνον κατὰ συγκοπὴν ὡς ἐπὶ τοῦ κάρανος κράνος, qui κάρανον pro tribrevi habuisse videtur ut Eustathius p. 700, 63. τὸ κάρηνον κάρανον ἐν συστολῇ, εἶτα συγκοπὴν τὸ κρανίον παράγει, sed systole haec res commenticia est. Primitivum sine dubio fuit κάρ, quod cognoscitur ex adverbialibus ἀνάκαρ, ἐπίκαρ. Hujus emissarii sunt κάρα, κάρηνον, ἀμφικαρής, ἔγκαρος ²⁾ quae omnia alpha breve habent. Id autem producitur compactis per syllepsin consonis κράς (λευκόκρας) κρανίον, ἀμφίκρανος, ὑπόκρανον, δίκρανον, δορίκρανος, ὀρθόκρανος, unde colligimus non solum κióκρανον, ὀλέκρανον et δίκρανον, quibus in Thes. nota brevitatis imponitur, alpha longum habere sed etiam alia poetis indicta ὀχετόκρανον, Δικρατὴς δικέφαλος et Κράνη ἢ κεφαλή Hes. verbaque hinc derivata Κρανίζαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀποθρῆναι, Ἀποκρανίζαι τῆς κεφαλῆς ἀποχωρίζαι et quod in EM. 273, 38. perperam ad syncopen transfertur παρὰ τὸ κάρα καρανῶ διακαρανῶ ἀφ' οὗ τὸ κρανώσατε παρὰ Θεοκρίτῳ. Nam quod hic dicit οἶον πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι, minime idem significat quod καρανοῦν nec quod Hermannus putat Opusc. T. V. 82. perficere, sed potius effundere διακρουνίζειν et ἐκκρουνίζειν a κρήνη derivatum, cujus propinqua est cum κρουνός cognatio. Si demonstrari posset Graecos, quum τρίκρανος fingerent, prolixius τρικάρανος sive τρικάρηνος in animi conspectu positum habuisse, hoc ad aliam syncopae speciem revocari deberet, quae nullam affert sequentis syllabae productionem quia ea per se longa est. De hac paulo post

2) Ejusdem familiae esse videntur κάρος, cerebrum, κραιπάλη, Βώκαρος fluvii nomen βούκρανον significans Parall. 208.

dicetur omissis quae ab eodem quidem fonte sed diverso inter se flexu derivata sunt, a καλέω κάλεις, a κλέω κλή-
σις³⁾ et sic alia δάμασις δμησίσις, δαμάτειρα δμήτειρα,
ταλασίφρων τλησίφρων⁴⁾, ταλαπενθής τληπαθής, quorum
nullum ad id quod propositum est pertinet nedum ea quae
diverse declinantur, ἡμιθανής ἡμιθνής, ἀκαμής⁵⁾ ἀκμής etc.
Glossematica βαλὴν et βλήνος verbo tenuis tetigisse satis erit.

§. 2. Hactenus disputata sunt vocabula quorum voca-
lis non evanescit quin protendatur proxima. Venio nunc
ad alteram syncope speciem quae eam funditus tollit ne-
que detrimentum productione sequentis compensat sive ea
per se longa est sive productionis capax. Illius generis
unum producit Herodianus ad II. XVI. 548. κρηθεν ἀπὸ
τοῦ κρήθεν συγκοπῇ. Sed hoc trisyllabum adverbium
haud novimus; bisyllabum a neutro κράς ductum est cum
trope vocalis ut κρήδευμος, quod EM. 537, 28. praepostere
ex inaudito καρήδευμον concisum dicit, et ab eodem κάρα
Epim. I. 242. et 318. repetunt verbum aequè commenticium
καραίνω unde κραίνω ortum esse⁶⁾, parique acumine Eu-
stathius 976, 41. solvit γλήνη συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ γαλήνη·
sed illud diversam habere videtur originem a λάω γλαύσσω.
Credibilis affert Gud. 307. ἀπὸ τοῦ φάος καταφαής καὶ
τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄ καὶ συγκοπῇ κατηφής ὁ κάτω ἔχων τὰ

3) A perfecto κεκάλεσμαι (v. ad Buttm. 212.) descendunt καλεσιός
Schol. Oppian. Hal. III. 360. ἀκάλεστος et καλεσιτής, quae apud Glosso-
graphos leguntur, προκάλεσμα Eust. 387, 4. συγκαλεσιέον quo Pro-
dromus utitur et adverbium καλεστικῶς Zonar. s. κλήδην p. 1222. quod
Tittmannus aversatur tanquam monstrum.

4) Hoc cognoscitur ex dorico τλασίφρων, quod Hesychius inter-
pretatur ὑπομονητικόν. Pro Ἐγλασας ὑπέμεινας, non ἔγλασας, ut Kue-
sterus putat, sed ἐτάλασας scribendum est ex II. XVII. 166. unde
glossa fluxit; nam aoristum τλήσαι removimus Parall. 172. Adn. 20.

5) Haec vox nuper reposita est in Lucian. Prom. §. 14. γῆν αὐ-
χμηρὰν καὶ ἀκαμῇ pro ἀκαλλῇ· certiore huius aetatis auctorem de-
sidero. Quod in Anecd. Bekk. 1245. dicitur ἀκάμων καὶ κατὰ συγκοπὴν
ἄκμων, fictum est ex confesso ut κεκάμηκα — κέκμηκα EM. 521, 30.

6) v. Technol. 128. Hesychius ἐπικρανής et ἐπικρανός interpretatur
ἐπιμελητής, quorum illud ἐπικράντης scribendum videtur, huius ter-
minatio cum αὐτίκρανος i. q. αὐτοκράτωρ convenit.

φάη· cui subveniunt *κατωπός* et *κατωπιᾶν*, cum synonymo οἱ ὤπες composita, sed viam interruptit homericum *κατηφών*, de quo discrepant interpretantium judicia v. ad Aj. p. 173. Quemadmodum cruor ab Euripide Hec. 152. vocatur *ρασμός μελαναυγής*, sic αἷμα *κελαινεφές* nonnulli cum φάος vel φάω compositum putarunt: ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω γίνεται *κελαινεφής* ὡς ἐπὶ τοῦ *θηροφόνα θηροφόνα* καὶ δῆλον ὅτι οὐ συγκοπή· οὕτως Ἡρωδιανός. EM. 502, 2. Hic quod de syncope dicitur, contra eos valet qui *κελαινεφής* ex *κελαινονεφής* contractum putarunt, ad quos infra redibitur; ille autem integri *κελαινοφαής* alpha excisum, o micron quod huic proxime antecedit in epsilon mutatum esse censuit, cujus affectionis nomen hic excidit sed additur p. 60, 1. *ἀλοτριβανον καὶ ἀλειτριβανον κατὰ τροπὴν* ὡς τὸ *κελαινοφής* καὶ *κελαινεφής* ἀπὸ τοῦ *κελαινόν* καὶ *φῶς*, qui nisi φάος dicere voluit, *κελαινεφής* ex *κελαινόφως* (ut ἄφως, λειψίφως, πλησίφως) conversum esse statuit vocali ω in η abeunte quomodo *μελαγχρής* pro *μελάχρως* dici sumunt. Sic etiam nonnulli verbi cognati φαίνω alpha emigrasse suspicati sunt in adjectivo *ἀκραιφνής* quasi integrum sit *ἀκεραιοφανής* v. P. II. c. II. §. 1. ipseque Apollonius de Adv. 580. τὸ ἄφνω συγκοπή ἐκ τοῦ ἀφανῶς εὐλόγως ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου· τὰ γὰρ εἰς ω λίγοντα ἐπιρρήματα βαρύνεται. Et majore etiam conatu Synt. IV. 12. 355. *ἐξαίφνης* ab ἐξ ἀφανείας sive ἀφανίης repetit alpha altero excluso simulque iota ex penultima in antecedentem syllabam translato. Verum αἰφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης cum ἀφανής multo minus similitudinis habent quam cum ἄφαρ et αἶψα, quae proprie idem quod συναπτῶς junctae, continuo significant ab ἄπτω derivata unde ἀψιχορός ὁ ταχέως κορεσθείς. Εὐώδης, δυσώδης etc. a perfecto ὄδωδα composita sunt quomodo παρώλης, ἐξώλης, non ut in EM. 401, 28. dicitur ἐκ τοῦ εὐαώδης, δυσαώδης κατὰ συγκοπήν, pro quo saltem κατὰ κράσιν dici oportebat ut in Gud. 223, 10. Adhuc nihil allatum est quo ellipsis literae alpha ante syllabam natura longam liquido confirmetur. Sequenti brevi id factum esse compluria sunt quae nobis persuadeant. Primum κράνος quod equidem non

dubito quin a *κάρα* derivatum sit, et herbae nomen *γλάξ* παρὰ τὸ γάλα κατὰ συγκοπὴν Zonar. p. 439. nec solum in denominatione sed etiam in paragoge; nam ab eodem *γάλα* productum est *γλάγος* et gentis nomen hinc compositum *Γλακτοφάγοι*⁷⁾ cuius syllaba prima non aliter promenda videtur quam in *κάκτος*. *Ἴγκρος* δ' ἐγκέφαλος nihil differt ab *ἐγκαρος* v. Parall. 308. Nomen priscum *ἐπιβδαι* nonnulli interpretantur *ἐπιβάδες* παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν Schol. Pind. P. IV. 249. Parall. 221. sed nemo certum scit. In verborum declinatu nullum deprehendimus huius defectus vestigium. Nam pro *Ἀγγλάσας ἀναχαλάσας ἀνακουφίσας* EM. 13, 19. Schleusnerus commode reponit *ἀγχαλάσας*. *Ἐστός* autem participium, quod quidam praepropere abjecerunt v. Kayser. ad Philostr. Vitt. Soph. p. 327. non ex *ἐσταός* concisum, quod a consuetudine abhorret, sed masculino *ἐστώς* affictum est ex similitudine verborum barytonorum *γίγνομαι*, *γεγονώς* *γεγονός*, cuius bisyllabam formam *γεγός* Hermannus Euripidi tribuit Ion. 1492. τὸ ἐστώς Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 88. non solum Atticis sed Graecis universe abjudicat. De Callim. Del. 40. ubi *ἔκλεο* prorsus idem est atque *ἐκαλοῦ* Buttmannus Gramm. II. 221. ambigit utrum poeta verbo *κλέω* tribuerit confinem vocandi notionem an *ἐκαλέο* duplici syncope mutaverit in *ἔκλεο*. Illa mihi potior videtur ratio⁸⁾. Tropen adjungit EM. 676, 20. Epim. II. 401. παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ μέλω παλιμμελῶ καὶ συγκοπῇ πλημμελῶ τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω. Speciosius dixisset *πλημμελής* proprie idem significare quod *κακομелής* ut *παλίμφημος* ab Hesychio exponitur *κακόφημος*, sed verius illud in Fragm. Lex. Hermann. n. 116. p. 336. τὸ πλημμελής παράγεται ἀπὸ τοῦ πλὴν ἀντὶ τοῦ χωρὶς, cui

7) Communia *γαλακτοπότης*, *γαλακτοπαγής*, non contrahuntur; *γλακτοφόρος* Schneiderus in Lex. tacite supposuit in Marcell. Sid. v. 100. pro *γλαγοφόρος* syllabam brevem aliter produci posse desperans; retinuit vero gravius vitium *γαλακτόχρους* Oppian. Cyn. III. 478. quod correxerunt alii *γλακτόχρους* vel *γαλατόχρους* scribentes.

8) Apollonius *ἐπικλέειν* posuit pro simplici *καλεῖν* et *μετακλέειν* pro transnominare.

convenit Hesychii interpretatio *Πλημμελής ἐκμελής*: adverbium autem cum adjectivo *πλέον* consociat Jamblichus in Nicom. p. 43, 26. *ὁ ὑπερτελής ἀριθμὸς ὠνόμασται ὡς πλημμελής τις ὢν καὶ πλεονέκτης*: nam quod numerum excedit, idem plus justo est. Hinc pergo ad syllabas primae proximas.

§. 3. Apollonius in Synt. I. c. 335. cum *ἄφρων* componit vocabula diversi generis; *οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἔδνον, τὸ τέκνον, τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαι, ἄλλα μυρία*. Ex tanta autem, quantam hic praedicat, exemplorum copia mirum est afferri incertissima. De primo nugetur licet Orion 146, 4. *σπαράσσω σπαράγανον καὶ συγκοπῇ σπάργανον*, Apollonium vero dedecet. Quemadmodum a *φρίγῃ* derivatum est *φρίγανον*, sic a *σπάργῳ* *σπάργανον* v. Techn. 52. pro quo ille *σπάργγον* alicubi invenisse videtur. *Ἐδνον* ex *ἡδανον* contractum esse multis persuasum est v. Dim. I. c. II. §. 3. nec valde adversatus sum, sed *τέκανον* sine ratione fingitur. Pro *δάκνον* in Proll. 240. correxi *δαγκάνον*, ex quo *δάκνω* concisum esse falso creditum est v. Techn. 126.⁹⁾ Ultimo *Ἐριχθονίδαι* aptius afferri poterat *Ἀσκληπίδαι*, quod unus Sophocles usurpavit obsequio metri, et nomen solemnum *Ἀσκληπιδεία* in Corp. Inscr. n. 1068. et 1429. illud enim non ab *Ἐριχθόνιος* derivatum est ut Epim. I. 422, 22. ait, sed ab *Ἐρίχθων*, quod ut indictum sit, tamen fingi licuit more communium *παλαίχθων*, *βαθύχθων*, *μεσόχθων*. Sic etiam Clytii filius ab Homero *Κλυτίδης* vocatur, non per syncopen, ut Eustathio visum, sed quasi a recto *Κλύτιος*. Illi simile ejusdem Grammatici decretum affertur in Anecd. Cram. T. IV. 326, 35. *ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος ἐστὶ τὸ Εὐξαντιάς· τὸ δὲ Εὐξαντίδης παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεισιν ἔχει τοῦ α· τὸ δὲ Ἐλικωνιάς πλεονάζει· οὕτως μὲν Ἀπωλλώνιος¹⁰⁾*. Cum patronymicis hujusmodi com-

9) Tzetz. Exeg. p. 98. *δακνῶ τὸ λυπῶ, δάκνουν καὶ δάκνουον*, quod ipsum Sylburgius ab Apollonio scriptum putat; sed hic agit de litera alpha. *Δάκνουον* a *δάκνειν* ductum esse Grimmus quoque credidit *Gesch. der deutschen Sprache*. T. I. 300.

10) In EM. loco, quem proposui in Proll. 464. omisso Apollonio subscribitur alius auctor: *Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*. Euxantius filius

oni oportet adjectivorum flexus duplices, στεγανός στεγνός, στιβαρός στιφρός Proll. 278. quae res nonnullis syn-
 copae suspicionem iniecit: σιφλός ἀπὸ τοῦ σιπαλός Proll.
 140. στυγανός καὶ συγκοπῇ στυγνός Orion 145, 33. παρὰ
 τὸ ἀγάζω ἀγανός ἀγνός EM. 12, 4. κεδνός ἀντὶ τοῦ κηδα-
 νός p. 498, 54. τὸ λαγαρόν ἢ χυδαία γλιῶσσα λαγρόν καλεῖ
 Eust. 1464, 64. Hoc forsitan verum fuerit syncopeae exem-
 plum; στυγανός et κηδανός temere finguntur; ἀγανός et
 ἀγνός intellectu differunt. Neque omnino causa est cur
 breviora omnia ex prolixioribus contracta esse putemus.
 Nam quum alia alpha semper habeant ut πιθανός, λιπα-
 ρός, alia nunquam στρεβλός, κυνός, non mirandum est
 quaedam dupliciter terminari vel cum aliqua significationis
 differentia ut λιχανός, λίχνος¹¹⁾ partim nulla ut στεγανός
 στεγρός. Inconsultius vero EM. 685. Epim. I. 369. ὥς
 μυχός μύχματος, τρίτος τρίταιος, ἑβδομος ἑβδόματος, οὕτω
 πόσος πόσατος καὶ πόστις· περὶ παθῶν· quod etsi ab
 Herodiano manasse colligitur ex consensu Arcadii p. 80, 4.
 nihilo secius explodendum est donec quis demonstraverit
 πόσατος, ὀπόσατος, ὀποσαταῖος unquam in usu fuisse;
 ordinalium istorum, quae poetae modo numerorum gratia
 prodixerunt longius, alia est ratio. Majore praetextu huc
 afferuntur Δαρεῖος δαρειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν δαρειακός
 Choerob. Orth. 193, 13. βοειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν βοεικός
 186, 4. quod genus explicui in Proll. 320.¹²⁾ Quomodo

Minois fuit Schol. Apoll. I. 186. Cum patronymico Εὐξαντίδης mire
 congruit Ζευξαντίδαι γένος Ἰθαγενῶν Hes.

11) Αἰανός Glossographi interpretantur αἰνός sed diversa videntur.
 In Schol. Od. X. 491. ἑπαινή ἢ αἰνή τουτέστιν ἐν σκότει διάγουσα ἢ δεινή
 pro αἰνή scribendum αἰανή id est σκοτεινή.

12) Quomodo a βοῦς duplex proficiscitur adjectivum, sic etiam
 ab ὀρεύς mulus ὀρικός et ὀρεικός, quod Buttmannus addubitat Gramm.
 II. 447. sed uno modo βασιλικός, βαφικός, κεραμικός in Dion. Chr. Or.
 LXXVII. 418. τὸ φθονεῖν βαφικόν ἐστὶ καὶ μαγειρικόν καὶ κεραμικόν,
 et generatim τὰ εἰς κοσμητικὰ τῶν παραλήγεται πλὴν τοῦ Κεραμικός,
 Εὐβοεικός, Δαρειακός, Δεκελεικός EM. 30, 1. Secundum horum in libris
 plerumque iota simplex habet v. Bredov. Dial. Herod. 162. Μαντινειακός
 et Χαιρωνειακός Meinekius a Stephano reprehendi putat. 678, 19.

a *θηρίον* proficiscitur *θηριακός*, a *προσόδιον* *προσодιακός*, a *κουρείον* *κουρεακός*, sic a *μυστήριον* derivatum est *μυστηριακός*, quod Aristophanes truncavit *μυστηρικός* dicens vel metri causa vel ut Megarensē imitaretur. Ignotos auctores habet *Μαλκός μαλακός* Hes. sed comprobatur substantivo *μάλλη* ή *μαλακία* Schol. Nic. Th. 382. — Quae adjectivorum terminationibus concessa est libertas, eadem tribuitur substantivis *σχιנדάλαμος* *σχινδαλμός*, *δερχάμη* *δερχμή* Proll. 167. sed horum nonnullis Grammatici syncopae nomen indulgent: *πλοχμός* εκ του *πλόκαμος* *συγκοπέτιος* Eust. 975, 62. de quo dubitat Herodianus ad II. XII. 148. *τὸ πλοχμός* εἴτε *συγκέκοπται* εἴτε *ἐντελής*, *ὀξύτονηθήσεται* sed hoc a *πέπλεγμα* profectum est ut *φλέγω* *φλογμός*, *ἔχω* *ὄχμός*, *ἐρῶ* *ῥωχμός*, illud a *πλόκος*. Separatim ab his enumerabo quae generatim comprehendī non possunt: *Κέβλη* (hoc accentu) ή *κεφαλή* ἐν *συγκοπή* του *α* καὶ *τροπή* του *φ* εἰς *β* Schol. Nic. 424. cui contexta sunt *Κέβλος* ὁ *κυνοκέφαλος* Hes. et *κεβλήγονος* ¹³⁾. *Παρά* τὸ *τέρας* *τερατεία* καὶ ἐν *συγκοπή* *τερτερία* καὶ (*τροπή* του *ψιλοῦ*) *τερθρεία* ὡς *ταράττω* *τράττω* *θράττω* EM. 752, 48. Epim. I. 203. qui omittunt tertium discrimen in accessione literae *ρ* positum. Nomina ipsa non solum librarii saepe confuderunt sed Atticistae quoque pro synonymis habent et scriptores ipsi nonnunquam permutant ut Dionys. Antt. II. 19. sacrificarum portenta primum *τερατεύματα* mox *τερθρείαν* *μυθικήν* vocat, et Aelian. H. Ann. X. 24. Aegyptiarum fabularum compositores *τερθρεύειν* dicit hoc est *τερατεύεσθαι*. Plerisque tamen locis *τερατεία* quidem significat *παραδοξολογίαν*, mendacia portentosa, magniloquentiam et jactantiam v. Jacobs. ad Ael. p. 534. ¹⁴⁾ *τερθρεία* vero *λεπτολογίαν*, argutias et subtiles disputationes, quas alii *σκαριφισμούς*, *σκινδαλμούς* et *σκαλαδύσματα*

13) Macedonicum *κεβαλήνος* Gud. 97, 40. fortasse est proprium *Κεβαλίνος*.

14) In Schol. Nubb. 317. *τερατείαν παραδοξολογίαν* Piersonus *τερθρείαν* corrigit; Coraes ad Isocr. p. 160. discrimen subtile interesse sed a solis Atticis observatum censet.

vocant ¹⁵⁾ eaeque saepe quidem cum ostentatione conjunctae sunt sed non semper. Itaque non a *τέρας* derivatum videtur, quod Wytttenbachius ratum habuit ad Plut. de Aud. 564. sed a *τέρθρον*, quo si universe τὸ ἄκρον significatum est, haud dissentaneum fuit *τερθρεία* dici pro *κριβολογία*. Sed invenimus aliud primae declinationis nomen in compositione concisum *ῥαπάτη ῥαπταύλης*. Adjectivum hujusmodi indicat EM. 87, 26. *παρὰ τὸ μύσος μυσχρός μυσχρός καὶ ἀμυσχρός ὁ καθαρός* v. Meinek. Anall. 261. sed originationem dubiam reddit accentus, qui in compositis *ἄγλισχρος, πάναισχρος* retrahitur. Ex tertio ordine huc revocatur *οὔας καὶ κατὰ συγκοπὴν οὖς* Choerob. Can. 385. Eust. 1213, 48. Alii vero *οὖς* ex *ῥος* contractum dicunt, hoc autem vel ex *ῶς* conversum esse alpha, quod in verbo *ἄτω* apparet, in *ο* micron mutato, vel ex *ῥας* mutata vocali ultima ut *δέρῳς δέρος*, quod EM. 638, 54. refert ex libro *περὶ παθῶν* hoc est Herodiani, qui in hac causa plus semel excitatur v. Techn. 313. Quemadmodum vero *οὖς* refertur inter nomina *μονήρη*, ita verbis singularibus adnumerandum est *δανείζω* Techn. 223. et hujus quoque causa ponitur in ellipsi vocalis: *παρὰ τὸ δάνειον δανειάζω καὶ ἐν συγκοπῇ δανείζω* Choerob. in Psalm. 142, 10. Id si cum *γένειον γενειάζω, κώνειον κωνειάζω* contendimus, vocali destitutum dicemus; sed quia nunquam regeneratur, in primo satu abolita videtur. Plurimum hinc differt *ἡγίζε ἀπὸ τοῦ ἡγίαζε κατὰ συγκοπὴν* Sch. Arist. Plut. 681. aliaque verba dupliciter terminata, quae copiose tractavi in Proll. 479—483. et his similia nomina *ἀγιαστιά καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγιαστιά* EM. 10, 27. *Φύδα* ab Aeschylo pro *φύγαδε* positum simile est glossae Paphiae *Θύρδα* ἔξω Hes. hoc est *θύραδε* sive *θύρανδε*, sed ut *μίγδην* dicitur et *μίγδα, κρύβδην* et *κρύβδα*, sic illi licuit mutare terminationem *φύγδην φύγδα*. Alpha longi abscessio non satis probatur exemplis gentiliciorum quibus Stephanus

15) Sic Aristoteles Top. VIII. 1, 152. b. *ἐπὶ τέλους τερθρεύονται trlicantur; οἱ διαλεκτικοὶ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρεῖαν κατατρῖβονται* Diog. Prooem. §. 17.

affluit: Ἀγνώνεια Ἀγνωνείτης ὡς Μαρωνείτης, Κανκωνείτης κατ' ἔλλειψιν τοῦ α — Ἰάμνια Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α ὡς Δαυνίτης — Κριῶθεν ἀπὸ τοῦ Κριῶα κατὰ συγκοπήν. De hoc alibi rectius judicat Πυθῶθεν ὡς Κριῶθεν hoc est a nominativo Κριῶ sicut alius Atticae pagus Θριῶ vel Θριῶς vocatur, adverbium Θριῶθεν v. Meinek. p. 318. Ἰαμνίτης vero ab Ἰάμνῃ etc. Nec quidquam momenti afferunt quae inter primam et tertiam declinationem divisa sunt στομίας στόμις, τροφίας τρόφις, διαφορίας, ἐδρίας et quae Hesychius exhibet mendoso accentu scripta διφρείς, ἐδρείς. Jam si omnia quae in medium allata sunt, denuo respectamus praetermissis dicatalectis ut σιγνός, πλοχμός, quae pari inter se jure sunt, remotisque omnibus quibus analogia quidem alpha vindicat sed usus constanter denegavit ut βοειακός, δανειάζω, perpauca remanent syncopae verae et directae exempla Ἀσκληπίδα, Γλακτοφάγοι. Tantum de simplicibus.

§. 4. Compositorum genus unum concisioni opportunum habetur, hoc est cardinalia quae in alpha exeunt. Primum τριμήνος ἀπὸ τοῦ τριάμηνος EM. 767, 35. sed de hoc litigant, quos hic introducit, auctores: ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει ἀπὸ τοῦ δῖς καὶ τρεῖς γίνεται δίμηνος καὶ τρίμηνος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ δύο καὶ τρία κατὰ συγκοπήν· καὶ τοῦτο ἀναλογώτερον εἶναι δεικνύουσι τὰ ἄττικὰ ἐξ ὀνομάτων συγκείμενα πεντέμηνος, ὀκτώμηνος. Id autem debile est argumentum; nam adverbia πεντάκις, ὀκτάκις etc. ad componendum multo minus habilia sunt quam primitiva illa monosyllaba, totumque hoc genus πολλάκις, ὀλιγάκις, ἐνιάκις, σπανιάκις, πλειστάκις etc. v. Proll. 319. synthesisi pertinaciter renititur. Quae ultra ternarium sunt, alpha promptissime exuunt τετρήρης, πεντέτης, δεκέτης cf. Maetzner. ad Lycurg. 255. Extra hunc cardinem unum deprehenditur ταναηλεγής et quod Schneiderus Hesychio restituit τανήλοφος, nisi fuit prius et antiquius τανός sive τάνος· nam a ταναός ducendum erat ταναολεγής ut ταναόδειρος et solita ectasi ταναηλεγής. Seorsum ab his tractanda sunt praeverbia. Ἄμ γόνον jure ad apocopen refertur v. Prooem. 218. sed composita ἀμφαίνω, ἄμμιγα, κάββαλα

1. ad syncopen Drac. 175. Hujus autem generis non-
 illa in sermonem insinuarunt; καμύνω ἀπὸ τοῦ καταμύνω
 κατὰ συγχοπὴν Choerob. Diet. 524. Moschop. Sched. 140.
 ἀκάμυνστος Hes. ἄμβων ἐκ τοῦ ἀνάβων ¹⁶⁾ κατὰ συγ-
 κοπὴν ὡς ἄμπωτις Phryn. App. 12. quorum illud nusquam
 igitur nisi contractum ut femininum ἄμβη et Ἀμβαινα
 καθενδράς Hes. sed integre Ἀναβῶδες βαθμοῦ εἰδος Hes.
 το ἄμπωτις vero saepius ἀνάπωτις ut καταμύνω, quorum
 exempla collegi ad Phr. 340. ἀμβολάς Xenoph. ἄγκλιμα
 κλείται ἵνα κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης Poll. I. 90. Eadem
 libertate usi sunt Comici: ἀγγάσκω Pherecr. Fr. p. 347.
 ἀββαλὼν Amips. 706. quibus accedit vulgare παράπαγος
 παπαγος id est pessulus a verbo πῆγνυμι, et quae voca-
 am nunquam recuperant ἄμπυξ et διαμπερές ¹⁷⁾. Sic etiam
 opica quaedam formam, qua semel signata sunt, in per-
 petuum retinuerunt: *Parstrymonia* regio Thraciae Liv. Ἀμ-
 φισσος et Ἀγχόη Proll. 416. atque andronymica Παρμενί-
 ης, Παρμένων. Quod vero Stephanus narrat Siciliae quan-
 dam urbem Ἐξγυιον vocatam esse διὰ τὸ ἐξ ἄγνιός ἔχειν
 leridet Meinekius 271. In exitu subjungam nomina pere-
 grina, quorum origo procul a cognitione: Ἀλμανικός Anth.
 XIV. 148. ubi tamen Ἀλαμανικός praefertur a Schaefero;
 Ἰβερηνοί οὓς ἡμεῖς Τιβερανούς φαμέν Eust. ad Dion. 767.
 Σαλπία Etruriae urbs ab Appiano Civ. I. 52. Σαλπία vo-
 catur, incolae in nummis Σαλπινοί v. Mannert. Geogr.
 I. IX. 2. Salapina palus Lycophr. 129. quibus addi potest
 antiquum Ephesi nomen, quod Stephanus Σάμορνα, Strabo
 Σμόρνα appellat v. Alexand. ad Sibyll. V. 305. ut prae-
 terea Apollinis Lycii cognomen vulgatissimum in codd.
 Lycophr. 920. Πατρεὺς scribi. Παιάν Eustathius 1275, 40.
 καὶ Παιάων concisum statuit quo nemo usus est, et om-

16) Rectius oxytonon in EM. 81, 8. ἀναβών καὶ ἀναβάσει τοῦ τόνου
 μβων.

17) Ἀμπερος πεπρωμένος Hes. fortasse a poeta dictum est; Ἀμ-
 αίδες οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι laconicum. Pro διαμψάδην Poll.
 I. 120. Bekkerus διαψάδην. Διαμπαῖξ fortasse a διαναπηγνύναι id est
 ἀνακτεῖν transigere ut in Aeschyli loco σφῆνα διαμπαῖξ στέγων
 πσσαλῆναι et aliis.

nino vocalem longam obteri non concedimus licet contendat Herodianus alter κλῆρος παρὰ τὸ κᾶλον Epim. I. 239. Ἴων ex Ἰάων repetere non audent sed contra Ἰάονες ἐκ τοῦ Ἴωνες διαλύσει βοιωτικῇ Sch. II. XIII. 658. cui etiam Ποσειδάων et Τυφάων assignantur in EM. 774, 34. Τυφών autem vulgo acuitur Apollod. I. 6, 3. Strab. XVI. 730. Plutarch. de Is. c. II. XXIX. XII. Lucian. V. H. I. 9. eundemque accentum Dindorfius restituit Athen. XV. 680. A. sed Arcadius eodem accentu scribi jubet quo Ποσειδῶν tanquam contractum. Πύρκων sacerdotis cujusdam Delphici nomen in oraculo proditum si idem significat quod πυρκαεὺς idemque cum verbo attico κάω compositum est ut Πολυκάων, alpha longum amisit; sin cum altera verbi forma unde πυρκόος fluxit, ὀ breve excidit; Siebelius vero ad Paus. X. 5, 3. ex πυρκῶν factum putat idque cum ἀμνοκῶν confert quomodo θυνοκῶς accipitur ὁ διὰ τῶν θυμάτων τὰ μέλλοντα κοῶν. Pro Πρωτεσίλειον nunc emendate scribitur Πρωτεσιλάειον sicut urbs Phrygiae Δορυλάειον. Quod Euphorio usurpavit Ἀμφιάρειος pro Ἀμφιαράειος, Meinekios in Anall. 109. a nominativo Ἀμφιάρης declinatum censet ¹⁸⁾).

§. 5. Brevior sermo erit de nominibus et verbis quae alpha in transitione amittere putantur. Κάρηαρ καρήατος καὶ κατὰ συγκοπὴν κάρητος καὶ ἡ δοτικὴ κάρητι EM. 491. Choer. Can. 380, 2. ¹⁹⁾ His Eustathius nominativum masculini generis ὁ κάρης superponit, Buttmannus vero eadem a κάρη declinata et alteri voci alpha additum esse iudicat, uterque exemplis destitutus; nam praeter κάρη nomen generis neutrius in ἡ nullum exit, κάρηαρ autem certe Antimachi auctoritate communitum est; quare illi casibus tri-

18) Ἀμφιάρης ὄνομα κύριον Suid. fortasse non herois nomen est sed homuncionis cujusdam ut Ἀμφάριχος et Ἀμφήρης, doricumque Πανιάρης.

19) In Epim. I. 251, 26. pro τὸ καρήατος οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηαρ scribendum est κάρηας, quod non ad proxima pertinet sed ad superiorem canonem τὰ εἰς ας οὐδέτερα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ γενικῇ καθαριεύει δέπας, κρέας etc. Κάρηας rejicitur ὅτι οὐδὲν εἰς ας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔστιν οὐδέτερον EM. l. c.

syllabis ellipsis potius quam productionibus pleonasmī nomen indiderunt. — Ignotum vocabulum nobis objicit EM. 62, 18. ἀλείατα συγκοπῇ ἄλητα· λέγεται καὶ ἄλητον, quod nisi adjectum esset, relatorem vitiosa scriptura deceptum dicerem. — Nominum ejusdem generis in *ας* exeuntium tres casus similiter cadentes notum est triplici modo efferri *τέρατα τέραα τέρα*. Hujus alpha si longum est, patet contractum esse; sin breve, quaeritur duorum alpha utrum excisum sit. Veteres finale praeferunt: τὰ δίχρονα ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεται κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπὴν δέξεται τῆς τὰ συλλαβῆς, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον Herodian. de Dichr. 341. ed. Lehrs. τῶν εἰς *ας* ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ εἰς *ατα* καὶ *αα* συνεσταλμένως καὶ εἰς *α* ἐκτεταμένως ἄττικῶς· τὸ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε παρὰ Καλλιμάχῳ (Dian. 88.) κατὰ συγκοπὴν ἐστίν, ὅθεν τὸ *α* συστέλλεται Choerob. Can. 389, 14. apocopen significans ut a Dracone 116. dicitur. Prolationis atticae (ut de hac primum dicam) exemplum unicum est in Antiphanis versu Vol. III. 9. κρέα δὲ τίνος ἡδιστ' ἂν ἐσθίοις; τίνος; atque hoc removet Meinek. in Ed. minore T. I. 494. κρέας scribens, nam κρέα non dici ultima producta. Idem de communi consuetudine et de Homero ipso contendit Schol. II. XXII. 347. κατὰ σεστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥς περ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Τυραννίων ἐκτείνει· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν hoc est ita ut iambum efficiat. In illo loco, cui hoc adnotatum est et duobus aliis κρέα in tertio et quinto pede ante consonam legitur; quare Eustathius 1777, 21. dubitat utrum bibreve sit ὥς ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ κρέατα an monosyllabum ut est in exitu versus ἀνδρόμεα κρέα, cujus vocalis ultima et longa videri potest ut *Ρέα* in eodem versus loco collocatum οἷς τέκετο *Ρέα*, et brevis ut accusativus nominis ναῦς in initio νέα μὲν μοι κατέαξε. Sed longitudinis tamen nullum affertur exemplum expressum et indubitabile; brevitatis vero certissimum κρέ' ὑπέρετρα· haec autem excludit synaloephen. Nec probatur ea nominibus, quae in *ας* non purum exeunt. His enim Draco 55, 14. alpha breve tribuit excepto uno τὰ εἰς *α* (scr. *ρα*) λήγοντα οὐδέτερα συστέλλει τὸ *α* πλήν

τοῦ κέρα, quod Herodianus quoque producte dici credidit in Schol. II. IV. 109. τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ κέρατα· Ἡρωδιανὸς δὲ συναλοιγὴν τοῦ κέρα· sed id neque ex hoc loco cognoscitur ubi vocalis sequitur, neque ex altero Quinti quem Spitznerus addit de Prosod. p. 25. ἀμφὶ κέρα λεληγμένοι· id enim eadem ratione excusari potest qua homericum οὔτα κατὰ λαπάρην, sed sua vi produci videtur in Mosch. II. 87. κέρα ἀνέτελλε σελήνης. Perinde incerta sunt δέπα, cui Schol. Od. XV. 466. alpha longum imperit, et σφέλα, cui Thierschius Gramm. §. 189. nam utrumque excipit vocalis; tertiumque ἦψε σέλα τυφλὴ δὲ — Anth. IX. 289. et quartum Apollon. IV. 1410. θεῖα τέρα τὰς δὲ σφι — et Orac. Sibyll. ap. Phleg. Mirab. c. X. δσσα τέρα καὶ δσσα παθήματα — nam alpha arsi produci potuit. Ita unum relinquitur atticae ut a Dracone vocatur prolationis documentum γέρα macrocatalectum sed hoc apud Tragicos modo; Homerus vero γέρα πεσσέμεν dixit sic ut κρέα correpta ultima et Nicander τέρα κεῖνα Th. 186. quibus nostrorum aliqui addunt Hesiodeum σκέπα μαιόμενοι· sed id suspicatus sum accusativum esse numeri singularis ut λίπα et alia sigma finali destituta, quae fictoribus suis exciderunt imperfecta v. Parall. 132. Techn. 316. De uno illorum loquitur EM. 227, 17. Epim. I. 99, 8. γέρας τὰ γέρα ἰωνικῶς καὶ κατὰ συγκοπήν γέρα πεσσέμεν παρ' Ὀμήρω. Draco autem et Herodianus ll. cc. apocopen appellant, quod praeferimus; nam facilius deteritur alpha extremum, quod tribus tantum casibus appenditur, quam medium quod a prima positione per omnes flexus propagatur. Atque hac re nomina in εὐς exeuntia, de quibus in proximo capite dicetur, differunt ab hoc genere, quod nunc absolvimus. — Annominationis causa alpha manifesto detractum est in epigrammate ludicro Anth. IX. 113. τοὺς κόβεις ἐκκορίσας, quod aliter effici non potuit. Nulla vero ejusmodi excusatione defenditur accusativus ille in Maneth. IV. 112. ὑδρομάντις ἐρεξε, pro quo nunc recepta est Dorvillii scriptura ὑδρομάντιας ἐρεξε. Τὰς πόλεις iota brevi finitum ex Sibyll. affert Jacobsius ad Anth. 476. et sic fortasse in alio loco I. 187. scribendum est pro καὶ πόλεις αὐτάν-

δρους. Παλιμπετές et ἐπιτηδές in duobus Homeri locis nonnullos pro accusativis habuisse Eustathius memoriae prodidit ἀποβολῇ τοῦ $\bar{\iota}$ ἢ καὶ συγκοπῇ 1520, 52. sed accentus indicat illos abjectionem praetulisse. Duos accusativos βασιλῆς et νομῆς Herodianus e Sophocle et Xenophonte protulit Choerob. Can. 271. quomodo natos crediderit, non addocemur sed veri simillima est crasis, qua τείχεα in τείχη mutatur; Choeroboscus fortasse longius repetiit ab homophonia primi et quarti casus, ad quam descendit saepius ²⁰). Consimile τοὺς Εὐβοῆς ex Apollodoro apponit Meinek. in Hist. Com. 469. Cum contractis πόλεις, φύσις Apollonius Pron. 120. confert τὸ ἰχθὺς ἢ νέκys καὶ τὰ ταύτοις ὁμοίως συναϊρούμενα, nec minus dilucide Herodianus in Schol. II. XXIV. 665. δαινῶτο ἐκ τοῦ δαινάτο συναλοιγῇ ὡς τοὺς νέκyas νέκys ἔφη. Sed quod idem aliquando τὰς κλιτύς scripsit et τὰς γραπτύς κατ' ὀξεῖαν τάσιν Sch. II. XVI. 390. nescio quid rationis habuerit nisi forte nominum in \bar{v} s exeuntium casus bisyllabos ad unum omnes eodem accentu notandos putavit. ἡ γένys τὰς γένys, ὁ ἰχθὺς τοὺς ἐχθὺς, ὁ βότρης οἱ βότρης, nam syncopae repugnat et longitudo vocalis \bar{v} et accentus in eadem syllaba permansio. Syncopen cum quarto casu natam ostendit ὦλα id est αὐλάκα Schol. II. XIII. 707. Sch. Apoll. II. 396. cui Grammatici affingunt nominativum absonum ὦλξ v. Parall. 111. Pro hoc Graecos ὦλαξ dixisse puto, unde compositum ὁμῶλακες.

§. 6. De verborum inclinamentis quae promuntur, potissimum ad perfectum spectant: τὰ εἰς μὲν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ ἔχει καθαρὸν τὸ $\bar{\mu}$ δίδομεν κ. τ. λ. εἰ μέντοι συμφωνον εὐρεθείη, συγκοπὴ ἐγένετο ἴσαμεν ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν Herod. Mon. 23, 33. quae a multis iterata sunt, sed quis δέδοιγμεν usurpavit, nemo nos certos reddit. Verbi ἴδμεν triplex origo

20) Πᾶσα εὐθεία πληθυντικῶν εἰς $\bar{\epsilon}$ s λήγουσα καὶ συνηρημένη ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ὁμόφωνον ἐκντῇ οἱ ἰχθὺς τοὺς ἰχθὺς, οἱ βοὺς τοὺς βοὺς etc. Can. 243, 27. τὰ ἰωνικὰ τοὺς μάντις καὶ τοὺς ὄφεις οὐ γεγονάσι κατὰ πρᾶσιν ἀλλ' ὁμοφωνία ἐστὶ τῆς αἰτιατικῆς πρὸς τὴν εὐθείαν οἱ μάντις 861, 11.

traditur in EM. 466, 13. ἴσαμεν ἴσμεν καὶ τροπῇ ἴδμεν· ἢ ἐκ τοῦ εἶδω ὃ δεύτερος ἀόριστος ἴδον ἴδομεν ἴδμεν, ἢ ἐκ τοῦ οἶδα, quae potior habetur sententia. Apollonius ἴδμεν aoristi loco posuisse videtur IV. 1075. Αἰήτης οὐτ' ἄρ ναιέει σχεδὸν οὔτε τι ἴδμεν Αἰήτην ἀλλ' οἷον ἀκούομεν, sed vulgo idem est atque οἶδαμεν. His additur ἐληλούθαμεν καὶ συγκοπῇ εἰλήλουθαμεν EM. 298, 43.²¹⁾ Ἄνωγμεν, quod nostri Grammatici ex H. Hom. afferunt, illi ignorant nec certum est utrum perfectum sit an praesens ut φέρμεν. Omnia autem poetarum sunt propria praeter ἴσμεν, ἴσατε, ἴσθι, quibus Choeroboscus Can. II. 894. Cram. IV. 396, 5. praestruit dorica ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαθι. Dialecti vulgari contagione corrupti nonnulli quod de εἰοίγμεν valet, transferunt ad verbum purum: τὸ πληθυντικὸν τοῦ δέδια Ὅμηρος κατὰ συγκοπὴν εἶπε δείδιμεν καὶ ὑποδείδισαν Epim. I. 120, 5. Eadem via aberrat EM. 121, 32. ἀπῆμμεν ἀπὸ τοῦ ἥα ἥαμεν συγκοπῇ ἦμεν. Ceterorum temporum unius verbi ἐλαύνω aoristus huc convenit ἐλσαι τὸ συνελάσαι κατὰ συγκοπὴν EM. 333, 13. ἤλσατο βοῦς Ἴβυκος παρὰ τὸ ἡλάσασθαι 428, 27. Illud alios ad εἶλω sive ἔλλω retulisse cognoscitur ex Sch. A. II. XI. 413. ψιλωτέον τὸ ἔλσαν, quod qui ἔλσαν scribebant, aspiratum εἰλέω amplexi sunt. Sed verbum Ibyceum syncopae manifestum est et, quod Simonides scripsisse videtur, διήλσατο. Nescio quo vertam illud in Gud. 546, 32. ἐφείσαν ἐκ τοῦ ἐῶ τὸ συγχωρῶ ὃ μέλλω εἰάσω, τοῦ ἀορίστου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἶασαν καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ συνθέσει ἐφείσαν· nam ἐῶ neque aspiratur neque cum ὑπό conjungitur. Quare illum aut aoristum secundum esse suspicor verbi ἐφίημι id est ὑπενδίδωμι concedo, ut ἀνεῖσαν, ἀφεῖσαν, vel primum verbi affinis unde ἔζομαι repetitur; utrique enim interdum substitui potest ἐῶ ut etiam Hesychius ἥσεν (ἥσεν) interpretatur εἶασεν, ἐκάθισεν, et quod cum *sino* compositum est *desino*, non raro asciscit significationem desistendi et destituendi sive

21) *Κέκραγγμεν* Buttmannus Gramm. II. 24. interponit sine ulla justificatione, novimus vero *κέκραχθε* ex *κεκράγετε* contractum; *ἐγρήγορθε* non indicativus est sed imperativus.

τοῦ ἀφεῖναι. Centies proponitur ἤλατο καὶ ἐν συγκοπῇ ἄλτο, sed pertinet alio. Quae Schol. Theocr. I. 30. con- sociat κεκονιμένος ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος diversis principiis innituntur.

CAP. II.

De epsilo.

§. 1. Ordinem institutum sequenti prima sunt vocabula quae epsilon stirpi insitum in derivatione exuunt sequente in altera syllaba eta vel alpha longo. Hujusmodi multa afferunt Etymologi sed nimio parilitatis amore quidquid concisi speciem habet ab aliquo non conciso ortum esse fingunt. Primum praesentia: ἀπὸ τοῦ τομή τομῶ τμῶ τμήγῳ Zonar. 267. περῶ περάσω πρήσσω Epim. I. 355. quod anodromae commentum respuunt alia verborum thematizorum complementa πτήσσω, θνήσκω, πιπράσσω v. Technol. 107 sq. Tum tempora obliqua a verbis circumflexis repetere moliantur πετῶ πετήσω πεπέτηκα καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπτηκα καὶ τροπῇ πέπτωκα Choerob. Can. 554. περῶ πεπέρακα καὶ συγκοπῇ πέπρακα Gud. 479, 4. πρᾶσις ὁνοεῖ πέρασις κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε EM. 686, 45. v. Parallel. 401. Tum etiam adjectiva πετῶ πετήν ἀπετήν καὶ συγκοπῇ ἀπτήν Orion. 22, 26. σκληρός παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ σκέλλω EM. 718, 14. ἐκ τοῦ γενήσω γενήσιος καὶ κατὰ συγκοπὴν γνήσιος 236, 22. παρὰ τὸ πλῶ τὸ πελάζω πλητός καὶ ἄπλητος ὁ ἀπρόσιτος 123, 11. neque intentata relinquunt adverbia παρὰ τὸ πέλας πελάσιον πλησίον Choerob. in Psalm. 121, 16. παρὰ τὸ πέλω (πελῶ) τὸ πλησιάζω συγκοπῇ πλῶ καὶ ἔμπλην EM. 336, 17. Sed potius sententia sic est α πέτομαι mutata propter characterem futuri conjugationis forma declinatum esse πετήσομαι ut α κήδω κηδήσω, γίγνομαι γενήσομαι et porro nomina πετηνός, ἐκπετήσιμος, πέτευρον, sed terminationis vocalem longam saepe eo valuisse ut syllabae principalis vocalis brevis oblitteraretur pondere sequentis obruta. Itaque ab eodem πέτομαι processit πτήσομαι, πτηνός, πτησις, ἐπα-

ναπτήσιμος, ut a θέρω θέρσομαι et Θηήσομαι θερμανθή-
 σομαι Hes. a βάλλω (βέλλω) σύμβαλμα, Βελτός δ βλητός
 Hes. et βέβληκα, a σκέλλω vero, quia σκέλλω durius sonat
 v. ad Phryn. 115. unum ἔσκληκα, σκλήσομαι et eodem
 tractu σκληρός, σκλημα, quibus similis verborum latinorum
 declinatio cerno crevi, sperno sprevi, tero trivi. Hinc effi-
 citur ἔκρησα, κέκρημαι et his consentanea κρᾶμα, κρᾶσις,
 εὐκρας, εὐκραής, αὐτοκρηής Parall. 221. fingi potuisse etiam
 ἐκέρασα, κεκέρασμαι, κέρασμα, κέρασις (κατάκρησις) num-
 quam recepta fuissent, et ἔπρασα, πέπραμαι, πρᾶσις non
 ex ἐπέρασα, πεπέρασμαι, πέρασις coartata sed haec a per-
 fecto περῶ derivata esse, illa a semiperfecto πέρω. Neque
 erit qui ἑτερογενής ex ἑτερογνής sive ἑτερόγνης (Parall. 237.)
 ortum dicat, quod et diversa declinatio prohibet et compa-
 ratio similium γνήσιος, διόγνητος, κασίγνητος. Haec raptim
 pervagati consistamus in uno verbo πέλω, non illo quo
 poetae uti non destiterunt sed thematico multas dissimi-
 lesque significationes complexo. Primum ἀπὸ τοῦ πέλω
 γίνεται κατὰ συγκοπὴν πλῶ τὸ πληρῶ καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ
 πιμπλῶ. EM. 672, 14. At πλῶ illud vox ficticia est; syn-
 cope accessit cum accretione syllabarum derivativarum
 πλήθω, πλήθος, πλῆμα, πέπλημαι, unde Epim. I. 149, 3.
 et 25. repetit adjectiva πλητός, ἄπλητος καὶ ἄπλετος διὰ
 τοῦ ε̄ κατὰ συστολήν¹⁾). Simplex πλητός ignotum est,
 ἰσχύς ἄπλητος Hes. Th. 153. incertum utrum δυςπέλαστον
 significet an ἄπλετον hoc est, si Hesychium audimus, ἀμέ-
 τητον οἶον ἄπλεθρον, quo intellectu Homerus ἴς ἀπέλε-
 θρος dixit pro ἄμειτρος, πολλή ut Schol. ait .II. V. 245.
 Pro ἄπλετος Moeris testatur attice dici ἄπλατος, quod ma-
 nifesto praegrandem significat in Comici Fragm. T. IV.
 609. ἔχεις ἄπλατον ἐν τοῖς ὡσὶ κυψέλην et, nisi me fallo,
 in Rhes. 300. στρατοῦ μήκος ἄπλατον· nam quod Vaternus
 statuit sic dici id cuius numerum assequi nequeas quasi
 menti inaccessum et impervium, equidem valde dubito num

1) Πλάτις et πλάτις, quae Hesychius interpretatur ἄθροισμα, for-
 tasse dorica sunt pro πλητίς id est πληθος ut ἤτις βολή Hes. quod confir-
 mant exempla in Parall. 441. allata.

Graeci unquam *πελάζειν* ad cogitationes traduxerint; neque hoc sensu *ἀπρόσιτον* vel latine *inaccessum* dicitur sed *ἀνέφικτον*. Item in Opp. Hal. V. 98. *κῆτος ἄαπτον ἀπλάτων μελέων ὀλίγον ποτιβάλλεται ἰχθύν*, ratio oppositi poscit ut immensum intelligamus²⁾ quod vulgo *ἄπλετον* dicitur. Quomodo autem illi, qui haec adjectiva verbo *πλήθω* subtaxuerunt, significationes inexpleti et immensi conciliaverint, brevi post videbimus. Alterum est *πέλω*, quod in EM. 659, 29. ad explicandum *πελεμίζω* assumitur v. Techn. 88. Hinc repetunt *πλήσσω*, quod Herodianus tradit aeolice *πλάζω* dici alpha producto; et hoc Aristarchus etiam Homerum usum esse statuit quum aliis locis tum II. XX. 268. *κῆμά μιν πλάζ' ὤμους*, ubi nunc *πλάζε* scribitur tanquam imperfectum verbi usitati *πλάζω τὸ πλανῶ*. Nam in hoc *πλάζω τὸ πλανῶ ἢ κοινῇ ἀνάγνωσις οὐστέλλει τὸ ᾱ* Epim. l. c. fortasse distinctionis causa sicuti *ἀγοράζω τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβω τινὲς ἐκτείνουσι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου* Herodian. de Dichron. 292. Si enim ut Nitzschio ad Od. V. 389. et mihi visum est, *πλάζω* proprie idem significat ac *πλήσσω* atque communem cum hoc a *πέλω* originem habet, alpha longum esse oportet. Tertio loco ponendum est *πέλω* triplici paragoga amplificatum *πελάω*, *πελάζω*, *πλάθω*, quibus respondent tres verborum diversorum terminationes *περάω*, *σεβάζω*, *εἰκάθω*. A *πελῶ* porro propagata sunt *πελάτης ἐμπελάτειρα* (ut *ἐλάτης ἐλάτειρα*) *ἐμπελάθην*, quibus omnibus alpha breve. Id vero illico producit vel in eta mutatur si vocalis stirpi innata aboleat. Quod fit primum in conformatione praesentis *Πλήθω* *πελάζω* Hes. quod attice dicitur *πλάθω*, tum in derivatione temporum *πέπλημαι*, *ἐπλάθην* et in verbalibus *πλήτης ὁ πλησιαστής* Hes. *πλατύρ δοῦλος* (*πελάτης* cliens), *πλάτις* conjux (*ἐμπελάτειρα*) et adjectivis *πλατός*, *ἄπλατος*

2) Sic etiam V. 317. *κῆτος ἄπλατον* et III. 546. *ξίφαι ἄπλατοι* dicuntur et *χροὸς ἀπλήτοιο* Quint. IV, 462. *corporis vasti*. Haec forma illi quoque reddenda est. Cur Tragicī *ἐπλάθην*, *πλατός* et *ἄπλατος* in divēbiis aliter dixerint atque *ἐπιμήθην*, *ἄκλητος* et *ἄκμητος*, parum in promptu positum.

sive ionice ἄπλητος³⁾, πλησίος, παρὰ τὸ πέλω τὸ πλησιάζω Proll. 422. πληγηνής hoc est, ut Albertius interpretatur, πέλας γεγώς. Aliam praesentis formam profert Hesychius Προσπλάζει προσπελάζει, eandemque Homero attribuit Schol. II. XII. 285. κῦμά μιν προσπλάζον κατερύκεται interpretans προσπελάζον, idemque syncopae adscribit Eustathius 1701, 25. et ad Od. XI. 583. λίμνη προσέπλαζε γενεῖω ille pariter προσήγγιζε. Nec discrepat Schol. Nic. AI. 79. qui quum pro ἐμπλάσσει scriptum invenisset ἐμπλάζεται, hoc per ἐμπελάζει explicat. De Hesychio dubitari potest an spectaverit locum quendam in quo προσπλάζειν dictum esset de aliquo qui μετὰ σφοδρότητος παλάζει id est ἐμπλήσσει, quod verbum saepe intransitive ponitur pro impingere, ingruere; quare idem Hesychius ἐνιπλήξαντες reddit ἐμπελάσαντες et Ἐμπλήξαι ἐμπεσεῖν ἐγγίσαι. Atque huc etiam homericum verbum ab Aristarcho relatum esse modo dictum est. Illa tamen appropinquandi significatio sola convenit Xenophanis Fr. XII. 49 Κατὰ γαίης τόδε πείρας ὁρᾶται αἰθέρι προσπλάζον (προσπλάζον) quod congruit cum homerico αἰθέρι κύρον, nec diversum videtur πλάζειν quod Herodianus Atticis tribuit Mon. 23. ubi verba in αἶω alpha breve habere dicit, σφαῖω, ἀγοράω· ταῦτο ἐπὶ ἐτέρου σημαινόμενον θέλουσιν ἐκτείνειν ὥς καὶ τὸ πλάζω· ταῦτά γε ἄττικά εἰσι, quod addit propter aellicum πλάζω τὸ πλήσσω. Tollit hoc Lehrsius pro τὸ πλάζω corrigens τοπάζω sed fieri potest ut ille apud atticos poetarum legerit ἐπλάσθην, πλαστός, ἄπλαστος⁴⁾, πρόσπλαστος, quibus omnibus nunc praeunte Brunckio ad Hec. 890. sigma detractum est.

3) Hoc Hermannus reponit in Hes. Th. 151. ubi Centimanis tribuuntur χεῖρες ἄπλαστοι. Muetzellius p. 54. hic οὐ πεπλασμένης significari putat hoc est κακοπλάστους. Sed Centimanorum manus procul dubio non ineffigatae nec male formatae erant sed mensurae corporis aptae.

4) In Excc. Gregorio subjunctis 654. et 699. αἱ ἐναλλαγὰὶ τοῦ ἡ εἰς α βραχὺ τῶν Ἰωνῶν εἰσὶ, μεμακρυῖα, λελασμένη καὶ ἄπλαστος scribendum est ut in Gud. 678, 28. ἄλαστος, quod fefellit Muetzellium. Sigma remanet in duabus Hesychii glossis Ἀπρόσπληστος et Ἀποτίπλαστον ἀπρόσπλαστον.

§. 2. A verborum et verbalium syncope, quam tractavimus, distat correptio vocabulorum quorum duae consonae exempta vocali syllepsis conjunguntur sequente syllaba longa quidem nec tamen ita nata ut vi syncopae producta dici possit. Horum sat multa corrogarunt affectionum venatores sed pleraque aut aperte falsa aut suspicionibus implicita. In II. XXIII. 244. εἰς ὃ κεν αἶδι κεύθωμαι nonnulli scripserunt κλεύθωμαι κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 162. Absurdus etiam Epim. II. 407. ἀπὸ τοῦ πεταῖω πεταῖω, quod ad παῖω retuli Techn. 10. Nec digna auctore sententia ἐκ τοῦ πέλας πελάσιος καὶ πλαίσιος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου Theognost. Can. 123. ⁵) de quo mihi non constat utrum commenticium πελάσιος sic pronunciaverit ut Τιθράσιος an ut διπλάσιος v. Proll. 432. Fidem excedit nominis προμηστίνος origination ἀπὸ τοῦ προμένω EM. 689, 39. Χλούνης Goettlingius ad Scut. 168. ex χελούνης factum putat ac proprie χελῶνα labeonem significare, quod opinaturis relinquit. Sed ex eo quod Hesychius verbum χελυνάζειν interpretatur χλευάζειν, conjecturam duxi χλειή cum χελύνη id est χεῖλος cognationem habere, sicut a synonymo μύλλα τὰ χεῖλη derivatum est verbum μυλλαίνειν et διαμυλλαίνειν τὸ χλευάζειν. Γλοιάζειν, quod Glossographi exponunt τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι et Pollux cum γελοιάζειν componit tanquam aequè ignobile, fortasse cum hoc nihil commercii habet sed a γλοιός ὁ κακοήθης derivatum est. Παρὰ τὸ γεραίός γεαῖα ἐν συγκοπῇ EM. 239, 20. nihil admonens de correptione ultimae quam Ellendtius in Lex. Soph. comparat cum adjectivis proparoxytonis Ἐκτόρεια, Διομήδεια. Nostra opinio fuit γεαῖα ex γεαῖα factum esse accentu eodem quo cetera substantiva bisyllaba γαῖα et μαῖα, hoc γεαῖα autem pendere ex adjectivo γεαῖος, pro quo γεραιός et γηραιός receptum est ⁶).

⁵) EM. 674, 45. πλαῖσια οἶον πλάσια παρὰ τὸ πλάττεσθαι· δηλοῖ δὲ καὶ σύνταξιν στρατιωτῶν ὡς λέγει Ἡρωδιανός· καὶ γίνεται παρὰ τὸ πέλας πελάσιος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ πλαίσιος. Haec omnia Herodiani nemo sponderit.

⁶) Masculinum γεαῖος non reperitur, neque hinc factum est γεγῖος

Cum *γραῦς*, *γραῖα* congruunt germanica *Greis* et *graw*, cum *γεραιός* vero *γέρων* et *γέρως*, unde *γρυνός* dictum volunt: *γρουνοί* ἢ *γρυνοί* τὰ τῶν γερανδρῶν ξύλα ὡς τὸ *γέροντα γέρωνα* κλίνεται *γέρωνος γρυνός*¹⁾ EM. 241, 57. quae suspicor ita supplenda esse: τὸν *γέροντα γέρωνα* φασὶν ἀπὸ τοῦ *γέρων*· τοῦτο κλίνεται *γέρων γέρωνος* καὶ μετὰγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθείαν ὁ *γέρωνος* καὶ συγκοπῇ *γρυνός*, quod nomen Schol. Lycophr. 86. per *δαλός* explicat, titionibus autem comparantur vetuli⁸⁾. Sed pergam. *Αἱ Πλειάδες λέγονται Πέλειαι καὶ Πελειάδες* Athen. XI. 490. E. idque confirmat poetarum testimoniis, qui fabulam illam de columbis Jovis nutricibus postmodum in coelum sublatis ex similitudine appellativi finxisse videntur; sed haec similitudo fortuita est. Nam columbae non *πλειάδες* vocantur sed *πελειάδες* vel *πέλειαι* παρὰ τὸ *πελλόν* Gud. 458, 25. Parall. 347. vergiliae autem ἀπὸ τοῦ *πλεῖν*, ὅτι *χρήσιμοι* εἰσι τοῖς *πλέουσι*. Jam ut ad syntheta veniam, primum Eustathius 710, 50. dubitat utrum *ὀρθόκρατος* idem sit quod *ἀρθοκέφαλος* an *ὀρθοκέρατον* significet, ac si rem a fonte repetimus, utique non multum interest; nam *κέρα*, *κραῖρα* et *κέρως* ejusdem familiae sunt; sed si cornuti *ὀρθόκρατοι*, *τανύκρατοι*, *εὐκράτοι* vocantur, propius est *κέρως* et significanter Agathias in Epigr. *δικραίρω* opponit *δικέρωτα*, quumque *κέρως* de omni acumine dicatur, etiam naves *εὐκραίρους* et *ὀρθοκραίρους* vocatas esse non miramur. *Κεράσβολα* et *κράσβολα* Hesychius uno modo explicat οἱ περὶ τὰ κέρατα κόλλαβοι δερμάτινοι. Zenodoteae scripturae *μελλήν* *ἰθυκτίωνα* Aristarchus praetulit *ἰθυπτίωνα* hoc est *ἰθύ πετομένην* vel, ut uno verbo reddam, *ἰθυπτήνα*. Rejicit

sed a *γρῆς* derivatum ut *νήος*. Ille qui *γραῖα* paronymon esse negavit v. Lehrs. ad Herod. 352. aut pro primitivo habuit aut, ut multi, ad verbum *ῥαῖω* retulit et compar *γαῖα* ad *γαῖω*.

7) Tria ultima verba negligenter omisit Gaisfordus. *Γέρων* pro *γέρων* fortasse aeolicum est ut *τέκτων* Parall. 200.

8) *Ααλώ* ἡ *ὑπερήλιξ* Hes. v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. I. p. 66. et II. 281. ubi Artemidori verba *δρῦς δηλοῖ τὸν πρεσβύτην* et similiter translata confert; vicissim nomen *γραῖα* traducitur ad frutices aridas et retorridas, *γραῖα* *ξηρίκη* etc. *γέρων* *ξηρινός* Proverb. App. I. 73.

hoc Duentzerus de Zenod. stud. 118. propterea quod verbi *πτίω* nullum appareat vestigium. Verum enim non cum *πτίω* compositum est sed cum *πέτω*, cujus vocalem totam absorbit syncope succedente in vicem iota fere ut *κρίος* a *κέρας* derivatum putatur, *πρίασθαι* a *περάσαι*, sed hoc brevi vocali quae in illis producitur. Quod vero quidam e Grammaticis defendunt *ἀπλοῦς* et cetera multiplicativa cum verbo *πέλω* composita esse supra rejeci Diss. I. c. 2. §. 6.

Deinceps agendum est de epsilo ante alias vocales posito, num aliquando omissum sit. Prima consultatio est de pronomine tertiae personae: *τὸ καὶ σφεας* (scr. *σφας*) *ὅν ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν ἐπηκολούθησε τὸ πάθος καὶ γίνεται καὶ σφεας* (*σφας*) EM. 498, 15. et iisdem fere verbis Arcadius 143, 15. et Joannes Charax Anecd. Bekk. 1153. Quodnam *πάθος* intelligi velint, non indicant; systolen appellat Apollonius Pron. 127. *ἡ σφᾶς ἔσθ' ὅτε σσιτέλλει τὸ ᾠ καὶ ἔγκλισιν σιζύγως τῇ ἡμας*, eosque qui *σφέας* et *ἡμέας* pro primitivis haberent, perispomena pro contractis, refellit hoc argumento quod *ε* et *α* nunquam in *α* contrahantur nisi antecedente vocali ut *Εἰβοέας* *Εὐβοᾶς*. Verum hoc de nominibus valet, non item de pronominibus personalibus, quorum prorsus singularis est conformatio; *σφᾶς* ipsum, quo Theocritus utitur XVI. 57. pro absoluto *αὐτοῖς*, apud antiquiores non reperitur v. Muetzell. de Theog. p. 37. Hoc igitur potius synaeresi affectum, *σφέας* sicut *ἡμέας*, *ἡμέας* prototypon et ex hoc brachycatalectum *σφᾶς*⁹⁾ natum videtur exemta vocali thematica. — Proxima sunt substantiva et adjectiva, quae curtata quidem dicunt sed alii aliter: *παρὰ τὸ θεός θέειον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε θεῖον* Eudaemon in EM. 449, 23. *ἀπὸ τοῦ δέος παρωνίμως γέγονε*

9) Hoc Apollonius in duobus Homeri locis reperit pro *αὐτοῖς* positum in enclisi; in uno II. V. 56. ante Barnesium *σφεας* scribebatur, quod Vaterus ad Rhes. p. 116. synzesis nomine defendit ut *τεόν* in Praxillae versu, idemque Bekkerus reposuit in altero Od. VIII. 318. ubi *σφας* pro syllaba longa est, quod arsi tribuitur. Brachycatalectum Lehrsius Quaest. Epp. 124. et 306. ex duobus Oppiani locis protulit, quorum in altero reflexivum est, in altero absolute positum.

δεινός (δεινός) ὡς κλέος κλεινός, καὶ κατὰ συγκοπὴν δεινός καὶ κλεινός Theogn. Can. 65, 18. Verum θείων diectasi adulteratum est v. Techn. 188. Adn. 11. κλεινός nusquam legitur, δεινός affert Suidas ex epimerismis fortasse; nam testem nullum apponit. Alii haec a verbis repetunt: παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα γίνεται δεινός, κλείσω κλεινός EM. 219, 57. alii contractis adnumerant ἀπὸ τοῦ δέος δεινός καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ τῆς εἰ δεινός Choerob. Orth. 208, 28. Adjectiva cum eadem stirpe composita sunt ἀδεής, καταδεής, ὑποδεής, ψοφοδεής, quorum nullum epsilon amittit praeter θεουδής, si quidem hoc ut Schol. Od. VI. 121. censet et plerique nostrum consentiunt, idem est ac δεισιδαίμων sive θεοσεβής. Alii θεοειδής interpretantur, quod in θεουδής contrahi potuit omissio iota diphthongi subunctivo ut Σιμόεις in Σιμοῦς, χρυσόειν in χρυσοῦν, sed ad sententiam minus aptum est. Huic convenit θεοδεής, sed insolita est suppressio vocalis ε̄ et multo magis trope ejus, quae antecedit, in ον, quae quam facile evitari potuerit ostendunt affinia ἀδδεές, ἐδδεῖσε cf. Hofmann. Quaest. II. p. 10. Illi probandae minime sufficit Hesychii glossa Εὐκλής αἰδής καὶ ὀνομαστός καὶ εὐειδής, quibus Musurus substituit Εὐκλειής αἰδήμων, neque contrarium δυσκλής quod Salmasius in Simmiae versu, quia metrum bisyllabum poscit, reponi vult pro δυσκλειής. Dindorfius vero in Thes. s. h. v. δυσκλῆς scribi jubet, quod prohibet Choerobosci regula Can. 173, 13. οὐδέποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα συναιροῦνται κατὰ τὴν εἰθίαν οἶον ἀκλής, δυσκλής, ac si contraherentur, ultimam acutam haberent. Pari constantia quae cum δεῖσθαι composita sunt, vocalem retinent incolumem ἐνδεής, ἐπιδεής, καταδεής, πολυδεής, ἀπροσδεής etc. Sed substantiva ab adjectivis in ης exeuntibus derivata non raro amittunt vel elisione vel contractione. Illam praefert Choeroboscus Orth. 179, 6. ἐκ τοῦ ἀδεής ἀδέεια καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄδεια et alio nomine significat in Psalm. 92, 1. EM. 714, 53. σιτοδεής σιτοδέεια καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ σιτοδεῖα, cujus accentus repugnat regulae quae est de tonosi syncopes v. P. III. §. 4. Crasim amplectitur Technicorum doctissimus: ὡς εὐγενής εὐγένεια,

οὕτως εὐκλεῆς εὐκλέεια καὶ ἐνδεής ἐνδέεια καὶ κράσει εὐκλεια, ἐνδεια: ὅπου γὰρ φωνῆεν (ἐπιφέρεται) ἔστι κράσις, ὅπου δὲ σύμφωνον, συγκοπὴ. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 392, 44. Litis conditio neutro praeponderat. Nam ut ab εὐτυχῆς non solum εὐτυχία derivatur verum etiam εὐτήγεια, sic ab adjectivis puris εὐάεια, εὐφρία, sed exciso epсило δύγκλεια, εὐκλεια, ἐκδεια, ἐνδεια, quae si contracta essent, circumflecteretur penultima. Quod quum nunquam fieri videamus propior est syncopae suspicio. Si vero sequimur prosodiam, quam Grammatici Atticis tribuunt antiquis, hoc est εὐκλεία, vocali stirpis κλε pro εια attexta est terminatio bisyllaba ια vel ιη, quae non solum in ἀμαθία, προμηθία etc. apparet sed etiam in hoc genere quod ab adjectivis puris producitur ἀκλεία, εὐπλοία, εὐφνία. Hinc facilis contractio εὐκλεία, ἐνδεία, quibus praevalere proparoxytona. Sed scriptura saepe titubat; pro περιδεία apud Phavorinum scriptum est περιδεία ὁ περισσὸς φόβος. Pro ὀλιγοδέεια Euseb. Praep. VIII. 12, 381. D. et Philonem de Opif. Mund. 37. E. unde hoc excisum est, in Ed. Francof. ὀλιγοδεῖα legitur, Mangejus ὀλιγοδεία edidit, vanumque videtur discrimen a Zonara constitutum p. 1443. ὀλιγοδεῖα ἀπὸ τῆς ἐνδείας, ὀλιγοδεία δὲ ἀπὸ τοῦ φόβου δίφθογγον. neque agnoscit Suidas ὀλιγοδεῖα τὸ ὀλίγων δεῖσθαι καὶ ὀλιγοδεία ὁμοίως. idemque alio hoc Ὀψοδεῖα ἢ ἐνδεια τῶν ὀψων, ὀψοδεῖα δέ, quo modo saepissime σιτοδεῖα scribitur ex Choerobosci praecepto Anecd. Bekk. 1418. a. τὸ σιτοδεῖα πρὸ μιᾶς τὸν ἴονον ἔχει, sed dupliciter ψοφοδέεια et ψοφοδεῖα. Cum hisce nominibus, quae jam absolvo, maximam necessitudinem habet verbum ab Homero mutilatum ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀγῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι — de quo recte iudicat EM. 138, 8. ἀπὸ τοῦ ἐδέησε κατὰ συγκοπὴν. Herodianus crasin diceret, qua Sophro usus est Fragm. XXII. ὅκκα τινὸς δῆσθε, neque abstinerunt poetae scenici si pro ἐὰν δέη, quoties monosyllabum est, recte nunc scribitur ἐὰν δῆ, quod Dindorfius ad Arist. Rann. 264. suasit indicio codicis Rav. ductus et nuper etiam Meinekius ascrivit Com. Fr. T. IV. 242. qui prius synizesin defenderat ad Menandr. p. 207.

similiterque ἐγγῆς receptum est, κῆται autem jam antiquitus in tribus Homeri locis. Epsilon sequente vocali elidi ostendit Eustathius 228, 46. τὸ νοσσός συγκόπτει τὸ οἰκεῖον εἰ κατὰ τὸ γεῖγατον νηγάτεον. Hoc parum ad rem; perapposita vero νοσσός et νοσσίον, quo Aeschylus usus dicitur Anecd. Bekk. 119. idemque Dindorfius Aristophani Avv. 550. reddere tentavit sed quod olim suspicatus erat Tragicos Νοπτόλεμος et νολαία scripsisse, postea repudiavit Vater. ad Rhés. p. 76. Κιάτεσι κτήμασι Hes. aut derice contractum ut θᾶσαι pro θέασαι, θατίς ἢ θεωρία, aut negligentius scriptum est pro κιατέσσι.

§. 3. Venio nunc ad tertiam syncopae speciem quae syllabam imminutae proximam brevem esse non prohibet: Πρασαί οἶονεῖ περασαί παρὰ τὸ πεπερατώσθαι κατὰ συγκοπήν EM. 680, 47. et Hesych. ubi περασαί scriptum est, sed dissentit Eustathius 1574, 27. areas sic a prasis nominatas esse quasi totum a parte, idque non minus credibile est. Sed nomen loci Βουπράσιον nemo negavit cum verbo περᾶν compositum esse proprieque significare *Trajectum bovis*, quod graece vertere possumus Βόσπρος, germanice *Ochsenfurt* v. Rutgers. Varr. Lectt. 237. Eiusdem verbi affinitate implicata sunt ἄμπρον χοινίον ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσιν ἄμπερόν τι ὄν, τὸ διαπερὼν τὸν ζυγόν Suid. Anecd. Paris. IV. 10. adjectiva διαμπερὲς et διαπρύσιον τὸ διαπεπερασμένον Schol. II. XII. 227. πρέμνον pars arboris ultima et παρὰ τὸ πέρας πέρμνον καὶ συγκοπῇ πρυμνόν EM. 693, 36. Anecd. Par. IV. 127. cujus vocalem brevem esse apparet ex accentu substantivi πρύμνα. Α κέρας dicta est arbor κράνεια cornus Parall. 339. α πετάννυμι fortasse πετελία ib. 339. De πτερόν Eustathius 855, 42. ambigit: ἢ συστολὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πτώ πτήσω κατὰ τὸ ιδιωτικὸν πτερόν ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω πέτερον (hoc accentu) καὶ ἐν συγκοπῇ πτέρον, quorum alterum excidit in Epim. I. 365, 19. EM. 694, 12. παρὰ τὸ πέτω πτερόν (sic) καὶ πτερόν ἢ παρὰ τὸ πτώ adde πτήσω, πτηρόν καὶ συστολῇ πτερόν¹⁰). Hoc ad fidem propius. Εο-

10) Paria Theognost. Can. 89, 19. et Orion. 138, 9. Πέτερον sive, ut plerique scribunt, πτερόν analogiam excedit; volandi instrumentum

dem in discrimine versatur ἄπλετος, quod Doederlinus Synon. VI. 172. cum verbo poetico πέλω compositum putat ut *ingens* cum *gignor*. Sumit igitur utroque proprie id significari, quod neque sit neque esse possit, per hyperbolen autem sic dici immensa et innumerabilia. Sed haec est epitheti hujus significatio unica; tragelaphi et alia quae natura non fert, ἀγένητα vocantur et ἀνύπαρκτα, non ἄπλετα. Probabilius Graecus ille, quem testatus sum, ex ἄπλητος factum putat, hoc autem a πλέω impleo derivatum. Quemadmodum vero a νέω νῆτρον, a πλέω navigo πλῆτρον et πληθρίον τὸ πηδάλιον Epim. I. 343. sic ab illo thematico πλέω duci potuit πληθρον εἶδος μέτρον Hes. et per systolen πλέθρον, quo proprie spatium expletum dimensum atque descriptum significari videtur; hinc compositum ἀπέ-λεθρον ὃ οὐκ ἔστι μετρησαι Sch. II. XI. 354. itemque ἄπλετον id quod mensuram numerumque excedit, τὸ ὑπερ-πολύ sive ὑπερπληθές, nam *inexpletum* et *vastum* saepe synonyma sunt. Systolae nomen non convenit ad verba θρίξ, βλίζω etc. παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω EM. 319, 16. cujus praesentis exemplum non reperitur sed multa aoristi, de quo loquuntur Grammatici ἔθρισαν ἀντὶ τοῦ ἐθέρισαν συγκοπῇ Schol. Apoll. II. 601. ἔθρισεν ἐθέ-ρισεν, κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ Sch. Aesch. Agam. 544. quod nomen Choeroboscus in Psalm. 39. a futuro dorico θρίξω repetit. Ac desecandi et demetendi significationem habet utrumque verbum; τῶν πετρῶν θρί-ξον τὰ ἄκρα Geopon. XV. 4. τὴν γλῶσσαν ἀπεθέρισεν Apollod. II. 9, 22. τὴν ὀρμὴν ἀπεθέρισαν Aelian. H. Ann. I. 5. at illam propriam metendi significationem, quae a primitivo θέρος *messis* proficiscitur, verbo θρίσαι tributam esse non reperio. Nec tamen id satis causae cur subtra- hatur syncopae. Alterum hoc est: ἀπὸ τοῦ μέλι μελίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν βλίζω EM. 200, 34. sed hoc incertissimum; nam praeter illud μελίζειν, quod a μέλος profectum est, nullum noscimus; βλίζειν autem et βλίττειν

πέτειρον dici poterat ut φέρετρον, τέρετρον, φρύγετρον, δέλειτρον, sed assumptum est πέτειρον v. Proll. 264.

longe diversam habere videtur originem comprimendi : primitivo βλεῖν id est θλίβειν, βλιμάζειν acceptam v. Techn. 13. et 85. De quibusdam aliis quaestio est cujusnam temporis sint. Φένω συγκοπῇ φνῶ, διπλασιασμῷ πέφνω ὁμοίως τῷ κέκλω Epim. I. 165, 27. Hoc κέκλω cur non putem e κεκέλω coactum esse alio loco explicui Techn. 111.¹¹⁾ Praesentis exemplum unum est πέφνουσι Oppian. v. ad Buttm. 237. sed sponsorem introducit EM. 501, 31. οἱ μόνον διὰ τοῦ τ γίνονται οἱ διπλασιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε μένω μνῶ μέμνω, φένω φνῶ πέφνω¹²⁾. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν¹³⁾. Sic etiam Choeroboscus Csa. 624, 26. Ἀπὸ τοῦ πέτω ὁ μέσος ἀόριστος ἐπετόμην, πετέσθαι καὶ συγκοπῇ πτέσθαι EM. 363, 29. idemque definite praecipit Herodianus ad II. IV. 126. et sequuntur plerique nostrorum doctorum v. Schneider. ad Plat. Csa. T. I. 133.¹⁴⁾ His nonnulli apponunt defectivum ἔτεμον ἀναδιπλασιασμῷ ἐτέτεμον, συγκοπῇ ἔτετεμον Sch. II. IV. 293. sed hoc fortasse principium sui juris habet τέτρω a τέμνω longe diversum v. Techn. 119. Ἐπλεν Ἀρίστας ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴν δεχόμενος Schol. II. Vict. II. XII. 11. περιπλούμενος κατὰ συγκοπὴν EM. 664, 36. In Sch. Vict. II. XXI. 343. μέμβλεται συγκοπὴ καὶ πλεονασμὸς deest tertium συστολή, quod apparet e cod. Voss. EM. 578, 39. μεμέληκα καὶ συγκοπῇ μέμληκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ μέμβλεσθαι· sed est praesens pro μέλεται v. ad Buttm. 241. Techn. 127.¹⁵⁾ et ad idem tempus pertinet

11) Verborum κέλωμαι et κλέωμαι cum nomine κέλαδος cognatio qualiscunque non eo valet ut Hesychii glossa Κλαδεῖ φθέγγεται suspectioni eximatur.

12) Hinc Schol. Aristot. p. 287. ducit adjectivum duplicatum ὁ Ἀκρόφων λέξεισι χοῖται σκληραῖς καὶ τροπικαῖς πεφναῖαν λέγων τὴν φωνκὴν. Probabilius vero vetus Lycophronis interpres a loco quodam Laconicae.

13) Nomen libri additum est in cod. Paris.

14) Photius Πιῆται πέτειται (πέτηται) aoristum praesenti interpretatus est sicut Glossographi solent. Κάπη καταπέση Hes. pertinet ad doriceum ἔπειον.

15) Hesychius Μεταμέμβλεται μεταμελήσεται, quod tempus saepe

ῥιπταμαι, quo elegantiores scriptores abstinēt; ad perfectum vero πέπταμαι, quod ordinario πεπέτασμαι praeferunt.

§. 4. De syncope syllabae secundae et sequentium antiquitus tradita haec sunt: παρὰ τὸ ἄφρονος γίνεται ἄφρονος κατὰ συγκοπήν, οὗ ἡ δοτικὴ τῷ ἄφρει παρὰ Πινδάρῳ EM. 178, 10. eademque vocalis, quae servatur in compositis εὐφηφενής, ἐυφηφενής, deest derivatis ἀφρηνείος, ἀφρηνήμων. Miro modo Buttmannus in Lex. I. 47. arbitratur ex ἄφρθονος factum esse ἀφρνήος et hinc cetera vocali modo assumpta modo repudiata; Apollonius in Lex. cum ἔνος vel cum πενία compositum censet, sed vereor ne etymi inveniendi spes in perpetuum abjicienda sit. Vitiosis libris usus videtur Eustathius 481, 37. τάχα καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὀπητήν ὀπτὸν ἄρται παρ' Ἀριστοτέλει καὶ ἐρπτὸν τὸ ἐρπετόν, nam hoc perulgatissimum nomen ab Aristotele immutatum esse admodum incredibile est et praeterea consonae ρπτ conveniunt in uno eoque desueto vocabulo μάρπτω. Suppari scripturae mendo deceptus Reisigius Conject. in Arist. p. 29. Graecos πάρθνος pro παρθένος dixisse affirmat. Ἄεπτος si id quod vulgo sumitur significat, non ex ἀέπετος ut Schol. Agam. 139. contractum sed via proxima ab ἔπομαι declinatum est ut ἄελπτος. — Ποιμήν ποιμένος καὶ τὸ οὐδέτερον ποιμένιον καὶ ποίμνιον κατὰ συγκοπήν Epim. I. 101. ἐκ τοῦ ποιμένος γίνεται ποιμένη καὶ ποιμένιον καὶ συγκοπῇ ποίμνη ποίμνιον EM. 678, 53. Ποιμένη nusquam legitur, neutrum ποιμένιον ex uno cognovimus Oppiano eo versus loco collocatum quo ποίμνιον non convenit, et adverbium a Theodoto usurpatum ποιμενόθι¹⁶). Quare epenthesis suspicio propior quam syncopae; et ut a κράνος derivatum est κρυμνός (nisi scriptura fallit) a κρή κρήμνον ἢ κρηθή Suid. ab ἐρύω (ἔρμημα) ἐρμυνής, ita ab etymo quod in πῶν apparet proxime abest ποίμνη, cui similia affert

praesenti applicatur e. c. Ἀπολῶ ἀποφέρω, Ἐξανῶ ἐκτελέσω, nunquam perfecto.

16) Ἐμποιμένιον pro ἔμποιμνον praebent Suidae Editt. vett. utrumque pariter ignotum. Ποιμενάρχης apud scriptores christianos non ducem gregis significare videtur sed τὸν ἀρχιποιμένα.

Apollon. Pron. 126. Communis vero consuetudo substantivis induit diphthongum primae positionis *χοσί, βοσί, νασί,δρομεῦσι*.

Cum substantivis bisyllabis in *ας* neutralibus, de quibus in priore capite disputatum est, permagnam similitudinem habent nomina ejusdem generis et mensurae in *ος* exeuntia tantumque hoc differt quod illa tribus subjiciuntur affectionibus, haec duabus tantum: τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστι τοῦ κέρατα, Ἡρωδιανὸς συναλοιφήν τοῦ κέρα· τὸ δὲ χρέα χρέα συγκοπή Schol. A. ad II. IV. 109. τὰ χρέα καὶ τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέα καὶ κλέα κατὰ συγκοπήν οὐ κατὰ κρᾶσιν, ἐπειδὴ τὸ *α* σινεσταλμένον ἔχουσιν οἷον παλαιγενέων κλέα φώτων Choerob. Can. 372. exemplum ex Apollonii prooemio sumens, ubi in uno cod. κλέα ἀνδρῶν scriptum est fortasse ex proecdosi; sed vulgatum sequuntur Christodorus Ecphr. 378. κλέα φωτῶν et P. Silent. Soph. II. 598. κλέα μόχθων. In EM. 517, 21. affertur homericum κλέα ἀνδρῶν, quod ter in clausula versus legitur sed ambiguum est ut κρέα et κέρα sequente vocali. Atticos alpha producere affirmat Thomas: τὸ ἔγια κατὰ συναίρεσιν λέγομεν — ὥσαύτως δὲ καὶ τὸ χρέα καὶ κλέα, quorum illud confirmatur Aristophanis exemplo, hoc dubito an ab Homero mutuatus sit ut Himerius Ecl. XXII. 278. τὰ κλέα τῶν ἀνδρῶν· nam communis consuetudo de hoc genere unum recepit κρέα, quare δέα, quod Aelianus bis usurpavit pro δείματα, quaesitae cujusdam elegantiae esse videtur. *ῥία* huic numero eximit EM. 287, 44. *ῥία* οὐκ ἀπὸ τοῦ ῥρία κατὰ συγκοπήν ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον, μέγαρος μέγαρον, οὕτω *ῥίος* *ῥρίον*. Id tamen non magis testatum est quam μέγαρος, neque scimus quis θύον dixerit pro θύος, nam θύα in Pind. Fr. 95. a conjectura profectum est. *Στέα*, quod codex Voss. in EM. 517, 21. prius allatis addit, non legi sed modo dativum homericum στέσσι, quem Herodianus ap. Choerob. Can. 462, 20.³⁵) et 510, 14. gravari dicit ὅτι ἐκ τοῦ

35) Hic pro πάσα δουτικὴ ἀνεπείκτατος — ἐξέρεται πλὴν τοῦ πάσα καὶ στέσσι aut omittendum est ἀνεπείκτατος; aut addendum εἴτε ἐπείκτατος

σπέσσι γέγονε κατὰ συγκοπήν. Huic Oppianus Cyn. IV. 246. adaequavit singularem ἐν σπέϊ καὶ — nisi homerico σπῆι usus est pro pyrrhichio ut Antipater ὀλίγη νῆι λεπτὰ ματεύων Anth. VII. 637. sed hoc elevatur Scaligeri correctione νεῖ, cui qui a Jacobsio opponuntur anapaestica ῥίων et δηίοις (adde λήιον Oppian. Cyn. I. 526.) nunquam epsilon accipiunt; ille autem dativus sequitur nominativum quem Technici ponunt verbo νέω congruentem νεῶς, unde pendent obliqui νεός, νέα, νέες v. Meinek. Dialect. 137. et 214. Bredov. Dial. Herod. 260.³⁹⁾ Ἐν γὰρ κείνῳ bis legitur in Oracc. Sibyll. idemque tertio quodam loco nuper restitutum est pro ἐν γάει v. Alexander ad Prooem. v. 18. — Ὅσσε si est numeri dualis ex metaplasmo pro ὅσσω positum ut μῆρε, quod Aristarchus scripsit Il. I. 464. pro μῆρω, nostra quaestione nihil attingitur. Sed plerique a neutro τὸ ὅσος factum volunt τὼ ὅσσεε, hinc ὅσσε — θέλεις κατὰ συγκοπήν, θέλεις κατ' ἀποκοπήν Epim. II. 397. Certamen detrectat Herodianus, ἄδηνον γὰρ φησι τὸ πάθος Eust. 1746, 24. Sed Schol. Od. IV. 662. Il. I. 104. XI. 356. EM. 635, 54. id factum esse consentiunt κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ τελικοῦ ε, quo nomine apocopen significat. Ubi vero cum epitheto numeri pluralis vel cum

μὲν εἴτε ἀνεπέκτατος. Σπέσσι in EM. 721, 43. pro σπέσι et Arc. 138, 1. pro Πηλεῦσι scribendum.

39) Pro κληῖζω, ubi brevi syllaba opus est, scribitur κλεῖζω, εὐκλεῖζω, ἐπυκλεῖζω, congruenter nominibus κλέος, Κλεῖς, semel λείζομαι in Epigr. adesp. VI. 169. sed adjectivi forma duplex intra paucos versus Il. IX. 406 et 409. ληιστοὶ μὲν γὰρ in principio versus, οὔτε λείστη in exitu ut nunc quidem editum est pro ληιστή, idemque turpiter corruptit Hesychius Ἐλεύστη λεπτή (ληπτή). Sic etiam Θρέισσα Theocr. Epigr. XVII. Leonid. Anth. VII. 663. Νηρεῖς VII. 530. Nonn. III. 103. VI. 239. X. 125. XLVIII. 192. v. Koechly ad Quint. II. 421. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v. et interdum in sermone v. Dorvill. ad Charit. II. 4, 40. sed Luciano Pro Imagg. §. 7. e codd. redditum est Νηρηῖς. Φινεῖς Eur. Iph. T. 424. et alia v. Proll. 477. (ubi Κριθεῖς prave impressum pro Κρηθεῖς) quorum immemor Elmslejus ad Heracl. 84. feminina in ις desinentia brevem vocalem ante terminationem habere negat. Ἠχέεις et Ῥωμέεις Herodianus testificatur in Mon. 14. quod ad exemplum Critici nostri pro ἠχῆεις, χαίτηεις, ubi amphimacro opus est, scribunt εἰεις.

verbo singulari conjungitur ut ὅσσε αἵματόενα v. Spitzner. ad XIII. 435. ὅσσε δέρεται⁴⁰⁾ pluralis ὅσσα alpha finale recisum esse oportet; hujus autem numeri cum duali conjunctionem ὅσσε φαινώ δινείσθην etc. explicemus eo, quod natura animantibus omnibus oculos binos tribuit. — Epsilon casuale in substantivo masculini generis omisit poeta novitius et id ludendi causa in Anth. IX. 113. οἱ κόρις ἔχον κόρον κορέσαντό μου. Sed in Theoc. VIII. 45. pro ἔχον οἷς, ἐνθ' αἴγες jam Jacobsius ad Anth. 476. admonuit οἷς pro singulari haberi posse et Meinekias, qui hoc loco εἰ praetulit, eundem numerum singularem cum nomine plurali junctum videri dicit in Callim. Cal. 28. ἐν πέντε, ἐν πετέσει atque etiam in Nic. Fr. XX. οὐκ ἔχεις οὐδὲ γάλαγγες ἀποχθέεις⁴¹⁾. Oppianus Cyn. II. 377. εἰσὶ δ' οἷς ξανθαί haud dubie communem rationem sequutus est quam indicat Choeroboscus Orth. 257, 31. EM. 708, 25. ὡς παρὰ τὰ πόλις καὶ ὄφις γίνεται πόλις καὶ ὄφις κατὰ κράσιν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Σαρδίς Σαρδίς et adhuc alibi 432, 5. ἦνις καὶ ἐν συναλοιγῇ ἦνις.

§. 8. De adjectivorum imaminatione quae dicenda sunt, continentur fere in uno genere illo quod in ἦς purum et non purum terminatur. Ex his enim constat poetas epsilon, quod in declinatu accedit, ubicunque numerum egreditur, exterminare et maxime iis quae cum κλέος composita sunt Ἡρακλέος, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέα alpha brevi finitum, quod si producitur, ex Ἡρακλέα contractum est, et adjectiva εὐκλέϊ Δίρκῃ ἀντὶ τοῦ εὐκλεεῖ κατὰ συγκοπήν Schol.

40) In II. XIII. 617. ὅσσε πέσον Aristarchus scripsit pro πέσιν et XIX. 17. ὅσσε ξεφάνθεν pro ξεφάνθην. Sic ὅσσε φάνθεν I. 200. στρεφεδίνθην XVI. 792. πλήσθεν Od. IV. 705. πλήντο Apoll. IV. 17. ubi Wellauerus πλήτο recepit quia alibi ὅσσε δέρεται, λάμπεται, ὑπέλαμπε legatur. Verum his in locis singularis a metro postulatur; ubi nihil refert, epici verbum plurale praeferunt excepto Nic. Th. 758. ὅσσε παρέστραπται, quod cum παρεστράφαται commutari poterat, ὅσσε ἐδίνθησεν (pro ἐδινθήσαν) Alex. 188. ὅσσε μάρμαιρεν Quint. VII. 464. quorum correctio perfacilis.

41) In proxime sequentibus οὐδὲ βαθυπλήξ ἄλσεσιν ἐν ζωῖς σκορπίος ἐν Κλαρίοις Bernardus εὐζωῖς corrigit; elegantius videtur ἐνδύσει.

Pind. Ol. X. (XI.) 94. *εὐκλέα κόρην, ἀκλέα πότιμον* etc.
 v. Jacobs. ad Anth. p. 905. et Spitzner. Excurs. XXII. 98.
 tum in numero plurali *νῆσοι ἀγακλῆες* Dionys. 554. *δυς-
 κλῆες* Maneth. III. 148. *εὐκλέας* Anth. VII. 301. *δυσκλέα
 λέκτρα* Man. II. 186. *μεγακλέα δῆνεα* Oppian. Cyn. II. 4.
 quo de genere unum in quotidianum usque sermonem pe-
 netravit: *Ἡράκλεις κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλειος*
ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἡρακλῆς EM. 436, 18. Hujus
 vocativi exempla allata sunt ad Phryn. 640. Sed utrum
 vocalis formae nativae excisa an diphthongo contractae
 simplex epsilon substitutum sit decernere cunctamur. Ad-
 jectivorum duo leguntur apud Homerum in accusativo sin-
 gulari *ἀκλέα* et *δυσκλέα*, utrumque sequente vocabulo cu-
 jus prima litera est vocalis, quare metrum non prohibet
 quo minus *ἀκλεᾶ* et *δυσκλεᾶ* scribatur. Hoc autem ne fiat
 studiose cavetur in Schol. Il. II. 115. sententiis variis sed
 ad unum finem tendentibus: *τὸ δυσκλέα ἐκ τοῦ δυσκλεύς·*
*ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλοιφῇ· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ-
 τίνονται καὶ προπερισπῶσιν ὥς ἀπὸ τοῦ δυσκλεῆς·* quibus
 succinit alter *κατὰ συστολὴν ὁμηρικὴν (Ὅμηρος) τὰ τοιαῦτα*
*ἐκφέρει δυσκλέα καὶ ἀγακλέα ἰωνικῶς· οἱ δὲ ἀττικοὶ ἐκτεί-
 νουσι, et tertius σνσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυσκλέα ὡς*
ἀμφηρεφέα ὁμοίως τῷ ἀκλέα ἀνδρῶν (scr. Ἄργος), ἀκλέα
ἐκ μεγάρων. Harum enuntiationum duae primores inter se
 pugnant; nam si *δυσκλέα* a *δυσκλεύς* declinatum est ut
Ἄτρεα ab *Ἄτρεύς* nulla esse potest ellipsis τοῦ ε. Quare
 haec aut diversis assignanda sunt auctoribus aut potius
δυσκλεῆς scribendum; nam neque *δυσκλεύς* cognitum habe-
 mus neque aliud hoc modo conformatum praeter proprium
Πατροκλεύς, quod Bekkerus in Phot. Cod. CLVII. 115.
 a. 4. e codd. quibusdam ascivit. In sequentibus pro *ἀγα-
 κλέα*, quo Homerus nunquam utitur, *ἀκλέα* reponi oportet.
 Quod ultimo loco apponitur exemplum *ἀμφηρεφέα* ex
 uberiore disputatione excerptum videtur, cujus hoc esset
 argumentum accusativos adjectivorum in *ῆς* exeuntium,
 quorum magna apud Homerum copia, alpha natura breve
 habere *ἀπηνέα, ἰοειδέα, νηκερδέα, πολυηχέα, πολυπενθέα,*
ἀριπρεπέ, νεοαρδέ, ac si producat in *ἀμφηρεφέα, ἀρ-*

verbo sing

ad XIII.

recisum

unctio

natur

casr

vit

κ

ρ

id arsi effectum esse; idque
 ad II. XV. 463. εὐτρεφέα: οὐκ ἀναγ-
 μοιον γὰρ τῷ ἀμνηρεφέα τε φαρ-
 εῖα. ad XII. 281. ἰαχὼν τὸ συσιέλλειν εὐκλείας καὶ
 εὐκλείας. quae adnotatiuncula eo spectat ne quis εὐκλείας
 εὐκλείας scribat more attico. Novam viam ingressus
 ad II. in Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλεῖ
 εὐκλείας et δυσκλεῖ, sed hiatus non offendit, Homerus
 ἰσχυρὸς οὐδὲν εὐκλείας quidem dicit et εὐκλείας sed nusquam ἀκλεῖς
 autem εὐκλείας quod admisit Manetho duo εἰς vocali tertiae
 ἀκλεῖας etc. Accusativis illis non-
 praeponens ἐνδεῖας IV. 32. et 340. Accusativis illis non-
 nulli addunt nominativum pluralitatis II. VI. 101. ἦμενοι
 ἀπείροι ἀκλεῖς αὐτως. Nam hoc ἀκλεῖς, quod nostrorum
 plerique pro adverbio habent, Apollonius Pron. 118. no-
 minativum esse statuit ex ἀκλεῖς conversum ut ἐπιτηδές
 et καλιμπετές ⁴²⁾, haec autem omnia a nonnullis gravi
 ἀκλεῖς etc. ob eam causam quia terminatio casualis εἰς
 acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 15. prae-
 cipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους
 εἴη διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδές, Herodianum quoque
 colligimus ἀκλεῖς pro primo casu habuisse sed accentum
 neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλεῖς
 scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen.
 Eustathius ⁴³⁾ vero diversos auctores sequens et hanc probat
 et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτη-
 δές et καλιμπετές adverbia esse consentimus, neutra in-
 digemus. Duobus illis accusativis ἀκλέα et δυσκλέα acce-
 dunt duo aliter compositi: ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως
 ἐνδεῖα ἀντὶ τοῦ ὑπερδέα συγκοπῇ EM. 778, 3. et quod Ar-
 cadius 196. huic adjungit τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυσκλέα
 Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν ἀλλὰ κατὰ
 ἔνδειαν τοῦ ἐνός ε. Adjectivum νηλής, quia syncopen per
 omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter ὑπερδέα
 vero, quod alii cum δέομαι conjunctum putant, alii cum

⁴²⁾ Ἐρῆρες ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.

⁴³⁾ Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsius Quaest. Hom. 139 sq.

nomine *δέος*, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque hujus adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt *ένδεής*, *όλιγοδεής* — *άδεής*, *περιδεής*, *ψοφοδεής* excepto uno eoque controverso *θεουδέής*, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad II. XII. 318. *οὐ μὴν ἀκλῆϊς Ανκίην κατὰ κοιρανέουσι* Schol. A. hoc adnotat: *ἀκλειῖς οὕτως· ἀκλεες* (sic sine accentu Bekkerus) δὲ *Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυσκλέα*. Pro illo Villosionus edidit *ἀκλῆεις*, in quo syncopae vestigium nullum cernitur. Aristarchus fortasse *ἀκλῆες* scribi voluit tanquam ex *ἀκλῆέες* concisum, hoc autem pro *ἀκλεέες*, quod consuetudo homerica respuit, substitutum esse putavit epsilo primo in eta mutato, ut *σπῆεσσι* dicitur pro *σπέεσι* et *ζαχρηής* nonnulli pro *ζαχρεής* acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam *ἀκλῆεις* scribere maluerit, quod ex *ἀκλεέες* contractum est epsilo primo in eta transeunte, duobus alteris in *ει*. Et si *ἀκλῆες* in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quem synaeresi, unde natus est accusativus *ἐνκλεῖας*, nam *εε* et in *ει* contrahitur et in *η*. Denique ex *ἀκλεῖες* existere potuit *ἀκλῆες* diphthongo propria in impropiam transfigurata⁴⁴). Verum de accusativo *ἐνκλεῖας* non omitenda est sententia EM. 392, 22. *τοῦ ἐνκλεῖς ἡ αἰτιατικὴ τοῖς ἐνκλεῖας καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐνκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνκλέας ἐπενθέσει τοῦ ι*. Etenim hoc *ἐνκλέας* manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum *κλέος* compositis *ε* cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujuscemodi est illud quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli, *ἀτρεά δῆμον* pro *ἀτρεῇ* sive *ἄτρεστον* tanquam a recto *ἀτρεής*, unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum

44) Hujus scripturae exemplum a Grammaticis neglectum praebet Eustathius 579, 11. *τοῦ ζαχρήεις ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ ε καὶ ι (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ η μετὰ τοῦ ι (ζαχρηεῖς). Ζαχρειεῖς et ἐνκλειεῖς Apollon. I. 869. non deterius sonant quam *σελεῖν* et *κλελεῖν* sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.*

τεμέα, εὐστρεφέα, δυσηλεγέα, id arsi effectum esse; idque confirmat etiam Sch. ad II. XV. 463. εὐστρεφέα: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ α' ὅμοιον γὰρ τῷ ἀμνηρεφέα τε φαρέτρην et ad XII. 281. ἱακὸν τὸ συστέλλειν εὐκλείας καὶ δυσκλέα, quae adnotatiuncula eo spectat ne quis εὐκλείας et δυσκλεᾶ scribat more attico. Novam viam ingressus Vossius ad H. in Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλεῖ' scribens et δυσκλεῖ', sed hiatus non offendit, Homerus autem εὐφυνέες quidem dicit et εὐφυνέα sed nusquam ἀκλεῖες ἀκλεῖας etc. quod admisit Manetho duo ες vocali tertiae praeponens ἐνδεῖας IV. 32. et 340. Accusativis illis nonnulli addunt nominativum pluralitatis II. VI. 101. ἤμενοι ἀκήριοι ἀκλεῖς αὐτως. Nam hoc ἀκλεῖς, quod nostrorum plerique pro adverbio habent, Apollonius Pron. 118. nominativum esse statuit ex ἀκλεεῖς conversum ut ἐπιτηδές et παλιμπετές ⁴²⁾, haec autem omnia a nonnullis gravari ἄκλεες etc. ob eam causam quia terminatio casualis ες acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 15. praecipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἴη διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδές, Herodianum quoque colligimus ἀκλεῖς pro primo casu habuisse sed accentum neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλεῖς scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen. Eustathius ⁴³⁾ vero diversos auctores sequens et hanc probat et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτηδές et παλιμπετές adverbia esse consentimus, neutra indigemus. Duobus illis accusativis ἀκλέα et δυσκλέα accedunt duo aliter compositi: ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ ἀντὶ τοῦ ὑπερδεᾶ συγκοπῇ EM. 778, 3. et quod Arcadius 196. huic adjungit τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυσκλέα Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνός ε. Adjectivum νηλής, quia syncopen per omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter ὑπερδέα vero, quod alii cum δέομαι 'conjunctum putant, alii cum

42) Ἐρρίηρες ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.

43) Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsius Quaest. Hom. 139 sq.

nomine *δέος*, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque hujus adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt *ἐνδεής*, *ὀλιγοδεής* — *ἀδεής*, *περιδεής*, *ψοφοδεής* excepto uno eoque controverso *θεουδής*, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad Π. XII. 318. οὐ μὴν ἀκληεῖς Ἀνκίην κατὰ κοιρανέουσι Schol. A. hoc adnotat: ἀκλειεῖς οὕτως· ἀκλεες (sic sine accentu Bekkerus) δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυσκλέας. Pro illo Villoisonus edidit ἀκληεις, in quo syncopae vestigium nullum cernitur. Aristarchus fortasse ἀκλῆες scribi voluit tanquam ex ἀκλήες concisum, hoc autem pro ἀκλεές, quod consuetudo homerica respuit, substitutum esse putavit epsilo primo in eta mutato, ut σπῆεσσι dicitur pro σπέεσι et ζαχρηής nonnulli pro ζαχρεής acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam ἀκληεῖς scribere maluerit, quod ex ἀκλεές contractum est epsilo primo in eta transeunte, duobus alteris in *ει*. Et si ἀκλῆες in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quem synaeresi, unde natus est accusativus *ἐνκλεῖας*, nam *es* et in *ει* contrahitur et in *η*. Denique ex ἀκλεῖες existere potuit ἀκλῆες diphthongo propria in impropriam transfigurata⁴⁴⁾. Verum de accusativo *ἐνκλεῖας* non omitenda est sententia EM. 392, 22. τοῦ ἐνκλεῖς ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἐνκλεδας καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐνκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνκλέας ἐπενθέσει τοῦ *ι*. Etenim hoc *ἐνκλέας* manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum κλέος compositis *ε* cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujuscemodi est illud quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli, ἀτρεά δῆμον pro ἀτρεῇ sive ἄτρεστον tanquam a recto ἀτρεής, unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum

44) Hujus scripturae exemplum a Grammaticis neglectum praebet Eustathius 579, 11. τοῦ ζαχρηῖς ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ *ε* καὶ *ι* (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ *η* μετὰ τοῦ *ι* (ζαχρήεις). Ζαχρειεῖς et ἐνκλειεῖς Apollon. I. 869. non deterius sonant quam σείειν et κλείειν sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.

ἀτρεῖες sive ἀτρήες. Quod de ζαχρηής dixi, idem valet de ἀχεής, nec satis confirmatum est ἄχρης in Schol. II. II. 269. ἀπὸ τοῦ χρω̄ ἐστι τὸ ἔχρας τὸ βαρύνειν (καὶ τὸ ἐπι-
θετικὸν χρής) καὶ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ στερητικοῦ ἄχρης, ὡς
οὗ τὸ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενές καὶ βάρους μὴ μετέχον· οὕτως
Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Parall. 82. De
Hesychio, qui ἀχρεά sive ut in cod. legitur ἄχρεα inter-
pretatur βλάσφημον ἄμορφον ἀχρεῖον λυπηρόν, dubium est
an adjectivum pluralis numeri alicubi dictum invenerit in-
tellectu adverbiali ut Tryph. 125. μοχθίζειν ἀτέλιστα καὶ
ἀχρεά (cod. recte ἄχρεα) pro ἀχρεῖον sive ἀχρεῖως. Sed
Callimachum pro βιοπλανέες usurpasse βιοπλανές Joanni
Alex. credimus; nam adverbium minus appositum videtur.
Quod Nicander Al. 164. in exitu versus posuit ἐμπλεὶς
κύμβην, si accentum attendimus, metaplasmus est pro ἐμ-
πλεον ut ἐγγλοα φλοιόν apud eundem et alia v. Parall.
180. et 245. non syncope; Hesychii glossa Ἐμπλεω ἐμ-
πλεῖς πλήρεις dittographiae suspecta est; alibi certe neque
ἐμπλής legitur neque integra ἐμπλεής, ἐκπλεής, συμπλεής
Aratus 1031. γεράνων στίχες παλιμπετές ἀπανεόνται haud
dubie adverbium esse voluit, quem intellectum habet apud
Homerum, Callimachum et Nonnum Par. XXI. 17. ut
παλιμπετές ἄλτο ραίστηρ ἄκμονος Apoll. III. 1254 ad-
jectivo solus utitur Nonnus et pluraliter quidem παλιμπε-
τές. Pro syncope, cui Goettlingius ad Theod. 243. et de
Acc. 327. perispasin genitivorum αὐταρκῶν, δυσεωδῶν etc.
attribuit, synaeresin substitui ad Buttm. 339. Ex numero
adjectivorum simplicium duo huc trahuntur; αἰπὰ ῥέεθρα
παρὰ τὸ αἰπέα ἐν συγκοπῇ EM. 37, 42. sed hoc refellitur
feminino αἰπή· alterum est ab eodem traditum p. 59, 47.
ἄλες ἄλεες ἀπὸ τοῦ ἀολλέες κράσει τοῦ αὐ καὶ ἀποβολῇ
τοῦ ἐνὸς λ ἄλλες καὶ ἄλες, quod tribus aliis locis profert
diverso accentu et spiritu clareque pronunciat id genus
neutrum esse adjectivi ἀλής id est ἀθρόος, ἀολλής⁴⁵). Ita

45) In Sophoclis Fragm. Inc. XXXV. (693 Dind.) βομβεῖ δὲ νε-
κρῶν σμήνος ἔρχεται δ' ἄλλη, quod novissime attentavit Naukias de
Aristoph. p. 140. adn. promptissimum est corrigere ἔρχεται δ' ἄλες.

syncope avolat. Nec concedenda est adverbis quae illi ex adjectivis generis neutrius nata ferunt: *ὠκέα ὠκα, σαφία γάρφα ἀνεβιβάσθη ὁ τόπος μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε· τὸ δὲ θαμὰ ὀξύτονον ἀπὸ τοῦ θαμός (θαμύς) ὀξύτονου* Herodianus Joann. p. 29. et Apollonius Adv. 563. *παρὰ τὸ ιαχέα τάχα, κρατέα κάρτα, λίγα, ὦκα· διὸ σημαιωθέν τὸ θαμὰ ὀξυνόμενον παρὰ τὸ θαμύς.* De nonnullis, quae adjectivorum adminiculo carent, disceptatur utrum hinc repetenda sint an a verbis: *ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὠκα — οὕτως ἀντία ἄντια* ⁴⁶⁾ ἢ *παρὰ τὸ ἀντιῶ ὥς σιγιῶ ἦγα, ἤρεμῶ ἡρέμα· Ἡρωδιανός* EM. 111, 50. nec disceptat Apollonius l. c. 562. sed cautius loquitur p. 549. *τὸ ἄντια παρόκειται τῷ ἀντιῶ* et fortasse omnia haec adverbia non a verbis et adjectivis derivata sed cum iis affinitate stirpis conjuncta esse credidit. Etenim natura ita est ut adverbia, quae distinctione generum, casuum, personarum carent, minus articulatim promantur quam adjectiva et verba v. Parall. 163. Sed jam tempus est de verbis aliquid dicere.

§. 9. Praesentis activae formae duo modi in sermonem incurrunt; unus est imperativus homericus *φέρετε ἀντὶ τοῦ πέρετε* Eust. 145, 24. quae syncope latius dominatur in verbo latino. Cum hoc Buttmanus Gramm. II. 320. conlert *προφύλαχθε* in H. H. quod ex *προφυλάχετε* contractum putat. Sed et *φυλάχω* analogia caret v. Techn. 57. et quod ille hinc declinatum censet *φύλαχθε* id enim *φύλαχτε* dicendum erat ⁴⁷⁾, nec apte confertur cum imperativo perfecti *ἄνωχθε ἄνωχθε*. Probabilius Schneidewinus in libello *Die hom. Hymn. auf Apoll.* p. 47. substituit perfectum usitatum *νηὸν δ' εἰς πεφύλαχθε*, nec tamen demonstrat *φου-*

46) Sic correxi vulgata *οὕτως ἀντία ἀντὶ Ἀλεξάνδρῳ*, quae Homeri verba ad aliud caput spectant. Omissum hic *ἄτρεμῶ ἄτρεμα* additur p. 165, 12. Alteram rationem sequitur Eustathius 1291, 37. *τὸ ἄναντια ἐ τοῦ ἀναντία ὥς καὶ τὸ κάπαντα καὶ πάραντα.*

47) *Συναίκτην*, quod Matthiae p. 426. aoristis, qui vocantur, synopatis adnumerat, multo ante correctum erat sed decepit etiam Buttmanum Lex. I. 16. adverbiorum *ἐπαγγδην, προπροκαταγγδην* forte oblitum.

λάσσεσθαι hoc intellectu custodiendi cum quarto casu conjungi. Si certa esset Buttmanni conjectura Gramm. II. 21. adn. Aristarchum in loco homerico πεπάλαχθαι edidisse, cum hoc conferri posset προφύλαχθε tanquam imperativus ejusdem temporis cui μὴ ὑπόδεχθε Anth. XII. 73. subjectum est. — Alter modus est infinitivus Ἔδειν ἐδέμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ ἔδμεναι EM. 316, 37. Huic similia sunt Ἔγμεν ἔχειν Hes. et ἴδμεν sive ἴδμεναι, quod modo pro ἰδεῖν accipitur modo pro εἰδέναι v. Nitzsch. ad Odys. VIII. 213. Cum ἔδμεναι Eustathius 1224, 15. contendit verbum purum ἀέμεναι καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμεναι, sed alpha longum indicium praebet contractionis, cui ζευγνῶμεν quoque subjectum esse oportet II. XVI. 145. quod Wolfius et Bekkerus asciverunt, quippe a ζευγνίω declinatum v. ad Buttm. p. 7. adn. alii ζευγνύμεν scripserunt vel ζευγνόμεν ypsilon metri causa producto. Infinitivo ἀρόμεναι non γ psilon verbi ἀροῦν detractum est ut Moschopolus dicit ad Hes. Opp. 22. sed ε psilon vocis thematicae ἀρόειν, unde ἀρόέμεναι produci oportebat et contractis vocalibus ἀρούμεναι. Detrimentum temporis syllabici bibliographi vel geminatione consonae reconcinnarunt vel ectasi vocalis, pars ἀρόμεναι scribentes, alii ἀρώμεναι. Idem ε psilon deest verbis primae declinationis ἀγινέμεναι et quod Zenodotus Homero tribuit ὀχέμεν v. ad Buttm. p. 154. s. Δινέω, remansit vero in φιλήμεναι, γοήμεναι etc. quae cum ὁμαρτήτην, συλήτην comparantur. Εἰρύμεναι ad εἶρυνι referri solet. Poeticum ἴμεν rationi multo magis congruit quam ἰέναι sed rationem vicit usus isque ita corroboratus est ut jam damnentur ἀπίναι et ἐξίναι v. ad Phr. 16. 48) ad quae scriptores vulgaris notae non conscientia veri sed respectu aliorum casuum ἴμεν, ἴτε, ἴτω deducti videntur. — Quemadmodum Technici δύνασαι a δύναται, ἔζην ab ἔζη derivatum statuunt πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου Choe-rob. Can. 864, 27. sic etiam temporibus syllaba σκον, σκες

48) Allatis adde ἵναι, quod Herodianus de Dichr. 298, 8. cum ἐξίναι copulat et ἀπίναι Anth. XI. 404. Ἐστέμεναι Odys. XXII. 470. non infinitivus est ut Kruegerus putat in Gramm. Gr. T. II. 99. sed participium verbi ἵεμαι.

auctis personam singularis numeri tertiam fundamenti loco substernunt: οἱ Ἴωνες ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου προστιθέασιν τὸ σκ ἄγεσκε κτλ. οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε καὶ χαίρεσκες Choerob. Can. 633, 23. ⁴⁹⁾ Epim. I. 376. EM. 624, 54. eosdemque pro epsilon nonnunquam alpha substituere τὸ ῥίπτασκε καὶ ἔχεσκες οὐκ ἰωνικά ἐστιν ἀλλὰ ποιητικά Epim. I. 385. Id alii a praesenti ῥιπτάσκω declinatum, alii syncope affectum dicunt v. P. II. §. 7. in primo autem aoristo hanc literam a prima et secunda persona transferri ad ultimam — προσῆλθε τὸ κεχρεωστημένον α τύψασκε Choer. l. c. Sic etiam Schol. Vict. II. III. 103. εἴπεσκε (εἵπασκε) ἀπὸ τοῦ εἶπα ὡς στρέψασκε, sed Aristarchum εἶπας scribentem I. 106. reprehendit Schol. B. εἰπῶν γὰρ αἰεὶ καὶ εἵπομι λέγομεν, quo decreto imperativum εἴπατε ab Homero non abjudicat. De aoristo, cujus propria est et peculiaris terminatio alpha, excusatio illa anticipationis satis facit, sed ῥίπτασκε et κρύπτασκε certe irrationalia sunt. In verbis barytonis, quae pure terminantur, epsilon constanter servatur, κλαίεσκε et δέυεσκε Hom. ψαύεσκε Nonn. praeter σείασκε in loco lacuoso H. H. in Ap. 403. quod e cod. pro σείσασκε repositum est. Buttmanno autem Gramm. §. 94. adn. 4. aoristus esse videtur exaeresi unius trium sigmatum mitigatus; tum quod Schol. II. XIV. 77. memoriae prodidit pro τόνδε δ' ἔασκεν nescio quem suasisse τὸν δὲ δέασκεν ἡγουν ἐδέσμευεν· sed ligandi verbum ab h. l. adeo alienum est ut suspicer correctorem illum τόνδε δ' εἵασκεν scripsisse retenta diphthongo quae in duobus aliis poetae versibus metro defenditur iota pleonastico ut Epim. I. 377, 8. ait aucta; sed hic qui sic scripsit brevem esse voluit. A verbo δέω derivatum si esset imperfectum, in paralexi haberet epsilon ut cetera hujus ordinis προθύεσκε Hom. ἀμφιθύεσκε Quint. V. 371. προῤέεσκε Apollon. III. 225. χέεσκον Sibyll. I. 111. δακρυχέεσκε Nonn. Par. XX. 57. et vocali auctum ἀμ-

49) Pro λέλασκε v. 1. γέλασκε, pro βρήσασκε, πτήσασκε v. 12. χρήσασκε, πλήσασκε supponi possunt.

πνεῖσσε Apoll. I. 231. nemo vero χέσσε dixit vel ῥέσσε. Et similiter quae aliam in syllaba prima vocalem habent τῖεσσε et ἀλλύεσσε Hom. χρίεσσε H. H. in Cer. 228. λύεσσε Quint. III. 822. βλύεσσε Apoll. III. 223. θύεσσε Hippon. Fr. XXI. πλώεσσε Oppian. Hal. V. 475. Tryph. 216. exceptis duobus homericis, ἐκέσσετο pro ἐκέστο, quod verborum in μι exeuntium flexus sequitur hisque vulgo adnumerari solet, et μνάσσετο, cui poeta epsilon subtrahere coactus est; nam μναέσσετο, quia alpha breve habet v. Techn. 11. metro repugnat. Πύσσετο ne quis pro θύεσσετο accipiat cautum est in Techn. p. 61. adm. 20. Sed huiusmodi exaeresi nonnulli etiam ἔσσε decurtatum dicunt: ὡς ἔφερον φέρεσκον, οὕτω ἀπὸ τοῦ ἔον ὥφειλεν εἶναι τὸ ἰωνικὸν ἔεσκον· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τὸ ἐν ε̄ ἐξεβλήθη EM. 381, 32. qui quum ἔεσσετο integrum esse putaret, aptius conferre poterat χέεσσε. Sed de ejectione errat. Nam ἔσσε ab ἦ (erat) tractum est correpta vocali quod fit omnibus in longam exeuntibus τίθεσσε, ἵστασσε, σιάσσε, τλάσσε quod in EM. 624, 4. affertur nescio unde sumtum, δόσσε, δύσσε⁵⁰). Ab hac analogia deficit verbi substantivi forma macroparalecta ob hoc ipsum enotata in Epim. I. 159. ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστήλλει ἐν τῷ ἔσσε· ὁ δὲ Ἀλκμῶν (Fr. LIX. 552 Bergk.) φυλάττει „ἡσκέ τις σκάφει ἀνάσσει“· Τινὲς δὲ δύο μὲν (scr. μέρη) φασὶν ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν καὶ κέ σύνδεσμος. Hoc effugio servatur tenor regulae τὸ εἶσσε κατὰ συστολὴν τοῦ ᾱ· οὕτω καὶ πάντες (scr. πάντα). Τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκ παρεγγμένα ἱακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν εἵπεσσε, φορέεσσε Schol. A. ad II. II. 832. quod verum esse probatur ipso accentu σιάσσε, δύσσε etc. Verba ejus ordinis, ad quem φορέεσσε pertinet, hanc propriam formam habere personae tertiae in σε exeunti accommodatam intelligitur ex Herodoti usu qui ejusmodi imperfecta frequentat ποιεέσσε, πωλέεσσε, paucis contra venientibus quae dialecti Herodoteae investigatores ad unam normam corrigunt v. Dindorf. §. XXIV.

50) Παρέβασσε quod Matthiae affert Gramm. 449. et ἐγάσσει, quod Thierschius p. 449. non huc pertinent sed ad βάσσω, γάσσω.

Bredov. p. 285. et 374. Brevioribus autem *κάλεσκε*, *κρά-
τεσκε* epsilon imperfecti finale subtractum esse declarant
Grammatici *ἔσκειν* ab *ἔσκεν* repetentes; quos temere de-
seruit Philoxenus si ut Eustathius refert 1642, 8. *νόεσκε*,
φίλεσκε ex contractis *ἐνόει*, *ἐφίλει* nata censuit omissio iota.
Difficilior est quaestio verborum secundae declinationis,
quae si cum illis conferuntur, recte se habent quae olim
permultis locis legebantur *ναιετάεσκε*, *ἀμφάεσκε* et quod
L. Dindorfius in Thes. T. VII. 140. A. in Hymn. in Is. I. 9.
pro *σελάεσκε* scribi vult *σελάεσκεν*. Sed illa nunc undique
extirpata sunt v. ad Phr. 583. consentientibus Grammaticis:
τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας μόνον τὸ ᾠ ἔχουσι πρὸ τοῦ σκ
βοάεσκε, *γέλαεσκε* Epim. I. 309, 25. Quod si ratum ha-
bemus, sumendum erit primos hujus paragogae fictores
γέλαεσκε dixisse ut *φιλέεσκε*, aut certe hanc formam animo
infixam habuisse, hinc autem epsilo reciso factum esse
γίλαεσκε ut *φίλεσκε* et postremo ascitu alpha pleonastici
γιλάεσκε. Hac via consulitur veterum auctoritati, qui vo-
calem syllabae *σκε* praemissam brevem esse concordi suffra-
gio decernunt, obrogatur vero Schaeferi sententiae ad Schol.
Apoll. p. 176. terminationem *ασκε* ex trisyllaba *αασκε* con-
tractam esse, quae ipsa unde nata sit tacitum reliquit. Ne-
que rursus dici poterit *αασκε* ex *ασκε* dilatatum esse eadem
diectasi qua. praesens *ἐλάα* ex *ἐλᾱ*, nam haec diectasis non
admittitur nisi monophthongus vel diphthongus, cui vocalis
brevis ejusdem soni praeponitur, ex brevi et longa con-
tracta est ut *ἐλάω* *ἐλῶ* *ἐλόω*, *ἐλάει* *ἐλᾶ* *ἐλάα*, non vero
ἐλόων pro *ἐλαον* nec *ἐλάά* pro *ἐλας* v. Techn. 184. Itaque
ex *ἐλας* (*ἤλας*) secundum artem *ἐλάεσκε* formandum erat
sed statim incessit syncope *ἐλαεσκε* et syncopae supervenit
epenthesis *ἐλάαεσκε*. Cum verbis primae et secundae de-
clinationis brevitate penultima convenit tritocliton *χεύσο-
σιον* ap. Choerob. l. c. sed vereor ne fictum sit *ἀναλογικῶς*.

Haec paullo latius disserui quia artium scriptores varia
verborum genera inter se miscent. Quae restant de tem-
poribus paragogae expertibus, paucis absolventur; unum
levissimum: *ῥσαν* (sic) *τὸ ἐπορεύοντο ἀπὸ τοῦ ἡμι τὸ*
πέμπω ῥσαν, *ποτέ μὲν κατὰ συγκοπὴν ῥσαν*, *ποτέ δὲ κατὰ*

κρᾶσιν ἴσαν Epim. I. 217, 28. quem scriptura mendosa ἴσα pro ἦσαν⁵¹⁾ in errorem duxisse videtur; alterum aequi festinatum 374, 21. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω ὁ παρατατικὸς ἦον, τὸ δυνῶν ἦέτην καὶ ἐν συγκοπῇ ἦτην· tertium ejusdem auctoris 123, 10. et Eust. 672, 37. ἐδείδειν ἐδείδισαι καὶ συγκοπῇ ἐδείδισαν. Verum ἐδέδισαν non ex ἐδείδισαι concisum est quod jure a Phrynicho exploditur mirorq. Thucydidī relictum esse, sed accommodatum perfecti δέδι inclinamentis δέδιμεν, δέδιτε, quae ut nunquam alpha recipiunt, ita a plusquamperfecto abest epsilon. Aliqua magis ad syncopen accedit infinitivus δειδίμεν, ad quē δεδιέναι eandem proportionem habet quam λέναι ad ἔμ sive ἵμεναι et τεθνάναι ad τεθνᾶναι.

§. 10. Ad formam passivam transeuntibus primum oculis incurrit secunda indicativi verborum circumflexorum persona quae in Herodoti libris duplici modo scripta plerumque integre ἐπαινέσαι, διαιρέσαι et similiter in futuro ἀποθανέσαι, λαμπρυνέσαι, sed etiam, quod minus probatur, διαιρέαι et προθυμέαι v. Bredov. 375. et futuro ἀμύνεαι Euseb. Stob. XLVI. 32. p. 309. (264.) Illis contemporaneum est πωλέσαι quatuor syllabas efficiens in oraculo apud Porphyry. V. Plot. v. 48. sed fortasse πωλεῖται scribendum epicorum more ut μυθεῖται. Apud Homerum ipsum πωλέ' cum apostropho ante vocalem legitur pro ἐπὶ λον incertum an pro πωλῆ, sed plerique praesens esse putant, quod Harlej. πώλσαι scribit bisyllabum pronuntiati; quod si praeferimus, integri πωλέσαι epsilon prius excisum est sequente anabibasmo, alterum cum diphthongo colliquescit. Ejusdem temporis est μυθεῖται ἀκράαντος O. II. 202. utriusque autem accentus disputabilis: τὸ πωλέει ἐκ τοῦ πωλεῖται γίνεται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ̄ καὶ τοῦ ῑ· δι καὶ παροξύνεται καθὰ καὶ τὸ μυθεῖται· εἰ μὴ τις αὐτὰ παροξύνειν ἐθέλει ὡς ἀναδραμόντα εἰς ὁμοιότητα τοῦ τι πτεται Eust. 1518, 60. quae anadromae suspicio profect

51) Hanc ad II. XXIII. 816. affert Eustathius ἦσαν διὰ τοῦ ἦ ἢ ἴσα ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν. Verborum λέναι et ἴναι crebra est confusio maxime mediae formae v. Techn. 191. Jacobs. ad Philostr. 373.

est ab antiquioribus, qui *δύνασαι*, *τίθεται* ex persona tertia rursus retro flexa esse fingunt Choerob. Can. 878. EM. 209, 34. cf. Koen. ad Greg. 411. et quae paulo ante de *ἔχουσες* et similibus dicta sunt. Pro illo scribi poterat *μυθέσαι* epsilo muto ut est in bisyllabo *πέλειαι*, sed melius visum vocalem quae non auditur ne oculis quidem sub-
 jicere. Itaque aut *μυθέσαι* numero dactylico scriptum est epsilo eliso aut *μυθέαι* eadem vocali vel radicitus extracta vel cum diphthongo finali contracta quod, qui accentum non retraxerunt, praetulisse videntur. Manifesta autem syn-
 cope est secundae imperfecti personae et imperativi, cujus plurima sunt exempla; primum in verbis barytonis, quorum unum legitur apud Homerum *ἐκλέ' ἐτ' ἀνθρώποις* II. XXIV. 202. non sine dissensione Ptolemaei et Herodiani: *τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσχαλωνίτης ἡγούμενος τὸ πληρὸς εἶναι ἐκλέον· οὐκ ἔστι δὲ ἀλλὰ ἐκλέο τετρασυλλάβως, καὶ εἴτε ἡ ὀξεῖα συγκέκοπται εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀρεῖται τρίτῃ ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ ὁ χαρακτὴρ κωλύει.* Ptolemaeus igitur credidit ex *ἐκλέον* per hyphesin ypsili factum esse *ἐκλέο* manente accentu ut *ἀριπτος*, *ὠκίπος* Parall. 249. et *τῆς Κλεός* pro *Κλεῦς* v. C. IV. §. 2. Herodianus vero paradigmatico *ἐκλέο* epsilon vel primae syllabae vel secundae detractum putavit et ideo antepenultimam acuit quia in temporibus verbi extrinsecus auctis accentus recedit quantum potest longissime, *ἐγένετο ἔγεντο*, ex regula universali *αἱ συγκο-
 παὶ τὸν τόνον ἀναβιβάζουσι*. Atque huic tonosi negat repugnare characterem quia vox in *εω* exit non in *εω* ut *βορέω*, cui eadem vocalis elapsa est. Itaque verba illa *οὐκ ἔστι δὲ — φυλάττεσθαι* non ut Goettlingius suspicatur de Acc. 105. ab alio quo attexta sed cum re causaque conjuncta sunt. Certissimum vero syncopae documentum est imperativus *χρέο*, quo scriptores ionici utuntur saepius. Nec aliter conformati sunt imperativi verborum circumflexorum *φοβέο*, *ἀλέο*, *ἐξηγέο*, quorum in accentu Herodoti libri plerumque concordant v. Bredov. p. 375. His simile est *αἰδέο* Theogn. 1334. dissimile vero *ἡγεο* in Choerili versu apud Aristot. Rhet. III. 14. p. 1414, 16. codicum

consensione summa munitum, idemque in duobus Anthologiae locis IX. 403. et XII. 119. ubi Jacobsius ex Schaeferi decreto ἡγέο edidit; ὑφάγχο Theocr. II. 101. Ahrensius in ἀφάγχο mutavit sed intactum mansit μίμχο in versibus Simonidi adscriptis p. 57. ed. Schneidew. His non cliticam vocalem subductam esse sed eam quae in substantia verbi continetur, cognoscitur ex imperativo tertiae conjugationis ἀναχοίμχο, quem Buttmannus Gramm. §. 105, 8. tacite paroxytonon fecit. Huic numero Herodianum etiam homericum αἰδχο adjecisse non sat clare ostendunt postrema illius scholii verba allatis proxima: τὸ μέντοι αἰδχο καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται. Hic si negationem inserimus οὐ τῆς πρώτης, ille de verbo barytono αἰδομαι loquutus est. Sin de αἰδέομαι, id negat cum κλέομαι omnibus rebus convenire; hoc nimirum est sextae barytonorum classis, illud primae perispomenôn. Ad barytonon pertinet αἰδχο ter repetitum sine ulla librorum discrepantia, ad alterum αἰδέο Od. IX. 269. ex αἰδέο contractum ut μνθεῖται et nomina κλεῖτα, εὐχρέος, quanquam Eustathius 1361, 34. id quoque ex αἰδχο factum censet ἐπενθέσει τοῦ ι καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, qui catabibasmus non apparet in imperativo ἔρειο II. XI. 611. nisi in aliquot Edd. antiquis. In accentu imperativi ἀποαίρχο II. I. 275. non omnes conspirasse apparet ex EM. 126, 18. ἀπὸ τοῦ αἰροῦμαι κατὰ διάλυσιν αἰρέο et Epim. I. 24. ἀπὸ τοῦ αἶρχο (scr. αἰρῶ) τὸ προστακτικὸν αἶρον (αἰροῦ) καὶ κατὰ διάλυσιν αἶρχο καὶ ἀποαίρχο. Hi quia λίσσχο, si cum usitato λίσσου conferatur, dissoluti speciem offert, hanc dialysin improvide ad perispomenon αἰροῦ transtulerunt. Nam quod Thierschius suspicatur in Gramm. §. 221. n. 78. hujus quoque verbi duplicem fuisse terminationem αἰρέω et αἶρω, etsi quodammodo confirmatur contagiis verborum αἶρω et αἰρῶ v. Techn. 135. tamen dubito an id ab illis significatum non sit. In accentu imperfecti ἀναίρχο Herod. VII. 16, 3. quem Brevius tacite in penultimam transtulit, codices mire concinunt. Duos verborum barytonorum imperativos homericos Grammatici duplici modo expediunt: λέλεξο καὶ κατ'

ἵποβολὴν τοῦ διπλασιασμοῦ λέξο — ἢ ὁ μέλλων λέξω με-
 ἄγεται εἰς ἐνδοσιῶτα· τούτου οὖν τὸ προστακτικόν ἐστι
 λέξο, καὶ ὄρω ὄρσο καὶ καθ' ὑφαίρεσιν λέξο, ὄρσο
 Epim. I. 265. idemque, reor, de tertio δέξο statuerunt.
 Hoc anadromae auxilium non usquequaque repudio v. Pa-
 rerg. sed illos imperativos aoristis λέκτο, δέκτο etc. appli-
 catos esse hodie convenit. De tertiis numeri singularis
 personis haec legimus: τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀντι-
 κῶν ἐστι λούεται λούται Plut. de Poes. Hom. c. XII.
 παρὰ τὸ στεῦω στεύεται κατὰ συγκοπὴν στεῦται
 Epim. I. 387. EM. 726, 34. cui quod Buttmannus T. II.
 p. 6. apponit σεῦται, differt eo quod σεῦω verbi forma le-
 gitima est, στεῦω incognita. Πόρενται rejeci in Techn.
 201. Unum hujusmodi sermonem quotidianum intravit:
 ἔσται καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔσται Epim. I. 136. de quo Eu-
 stathius 718, 3. ταύτην τὴν συγκοπὴν καινὴν κρίνουσιν οἱ
 παλαιοὶ καὶ μισητέην et p. 655, 10. rationem addit ab an-
 tiq̃uo technico traditam: οὐδέποτε γὰρ τὸ τρίτον τοῦ μέλ-
 λοντος χρωκοπεῖται παραλήγεσθαι· φωνήεντι ὥστε εἰπεῖν
 καλέσται, τελέσται. Hic igitur futuri χρῆσται, quo Her-
 mannus Sophoclem usum putat Oed. C. 504. nullam no-
 titiam habuit. Quod in exitu primi capituli de ἄλτιο dixi,
 idem valet de aliis: γέντο κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ εἴλετο καὶ
 ἀντὶ τοῦ ἐγένετο Apollon. Lex. ὥρετο καὶ συγκοπῇ ὥρτο
 EM. 826, 14. etc. Cum participio κερθεῖς Pind. convenit
 infinitivus στερεθῆμεν, quem Nansius Hesychio reddidit
 pro στερεθόμεν.

CAP. III.

D e i o t a.

§. 1. Iota in prima vocabuli parte omittere proprium
 est plebeji sermonis vitium: ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες πεῖν
 ἀντὶ τοῦ πιεῖν Herodian. Cram. T. III. 261. unde non
 longe abest Buttmanni conjectura in Ind. Anom. perfectum
 πέπωκα ex πεπίωκα factum esse; sed ut hoc a themate
 πόω repetatur cogunt nomina πόμα, πόσις, πότος et im-

perativus πῶ πῶθι. Σιάλος τὸ σάλος id est saliva Herodian. Epim. 123. et alii apud Du Cang. unde σαλός senex salivosus, sputator, de quo secus statui ad Aj. p. 237. v. Proll. 106. adn. 4. Ψαθοπλόκος pro ψιαθοπλόκος Sturzium Dial. Alex. p. 125. affert ex charta Borgiana. Eodem modo Stephanus nomen insulae corruptum esse censet: Δονουσία νῆσος εἰς ἣν Διόνυσος τὴν Ἀριάδην διεκόμισεν. Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. Sed graviores auctores Donusam vocant, cui simile nomen urbis Sicyoniae Δονοῦσσα a nonnullis Γονοῦσσα sive Γονόεσσα scribebatur cf. Lehrs. Arist. 244. Id igitur vel a fertilitate soli ductum est commutatis literis γ̄ et δ̄ ut γῆ δῆ etc. vel a motibus terrae, unde locus quidam Deli nomen Τρέμων accepisse fertur v. Bachmann. ad Lyc. 102. Haud dignum auctore refert Schol. II. I. 567. ἄαπτος Ἡραδιανὸς παρὰ τὸ ἰάπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῑ. Ineptissime vero Schol. Apoll. I. 938. ἰσθμός ex εἰσισμός conflatum dicit v. Proll. 14. Certiora iota praeteriti exempla sunt βώσεσθε ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε Schol. Apoll. I. 685. et σωπᾶν, σωπαίνειν, Εὐσωπία ἡσυχία Hes. quorum primum ut apud Pindarum scriptum est¹⁾ ita perduravit in media aetate, ut Du Cangius docet, hodieque sic dicitur σωπαίνειν, σωπαρός, omissa vocali quae et hujus vocabuli et synonymi σιγή maxime propria et nativa videtur. Ἀήν λίαν Hes. H. Stephanus syncopae attribuit, Guietus vero cum epitatico λά confert, cujus alia fuit forma λί. Ex inclinamenti verbalibus huc referendum est participium feminini generis, de quo Sch. Apoll. III. 753. τοῦ δεῖδω παρακείμενος δεῖδια, ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δειδιώς, δειδυῖα²⁾. Quemadmodum igitur ἐστός dicitur oppressa stirpis vocali principali, ita pro δεδιός dici potuit δεδός. Quod ut nunquam admissum fuerit, nec magis πεφός, tamen haud illi-

1) Hermannus in Dissert. *Emendatt. quinque carm. Pind.* MDCCCXLVII. et hoc a librariis profectum censet et σωπαίνειν, quod Hesychius e Xenophonte affert. Σωπᾶν a Du Canguio affertur, Σωπαῖος Atheniensis ab Isocrate memoratur.

2) Σμικρὴ καὶ δεδυστὴ γωνῇ Dio Cass. Excc. Vat. X. 142. ed. Lips. cf. ad Buttm. 146.

cita videtur vocalis ante diphthongum jactura, neque adeo mirum foret si qua *περυσία* occurreret. Sed multo incredibilius est eam etiam tum elidi potuisse quum sequeretur consona. Cujus syncopae quae afferuntur exempla, omnia aut manifesto ementita sunt aut e conjectura pendent: ἀπὸ τοῦ κινῶ κινήμη καὶ κατὰ συγκοπὴν κνήμη· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Φιλόξενος Theogn. Can. 88, 16. cui de Herodiano aegre credo. Παρὰ τὸ ἰδίῳ ἐστὶ τὸ ἐνίδιος καὶ ἐν συγκοπῇ ἐνίδιος Sch. Od. XX. 204. Τὸ ἔσπετε γράφεται καὶ ἔνσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπὴν Schol. II. II. 484. παρὰ τὸ εἶδω ἰδμων ἰδυονία καὶ αἰδυονία καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδυολή ή ἄγνοια EM. 17, 49. quod alii Glosso-graphorum aliter scribunt et ad *δυός* referunt, sed optimum factum erit ad numerum rejicere ignorabilium. Postremo quod Goettlingius de Acc. 139. proposuit nomen creticum *μυῖα* sive *μύνα* a proprio *Μίνως* derivatum esse, hoc minus probabitur quod hujus iota longum est. *Μναρός* *μαλικός* Hes. idem esse videri ac *μνιαρός* dixi in Techn. 29. Sed pro *πέσμα* *πίσμα* ἢ *μίσχος* Hes. Schneiderus ad Theophr. T. III. p. 144. emendat *πεῖσμα*. Compositorum partem alterutram iota principali destitui nonnulli sibi persuaserunt exemplo commenticio: *Πόλυβος* *συγκοπῇ* καὶ οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο τοῦ υ, ὥφειλεν εἶναι *Πολύβος* ὡς ὠκύπος. Προπαροξύνεται τοίνυν· ἢ ἀπὸ τοῦ *Πολύβους* *συγκοπῇ* ἢ ἀπὸ τοῦ *Πολύβιος*· περὶ παθῶν EM. 680, 58. Nomina cum πούς composita plerumque servant accentum ab Herodiano praescriptum ad II. IX. 505. *ἀργίπος* ὡς *ἀελλόπος*, neque adjectiva solum sed etiam *Οιδεύς* Anth. VII. 429. aliquando tamen vacillari ostendunt loci in Parall. 249. allati, quos si ad regulam corrigimus, tamen his exemplis, quae omnia sunt poeticae consuetudinis, non prohibemur credere nomini vulgatissimo *Πόλυβος*, quamvis pariter decurtato, accentum diversum redditum esse; quare ut *χειμάρης* pro *χειμάρους*, sic *Πόλυβος* ex *Πολύβους* potius quam ex *Πολύβιος* ortum esse statuem. Hinc aucta sunt *Εὐβοίος* et *Πολύβοια*.

§. 2. Syllabas principali subjacentes si scrutamur, ante omnia in quaestionem venit iota quod ante et post se con-

sonam habet, quale est in nominibus propriis typo patronymico percussis, Ἀρχωνίδης, Καλλωνίδης etc. His enim saepe detrahitur nec solum in boeoticis sed etiam vulgo Λεωνίδης v. Keil. Anall. 147. Ἀρχώνδας, Φρυνώνδας, Διώνδας, quorum nonnulla ad Athenienses transierunt. Cetera hujus syncopae exempla non ejusdem sunt auctoritatis. Nam quod in EM. 696, 4. affertur πυκνός ἐκ τοῦ πυκνός, adeo incertum est ut contrarium dici possit, trisyllabum successisse bisyllabo. Παιδνός veteres non ex παιδινός ortum dicunt, cujus simulacrum est nomen laconicum Παιδίνος παιδίσκη Hes. sed a verbo παίζω ut ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυνδνός Sch. II. V. 683. Nec tamen dubium habet amissione vocalis adjectiva nonnunquam substantiva fieri: πύρνος ἐστὶ πύρινος ψωμός ἀπὸ τοῦ πυρός ὁ σίτος Schol. Od. XV. 432. θάμνος γίνεται ἐκ τοῦ θαμνοῦ τὸ συχνόν V. 471. cui convenit latinum *densetum*; θαμά tamen et θαμνός de rebus densis spissisque non dicitur. Andronymicum Ἀλκμάν ab ἄλκιμος repetit Eustathius in Prooem. Pind. p. 13. atque haec est una ex tribus sententiis, quas Herodianus proponit apud Theogn. Can. p. 26. Choerob. Can. p. 271. ubi in hunc modum disputat, nomina in *αν* exeuntia aut pura esse ut Παιάν, aut ante terminationem consonam simplicem habere ut Λυκάν, aut etiam duas easque vel in syllepsi ὡς τὸ ἰδυάν (σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον) vel in diastasi ὡς ἐν τῷ Πόρθαν, "Ἑλλαν" sed nunquam tres praeter Ἀλκμάν ὅπερ σεσημειώται ἔχον τρία σύμφωνα. Καὶ δηλονότι πλεονασμός ἐγένετο συμφώνων· εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἀκμήν, πεπλεόνακε τὸ λ, εἰ δὲ παρὰ τὴν ἀλκήν, τὸ μ. Εἰ δὲ παρὰ τὸ ἄλκιμος, ἐν συγκοπῇ γέγονε·

3) Theognosti verba haec sunt: ἡ καθαρεύει ὡς Ἰάν, ἡ ἐν ἔχει σύμφωνον ὡς Λυκάν, Ἀκάν, ἡ δύο κατὰ σύλληψιν ἰδυάν, ἡ κατὰ διάστασιν πορμάν, Πελλάν. Sicut ἰδυάν pro ἰδυων, ita Λυκάν pro Λύκων vel Λυκάων accipi potest. Pro Ἀκάν fortasse Ἀκάν scripsit vel Ἀλγάν· pro πορμάν nihil succurrit praeter Ἐρμάν, quod affertur in Gud. 530. et latet in vitiosa scriptura Παρμάν Choerob. Orth. 263, 27. et Πορθάν Can. 271, 3. hoc est Πορθάων, nisi fallor. Remotius est ἀρμάν ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον ἐν τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ EM. Κάρβαν ex Καρίβαν contractum esse minime persuadet.

τὸ (τῷ) γὰρ κύριον εἶναι τὸ ὄνομα οὐκ εὐθύνεται ὑπὸ τοῦ τημαίνοντος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου· qui cum pari cautione iudicat de feminino: Ἀλκμήνη παρὰ τὴν ἄλκην ὡς Ἀλκμων Ἀλκμάων, ἢ παρὰ τὴν ἄκμήν· οὐδὲν γὰρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον· κύριον γὰρ ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον· οὐ δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 66, 20. Ut a νέος νεάν, Δαρκεῖος Δαρειάν, sic ab ἄλκιμος duci potuit Ἀλκιμάν et Ἀλκμάν. Ab eodem nomine ἄλκή profectum est Ἀλκμαῖος ιανίσκος Hes. cf. Proll. 167. et 269. adn.

Venio nunc ad iota quod vocalibus appositum est. Hoc si diphthongo excipitur, veteres ipsi contractionem admittunt τὸ ὕγεια κατὰ κράσιν τοῦ ι καὶ τῆς ει γίνεται ὕγεια ὡς τὰ Ἀπολλωνίεια Ἀπολλωνεῖα Choerob. Orth. 270, 8. EM. 774, 32. ubi Ἀπολλώνεια scriptum est retento accentu adjectivi Ἀπολλώνειος Apollineus. Καπετώλιον Εἰρηναῖος προπαροξύνει διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ Καπετωλεῖον καὶ ἐν συναιρέσει Καπετωλεῖον Steph. quod in cod. Rhed. Καπετώλειον scribitur sed parum accurate; nam synaeresis sive proprio nomine crasis properispomenon efficit; sed eadem scripturae inconstantia in plerisque templorum solemniumque vocabulis v. Phryn. 370. Ἀπολλωνεῖον a primitivo Ἀπόλλων inclinatum est ut Ἀμμωνεῖον⁴), ὕγεια vero contractum ex attico ὕγεια. Proparoxytona Ἀσκληπεια, Διπόλεια et Ἰλεια Diog. L. V. 67. quod in Ἰλεια mutatum est, si recte scripta sunt, anabibasmus vocationis synopae asserit, ad quam nihil refert quam diphthongo iota excipiat ει an αι an οι an alia; contrahitur vero cum una ει, quicum similitudinem habet maximam, ut in ταμεῖον, νεανεία, κυρεία, ἀλεία v. Parall. 28. Horum ultimo convenit masculinum ἀλείς ἀντὶ τοῦ ἀλιεῖς Zonar. 133. nisi iota a librariis neglectum est, quibus imputantur Λάειος φόνος Suid. Γόργεια ῥήματα etc. A σκορκεῖος unum proficiscitur adjectivum σκόρπειος latinumque scorpaena. A

4) Cod. Vatic. EM. 75, 9. F. Ἀμμωνεῖον, Δημητρεῖον, Ἀπολλωνεῖον, quae ap. Stephanum aliter scripta sunt, Ἀμμώνειον, Δημήτρειον, Ἀπολλώνειον, sed libri variant. Nomina urbium mantissae illius auctor omnia a Stephano sumsit.

ceteris nominibus in *ιος* desinentibus *κριός*, *κωβίος*, *Κίος* etc. adjectiva in *ιος* nulla originem habent. — A propriis in *ιος* exeuntibus quae declinantur substantiva in *ειον* Theognostus Can. 129, 15. docet partim e genitivo puro fingi ut *Σεραπειον*, partim e spissiore *Θειίδειον*, quod unum genus probat Herodianus qui dicitur in Anecd. Oxon. 252, 5. *ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπειον καὶ Ἰσειον* etc. sed convenit hoc cum adjectivis *Σμιράμειος* et aliis, quorum terminatio *ειος* consonae substantivi indeclinati *Σεραπ* —, *Ισ* — sine interventu vocalis catalecticae attexta videtur v. P. II. c. 1. §. 2. — *Στερεμνώδης* aut consueto more corruptum aut a *στέρεμνος* derivatum est, quo Hesychius ad explicandum *τέρεμνος* utitur. — Patronymicorum in *ιδης* exeuntium et propriorum, quae typo patronymico percussa sunt, scripturam duplicem indicat Choeroboscus Can. 136. EM. 437, 56. *τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὡς γινόμενα πατρωνυμικά διὰ τοῦ ι γράφονται Μινωίδης Ἡρωίδης καὶ ἐν συναιρέσει Μινώδης Ἡρώδης* ⁵⁾ hoc est *Ἡρώδης*, ut passim legitur in codd. et Edd. antiquis, et *Ἡρωδιανός* v. Meinek. ad Choliamb. p. 152. sed non raro iota, quia ineffabile est, praetermisso *Ἡρώδης* in Inscr. Herodis Triopica, *τὰ Ἡρωδία* in Tab. Heracl. v. Keil. Syll. Inscr. Boeot. 58. Eodem scripturae divortio separantur nativa *Πολυπαίδης*, *Σθενελαΐδας* et contracta, quibus eadem vocalis saepe eximitur *Γράδης*, *Ἀγελάδας*, *Ἀκονσιλάδας* (omiss. in Thes. Iamb. V. P. XXXV. 216. (526.) *Νικολάδης* v. Meinek. Delect. 114. Sic etiam terminationis hypocoristicae *ιδιον* vocalis prima, quae clare apparet in *ναΐδιον*, *γραΐδιον*, saepe obscuratur synaeresi *γρῆδιον* huius autem obliti plerique scripserunt *γράδιον*, *ἐλάδιον*, *σπηλάδιον* ratione falsa quod diphthongum primitivorum *γραῖα*, *ἐλαιον* in alpha mutatam putarent, huic autem catalexin bisyllabam *διον* attextam

5) Quod Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. I. 1. p. 37. contendit *Ἡρώδης* e composito *ἥρωειδής* contractum esse ut *πυρρώδης* ex *πυρρῶειδής*, utrinque falsum est. Nam contractioni, quam Matthiae quoque Gramm. I. 284. defendit, quum accentus repugnat tum species ipsae; οἱ enim vel in οἱ contrahitur omissio epsilo vel in οὐ neglecto iota v. Diss. III. C. III. §. 7.

esse, quae omnino nulla est. Hoc qui refert in EM. 39, 41. idem refellit his verbis *γράφειον* σὺν τῷ *ι* ἐπειδὴ αὐτὸ *γραῖδιον* ἔχει τὸ *ι*, hoc autem vel a genitivo *γραός* derivatum est vel a recto *γραῖα* omissa diphthongi vocali conjunctiva ut ab urbis nomine *Γραῖα* γῆ *Γραῖκή*, ab ἀρχαῖος ἀρχαῖκός etc. v. ad Phr. 39. Cum *γράφειον*, cui iota rectius subscribitur, Buttmannus Gramm. II. 442. componit *κράδιον* tanquam id quoque *κράδιον* scribendum sit, sed valde errat; nam hoc longum quidem alpha sicut *ἐλάδιον* sed aliam paragogen habet *αδιον*, quam sermo in senium vergens nominibus diverse terminatis affinxit *κεφαλάδιον*, *πηγάδιον*, *ὄσφραδιον*, *σκηνάδιον*, *σημάδιον*, *ὕφραδιον* et alia v. Proll. 353. Hujus generis unum *κράδιον* auctorem antiquum habet Aristophanem in *Pluto* sed reprehenditur ab Atticista Anecd. Bekk. 103, 13. *βαθράδιον* vero, quod ex alia ejusdem poetae fabula affertur *Fragm.* Vol. II. 1156. codices Pollucis omittunt, Bekkerus in *βαθρίδιον* mutavit; pro *ψηττάδιον* in *Anaxandr.* Fr. Vol. III. 172. metri causa *ψηττάριον* substitui. *Γήδιον* illis temporibus, quibus vetus orthographia adhuc viguit, sic enuntiatum esse ut iota quamvis obscure audiretur, declarat Didymus in EM. 230, 4. quum id ex *γείδιον* ortum dicit synaeresi et ectasi σὺν τῷ *ι*, et Apollonius Adv. 586. his verbis usus τὸ *γήδιον* ὑποκορίζομενον ἐφύλαξε τὸ *η* τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν ἕως τὸ *ιδιον* μεταλαμβάνομένου ⁶⁾. — Iota hujus terminationis cum eo quod antecedit, in unum sonum confluit longum *κρίδιον*, *βιβλίδιον*, *δικαστηρίδιον*, *δεσμίδιον* Damocr. ap. Galen. Antid. I. 94. ⁷⁾ quod si *ι* breve haberet, a *δεσμός*

6) Πηγῆδιον ἢ μικρὰ πηγὴ Suid. pro *πηγίδιον* scriptum est errore manifesto. Sed a *μνή* Graeci fortasse duxerunt *μνείδιον* sive *μνάδιον*, *μγήδιον*, hinc *μνεδάριον*, ut *λήδιον* *ληδάριον*, quod aliter solvi nequit.

7) Ex his cognoscitur mensura similium, quibus poetica auctoritas leest *κορασίδιον*, *γυμνασίδιον*, *ὕφαριδιον*, *βιβλιαρίδιον* sive *βιβλαρίδιον*, *σφαρίδιον* (omiss. in Thes.) Pallad. in Hippocr. de Fract. p. 279. Sed ambigua sunt quae ad duplex principium referri possunt *θηρίδιον*, *λατίδιον*, *ποιτηρίδιον*, quod si iota breve habet, a *ποιτήρ* derivatum est; *ρυσίδιον* vero, quod Photius s. *Οικίδιον* attice produci refert, a *ρυσάριον*. Disparia componit Dobraeus ad Rann. 1336. ed. Lips.

repeti deberet ut *γλανκίδιον*, *χοιρίδιον*. Longum a *δῶςμιον* processit ut a *κωβιός κωβίδιον* in Sotadis ejus secundam syllabam ab Anaxandride correpta dubitat Meinekius Vol. III. 172. Si quis tamen co syncopae crimine liberari non potest; nam primitivi *βος* sive *κωβός* haud novimus, neque alia defension relinquitur nisi sic statuimus ex duobus iota non illidisse quod est terminationis *ιδιον* primum, sed p *κωβιός* ultimum. Id certe fit ubi nomina in *ιον* e in *αριον* transeunt *ζῳρίδιον* *ζωδάριον*, *κῳρίδιον* *κωδάριον* jus catalexis alpha breve esse constat Proll. 258. V quae in *συτίδιον*, *πτυτίδιον* inter se contingunt, plei in unam compinguntur syllabam longam ita ut iota modo percipiatur specie omissa *βοτρώδιον*, *ἐχθρίδιον*, *μυτίδιον* καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ *ι* *μύδιον* διὰ τὸ μηδέπω μετὰ συμφώνου εἰρίσκεισθαι Theogn. 121, 27. Sa caeca, ut ita dicam, synaeresis saepe fefellit Gramm ὅτε ἡ τελευταία σύλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου φωνήεντος ἤρξατο, τότε διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παμυός *μύδιον* EM. 241, 48. Verum paragoge ista cocticia est, *μύδιον* haud dubie ypsilon longum habetque similia *δικτιδίον*, *ὀφρύδιον*, *σμινύδιον* etc. qui poetis intacta, ex sola analogia judicari possunt. *Ἐ* in Archestrati versibus Athen. VII. 311. C. secunda ripit sed emendatur a Porsono. *Βούδιον* et similia veterum consuetudinem ficta esse ostendi ad Phr. Meinek. Com. Fr. Vol. II. 393. Altera deminut species, cujus exempla sunt *ραῖσχος*, *μυῖσκη*, nulla tione tangitur nisi antecedit iota ut a *παιδάριον* *ρίσχος*, nam quod pro *θύσκη* *thuribulum* nonnunc scribitur *θύσκη*, hoc nomen a *θύς* derivatum, non nutritivum est; *μύσχος* et *γύσχος*, quae Arcadius affert, propria esse videntur, quibus Herodianus Mon. 41. prius diverse scribens *Ζύσχος*. Incorrupta manet etiam minatio *ινος*, *γῆινος*, *δρῆινος* etc. nisi qua cavetur eut a *λείριον* nascitur *λείρινος* sive *λίρινος*, ab *εἰριον* e Proll. 246. παρὰ τὸ μελία γίνεται μελίινος καὶ σιμέλιινος καὶ πλεονασμῷ μελίινος EM. 582, 23. se

tamen syncope dici nequit, quia *μελλίνος*, quod Schneiderus ad Theophr. T. V. 41. analogiae causa praetulit, nusquam invenitur; nam in Schol. Did. ad Il. V. 655. unde in Thes. affertur, *μελείνος* legitur idemque reponendum in Schol. Did. ad Od. XIV. 381. quod Buttmannus omisit; de trope dictum est C. III. §. 3. A nominibus ejusdem generis *ἀρία*, *φουλία* etc. metusiasmica non finguntur nec a neutro *ῥον* simplex *ῥινος* sed tamen a composito *λευκόιον*⁸⁾ descendit *λευκόινος*, quod *λευκοίνος* dicendum erat iterato iota sicut Dioscorides Mat. V. 119. p. 785. a masculino *ῥός* duxit *ῥῖν*, quae est propria verborum imitativorum terminatio, Heliodorus vero consultis auribus ab *ῥον* finxit *ῥάζειν* ut *ἑκπιάζειν*, *χιιάζειν* et *διαστί*⁹⁾. Nominis solitarii *γῆ* Stephanus triplicem flexum indicat *γῆιος ἀφ' οὗ καὶ γῆιτης καὶ γῆινος*. Hoc frequenter legitur, substantivum semel in cod. Laur. Soph. Trach. 32. ubi bisyllabum est ac vulgo quidem sine *ι* scriptum; Hermannus vero edidit *γῆιτης* iota longo cum vocali protactica contracto, quod quum rarissime fiat, tum hoc loco evitari potest retenta quae diu valuit scriptio *γῆιτης*. Quae supra syllabam sunt nomina in *ῆ* exeuntia terminationem bisyllabam accipiunt omisso eta finali *ἀστεροπητής* etc. v. ad Buttm. 430. sed *γῆ*, quia eta thematicum abjici non potuit, monosyllabam ut *βούτης* et *ναύτης*, cui affine *νηίτης* *navita* convenit trisyllabo *γῆιτης*¹⁰⁾.

Proxima quaestio est de iota quod antecedit vocalibus. De hoc saepius agit Herodianus; primum ad Il. I. 464. *τὸ μῆριον ἐντελέστερον τοῦ μήρου· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ γέγονε*. Tum ad XV. 320. Aristarchum refert *κατ' ἐνώπα*

8) Puncta diacritica, quae in dies magis obsolescunt, his quoque nihil opus esse ostendit accentus. Nam si *ο* et *ι* in unum confluerent, aut *λευκόιον* scriberetur aut *λευκοῖον*. *Λευκόιος* si in usu esset significaret *τὸν λευκὰ ἰα ἔχοντα* sicut *πολύμνιος* ὁ πολλὰ *μνία* ἔχων, sed auctor in dubio.

9) *Λίος* nonnulli dixerunt distinctionis causa v. Parall. 23. *Χίος* Brunckius posuit in exitu pentametri Anth. XI. 235.

10) Sic a *βούς* ducendum erat *βοῖτης* sed vicit diphthongus primitivi ut in *βούδιον* (pro *βοῖδιον*) *μνούδιον* et in alio monosyllabo *γῆ γῆ—της*, *γῆ—θεν*, quod Apollonius 601, 3. parum apte cum *ἀρχῆθεν* comparat.

scripsisse ἀπ' εὐθείας τῆς ὥψ, sed magis sibi placere pro-
 paroxytonon κατένωπα ὡς κατέναντα ἵνα ἢ ἀπὸ τοῦ κα-
 τενώπια κατὰ συγκοπὴν ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα, Ari-
 starchi autem scripturam defendi posse si ἐνώπα ex ἐνω-
 πὴν transfiguratum dicatur ὡς τὴν ἰώκην ἰῶνα εἶπε μετα-
 πλάσας¹¹⁾. Tertio in EM. 714, 50. σῖτα ἢ ἐκ τοῦ σῖτος
 μεταπεποιήται ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.
 His supervenit interpretatio ignoti auctoris ὥσπερ μῆρα,
 οὕτω καὶ σπαρτία σπάρτα κατὰ συγκοπὴν, (ἢ) ὡς ὑποκο-
 ριστικῶν EM. 722, 46. Hoc σπαρτία sine dubio demina-
 tivum est; et σιτία quoque, quod Homero pariter ignotum,
 huic generi, quo particulae rerum significantur ut χρυσίον,
 χαλκίον, σιδήριον, non alienum habemus; a μηρία autem
 utrumque hoc differt quod supra quotidianum sermonem
 non ascendit. Illud vel a masculino μῆροί denominatum
 est intellectu mutato vel a neutro μῆρα ut ἑπαντα ἑπανύλα,
 ἔλωρα ἔλώρια aliaque paraschematista. Κατενώπιος non
 legitur ac ne ἐνώπιος quidem atque Herodianus ipse syn-
 copen non pugnacissime defendit. Κατέναντα dubium est
 num modo accentus signandi causa apposuerit, an quod
 huic quoque iota surreptum putaret ut EM. 111, 54. ὥσπερ
 ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὠκα οὕτω καὶ ἀντία κατὰ συγκοπὴν
 ἄντια. Verum hoc genus adverbiorum unde et quomodo
 natum sit supra ita explicatum est ut syncopae nullus re-
 linquatur locus. Tribus illis substantivis pluralibus acce-
 dit στόμα pro στόμα usurpatum a Nicandro Al. 120. κα-
 θαρίδες δειγμὸν τέχονσι περὶ στόμα νεῖατα γαστρός, si id
 recte interpretatur Scholiasta ἐκ τοῦ στόμα κατὰ συγκοπὴν
 γίνεται στόμα ὡς μηρία μῆρά¹²⁾. Etenim os ventriculi

11) Pro ficticio metaplasmo finxi nominativum ἐνώψ i. q. ἐνώψ
 Parall. 169. cf. Lehrs. Arist. 310. Pro δουίεσσα ἐνωπὴ et ἐνωπὴ quod
 codd. et edd. veteres exhibent Oppian. Hal. IV. 358. Schneiderus po-
 suit ὀπωπὴ sed idem in Nic. Th. 274. ἀμυδρόεσσα ἐνωπὴ e Goettl. edi-
 dit pro ἐς ὠπὴν. Cum verbis ejusdem poetae Fr. II. 3. χρυσὸν εἰς ὠπα
 προσειδὴς convenit homericum θεῆς εἰς ὠπα ἔοικε.

12) Hoc accentu; apud Homerum semel μῆρα integrum legitur Od.
 XIII. 26. ubi in Schol. μῆρά scriptum est; saepius accisum μῆρ', quod
 et pro μῆρα accipi potest et pro μῆρα ex eorum opinione qui ἀβλήρε'

Nicander saepius nominat *στόμιον* et non adeo difficilis persuasio poetam doctrinae ostentatorem ea quae Grammatici de *μῆρα* et *μηρία* constituissent et cognita habuisse et sibi ad imitandum proposuisse. Nisi potius probata eorum opinione, qui *κρέα* et *κέρα* ad apocopen revocarent, *πόμα* pro *στόματα* posuit. Sed fortasse haec scholae artificia aspernatus nomini illi per epexegetin adjunxit *νείατα παστρός*, quumque duo sint ventris orificia, unum superius cui nomen est *στόμαχος*, alterum inferius quod *πιλωρός* vocatur, hoc, quod praecipuo cantharidum potu affici constat, declaravit appositione vocis *νείατα ἴμα*. — *Φραγρία συγκοπὴ καὶ ἐκπάσει γρήγρη* EM. 799, 50. quod refellitur similibus metaschematismorum exemplis plurimis. A *βακτηρία* sive *βακτήριον* ducendum erat *βακτηριεύειν*, sed pro hoc scriptores christiani asciverunt *βακτηρεύειν*, iidemque sacramenta, quae ab antiquis *σιδήρια* vocantur, *σίδηρα* dicunt seu per syncopen seu genere masculino in neutrum mutato Proll. 21. quo dativus *σιδήροις* ap. Theophr. Hist. IX. 4, 4. Theocr. XXI. 49. referendus videtur. — Duplici syncope corrupta sunt adjectiva *ἐννεάχιλοι* et *δεκάχιλοι*: ratio enim poscit *ἐννεακισχίλοι* etc. eaque a recto aberratio Aristarchum permovit ut *ἐννεάχειλοι* — scriberet, quod si cum *χειλος* compositum putavit, sui oblitus est, sed fortasse pro *χίλοι* credidit *χειλοι* dictum esse ut *μείζων* pro *μεγίων*, *γονός* pro *γόνος* aliaque in Diss. de metathesi dicenda. Tertium est *πότνα ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπὴν* Schol. Od. V. 215. cui contra dicit Buttmannus Gramm. I. 256. *πότνια* derivatum esse a bisyllabo ¹³). Eadem ratione explicatur *πτολιπόρθιος* quaeque alia in Diss. III. c. III. §. 1. promentur. *Νήγαλα* pro *νηγάλια* positum est in versu Sibyllae Phleg. Mirab. c. X. v. 60. quo exemplo etiam *ἀπόφωλα γένεθλα* Maneth. IV. 316. et dativus *Ἀστέρην το Ἀστερίω* Lycophr. 1301. in quibus codd. consentiunt,

scripserunt VIII. 178. et *κῆρ* Theocr. II. 101. quod omnes codd. praesent, et similiter alia v. Parall. 198. adn. 13.

13) Probat hoc Hermannus ad Eur. Bacch. 367. additque *πότνα* utinammodo vocative dici; sed nominativus legitur in H. H. in Cer. 118. Agath. Anth. X, 68.

adversus criticorum cavillationes defenduntur. Pro ἀπὴ-
δαλον πλοῖον Aristot. de Incess. Anim. X. 710. a. 8. codd.
aliquot ἀπὴδάλιον praebeant servato iota quod in huiusmodi
synthesis retinetur πλησίστιος, εὐήτριος, εὐίσχιος, φιλόργιος.
Quod vulgatum est, cum oblitterato nomine πῆδαλον com-
positum videtur. — Aethiopes Oppianus saepius sic, semel
Αἰθιοπες vocat Cyn. IV. 199. fortasse ad repraesentandum
etymon graecae inventionis αἰθιοψ. Dionysius Per. 38.
Αἰθίοπιον πέλαγος quod in codd. nonnullis plene scribitur
Αἰθιόπιον iota obscurius prompto ut in bisyllabo Πηλιάς
et similibus. Eadem synizesi nomen ὀργιαστήριον versus
heroico aptari poterat sed Nicander maluit scribere ὀργα-
στήριον. Gentilicii Ἐλεσίνιος casus ii qui in ὦν et οῖς
terminantur, nonnunquam eo versus loco positi sunt ut aut
prius iota corripendum sit v. Proll. 242. aut alterum syneo-
phonesi levandum, quod praefert Ahrens Dial. Dor. 442.
adn. 3. Dindorfius vero ad Iph. A. 194. ne scribendum
quidem censet. Apud Grammaticos Byzantios non raro
παιγνήμων scribitur iota ante longam vocalem omissa.
Cum θηριώδης, λειριώδης, παιγνιώδης etc. discordat θει-
ρώδης (omiss. in Thes.) Aristot. de Plant. VII. 826, 2. cum-
que ὀφιώδης pugnant μαντιώδης, παρδαλώδης et nonnulla alia
quae hic repono infra resumturus. — De verbis huc refertur
εὖιος εὐιάζω βάκχιος βακχιάζω καὶ εὐάζω συγκοπῇ EM.
388, 35. et quod aequè alienum est ἔσθω κατὰ συγκοπὴν
ἀπὸ τοῦ ἔσθίω Sch. Od. VI. 249. Ἠπήσασθαι et ἡπιῶν
si ejusdem stirpis sunt, tamen non idem indicant et
φρυσίῳ quoque significantius est quam φρυσῶν simileque
desiderativis v. ad Buttm. 390.

§. 3. Iota quod in synthetorum parte priore nonnun-
quam deficit, aut litera connexiva est ex o micro conversae
aut ad terminationem primitivi pertinet. Illud nobis in
cogitationem venit propter Κάλλαισχος, καλλωπίζειν et
καλλιερεῖν¹⁴⁾ quae quum ab aliis sic compositis κυδιάνειρα,
ὀρίπλαγκτος etc. discrepant, tum etiam a congermanis
Καλλιόπη, καλλιουερεῖν, καλλιώνυμος. His accedit Κάρμο-

14) Iota breve esse non constat sed veri simile est.

ρος ὁ κηρὶ μεμορημένος Hes. quod alibi κηριτρεφής dicitur nisi hic falsam scripturam pro vera κάμωρος sequutus et quomodo potuit interpretatus est. Ad alterum genus nos devocat EM. 303, 46. παρὰ τὸ ἔριον καὶ τὸ πέκω γίνεται ἐριοπόκος καὶ συγκοπῇ εἰροπόκος¹⁵). Hoc quidem diversam originem habet ut εἰροκόμος ἀπὸ τοῦ εἶρος Epim. I. 153. cum ἔριον vero compositum est ἐριοπώλης. Eodem modo differunt ζωνιοπλόκος, σχοινιοστρόφος, ὄριοθέτης, θηριοστρόφος, βιβλιογράφος et ὄροθέτης, θηροστρόφος, βιβλογράφος, quod Atticistae una cum ζωνοπλόκος rejiciunt¹⁶). Quae vero unam habent terminationem ιον, vocalem propriam, quoad sermo graecus integritatem suam retinuit, in compositione servarunt constantissime ὀργιοφάντης, πηδालιοῦχος, θεμελιοῦχος, μυστηρίαρχος, δακτυλιοθήκη etc. Sed plebejæ dictionis negligentia iota nonnunquam elapsum esse non dubium relinquunt Atticistarum interdicta: βαλαντιοκλέπτης οὐ βαλαντιοκλέπτης καὶ βαλαντιοτόμος οὐ βαλαντιοτόμος Thom. et exempla novitiorum auctorum ποτηροθήκη, ποτηροπλύτης¹⁷), ἐρειποτόπιον, εὐτυχοφόρος, κρανοκολαπτης ὁ καὶ κεφαλοκρούστης καλούμενος Schol. Nic. Th. 764. et seplasiae nomen μελανθέλαιον id est oleum ex melanthio confectum; sed pro ἱματοουργική, quod Pollux VII. 208. e Platone affert, nunc utrique substitutum est ἱματιουργική, huic e codd. alteri tacite, eodemque modo sanatur ἱματογύλαξ in Gloss. Graecol. ναῦς ἱματηγός Theophr. de Lap. Fr. II. §. 68. cum glossematico ἱμα compositum videtur. Pro δακτυλογλύφος Diosc. Mat. V. 165. p. 820. Albertius correxit δακτυλιογλύφος. A diversis prin-

15) Proparoxytonon est in Gud. 170, 40. et sic correxit Goettlingius in Hes. Opp. 234. ubi est ovis epitheton; paroxytonon potius τὸν εἰροπόνον sive lanarium significaret.

16) Pro χρυσοπλύσιον Strab. V. 328. Coraes reposuit χρυσοπλύσιον ex alio loco III. 146. nullo ad lectores indicio; id sane aptius videtur sed a Kramero tamen receptum non est. Ἀργυροθήκη et ἀργυριοθήκη perinde probari possunt. Μήνιγξ χοροειδής Galen. Isag. p. 710. T. XIV. corruptum videtur e χοροειδής, quod alibi legitur.

17) Ποτήρ poetice dicitur pro ποτήριον ut λουτήρ pro λουτήριον, sed hinc illa non repetam.

cipiis orta sunt *κωμωδιοποιός* et quod Atticistae praeferunt *κωμωδοποιός* cf. Schneider. ad Plat. Civ. X. 235 sq. *Ἑνωμοιάρχης*, *ἐκχειροφόρος*, *μηροκατεῖν* ad significationem quidem proxima sunt substantivis *ἑνωμοτία*, *ἐκχειρία*, *μηρία*, nec tamen hinc ducta sed ab *ἑνώμοτος*, *ἐκχειρον*, *μηρός*. Mel e malis Cydoniis confectum qui appellarunt *κιδωνόμελι* ad primitivum *Κύδων* regressi sunt; *γωνοειδής*, in quo libri Theophrastei consentiunt (v. Wimmer. ad H. Pl. I. 10, 1.) haud incommode ad laconicum *γῶνος* id est *γῶνος* referri potest, unde *ἐξάγωνος*, *πολύγωνος*, *χιλιόγωνος*. Unum Apollinis epitheton *Ανκηγενής*, si ut saniores interpretum docent *τὸν ἐν Ανκίᾳ γεγεννημένον* significat, difficile est ab ellipsi vindicare; sed excusatur quodammodo proprietate¹⁸⁾. — Nomina in *ις* exeuntia ita componi solent ut genitivi ionici speciem referant *ἐχιδνηκτος*, *αἰρεσιμάχος*, *φυσιολόγος*, *στασιοποιεῖν*, *ὕβριοπαθεῖν*, *πολιοφυλακεῖν*, quod nescio cur G. Dindorfius in Thes. T. VI. 1357. in *πολιτοφυλακεῖν* mutatum velit. His interdum ὀ micron detrahitur *ἐχιδνηκτος*, *ὀρχιπεδιζειν* aliisque infra proponendis c. IV. §. 4. et sermone jam vergente etiam iota subduci coeptum est *λεξογράφος*, *ὀρχοτομία*, quibus antecesserunt duo propria *Ὑβραγόρας* et *Ἄσωπος παρὰ τὴν ἄσιν* EM. cum gentilicio *Σιροπαῖονες*, quod corruptum habetur. Non procul hinc distat *Χαρμενίδης* si id a *Χαριμένης* derivatum est. Nunc ad ea progrediar quae Grammatici cum dativis numeri pluralis conjuncta putant: *ἐπαιβόλος τοῖς ἔπεσι βάλλων* Apollon. Lex. *ὀρεσκιῶς ἀπὸ τοῦ κείω γέγονεν ὀρεσίκοις καὶ συγκοπῇ ὀρέσκοις καὶ ἐκπίσει ὀρέσκως καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκιῶς* Schol. II. I. 268. Epim. I. 304. EM. 630, 11. Hoc relinquamus divinantibus. Alterum illi finxerunt ad exemplum vocabulorum poeticorum, quae in Diss. III. c. VI. §. 4. producemus *τειχεσιπλήτης*, *ἐντεσειργός* etc. quorum nonnullis iota

18) Pro *λυκοεργής* apud Herodotum scribendum esse *λυκιοεργής* jam Athenaeus suspicatus est. *Αἰγυπτιογενής*, quod in codd. nonnullis Aeschylī legitur synizesi brevium, cum *Ἰσαιογενής* conferre libet.

est ἐγγεσίπαλλοι Hes. et ἐγγέσπαλοι, ὀρεσσιβάτης et ῥέσβιος, τελεσσιδώτειρα et τελεσφόρος, ἀνδρείχως et ἀνδρόφωρος. His igitur exemplis inducti sunt ad ellipsin. Sed contraria ratione succurritur epitheto, cuius pars prior verbalis; hoc enim eadem qua θεσφατος consona auctum esse dictitant: ὡς φερέπονος οὕτω καὶ φερέβιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ φερέβιος· περὶ παθῶν EM. 789, 39. τὸ ὁ πολλὰκις πλεονάζει ὥσπερ ἐν τῷ φερέβιος Epim. I. 146. ¹⁹⁾ qui quod de frequentia hujus pleonasmī dicit, ad alterum genus pertinet quod cum nomine compositum est τενχεσφόρος, σακεσφόρος etc. nunquam vero reperitur ἀγέσχωρος, ἀρχέσκακος, μενέσμαχος, φερέσπονος, ἐλέσπολις· sed unum est φερέβιος. Ad hoc autem explanandum duplex iniri potest ratio; una pleonastica, quam veteres ingressi sunt, altera ad syncopen vergens. Ea nos ducit ad φερεσίβιος inusitatum quidem illud nullique usitatorum simile praeter φερεσίπονος, et hoc quoque semel legitur in Epigrammate poetae novitii et ignoti. Nam quod Matthiae in Il. Hom. XXX. pro χοροῖς περισανθέσι posuit φερεσανθέσι idque in Animm. p. 454. similiter formatum esse dicit ut φερέβιος, φερεσσακῆς, ea correctio est minime probabilis ²⁰⁾ φερεσσακῆς autem diplasiasmo auctum ut φερεμμελῆς. Si tamen concedimus Graecos φερεσίβιος cogitatione informatum habuisse, hinc potuit φερέβιος coartari ut φοβεμιστράτη Minervae cognomen in φοβεστράτη abiit quod est ejusdem deae epitheton EM. 797, 54. cf. Goettling. ad Hes. Theog. v. 127. Etenim pro φοβημιστράτη successit φοβεμιστράτη correpta futuri vocali ut Πενθεσίλεια, εὐρεσίλογος, ἀγεσίλαος· hinc autem detracto iota φοβεστράτη nasci potuit,

¹⁹⁾ Hic proficiscitur a nomine ἔσιωρ, quod Nonno reddendum videtur XXI. 254. φυτοσπύρον ἔσιωρ ἀρότρων pro ἔσμον. Proprie sic vocatur paxillus temonis sed similiter πάσσαλος transfertur ad corporis partem obscenam, quam Nonnus XVIII. 228. σάγχυν ἄρσενα ἀρότρων appellat.

²⁰⁾ Hermannus recepit quod in codd. scriptum est παρ' εὐανθέσι omissa praepositione. Poetae promptum erat φερεσανθέσι fingere ut φερεσσιγῆς, vel τερενανθέσι ut saepe legimus τέρεν' ἀνδρα.

Lobeck, Pathol.

ad ultimum demto sigma altero *φοβεστράτη* ut *δυστομειν* et similia ²¹⁾).

§. 4. Numeralium unum, quod in iota exit, duplici modo componitur *εικοσιέδρος*, *εικοσιέτης* et *εικοσόργγιος*, *εικοσέτης*. Eadem in diversitate sunt praepositiones: *ἐπι-της ἐπέτειος*, *ἀμφιελίσσω ἀμφελίσσω* etc. sed una tantum syncopae vel, ut alii vocant, apocopae affinis: *πάθος ἀποκοπῆς ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος γὰρ πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περιόδου καὶ περιέναι τετρασλλάβως*, Anecd. Oxon. T. IV. 309. Dorica *πέροδος*, *πέραπτον* etc. praetermittimus, item quae Hesychius affert tacito auctore *Περώσιον μέγα. Περόσχεα τὰ ῥάκη* etc. ²²⁾ et aequè ignotum *Ἀτέρωπος τραχύς οἷον ἀπερίοπτος* Phryn. App. p. 8. Ita unum relinquitur verbi *περιεῖναι* participium in Comicorum versibus et in Babr. Fab. CXXVI. 6. Thucydidis vero et Demosthenis locos, quos Meinekius apponit ad Pherecr. Fr. XXV. 348. incertos reddit ambiguitas scripturae. Proprium *Ἀμφίων* credibilius est simplex esse a praepositione derivatum cum paragoge bisyllaba ut *Ὑπερίων* quam quomodo Choeroboscus statuit Orth. 168. *κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ὡ εἰς ἓν μακρόν*, qua ratione idem in EM. 92, 10. verbum *περίαχε* a syncope avertit distinctione subtili αἱ προθέσεις αἱ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς κρᾶσεως οἷον ἀναέρχομαι ἀνέρχομαι αἱ δὲ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς κρᾶσεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οἷον προέστη πρόστη (προῦστη) *περίαχε* *περίαχε*, quod Buttmannus quoque Gramm. §. 120. Adn. 15. crasi tribuit, Hermannus vero et alii, quia apud Hesiodum legitur, aeolice concisum putant cf. Muetzell. de Theog. 170. Eadem

21) *Λυσιδίδης* pro *Λυσιδίδης* scriptum librariis tribui in Parall. p. 5. cf. Keil. Syll. Inscr. Boeot. p. 47.

22) Aptius puto *περίσχη* id est *περιμήρη* feminalia quae proprie *ῥάκη braccæ* nominantur. Consimile nomen Hesychius afferre videtur in loco quem Meinekius tractat Com. Fr. T. IV. 702. *Περισχάδον* — *ἡράδον ἐν ᾗ περιειλοῦσι τὰς ἰσάδας*. Pro *παρεσκήνωσε* Aesch. Eum. 624. scholiasta *περεσκήνησε* legit ideoque diplen adnotavit *πρὸς τὴν συναλοιπὴν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος*. Patientius ferremus si augmentum verbi omissemus dixisset.

litera excidisse videtur in nomine hostiarum circumforanearum *περίστια*. Ante consonam iota omitti in EM. 665, 32. affirmatur exemplo perinepto ἀπὸ τοῦ περιφέρω περιφέρως καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πέρπερος, quod fortasse ne graecum quidem est. Pro *περβοή* ὁ πόλεμος, quod Schneiderus ad Demetr. p. 157. et Boeckhius ad Pind. Fr. p. 631. ex eodem afferunt, res ipsa loquitur *βοή* scribendum esse; quis enim credat Grammaticum hoc loco, ubi de etymo verbi *βοηθῶ* agitur, voce prorsus insueta usum esse? Majore successu huc retulissent *Περφερέες* nomen juvenum Hyperboreorum, qui virgines spiciferas in Graeciam comitati sunt. Hujusmodi corruptelis scatet Graecia christiana: *περβόλιν* pro *περιβόλιον*, *περδεύειν*, *περπατεῖν* v. Du Cang. Adverbiorum in *i* exeuntium unum *νόσφι* compositionem detrectat, tria componuntur quidem sed cum verbis solum a consona orientibus, *αὐθιγενής*, *ἡριγενής*, *ἱφιγέννητος*, duo etiam sequente vocali *ἀρτιάλωτος*, *πρωιανθής* quorum neutri demitur, tria vero variant, *ἄγχουρος* et *ἄγχιαλος*, *ὑπερσφής* et (nisi scriptura fallit) *ὑψιατεος*, *ὀψαρότης* et *ὀψιανθής*. Inseparabilem unum iota amittit sequente altero *ἡμίταμβος*, duo alia etiam ante consonam, si vera nunciant Grammatici: *ἀρπεδόεσσα* ἢ *ἄγαν* *πεδινή* κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί ὁμοίως τῷ *ἐρθύρις* αἰολικῶς· *ἐρθύρις* γὰρ ἢ *μεγάλη θύρις*· οὕτως *Ἡρωδιανός* καὶ *Δίδυμος* EM. 148, 8. De illo dictum est in Diss. l. c. VII. n. 18. Alteri fidem derogant synonyma *Ὀρσοθύρη* ἢ *μεγάλη θύρα* et *Εἰρεθύρη* *ὀρσοθύρη* *στροφεύς*, quo res in diversum trahitur, *ἐρθύρις* cum verbo ciendi *ἔρω* conjunctum esse, cui *ῥω* (*ῥορνυμι*, *ὀρούω*) successit v. Parall. 548. Iota longum aboleri quum per se parum credibile sit, tum etiam nullo elegantioris aetatis testimonio confirmatum est; nam quae alibi attuli *ἀνάργας* pro *ἀναρίτης*, *Συβάργας* pro *Συβαρίτης* Froll. 397. *Μυρίνη* et *Σμύρνα* ib. 242. partim incerta, partim vulgaris dialecti propria sunt. *Οἶνος* *Φάλερνος* Dionys. Antt. I. 66. Diosc. Mat. V. 11, 698. ad latinum morem factum est; Athenaeus, Galenus alique *Φαλερῖνον* dicunt quod Aldus edidit in Diosc. l. c. ut tribus ipsa a Romanis vocatur Falerina v. Wanowski Antiqq. Graecc. Rom. p. 47.

§. 5. Vocabulis in declinatu mutatis adnumerari possunt *μηρα* et *σῖτα* ea ratione quod pluralia tantum sunt. Sed his profligatis nihil restat praeter nomina quaedam quorum casus obliqui seu jure sive injuria ad nominativum in *ις* referuntur. Primus est nominis proprii genitivus barytonus *Θῶνος* v. Parall. 73. quem Theodosius Gramm. 1013, 14. dupliciter explicat *ἐκ τῆς Θώνιδος (Θώνιος) ἢ Θόωνος*, nec dissentit Arcadius 128, 20. cujus verba a librariis mutilata *τὸ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θώνιδος καὶ Θώνιος ἰωνικῶς καὶ κράσει Θῶνος*, ἢ *ἀπὸ τοῦ Θώνιος εὐθείας κατὰ συγκοπήν* ita resarcienda sunt *ἀπὸ τοῦ Θόωνος καὶ κράσει Θῶνος ἢ ἀπὸ τῆς Θώνιος εὐθείας ἢ γενικῇ Θώνιδος καὶ Θώνιος καὶ συγκοπῇ Θῶνος*²³). Sed moras necit Joannes p. 10. *σεσημειώται τὸ Θῶνος· εἰ γὰρ συνεκόπη, ὠξύνετο ἂν ὡς ἡ πατρός, μητρός· ἀλλ' οὐδὲ συνήρηται ἐκ τῆς Θέωνος* (sic), *ἀμάρτυρον γάρ*. Sed regula ista de oxytonesi genitivorum syncope affectorum nititur genere nominum longe diverso, unde catholicum, quod dicitur, praecceptum ducere religiosum est. Nec validius impugnatur synaeresis. Quid enim causae dici potest cur nomen *Θῶν* homini Aegyptio minus conveniat quam Trojano et Phaeaci aliisque? Difficultas in hoc uno consistit quod nusquam *Θῶν* aliumve casum contractum reperimus sic ut *Ἰπποθῶν* pro *Ἰπποθῶων*, *πρωῶσαι* pro *προῶσαι*, et omnino nomina in *ων* praeter quae *τ* in genitivo accipiunt, non extant. Sed non magis demonstrari potest iota ante terminationes *ος* et *ι* elisum esse. De dativo quidem *ἐν κόνι ἄγχι πυρός* Od. XI. 191. deliberat Scholiastes utrum sit *κατὰ συγκοπήν* ἢ *κατὰ συναίρεσιν* et ad II. V. 299. *ἀλκί — ὥφειλε ἐκτείνειν τὸ ι*. Sed syncopen vel apocopen relinquimus versificatoribus Christianis, qui dativorum *κόνι*, *πόσι*, *λάτρι* syllabam ultimam sequente consona corripunt v. Jacobs. ad Anth. p. 417. De antiquis aliud valet: *ὡς ἀπὸ τοῦ μήτις μήτι καὶ κράσει μήτι, οὕτω Θέτις Θέτι, νῆνις νῆνι* EM. 448, 25. *κόνι ὡς Θέτι* Sch. II. XXIV. 18. cui Stephanus

23) Insulse Choeroboscus Can. 410. *Θῶνος* gravari dicit exemplo nominativorum *ῶνος*, *κῶνος*.

α. Χίος apponit μάστι. Inter syncopen et crasin incertus haeret Eustathius 348, 34. τὸ νῆ προπερισπώμενον μὲν συγκέκοπται ἀπὸ τῆς νῆς νῆος (scr. νῆος) νῆι (scr. νῆι). εἰ δ' ἴσως παροξύνεται, κρᾶσιν ἔπαθε τῶν δύο ι εἰς ι μακρὸν κατὰ τὸ Θέτι καὶ μήτι. Inter antiquiores de crasi convenit sed dubitatur utrum in dativo nata an a genitivo translata sit: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν φησιν ὅτι ἐστὶν νῆς διὰ τῆς νι κατὰ τὴν παραλήγουσαν· τοῦτου ἡ γενικὴ νῆος καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι ι εἰς ἐν μακρὸν νῆος ὥσπερ Θέτι Θέτι Choerob. 408. quorum pars extrema sic redintegrandae est: — ἡ γενικὴ νῆος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ τῆς νι διφθόγγου νῆος καὶ ἡ δοτικὴ νῆι καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι ι εἰς ἐν μακρὸν νῆι ὥς Θέτι. Sed hoc de dativo effatum subvereor ne Choerobosci potius sit quam Herodianum; is certe in prosodia homerica aliam professus est sententiam: τὸ νῆος προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς νῆς, ἧς ἡ γενικὴ ὥφειλαν εἶναι τρισύλλαβος ὥς μάντιος· αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ νῆι καὶ νῆα καὶ νῆς καὶ νῆας Schol. II. V. 266. Hi tres casus, quorum exitus brevis crasin excludit, documento sunt Herodianum etiam dativum singularis numeri properispomenon fecisse sicut hodie scribitur, nullusque locus est qui hoc non ferat, complures qui poscant. Is igitur, si vulgatam scripturam sequimur, statuit synaloephen vocalis iota et diphthongi *ui* in secundo casu coeptam, dehinc ad reliquos propagatam esse. Joannes vero Ton. p. 10, 10. genitivo νῆος praeposit rectum ὁ νῆς (scr. νῆς) quod consentaneum fuit eorum opinioni qui ὁ νόος, τὸ νόδιον scribi vellent sine iota, et ad hanc rationem nihil interest utrum νῆι scribatur an νῆι· nam iota nominis νῆς et cum ypsilo contrahi potest et cum iota casuali. Haec si Herodianum sententia fuit, genitivum νῆος non a recto νῆς arcessivit sed ab νῆς. Verum haec spinosior est quam fructuosior disputatio. Syllabae extremae detrimenta rimantibus unum in manus incidit ἀπαξ, quod ex cretico ἀμάκις contractum esse adducit nos similitudo aliorum adverbiorum numeralium πολλάκις, τεράκις etc. Pottius vero *Zachlmethode* p. 156. ex alpha

(intentivo?) et *πήγνυμι* compositum putat nihil at spiritum et accentum v. Parall. 131. et 279.

CAP. IV.

De o micro.

§. 1. Quae de alpha et epsilo temporum vel atque nominum dicta sunt, eadem pertinent ad v. brevium alteram. Nam cum *θνήσκω* atque similiborum inchoatorum complementis conveniunt *θρώσκω*, *βρώσκω*, *φιλώβρω*, *βλώσκω*, *βλώσις*, *ἀγχιβλώ*, *πρώσι*, *πρώθω* v. Techn. 91. *τρώννυμι*, *στρώννυμι*, quorum vocalis natura brevis est sed consonis in sy coeuntibus necessario producitur, manet vero inte in non contractis *στόρννυμι*, *θόρννυμι*. Illorum n auctores a verbis fictis *μολίσκω*, *θορίσκω* arcessun a perispomenis: *παρὰ τὸ τέμω τομή τομέω τομῶ κα σει*¹⁾ *τμῶ τμητός καὶ ἄτμητος ὡς καμητός καὶ ἀκά οὔτως Φίλων (Φιλόξενος) εἰς τὸ ῥηματικόν* EM. 11 quae auctoribus suis remittimus. Ab his autem vel inclinamentis, quae communem regulam sequuntur, randa sunt duo nomina primitiva, quibus eadem li derivatione detrahitur sequente syllaba non produc *τοῦ γόνυ κατὰ συγκοπὴν γίγνεται τὸ γνῆξ* Eust. 58 *γόνῃ καὶ γνῆξ κατὰ συγκ. ἐνθεν ἰγνία* Gud. 128, 4. *χνυ πρὸ γόνυ κατὰ συγκ. καὶ τροπήν* EM. 691, 50. A Lex. Eust. 775, 11. quibus connexum est *syntheto πετος* sive *γονύπεσος* et *Γυνπήσει γονυπετήσει* Hes. (scr. *γυνπῶ*) *τὸ γονυπετῶ* Arcad. 149, 26. *gnitus et a genibus prisci dixerunt* Fest. Mansit vocalis in af *γοῦνος* ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γονάτω 233, 5. *Γόννοι — γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόννατα* quibus haud absimile nomen montis *Κνημῖς* cf. Tecl *γωνία παρὰ τὸ γόνυ διὲ καμπτόμενον γωνίαν ποιεῖ* p. 39, 14. et p. 42, 13. In germanica vero lingua a

1) Syncopen dicere voluit ut paulo post appellat.

nomen genuum sine illa expromitur. Alterum est adjectivum: ἐκ τοῦ πολὺς ἐν συγκοπῇ πλέος καὶ πλείος ὁ πλήρης καὶ τὸ συγκριτικὸν πλείων EM. 675, 7. cujus genus neutrum plerumque vocalem simplicem habet, eaque praevallet in compositione et derivatione πλεονέκτης, πλεονάζω, πλεονάκις etc. Nomen στρατός, quod aeolice dicitur στρότος Techn. 284. a significatione verbi στρῶσαι ita longe deflectit ut intermissio productionis vix animadvertatur. Si δρυς, quod macedonice dicitur δάρυλλος, a δόρυ processit, fieri non potuit quin ypsilon produceretur ut in ceteris monosyllabis ὄς, μῦς etc. His praemissis transeo ad illud genus syncopae quod non in diversis ejusdem stirpis vocabulis cernitur sed in iisdem. Ἡρωδιανὸς λέγει ἐν τῇ καθολικῇ ὅτι τὸ κνύζα ἐπὶ τοῦ φρυτοῦ κατὰ συγκοπὴν ἔστιν ἀπὲρ κόνυζα Gud. 330, 59. unde patet illum cunilaginem a planta, quae hodie in Graecia ψυλλίστρα, a Plinio psyllion vocatur, non diversam putasse; alii ad κνύζω referunt cf. Parall. 406. 2) Helxinen herbam quae a Dioscoride κλισάδιον, ab Appulejo clybatis vocatur, Nicander non solum κλύβατιν sed etiam κολλυβάτειαν sive κουλοβάτειαν vocat; sed origo vocabuli ignota est. Eodem loco sunt propria; Τόμαρος mons Epiri vocatur et Τιμάρος, unde adjectivum Τιμάριος Callim. Tmarius Claudian. alpha brevi, sed producto Τομαριάς Orph. Arg. 269. et in Od. XVI. 403. pro ἦν μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλῳ θέμιστες Strabo VII. 328. narrat Criticos quosdam, qui θέμιστες pro oraculis dici negarent, pro hoc scripsisse Τομοῦραι vel Τομοῦροι ἐπιτετυμμένως ὅλον Τομαροφύλακες. Insulae nomen Φολέγανδρος apud Phot. et Hes. Φλέγανδρος scribitur sed corrupte ut plerisque videtur. Ferae Libycae nomen rectiusne κροκόττας an κοροκόττις vel κροκούττας scribatur, nemo quaerere volet. Itaque syncopae exemplum, cui credi possit, in simplicibus nullum. Sed advocemus syntheta. Verbum priscum δνοπαλίζω Schol. A. ad II. IV. 472. pro simplici habet δοιῶ δονοπίζω πλεονασμῷ δονοπα-

2) Dioscor. Mat. IV. 70. τὸ ψύλλιον οἱ Σικελοὶ κοινδῆς scr. κοινδῆς a κοινδῆς, quomodo vocantur pulicem et pediculorum ova. Κόνυζα scriptum est in Drac. p. 71, 1.

λίζω καὶ συγκοπῇ ὀνοπαλίζω, sed alius in EM. 281, 25. ὀνοπαλίζειν ἀπὸ δύο ὁμοιοσήμεων τοῦ δονεῖν καὶ πάλλειν καὶ ἐν συγκοπῇ. Equidem non negaverim ex inusitato ὀνορος ἢ παραχῇ Zonar. 559. unde δόναξ et δονεῖν derivata videntur, et verbo πάλλειν componi potuisse adjectivum ὀνοπαλῆς ut κληροπαλῆς v. Diss. I. c. VIII. §. 10. Sed omissae in priore syntheti parte vocalis *o* exemplum vereor ut monstrari possit. Nam quod Schol. Arist. Eqq. 536. (539.) et alii referunt cramben ab Atticis κοράμβλην dici ὅτι τὰς κόρας ἀμβλύνει, hoc nomen non reperitur ante Columellam Cult. Hort. 178. oculis inimica coramble et hic in codd. coramve et corambe scriptum est ut κοράμβη in omnibus Gregorii Cor. libris p. 137. sic ut hoc duntaxat affirmari possit nonnullos nomen hocce, sive brassicam sive speciem ejus significans, ad κόρη retulisse; ea vero admodum anceps est conjectatio, nec firmatur ab Hesychio qui nomen illud ad longe aliam plantam transfert Κόριον τὸ κορίανδρον ἢ μᾶλλον κορίαμβλον, brassica autem, quae a Catone *crispa* vocatur, κράμβη dicta est παρὰ τὸ κράμβον hoc est a foliis crispis. Theognostus Can. 132, 20. quum nomen προῖξ e προῖξ natum dicit κατὰ συγκοπὴν, fortasse συναλοιφὴν significat, cui προίμιον assignatur EM. 801, 3. nec dubie προηγορεῶν e προηγορεῶν ut Suidas scribit, contractum est utique insolentius; nam *ση* in *ω* contrahitur νῶμα, βῶσαι, non in *η* praeter aeolicum ἀγνήκαμες pro ἡγνοήκαμεν Hes. et adjectiva quae vocantur ὀλοπαθῇ, valde vero suspectum Πρηρόσια θυσία Hes. Syncopen excludunt Apollonius et alii praepositionem πρό curtari negantes. — Nominum, quae in postrema syntheti parte collocata sunt, modo prima syllaba vocalem amittit, modo quae sequitur. Illius generis exempla compluria sunt sed non unius modi. Nam aut merismus mutatur ut δέφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν Schol. Od. III. 324. quod amplius declaratur adjectione epitheti synonymi δέφροι διωχεῖς Poll. X. 47. aut vox integrior in conspectum non venit: μεσοδόμη μεσόδμη συγκοπῇ³⁾ EM. 581, 5. quicum Apollonius in Lex. οἰστοδόμη

3) Galen. Gloss. μεσόδμη ἢ καθ' ἓνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον

Λισχύλος Hes. sicut Sophocles *δίγονος μάσθλης* dixit pro *διπλῇ μάστιγι*. In Nic. Ther. 41. *μίσγε δ' ἔνοδμον ζορκὸς κέρας* quosdam omissa particula scripsisse *νέοτμον* id est *νεότομον* colligimus e Schol. ἢ *ἐνοτμον νέον, ἀρτίως κοπέν*. *Λάβρος*, si Homerum consulimus et huic proximos, non voracitatis notionem habet sed violentiae vehementiaeque, quippe de fluctibus atque ventis dicitur; postea ad animantia translatum est. Itaque simplex videtur ut et *ζαβρός πολυφάγος*, unde non longe abeunt *λάρος* et *ζάρος* avium voracium nomina. Pro *ἀλιβρώς* Lycophr. 443. omnes praeter unum codd. praebent *ἀλιβρός*, quod Hermannus Opusc. T. V. 241. ab Epicorum aliquo ex *ἀλίβορος* contractum putat sed suspectum reddit ceterorum in una terminatione constantia *σιδηροβρώς, νεοβρώς, βαρυβρώς* etc. *μολοβρός* vero quod veteres eodem redigunt, originem altius abstrusam habet v. Parall. 259. Cum illo quod de *δίφορος* et *δίφρος* dicitur, comparari posset decantatum illud *ἄγρος τὸ φυτόν παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους ποιεῖν*, nisi haec substantivi et adjectivi convenientia fortuita videretur. Sed quod in EM. 600, 43. dicitur *νεόγονος καὶ κατὰ συγχοπὴν νεογνός*, incredulum esse oportet cui non satis faciat licet Graeci ipsi obliti sint⁵⁾. Nam a *νεογενής* primum factum esse *νεογνής* ut *ἴγνης* et *segnis* id est *ἀγεννής*, et mutata declinationis forma *νεογνός* sicuti *Ἀνδροκλος, Θέμκλος, Μάντικλος, Φέρεκλος* ex *Ἀνδροκλῆς, Θεοκλῆς* etc. dicta operosius videtur, nec communibus tanta conceditur metaschematismi libertas quanta propriis. Germanae igitur synopae, qua intellectus non mutatur, exemplum unicum recipimus *νεογνός* et huic affine *ὁμόγνους*, quod procul dubio ex *ὁμόγονος* concrevit eum solita terminationis paragoge. Nomen cum substantivo compositum profert Epim. I. 138. *ἐκ τοῦ ἑκατόν καὶ τοῦ βούς ἑκατόμβος καὶ τὸ Φηλικὸν ἑκατομβοή καὶ ἐν συγχοπῇ ἑκατόμβη*. Hic ego iudicium meum nullum interpono. Sed si *μέσαβον* idem est quod

5) Ex Oppiani verbis *τρίγλη τριγόνοισιν ἐπώνυμός ἐστι γοναία*, non sequitur quod Eustathius colligit 1934, 26. poetam hoc nomen ex *τριγόνῃ* contractum putasse ut Schol. ait ad Hal. I. 590. *κατὰ συγχοπὴν καὶ συγχοπήν*.

μεσάβοιον sive μεσόβοιον hoc est lorum quo jugum et temo conjunguntur, duorum οο primitivi βοον alterutrum erepsisse oportet. Agmen claudunt duae particulae: τὸ ἦντε ὑπὸ συγκοπὴν πεσὸν ἦνται καὶ τὸ τί ποτε ἐν τῷ τίπτε Apollon. Adv. 559. De illo alibi dicitur; τίπτε ab impetu interrogandi profectum est, cujus vis ad simile ποῦ ποτε non permanavit. Ἔστε παρὰ τὴν ἐς καὶ τὸ τέ παραπληρωματικὸν, διὸ καὶ ψιλοῦται ἀττικῶς. Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν ἀπὸ τοῦ ἔως τε κατὰ συγκοπὴν εἶναι ἡγούμενοι EM. 382, 10. qui quod de aspiratione dicit, fortasse verum est v. Ahrens. Dor. 37. sed de causa haud dubie fallitur; nam ἔστε non ex ἔως τε, cujus testes certi desunt, sed ex ἐς ὃ τε cohaesisse hodie non dubium habetur v. Ellendt. ad Arrian. II. 11, 4. Pronomen simplex hoc modo elisum esse uno illo exemplo Anth. VII. 724. ἔσκε θάνη pro εἰς ὃ κε parum confirmatum est facilisque correctio a Dindorfio in Thes. proposita ἔστε. Hactenus de syllaba prima.

§. 2. Ἐκ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ⁶). Ἐὰν δὲ ὀλός ἢ εὐθεΐα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή. Περὶ παθῶν Ἡρωδιανός EM. 622, 46. Hinc cognoscimus Grammaticos bisyllabae vocis solum vocativum reperisse neque exploratum habuisse utrum antiquius sit, ὀλός an ὀλοός, id quod nos quoque dijudicare nescimus. Etenim verborum quae cum ὄλω (ὄλλωμι) comparari possunt, unum θόρω ex se progenuit adjectivum θοῦρος, cui convenit οὔλος. Huic autem si nativam vocalem restituimus, ὄλος potius nascitur quam ὀλός, cujus accentum syncopae tribui contrarium est regulae, neque pertinet ad diastolen; nam appellativum ὀλός i. e. θολός pariter oxytonon est. In ολος unum exit adjectivum primitivum κόλος etymi expers. In οος compluria sed nullum syncopae opportunum praeter multiplicativa quaedam. Pro διπλ' ἐρέω in Empedocl. v. 34. ed. Sturz. v. 88 Karst. non refragabor si quis δίσσ' ἐρέω corrigat vel etiam διπλᾶ ἐρέω verbo in bisyllabum coacto. Sed

prim. I. 442. τὸ ὀλέ κλητικὸν (κλητικόν) ἐκ τοῦ ὀλοός συγκόπεται καὶ ἐκ τοῦ ἡλέ ἡλέ.

poetae Augusti temporibus subjuncti sine controversia διπλά usurparunt alpha correpto, hisque suppare scriptores διπλότερον et διάδιπλα. Quod vero Schaeferus Praef. Apoll. p. XV. his adjungit superlativum ἀπλότατον, id minime evincitur ex Zosimi epigrammate Anth. VI. 186. βριθὴ μὲν ἀγραύλων δίκτυον ἄνθετο θηρῶν Δᾶμις, ἀπλότατον δ' ἄλι τοῦτο μιτοῖραφὲς ἀμφίβληστρον Κλείτωρ. Nam pro illo adjectivo, quod cum dativo ἄλι parum apte cohaeret, scribendum videtur ἀπλωτόν ut in L. VI. 167. δίκτυα ἐφοθίοις ἀπλούμενα. Ἀπλότης antiquum est et atticum; suspectum vero ἀθρότης pro ἀθροότης, quanquam ne hoc quidem sat graves habet auctores; causa autem diversitatis posita in primitivis; nam ἀπλός vulgo non dicitur sed ἀπλοῦς, ἀθρόος vero multo probatius est quam ἀθροῦς, manetque in composito ἀθροοποσία Med. Mosq. p. 78. quod in Thes. omissum, sed alia sumuntur ab illo, ἀπλοπάθεια, διπλόθριξ. Eadem est de δίκρος sive δικρός controversia⁷⁾; nam idem δικρός et δικροῦς scribitur idque alii simplex esse putant ut διπλοῦς, alii compositum vel cum κρός id est κλάδος vel cum verbo κρώω sic ut δίκροτος v. ad Phryg. 233. Parall. 42. Clara vero et evidens est syncope nominum, quibus sermo novitius circumfluit κύρις pro κύριος, Λιονώσις etc. v. Procl. 501.⁸⁾ Cum ἀθρότης communis sortis junctum est ἀκαθάρτης, quod in uno Apocalypsis loco legitur non abhorrens a cetera hujus libri barbarie sed a Griesbachio correctum est secundum codd. quosdam. Si regula veritatis ab usu scriptorum probatissimorum repetenda est, σκόροdon integri nomen obtinebit, σκόρδον

7) Si integra est Arcadii regula p. 74. τὰ εἰς ῥος δισύλλαβα ἐκ συμφώνου ἀρχόμενα (adde ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ τὸ κ) ὀξύνεται, illa de accentu dubitatio eximitur.

8) Hic allatis simile est Μαράθωνις pro Μαράθωνιος positum in Anth. VII. 340. quod varie tentatur, et σμερὶν ὃ ἔστιν εἶδος κοιτομένης λίθου εἰς κοπήν καὶ περισμὸν μαρμάρου Gregor. in Rhetorr. Gr. T. VII. 1126. quo significatur σμηρὶον sive σμυρὶς. Δακρύδην σακμονέας ἐπὶ Schol. in Libr. Med. ante Zonar. CXIX. negligenter pro δακρύδην scriptum est hoc autem idem quod δακρύδιον ut θριδάκιν, γογγύλιν in Geopp.

affecti, unde *ἐσκορδισμένος* in EM. 384, 51. nisi *ἐσκορο-*
δισμένος scripsit ut Aristophanes, herbaeque nomen *σκόρ-*
διον et composita *σκορδοειδής*, *σκορδόπρασον*, *προσκορ-*
δοφαγεῖν apud Dioscoridem et aequales. De feminino
ὄργνια magis Eustathio assentior p. 917, 34. *ἐκ τοῦ ὀρέγω*
κατὰ συγκοπήν, quam Buttmanno, qui epsilon verbo pro-
 prium, nomini adventicium esse putat Gramm. II. 106. Ab
ὀρέγω duci potuit *ὀρογή* ut ab *ἐρέγω* *ὀρογή* sed aberratum
 est ad *ὀρόγνια*, unde *ἐκατοντορόγνιος* et *ἐπτορόγνιος* vo-
 cali sensim obsolescente. Ab eodem *ὀροφή* Philoxenus
 etiam *ὀροφή* natum esse putavit *πλεονασμῶ τοῦ ν καὶ συγ-*
κοπῇ ὀροφή ἢ σκέπουσα τὸ φῶς Orion. 122, 15. quibus
ὄρεβος apposui Techn. 301. Oenoae urbis incolae *Οἰνοαῖοι*
 dicuntur et *Οἰναῖοι* sed hoc a diverso prototypo *Οἶνη* v.
 Meinek. ad Steph. s. h. v. Pro *στήμιος* apud Theophr.
 et Hesych. recte repositum est *στημόνιος*, sed constat ver-
 bum *ἀπὸ τοῦ γείτων γείτονος γειτονιῶ καὶ συγκοπῇ γεινιῶ*
 EM. 229, 30. Choerob. Orth. 189, 5. et quae hinc pendent
Μεταγεινιος Apollinis cognomen solemniumque *Μετα-*
γεινία id est feriae compitales, et mensis qui in Inscr. VIII.
 Rossii de demis Att. p. 30. *Μεταγειτονίων* vocatur. *Παρο-*
πάμισον Dionysius quum aliter versui accommodare non
 posset fecit *Παροπάμισον* v. Proll. 433. *Συρμάται οἱ Σαυρο-*
μάται Steph. qui alio loco *Σαρμάται* posuit. Haec et
Ἐρέβας pro *Κορύβας* ex graeca analogia judicari non pos-
 sunt, οἱ βάρβαροι γὰρ ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι
 Steph. s. *Κάσπειρος*. Jam ut sermonem ad detrimenta
 syllabae finalis *ος* traducam, duo monosyllaba *ζῶς* et *σῶς*
 plerique affecta esse consentiunt, *ζῶς ἐκ τοῦ ζωός* Hero-
 dian. Schol. II. V. 887. *σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος* Anecd. Bekk.
 347. sed quomodo affecta sint ambigitur; *τὸ ζῶς ἐκ τοῦ*
ζωός κατὰ συναλιφὴν ἢ συγκοπήν Epim. I. 399. *synaloephen*
 vocans quam Choeroboscus Can. 172. crasin appellat: *σεση-*
μῶνται τὸ ζῶς· οὐδέποτε γὰρ κρᾶσις γίνεται βαρείας καὶ
ἑλας εἰς ὀξείαν συνερχομένων· τὸ γὰρ Κισσῆς καὶ Νηρής
ὅτε ἐδέξατο κρᾶσιν ἀλλὰ συναίρεσιν· quod nomen cum
αἰσι confundens Joannes p. 6. *ζῶς*, inquit, *ἐκ τοῦ ζωός*

κατὰ συναίρεσιν ⁹⁾). De altero Schol. Eur. Hec. 973. ἀπὸ τοῦ σῶος κατὰ συγκοπὴν γίνεται σῶς. Buttmannus contra in Gramm. I. 245. neque crasin admittit neque syncopen sed ab adjectivis oblitteratis ζαός et σάος contracta esse ζῶς et σῶς, hinc autem per diectasin fieri ζωός et σῶος. Hoc anticipavit Eustathius 63, 6. ἀπὸ τοῦ σάος κατὰ κράσιν σῶς καὶ προστεθέντος τοῦ ὀ σῶος. Sed haec diectasis ut concedatur dictionibus poeticis πρῶνες etc. parum convenit ad haec quae in communem usum recepta sunt. Ideo praeferam quod in EM. 741, 56. dicitur σῶος a σῶω derivatum esse ut a ῥῶομαι ποδοῤῥῶος et pariter a ζῶω substantivum ζῶον et ζωός adjectivum mutato propter merismum accentu; hinc autem monosyllaba illa extitisse puto vel syncope vel crasi. Accentus neutri repugnat. Sed nonnulli utramque repudiantes ad synizesin se converterunt; Schol. II. XVI. 445. Ἀρίσταρχος μονοσυλλάβως ζῶν, ἄλλοι δὲ ζωόν, sicuti in alio Homeri loco genitivus ἥρωος pro bisyllabo est v. §. 7. et herbae nomen cum eodem illo adjectivo compositum in Macri Flor. de Herb. XVIII. 711. pro trisyllabo: dicimus acidulam quam Graecus dicit αἰζοον sive ut in libris quibusdam scribitur aizoon, sed Graeci quos legimus herbam fabulosam aut ἀείζων vocant aut ἀείζων quatuor syllabis. Δμῶς et Τρωός sine dubio primitiva sunt ut antiqui dicunt, δμῶός vero et Τρωός, quae ad anadromen referunt, metaschematismo terminationis effecta sicut σίκυς et quod Helladius Phot. 871. reprehendit σίκυος, σμινός et σμινός, ἰγνός et ἰγνύα, cetera. — Pronomen τίς, quoniam cetera interrogativa in ὅς exeunt, analogiae defensores rigidi aeolice et antiquae τλος dictum esse perhibent postea autem τίς κατὰ πάθος EM. 729, 27. Sed nominativum illum, qui nusquam legitur, dativo τίῳ affingere videntur v. Ahrens. Aeol. 127. proportionis conservandae causa, quam a pronominibus prototypis non magnopere exigimus. — Genitivo tertiae declinationis in οός exeunti alterum ὀ eximi posse in EM. 517, 25. significatur,

9) Sic etiam Eustath. 618, 9. et Choeroboscus ipse in hac causa utroque nomine promiscue utitur.

si quidem verba a librariis corrupta recte interpretamur. Sunt vero haec: Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου φησὶ κλεός κελεός καὶ συγκοπῇ κλεός· ὀξύνειν δὲ δεῖ. Pro κελεός Ahrensius Dial. Dor. 235. tacite substituit κλέος nec mutat Bergkiius Pind. Fr. p. 297. sed repugnat oxytonesis et ex Schol. Pind. Nem. II. 77. ὀρειᾶν (ἀντὶ τοῦ οὐρειᾶν) κατὰ ὕφειν ὡς τὸ κλέος ἔκατι apparet non de genitivo neutrius τοῦ κλέους agi sed de feminino τῆς Κλεοῦς, qui integre legitur Nem. III. 145. εὐθρόνον Κλεοῦς ἐθελούσας. Ubi quum duo codd. Κλεός praebeant, summe credibile est Scholiastam hunc locum in animo habuisse sed quod saepius apud Pindarum legisset Χαρίτων ἔκατι, Μουσῶν ἔκατι, Διὸς ἔκατι, id memoriae lapsu substituisse pro synonymo, quod illo loco legitur, ἐθελούσης. Eodemque ut opinor scripturae vitio deceptus ille in EM. huc se recepit ut poetam ὁ micron genitivi exclusisse diceret: Κλεός ἀντὶ τοῦ Κλεόος (id est Κλεοῦς) συγκοπῇ Κλεός, quod non defendam exemplo genitivi Λατός in Inscr. v. Ahr. Dor. 174. Jam profligatis simplicium syncopis de vocabulis duplicatis quid tenendum sit dicere experiar.

§. 3. Huic generi duae suppositae sunt species; nam ὁ micron aut primae parti subducitur aut secundae. Quas rationes sequuti scriptores vocalem nominum non purorum ultimam ante vocalem sequentis modo cum ea contraxerint ut ἰσουργός, modo omiserint ἰσάργυρος, modo retinuerint incolumem ἰσοῦψής v. ad Phr. 675. quaestio amplior est quam quae hoc in transitu tractari possit; hic modo paucorum mentionem faciam quae Grammatici attingunt affectionis incerti: ἀγρόανλος καὶ συγκοπῇ ἄγρανλος Epim. II. 343, 3. quorum nominum posterius solis poetis concessum est, alterum ne his quidem; αὐτοέντης καὶ συγκοπῇ αὐθέντης I. 427, 8. Phrynichus vero App. 15, 11. Σοφοκλῆς λῶσας τοῦνομα αὐτοέντης εἶπεν· ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης, sicut αὐτερέτης, αὐτάρκης etc. Eadem vero vocalis ut ante consonam exterminetur rarissimum est: τὴν Χερρόνησον Χέρνησον εἶρηκεν ὡς ἐν τῷ πρώτῳ Schol. Apoll. IV. 1175. In primo libro v. 925. e multis codd. repositum est Χερρόνησος, sed in altero non permittit metrum; adiectivi

χέρως, quicum utrumque cohaeret, vestigia omnia erasa sunt cum pulvisculo; nam in supplemento Schottiano Oppian. Cyn. IV. 198. ἀφρὸν ἀποσταλάει δὲ ποτὶ χέρον, non haec est scriptura codd. sed χέρσον, quod in *σχερόν* mutandum aut potius verba ποτὶ — αἰδομένῳ omittenda erant; illo utitur v. 361. ῥίνας σχεδόθεν χέρσοιο τιθέντες. Alterum est *ἐναρφόρος* ἢ *πολεμική* ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα EM. 337. quod Enyus epitheton fuisse videtur vel Amazonis cujusdam; si *πολεμικός* scriptum esset, ex Hesiodo sumtum dicerem qui Martem *ἐναρφόρον* usurpavit, non *ἐναρσφόρον* ut Buttannus scribit Gramm. II. 461. not. plaudente Schneidewino Conject. 11. id enim non minoris licentiae est quam *πρσφόρος* foret vel *φέρσβιος*.

Nominum pure terminatorum unum pertinet ad primam declinationem *ζειδωρος*, si id ex *ζειδωρος* concisum est EM. 410, 8. quippe hoc versui heroico inconveniens neque erat quicum commutari posset; nam substantiva *ζωοδότεια*, *δλβοδότεια*, *θεσμοδότεια*, *καρποδότεια* etc. homerica consuetudo repudiat; sed probabilior crasis ex *ζεόδωρος* ut *πλέον πλεῖν*. De secundo ordine tria afferuntur neutralia: *ληιβότερια* ὥφειλε *ληιοβήτεια*, *συνεκόπη* δὲ διὰ τὸ μέτρον Epim. I. 263. quomodo etiam *ληινόμος* decurtatum est. Alterum *αἰριπόλοι* *δμωαί*· *Σιμωνίδης* ἐκ τοῦ *αἰριοπόλοι* *συνκοπῇ* τοῦ *ο*. Οὕτως Ἡρώδιανὸς περὶ παθῶν EM. 38, 46. Hunc erroris insimulat Schneidewinus Simonidem Fr. CXXVII. 122. *ἐριπόλοι* scripsisse suspicans id est *gradaevae*. Sed causa recidit in librariorum; poeta enim haud dubie *ἐριπόλοι* scripsit ut *νηοπόλοι* eoque nomine lanificas *εἰροπόνους* sive *ἐριουργούς* significavit. Tertium *σιοειδής* *σιειδής* (hoc accentu) *συνκοπῇ* τοῦ *ο* EM. 134, 24. ad nomen plantae *σίον* retuli ad Buttm. 450. His adijunge *δικτυβόλος* et *δακρύρροος* si hoc cum *δάκρυον* compositum est ut *δακρυογόνος* etc. v. §. 4. Eorum quae cum masculinis composita sunt duplex est ratio. Nam si pars prior syntheti vocalem longam continet ut *λαός*, *ζῶον*, dubium fit utrum *ο* cum eo contractum an exemtum sit; quae dubitatio pertinet ad *Λαδικεύς*, *Λακράτης*, *λατόμος*, *ζωγράφος*, *ζώφυτον*. Syncopen vero subiit nomen feminae in Marini V.

Procl. XXIX. p. 71. XXIII. 26. ter repetitum Ἀσκληπιγένεια, nam plene dicitur Ἀσκληπιόδοτος et Ἀσκληπιόδωρος. Adjectivum ἡλίβατος ex ἡλιόβατος natum esse pervulgata est opinio sed parum plausibilis nec placita Herodiano ad II. XV. 619. cf. Hermann. ad Eur. Suppl. v. 91. Si conjectare permittitur, subest vox prisca *sublime* significans quae ex aliis celsarum rupium epithetis elucet, ἄλιψ πέτρα Hes. ἡλιτενής πέτρα ὑψηλή Suid. quod cum ὑψιτενής convenit, et e notissimo αἰγίλιψ. Ab adjectivo ἄλιος id est μάταιος compositum ἀλιόφρων non legitur sed pro eo ἀλίφρων in Naumachii Nupt. 63. suspectum tamen Brunckio qui χαλίφρων praeferit. Contrarie Hesychius interpretatur Ἀλιφροσύνη ἱκανή φρόνησις, quo loco alii οὐχ ἱκανή alii πενή corrigunt sed ille fortasse cum ἄλις compositum putavit, quod plerique omnes per ἱκανῶς explicant. Heroum nominibus Δηίφοβος, Δηίλοχος, Δηίφρονος Eustathius pag. 925, 59. p. 943, 3. adjectivum δήιος intextum credidit, neque aliunde ortum est Δαῖμαχος scriptoris nomen qui a Polybio Δηῖμαχος vocatur, et Δαῖλοχος, quod quum alpha longum habeat, non potest ad dativum δαῖ referri, unde δαῖσφαλτος proficiscitur¹⁰). Adjectivi forma integrior emergit in Δηιολέων et in dorico δαῖόφρων, quod Aeschylo metri causa restituitur pro δαῖφρων. Aliud adjectivum cum δήιος compositum non reperi. Ἀξίδεος in epigrammate hominis semibarbari in Welckeri Syll. 246. pro Ἀξιόδεος accipitur. Musaei pater alibi Ἀντίφημος vocatur, alibi Ἀντιόφημος v. Passow. ad Mus. p. 22. a diversis fortasse principiis ut ἀντιστατεῖν et ἀντισστατεῖν, παλαιγενής et παλαιογενής, ἀρτιπαγής et ἀρτιοπαγής, quod significatu discrepat non specie solum; ἄρτιος non componitur nisi cum epithetis numerorum. Τανάχαλος πολύχαλος Suidas ex mendoso Anthologiae libro hausit sed ταλαπενθής et ταλαπελρίος a ταλαός repeti oportet; tritocliton τάλας omnino

10) Δηίων quod in Thes. pro adjectivo affertur ex EM. δηίων ἀπὸ τοῦ δήιος ὡς διπλάσιος διπλασίων, nihil aliud est quam proprium Δηίων ἐπὶ τοῦ δήιος τῷ λόγῳ τῶν συγκριτικῶν Choerob. Orth. 193. Apud Zonagram 493. Δηίων σημαίνει τὸν πόλεμον non τῶν πολεμίων scribi debet sed τὸν πόλεμον· ille enim nominativus est.

Lobeck, Pathol.

non componitur. *Κραταίρινος, κραταιγύαλος* et all. aut cum *κράτος* conjuncta sunt vocali copulativa in diphthongum mutata ut *πυλαιμάχος, Θηβαιγενής* v. ad Phr. 648. aut, si illa syncopae cessit, cum *κραταίος* ut *κραταιόχειρ*, quod admodum novitium auctorem habet, et *κραταιόγονος* herbae medicae nomen quae eadem *κράταιγος* nominatur ¹¹). Vocem obsoletam *νέποδες*, qua *ἀπόγονοι* significantur, et novitiam *νεόποδες*, qua stolones et pampini ex pampino nati, Niclasius ad Geopp. IV. 3, 6. comparat tanquam conjunctas et congermanas, quod non absurdum videbitur reputantibus animantium fruticumque subolem iisdem vocari nominibus *ῥζους, κόρους, ὄσχους, μίσχους*.

§. 4. De nominibus tertiae declinationis quae vocali terminantur nihil est quod disputari possit; nam *γονυπετής, μεθυσώτης, δακρύρροος, γιγνυοιμήν* non cum genitivis in *vos*, qui ne suppetunt quidem omnibus, conserta sunt sed cum integris *γόνυ* etc. ut *ἀστυνόμος, δορυφόρος, αἰπνυμήτης, δασύμαλλος* etc. Verum haud pauca dicenda sunt de iis quae in consonam exeunt vel liquidam vel sigma. Illius generis duplicem naturam designat EM. 576. *μελαγχροίης* ¹²) *παρὰ τὸ μέλαν ἢ σύνθεσις· τὸ δὲ μελανοπτέρυγες καὶ τὰ ὅμοια παρὰ τὴν μέλανος γενικὴν, ὥστε πῇ μὲν τὴν γενικὴν λαμβάνουσιν ὡς τὸ μελανόχροες, πῇ δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς τὸ μελαγχαίτης*. Sed hic alius qui intercinit in cod. Voss. *μελαγχαίτης ἀπὸ τῆς γενικῆς κατὰ συγκοπήν*. Atque hanc sine dubio praetulit auctor canonis in EM. 810, 53. *τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείας συντίθεται ἀλλ' ἀπὸ γενικῆς, φρενοβλαβής, χειροήθης*, cujus consecrarium est nomen *φρέμιπαρος* ὁ *βλαψίφρων*, quod Hesychio restitui pro *φρεμιπάρωσις*, ex *φρενόπηρος* contractum esse; haec enim est vulgatiores synthesis ratio et hujus nominis et similium *φρενοπληγής, κρυνοθαρσής, χυθονογηθής, χιονόχρως, τερενόχρως* etc. Ita pro-

11) Eustath. 1938, 2. *κατὰ τὴν τεχνικὴν παρὰθεσιν ἀναλογεῖ τῇ σύνθεσει τοῦ κραταίπεδον τὸ κραταίβιος, κραταίπυλος, κραταίτονος* (scr. *κραταίγονος*.)

12) Eodem accentu p. 576, 14. *μελαγχρός ἀπὸ τοῦ μελαγχροῖης* (sic) *συνεκόπη*.

babile fit *μελαγχαίτης*, *μελάνθριξ* caetera, syncope potius coartata quam cum nominativo copulata esse. Unum hanc rationem respuit monosyllabum *πᾶν*, *πάνοπλος*, *παναληθής*, sed hoc nomen toto genere exlex et solitarium est ac ne integre quidem componitur sed alpha correpto. Eorum quae rho consonam in exitu habent, duo interdum vocalem in commissura amittunt *χείρ* et *πῆρ*. Dupliciter enim dicitur *χειρόνιπτρον* sive *χειρόνιβον* et *χέρινιμμα* sive *χέρινιψ*, *χειρόβολον* et *χερβόλιον*, quod Du Cangius s. *Χερόβολον* affert. Ac simili modo casus secundi analogiam sequuntur adjectiva *πυροδόγης*, *πυροεργής* (ut *κηροτρόφος*, *θηρονόμος* etc.) omisssaque vocali *πυρανγής* et sequente consona *πυρδαής*, *πυρφόρος*, nam haec quoque ypsilon breve habere videntur ut est in simplicibus ante rho sequente consona *κύρβις*, *Σύρτις*, *κύρτος*, *μύρτος*, *θύρσος*, *φύρσαι* Apollon. II. 59. *φύρσον* Nic. Al. 693. *κύρσαι* Hesiod. Opp. 689. Quint. XIII. 394. Soph. Oed. C. 247.¹³⁾ Sed in Aeschyli senario iambico legitur etiam *πυρανύστης* eadem mensura qua apud Homerum *Πυραίχμης* Paeonis nomen, hoc est producta prima vel quia in arsin incidit vel ad imitationem nominativi. Transeo nunc ad alterum genus quod EM. eodem loco cum adjectivo *μέλας* edisserit; pergit enim *ὥς* (scr. *καί*) *ὅταν εὐρωμεν δρυπετής, ἀπὸ τῆς δρυὸς εὐθείας λέγομεν εἶναι, τὸ δὲ δρυοκολάπτης ἀπὸ τῆς γενικῆς*. Sed hunc refellit prosodia nominis *δρυπετής* sive ut plerique scribunt *δρυπεπής*. Id enim sic ut *δρύφακτον*, *ύφορβός*, *συβώτης*, *ιχθυβόλος* ypsilon breve habet, quod longum foret si haec cum nominandi casu composita essent¹⁴⁾. Itaque duplicem horum adjectivorum formam cognoscimus, unam plenam similemque genitivi *δρυοκολάπτης*, *ύφορβός*, *αἰγλυόπεζα*, *ιχθυολίμης*, *ὄφρυόσκιος*, alteram sic ut dixi deminutam. Pari mobilitate quae nomen brachycatalectum in principio habent, huc illuc commeant: *βοτρυοσφόρος* βο-

13) Haec verba qui properispomena faciunt respectu praesentium, non reputant conditionem mutari accessu consonantium v. Parall. 409 sq.

14) Quod Quintus *δρυτόμος* ter pro dactylo usus est, arsi potius effectum videtur quam synaeresi v. Koechly ad I. 250.

λέγω Epim. I. 200, 1. Sed ostenditur alia via ceteris plinior, *θέσπεις* simplex esse a *θεῖος* productum cum epenthesi duarum consonantium ut *λείος* *λίσσός* *λίσπος*, *ἐλαία* *ἐλεσπίς* id est *τόπος* *ἐλώδης*, *εἰλύω* *εἰλισπῶ* et fortasse *Σόος* *Σῶσπις*, *σόος* *sospes*, *φλέω* *φλύω* *φλοῖσβος* v. Diss. I. c. II. §. 2. atque ad hoc confirmandum aliquid conferunt composita *θεσπιδαές* (*πῦρ*), *θεσπιέπεια* (*πέτρα*) quorum pars prior nihil aliud quam *θεῖος* significat. Manifestior est origo nominis quod Eustathius secundo loco apposit *τὸ ὁ συγκοπιόμενον πέφηνεν ἐφελκυστικὸν*²⁰⁾ *γενέσθαι τοῦ σίγμα ὡς θέσφατον* Epim. I. 420. Huic igitur quae defluxit vocalis, non in totum periit ut ante vocales solet *θέορτος*, *θεάρεστος* etc. sed compensatur sigma vicario, unde plurimum differt pleonasticum in nominibus ab Eustathio proxime attextis *θεόςδοτος* et *μογοστόκος*²¹⁾. Neque hoc fugit Scholiastam II. IV. 293. *τὰ βραχέα θεραπέυνται διὰ προσθέσεως, μογοστόκος*. Hoc insiticio sigma auctum videtur *Λυκόσουρα* et *οὐδενόσωρα*, quod Herodianus ad VIII. 178. minus commode cum *κυνόσουρα* confert — *εἰ καὶ σπάνιος ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ γενικῆς ἐπελοῦς*²²⁾. Sed *κυνόσουρα* ad parathesin pertinet v. Diss. V. c. 1. §. 4. Illa vero sigma expletivum habent pro *οὐδενόσωρα*, *Λυκόσουρα*, cui convenit gentilicium *Κυνοουρεῖς* in Inscr. Spart. Eodem auctum est *κράςπεδον*, si Grammaticis credimus id ex *ἀκρόπεδον* factum esse *ὁ* micro simul in alpha mutato sicut *δικοπόλος* *δικασπόλος*, pro quo minore licentia dici poterat *δικηπόλος* ut *δικηφόρος*. Neque secus existimandum de solemnium nomine *Ἡροσάνθεια* Hes. et appellativo *άλίςπεδον*, si haec recte ita scripta sunt;

20) Sic etiam loquuntur de vocalibus quae consonas in societatem assumunt: *τὸ εἰ ἐφελκυστικὸν ἐστὶ τοῦ ν, ἢ εἰ ἐν EM. 431, 22. et Choeroboscus Can. 852, 20. τὸ ι εἰώθε γίνεται ἐφελκυστικὸν τοῦ ν ὡς λέβησιν*. Vulgo autem litterae quae attrahuntur sic appellari solent.

21) Sigma his insertum scripsi sic ut in fine vocabulorum solet ut distinguerem ab eo quod in locum vocalis successit ut *θέσφατον*. *Θεόφατον* et *θεοφατίζει* pro usitatis affert Hesychius.

22) Duobus illis Paulus Sil. in Tab. Mund. I. 200. adjecit tertium *φραεσφόρος*.

pro illo tamen Photius Ἡροάνθεια exhibet, alterum in omnibus quidem Pollucis libris legitur sed a Bekkero circumscriptum est propter sequens ἀλίπεδον²³⁾ quod quum alibi extet tum etiam apud Lycophronem iota producto ut ἀλι-
 ῆπτειρα Anthol. et ἀλίβαπτος in versu Nicandri, cui nonnulli ἀλίβλαπτος supposuerunt. Denique Harpocratio auctor est nonnullos ἀλίπεδον ad verbum ἀλίσαι retulisse *voluntabrum* denotantes. Cum Θεόδωτος Tzetzes ad Lyc. 47. componit leonis epitheton ταυροσφάγος, nec tamen omittit id ab aliis ad σφάπτειν referri; λαγωγσφόνος sustuli ad Phr. 629. sed a suspitione remotum habeo quod Hesychius proferat Θεοσκυνεῖ Θεοῦς τιμῶ²⁴⁾. Θεοσχεθρία ab Hermanno rejectum ad Eur. Iph. T. 192. retinuit Meinekios in Archippi Fragm. Vol. II. P. II. 725. Eodem modo explicantur substantiva quaedam generis neutrius quae genitivum habent in ος purum exeuntem τὸ θυοσκόος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ λέγουσι Epim. I. 178. Quippe θυοσκόος dicendum fuisse putat ut ἡθολόγος, τειχομάχος etc. vel concinnius θυηκόος. Διόςθυος ἐν συνθέσει ὃν ἐφύλαξε τὸ σ EM. 278, 25. Aliena vero huc deflectit Schol. Lips. II. V. 126. et Eust. 528, 5. ἐν τῷ σακέσπαλος καὶ σακεσφόρος ἀναγκαῖος ὁ πλεονασμὸς τοῦ σ. Hoc enim non extrinsecus adjectum est sed fungitur vice vocalis elapsae quae cernitur in compositis ἐλεόθρεπτος, ὄρεσπόλος. Et hoc clarius enunciat Gud. 198, 5. ἐπεσβόλος (scrib. ἐπεσβόλος) καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπεσβόλος, enallagae nomine significans tropen quae vocalis ο defectionem sequi solet. Eadem obinet in multis similium ἀκεσφόρος, τελεσφόρος, φασεσφόρος,

23) Ἀλίπεδον τὸ νεῦον πρὸς θάλασσαν πεδίον Psell. Gramm. v. 286. in Anecd. Boisson. T. III. similiter alii τόπον ἀλιτενῇ interpretantur. Cum ἀλίσπεδον fortasse aliqui contulerunt Aegisthi nomen *caprimulgum* interpretantes ut Orion p. 24, 14. παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω Αἰγισθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ Αἰγισθος, a capra nutritus Aelian. V. H. XII. 42. Hoc ex Herodiani libro περὶ σχημάτων affert EM. 137, 33.

24) Interpretes apponunt Θεοκυνῇ δόξαν θείαν ἔχουσαν, quod Θεο-
 κωδῇ scribendum est. Θεοσκυνέειν Aeschylus in anapaestis Agam. 86.
 scripsisse videtur pro θυοσκυνεῖν v. §. 6. quicum olim contuli *thlasos*
et sacra movere Valer. Fl. III. 540. sed hoc ad zeugma referri potest.

quod in Anth. L. n. 26. pro *γαροφόρος* scribendum est si quidem a poeta christiano hanc accuratorem exigimus, *ὀρέσσιος* et *ὀρέσσιος*, quod jam olim ad Aj. v. 175. pro *ὀρέσιος* reposui, et aliis ad Phr. 672. allatis²⁵). Omicron genitivi finale praetermitti sigma incolumi exemplum unicum ideoque a dubitatione non alienum est *Θυσπολία* *Θηπολία* Hes. sed eo omisso evanuit in quibusdam nominibus propriis *Κλερέτης*, *Κλέθεις*, *Κλέστρατος*, quae nunquam nisi in nummis et Inscr. inveniuntur. Neutra in *σ* exeuntia vocalem genitivi characteristicam modo retinent integram *κεραοζόος*, modo in eta vel in alpha longum mutant, *σελαιφόρος*, *κρεατόμος*, frequentius vero in sigma *σελασιφόρος*, *γερασιφόρος*, *τερασσότος*, *κρασφόλος*. Sed *κρεασφόρος* Lycophr. 660. quamvis multorum codd. consensu munitum jure rejicitur, nam *κρεωφόρος* dicitur et *κρεοφόρος*, quod intuens *Κρεσφόρτης* suspicor ex *Κρεσφόρτης* natum esse, et ionice *κρεισγαγῖν*, *κρειδόκος*, *γερεγορία* Dionys. Hal. — Particulae intentivae δά consonam auxiliarem subjectam esse affirmat Epim. I. 149, 22. *δασπλήτης* (*δασπλήης* vel *δασπλήτης*) ἐκ τῆς δά ἐπιτάσεως πλεονασμῷ τοῦ σ. Hic igitur *μεγάλως πλήσσονσαν* interpretatur, alii *δυσπρὸςπέλαστον* nemo verum scit. — Cum synthetis, quae pro *ο* asciverunt *σ*, veteres contendunt genitivos simplices syllaba *γι* auctos. Schol. Vict. ad Il. IV. 452. ὄρεσφι ἢ συγκοπῇ ἔδωκε τὸ σ ὡς θέσφατον· explanatius EM. 645, 10. τὸ κατ' ὄρεσφι κάτεισι ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ ἐπ' ὄρεσφι λνόμεθα ἔππος ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρματος ὡς ἀπὸ τοῦ θεόφατον, οὕτως ὄρεσφι (ὀρέοφι) καὶ κατὰ συγκοπὴν (ὄρεσφι). Οὕτως Ἡρωδιανός· quae complet Epim. I. 221. ἀπὸ τοῦ ὄρους ὀρέοφι καὶ συγκοπῇ τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ· τοιοῦτο καὶ τὸ ὄρεσφι. σημαίνει γὰρ ἀμφότερα γενικῶς. Certissimum genitivi exemplum est ἀπὸ στήθεσφι, in quo sigma neque pleonasticum est ut in *θεόσδοτος*, neque pro *ο* finali successit sed per-

25) Nominativos ὄρες, ἄνδρες etc. ad quos linguae gangeticae scrutatores nos remittunt Grammatica graeca a se deprecatur. Genitivorum ὄρεος, σάκειος etc. si quam unquam notitiam habuere Graeci, cito obliti sunt.

tinet ad terminationem casualem $\overline{\text{ος}}$ non minus quam in dativo $\overline{\text{ὄν ὄχρεσι, Ἐρέεσφι τέκνοις}}$ Hes. a nominativo $\overline{\text{ἐρέης}}$, cujus accusativum $\overline{\text{ἐρέας}}$ idem affert. — Nomina in $\overline{\text{ις}}$ et $\overline{\text{υς}}$ desinentia quomodo componantur paullo ante exposui sed omissio sigmatismo, cujus exempla pauca sunt neque abunde explorata. Primum quaeritur $\overline{\text{Θεμισκρέων}}$ num, ut Hermannus putat ad Oed. C. 1191. cum indeclinabili $\overline{\text{Θέμις}}$ parathesi junctum sit quasi $\overline{\text{Θεμίτῳς κρέων}}$, an pro $\overline{\text{Θεμισκρέων}}$ positum, cujus exemplum est $\overline{\text{Θεμιόπλεκτος}}$. Cum hoc conferri potest synthesis nominis $\overline{\text{πόλις}}$, cujus a genitivo triplex nascitur propago, una analogiae aptissima $\overline{\text{πολιφύλαξ}}$, altera concisior $\overline{\text{πολίπορθος}}$, tertia ascitu literae sigma de via deflectens, vel unius $\overline{\text{πολι-σ-όχος}}$ pro quo $\overline{\text{πολισούχος}}$ receptum est v. ad Phr. 667. vel duorum $\overline{\text{πολι-σ-ονόμος}}$ ²⁶⁾. Ad metrum aequaliter conveniebat $\overline{\text{ποληρόμος}}$ sed genitivos in $\overline{\text{ῆος}}$ exeuntes componi nescimus. $\overline{\text{Ἰσφατον βίαιον}}$ ($\overline{\text{βιαιῶς}}$) $\overline{\text{πεπραγμένον}}$ Hes. Guietus cum $\overline{\text{ἷς}}$ compositum censet. Nominum in $\overline{\text{ις}}$, quae supra syllabam sunt, nullum ad hanc corruptionem inclinat; nam $\overline{\text{ἀλυσπάρθεια}}$ jam diu remotum est. In duobus autem urbium peregrinarum nominibus, quorum casus secundus in $\overline{\text{υος}}$ exit, pro $\overline{\text{ο}}$ substituitur $\overline{\text{μῦ}}$: $\overline{\text{Σηλυμβρία ἀπὸ Σήλῳς, Πολτυμβρία ἢ Πόλντος πόλις}}$ Steph. Sed monosyllaborum nonnulla sigma asciverunt: $\overline{\text{Μύσφορον παγίς}}$ Hes. et verbum comice factum $\overline{\text{μυσπολεῖν}}$, tum $\overline{\text{Ὑσπολεῖν συβωτεῖν}}$ Hes. $\overline{\text{Ὑσπορος}}$ Nonn. XXVI. 168. si hic Indiae fluvium, quem Ctesias Hypobarum nominat, ad graecam, ut Graeculi solent²⁷⁾,

26) Hoc alii aliter conjectant. Buttmannus Gramm. II. 46. priscos $\overline{\text{πόλισσα}}$ dixisse suspicatur; Wieselerus Conject. in Aesch. Eum. p. 153. genitivum $\overline{\text{πολίῳς}}$ fingit.

27) Sic $\overline{\text{Ἀδιαβήνην}}$ nominatam putant διὰ τὸ $\overline{\text{δυσχέρειαν ἔχειν τὴν διέβασιν}}$ Suid. $\overline{\text{Γήραιδες οἰονεὶ γῆς παῖδες}}$ EM. $\overline{\text{Σαμάρεια σῆμα Ἀρεῶς}}$ v. Meinek. ad Steph. 552. $\overline{\text{Ἀράξης ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν}}$ Sch. Aesch. Prom. 716. Eust. ad Dion. v. 14. Hoc argumentum in Nicanoris libro $\overline{\text{Μετονομασιῶν}}$ tractatum esse suspicor e Stephani verbis s. $\overline{\text{Τάναϊς}}$, ubi de Aesinae loquitur: $\overline{\text{ἡλλήνισται τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων ὡς Νικάτωρ φησί.}}$ Sed cautionem adhibet Strabo XII. 607. $\overline{\text{ἐκαλεῖτο Σκῆψις εἰτ' ἄλλως εἰτ' ἀπὸ τοῦ περισκεπτος εἶναι, εἰ δεῖ τὰ παρὰ τοῖς βαρβάροις ὀνόματα ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογεῖσθαι φωναῖς.}}$

revocavit originem memor domestici *Βόσπορος οἶονεϊ βοὸς πόρος* EM. quod ex analogia *Βοόπορος* dicendum erat vel *Βοήπορος* ut *βοηνόμος*. Verum de sigma ejusque usu duplici haec dixisse suffecerit²⁸⁾).

Vocalem qua nomina connectuntur a verborum compositione non alienam esse ostendunt exempla praesentis temporis *βουλόμενος*, *τιλλοπύγων* et all. in P. II. c. I. §. 6. afferenda et plurima aoristi *ἀμαρτοεπής* etc. v. ad Phr. 767. Eam vero amisit appellativum *σύργαστρος ὁ ὄφης ὁ γαστρεὶ σφρόμενος* Heliobol. Schol. ad Dosiad. Aram v. 26. et nomen proprium *Βερνίκη* id est *Φερωνίκη* Veronica apud scriptores sacros et ecclesiasticos, idemque videtur appellativum *βερονίκη* sive *βερνίκη*, quo Graecitas inferior succinum insignivit²⁹⁾ fortasse quod ab athletis amuleti instar gestabatur ad adipiscendam victoriam. Cum verbo puro contextum est *κρούπεζα*, quo significantur tibicinum calceamenta lignea sic dicta *διὰ τὰ κρούματα* Poll. VII. 87. id est *ἀπὸ τοῦ κρούειν*. *Νέποδες* si Apio recte interpretatus est *νηξίποδες*, a *νέω*. Verba in *τω* desinentia componuntur vel a futuro *ἀνυσίεργος*, *ἐρυσίπτολις*, *τανυσίπτερος* etc. vel a praesenti omissa quae verbum finit vocali *Ἀργύλαος*, *Ἀρτύμαχος*, *Γαννιμήδης*, *Ἐρύλαος*, *τανύπεπλος*, *ἀνύπους ὁ ταχύπους ἀπὸ τοῦ ἀνύειν τοῖς ποσίν* Hes. nisi vera scriptura fuit *τανύπους*³⁰⁾ unumque ὁ longo in breve mutato *ἀνήδρομος* in Anacr. Fr. XCI. sed controversum; Bergkii enim *τανυσίδρομος* scribendum putat. De indeclinabilibus

28) Quae Buttmanus §. 66. p. 262. cum *ἐπεσβάλος*, *θεόςδοτος*, *ὄρεσφι* confert tanquam pleonasmō affecta *ὀληθέσιαιος*, *ἀκουσθεῖς*, a nostra causa sejuncta sunt, aptiora vero adverbia loci, quae Grammatici in contrarium trahunt: *οἱ Ἀωριεῖς τὸ ὕπισθεν ὕπιδεν λέγουσι καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν ἐκθλίβοντες τὸ σ* Gregor. 222. *ἐκτοθεν καὶ ἐκτοσθεν*, *ἐντοθεν καὶ ἐντοσθεν*· *μόνον τὸ πρόσθεν οὐκ ἀπέβαλε τὸ σ* Epim. I. 178. Antiquius videtur *πρόθεν*, quod superest in compositis *ἀπ'προθεν* et *Ἐκπροθεν ἀπὸ παλαιοῦ* Hes. et *ὀπίθεν* magis nativum quam *ὀπισθεν*.

29) In Latinitate media gummi sandaraceum, quo utensilia obducuntur, vernix vocatur, francogallice *vernix*, germanice *Firniss* et *Verniss* species succini.

30) *Τρυφάλεια* cum *τρύω* compositum esse Buttmanni opinio fuit Lexil. II. 250.

nihil huc refertur praeter praepositiones homericas ἀππέμ-
παιν κατὰ συγκοπήν Apollon. Lex. et ὑββάλλειν, quae alii
apocopae adijciunt v. Hofmann. Quaest. II. 62. Sed quum
de prima compositorum parte sat multa dicta sint, deinceps
quaeremus de altera.

§. 6. O micron syllabae primariae exemtum esse duo-
bus probatur exemplis, quorum unum est Lycophronis v.
1313. τὸν τετράπνῃν ὕδρον pro τετραπνόνῃν hoc est bicipi-
tem τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα, quem si τετράπνουν vocasset,
cum vulgo esset loquutus. Alterum in EM. 182, 47. ex
ignoto poeta profertur ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο ἀπὸ τοῦ
ἄχρους τροπῇ αἰολικῇ ὡς φοβήμενος· ἢ ὡς παρὰ τὴν χροάν
μελαγχροίης, οὕτως ἀχροίης καὶ κατὰ συγκοπήν ἀχρὴς.
Trope si esset, ἄχρης scriberetur; cetera ignotum est mi-
nimeque probabilis Heynii conjectura ad II. II. 269. pro
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο VIII. 85. aliquando lectum esse
ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο. Sed quicumque hoc usus est ad-
jectivo, certe syncopen fecit utique non diphthongi ut iste
dicit sed vocalis simplicis quae in primitivo χροά apparet.
Cum aucto χροιά compositum est μελαγχροίης protocliton,
cui fidem facit casus quartus μελαγχροίην in Orph. Lith.
et oxytonon tertiae declinationis de quo loquitur Schol. II.
XIII. 191. ἀπὸ τῆς χροός γενικῆς ἐστὶ μελαγχροίης καὶ
ἀχροές. Huic diphthongum eximi asseverat Choeroboscus
Can. 174, 9. τὸ μελαγχρὴς, δ' εἰς οὐς ἔχει τὴν γενικὴν, ἀπὸ
τοῦ μελαγχροίης γέγονε κατὰ συγκοπήν. Sed vero intelligi
sic oportet solum *o* micron et huic subtractum esse et hinc
derivatis τὸν μελαγχρῇ, τὸ μελαγχρῆς, quae ex poetis co-
micis afferuntur cf. Proll. 256. Cursim praetereo duo no-
mina propria, Μήτιχος quod Keilius in Anall. 91. et alii
ε Μητίοχος factum putant, et Δήιχος. Illud addubitavi in
Proll. 343. pro altero in Quint. I. 529. jam Pauwius Δηίο-
χος reposuit. Minore dispendio *o* micron eximitur syllabae
ultimae nominum quorundam in *os* purum exeuntium. Non
illa dico quae in EM. 975, 18. memorantur: Μενέλας καὶ
Δορύλας ἀμφίβολον εἴτε συγκοπῇ εἴτε κράσει τοῦ α καὶ *o*
εἰς α μακρόν. Ea enim pura et directa crasis est, quam
synaloephae nomine impertit Apollonius Adv. p. 585. sed

loquor de adjectivis in *οος*. Horum alia cum verbis composita sunt, *σιαλοχόος*, *συλλοχόος*, alia accentu diverso cum nominibus *πολίχους*, *λιγύτροος*, *δξύτροος*, *παχύτροος* etc. Inter haec vero eminent *χειμάρρους* quod in prosa dici solet *χειμάρρους* intellectu plerumque substantivo Demosth. Polyb. XIV. 41, 9. Dio Cass. XLV. 38. et al. v. Wyttenbach. ad Plut. de Educ. p. 101. et huic nominativo subjiciendi sunt obliqui casus qui apud Atticos reperiuntur *χειμάρρων* Plat. Legg. V. 736. A. *χειμάρροις* Soph. etc. Sed idem dicitur *χείμαρρος* κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάδοσιν τοῦ τόνου Eust. 858, 38.³¹⁾ quo Pausanias utitur I. 35, 6. II. 36, 7. et suppres v. Ellendt. ad Arrian. IV. 3, 4. sed improbat: 'Ἡρωδιανὸς φησιν ὅτι χειμάρρους ῥητέον ἀλλ' οὐχ ὡς τινες χείμαρρος, καὶ χειμάρροι ἀλλ' οὐ χειμαρροὶ ὡς οἱ πολλοὶ φασιν Eust. 496, 44. Pluralis hic ambiguus est, nam et ab attico *χειμάρρους* repeti potest et a vulgari *χείμαρρος*, unde pendet illa de accentu disputatio in Schol. ab II. IV. 452. Etenim Ptolemaeus hic *χειμάρροι ποταμοὶ* scribi jussit acuta penultima tanquam a recto *χειμάρρους* declinatum manente accentu ut *ἐπίπλοι*, *παράπλοι*, *ὀλιγόχοι*, *πολέχοι*, quae Theophrasto nuper e codd. restituta sunt pro non contractis *ὀλιγόχοροι* et *πολέχοροι*. Herodianus vero *χειμαρροὶ* proparoxytonon fecit ἵνα ἐκ τοῦ χειμάρρους ἢ γεγοῆς εἴγε μᾶλλον ἐντελέστερον οἶδε τὸ ἐνικὸν ἐν τῇ συνθέσει (βαθύρρους, ἀψόρρους) ἢ τὸ συνημιμένον, ex quo ille concludit pluralem illum non a contracto *χειμάρρους* declinatum sed ex integro *χειμάρροι* contractum esse accentu in antepenultimam translato; quod fortasse ideo factum putavit quia paroxytonon pro inclinamento nominativi contracti *χειμάρρους* haberi possit; hoc autem Homerum quoad posset abstinuisse dicit³²⁾. Licuit etiam *χειμάρους*

31) Minus recte p. 925, 15. apocopen appellat.

32) Ab hac ratione desciscere videtur quum genitivum adjectivi *εὔξους* II. X. 373. non ut Ptolemaeus *εὔξου* scriberet quasi crasi compactum sed *εὔξου ὡς εὔνου* tanquam holopathes. Nam apud Homerum saepissime legitur *εὔξους* et *ἀγχίνοος* simplexque *νός* permultis locis, *νός* semel. De synizesi nemo cogitavit. *Εὔξου ἐνδοδι νός* Quint.

scribi et χειμαρόω, χειμάροοι cum paralipsi ut saepius legitur καλλίροος et ὠκύροος, sed nemini libuit; nec magis repertus est qui χειμαρόος proponeret quod Mehlhornius suadet Gramm. §. 146. sed Herodianus haud tacite damnat. Neque est hujus syncopae apud Homerum exemplum. Nam quod in EM. 184, 19. et Sch. II. VII. 413. traditur ἄνροβ-
 ρος παρὰ τὸ ἄψ καὶ τὸν ῥόον πλεονασμῷ τοῦ ὀ, id sciē-
 tiores cum ὄρω ὄρωνμι copulatum judicant, unde Ἀπορῥόον
 πάλιν Hes. nunquam enim refluxum significat sed παλίνρο-
 ον sive παλίσσυντον v. ad Aj. v. 369. et Techn. 134. Quae
 cum ξόος composita sunt, quantum a crasi, tantum a syn-
 cope abhorrent δίξοος, μονόξοος, τετράξοος et pleraque
 eorum quae cum ξέω cohaerent actorem significantia κε-
 ραξόος, δορατοξόος, λιθοξόος una cum derivato λιθοξη-
 σιον, sed pro δορυξόος etiam trisyllabum reperitur δορυ-
 ξός κατὰ συγκοπήν EM. 283, 34. idemque 425, 5. affert
 cognatum ἡλαξός (sic) ἀπὸ τοῦ ἡλαξόος ὥσπερ βοηθός
 βοηθός, quo nomine (ἡ λαξός) instrumentum λιθοξοϊκόν
 indicari videtur, uno verbo ξοῖς vel γλαρίς· nam feminas
 lapicidas haud sane novimus. Coraes ad Isocr. p. 278.
 narrat populares suos aurificem χρυσοχόν vocare; veteres
 utuntur integris χρυσοχός, οἰνοχός, ὑδροχός, θνηχός.
 Genitivus ΘΥΗΚΟΥ in Inscript. Att. N. 160. Corp. Inscr.
 p. 285. ex θνηχός contractus hoc autem cum κέω (ἔκα)
 connexum videtur ut θνηχός, πυρχός, quorum tamen
 nullum contrahitur neque desunt qui haec ad ποεῖν referant.
 Qui pro θνηκινεῖς apud Aeschylum scripserunt θνηκεῖς,
 dubito num hujus sive syncopae sive synaeresis exemplum
 proferre potuerint, sed et verbum θνησκέω, quod in Thes.
 his praefigitur, non minus ignotum est quam θνυλλοχέω et
 λιθοξέω nec defenditur appositione parathetorum δακρυ-
 χέειν et δακρυχέσκε. Δορυξέειν et ὑδροχέειν sicubi legun-
 tur, librariis imputanda sunt sicut verba πνοῶν εἶναι et σια-
 λοχεῖν, quod correxi ad Phryn. 572. Dorotheus περὶ Κα-
 τεργ. v. 77. γάννται Κρόνος εἶναι Ὑδροχῆν fortasse integro

VII. 370. qui in hac parte versus dactylum praefert sequente certe dispondeo εἰρήδου Ἑλλησπόντου VI. 289. VIII. 488. etc.

usus est omissa praepositione. *Βοηθός*, quod in prosa praevaluit cum paragogis *βοηθεῖν* et *βοήθεια*, etsi non prorsus idem valet quod vox poetica *βοηθός*, tamen quia cum eodem verbo *θέω* compositum sit ut *βοηθρόμος* cum *δρέμω* nemo dubitavit v. EM. 730, 35. Simplex *θός* nunquam contrahi docet idem 452, 53. sed proprii *Πάνθους* secundum et tertium casum Homerus quinquies in duas syllabas coegit etsi nullo loco opus erat neque sit similibus *Ἀλκάθους*, *Νανσίθους*, *Πειρίθους*, quorum qui vulgo feruntur genitivi *Ἀλκάθου*, *Πειρίθου*, vel a contractis *Ἀλκάθους*, *Πειρίθους* derivati sunt vel a concisis *Ἄλκαθες*, *Πείριθες* et quod in Procl. 365. e Polybio attuli *Ἄλκθους*³³⁾. Haec quum Reiskius ad Pol. I. c. iudicaret *penae acute scribenda esse contracte ex Ἀλκίθους, Πειρίθους*, obscura ductus est memoria canonis in Parall. 251. expositi *Πόλυβος συγκοπή, οὐχ ἐφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἑλλειψιν ἐγένετο, ὥφειλεν εἶναι Πολύβος ὡς ὠκύπος*. Verum haec quoque legem non religiosissime custodiri supra dictum est c. III. §. 1. *Ἀρχῖνος, Καλλῖνος* et his similia in Procl. 202. simplicia esse probavi ex mensura penultimae; nam corruptio ultimae, sive ea hyphaeresi efficitur sive syncope, nunquam eam vim habet ut producat proxima syllaba. Nomen proprium *Δόρυσος* simplexne sit an *δορυσσόων* significet, non constat; hoc et cetera poetica *κυνοσσός*, *πολισσός*, *λαοσσός* vocali non destituuntur. Fatiloqui fabulosi nomen triplici modo scribitur *Εὐκλος*, *Εὐκλούς* et *Εὐκλος* idque cum *Μάντικλος*, *Θέοκλος*, *Θράσυκλος* componi solet, quae eandem cum *Εὐκλῆς*, *Θεοκλῆς* etc. originem habere videntur, nisi forte alterum horum ex appellativo *θεοκόλος* ortum est. Servorum Siculorum dux nobilissimus in Diod. XXX. p. 121 Bip. *Εὐνός* vocatur sed ab aliis omnibus *Εὐνούς*. Tribreves *Πολυνός* (hoc accentu) Quint. VIII. 86. fortasse ex *Πόλυβος* corruptum est. *Μελιχρός* et *μελιχρός* num Goettlingius de Acc. 194. recte huc retulerit, dubito; etsi enim interdum iisdem attribuantur, tamen alterum simplex videtur ut *πενιχρός*, quod

33) Pro *Ἀρηθός* Paus. VIII. 4, 7. correctum est *Ἀρηθούς*.

EM. 660, 15. ei apponit v. Proll. 345. alterum conjunctum ut ἄχροος, μελανόχροος. Tyranni Mitylenaei nomen Μέλαγχρος num nigricolor significet dubium est. Pro Ἀμειψίχρον μεταβάλλοντα Hes. cuius succurrit ἀμειψίχρων vel ἀμειψίχροον id est versipellem. Licentiae est quod Strato hominem mellei coloris μελιχρώδη dixit, id namque terminationi non purae convenit ut χεῖμαρδος χεῖμαρδώδης· a pura debuit esse μελιχροώδης ut κατάρδος καταρδώδης, αἰμόχροος αἰμοχροώδης, αἰμόρδος αἰμορδώδης, pro quo in Hippocratis libris subrepsit αἰμορρώδης. Postremo qui homericum χεῖρας ἀάπτους interpretati sunt ἀπτοήτους, nominativo ἀάπτοος attexuisse videntur accusativum aequae feticium ἀαπτόους. His pure terminatis subnecti possunt illa quae in Parall. 137. et 139 sq. disceptata sunt, πάνδοξ, πῶλυψ.

§. 7. De declinatione, motione et conjugatione quae dicenda sunt, complectar una. Commenticia est syncope pronominum personalium: οἱ μὲν νέοι ἐκ τοῦ σου κατὰ δάλλουσιν σέο (καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς θεν συλλαβῆς) σέοθεν, εἶτα κατὰ συγκοπὴν σέθεν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ ἐμέ, σέ, ἔ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θεν Epim. I. 142. add. Gud. 161. Moschop. Sched. 12. Hic igitur remota syncope anadromen amplexus est similem illi qua ἐμαιοῦ ex accusativis ἐμ' αὐτόν etc. orta putantur. Diversum utrisque sententiam tulit Apollonius Adv. 597, 24. sen o micron primitivi σέο, ἐμέο, sed υ psilon contracti ου exemptum esse statuens ut in adverbiiς Ἀεσβόθεν etc. Nominis κύων casus obliqui, quos Choeroboscus Can. 283, 3. et Theognostus Can. 283, 3. Epim. I. 241. EM. 614, 47. propter duorum canonum conflictationem coartate censent, statim ab initio repudiarunt vocalem, quam nominativo ad effugiendam absonam brevitatem implicari necesse fuit. Pro κεκμηῖτι in Aeschyli versu Fr. 112. tunc repositum est adjectivum contrariae potestatis ἐλαφύων ἀκμηῖτι μαλκίων ποδί, quod ne verbo subjuncto repugnet unius literae detractio effici potest δίωκε μή τι μαλκ. ποδί. Ita facessit syncope. Nec valet amplius quod Eustathius 1607, 9. de genitivo bisyllabo ἥρωος scribit δο-

καὶ τισι συγκοπῆναι ἐκ τοῦ ἥρωος, nam hoc ipsum nunc vulgatum est Odyss. VI. 302. De adjectivis per gradus motis praeter alios scripsit Philoxenus, unde quaedam excerpta sunt in EM. 227, 25. τὰ εἰς ῥος συγκριτικὰ ἢ διὰ τοῦ ὁ λέγεται ἢ διὰ τοῦ ὦ, ὅθεν τὸ γεραίτερος, μεσαιτερος, φιλαίτερος κατὰ συγκοπὴν γέγονεν ἀπὸ τοῦ μεσαιότερος καὶ φιλαίότερος καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅθεν ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μεσαιτάτος, φιλαίτάτος, ἀσμεναίτάτος³⁴). Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὰ συγκριτικά. Haec parum explanata est oratio. In prima parte terminatio αιτερος uni adjectivorum generi permittitur, quod positivum habet in αις exeuntem. Id egregie convenit primo allatorum γεραίτερος, minus secundo μεσαιτερος, nam μεσαιος non extat sed modo substantivum τὸ μέσαιον, prorsus vero discordat cum tertio. Quare suspicari libet post γεραίτερος excidisse alia justae formationis exempla παλαιτερος, σχολαίτερος, his autem subijuncta esse verba ὅθεν ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φιλαίτάτος καὶ ἀσμεναίτάτος, hoc est contra analogiam peccant; nam usu satis comprobata sunt et haec et alia quae illi varie excusant: ἰδιαίτατον ἀπὸ τοῦ ἰδία, ἰδιώτατον δὲ ἀπὸ τοῦ ἴδιος Thom. τὸ μυχαίτατος τροπὴ τοῦ εἰς ᾧ μυχαίτατος γέγονε — τὸ μεσαιτάτον καὶ ὁμοιότητι τοῦ γεραίτερος, περαιτερος Eustath. 1905, 35. quorum ultimum alii fortasse a feminino πέρα sive περαία duxerunt ut Buttmannus quoque Gramm. T. II. 347. et consimiliter Epim. I. 428. τὰ συγκριτικὰ ἐξ ὀνομάτων γίνεται, ὁξύτερος ἀπὸ ῥημάτων, φέρετερος ἀπὸ προθέσεων, πρότερος ἀπὸ ἐπιρρήμάτων παλαιτερος et Fragm. Lex. ab Hermanno editi n. 77. p. 330. ἀπὸ τοῦ πρωὶ γίνεται πρωύτερον καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας πρωαιύτερον ἀπὸ τοῦ ὀψέ ὀψύτερον, ἀπὸ τῆς ὀψίας ὀψαιύτερον. Sed ὀψύτερον propius est aeolico, ut ab Apollonio vocatur, ὄψι, cui convenit ὕψι, unde comparativus ὕψιτερος, sed is incertior quia in Theocr. VIII. 46. complures codd. ὑψότερος exhibent ab altera adverbii forma ὑποῦ ductum ut ab ἀγχοῦ ἀγχότερος solum, non ἀγγίτερος, pariterque fixa sunt ῥήιτερος et λωίτερος,

34) Sic Sturzius pro ἀρσενικώτατος.

quorum alteri positivus ῥά prae-fulcitur, alterum primitivo caret. Adjectivorum in εἰος exeuntium unum in motione vocali destituitur θέρειος θερειότητος καὶ κατὰ συγκοπὴν θερείτατος ὡς Ἄρατος καὶ Νικάνδρος EM. 447, 1. hoc autem Schol. Vict. II. XXIV. 149. cum γεραίτατος comparat.

Si in conformatione verborum \bar{o} cliticum omittitur praecedente $\bar{\omega}$ aut diphthongo cum \bar{o} contexta, quaestio pendet inter duas affectiones, syncopen et crasin. Εἰ διαιρούμενόν ἐστιν ἔζων, καὶ συναιρούμενον ἔξει τὸ $\bar{\omega}$ οἶον ἔζων ἔζων ὡς ἐπὶ τοῦ ἔπλων ἔπλων Herodian. Fragn. Hermann. XLII. 316. Cram. III. 259, 15. Sed de illo verius iudicat Choeroboscus Can. 530, 11. ἔστιν ἔζων καὶ κατὰ κρᾶσιν ἔζων. Alterum, quo poetae utuntur soli, plerique cum ἔζων similibusque componunt v. ad Buttm. p. 12. Τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν ἐστιν οἶομαι οἶμαι Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Ἐλούομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔλουμεν Schol. Arist. Plut. 657. a quo οἶμαι hactenus differt, quod haec sive crasis sive syncope primam personam non excedit. Post alias vocales et diphthongos \bar{o} micron supprimi posse fixum fuit Grammaticis qui, ut Heraclides, ἦν eram ex ἦον concisum esse putarunt Eust. 1892, 32. mediumque ἦμην ex ἦόμην EM. 430, 11. Epim. II. 374. et pariter praecipitatum ἀπὸ τοῦ κείομαι συγκοπῇ καίμαι EM. 523, 18. Theogn. Can. 146. v. Techn. 191 sq. Participium σεύμενος qui finxerunt (v. ad Buttm. 6.) exemplum ab indicativo σεῦται sumsisse videntur; insolentius est σαλευμένη quod Bergkii in Archil. Fr. XCIII. posuit pro σαλευομένη· nam derivatis verbis non idem licentiae datur quam primitivis. Si vocalem fugitivam antecedit consona, res omnis ad syncopen redit. Verum duorum verborum, quae in EM. 253, 23. proferuntur τὰ εἰς $\bar{\mu}\epsilon\nu$ πληθυντικὰ καθάρᾳ θέλει εἶναι· ἐὰν δέ που σύμφωνον γένηται, κατὰ πάθος λέγεται εἶναι ὡς δεδοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν δέδοικμεν, οὕτω φέρομεν φέρμεν, ἐπετίθομεν ἐπέπιθμεν, prius non invenitur sed modo persona secunda φέρετε, alterum, quod etiam Schol. Vict. ad II. XIV. 55. aoristo attribuit, significatio arguit plusquamperfectum esse sicut ille quoque interpretatur ἐπεπιστεύκειμεν cf. Lehrs.

ad Herod. p. 80. Ὀρμενον ἐκ τοῦ ὠρμένον κατὰ συστολὴν καὶ ἀναδρομὴν τοῦ τόνου, ἥ ἐκ τοῦ ὀρόμενον συνεκότη Schol. II. XXI. 14. Cum δέγμενος, λέγμενος, ὄρμενος Grammaticus in Dissert. I. c. 9. p. 187. citatus confert ἄρχμενος tanquam eodem genere syncopae attenuatum, quod Critici duobus Callimachi locis restituerunt v. Kramer. ad Strab. T. I. p. 70. Illis tamen antecedunt modi recti ejusdem formae δέκιο, λέκιο etc. ἄρχμενος fortasse poeta metro inserviens vocali debita circumscipsit, qua caret ἔχμενος l. c. allatum et indicativus Ἐλέχμην ἐξηλεγχόμην Hes.

CAP. V.

De ypsilon.

§. 1. Ypsilon in prima vocabulorum parte omitti saepius dicitur quam probatur. Πρωταεῖον ἐκαλεῖτο οἷον πρωταμεῖον· πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος EM. 693, 50. cui Salmasius ad Spartian. V. Hadr. c. 20. assensum praebeat inductus Eusebii loco in quo Bruchheim Alexandrinum πυροχεῖον vocatur. Hic si ita scripsisset agnoscerem acumen hominis voci peregrinae speciem graecam reddere conantis. Sed cod. regius praebet verius προυχεῖον ut in Vita Apollonii vocatur; nam regionem urbis splendidissimam a granariis nomen accepisse non constat et granaria aliaque horrea non πυρουχεῖα vel σιτουχεῖα vel οἰνουχεῖα dicuntur omninoque nullum vocabulum periecticum novimus cum verbo ἔχειν compositum, a quo multa quidem in ουχος derivantur sed ne unum quidem in ουχειον. Atque hoc argumento revincitur Goettlingii opinio de Acc. p. 11. Bruchion ἀπὸ τοῦ προέχειν denominatum esse. Non minus dubia est nominis προκώνια interpretatio in Anecd. Bekk. 294. et alibi tradita: προκώνια γένη θυμιαμάτων, οἱ δὲ τὰς ἀφρύνκτους κριθὰς ἢ οἶον προκώνια πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι. Λάγνης ex λαγόνης contractum esse dicitur Choerob. Can. I. 146. πιμτρῶ ex πυτρῶ Eust. 706, 15. ea vero est somniantium divinatio. Μῶψ δὲ μὴ ὀξυδοκῶν Hes. alii per vitium pro μῶψ

scriptum putant, alii cum simili glossa *Νώψ ἀσθενής τῇ ᾧψει* conferunt, quod confirmatur quodammodo affinitate verborum *μύω, νεύω* nuo *νυστάζω*. Certa igitur in hac parte vocabulorum syncope exempla desunt. Sed apparent in syllabis secundariis: *κῆρυξ ὁ λάρος καὶ συγκοπή κίξ* Schol. Od. XV. 479. quanquam monosyllabum antiquiorem auctorem habet Homerum et fieri potest ut utrumque nomen pariter nativum sit quippe expressum ex sono vocis quam avis mittit; huiusmodi autem soni ab aliis aliter et audiri et exprimi solent v. Parall. 102.¹⁾ Ἄγκλον σκολιόν Hes. Guietus non diversum putat ab ἀγκύλος, nec sejunctum a substantivo ζάγκλη hoc est δρέπανον, idque Strabo confirmat Zanclen *παρὰ τὸ σκολιόν* denominatam dicens hoc est a situ sinuoso sicut Luna Etruriae v. Parall. 141. Idem glossographus praebebat *Θόρβος* (post *Θόροιο*) *ταραχή* et *Μολβίς σταθμίον τι* pro *μολυβίς*, vulgoque lana sucida *οἷσπη* dicitur et *οἰσύπη*, quod si cum sucus ὀπός conjunctum est quasi οἶδς ὀπός eo intellectu quo sucidus et sucosus dicitur, bisyllabo excidit ypsilon ex *ο* natum²⁾. In Galeni Gloss. pro *περσίας ὁ περυσινὸς οἶνος οἶονεῖ* *περυσίας* scribendum videtur *περσίας*, nam haec est legitima appellativorum terminatio, non *vas* et convenit adjectivum *Πέρσειος ὁ ἐξ ἐρήβων* Hes. quod nonnulli pro *περυσινός* scriptum, Hermannus autem tam integrum putat ut idem Theocrito restituat Opusc. T. V. 117.³⁾ Κορυφή apud scriptores mediae aetatis legitur pro *κορυφή*, unde nomen *κύρβεις* repetunt: *κύρβεις οἶονεῖ κορύφεις κατὰ συγκοπήν καὶ τροπήν τοῦ φ εἰς β* Schol. Apoll. IV. 280.

1) Monosyllabum *καῦξ* non extat sed accusativum affert Choeroboscus Can. 421. *περισπᾶται πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α̅ λήγουσα διὰ φ' γ' γ' γ' παραληγομένη γλαῦκα, καῦκα, προῖκα* etc. Aeque ignotum est *δαῦξ* in Cram. Anecd. Oxon. 243, 10. unumque novimus *Ταῦξ* fluvii nomen v. Parall. 100.

2) *Οἰσπώτη* EM. pro *οἰσπάτη* dici putat a nomine *πάτος*. Longius circumspicientibus occurrit *σπάτος* (σκάτος) *σπατλη*, quo evitatur sigma supervacaneum.

3) Aristophanem Rann. 986. non *περυσινόν* scripsisse sed *περυσύν* Fritzscheii conjectura est parum probabilis.

Haec si cognata sunt nomina, ypsilon quod in trisyllabo medium obtinet locum, in bisyllabo primum occupavit ut in Hesychianis *Τύρβη θόρυβος, Σύρβα θόρυβος*, et in proprio *Κορύβας Κίρβας*⁴⁾ nec obscure *Κύρβα* nomen urbis Creticae, quae postea *Πύτνα* dicta est id est *Petra* v. Aglaoph. 1155. significat *κορυφήν* ut *Κορυφά* promontorium Corcyrae. Nomina in vs exeuntia ante terminationes, quae a vocali oriuntur, ypsilon retinent *βοτρύντης, ιχθύνης, σταχύνος, νεκυσμός, μυίσκος, πνίσκω*, quare *πηχίσκος, πηχίζω, πηχισμός, ήμιπηχεϊον*, quae apud nullum scriptorum elegantium leguntur, affectis accedunt. Pro *οφρής* Choerob. Can. 717, 24. *οφρνήειν* scribendum videtur. Ypsilon longum extrusum esse minime probatur exemplis quae Grammatici suggerunt: *παρά τὸ ἐρύκω ἔρυκος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔρκος* EM. 375, 13. Epim. I. 129. quod nomen primitivo *εἶργω* multo vicinius est quam verbum illud v. Parall. 123. *Λαγρία ἐπίθεται Ἀθηναῖς ὅμοιον τῷ ἀγελείᾳ· Λαγρία γὰρ ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, καὶ συγκοπῇ Λαγρία* Sch. Lyc. 356. Hoc autem evertitur eo quod Diana quoque sic appellatur et Mercurius *Λάγριος*, qui dii feras et lucra captant sed *λαγνερᾶγωγοί* dici non possunt. In casibus obliquis nulla fit syncopae significatio.

Verborum duo a Grammaticis huc trahuntur *ἄνω* et *ἀμβλύντω*. Illius mentio fit in breviario passionum, quod Bastius edidit ad Greg. p. 677. §. 8. *συγκοπὴ γίνεται ἐν τῷ ἀνόμενος ἀντὶ τοῦ ἀννόμενος*, sed hoc potius ab illo productum est ut *εἰλύνω* ab *εἶλω*. De altero in contrariis partes disputant EM. 80, 5. Epim. I. 81. Anecd. Par. T. IV. 8. *ἀμβλῶσαι τὸ ἀτελὲς βρέφος ἀποβαλεῖν ἀπὸ μεταφοῆς τῶν ἀμπέλων· ὅποτε γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀποκαυθεῖεν, λέγουσιν αὐτὰς ἀμβλύνωσιν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμβλύνωσιν· ἢ ἐκ τοῦ ἀμαλῆσαι, ὃ ἐστὶν ἀφανίσειν, καὶ ἐκβολὴν τοῦ ἀμλῆσαι· καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐπλεόνασε τὸ β καὶ ἐτράπη τὸ η*. Harum sententiarum priorem amplectitur Eustathius 1406, 3. *ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν γέγονε τὸ*

4) Hesychius *Κροβάντιον πιλίον* (v. Procl. 90.) *Κορυβάντιον περίθεμα χειμᾶλης, Τιάρα κυρβάσις*.

ἡμβλήδην καὶ ἀμβλίσκειν καὶ ἄμβλωμα τὸ οἶον ἀναβληθὲν
 ἢ τῆς μήτρας, eundemque intellectum habent προβάλλειν
 Techn. 249. ἀποβάλλειν Du Cang. et Coraes ad Aelian. 398.
 itque latinum verbum *ejicere* v. Muncker. ad Lactant. Narr.
 Fab. X. 860. ed. Stav. Pro altera afferri possunt Galeni
 et Erotiani glossae Ἀμαλδύνεται ἀφανίζεται καὶ ἀμυροῦνται
 ὡς ἐν δευτέρῳ Γυναικείων ὅμματα ἀμαλδύνεται. Quae
 si quis cum aliis locis contulerit, ubi et hominum oculi et
 nitium gemmae et foetus quoque animantium ἀμβλοῦσθαι
 et ἀμβλύνεσθαι dicuntur, his vestigiis deducetur ad ad-
 jectivum ἀμαλός *debilis*, unde verbum Ἀμαλοί ἀφανίζει Hes.
 et synonyma ἀμαλδύνω, ἀμαλάπτω ut κοῖλος κολάπτω
 aelo Techn. 44. Ex ἀμαλόω autem contractis syllabis
 ritum videtur ἀμβλόω accedente beta ut μολεῖν μέμβλωκε
 ἡγχιβλώω. Et ab eadem stirpe verba paragoga ἀμβλίσκω,
 ἡμβλώσκω, ἀμβλύνω, ipsumque adjectivum ἀμβλὺς et de-
 rivatum hinc ἀμβλυνώσω, in quibus omnibus notio hebendi
 praecedit, abortiendi sequitur. De verborum temporibus
 obliquis unum hoc affertur: ἡλῦθον κατὰ συγχοπὴν ἡλθον
 Theogn. Can. 137, 13. Choerob. Can. 625, 24. sed fuit
 fortasse thema ἔλθω et diphthongo auctum Ἐλεύθω ἔρχο-
 μαι Hes.

§. 2. Synthetorum, quae ad hunc locum pertinent,
 pars major constat ex adjectivis in *us* desinentibus: τὰ εἰς
 ὡς δὲ συνήμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ συντίθεται καὶ φυλάσσει
 τὸ υ βραδυνήκοος κ. τ. λ. Σεσημείωται τὸ Πολύμνια τό τε
 κύριον καὶ τὸ προσηγορικόν, ὅπερ ἐξέθλιψε τὸ υ „Πολύμνια
 παντεροπῆς κόρα“ „Πολύμνια Οὐρανίη τε“ Ἡσιόδος Epim.
 I. 164. et 171. Appellativum, quod ille dicit, nihil aliud
 videtur quam femininum adjectivi πολύνυμιος epitheti loco
 positum ideoque accentu et spiritu distinctum a nomine
 proprio ⁵⁾). Musam Latini Polyhymniam vocant, Graeci
 nunquam; de andronymicis Πόλυμνος et Πόλυμνις parum
 constat utrum cum ὕμνος composita sint an simplicia ut

5) Herodian. ad II. V. 76. Εὐδαιμονίδης ψιλοῦται ἵνα κύριον γέ-
 νηται — διὰ τοῦτο καὶ τὸ πολύμνια πῇ μὲν ψιλοῦμεν, πῇ δὲ δασύ-
 νομεν.

ἐρμυρός et alia in μυρός producta Proll. 169. *) Adjectivum in una specie defixum est πολέμυρος, eandemque vocalem sine offensa iterant πολύνδρος, βαρχέντιος, πολύντιος, quare in suspicionem venit πολινπία semel lectum apud Philonem, nec minus dubium πόλινγρος (omiss. in Thes.) Diosc. Mat. V. 116, 782. quanquam ne πολέμυρος quidem inventum est. Sed nullam suspicionem admittit appellativum χέλυνδρος. Ante alias vocales ypsilon saepius amittuntur adjectiva in υς exeuntia; cujus generis exempla prima prodiderunt Aeschylus et Euripides ἀμβλωπός et εἰρωπός. His simile piscis nomen τράχινος affert Athenaeus, βαθέσπερος, θηλάρσιν et θρασαίχην Christiani scriptores praebent, quorum duo congruunt cum propriis Βάδιπας, Θράσιπας, hisque simile est Εἰθιπας. Unum hujus ellipsis exemplum a Grammaticis profertur: Δάσκιον τὸ δασύσκιον κατὰ συγκοπὴν Schol. Apoll. II. 1283. cui si accredimus, cum vocali simul ablatum est sigma ut in δύστονος ac similibus; negat vero alter interpretum, cujus adnotatio forte servata est in EM. δάσκιος οὐκ ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτακτικῶ. Machinae Archimedeae nomen saepius βαρυνλός, non ita saepe βαρυνλός scribitur, quod si probatur ad substantivum βάρος referendum est. Sic etiam δξέλαιον non ut δξύγαρον et δξύζαρον sed cum ὄξος compositum videtur et γλυκέλαιον non aliter quam γλυκόφυλλον, utrumque ignotum antiquis qui γλυκίμηλον et γλυκόνθυμος dicunt. Pro καρέλαιον apud Galenum Hasius in Thes. καρνέλαιον scribendum esse suspicatur, quumque plurima sint vocabula, quae ypsilon in paralexī habeant, vix credi licet huic uni detractum esse. Aequē incredibilis est derelictio vocalis vocem alteri subjunctam inchoantis, qualem comminiscitur Etym. Gud. 89, 31. αἰερπνος ὁ ἄγρπνος παρὰ Ῥηγντοῖς ὡς παρ

6) Si Θέογνις non ex Θεόγνιος contractum est ut Διονύσις v. Proll. 501. sed metaschematismus usitati Θεόγνητος, Πόλεμνις quoque pro Πολέμνησιος accipi potest et fortasse Κλέμνις, quod pro Κλέομνις et Κλέωννις scribendum videtur, pro Κλεόμνησιος, quanquam hoc etiam cum Κλεομένης convenit et Θέογνις cum Θεογένης. Adeo libera est nomina priorum fictio.

Ἰβύκῳ καὶ Στρησιγόρῳ. Οὐκ ἔστι δὲ ἡ φωνὴ κατὰ στέρησιν τοῦ τερπνοῦ ὡς ὁ ἄκακος. Δεῖ οὖν ἀποδείξαι τὸ ἠφειλόμενον υ. Ἔστι γὰρ κατ' ἐντέλειαν ἀτέρπνους ὁ χωρὶς ὢν ὕπνου, quibus fidem suam addixit Schneidewinus ad Ibyc. IX. 123. Sed et ellipsis haec insolens et particularum separativarum ἄτερ, ἄνευ, χωρὶς cum aliis vocabulis compositio inaudita est. Quamobrem insomnes a poetis illis ἀτέρπους sive ἀτέρπνους dictos arbitror non universe sed quatenus ὕπνῳ οὐ τέρπονται et praecipue eos qui ab amica destituti, ut Plautus ait Amph. I. 1, 134. *soli inviti cubant*. Δώδεκα in EM. 234, 27. Epim. 196, 29. ex δυνόδεκα factum dicitur per crasin; sed in usu est δυνώδεκα, quod quum pro paratheto fieret syntheton, ypsilon perdidit.

CAP. VI.

De vocalibus longis et diphthongis.

§. 1. Vocalium longarum primam in syllaba principali omitti in EM. 518, 20. affirmatur exemplo invalido: ἀπὸ τοῦ κληῖς γίνεται δικληῖς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἡ καὶ συστολῇ τοῦ ι δικλῖς· ὁμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐγκλῖς, quod a Dracone 56, 18. praeteritum in Gud. 327, 21. rectius κικλῖς scriptum est ex illorum quidem opinione qui hoc in nomine verbum κλειω inclusum esse statuerunt ut EM. 513, 7. Alii probabilius a cillendo et oscillando ductum putant quia αἱ καγκελοθυρίδες perpetuo in motu sunt Proll. 141. κικκληῖς nemo novit; δικλῖς e δικλείς natum est correpta diphthongo ultima ut ἀντηρίς Parall. 231. Tertium est verbum τὸ ἡμι ἀπὸ τοῦ ἥμι κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἡ Choerob. Orth. 211. quod refellere piget v. Techn. 191. Ὀξύκοος et ὀξύκοτα jam relegata sunt.

Plus curae impendendum est syllabis stirpi subnexis: ἐκ τοῦ Παιῶν γίνεται Παιάων ὡς Μαχάων καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ἡ Παιήων καὶ αὐθις κατὰ συγκοπὴν Παιῶν Schol. Arist. Plut. 636. Eustathius vero p. 138, 8. non eta omissum putat sed alpha ex eta ortum: ἐκ τοῦ Παιήων κατὰ συστολὴν Παιάων εἶτα Παιάν ὡς Ἀλκμαῶν Ἀλκμάν.

Hoc *Παιών* incognitum est; *Παιών* et *Παιγών* non solum syllabarum numero differunt sed etiam declinatione ut *Ἴων* *Ἰών* sive *Ἰάων* ¹⁾, nec semper idem significant; quare ad metaschematismum transferimus, qui in nominibus propriis late dominatur. Pro exemplo est patronymicum, de quo EM. 210, 10. *Ὀϊλιάδης οὐκ ἔστιν (ἀπὸ τοῦ) Ὀϊλεῖς, ἐπὶ Ὀϊλείδης εἶχεν εἶναι*. Itaque Choeroboscus ap. Eust. 13, 38. ab *Ὀϊλῖος* derivatum dicit; alii vero quia hoc ipsum non reperitur, ab *Ὀϊλεῖς* *Ὀϊληιάδης* ut *Πηληιάδης*, hinc *Ὀϊλιάδης* factum putant *συγκοπέντος τοῦ ἡ* Eust. 927, 64. quomodo etiam Meinekius Anall. 224. patronymicum *Οἰκιάδης* ab ignoto nomine *Οἰκεῖς* repetit. Multis seculis post innotescit nomen a Stephano proditum: *ἀπὸ τοῦ Γέα ἐστὶ Γεάτης· τοῦ δὲ κυρίου Γέσιος ἔοικε Γεήσιος προὔπαρχον ὡς τὸ Ἰθακήσιος, καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος*, sed hoc a gentilicio illo ortum esse minime certum est. A neutris in *ος* exeuntibus adjectiva in *ηεις* duci non insolitum est, *τευχήεις, τελήεις, ὑψήεις, κυδήεις*. Sed non legitur *ὀρήεις*, quo utitur Philoxenus EM. 807, 11. *τὸ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος καὶ κατὰ συγκοπὴν· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ὅς οὐδετέρων οὐδέποτε γίνεται συγκριτικόν*. At enim si alia vocabula ab *ὄρος* derivata nobis ante oculos constituimus *ὀρεῖτης, ὀρεΐτωρ, Ὀρέστης, ὀρεστιάς*, contrarium illi decernamus oportet *ὀρέστερος* idem significare quod *ὄρειος*, solamque speciem comparativi habere ut *ὀπλότερον τίπῳ μὲν ἐστὶ συγκριτικόν τῇ δὲ φωνῇ ἀνθ' ἀπλοῦ παραλαμβάνεται* Schol. II. III. 108. et multa huiusmodi, quae illi saepe breviter comparativa vocant, Arcadius p. 71. *συγκριτικῶς παραληγόμενα*. Praeterea ab *ὀρήεις ὀρηέστερος* ducendum erat ut *τολμήστατος*. Aliam syncopae fingendae causam praebuerunt vocabula dupliciter terminata, quorum brevior formam longiori substitutam putant: *βασιλῆις καὶ ἐνδεία τοῦ ἡ βασιλῆς* v. Proll. p. 48.

1) In catalogo equorum Oppian. Cyn. I. 172. *Ἴονες, Ἀρμένιοι, Αἰθῶνες, Θορήκες, Ἐρεμβοί*, nomen primum aut pro *Ἴονες* positum est aut pro *Ἰάονες*. Sed et systole offendit et exaeresis; cui vitio medetur correctio facilis *Ἰονες*. Boeotia enim nobilitatur equis.

et 476.²⁾ quorum illud adjective dicitur pro βασιλική, hoc substantive plerumque pro βασιλεία, sicut *Φεραπίς* distingui potest a *Φεραπηίς*. Interdum ab eadem stirpe ducuntur adjectiva in *ρος* et *ηρος* significationis discrimine nullo vel pertenui ut *λυπηρός ἀντί τοῦ λυπηρός* Sch. Eur. Med. 295. quod ad exemplum multa temere finguntur *γεραηρός καὶ ἐν συγκοπῇ γεραρός* EM. v. Proll. 279. *λιβηρός λιβρός* EM. *ἐλαφηρός καὶ ἀφαιρέσει ἐλαφρός* ὡς *ἐχθηρός ἐχθρός* Gud. 179, 51. Sch. Od. I. 164. quae jure repudiantur in EM. 39, 53. *αἰσχος αἰσχερός, κῦδος κυδρός, ψυχος ψυχρός, λύπη λυπηρός*. Οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰσχηρός συγκέκοπται. Falso rursus p. 170, 15. *αὐλητρεῖς ἀπὸ τοῦ αὐλητηρός* v. Proll. 464. not. 50. sed tolerabilius *φίλητρον καὶ συγκοπῇ φίλτρον* p. 795, 17. *εἰδῶ εἰδήμων καὶ κατὰ συγκοπὴν ἰδμων* Gud. 271, 20. nam horum certe utraque forma in usu est, illa a stirpe ducta, haec a traduce v. ad Phr. 131. Eadem causa est nominum in *μα* exeuntium; nam *κῦμα* non ἀντί τοῦ *κῆμα* κατὰ συγκοπὴν Schol. Apoll. IV. 1492. sed a verbo barytono ut *φῶμα, θῦμα* et ut a *σύρω σύρμα* sic a *κύρω κύρμα, φέρω φέρμα*, a circumflexo autem *κίρημα* ut *φύρμα* ³⁾). Horum ordinem egreditur *οἶδμα*, quod Schol. Eur. Hec. 26. rectius a verbo *οἶδομαι* quamvis inusitato repetit v. Techn. p. 73. quam Orion. 119, 17. *ἐκ τοῦ οἶδημα*. Si Alcman, ut Grammatici perhibent, *Περίηρος* scripsit pro *Περιήρης* v. Proll. 282. id proprietate et nominis excusatur et dialecti. Quod in Gloss. Graecol. affertur *μανιάξ* pro *μανιάκης* nescio an metaplastis adnumerandum sit ut *πάναξ, δρύπεψ* ⁴⁾, *ροσφαξ, ἄριψ* etc. v. Parall. 290 sq.

2) Adde *τερής* et *τερής* (omiss. in Thes.) ex Epigramm. in Add. Anth. Pal. p. XCV. cujus in versu hypermetro οἱ δ' εὖ γεινόμενοι μ' ἔωσαν *τερήδα* τῇδε *θεαίνη* scribendum est *τερῆδα*. *Erechthis* Ovidius usurpavit; Dionysius κόρη Ὑπερβορέας Antiqq. I. 43. nisi Ὑπερβορηίς scripsit. A nominibus in *eus Atrine* Cassiodor. Comm. de Part. Orat. I. 549. a Lexicographis praeteritum, *Nertine* pro *Νηρηίωνη* Virgil. *Nertinus* adjectivum apud alios poetarum.

3) Sicut a *ξύω ξυήλη* derivatum est, v. Proll. 110. ita a *θύω θυηλή*, sed vitiosa habentur *θυήλημα* et *θυηλήσασθαι*.

4) Hujus unus tantum legitur casus accusativus *δρύπενα* Anth. VI. 191. atque hunc removit G. Dindorfius in Thes. T. II. 1695. substituta

Transitu in casus eta obteri Grammatici uno confirmant exemplo ἀρήν τὸ πρόβατον κλίνεται ἀρήνος, ἐξ οὗ τὸ ἀρήνος κατὰ συγκοπὴν EM. 140, 54. et Ἀρηὴ ἀπὸ τῆς συγκεκομμένης γενικῆς ὠνόμασται, Ἀρήνη ἀπὸ τοῦ ἐντελοῦς τοῦ ἀρήνος 146, 2. idemque significat Herodianus Mon. 34 οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα πρὸ τοῦ ν ἔχει τὸ ρ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρήνος· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Nominis late disseminati duo videntur fuisse principia, unum ineffabile ἄρ v. Parall. p. 74. alterum ῥήν, quae literas inter se communicarunt; nam illi accessit νῦ in declinatu ἀρήνος eta hoc in derivatione assumpsit alpha Ἀρήνη, ἀρηνηβοσκάς sive ἀρῆνηβοσκάς. De temporum verbalium detrimentis multa promuntur sed parum deliberata: ἔλεψε ἀπὸ τοῦ λέπω ἢ παρὰ τὸ λεπῶ ἐλέπησα καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἡ EM. 328, 30. εἰ τὸ ποίσω (πύσω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐς συνηθεῖα λέγεται, συγκοπὴν πέπονθε τοῦ ἡ· οὐ γὰρ βαρύτερον ἔχει τὸν ἐνεστώτα Theogn. Can. 148, 30. Verumtamen huiusmodi praesens πύω poscere videtur aoristus brachyparalectus πύσαι v. Techn. 94. πῦσαι vero ad πύθω pertinet, non ad πινέω, quod non invenitur nisi compositum ἐκπνῶ, ἐμπνῶ. Futurum βώσομαι, quod ex βοήσομαι contractum est ut βωθεῖν, Eustathius 1424, 32. inscienter syncopae attribuit. Huic simile perfectum νένωμαι alicubi in νένονται corruptum esse colligitur ex EM. 601, 20. τὸ νένωται ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ νενόηται ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν, nempe pro νένονται ut in cod. Voss. scriptum est. Hoc ad νόω pertinet ut πέπομαι ad πύω cf. Techn. 20. Ἡώρητο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἥωριτο Pseudoherodian. Schematism. Homer. in adnot. ad EM. 116, 51. vix mentione dignum erat. Modorum obliquorum unus huc intrat optativus: τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι πλεονασμῷ τοῦ ἡ ἀττικῶς τρεφοίη, τρεφοίης, τρεφοίην καὶ συγκοπῇ τοῦ ἡ τρέφουιν EM. 764, 53. Choeroboscus Can. 773. et Anecd. Ox. T. IV. 424. unde haec sumta sunt, Apollonium tradit verborum circumflexorum optativos hac

latina voce δρύππαν. Sed ipsum *druppa* ex illo natum videtur per anadromen ut *spelunca* e σπήλυγα.

atione explicuisse ut *φιλοῖ* attice in *φιλοῖη* mutatum diceret, hinc autem et secundam personam extitisse *φιλοῖης* et deinceps primam *φιλοῖην*. Atque sic Choeroboscus etiam *τρέφουσιν* enodat triplex *πάθος* commentus pleonasmum, *μαδρῶμεν*, syncopen. Sed addit ὁ δὲ *Ἡρωδιανὸς τὸ φιλοῖη ἁλλοίως σχηματίζει ἀπὸ τοῦ φιλοῖμι τροπῇ τῆς μὲν εἰς ἡν*, quomodo etiam *τρέφουσιν* accepisse videtur, et addita syncope *τρέφουσιν*. Praeter hoc unus affertur huiusmodi optativus sed is verbi authypotacti *ἀμάρτοι*, cujus exemplo Hermannus in Eur. Hel. 271. *λάβουσιν* pro *λαβεῖν* ⁵⁾ scripsit, alia his similia Dindorfius et Naukios de Aristoph. p. V. — In personis numeri dualis et pluralis et saepe praecedenti diphthongo cedere iterant scholiographi: *διακρινθεῖτε κατὰ πάθος γέγονεν ἐκ τοῦ διακρινθείητε· ὁμοίως τὸ ἐπιθεῖτε καὶ διακοσμηθεῖτε* Sch. A. ad Il. III. 102. non explicato quodnam hoc *πάθος* sit; Schol. ad Plat. Euthyphr. 328. B. dubitat utrum atticum *ἀπαλλαγεῖμεν* ex syncope ortum sit an ex crasi. Illam plerique veterum praeferunt: *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἡ ἀρχαία Ἀιθίς τὰ εὐκτικά συγκόπτει κατ' ἔξαρσιν μιᾶς συλλαβῆς κοσμηθεῖμεν, κρινθεῖμεν, εἶμεν καὶ τὰ τούτων δεύτερα* Eust. 1907, 46. *εἶμεν εἴητε καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἡ εἴτε* Epim. I. 367. *τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ἡ τῶν εὐκτικῶν δοκοῖς, τιμῶς, ἔστιν ἀττικόν· ὃ ἀκολουθῶς εἴρηται τὸ διακρινθεῖτε* Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Horum trium duo prima vulgari modo contracta sunt, tertium synaeresi, ut dicitur, attica quam Musgravius ad Med. 719. (731.) et Hermannus ad Phoenn. 1209. etiam singulari concedunt ille *μεθεῖς* scribens, hic *εἶν* pro *εἴην*. *Ἀνωχθι* ex *ἀνώγηθι* concisum esse contendit EM. 115, 38. negant illi quos Eustathius inducit 790, 18. *δοκεῖ τισι μεταπεπλάσθαι ἐκ τοῦ ἄνωγε καθ' ἕτερον προστακτικὸν τελικόν (συντελικόν)* atque haec fortasse Apollonii sententia fuit imperativum perfecti in epailon exire affirmantis, ὁ δὲ *Ἡρωδιανὸς τοῦναντίον εἰς δι· μηδὲ γὰρ εἶναι τὴν εἰς εἰ κατάληξιν* Sch. A. ad Il. X. 67.

⁵⁾ Sic etiam *ἀμάρτοι* illud in omnibus codd. Suidae perispomenon est. Num igitur fuerunt qui *οἶην* in *οῖν* contractum putarent ut *δοκοῖμεν* *δοχοῖμεν*?

Choerob. Can. 746. qua ratione metaplasmus evitatur. Subjunctivus ὥς μὴ ῥήγνται in exitu scazontis Hippo-
nactei Fr. X. (XXIII.) si quem debet accentum habet, syn-
copae subjacet sed Meinek. p. 106. suspicatur illum opta-
tivo usum esse, ῥήγνιτο scribens ut δαίνυτο olim apud
Homerum. De participio errat Eustathius 229, 10. πε-
πτώς ἐκ τοῦ πεπτίως συγκοπῆναι φαίνεται.

Indeclinabilem unum speciem concisipraebet, de quo
Herodianus Mon. 46. τὰ εἰς δὸν λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυ-
νόμιστα οὐ φέλει ἀπὸ τῶν εἰς τς ὀνομάτων παράγεσθαι καὶ
πρὸ τέλους ἔχειν τὸ ν· μονῖρες ἄρα τὸ βοτρυδόν· ὁ μέντοι
Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς τς παράγωγον ποιήσας οἷα ἔδωκε
πρὸ τέλους τὸ ν ἀλλὰ τὸ η̄ νεκυδόν⁶⁾. Pro βοτρυδόν
Theophr. H. Pl. III. 16, 14. in cod. Urb. et in duobus
Luciani Pisc. §. 43. p. 610. βοτρυηδόν legitur idque unum
ad analogiam horum adverbiorum convenit; namque paro-
nyma aut in ἀδον terminantur ἱλαδόν, οἰαδόν, ὁμαδόν, μο-
ναδόν, ὁμοθυμαδόν, πανθυμαδόν, aut in ἡδον, atque horum
pleraque a nominibus, quorum stirps in consonam exit,
σφαιριδόν, καλαμηδόν, κινηδόν etc. pauca a puris eaque
constanter custodiunt vocalem primitivi κριηδόν, ζιηδόν,
καριηδόν, σικιηδόν, duo a nominibus in τς exeuntibus quae
iota abjiciunt ἀλυσηδόν et ὀρχηδόν⁷⁾.

6) Regulam dilatat Schol. ad Dion. Gramm. p. 941. οὐδὲν εἰς δὸν
ἀπὸ ὀνόματος γίνεται περιτισυνάβως κλινομένου, εἰς σ ληγουσῆς τῆς
εὐθείας (διὰ τὸ κλιμακιδόν, γαλαγγιδόν, πινακιδόν). Ὅμως ἐστὶ καὶ τὸ
νεκυδόν (νεκυηδόν) ἀπὸ τῆς νέκυος καὶ τὸ κινηηδόν ἀπὸ τῆς κινήεος, ne-
que haec solum sed etiam μεληδόν et στελεχηδόν. Quod in Excc. Gram.
T. IV. 330. et Schol. Dion. p. 942, 2. additur τὸ κλέβδην καὶ ὕβδην ἀπὸ
τοῦ κλέπτω, ὄπτω, ab Apollonio sumtum p. 611. eo pertinet ne quis haec
a nominibus repetat idemque statuunt sine dubio de similibus ἄρδην,
πλέγδην, λάγδην, δράγδην, ἀρπάγδην, ἀράγδην, ἐναλλέγδην, σιάνγδην,
φράγδην, συναιγδην, ἀμυγδην, λύγδην, παμφύγδην, ποιφύγδην, quae
omnia una cum nominibus in τς et τος a verbis verborumque stirpibus
derivata sunt.

7) Τὰ εἰς δὸν λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἀπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ἡ
παρὰλήγεται καναχηδόν, κρουνηδόν καὶ ἄλλα· σησημείωται τὸ βοτρυδόν.
Προσκειται ἀπλᾶ διὰ τὸ σχεδόν καὶ διακριδόν. Ταῦτα γὰρ σύνθετά εἰσι
Epim. I. 236. ubi pro σχεδόν vel παρασχεδόν scribendum est vel διασχί-
δόν vel διασχιδόν. Hic ignoravit ὠρυδόν, quo Nicander utitur.

§. 2. Vocalium ultima, quia in iisdem vocabulis se-
em instabilem habet, exemtilibus adnumerari solet: ἐκ
τοῦ Παιάων τοῦ ὦ συγκοπέντος γίνεται Παιάν ὡς Ἀλ-
μάν, Ἀμυθάν Eust. 1275, 40. quam affectionem Step-
hanus quoque significare videtur Ἰάων καὶ Ἰήων· ἐκ δὲ τοῦ
ἄων τὸ Ἰάν. Sed Παιάων ignotum est et pariter Ἰήων,
unde Ἰηονήθε Anth. Plan. 295. In loco lacunoso Ste-
phani Ἀνκάων **** καὶ Ἀνκάν ὡς μεγασιάν Meinekius
κατὰ συγκοπὴν excidisse putat; equidem propter appositum
μεγισιάν suspicabar illum Ἀνκός tanquam primitivum attu-
isse sicut Apollonius cum substantivo illo comparat ξυνός
ἥνάν, quo usitatius est ξυνήων, nec ignotum ξυνών⁸⁾ ut
κοινός κοινών κοινάν. Rebus omnibus consideratis has gen-
tiliciorum et propriorum variationes neque ad syncopen
neque ad aliam affectionem sed ad arbitria fingentium re-
fero. Aegan, quod Salmasius Valerio Flacco tribuit pro-
bante Valkenario ad Phoenn. v. 196. nullo cod. firmatum
est; vulgo mare *Aegaeum* dicitur, graece Ἀῖγων sono gravi
in Anth. et saepius Αἰγαίων v. Interpp. ad Eur. Alc. 606.
(595). His rectae positionis exemplis adjiciuntur duo ge-
nera derivatorum. Primum gentilicium: Ζεφύριον Ζεφυριώ-
της καὶ συγκοπῇ Ζεφυρίτης ὡς Θρονίτης Steph. quae no-
bis potius interrupto derivationis tenore ab ultimis princi-
piis ζέφυρος et θρόνος repetita videntur. Tum vocalem
longam, quam adverbia quaedam in θεν exeuntia ante syl-
labam ultimam habent, interdum exterminari Grammaticis
decantatum est; ἐκ τοῦ πρόσω πρόσωθεν καὶ ἐν συγκοπῇ
πρόσθεν Epim. II. 402, 25. qui non animadvertit haec non
specie solum differre, sed etiam intellectu.⁹⁾ Hoc nobi-

8) Nomen Trojani cujusdam est Ἀνκών apud Quintum nec muta-
vit Koechly, sed Dindorfius in Thes. homericum Ἀνκων reponi vult.
Ab uno eodemque principio non solum propria Αἶδνμος, Αἰδύμων et
Ἰδύμαον (Virgil.) propagata sunt sed etiam adjectivum διδυμάων.

9) Confuse Schol. II. XXIII, 533. τὸ πρόσσωθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ
πρόσωθεν — et mox συνεσιάλῃ τὸ ὦ εἰς ὁ, hoc est ex πρόσσωθεν factum
esse πρ'σσωθεν, ex hoc vero πρόσθεν. Πρόσσωθεν cum ἔξωθεν confert
Schol. Dion. p. 945. quanquam in illo Homeri loco ἐλαύνων πρόσσωθεν
ἵππους non πρόσσωθεν significatur sed ἐπὶ τὸ πρόσθεν.

lior Apollonius Adv. 603. ὀπίσω ὀπίσσωθεν ὡς ἄνω ἄνωθεν καὶ συγκοπῇ ὀπισθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνερον τὸ ἐντελὲς ἐνέροθεν (sic) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν. Sed hic quoque a vero aberrat; nam ὀπίσσωθεν ignotum est, ὀπισθεν autem ex ὀπιθεν ortum (ut πρόσθεν e πρόθεν) quod cum ἔπομαι et ὀπις stirpitus connexum est, unde ἀνόπιν, κατόπιν, μετόπιν pendent; nec vero legitur ἐνέρωθεν sed ἔνερθεν contrario ὑπερθεν accommodatum. Dupliciter vero dicitur ἐκατέρωθεν et ἐκάτερθεν illud more usitato ab adjectivo dispartitivo derivatum, alterum quod Epim. I. 290. et Moschopulus Sched. 149. syncopae attribuant, Homerus versibus utcunque potuit adaptavit. Cum ἔνερθε haud obscure cohaeret ἐνέρτερος, quod Schol. BL. II. XV. 225. ex ἐνερώτερος contractum putat sed et hoc auctore caret et huic simile ὀπισιώματος, unde Eustathius 716, 43. ὀπιστατος repetit. Postremo ὑπέριματος non ex ὑπερώματος ortum sed ab ὑπέρ profectum est ut a πρό πρότερος Apoll. Adv. 556, 27. De adjectivis qualitatis haec memorant: ἀπὸ τῆς τέρενος γενικῆς εἰδικῶς γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τοῦτου τὸ τερενώτερον. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος κατὰ συγκοπὴν τέρεντρον (sic) ἀπὸ τούτου τερενώτερος Epim. I. 413. quae satis perplexe scripta sunt sed sententia claret a secundo casu τοῦ τέρενος reflexum esse primum ὁ τέρενος, hinc autem proficisci comparativum τέρενώτερος, quem ab Antimacho in τερέντερος transformatum esse per syncopen. Cum hoc convenit μελάντερος, cui Choeroboscus Can. II. 280. genitivum μέλαντος apponit pariterque ταλάντατος cum τάλαντος confert, quod idem h. l. ab Antimacho prolatum dicit, et μακάρτατος cum μάκαρτος, qui genitivus a Theodosio in Arte 985. ponitur congruenter substantivo δάμαρτος. Haec ad nominativos aut novitios aut ficticios μάκαρος, μέλανος, τέρενος revocare minime convenit sed potius terminatio τερος adjectivis in liquidam exeuntibus proxime agglutinata est sicut in tribus diversi merismi vocabulis ἑάρτερος, ἀγάρτερος, ἐπέρτερος. Rejicimus igitur quod in EM. 546, 1. dicitur παρὰ τὴν κυνὸς γενικὴν κυνώτερος καὶ συγκοπῇ κύντερος ὡς μέλαν μελάνωτερον μελάντερον et p. 795, 10. φίλτερος παρὰ τὸ

μιλώτερος. Δεξιώτερος et δεξιτέρος ipsa significatione distinguuntur; nam illud comparativum est, hoc correlativum sive τῶν πρὸς τι λεγομένων ut ἀριώτερος, cui Heroianus illud assimilatum dicit: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοῦτο ἡνεξέδραμε τῷ ἀριώτερος EM. 256, 30¹⁰). — Pronomen certiae personae duas habet numeri dualis formas σφέ et σφωέ et ex hac Buttmannus Lexil. I. 59. suspicatur illam concisam esse. Quod si vere affirmatur, id unicum habemus syncopae documentum. Sed Apollonius memoriae prodidit quosdam dualem σφέ ex plurali σφέας natum putare recisa syllaba postrema. Haec controversia propter summam huius pronominis inconstantiam distrahi haud facile poterit. Sed res ipsa refutat Tzetzae commentum Chil. X. v. 992. Νειλώιος καὶ Νείλιος ἐκβλήθεντος τοῦ ὠ.

§. 3. Diphthongorum primam elidi posse crediderunt non pauci rationibus levissimis. Schol. Theocr. X. 38. συγκέκοψε τὸ ὄνομα τοῦ βουκαῖον βοῦκον καὶ βῦον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς significans illud genus hypocorismi quo Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, λάστιρις ex λάστανρος contractum dicunt v. Proll. 507. Sed origo horum nominum non minus recondita est quam homerici βουγαῖε sive βουκαῖε. Haud consideratius Schol. Apoll. I. 786. θεράναι κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιnai, nam θεράπαιnai motione sexuali a θεράπων derivatum est ut a λέων λέαινα, sed θεράπνη a θέραψ inserto ν ut θεραπίς θεραπνίς cf. Proll. 299. Nec probabilis Apollonii conjectura Adv. 611, 10. ἀπὸ τοῦ λάθρα τὸ λαθρηδόν, εἰ μὴ τῷ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται ὡς τὸ ἐντελές εἶναι λαθραιηδόν, quod non legitur nec fingere necesse habemus, nam ab alio adverbio αἰφνης proficiscitur αἰφνηδόν (αἰφνηδὰ αἰφνηδής) quod Gud. p. 23, 31. cum λαθρηδόν (λαθρηδὰ λαθρηδής) componit, et κρηνηδόν quoque a κρυφῇ potius quam ut Apollonius su-

10) Obscura sunt quae sequuntur τοῦτο γὰρ συνεχδρομὴ ὥσπερ καὶ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον οἷος οἰώτερον ὡς λέγει Σώφρων. Ab οἷς nam οἷος proficiscitur, non οἰάτειος, quod potius ad gentilicium Οἰάτης pertinet sed eodem modo explicatur a Suida et Moschop. Sched. 140. οἰάτειον κρέας, προβάτειον. Num igitur Sophro huic assimilavit οἰάτειος tanquam synonymon?

spicatur l. c. a verbo perispomeno *κρυφῶ*. Si enim *λάθρα*, cui in codd. saepe iota subscribitur (Spitzn. ad II. V. 269.) dativus est, ut G. Dindorfio videtur, adverbialis a substantivo quodam sepulto ac deposito *λάθρα* derivatus, omni dubitatio praeciditur; nam ab huiusmodi nominibus plurima derivata sunt adverbia, *κλαγγηδόν*, *ἀγγεληδόν*, *νεφεληδόν*, *γνωμηδόν*, *σφαιρηδόν* etc. Sed in illo Manethonis loco II. 312. *λάθραις κερτομίαις τε ἀνὰ πτόλις σοβέονται* dudum correxi *λάσθαις* id est *λοιδορίαις*. Si vero *λαθρός* in usu fuit, a quo Ellendtius in Lex. Soph. II. 3. dativum illum *λάθρα* repetit, hinc quoque *λαθηδόν* derivari potuisse documento sunt *ῥαιβηδόν* et *τετραποδηδόν*, quae unica repae ab adjectivis traducta. Ac *λαθρός*¹¹⁾ non reperitur quidem praeter dubium Hesychii locum, sed hinc contexta videtur syntheta *λαθοβολός* etc. Nam trium adverbiorum, quae cum *λάθρα* sive *λάθραι* conferri possunt, unum *πίε* omnino non componitur, alterum *πάλαι* syllabam finalem retinet *παλαίφατος*, tertii *χαμαί* diphthongus ante consonas manet integra *χαμαιγενής* etc. obliteratur vero ante vocales; nam *χαμαιεύνης*, *χαμαιεύρειος* poetice conformata sunt, vulgo autem dicitur *χαμεύνη*, *χαμερπής*, quae tamen non ex *χαμαιεύνη* etc. contracta sunt sed ex *χαμοεύνη* potius eliso *ο* connexivo, quod ante vocales quidem nunquam invenitur sed ante consonam in duobus certe vocabulis *χαμογαίον* quo Hesychius *ἐπίπεδον* explicat et quod idem suo loco exhibet *χαμόκοιτος* sed pro *χαμοκοιτεῖν* Luciano *χαμαικοιτεῖν* e codd. restituit Jacobitzius; denique pro *ο* successit alpha *Χαμαδύται κοχλῖαι*¹²⁾. Hinc autem evoluitur etymon, quod jam multi suspicione attigerunt, *χάμος* sive *χάμη*¹³⁾; idemque adhibendum est adverbio *χαμόθεν*

11) *Λαθρός* acuendum est ex regula τὰ εἰς ῥος δισύλλαβα τριγνή ἔχοντα δασὺ πρὸ τοῦ ρ ὀξύνεται Arc. 73. Itaque *λάθρα* accentum retraxit ut *σφόδρα* et *ὄμως*, quod ipsa significatione differt ab *ὁμῶς*, promovit autem ἄλλα.

12) Quod sequitur *Χανεῖ φυλάσσει* scribendum videtur *φλυάσσει* vel aptius futuro *φλυάσει* a verbo *φλυάω* = *φλυαρῶ*. *Χανεῖν* pro *φλυαρεῖν* legitur saepius.

13) Hoc illa accentu notanda esse docet regula Arc. 59. τὰ εἰς ῥος

quod Apollonius p. 602. excusat comparatione paronymorum *ῥιζόθεν, ποτιόθεν*. De adverbio *βαλληνάδε* quod Aristophanes finxit ad similitudinem topici *Παλλήνη* Ach. 234. erat interpres: *συγκέκοπται ἡ λέξις· τὸ γὰρ δλόκληρόν ἐστι Παλληναιάδε*. nam integrum est *Παλλήνηνδε*, pro quo si *Παλληνάδε* dicitur, non syncopen esse sed metaplasum animadvertit Goettlingius Acc. 356. *Δειλὸς δυστυχὴς κατὰ πυχολπὴν τοῦ δειλαίου* Schol. Od. V. 299. quod contra statuimus hoc ab illo propagatum esse sicut alia quae in Parall. 319. attuli. Ex *δηναίον* primum per syncopen *δηρόν* tum *δηρόν* factum esse ab Epim. I. 170. EM. 266, 26. sumitur; rectius vero Theognostus Can. 5. illud a *δὴν* arcessit, cui affine est *δηθά*. *Νείρη* non ex *νειαίρη* contractum sed utrumque a *νέος* derivatum videtur terminationis flexu duplici v. Parall. 307. *Ὀψίτερος* et *πρωῖτερος* ex *ὀψιαίτερος* et *πρωϊαίτερος* coaluisse qui diceret repertus est nemo. Sed alius comparativus errorem offudit Grammatico in EM. 31, 5. *τὸ ἀρχέστατον καὶ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον ποιητικὰ εἰσι κατ' ἕθος Ἰώνων γινόμενα*, quorum nullum alteri simili est. Primo Aeschylum usum dicit in Penelope *ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατος*, sed hoc et contra regulam peccat quam adjectiva in *αιος* exeuntia constantissime sequuntur *σπουδαιέστατος*, *ὠραιέστατος*, *δικαιέστερος* etc. et caret intellectu. Quis enim Penelopae aequalis se Cretum antiquissimum praedicare potuit? Illa sine dubio sunt Ulixidis verba cum conjugē colloquentis, cui quum primum in conspectum venisset se unum Cretae principum esse mentitus est Odys. XIX. 180 sq. Itaque *ἀρχέστρατος* correxi Parall. 81. adn. 21. Syntheti species objicitur in Anecd. Bachm. I. 448. ubi octo nomina proponuntur in *ας* exeuntia ultimumque *ἐλικράς* ὁ ἐλαίῳ κεκραμένος· ἀπὸ τοῦ ἐλαιοκράς. Haec sumta sunt ex Arcadii canone 193. qui in idem *ἐλικράς* desinit sed omissa interpretatione quam nugator ille de suo adjecit;

μονογενῇ διαύλλαβα βαρύνεται βράμος (πράμος), γάμος, τάμος (Σάμος vel Λάμος). Proinde dubium est num λamos ingluvies et χαμός hamus recte aequantur. Idem p. 110. τὰ εἰς ἀμὴ μονογενῇ βαρύνεται.

Lobeck, Pathol.

vera scriptura est ἀλικράς v. Parall. 222. — Quemadmodum nominum compositores interdum ad primitiva redeunt derivata transgressi, sic poetae latini urbis nomen Δικαίανχεια, ubi metro minus conveniret, in *Dicarchea* mutarunt v. Interpp. ad Sil. VIII. 533. quia prototypon est δίκη.

De diphthongo *αν* semel admonemur in Schol. Od. XV. 479. κίηξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κήξ. Hic enim non κήϊξ, ut Buttmannus suadet, sed usitatum *καύηξ* vel *κάβηξ* reponendum est, de quo non statuam utrum cum *κάβαισος* id est ἄπληστος cognatum sit (nam avem illam voracissimam esse dicunt) an ex proprietate soni naturalis fictum v. C. V. §. 1. Hoc autem onomatopoeticum genus regulæ adstringi non patitur.

Multo saepius diphthongus templo Delphico inscripta in disceptationem vocatur; ὡς Θῆλυς Θήλεια οὕτω πρέσβα πρέσβεια καὶ κατὰ συγκοπὴν πρέσβα ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα EM. 687, 3. Schol. II. XIV. 194. τὸ πρέσβεια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται (adde πρέσβα) σπανίως δὲ εὐρηται Choerob. Orth. 253, 16. sed idem Can. 234, 14. omnino inveniri negat hodieque ne semel quidem invenitur neque hinc derivatum est πρέσβα sed primitivum ut πρέσβυς, πρέσβις, πρέσβος, unde non multum abest Schol. BL. II. XIX. 21. πρέσβα συγκέκοπται — ἢ παμάκειται τῷ πρέσβυς. Stephanus vero in Thes. πρέσβα et quod huic adjungit βασιλῆ ad synaloephen transfert; de quo dictum est in Parall. 321. et Proll. 43. Eandem haesitationem affert ἀσπαλία ἢ ἀλσία Arc. 99. quod si iota breve habet ut ἀσπαλιεύς, syncopae vindicandum est, si longum, crasi ut εὐδινός et Ὑγιός Proll. 190. sed πεδινός tribreve a πέδον natum, πεδιεινός a πεδίον ut ab εἰδία εὐδιεινός v. Proll. 189. Ἀπὸ τοῦ ὅς τὸ κτηνικὸν οἶκος οἰεία καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀῖξ-σιν τοῦ ο εἰς ω ῥα EM. 820, 10. Huic originem eandem sed diversam affectionem tribuit Aristophanes Byz. ap. Eust. 1828, 57. τὴν προβάτων δορὰν ἔνιοι δέην καλοῦσι τῶν δὲ ἀρχαίων ἀτιτικῶν τινες συναλιφὴν ποιούμενοι ὧν 14) ἐκά-

14) Sic etiam scriptum est in Epim. II. 426. unaque ὑπερῶα, quod correxit Bekkerus in Poll. II. 98. Pro hoc in Gud. 574, 44. ἐπερῶα

λωνν. Quod si ex adjectivis ejusdem generis existimamus, circumflecti debebat ut *κυνῆ*, *λεονιῆ*, sed ubique barytonon est, ut Arcadius jubet, ῥᾶ vel omisso iota ῶα sive ὄα, cujus discrepantiae causa fortasse in eo posita est quod hoc nomen a propria significatione multo longius recessit quam illa pellium nomina; nam quaelibet instita vel subligaculum ῶα vocatur substantive; ac ne certa quidem derivatio illa, de qua dubitanter loquitur Pollux X. 181. ὡαν τὴν μῆλω-τὴν ἐκάλουν ἴσως ἀπὸ τῆς οἴος. Nomen ἔρμα diverse interpretatur EM. 375, 44. εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἔρρισμα, εἰ δὲ ψιλοῦται, ἐνώτια· ἀμφοτέρω δὲ ἀπὸ τοῦ εἶρω εἶρμαι εἶρμα ἔρμα — ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρρυμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρρισμα συγχοπῇ. Brevius veriusque Orion. 63, 27. ἔρματα οἱ μὲν παρὰ τὸ εἶρω· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρρισμα συγχοπῇ ἔρμα· οὕτως Ἡρωδιανός¹⁵). De illo, quod ὄρριμος sive ἰσαυρος significat, omnes una mente consentiunt; alterum vero et affinia ἔρμας, ἔρμεις a verbo thematico nata videntur, cujus propago est ἐρεῖδω Techn. 75. Hinc admone-mur aliorum verborum quae eadem diphthongo aucta sunt potius quam ut illi volunt destituta; ἀγείρω κατὰ συγχοπὴν ἄγρω ὡς παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω EM. 13, 28. Arc. 163, 13.¹⁶) quibus Heraclides ap. Eust. 28, 45. addit tertium ὄρρω conspirantibus aliis Arc. 158. EM. 644, 12. v. Diss. III. c. II. §. 5. Haec excipiunt adjectiva: θεοείκελον κατὰ συγχοπὴν θεόκελον καὶ θέσκελον Sch. B. ad II. III. 130. Eust. 448, 5. quod antea discussimus¹⁷) et πλήρης παρὰ τὸ πολὺ πολυήρης· ἢ ἐστὶ πλεῖος πλειήρης καὶ κατὰ συγχοπὴν πλήρης EM. 676, 52. sed hoc potius e πλειήρης contractum est v. Proll. 266. cui similem terminationem habet

subrepsit eodem vitio accentus. ὦα τὸ τοῦ χιτῶνος ἄκρον, μετὰ τοῦ ἰ ἢ παρὰδοσις Choer. Orth. 281. sed saepe negligitur.

15) Ἐρματα εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρρίσματα, οὐ ψιλοῦται, ἐπεὶ τὰ βραχυνό-μυα γωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται ὄρμος, ἔρμα, ὄρματος Schol. A. ad II. 486.

16) Ἀγρωθὲν συνάγειν Hes. aeolicum videtur pro ἀγειράθειν v. ad Buttm. 61 sq.

17) Hinc argutatur EM. 102, 36. ἄνδραχλος πόα παρὰ τὸ ἀνδρὶ λυλος εἶναι κατὰ συγχοπὴν καὶ τροπὴν.

πλειστήρης. Comparativos χειρότερος et χείρων dupliciter affectos dicunt: χέρειος χειρότερος συγκροπή καὶ πλεονασμῷ χειρότερος Sch. II. XX. 436. cujus aliam causam reddit Philoxenus EM. 675, 26. τὸ χειρότερος Ἡσίοδος ἴσως ἐποίησε παρὰ τὸ χείρος ὡς πλείος πλειότερος, sed neutra satis expedita est. De altero agit Herodianus Mon. 41. οὐδὲν εἰς ὧν λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ὦ τὸ ρ ἔχει πλὴν μόνον τὸ χείρων· αἴτιον δὲ τὸ πάθος, eodemque loco ponit γλύσων, κρείσων, ἀμείνων, ἥσων, μείζων, quae quum alii ex γλυκίων, κρατίων, μεγίων etc. corrupta dicant, consentaneum est illum his simile prototypon constituisse vel χείρων, cui superlativus χέριστος respondet, vel usitatum χερείων. Quemadmodum gentilicia a nominibus in εια, ειω derivata diphthongum saepe omittunt, Ἡρακλεῖς, Σιγείς etc. haud secus possessivorum, quae a propriis in ιος ex-euntibus derivantur, terminatio duplex est, una omnibus partibus expressa Ναυπλείος, Ἡλείος, altera concisior ὁ-λος Ναύπλιος Phalar. Epist. IX. τὸ Ἥλιον, τὰ Ἥλια et Λιχύμνιος non ut ratio poscit Λιχυνίος sed Λιχύμνιος sic ut catalexis ιος primariae vocabuli parti proxime adjungatur. Verum de hoc genere copiose dixi quum praecepta Grammaticorum euphonica commentarer Parall. p. 25.¹⁸⁾ Quae nulla hujusmodi ratione nituntur, suspecta sunt. Syncopae compositorum speciem praebent aliquot Hesychii glossae: Ἀρθύσανοι ἀποσχίσματα, ἀποβλαστήματα, quod recte confertur cum Aeschyli voce ἀρειθύσανοι, haec autem non recte exponitur Ἀρεος θύσανοι οἶονεὶ ἐποσχίσματα. Aeschylum enim viros fortes non Martis fimbrias sive appendices ut Hermannus vertit Opusc. T. IV. 283. vocasse arbitror nec conferam huic illud Callimachi verbum ζωσιήρες Ἐννοῦς

18) Addere poteram Ελλεύσιον, quod Eustathius affert e lexico rhetorico. Pro ἐνὶ ὁρευσαν ἐς τὸν Ἐννάλιον Thuc. IV. 67. Poppo vel τὸ Ἐννάλιον vel τὸ Ἐνναλιεῖον scribendum putat. Neutrum alibi legitur; nec magis cognitum Πειραιέτης, quod Stephanus s. Πειραιός ex Πειραιά factum dicit Πειραιά Πειραιέτης καθ' ὑψίστην τῆς ἐν Πειραιέτης. Ἐν ταμίοισι Apollinar. Psalm. XXXI. 14. incertum pro ταμίοις an pro ταμείοις ut ταμιουχεῖν pro ταμειουχεῖν. Pro ἐλληνοταμίᾳ ap. Xenoph. editum est ἐλληνοταμέα.

ἄνδρες, sed potius Ἄρει θύοντας id est ἀρειμανεῖς vel ut Euripides dixit Ἄρει κατόχους, in eoque vim verbi θύειν id est cieri, agitari, sequutum esse, non eam quae substantivo hinc derivato θύσανος reddita est v. Techn. 101. Brevius ἀρθύσανος illo uno Hesychii loco non satis munitum esse quilibet intelligit. Alterum καπηλοδύτης ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἐρχόμενος et quod in Gloss. Graecolat. apponitur Πορνοδύτης ganeator defendi potest ea ratione qua ἐνωμοτάρχης et similia vindicantur quamquam in magno numero nominum sic terminatorum ut κουρεῖον, ἀρχεῖον, μουσεῖον, μεταλλεῖον, χαλκεῖον etc. nullum simile deprehendimus; ἱαμβειογράφος et ἱαμβογράφος cum diversis composita sunt nominibus. Βαλανοκλέπτης jam correctum est, nec fidem invenit ἐργαλοθήκη. Quod idem profert Δημήτρα δαμάστρια rectius scribitur in EM. δμήτειρα δαμάστρια ἢ Δημήτηρ¹⁹). Syncope si facta esset, δμήτειρα scribi deberet sed hoc quoque abhorret a regula nominum in ρα exeuntium quae alpha longum habent βύστρα, μήτρα, ῥήτρα, Μήστρα v. Fischer. ad Palaeph. c. 24. Μνήστρα, Ὑπερμνήστρα etc. Quae de verborum imminutione traduntur, ad plusquamperfecti personas plurales pertinent: εἶκω εἶκα εἶκειν εἰκέτην καὶ ἐν συγκοπῇ εἶκτην, ἐν διαλύσει εἰκτην Schol. II. I. 104. Epim. I. 156. EM. 318, 15. ἡδεῖτην κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ἦστην καὶ τὸ πληθυντικὸν ἦσμεν ἀντὶ τοῦ ἦδαιμεν p. 438, 56. ἐδεδίδειν ἐδεδίδεισαν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐδαίδισαν p. 315, 50. sed hoc ex ἐδεδίδεισαν ortum est omisso epsilo ad exemplum personae perfecti primae δέδαιμεν, ἔοιγμεν, ἴδμεν. Verum consideratione longe digniora habemus adjectiva in ηεις, quae si in ης contrahuntur, strictim aspicientibus speciem syncopae obijciunt. Hujus numeri antiquissimum et maxime controversum est τιμῆς. Nam et semel modo legitur II. IX. 605. οὐκ' ἔθ' ὁμῶς τιμῆς

19) Ceres non simpliciter *domitrix* dici potuit sed cum adjunctione *βοῶν δμήτειρα*. Haec enim dea *prima jugis tauros supponere colla coegit* Ovid. Amor. III. 10, 14. Pro Δημήτηρ Δημήτειρα in EM. 218, 48. scribendum esse δμητήρ δμήτειρα ostendunt masculina his apposita σωτήρ et ἀνὴρ. Eodem spectat Hesychius Δημήτειρα δαμαστική (ἡ) γῆ γεννητρία id est tellus quae eadem Ceres appellatur.

ἔσαι et non convenit apud interpretes substantivum an adjectivum²⁰⁾ et qui de hoc consentiunt, pugna scriptura: *τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ἰ γράφουσιν· ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Οὕτω καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε χρυσὸν τι· Καίτοι λόγος ἐστὶν ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνό, ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχρουσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ τοῦ Θραῖξ²¹⁾. Hic quum masculina nominat Herod. excludere videtur feminina δῆς, κλῆς vel bisyllabum χνῆς Aristoph. Avv. 305.²²⁾ aut etiam neutrum σταῖς quando sic scriptum est; vulgo quidem σταῖς dicit attice, ut Photius tradit, *στάς ἄνευ τοῦ ἰ* Parall. 89. masculini generis Joannes p. 8. duo affert *τιμῆς* et *γῆς*, tertium *δαφνῆς* addit Choeroboscus Can. 46, 2 253, 26. Cram. Anecd. T. IV. 396, 31. quartum *α* Eustathius 899, 53. Arcadius vero in libro tertio p. 2 quatuor ingerit ab illis praeterita *σθενῆς*²³⁾, *τεχνῆς*, *λε* *ζαχεῆς*²⁴⁾. Horum tamen nominativorum nullus*

20) Intempestivo acumine nonnulli in Thuc. III. 70, 4. ὁ *ἰ* *ἐτε βουλῆς ἐστι* genitivum pro nominativo acceperunt: *σημειώσαι· ὁ βουλευτής καὶ ἡ γενική βουλῆντος*. Adjectiva hujus modi circa a sermone soluto longissime remota sunt; ἀργῆς serpentis nom quitur declinationem primam. [Haec de adjectivis in *ῆεις* disj primum proposita est in Prolegg. Lectt. Acad. 1849.]

21) Cod. Θραῖξ ex eorum opinione qui Θραῖς scriberent iot gum esse rati contra regulam qua ancipites ante duplices corripι *πνέξαι*, *ψύξαι* v. Parall. 409. τὸ Θραῖξ περισπώμενον οὐκ ἐκφώνι Theogn. Can. 132, 30.

22) *Νηρῆς*, *Θηρῆς*, *γενῆς*, *παρῆς* in primo casu non reperi, magis *ἐλῆς* vel *φῶς*, quod pluraliter dici solet. *ἩΡΩΞ ΧΡΕ* quod in aliquot sepulcrorum titulis legitur, masculinum videt alterum sexum translatum. Masculinum *νῆς* non magis conti quam femininum *Νηῖς*.

23) *Σθενῆς* fingi potuit a *σθένος* ut *ἀλθῆεις*, *ἄχθῆεις*, *κι* *τελῆεις*, *τευχῆεις* sed epicis inhabile est nisi correpto eta ut *ι* *ἡχέεις*.

24) Quod ab his distinguit καὶ τὸ φανῆς λαμβικὸν ἰσοσὴ manifestum est, nomen proprium ex *φανέας* contractum ut *Θαλέας*. Eustathius 1951, 13. ex Herodiano affert cf. *Ἰ* *Ζαχεῖς* ex *ζαχεῖς* coaluit, cujus obscura *Ζαχρῆς* 229, 3. *ζαχεῖς* *ζαχρεῖντος* ὁ βίαιος καὶ

scriptores legitur neque abest suspicio eos licentia grammatica fictos esse e derivatis, αἰγλῆς ex αἰγλᾶντα Pind. τολμῆς e τολμήσματος²⁵), τεχνῆς e feminino τεχνῆσσα Arc. 96, 6.²⁶) ubi pro ἀρπῆς ἀρπῆσσα scribi oportet ἀργῆς ἀργῆσσα. Denique pro ὑψιπέτης II. XII, 201. nonnulli scripserunt ὑψιπετῆς ὡς τιμῆς, quod Herodianus reprobatur quia Homerus alibi ὠκυπέτης dixerit, alterius autem dictionis exempla desint. Summam conficiunt duo quae alpha in penultima habent vel doricum vel nativum: ἰλῶς ὁ εὐμενῆς καὶ ἀλλᾶς ἀλλάντος Choerob. Can. 43, 15. quorum alterum Herodianus Eust. 309, 15. ex ἀλλᾶεις contractum esse statuit²⁷), hoc autem a nomine derivatum est, cuius

δρός, pro quo ζαρχῆς scribendum e Zonara 931. ζαρχῆς καὶ ζαρχῆς ζαρχένιος· nam in εἰς nullum terminatur adiectivum et geminum illi usurpavit Manetho IV. 74. ἀρχῆντες ἰδέσθαι id est deformes aspectu, simile Paulus Sil. Soph. 434. (II. 17.) ἀγακλήντες, Agathias πολυκλήντα.

25) Hoc nimia severitate damnatur Flor. Lobeckius, qui primus in Quaest. Ion. p. 8. hunc locum accuratius tractavit quam Barkerus fecit in Wolfii Anall. II. 279. derivationem non egressus. Sed idem recte admonuit accusativo ἀργᾶντα non satis probari nominativum ἀργᾶς, quo Hermannus quoque ad Eur. Hel. 1322. Aeschilo usum putat.

26) Hoc fortasse reperit in Od. VII. 100. ubi vulgatum est γυναιῖες ἰσὶν τεχνῆσαι (ἐπισιᾶμεναι) sed in Schol. scribitur τεχνῆσαι, unde Bekkerus τεχνῆσαι eruit.

27) Excc. in Cram. Anecd. T. IV. 335, 30. ἀλλᾶς, Γλισσᾶς ἐκ τοῦ ἀλλᾶεις, Γλισσᾶεις. Neutrum reperitur et aequae ignota sunt ἀντιάεις et αὐτιάεις, quae Herodianus in exemplum huius catalexis affert v. Lehrs. p. 42. Cetera adiectiva in εἰς κοινολεγτούμενα tres tantum vocales η, ο, ω in penultima habere docent Epim. I. 12. EM. 34, 34. Gud. 13, 12. quos apparet scripturam nominis grammatici τὰ φωνάεντα (v. ad Phr. 639.) aut improbasse aut dorice, ut multa vulgaris dialecti, figuram putasse. Choeroboscus quidem Can. 59, 34. tribus illis terminationibus addit αἰς οἶον σκιάεις, sed id more scholae confictum esse significat p. 204, 5. τὰ εἰς εἰς — τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, δαφνῆεις τῆς δάφνης, φθογγῆεις τῆς φθογγῆς, φωνῆεις τῆς φωνῆς — σκιάεις τῆς σκιάς· τὸ γὰρ σκιάεις ἀπὸ τοῦ σκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, quod sua sponte concidit. Pro δριάεντα γλωρῆ Hes. quod non doricum videtur, probabiliter corrigitur δριάεντα. Nicander certe non κεράεντα scripsit sed κερόεντα. Pro κηρώεντα Od. I. 4. Schol. narrat Zenodotum maluisse καιετάεσσα idque imitatum videri Calli-

meminit Hesychius Ἰαλλήν λάχανον Ἰταλοί, καὶ ἐπὶ τοῦ φαρκόωντος προκοπιτοῦ, ἐξ οὗ ἄλλαντοπώλης, significans farcimen alliatum²⁸). Iota horum vocabulorum nulli subscribitur, nec dubie Herodianus, quod de uno τιμῆς dicit, de omnibus praecepit ratione duplici, una ut evitetur τὸ μονῆρες, quia diphthongi impropriae α, η, ω in exitu masculinorum non comparent, altera propter accusativum τιμῆντα, quo nihil efficitur; hic enim non tres ut casus rectus continet vocales, ηει, quae in unum contrahi poterant ut ἤειμεν ἤμεν, sed duas ηε. Rectius dixisset terminationem εἰς iota adventicium habere quod apparet ex dorica exaeresi χαρίεις, τιμῆες Choerob. Can. 132, 13. et contraria in genere neutro epenthesei, quam Schol. Apoll. II. 404. Ionibus tribuit σκιάειν ἀντὶ τοῦ σκιάειν κατὰ ἰωνικὴν ἐπένθεσιν²⁹), eandemque vocalem omitti in contractione

machum quum Eurotan καιεάεντα vocaret. Sed hic quoque verorene alpha irrepserit pro ο micro quod solum convenit analogiae similisque est vulgato κητώεσσα. Quod Duentzerus de Zenod. 55. opinatur καιεάεσσα esse homericum vocabulum a laconico ὁ καίεας descendens, non multo probabilius est quam quod eodem loco de adjectivo ἀνίτης ejusque dativo plurali ἀνίτησι proponit erroris insimulandi quam cavendi promittit. Adjectivum ὑπερκύδαντες etsi multos exercuit, tamen ante Eustathium 445, 30. nemo huc decurrit ut ex ὑπερκυδάντες concisum diceret. Εὐνάεις in Aeschyli senario sive longum habet alpha sive breve, suspectum esse non desinit, nec procul remedium εὐνάσθεις. Pro πευκήεντι δολολυγμόν Aesch. Choeph. 376. (395.) G. Dindorfius, quia prima versus syllaba in antistropha brevis est, supponit πυκάεντα auctore usus Theognosto Can. 23, 12. πυκάες ἰσχυρόν, quod hic refertur in numero dictionum ἐκ τῆς πυ συλλαβῆς ἠρχομένων. Sed hujus turbidissimae et inquinatissimae farraginis tot sunt defectus ut levissima quaeque offensiuncula mendi suspicionem moveat. Hoc quidem loco proxime sequuntur πυκινόν, πυκνόν ἰσχυρόν, quae cum illis sic contexi possunt Πύκα ἰσχυρώς, πυκινόν ἰσχυρόν (sic etiam Hesych.), πυκνόν ἰσχυρόν.

28) Quomodo αλχημείς, ἀλμῆεις, βησσήεις et alia plurima a femininis primi ordinis declinata sunt, ita etiam ἄλλῆεις sive dorice ἄλλῆεις ab ἄλλῃ allium, cui affine videtur ἄγλῖδες alliorum capita. Glossae Graecol. ἄλλῆς *farcimen* quod ab Hesychio φαρκούς appellatur ut alia edulia σησαμοῦς, τυροῦς etc. Porrum sectile κοπή dicitur; hinc illud προκοπιτοῦ.

29) In Anth. VI. 226. τοῦτό γέ τοι Κλείτωνος ἐπαύλιον — τοῦτο γ'

τὸ πλακοῦς συνήρηται ἐκ τοῦ πλακός εἰς ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμύεις σησαμοῦς Athen. XIV. 644. A. Σιμόεις καὶ Σιμοῦς ὡς Ὀπός εἰς Ὀποῦς Steph. 30). Hinc igitur manifestum fit cur Grammatici, quos appellavi, nominativos in ης contractos scripserint sine iota. Semel subscribitur in Schol. cod. B. ad Od. X. 38. ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἔσται — γράφεται καὶ τιμῆς ἤτοι τιμήεις, quod propterea assumptum puto quia τίμιος apud Homerum alibi non legitur. Saepius vero additur a nostris eruditibus. Buttmannus Gramm. I. 169. cum τιμῆς confert homericum κορίσσαλος ἀελλῆς, quod sub tralaticia scriptura ἀελλῆς latitare suspicatur et duo, quae Aeschilo tribuit, ἀργῆς et τολμῆς. Verum eos qui ἀελλῆς interpretati sunt ἀελλώδης id ex ἀελλῆς contractum putasse nullo verbo significatum est v. Parall. 160. neque sic accepit Choeroboscus Can. 53, 32. ἀελλῆς (ἀελλῆς) ἀελλοῦς εἰς οὖς ἔχει τὴν γενικήν. Illa de ἀργῆς conjectura oppido incerta est v. Proll. 497. Tertium comprobatur Meinekius Anall. 103. his verbis αἰδονῆς Euphorio fortasse novavit; usitatae formae sunt αἰδονός et αἰδονῆς nisi id αἰδονῆς scribendum est ut τεχνῆς, τολμῆς, idem-

ῥωπέειν (cod. Pal. ῥωπαλεῖν) ὀλιγόξυλον, ubi prius ῥωπέειν correxi Proll. 392. forsitan scribendum sit ῥωπήειν, quod natura est neutrum adjectivi ῥωπήεις a Spitznero suspectati Observ. ad Quint. p. 169. sed in substantivum abiit; τὰ εἰς ες (καὶ ἐν) μονογενῇ σπάνια Κυνόσαργες τὸ προπαροξύτονον καὶ τὸ πάγης, ὄμαργες, πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαιες Theogn. Can. 131, 23. Πάγης nescio quid esse possit nisi πανακῆς sive πανακῆς herbae nomen ut παρδαλιαγγές; proximum fortasse est ὄμοργές σκληρόν EM. quo ὠμόλινον linum crudum significari potuit. Subsequentium duo perpauillum mutata affert Schol. Il. XVIII. 576. ἀντὶ τοῦ δονακῆα γράφεται καὶ δονακῆεν ὡς καὶ ὁ πευκῶν λέγεται πευκῆεν, unde conjecturam ducimus ῥώπαες illud nihil aliud esse quam substantivum ῥωπήεν virgultum significans sicut πευκῆεν pinetum, δονακῆεν arundinetum. Ῥωπάεν si retinemus, proxime scribendum erit τὸ λιπόξυλον. cf. Meinek. Del. p. 123.

30) Haec omnia substantive dicuntur, quare in congerie nominum vulgarium εἰς οὖς, χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, γλευκοῦς Choerob. 246. et 239. pro postremo scribendum videtur γλυκοῦς placentaе nomen quod superest in latino *lucuns*; γλυκός poetae derivarunt a γλυκός ut ἀμβλυός, βαρόεις, ὑξύεις ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὑξός Sch. Il. VII. 11.

que p. 166. in Sophoclis versu dubitat an ἄμβρος χαλαῖς reponendum sit quod Hermannus codicis cujusdam scriptura χαλαῖς indicari suspicatur sed idem rejicit. Αἰδνής sive αἰδνής nusquam invenitur, αἰδνής vero saepius et hinc prolatum est αἰδνήεις ut ἐρευνθής ἐρευνθήεις, ἀπεχθής ἀπεχθήεις (omiss. in Th.) Androm. ap. Galen. de Antid. VI. 33. T. XIV. ἀτειρής ἀτειρήεις (omiss.) Nonn. XXXV. 226. ἀλιμυρήεις, κακανθήεις, quamquam idem ab αἰδνός traduci potuisse indicio sunt δαφρινήεις, θουρήεις, πελιδνήεις, ἀκοσμήεις, ἀνομβρήεις. — Suidas Φανός ἐκ τοῦ φραεινός κατὰ συγκοπήν synaloephen dicere voluit.

De diphthongo *ευ* nihil accepimus nisi quod falsum est ἀπὸ τοῦ κελεύω κατὰ συγκοπήν τῆς *ευ* τὸ παθητικὸν κέλομαι EM. 502, 5. Epim. I. 242. — De elisione proxima saepius sermo incidit. Primum enim ἀχρής et μελαγχρής hoc modo detruncata esse affirmant ii adversus quos supra disputavi. Haud dignior fide Schol. Arat. 19. ὁμῶς περισπώμενον ἐπιτόρημα μεσότητος ἀπὸ τοῦ ὁμοίως κατὰ συγκοπήν nam haec sunt a diversis principiis ὁμός et ὁμοίως. Genitivum Βριάρηο EM. 213, 23. sic explanat: ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθραῖα ὡς μονήρης, καὶ θετιαλικὴ γενικὴ Βριαρήο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο ³²⁾ sed est potius a recto Βριάρης pro Βριάρεως ut Τυνδάρης, Ἀμφιάρης, et hinc genitivus aeolici similis Βριάρηο pro Βριάραο, vel pro attico Βριάρεω transpositis syllabarum postremarum temporibus cf. Schneidewin. Symbol. ad Lyr. 120. In motu verborum syncope uni applicatur optativo: Ἡρακλείδης λέγει ὅτι τὸ βλεῖο εὐκτικὸν ἐστι συγκοπὴν ἐκ τοῦ βλείου Eust. 1907, 53. idem vero alibi rectius cum verbis in *μι* comparat 1756, 15. Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ θείς καὶ βλείς γίνεται θεῖο

31) HomERICA βαθυδινήεις et ὑριπειήεις a nominibus primae declinationis repetuntur, quibus Homerus utitur solis; posteriores haec ad tertiam traduxerunt βαθυδινής, πολυδινής, περιδινής, ὑριπειής.

32) In Parthenii versibus, qui sunt de columna Herculis: μάρινα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γαδίρῃ λίπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὐνομα τὸ πρὶν ἑοῦσας, Meinek. Anall. 278. scribi vult — ἔλλιπε δημοσύνῃν. Lucidius foret τῆς ἐπὶ Γαδίροις ἔλλιπ' ἀλημοσύνης *testem reliquit navigationis Gaditanae.*

καὶ βλεῖο hoc est a recto βλείμην. In loco controverso
 II. XVI. 99. μή τις Ἀργείων θάνατον φύγει, ῥῶιν δ' ἐκ-
 δόμεν ὄλεθρον Herodianus ἐκδόμεν paroxytonon posuit ut
 ζευγνόμεν, nam esse hunc infinitivum verbo optandi tacito
 εἴη vel γένοιτο subjunctum, quod comprobat Schol. Vict.
 εἰ γὰρ τοῦ δύομεν εὐκτικῷ συγκοπὴν ἀπὸ φήσομεν, οὐ
 κατάλληλος ἔσται ὁ λόγος. Alii vero hanc inconsequentiam
 effugerunt ῥῶι scribentes retento optativo, cujus duplex est
 origination vel a praesenti δύο vel ab aoristo ἔδεν. Ab illo
 proficiscitur δύομεν, quod vel synizesi ad bisyllabum redigi
 potest ut δυοῖν monosyllabum est, δακρύοισι trisyllabum,
 vel crasi δῶμεν, vel (quod Schol. Vict. improbat) syncope.
 Idem modus attice terminatus foret δύνην, unde ductum
 plurale δύνιμεν secundum analogias in δύνιμεν contrahitur
 ut δοίμεν δοῖμεν sed iota a sequenti consona expellitur
 δῶμεν, eandemque vocalem Apollonius etiam in singulari
 praetermitti ait anticipationem quadam formae passivae, quae
 cum ea consistere nequit. Sic enim narrat Choeroboscus
 Can. 774, 13. τὰ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι οὐ
 παραλήγουσι διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὁμνύην, πληγνύην
 χωρὶς τοῦ ι· καὶ λέγει Ἀπολλώνιος ὅτι ταῦτα προσθέσει
 τοῦ μ παθητικὰ γίνονται, ζευγνύμην, ὁμνύμην, ἀποβαλόντα
 τὸ ι, ἐπεὶ μετὰ τὴν νι σύμφωνον οὐχ εὐρίσκεται· ὃ οὖν
 ἔχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς
 ενεργητικοῖς, quod dubito num alio fundamento nitatur
 quam scriptura, quae vocatur, attica τετυφῶα, ὑός. Sed ex
 hoc tamen praecepto nuper in tribus Homeri locis pro
 subjunctivo δύνη receptus est optativus δύνη, quem nostri
 Grammatici sic ut plurale ἐκδόμεν ad aoristum ἔδον re-
 ferunt. De imperfecto passivae formae errat Eustathius
 1370, 60. τὸ δαινῶτο ἴσως συγκοπὴν ἐκ τοῦ δαινύοιτο, nec
 minus lapsus est Herodianus quum ex plurali δαινύντο
 (ut διδοῖντο) sive δαινῶντο primum δαινύατο, hinc δαινῶτο
 factum putaret; qua ambage non usus erat si sibi pro-
 posuisset exempla primae personae ab Apollonio tradita
 ζευγνύμην etc. quae ypsilon longum habent per synaloephen
 ut ἰχθύδιον. — De diphthongo οῦ duo tantum afferuntur
 nomina et ea propria; οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ Κουρῆς Κού-

ρητος Κουρήτην ὀνομασθῆναι καὶ Κρήτην κατὰ συγχοπὴν Steph. et certius illud quod Galenus de monte Campaniae tradit de Meth. Med. V. 12. p. 364. T. X. τοῦτον τὸν λόγον οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξον καὶ νέον ὄνομα Βέσβιον, quod sequentes latini poetae Vesvium sive Vesbium vocant.

Pars altera.

De aliis syncopae generibus.

CAP. I.

De amotione duarum literarum.

§. 1. Vocalem unam elidi Grammaticis rarius quidem quam volunt sed tamen concessimus. Quum vero longius progressi duas et amplius literas, nec solum ejusdem syllabae sed etiam dispertitas resecare audent, vix unquam assentimur. Primore loco agam de syllabis biliteris quarum prior litera est consona, altera vocalis: κῶμα ἐστὶ κατὰ συγχοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα ὡς οἴμημα οἶμα καὶ δόμημα δῶμα καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω κῶμα Schol. Apoll. II. 205. Auctorem subdit Zonaras 677. δωμῶ δωμήσω δώμημα καὶ κατὰ συγχοπὴν δῶμα· οὕτω Φιλῶξενος. Οἶμα Herodianus Mon. 37, 34. unum esse dicit bisyllabum, quod diphthongum οι proxime ante terminationem μα habeat et fortasse rationem subiecit τὸ πάθος, hoc est syncopen v. Proll. 393. Ea vero ratio minime nos absterret quo minus illud ad verbum, unde ὀϊστός derivatum est, referamus eoque proprie φορὰν significari putemus. Trisyllabum non legitur praeter Hesychium Οἴμημα ὄρουμα, cui similem potestatem habet οἶμην, sed pro illo Sopingius οἶμα scribi jubet. Δῶμα a δέμω traductum est cum necessaria ectasi; nam

ῥόμα τειχίον Hes. migrat regulam v. Parall. 423 sq. Κῶμα a themate verbi κείμαι unde κοῖτος κοιμῶ κοίμημα, quod diversam quidem a κῶμα significationem sed eandem tamen originem habet. Peregrinum est aromatis nomen, quod Herodotus et Theophrastus κιννάμωμον vocant, posteriores κίναμον. Sequuntur syllabae νε, νι, νο. Cum adjectivis aeolicis, quae a genitivis numeri pluralis orta dicuntur, ἄλλων ἁλλώντες, ἑτέρων ἑτερόνιος etc. Grammaticus in Exce. Cram. T. IV. 329. componit ἀνέμων ἀνεμώνιος ἄλλα-
 ρῶ (ἀνεμῶλιος καὶ) μεταμώνιος ¹). Τοῦτο συγκέκοπται (scil. ἐκ τοῦ μετανεμώνιος) τὸ δὲ πρότερον τέτραπται. Quomodo syncope evitari possit, apparet e Proll. 135. Proximum est hoc Eustathii commentum Πολυποίτης ἐκ τοῦ Πολυποινίτης, quod eodem in libro p. 384. explosum est. Sequitur παρὰ τῆς ἡιόνος γενικῆς γίνεται ἡιονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἡιόεις EM. 423, 39. Epim. I. 12, 21. Sed hic quoque effugium patet, quod supra ostendi Diss. I. c. III. §. 1. Proprium Ἀμεινίας veteres ipsi duplici ratione explicari posse fatentur παρὰ τὸ ἀμείνων ἀμείνονος Ἀμεινο-
 νίας καὶ Ἀμεινίας ἢ παρὰ τὸ μένος Μενίας καὶ Ἀμεινίας EM. 62, 38. nec facile definias utra praevaleat, nam et syncope apparet certe in compositis Ἀμεινοκλῆς, Εὐδαιμο-
 κλῆς etc. v. §. 5. et ut a μένος Εὐμένης, sic etiam Ἀμένης derivari potuit et paragogum Ἀμεινίας sive Ἀμεινίας, sed quod ad amussim conveniat non reperio. Syllabae ρε et ρο tribus vocabulis detractae dicuntur: ἔξαιτον τὸ ἐξαίρετον κατὰ συγκοπὴν Lex. de Spirit. 218. Schol. Apoll. IV. 1004. sed alio vertit Schol. Od. II. 307. ἐξαίτους τοὺς ἐξω αἰτίας ἢ τοὺς ἐπιθυμητούς, οὓς ἐξήγησέ τις, interque has sententias fluctuat Eustathius sed plerisque placere illud ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι p. 210, 4. p. 907, 64. pariterque substantivum interpretatur Suidas Ἐξαιτής ἐξαιρέτης. Haec significatio eximii convenit omnibus locis, altera nulli nisi per translationem non inverecundam quidem illam, nam selecti et expetiti notiones conjunctissimae sunt.

1) Ἀνεμώνιος ficticium est procul dubio, sed anemonas ab Aeolensibus ἀμώνας vocatas esse Hesychius docet.

Eaedem literae $\overline{\rho\epsilon}$ in alio nomine omissae putantur: βέρεθρον καὶ κατὰ συγχοπὴν βέθρον· οὕτω Κράτης καὶ Εὐφορίων EM. 194, 23. Si vero animum referimus ad congenerata βάθος βάσσοις βῆσσα βόθυνος βυσσός βυθός, credibile fit non βέθρον concisum sed βάρεθρον dilatatum esse ²⁾. De syllaba $\overline{\rho\theta}$ ambigit Eustathius p. 114, 13. p. 1807, 14. τὸ μάρτυς τινὲς φασιν ἐκ τοῦ μάρτυρος γενέσθαι κατὰ συγχοπὴν· ἐν δὲ τοῖς ὀνομαστικοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ φέρεται ὅτι ἡ γενική τοῦ μάρτυρος ἀνέδραμεν εἰς εὐθείαν ὁ μάρτυρος. Prisci fortasse μάρτυρες dixerunt ut μάκαρες, politiores μάρτυς detracta litera horridiore quae casibus imparibus permittitur, et hi etiam nominativum in sui similitudinem traxerunt. Proximum est Stephani praeceptum Ἀρσυσία — οἱ ἐνοικοῦντες Ἀρσυηνοὶ κατὰ συγχοπὴν τῆς σι. Multo saepius litera mystica cum vocali sibi subijuncta stationem suam deseruisse dicitur. Loco suspecto Od. V. 337. αἰθνήν εἰκυῖα ποιήν adnotatum est ποιήν πιήσιν· ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ· δύναται δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ τὴν συγχοπὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ πτω (πέτω) γεγενῆσθαι ὡς νέμω νομή, στρέφω στροφή unde apparet alios ποιτῇ pro ποιητῇ id est volatili accepisse, alios pro substantivo ποιτῇ quod jure praeponitur. Παρὰ τὸ ἐτήτυμος ἐν συγχοπῇ ἔτυμος Choerob. in Psalm: 119, 22. quod aliter se habere supra disserui. Τὸ ὀπτὸν κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ ὀπιτητόν — καὶ ἐκ τοῦ ἐψητόν τὸ ἐφθόν Eust. 481, 35. EM. 403, 43. Primitivum haud dubie fuit ἔψω, ac si ulterius provehimur ἔπω i. q. πέσσω sive πέπω coquo, unde derivari potuit ἐπιός ut πεπτός sed arbitrio quodam usus factum est ut coctum diceretur ἐφθόν sive ἐψητόν, assum vero ὀπτόν, unde verbum ὀπτᾶν, sed neque ὀπιτητός neque ἐξοπιτητός. Haud certius est ἐξαιτός pro ἐξαιτητός dici, quod praeter Glossaria non legitur, rarissime simplex, neque sat expedita origo nominis aequae obsoleti ἄρνιτος, ipsaque verba αἰτῶ et οὐτῶ speciem derivatorum habent, unde autem derivata sint, non constat. Κυβιστήρ, quod in

2) v. Meinek. Anal. 147. qui quod affert βάθρον a βαῖρω derivatum est.

codd. Athen. I. 14. D. Zonar. Lex. 1262. Herodian. Epim. 73. et alibi scriptum est, merito damnatur v. Parall. 13. *Καλαμαύλης* et *καλαμανλητής*, *τελώνης* et *τελωνήτης*, *ἰχθυοθήρας* et *ἰχθυοθηρητής* nullam vel syncopae vel epenthesis suspicionem praebent; nam quae concisa videntur, ea ex nomine et verbo composita sunt; quae syllaba plus habent, a verbis compositis derivata, illa quidem ut *ἀρτόπις*, *φρεάντις*, *πιννοτήρης*, haec ut *οἰνοθητής*, *μελοποιητής*, *κωσσοτηρητής* etc. Horum nihil affertur sed simile quiddam in cod. Voss. EM. 354, 29. *ἐπαίτης ἀπὸ τοῦ ἐπαίτητός συγκοπῇ*, quo obscuriora sunt *μειαιτής* et *προσαίτης* sive *προσαιτητής*. Alia vero fictura est nominum *αὐτοκράτωρ*, *κοσμοκράτωρ*, *παντοκρότωρ*, quorum primum tractat EM. 173, 29. verbis amputatis: *αὐτοκράτωρ*: *μεμπτόν οὖν τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὀνόματος· παρὰ τὸ κράτωρ κρατήτωρ εἶναι λέγεται· παρὰ γὰρ τὸ κραίνω ἐστὶ κράνωρ καὶ ἐν συνθέσει αὐτοκράτωρ*. Hoc igitur pro *αὐτοκράνωρ* successisse statuit; nam si ab *αὐτοκρατῶ* derivatum esset, *αὐτοκρατήτωρ* dici debuisset. Aliter vero Epim. I. 145. *ἀπὸ τοῦ ἀφέτης ἀφέτωρ καὶ ἀφήτωρ ὡς αὐτοκράτης αὐτοκράτωρ*. At *ἀφήτωρ* a verbo primitivo *ἔω* descendit ut *πάτωρ* Parall. 428. *κτῆτωρ*, *δύτωρ*, *ρύτωρ*, *φύτωρ*, v. Meinek. Del. 202. sed verbi *κράω* nullum vestigium extat; quare statuendum est *αὐτοκράτωρ* adjectivo *αὐτοκρατῆς* affictum esse ut *ἀκρατῆς ἀκράτωρ* v. Parall. 273: nam simplex *κράτωρ*, quod Schol. Eur. Hic. 279. poeticum dicit, et *κρατορία* aetatis sunt infimae. Nec accedimus sententiae EM. 369, 49. *ἐρανός παρὰ τὸ ἐρατεινός καὶ ἀ συγκοπὴν*: nam ut hoc ab *ἐρατός* productum est, ita illud a verbo quod idem indicat 379, 5. *ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐρανός*. De syllabis *το* et *τω* haec accepimus non ignobilium auctorum placita: *οὐδὲν εἰς εἰς λῆγον ὄνομα ἐπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσεικὸν τῇ ι παραλήγεται· τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες· ὁ μέντοι Ἀνακρέων χαριτοεῖς εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει* Herodian. Mon. p. 14. syncopen significans ut EM. 34, 41. Epim. II. 328. quare *χαριτοεῖς* quo Schol. B. ad II. XVII. 49. uti non timuit, *ἀναλογώτερον* dicitur a Choerobosco Can. 204, 23. Zonar.

1841. neque contra valent quae Hesychius unde unde sublegit *ψίεσσα εὐδαίμων* et *Ταρφίεντα ἐντάφια τεφρώδη*, *Ἐδρίεσσα βεβαία* ut in cod. scriptum est, quorum primum quid sit et unde sit ignoramus, alteri *ταρφιόεντα* substituendum videtur vel *ταρφήεντα*, quomodo etiam tertium corrigitur et quod in libro de Quant. 284, 2. legitur *φθογγίεις*. *Ἀγλαίεσσα* in Emped. v. 186. a Karsteno invecum est. Aliud hujus syncopae exemplum proponit EM. 505, 5. *ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς κερατόεις καὶ συγγοπῇ κερούεις*. Verum illud neque scriptum invenimus neque fingere necesse habemus. *Κερούεις* enim unicum est adjectivum in *οεις* a nomine syllaba *ας* terminato ideoque transiit ad formam eorum quibus substantiva in *ος* praecedunt. Ergo ut *θύος θυόεις*, *κρύος κρυόεις*, *θέρως θερώεις*, sic etiam *κερούεις* figuratum est quasi a recto *κέρως*, cujus speciem sequuntur syntheta *κεροβάτης*, *κεροφόρος* etc. ut *γῆρας γηροτρόφος*, *κρέας κρεοκοπεῖν*. Tertium est: *παρὰ τὸν εὐρώτα γίνεται εὐρωτόεντα καὶ συγγοπῇ εὐρώεντα* ἢ *παρὰ τὸ εὐρός εὐρώεντα καὶ ἐκτάσει εὐρώεντα* EM. 398, 1. Analogia neutri subvenit; nam ex numerosissima familia nominum neutralium in *ος* nullum progignitur adjectivum in *ωεις*, nisi forte *κητώεις* ejusmodi etymon habet ab usitato *κῆτος* *celus* certe longe diversum; neque etiam quae eandem cum *εὐρώς* terminationem habent *ἰδρώς*, *γέλως* etc. huc deducuntur praeter suspiciosum illud *ἐρώεις*, quod Grammatici quidam novitii afferunt non ut nativum sed ut ectasi auctum ex *ἐρόεις* v. Techn. 181. et Add. Attamen antiquiores certe *εὐρωέεντα* dicunt putrida foedaque potius quam late patentia, nominum autem in *ως* exeuntium tanta est paucitas ut non mirum sit unius modo adjectivum reperiri et id quidem a primo casu derivatum, non ut ille dicit. Hic si cognitum habuisset *μέσμα*, quod Hesychius interpretatur *μέστομα*, ejusdem, puto, syllabae *τω* defectum adnotasset, nisi potius ab *ἐω τὸ πληρῶ* repetiverunt ut *μεστός* EM. 588, 44. Hujus enim verbi crebra est apud Grammaticos mentio sed probatio nulla v. Techn. 153. Ex alio adjectivo in *οεις* terminato Eustathius 839, 4. syllabam *κο* effluxisse fingit adhibita trope: *πιδήεσσα οἶονεὶ πιδακόεσσα κατὰ συγγοπήν*

καὶ τροπήν, quorum nominum utrumque in usu versatur sed alterius origo nota est, alterius opinabilis *πιδή* i. q. *πηγή* ut *αἴγλη αἰγλήεις*, *αὐδή αὐδήεις*, *τιμή τιμήεις* etc. indidemque *πιδάω* et *πιδύω* i. q. *πηγάζω* v. Techn. 107.²) Quomodo igitur a *φρινός* oritur *φρινήεις*, a *φρινίξ* vero *φρινί-κός*, sic illorum adjectivorum stirps ultima eadem sed derivatio discreta est. Item syllabae *φν* exemplum affertur unicum: *γλαφυρίς* καὶ κατὰ συγκοπὴν *γλαρίς*, ὃ σημαίνει *σμίλν* ἢ *ἐλνν* ἢ ὄρυγμα (scr. ὄρυγα) EM. 233, 8. Si fictis rebus inniti libet, pro *γλαφυρίς* assumendum est verbum *γλάω*, *γλάφω*, unde illud lapidariorum nomen produci potuit ut a *σμάω* *σμηρίς*.

§. 2. Quemadmodum nonnulli adjectivo *κερατόεις* duas literas decessisse putarunt, sic etiam EM. 550, 20. *κῶας κῶατος* καὶ παραγωγῇ *κωατίδιον* καὶ συγκοπῇ τοῦ *ατ* *κωί-διον*, quod patet proxime a *κῶς* ductum esse; et Schol. Lyc. 247. *ἄμμος συγκοπῇ* ἐκ τοῦ *ἄμαθος*, quod paragogum est ut *ψάμαθος* v. Proll. 35. nihiloque opportunius *δυσ-βήρης* ὃ *δύσβατος* παρὰ τὸ *δυσβατήρης* ἐν συγκοπῇ EM. 291, 43. illud enim sine dubio aeolicum est pro *δυσήρης* i. q. *δυσχερής*, cui contrarium *εὐήρης* = *εὐχερής*. Epsilon sum sequente *νῶ* destituit vocem a Leonida Tar. in epigramm. fictam *ὑποπνθμίδιος*· nam ut a *ποιμήν* *ποιμένιος* sic a *πνθμήν* juste et ex ordine derivatum est *πνθμένιος*, unde amplius produci poterat *πνθμενίδιος* ut *ὄρεθριος* *ὄρεθρίδιος* Proll. 356. sed a versu respuitur. Literarum *ην* defectum Grammatici non inobservatum reliquerunt: *Μέσση* κατὰ συγκοπὴν Steph. cui Berkelius *ἀποκοπήν*, ut a Strabone vocatur, supponit, sed et Schol. Il. II. 581. *Μέσσην* τὴν *Μεσσήνην* λέγει *σνγκόψας* τὸ ὄνομα. Valet vero neu-

3) Eust. 697, 33. τὸ *πιδύειν* καὶ ἐναλλαγὴν *αιολικὴν* ἐκ τοῦ *πηδῆν* γίνεται ἀφ' οὗ καὶ *πιδύεσσα* ἡ *κάθυγρος* καὶ *Πιδύτης*. Sed *πιδύεις* repugnat canonī τὰ εἰς εἰς *μετουσιαστικὰ* ἐπιδέχεται τρεῖς παραλήξεις· ἡ γὰρ *πῶ* ἢ *παράληγεται* ἢ *τῶ* ὅ, *σπανίως* δὲ *τῶ* ὦ EM. 34, 34. Pro *βαρύεσσα* in Andromachi versibus Galen. T. XIV. 40. facilis est correctio *βαρόεσσα* a *βαρόεις* ut *γλυκόεις* v. Parall. 335. not. 16. *Σύεσσα* idem esse quod *Υόεσσα* nihil est quod nos credere adigat. Ἰὼ *Καλλιθύεσσα* Hes. a *Καλλιθύη* derivatum videtur ut *Πασιφάη* *Πασιφάεσσα*.

trum, Nam *Μεσσήνη* mera paragoga est v. Parall. 116. Idem Stephanus s. *Κυλλήνη* — καὶ *Κύλλιος* λέγεται *Ἐρμῆς* κατὰ συγκοπὴν τοῦ *Κυλλήνιος*, quod in contrariam partem vertimus; nam *Κυλλήνη* derivati speciem habet, primitivi vero *κυλλός* sive *κοῖλος*, unde alia quoque locorum nomina pendent ut *Κοίλη*, τὰ *Κοῖλα*. Syncopen significat *Arcadius* nomine tacito p. 79, 24. τὰ εἰς τος ὀξύνεται εἰ μὴ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς δυσλλαβίαν μεταστῇ ὡς δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος. Hoc jam supra amolitus sum; *δυστός*, quod Doederlinus in Gloss. Hom. 103. nescio qua analogia a particula *δύς* arcessit, nusquam legitur; *δύστηνος* et *ἄστηνος* Grammatici recte cum verbo *στῆναι* compositum putant v. Proll. 192. unde *δυστήν* et *ἄστήν* duci potuit ut *ἄπτήν* v. Parall. 138. hinc vero *δύστηνος* et *ἀσταίνω* ut *ἀφραίνω*. Eandem consonam cum antecedente ei epsilo excidisse sumunt qui *Epidauri* epitheton *λιμηρά* interpretantur *portuosa* v. Proll. 279. et qui *Proserpinam* honoris causa *ἐπαινήν* nominari putant quasi *ἐπαινέτην*, Eustathius vero *δεινήν* vel *αἰνήν* significari opinatur praepositione redundante v. Nitzsch. ad Od. X. 491. De hoc ad Apollinem referendum censeo. *Γοργεῖη κεφαλή* Eustathius 828, 60. ex *Γοργονεῖη* contractum esse existimat et hinc porro concludit Homerum in secundo casu *Γοργόνος* dixisse ut Zenodotus scripsit, nam a *Γοργώ* derivandum fuisse *Γοργῶος*. Verum *γόργειος* a *γοργός* derivari potuit sicut saepe paragoga transit proximis accommodatur ad primitiva. De duplici gentis Aetolicae nomine *Ὀφρεῖς* et *Ὀφριονεῖς* nihil est quod decerni possit. Duorum vero synonymorum *χέλειον*, quo Nicander et Aratus utuntur, et *χελώνειον*, alterum a *χέλυσ* derivatum est ut *γένειον* a *γένυς*, alterum a *χελώνη*. *Πλευμῶν* fortasse a *πλεῦμος*, *πλευμονῶν* a *πλεύμων*. Non minus diversas stirpes habent *ζηλοσύνη* et *ζηλημοσύνη* (ut *Μνημόνη* et *Μνημοσύνη*). Sigma et praetexta ei vocalis desideratur in his: *σελῖς* *σελίῳ* *σέλισμα* καὶ *συγκοπῇ* *σέλμα* Schol. Lips. ad Il. II. 170. Epim. I. 133, 8. Gud. 221, 36. sed alii aliter expediunt v. Techn. 112. *Εἰκάς* ex novitio *εἰκοσάς*, *Θαῦμα* ex *Θαύμασμα* correptum dici ejectis tribus literis *μασπον*

memini sed hoc duplici modo solvitur in Gud. 256, 28. κατ' ἔνδειαν τοῦ σ καὶ ἀποκοπὴν τῆς μα, οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα καὶ κράσει θᾶμα καὶ θαῦμα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Verum haec alea est minime necessaria; nam ut a κάω καῦμα descendit, sic a θάω θαΐσω (θανσίκριον) θαῦμα. Duorum nominum quae Photius complectitur Φεναγμάτων καταφενασκισμάτων, alterum paronymon est a φέναξ, alterum a φενακίζω. Eadem ratio intercedit inter πάλλαγμα, si Aeschylus ita scripsit Choeph. 293. (305) et παλλάκισμα sive παλλάζειμα, quod nunc legitur a verbo usitato derivatum, illud vero ab intermortuo παλάσσω, cui cognatum videtur παλεύω. Sed quod Leonidas scripsit in Epigr. Κρήθων ὁ πᾶσι μακαριστός, nemo negaverit pro μακαριστός positum esse excisis duabus literis ισ. Videamus jam porro caetera. Πρόμος ὁ πρόμαχος κατὰ συγκοπὴν Schol. A. ad II. VII. 75. XV. 293. EM. Epim. I. 356, 9. sed nominis μάχη syllabam capitalem excidisse tam praeter fidem est ut illud simplex esse suspicer a praepositione πρό derivatum fere ut ξυνός a ξύν. Ὁραμνος κατὰ συγκοπὴν εἶπεν οἶον ὀρόδαμνος παρὰ τὸ ὀρούειν Sch. Nic. Ther. 91. qui si non veritus esset voce thematica uti, haud dubie scripsisset παρὰ τὸ ὄρω, unde repetuntur synonyma ὄρηξ, ὄρμενος etc. v. Techn. 283. Cur vero non eadem ratione explicaretur gentilicium Ἥλειος, causa fuit accentus; sic enim loquitur Stephanus a. Ἥλις: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἥλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἥλιδεος ὡς Ἀδωνίδεος καὶ Εὐπολίδεος, καὶ καθ' ἕφελον τοῦ δ Ἥλιδεος καὶ Ἥλειος, ubi deest mentio crasis, quae in EM. 426, 32. adjicitur Ἥλιδεος καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ Ἥλιδεος καὶ κράσει Ἥλειος. Scilicet syncope effecisset proparoxytonon; eademque de causa properispomenon τετραῦχμον syncopae nomine excludunt. Hoc in capite ultimo disputabimus. Gentilicii una forma noscitur Ἥλειος ut ab Ἥτις τῆς Ἥτιδος ὁ πολίτης Ἥτειος EM. 248, 36. in quibus apparet terminationem possessivam syllabae nominis inflexi primariae agglutinatam esse. Sed Ἀδώνιδεος et Ἀδωνίδεος a diversis oriuntur nominativis Ἀδων et Ἀδωνις. Diphthongum cum sequente consona elisam esse sta-

tuit EM. 687, 3. *πρέσβα ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα*—οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ *πρέσβεια*. At bisyllabum primitivi similis est, alterum derivati ut *πέπειρα* Proll. 39. Sic etiam a *Πρέσβων πρέσβειρα*, *πίων πείρα*, *νέος νέαιρα*, *ἔτης ἔταρος ἔταιρος*, de quo argutatur Ptolemaeus in Schol. A. II. VI. 239. *τὸ ἔτης ψιλωτέον εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων τάττεται*, ἐπεὶ *συγκοπῇ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἤλατο ἄλτο* nec probabilius Schol. A. ad II. IX. 464. *ἔται ἑταῖροι κατὰ ἀποκοπὴν*. Hinc de verbis et adverbis tradere incipiam omissa illa subtilitate qua antea vocalium et consonantium vel in iisdem vel in diversis syllabis successiones distinguere studui.

§. 3. *Ἄζω ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεταί· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγρος ἀγίζω ὡς τεῖχος τειχίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν αἶζω·* δῆλον δὲ ἐκ τοῦ *Ἀλκμᾶνα* εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ *αἶζω* EM. 22, 29. quod sequitur Apollonius in Lex. s. h. v. At contra stat ratio; nam *αἷεσθαι* primitivum est. Sic etiam *κράζειν* et *κρανγάζειν* significatione conveniunt sed illud a *κρῶ* derivatum hoc paronymon est v. Techn. 83. *Τίω ἀτίω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ ἀτίζω ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτιμάζω συγκοπῇ* EM. 163, 56. Illud approbat Schol. Apoll. IV. 1317. *ἀτῶ ἀτίω, περισσεύοντος δὲ τοῦ ζ ἀτύζω ὡς παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω*. Verbum similis fili demonstrare non possumus sed hoc certum habemus *ἀτίζω* neque ex *ἀτίω* ortum esse quod modo disjunctionis causa fictum est, neque ex *ἀτιμάζω*. *Κολάζω παρὰ τὸ κολαφίζω συγκοπῇ* Gud. 333, 48. sed potior eorum sententia qui *κολάζειν* et *κολοῦειν* a *κόλος*, *κολοβός* repetunt, *κολαφίζειν* et *κόλαφος* a *κόπτω* Proll. 292. Idem turpius errat p. 388, 22. *μεσάζουσα καὶ κατὰ συγκοπὴν μεσοῦσα*. Apollonius de Adv. 572. *τὸ λάζω σινεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω*. Quod quum nimis violentum sit dicere non solum duas literas exterminatas sed etiam iota in alpha mutatum esse, huc necessitatis redigimur, ut *ἰάς*, *ιάζω* et *ἰακός* a principali nominis gentilicii syllaba derivata esse dicamus. *Παρὰ τὴν παιδί δοτικὴν παιδίζω ὡς ποδί ποδίζω καὶ συγκοπῇ παίζω* Orion. 138, 12. quod si probasset Herodianus eo loco quo unum *παίζω* in *αιζω* exire docet Mon. 22. addidisset, puto, *αἷτιον δὲ τὸ πάθος*.

Quin cum *παῖς* cognatum putaverit, non dubito. *Σκήπτεισθαι* ex *σκηρίπτεισθαι* contractum esse temere affirmat Eustathius 1702, 17. quicum errat EM. 717, 48. *σκήπων παρὰ τὸ σκηρίπτω*, nam haec a *σκήπτω* sive *σκήμπτω*, quod idem *σκήπτω* dicitur, derivata sunt non aliter quam a *σκήπτω* *pingo* *σκηρίπτω* *σκηρίπτω* i. q. *κνίζω* vellico, scalpo. His omnibus labantibus restat unum *ἀτμεύειν τὸ δουλεύειν παρὰ τὸν ἀτμένα* Schol. Nic. Al. 172. EM. 164, 34. nam a nominibus in *ην* exeuntibus nulla quidem verba nisi in *ιζω* derivantur *ἀδρενίζω*, *ἀνχενίζω*, *λιμενίζω*, sed ex his judicamus Nicandrum, nisi de metro laborasset, *ἀτμενεύειν* dicturum fuisse. *Ύψανχεῖν* nulla causa est cur ab *ὑψανύχην* potius quam ab *ὑψανχος* derivatum esse statuamus.

Sicut verborum ita etiam partium orationis indeclinabilium syncopae fere omnes ex falso conflatae sunt. Hic primum in disceptationem veniunt adverbium loci, de quibus Apollonius de Adv. 601, 2. et 624, 15. *παρὰ τὸ ἐκεῖνος τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκείνοθεν, ἐκείνοθι, ἐκείνοσε· τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε* cf. EM. 321, 40. Idem p. 606, 5. *αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὐθι, ὑψόθι ὕψι, ἀγγόθι ἄγγι* *) tum p. 603, 3. *τὸ ὀπίσωθεν ἔσθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ σ συγκοπτεται ὅτε γίνεται ὀπιθεν*, quod supra exagitatum est C. VI. §. 2. Eadem Herodiani sententia fuit Mon. 27. *οὐδὲν εἰς θεν ἐπιρρόημα τοπικὸν τῇ ει παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κήνοθεν εἶπεν·* et inferiorum: *τῆλε ἐκ τοῦ τηλόσε συγκοπῇ τῆς ος συλλαβῆς* EM. 756, 40. Sed hi omnes causam ancipitem agunt. Quomodo a *τηνος* ductum est *τηνόθι* et *τηνόθε*, ab *αὐτός* *αὐτόθεν*, ab *οὗτος* *τοντόθεν*, ita non dubium quin ab *ἐκεῖνος* duci potuerit *ἐκείνοθι* etc. sed Graeci maluerunt syllabam loci significativam addere ipsi stirpi pronominis *ἐκεῖ* — *ἐκεῖθι*. Duplici vero via usi particulam localem modo pronomini *αὐτός* adjunxerunt *αὐτόθι*, modo themati ejus *αν* — *αὐθι*, quod primitivum esse apparet ex composito *αὐθυγενής*, nam derivata *αὐτόθι*,

*) Hoc exemplum excidit in Schol. B. ad II. X. 62. *Αὐθι ἀπὸ τοῦ αὐτόθι* Sch. Od. III. 156. et alii.

ὑπόθι, ὀκνοθι etc. non componuntur. His inconsulte intermiscuntur ἄρχι, ὑψι, τῆλε, quae ipsa forma declarat non cum θι et σε composita sed maxime simplicia et aparagoga esse. Ab his autem processerunt ἄρχου ἄρχοθι, ὑψου ὑπόθι, τηλοῦ τηλόθι eodem modo atque consilio ut ὑποσε, ἄρχοθεν, τηλόθεν, nempe ad relationes loci accuratius definiendas. Cetera etiam leviora sunt et leviorum auctorum: τὸ κρηθεν γασὶν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν· δίδεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ καρητόθεν εἶναι Sch. II. XVI. 548. quod sine causa fingitur. Et ex duabus Eustathii sententiis 786, 30. τὸ νερόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ νειατόθεν, εἰ μὴ ἔρα ἐκ τοῦ νεῖος utra potior sit, vix ambigi potest. Apollonius vero non solum adverbia quae locum significant, ista ratione emolitur sed etiam alia: παρὰ τὴν ἰνὸφι γωνίῃ τὸ ἴφι συνεκόπη· τὸ μέντοι νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδωτο ὅτι παρὰ τὸ νό στερητικὸν καὶ τὸ ἐπεσθαι p. 608. De illo adstipulantur Choeroboscus Orth. 224. et Schol. A. ad II. I. 151. ἥ ἰνός ἰνὸφι ὡς χαλκός χαλκοῦ χαλκοφι καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς νό ἴφι. Verum hoc a χαλκοφι et ceteris quae cum nomine composita sunt, dupliciter discrepat; primum quod nunquam asciscit ὦν paragogum ut νεῦθιν etc. tum quod synthesisi aptum est, Ἰφικλῆς, Ἰφιδένηια, ἰφιδέννητος, ἰφικτάμενος, sed nomina cum syllaba φι conjuncta non praeponuntur aliis; nam λιβαφιγενής prorsus singulare est et non minoris miraculi quam si quis λιβαθεγενής vel θριβησιγενής dicere periclitetur, quae nemo cum ἐμπροσθοφανής, ὀπισθοφανής comparaverit. Ac forsitan Ibycus ne usus quidem est nominativo illo sed dativo pluralis numeri λιβασιγένεσσι pro λιβαγενέσφι per metathesin ut homericum ἰθαγενέσσι aliquantum variaret. Itaque magis sequendi videntur qui ἴφι adjectivum esse statuunt ut Schol. Lips. ad II. V. 556. Ἰφια ἰσχυρά, οὗ ἡ ἐξθεῖα τὸ ἴφι τοῦ Ἰφιος τὰ Ἰφια, et Eustathius, qui numerum singularem ἴφι θρέμμα ponit 582, 12. cui convenit masculinum Ἰφιος ταχὺ Phot.⁵⁾ Sed sive adverbium est ἴφι sive adjectivum ad-

5) Nereidum una a Luciano Ἰφιδάνασσα vocatur, ab Homero Ἰάνασσα soror Ianirae, quorum trium nominum fortasse unum est etymon

erbiale ut ῥῥ (ῥῥί), γάλλι etc. v. Parall. 119. certe omnes uos numeros habet. *Νόσφι* pro *νοσφόφι* dici Hermannus olim Opusc. I. 1. 222. assensus est affirmantibus; equidem non video quomodo nomen *νόστος* hoc est ὁδός, *πῳρεία*, adjunctione syllabae epectaticae *φι* hanc sejunctionis significationem accipere possit et cur huic uni omnium quae in *φι* excidunt syllaba sit exempta, neque eodem modo dicatur *αἰφην* pro *αὐτόφην* vel aliquid simile. Adjice quod a nominibus epectasi auctis nullum propagatur verbum, ab illo autem derivatum est *νοσφίζω* ut *ὀψίζω*. Denique non *νόσφι* dicendum erat sed *νόφι* abjecta syllaba integra *στω*. Itaque *νόσφι* seponimus tanquam ignorabile et desperandum. Ultimum hujus avitae doctrinae specimen praebet Schol. II. XXIII. 526. EM. 691, 11. Epim. I. 357. *προτέρω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ πορρώτέρω ἐν ὑπερθέσει* hoc est *προτέρω* pro *πορτέρω*. Tam hoc supervacaneum est quam quod alii decernunt *προτέρω ἐκβολῇ τοῦ σὺ δίχα τοῦ ι· ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γάρ ἐστι* Schol. Od. IV. 667. II. III. 400. IX. 192. pro quo *προσσοτέρω* scribitur ad V. 672. et *πορρώτέρω* ad XXIII. 526. nec syllabae ultimae probatur apocope, sed est adverbium *δοτικοσανές*. — Choe-roboscus Can. 245. quum recte docuisset *διπλοῦς, τριπλοῦς* et quae sequuntur non syntheta esse sed paragoga, minus considerate addit *ἀπὸ τοῦ τετράκις παρήχθη τετραπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος συγκοπῆς γενομένης τῆς ως συλλαβῆς*. Quomodo enim *πεντάκις* a *πέντε* propagatum est, sic ab eodem *πεντάπλους* etc. — Orion 161, 12. *φαιννδα*—*ἀπὸ τοῦ φενακίζειν φενακίνδα καὶ συγκοπῇ φενίνδα*, sed quum hunc lusum ita describit *ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς ἐνὶ δείξας εἶτα λάθρα (ἄλλω) ῥίψη*, sequitur meliorem esse scripturam *φαινννδα*—*ἀπὸ τοῦ φαίνειν*. De *ἐπίκλην* infra dicam §. 7. Nomine non proprio utitur EM. 78, 20. *τὸ ἱμαρτῇ Ἀρίσταρχος λέγει ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην κατὰ συγκοπὴν καὶ ὀξύνει* significat enim apocopen.

§. 4. Longiorem sermonem desiderant syntheta, quae ripartito dividam; ac primum loquar de iis quae casus non

ς vis pure declinatum *ῖος*, unde nomen *ῖος* *virus* iota longo sed in derivatis correpto.

habent: ἡ κατὰ συγκόπεται καὶ ὅλην συλλαβὴν ἀποβάλλει ἐν τῷ κάπυρος Epim. I. 248. Zonar. 1178. Hoc genus poetarum ditioni subjectum est. Nam quod promiscue dicitur κάπυρος, id ex κατάπυρος factum esse jure negat Schneiderus ⁶⁾). Homericum ἄντιτα Schol. Od. XVII. 51. et Il. XXIV. 273. non recte acceperunt: ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίτιτα ἀτιμώρητα· ἔστι δὲ συγκοπὴ τῆς τι συλλαβῆς. Nam ex ἀνάτιτα contractum est, licet hoc nusquam reperitur ⁷⁾). Itaque una est praepositio ἀμφί huic affectioni opportuna sed in uno solo vocabulo quod Schol. Apoll. IV. 1187. designavit: Πανσανίας φησὶ τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι, idque publica consuetudo recepit una cum affinis ἀμφορίσκος, ἀμφορεαφόρος etc. excepto uno ἀμφιφορίτης ἀγών, ex quo cognoscitur concinnitatis sensum alias plus valuisse alias minus v. Parall. 44 sq. parique inconstantia ambicisus dicitur et anfractus etc. ⁸⁾) Praepositionum inseparabilium una syllabam amittit in ἡμέδιμνος, quod Didymus ab Atticis dici affirmat v. Parall. 44. sed non legitur nisi in Inscr. Tauromenitana N. 226. Col. II. lin. 34. Ex adverbis huc appropinquat ὀπισθέναρ bis apud Pollucem scriptum accentu alio atque ὀπισθόδομος et alia vere composita ⁹⁾).

De nominibus primae declinationis sermo non longus erit; τὸν ἀγκῶνα οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ὠλέκρανον, οἱ Λωριεῖς δὲ κῆβιτον ὀνομάζουσι Galen. de Mot. Musc. II. 3, 430. T. IV. Ruf. de Part. p. 22. ubi ὀλέκρανον, ut apud Aristophanem, scribitur, nusquam vero ὠλενόκρανον sive ὀλενόκρανον repertum est. Syncopae effugiendae viam ostendit Hesychii

6) Κάτροπον κάταντες Hes. quod recte confertur cum Κατάτροπον κάταντες, doricum est vel aeolicum ut καθαίνειν etc.

7) Ἀνσχεθέειν Eustathius 1338. male interpretatur ἀντισχεθέειν et Schol. Pind. Ol. III. 54. ἀντιθεῖσα haud melius ἀνθ' ἐαντῆς θεῖσα.

8) Confusio nominum παρασιός et πασιός Schneidero in Epim. ad Xen. Mem. p. 286. suspicionem praebuit hoc ex illo contractum esse. Pro ἐν προστάδι Schol. Apoll. I. 1104. cod. προπαστάδι praebet. Sed significatio discrepat et origo diversa est.

9) In Theognosti loco quem adscripsi in Parall. p. 205. pro ρίας nescio an scribendum sit Ζόιρ e Suidae glossa subditiicia Ζόαρ τῆπος, qui alibi Ζόαρα vocatur.

glossa Ὠλλον (ὦλλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. Cui si
 ninus confidimus, causam interpolationis a licentia sermo-
 nis quotidiani repeti oportet; nam est vox vulgaris. In
 iomine πασπαλέτης non constat utrum partis primae syl-
 laba secunda an secundae prima excisa sit sed causa ex-
 isionis apparet v. Parall. 44.¹⁰⁾ Inter ea quae secundam
 sequuntur declinationem imprimis celebre est Jovis epi-
 theton κελαινεφής παρὰ τὸ κελαινόν καὶ τὸ νέφος συγκοπῇ
 τῆς το συλλαβῆς EM. 501, 50. quod magis epalleliae causa
 factum puto quam quia metrum aliter non ferret; nam certe
 pro κελαινεφεῖ Κρονίῳ Il. I. 397. dici poterat κελαινονε-
 φεῖ ut Ζηνὶ κελαινεφεῖ αὐτάρ — XXI. 520. Si vero αἶμα
 κελαινεφές dicitur, id explanatur ea ratione quam veteres
 afferunt sed verbis parum circumspectis: τὸ ταλαύρινος
 παρῆται παρὰ τὸ τλῆναι καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός ὡς
 οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφές τὸ νέφος Apollon. Lex. Idem τα-
 πῆκας ὄζους παρηγμένως λέγει τοὺς ταναούς, ὡς κελαινε-
 φές αἶμα. Sch. Aesch. Sept. 43. τὸ μελάνδετον καλῶς ἂν
 ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δετόν ὡς
 ἐπὶ τοῦ κελαινεφές τὸ νέφος. Haec enim non vera para-
 goge, non vacua et inanis productio est sed metaphora
 haud importuna; nam in cruore quoque apparet quaedam
 nubecularum similitudo v. Parall. 50. Si κελός niger, quod
 H. Stephanus in VV. LL. afferri dicit, commonstrari posset,
 κελαινεφής non aliter quam μεσαιπόλιος figuratum diceremus.
 Cur autem ex duabus syllabis continuis *νονε* altera sit elisa
 manifestius fiet comparatione similium: μώνυχες ἀπὸ τοῦ
 μονώνυχες συγκέκοπται ὑφαιρέσει τοῦ *ον*, μετὰ δὲ τὴν
 ὕφρσιν τοῦ *ν* γίνεται τῶν δύο *ο* εἰς τὴν *ον* δίφθογγον
 κρῶσις (μούνυχες καὶ τροπῇ) μώνυχες ὡς βοῦν βῶν Epim.
 I. 288. ubi duae confusae sunt sententiae; μώνυχες aut ex
 μονώνυχες factum esse praetermissione syllabae *ον* aut ex
 μονόνυχες unius consonae dispendio et contractione voca-
 lum *οο* in *ω*. Verum alia causa est subsequentium: Ὅπα-

10) Apiastri nomina sunt Μελίφυλλον ἢ μελισσόφυλλον Hesych.
 hoc a μέλισσα, illud a μέλι. Latinum *melisphyllon*, quo non Virgilius
 solum usus est sed Palladius quoque, G. Vossius in EM. ex μελισσό-
 φυλλον coartatum putat.

τρος ὁμόπατρος συγκοπή Sch. A. II. XI. 257. ὄτριχας, εἰτεῖας καὶ ὄπατρος κατὰ συγκοπήν EM. 637, 22. τὸ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοίως· ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπή Δωριέων ἐστίν· ἐκείνοι γὰρ ὁμότριχας ὄτριχας φασὶ καὶ τοὺς ὁμοεῖς ἰεεῖς¹¹⁾ καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας Sch. Arat. 19. De Doribus nugatur; illa conjuncta sunt cum voce thematica ὄ sive ὀ, a qua sono tantummodo differt ᾠ et hoc quoque cernitur in synthetis quae Hesychius affert ἀστεῖα τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα et αὐτεῖ τὸν αὐτοεῖτη, pro quo αὐτενίαντον dicitur in Geopp. Verum non solum in pronomi- nibus, quae omnino a communibus legibus exempta sunt, aliquando ad prima elementa recursum esse sed etiam in ordinariis ostendit verbum insolentius fictum ὀρχύπτειν hoc est ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' ἄκρων ὀρύχων ἵστασθαι. Hujus enim syllaba prima eadem esse videtur quae in ὀρθός et ὀρνυμι cernitur ipsoque nomine ὄρος, unde nonnulli ὀροχθός et ὀρογκος derivata putant¹²⁾. Sed quae Grammatici in medium proferunt, ad persuadendum parum apposita sunt. Primum κάμμορος ὀιονεὶ κακῆμορος καὶ συγκοπή κάμμορος EM. 488, 41. Apollon. Lex. Tryph. de Pass. §. 23. p. 37. Id potius sic ut καμμορίη et καμβολία cum praepositione copulatum est, quae integra apparet in κατάφορος, κατά- χολος, quibus simile κατάμορος non legimus¹³⁾ sed hinc aeolice corruptum putatur Κάσμορος δύστηνος Hes. Tum πυκνιμήδης συγκοπήν ἔλαθεν ἐκ τοῦ πυκνινομήδης· οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ὥς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται Eust. 1428, 54. cu- jus ratio duplex fuisse videtur, una ab adjectivo πυκνό- φρων ducta, altera conveniens sententiae in EM. 649, 43.

11) Hesychius Ὑεῖς ὁ αὐτοεῖτης· Μαρσίης· fortasse aeolicum est ὕεῖς pro ὕεῖς (ut ὕμοιος) quod alibi non legitur.

12) Analogiae aptius foret perispomenon ὀρχυπτεῖν ab ὀρχύπτης ut παροτύπτης, σιερνοτύπτης v. ad Phryn. 593. et hoc quodammodo con- firmat Hesychii scriptura ὀρχυπτεῖν.

13) Pro κατάμορος apud Arcad. reposui κάμμορος plantae vel arboris nomen in Proll. 271. not. 40. Ille enim non de adjectivis agit compo- sitis, ut in Thes. dicitur, cujus generis sexcenta occurrunt in ὄρος, βορος, χορος, γορος etc. sed de substantivis simplicibus. Adjectivum est κάμ- μορος, quo Sophocles utitur pro κάμμορος. Hoc Schol. Od. V. 160. καταμεμορημένον interpretatur.

prolatae ὁ γὰρ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις
 διαλείπειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὖς κῆρες φορέουσι
 καὶ γρηὸς πυκνιμήδεος, εἴτα διαλύων τὴν σύνθεσιν
 ἐπιφέρει πυκνινὰ φρεσὶ μὴ δὲ ἐχούσης¹⁴⁾ quae locis
 longe discretis leguntur Od. I. 438. et XIX. 353. nec
 credibile est poetam, quum alterum poneret, alterius ha-
 buisse memoriam. Non tamen ideo illud cum πύκα com-
 positum arbitror, quod in parathesi modo invenitur πύκα
 ποιητός et all. sed cum obsoleto adjectivo πυκνός doricè
 ποιητός dicto, cui illud adverbii loco affixum est. Itaque
 ut ἀργικέραντος, φοξίχειλος pro vocali connexiva habent
 iota, ita πυκνιμήδης pro πυκνομήδης. Ἀρρήφορος nomina-
 tas esse τὰς τὰ ἄρρητα φερούσας Schol. Ar. Lys. 648. (cf.
 Aglaoph. 827.) et ἀκράχολος dici pro ἀκρατόχολος Doederl.
 Gloss. p. 3. valde incerta est conjectura. Eodem loco sunt
 haec: τὰ βράβυλα καλεῖται καὶ μάδρυα οἷον μαλόδρυα
 Athen. II, 50. A. alibi enim ἀμάδρυα vocantur, cujus vo-
 calem primam fortasse detrivit consuetudo popularis. Χοι-
 ροσοκός εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ¹⁵⁾ λέγει τὸ
 αἰδηλὸς εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰδνόν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικόν
 κατὰ συγκοπὴν EM. 41, 40. Id alii probabilius ab αἰδής
 productum putant. Χέρνησος si ex Χερσόνησος contractum
 est, duas literas amisit, sin ex Χερώνησος unam tantum ut
 supra dictum est c. IV. §. 3.¹⁶⁾ Verum nullam aut infi-
 tiandi aut defendendi facultatem relinquit vox Aeschylea
 βδελύκτροπος, quod sive cum βδελυκτός coniunctum dici-
 mus sive cum βδελυχρός, non tam hoc mirandum est sylla-
 bam abjectam esse finalem quam quod non tota abjecta

14) Hujus usus observatione nititur eorum opinio qui *ταλαπείριος*
 Od. VII. 25. interpretati sunt *πύρρῳθεν πεπερακώς* quippe sequitur
πυλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

15) In Orthographia nuper edita hoc non legitur sed simile quid-
 dam 177, 12. et Epim. I. 19, 22.

16) Nomen proprium *Ἐμαντίων* si in Graecia radices habet, com-
 positum esse debet ut *Ἀνδροτίων*, *Δημοτίων*, *Πολυτίων* v. Proll. 390.
 adn. concisumque ex *Ἐμαντοτίων*, quod nomen in multis mortalium
 convenit Solipsismi, ut nunc vocant, cultores; *græce φίλαντοι* et αὐτά-
 γγοι dicuntur.

est; remansit enim 'gutturalis. Si βδελύτροπος legeretur, simile esset substantivo quod Schol. Arist. Nubb. 255. explicat σκίμπους παρὰ τὸ σκιμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας, quamquam vocabuli triti et domestici corruptione parum excusatur insolentia poeticae dictionis, cujus facilis erat declinatio.

§. 5. Vocabulorum tertiae declinationis pars maxima in synthesi formam genitivi servat et pure terminati ut *δοροτόμος* et non pure. De illorum imminutione in priore hujus disputationis parte actum est c. IV. §. 4. Alterius familiae duo consonam extremae syllabae primam amittunt una cum vocali quae eam subsequitur: αἰγοπόλος καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπόλος EM. 37, 47. ἐνδεία συλλαβῆς ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος γίνεται Apollon. Synt. I. 2. p. 5. id ceteris mirabilius quia consona surrepticia ad stirpem nominis pertinet; sed alii cum αἶπος compositum esse statuunt Sch. Theocr. I. 1. Nomen κοκκύμηλον si Nicander recte interpretatur μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, eadem gutturalis emigravit comitante vocali¹⁷⁾. Alterum profert EM. 243, 38. γυναιμανὴς ἀπὸ τοῦ γυναικομανὴς συγκοπῇ, sed mox ad saniora se convertit ὡς τιμὴ Τιμόθεος, οὕτω γυνή γυνομανὴς καὶ κατὰ μετάρθεσιν γυναιμανὴς ὡς μεσαιπόλιος. Idem declarat Schol. Dion. Gramm. 859, 29. tropae nomine usus, nec jure in dubium vocat Epim. I. 102. τὸ γυναιμανὴς φαιμέν ἐκ τοῦ γυναιμανὴς συγκεκοφθαι, ἔν' ἐνεστι τὸ γύναιον, ἢ ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἔλη ἐλαιθερῆς· quippe nomen ignobile γύναιον ab Homeri omniumque epicorum consuetudine longe sejunctum est. Eadem ratio intercedit inter κροκνυδολογεῖν, χαριτοβλέφαρος et κροκνυλεγμός, χαριδότης, θεμίπλεκτος. Syllabae casualis νο interceptionem animadvertit EM. 331, 20. Ἑλλάνονικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλάνικος. Syncope elevatur si cum Ἑλλός compositum est, quo nomine priscos Helladis antiquae et propriae cultores appellatos esse haud spernendi auctores prodiderunt; alpha longum videtur ut in Θεαγενης et similibus. Nominum neutralium, quae genitivum in τος mittunt, triplex est figura; una prolixior αἵματόφυτος,

17) Ypsilon corripit quidem Alexis Fragm. Vol. III. 504. sed idem etiam in simplici interdum fieri auctor est Herodianus de Dichron. 285.

τωματοειδής, ὀνοματοθέτης etc. altera concisae similis αἰ-
μακουρία apud Pindarum alpha brevi, ἄρματοροχία¹⁸), γα-
λαθηνός quod ex homerico γάλα θῆσθαι conglutinatum
putatur; tertia item ex genitivo contracta sed alio modo,
hoc est ellipsi duarum continentium literarum, consonae
dico quae ultimam orditur et vocalis quae eam antecedit
αἰμόφυρτος (cum trope ionica αἰμηπότης), ἀγαμοτύπος,
κμοδέμων, γαλοπάροχος altor, δερμόπτερος, κερμοδοτεῖν,
στομοδόκος, τερμοδρομεῖν, χειμοθνής. Sic Eustathius qui-
dem haec nata esse censet 1895, 34. τὸ αἰμοφόρικτος συγ-
κρίπται ὥσπερ τὸ αἰμόρηντος καὶ τὸ αἰμοβαφής, idemque
statuisse videtur de δοροεργός, γουνοπαχής, κεροφόρος,
ὑδογεής, φρεάντλης, quibuscum consistunt κερατοφόρος,
δορατογλύφος, φρεατορύνκτης, ὑδατοτρεφής, neque indignam
Eustathii ingenio conjecturam faciemus si idem sumamus
de propriis Ἀρτεμόκλεα, Τριτογένεια, Ἀπολλόδωρος, quod
Gaisfordus in EM. 702, 43. supposuit pro Ἀπολλώδωρος,
cui simile Ἀπολλωφάνης¹⁹).

Verum tamen hoc totum genus syncopae nodis exsol-
vitur si illi qui brevioribus usi sunt consonae nominis prin-
cipalis proxime attexuerunt vocalem connexivam κνι—ή—
πντος et cetera, quibus conferri possunt latina foedifragus,
homicida, sanguisuga, horrificus, rumificus; cum κνματο-
πλήξ vero et similibus convenit odorisequus, soporifer etc.
Verbo tenuis attigisse sufficit ἰχωρόρεῖν quod praeter locos
in Thes. citatos legitur in Med. Mosq. X. 34, 333. 'Ραι-
σιτύπος non ita ut ῥαιστηροκοπία compositum est sed
cum nomine declinationis primae ut πρεσβυτοδόκος, νηρι-
τορόφος. Genitivum adjectivi amputatum esse statuit Choe-
roboscus in Psalm. 122, 8. ἐκ τοῦ πᾶς παντός καὶ τοῦ ῥῶ

18) ἄρματοροχία ἀντὶ τοῦ ἄρματοροχίη κατὰ [ἐξάρεσιν τοῦ ῥ καὶ]
ὀγκοπὴν τῆς το Sch. Nic. Th. 263. qui vocabula confundit diversa.
De accentu monui ad Buttm. 424. Exaeresi, quam hic fingit, Diony-
sius Per. usus est Σαμάται dicens pro Σαρμάται. Φατρία et alia attuli
Parall. 15 sq.

19) Appellativo ἀλεκτροποώλιον duae desunt aut ejusdem syllabae
literae aut confinium. Ἀμεινοκλής et πλεομελής supra attigi. Pro Ἀπολ-
λωφάνης Steph. Casaubonus Ἀπολλωνογήτης scribit.

παντοδῆρσία καὶ παρῶρσία, sed refellitur ab Herodiano: παρῶρσία οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παντορησία κατὰ συγκοπὴν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν τροπῇ, οὐ συγκοπῇ. Περὶ παθῶν EM. 655, 10. idque confirmatur non uno exemplo παναληθῆς, πανεργέτης, μελάνδετος, μεγάλθυμος et aliis ita compositis ut nomen incorruptum, quod in neutro cernitur, in conspectum veniat, cum eo quod πᾶν, quum componitur, ad nativam brevitatē redigitur. Itaque in hac disputationis nostrae regione ac via unum deprehendimus exemtionis exemplum indubitabile μελανθῆς et μελάνθιον, quo iteratio ejusdem syllabae effugitur, verbumque proletarium μελενδντεῖν i. q. μελανειμονεῖν in Prodrōm. Stich. Monod. v. 334. ed. Boiss. Cetera quae ad hunc locum pertinent, sumi possunt ex Parerg. Phryn. 668 sq. Parall. 48 sq. Adjectivorum in υς exeuntium uni syllabam nominativi extremam detrahi indicat Epim. I. 344, 21. εἰς υς λήγοντα (καὶ) παρ' εὐθεΐαν συντίθεται θηλήμορφος, πρεσβυγενής καὶ παγεῖς (scr. παρὰ γενικὴν) βοτρυοχαρής· μόνον τὸ ἥμισυς πῇ μὲν μίαν συλλαβὴν ἐκκέκοπται ὡς τὸ ἡμιδωρον, ἡμισύχοιρος, quae si pro exemplo syncopae afferuntur, sic scribenda sunt ἡμιδωρον (ut δεκάδωρον, δωδεκάδωρον), ἡμιχόριον, sed fortasse pertinent ad alteram canonis partem, quam supplet Theognostus Can. 83. εἰς τὸ ἐκ τοῦ ἥμισυς συγγεῖμενα ἀποβάλλει τὴν σν, ἡμίονος καὶ ἄλλα. Εὐρυγται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπανίως μετὰ τῆς σν, ἡμισύχοιρος, ἡμισυψοῖνιξ (sic). Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, qui id ab Abrone observatum esse ait in EM. 430, 30. idemque implicatum est mirabili Tryphonis sophismati apud Choerob. Orth. 272. EM. 794, 1. φιλήτης ὁ κλέπτῃς παρὰ τὸ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ τ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η· πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε· λέγει δὲ ὁ Τρύφων ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαιομένῳ, ὡς ἡμισιγίχλιον ἡμικίχλιον, λείπω λιμός· ὁ γὰρ κλέπτῃς ἐνδεῖαν ποιεῖ. Hoc est quod Choeroboscus dicit Orth. 277, 3. et in Psalm. 27, 29. ἡ φωνὴ συνέπαθε τῷ σημαιομένῳ atque ad haec ὀνόματα σιμυτάσχοινα refert etiam χιρᾶς. Duorum, quae Theognostus expromit, ἡμίοχοιρος et ἡμισιψοῖνιξ, illud, si mendo vocat, certe linguae

usticae relinquendum est; alteri Cramerus *ἡμισυχοῖνιξ* substituit, Bekkerus vero in Ind. Anecd. 1379. *ἡμισυφοῖνιξ*, quod si cum adjectivo *φοῖνιξ* conjunctum est, dividendum videtur ut *ἡμισυ πηγός* Callim. Dian. 90. v. Diss. V. c. 2. p. 3. si semipoenus illo nomine significatur, dissidet cum gentiliciis *ἡμικρής*, *ἡμιέλλην* etc. et omnino nulla novimus vocabula cum adjectivo composita, sexcenta vero cum adverbio inseparabili, quare hoc potius quam adjectivum primitivi loco habendum ut latinum *semi* et *se*.

De altera parte compositorum quae creduli quidam commentantur, vix scio an relatu digna sint, *ἄσωμος ἀπὸ τοῦ ἄσώματος κατὰ συγκοπὴν ἢ ἀπὸ τοῦ σῶμα* EM. 161, 40. *βαθυλείμος ἀπὸ τῆς λειμῶνος γενικῆς βαθυλείμωνος καὶ συγκοπῇ* p. 185, 35. quibus simile *δυσχείμων*, *δύσχειμος* (*δύσχιμος*) nisi quod hoc ad *χεῖμα* referri potest sicut *ἄπυμος*, *ἄχρωμος*, *ἐνσπερμος* et alia quae leviter intuentibus vel syncopae vel parectasis speciem obijciunt.

§. 6. Verborum duo tempora syncopistis occasionem acuminis experiendi praebuerunt. Febris quoddam genus *λειπυρίαν* dici *ὅτι λείπεται πυρός* Actuarius tradit, sed saepius *λειπυρίας* scribitur, quod Reinesius cum particula intentiva conjunctum putat. Cetera hujus ordinis verba dissyllaba nihil aliud quam $\bar{\omega}$ in \bar{o} mutant, *λειποτάκτης* et cetera cum hoc verbo composita ²⁰⁾, *τιλλοπώγων*, *τερπότεραμις*, *στεργοξύνεννος*, *βουλόμαχος*, *αἰρόπινον* quod aptius verbo subjicitur quam nomini *αἶρα*, *μισγόννομος*, *σωζόπολις*, *δύσστομος*, *Φαινόκριτος*, cum trisyntheticis *ἐκφερομυθεῖν* ²¹⁾, *συμβαλλόμαχος*, *ἐπιθυμόδειπνος*, quae praeter primum aut propria sunt aut nove ficta potissimum probri gratia. Alia epsilon in commissura recipiunt, non solum quae cum verbis quintae classis composita sunt ut in EM. 579, 45. dicitur: *τὰ βαρύτερα διούλλαβα μετὰ ἀμεταβόλου τρέπουσι τὸ ὦ εἰς ε*

20) Scripturam Oro olim probatam retinuerunt et alii Atticorum scriptorum editores et Kruegerus ad Thuc. I. 99, 1. damnante L. Dindorfio.

21) Schneiderus, quia *γερέπωνος* et cetera cum *γέρω* composita epsilon accipiunt, illud quoque sic scribendum putat sed jure defenditur ab Osanno ad Cornut. XXX. 183.

φερέοικος, Μενέλαος, quo in genere nihil est inconstantiae, sed etiam si character verbi est muta ἀγέστρατος, ἐκχειρία, ἐξεχέβρογχος, στρεφεδινεῖν, χαιρέκακος sive ἐπιχαιρέκακος etc. paucis inter *ε* et *ο* fluctuantibus, Φερενίκη et Βερονίκη, vel etiam ad iota traductis ut est homericum *τερπικέρανος*, proprium Πειθιάνασσα Nonn. VIII. 193. nisi Πεισιάνασσα scripsit ut Πεισιάνας et quae Schol. Vict. II. XIV. 464. producit Ἀρχέλοχος Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχιλόχου ὡς Φερένικος, Μενέλαος, neque aliter haec scribi vult Herodianus Epim. 167. sed aliter composita putat ἀρχέτυπος, ἀρχέπλουτος, ἀρχέκακος, ἀρχέλαος, ἀρχέγονος ἐκ τοῦ ἀρχῇ συνετελέσθη, quod si ita esset per *ο* scriberetur ut ἀρχοειδής, ἀρχογλυπτάδης. In substantivis dignitatem significantibus vulgo fere fixum est iota: τὰ παρὰ τὸ ἄρχω διὰ τοῦ *ι* γράφεται ἀρχιστρατηγός, ἀρχιτέκτων Epim. II. 340, 22.²²) cf. Boeckh. ad Pind. Expl. 273. Verum de hac vocalium connexivarum commutatione abundanter disputatum est ad Phryn. 768.²³) Verba trisyllaba componuntur uno modo ἀλειφόβιος, κακίζότεχνος, ἐγειρόφρων, ἐθελόδουλος. Sed Grammatici hujusmodi quoque praesentia nonnunquam decurtari dicunt: ἐκ τοῦ μελαίνω κελαινεφής συγκοπῇ τῆς νῶ συλλαβῆς καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς κ. Καθόλου τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτερα συντιθέμενα ἐκκόπτει μίαν συλλαβὴν, γανύω Γανυμήδης, τανύω τανύπεπλος, ὑφαίνω ὑφαινομένης ὑφαιμένης Epim. I. 234. et iisdem verbis et vitiis EM. 501, 50. Gud. 313. nec labi caret Theognostus ceteris succinens Can. 81, 28. ἰθαίνω ἰθαινάθυμος ἰθαιγενής, μαιίνω μαιιφόνος. Errantes in viam reducit Epim. I. 61. ὡς μαιίνω μαιιφόνος, οὕτω Ἰθαιμένης παρὰ τὸ ἰθαίνω, ἔνθεν καὶ τὸ ἰθαίνει θυμόν,

22) Pro ἀρχιποιμὴν posteriores substituerunt πρωτοποιμὴν accentu eodem quo βοupoίμην, συμποίμην v. Parall. 195 sq.

23) Contrariam nostrae sententiam profitetur J. Grimmus in Gramm. Germ. T. II. 976. nomina illa φερέπονος, ἐχέφρων etc. cum imperativis composita esse putans sic ut germanica *Fuerchtgeth, Leberecht, Haberecht*. At gravissime repugnant quae litteram futuri characteristicam habent, περσέπολις, ἀχερσεκόμης, futurum enim imperativo caret.

quod simile est homerico θυμὸν λαίνει v. Techn. 125. itaque in primo loco scribi debet ἰθαίνω Ἰθαινομένης Ἰθαιμένης, idemque in Theogn. l. c. pro ἰθαινάθυμος, nisi hic ἰθαινόθυμος posuit tanquam interpretamentum proprii a librario omissi Ἰθαιμένης sicut προὔμενης idem valet ac προὔθυμος. Iam correctis scripturae mendis rem ipsam aggrediamur. Τανύπεπλος et alia cum verbis in τῷ exsuntibus conserta ad illum locum pertinent, quo de unius literae defectu agitur C. IV. §. 4. Qui plures elabi contendunt, causam non probant. Primum κελαινεφής cum κελαίνω compositum dicere mera licentia est. Ἰθαγενής ab ἰθαίνω profectum esse ne Apollonio quidem credimus Adv. 600. ἡ ὑποστολὴ τοῦ ἰ ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α ἰθαγενέσσι παρὰ τὸ ἰθαίνω, αἰλ, κλάω etc. Nam significatio exhilarandi et favendi, quae verbo tribuitur v. Techn. 125. minime convenit ad adjectivum, quod Eustathius κατ' ἰθὺ γηγθεντά et γήσιον interpretatur. Cum hoc Epim. I. 61. componit herois nomen: Ἄσιος παρὰ τὸ αἶσα ἐκβολῇ τοῦ ἰ ὥς αἰτός, αἰλ· οὕτως ἀναγνωστέον τὸ ἰθαγενέσσι· παρέφθαρται δὲ τὰ ἀντίγραφα τὰ ἔχοντα ἰθαγενέσσι ὁμοίως τῷ Ἰθαιμένης. Hoc ab ἰθη profectum videri potest o copulativo cum diphthongo commutato ut Πυλαιμένης, Κλυταιμνήστρα, μεσαιπόλιος, γυναιμανής, quae Eustathius p. 937, 38. et p. 360, 30. cum illo confert; ἰθαγενής alpha longum habet ut Θηραμένης. Μαιφόνος vel ut in Archilochi Fr. CXV. (XXVIII.) scribitur μιηφόνος a verbo oblito et oblitterato μίω spurco profectum est sic ut μισρός et affinia quae in Techn. 125. apposui ²⁴), similique antithesi ab usitato ἄλθω proprium Ἀλθαιμένης et Ἀλθημένης v. ad Phr. 649. Tzschuck. ad Strab. X. 269. Duorum, quae Grammatici silentio praetervecti sunt, μαραιίπους ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας Hes. et χαλαίπους Nic. unum cum μαίρω, μαραίνω, μαυρός, ἀμαυρός debilis cognatum vide-

24) Buttmannus Gramm. I. §. 120. Adn. 3. ignotum quoddam μία pro themate ponit. Doederlinus in Gloss. 64. futurum μιάσω fingit et adjectivum hinc compositum μιασφόρος (hoc accentu) unde μαιφόνος factum esse. — Thesauro desunt μιαβιοῦν et μιαψθορεῖν Caesar. Dial. II. 61. in Bibl. Gall. T. VI.

Lebeck, Pathol.

tur²⁵), alterum cum χαλῶν ut ταλῶν ταλαίφρων. Εἰλίπους ex εἰλισσόπους coaluisse dicunt Technici quos infra nominabo; nemo autem attigit his cognata ἐλελίχθων et ἐλελίφακος, quae non cum verbo ἐλελίσσω composita sed eodem naturae imitandae studio efficta sunt, unum a poetis, alterum a vulgo. De nominibus, quae cum verbis pure terminatis cohaerent, dubium est utrum magistri nostri cum praesenti composita esse crediderint an cum futuro ut EM. 745, 48. παρὰ τὸ τανύω τανύσω τανύπελος ὡς γανῶ Γανυμήδης καὶ τανύπερος. Hic enim si rem ad vinum resecamus a τανύσω directe τανυσίπερος, hinc per compendium τανύπερος factum putavit sic ut Τληπόλεμος ἐκ τοῦ τλήσω Τλησιπόλεμος συγκοπῇ p. 716, 16. Sed de verbo ejusdem familiae bisyllabo duplex fertur sententia in Schol. ad II. XIII. 300. τὸ ταλάφρων οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ταλῶ ὄντι τὸ ταλάσω, οἱ δὲ ὡς τανύπερος hoc est a praesente τανύω. Haec unius literae syncope supra disceptata est c. IV. §. 5. de concisione syllabae quae in τανυσίπερος, ἐρυσίπτολις, ἀνυσίεργος, κωλυσίδειπνος apparet, res in dubio. Ταλάφρων, quo ille ad probandum utitur, sic ut ταλαπείθεος a ταλαός derivatum est v. C. IV. §. 4. hinc autem Τληπόλεμος et τλήθυμος eo genere concisionis, quod in prima parte explicavimus, et similiter a futuro integro ταλασίφρων, a corrupto, quod ex artis praecepto fingitur, τλησικάρδιος. Certiora desunt; nam Τελένικος et huic similia quae Keilius in Anall. 110 sq. contulit, ab alio principio profecta sunt atque Τελεσίνικος, nec idem sonant Σωκλῆς et Σωσικλῆς. Iam producemus eos qui duas diversarum syllabarum literas η et σ futuris eximi affirmant: δαίφρων ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω ὡς οἰδῶ Οἰδίπους, ἁμαρτῶ ἁμαρτίνοος Schol. Od. XV. 509. τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ἢ τῷ ὁ παραλήγουσιν ὡς τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτοεπής, μισῶ μισογύνης, ἢ τῷ ι ὡς εἰλίπους, Οἰδίπους, ἁμαρτίνοος. Οὕτω δαῶ δαήσω

25) Sic Herodes Fr. V. Choliamb. Mein. p. 149. ἤδη γὰρ αἰγὴ τῆς ζῆς ἀπήμβλυνται, id est hebetatur, pro μαραίνεται, ἀμαυροῦται occaecatur posuit v. Diss. I. c. I. §. 1.

καίφρων EM. 245, 18. Hanc cantilenam iterat p. 616, 56. ed salubrioris consilii haud ignarus: τὸ Οἰδίπους ὁ μὲν Θεόγνωτος (hoc est Theognostus Can. 97, 16.) ἀπὸ τοῦ ἰδῆσω Οἰδησίπους κατὰ συγκοπὴν τῆς ἡς συλλαβῆς. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὴ εἶναι οὕτως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ Οἰδί-
τους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθές τοῦ πεπονθότος. Hic igitur iota contexendis cum nomine verbis non minus aptum iudicavit quam epsilon et omicron eaque ratione declinavit syncopen, quam λαθίπυρος et ἐναρίμβροτος apertissime respuunt. Quemadmodum autem haec a verbis authypotactis ducta sunt, ita ἁμαρτίνοος ab ἁμάρτω, et δαίφρων, si idem significat quod ἐχέφρων, a δάω, sed hanc significationem Hermannus in Diss. de Atlante p. 10. nullo loco confirmari ostendit. Quartum εἰλίπους et congeneratum ἐλίτροχος nihil obstat quominus ad barytonon εἰλω referatur sicut τερπικέρανος, ipsumque Oedipi nomen nescio an ab οἶδω repeti possit, cujus speciem sequitur οἶδμα, de quo supra dixi, et οἶδος, cui similia θάλλος, στέφος, στέγος etc. ab eodem genere verborum proflexerunt Techn. 290. Verum tamen nomen proprium idemque fabulosum ad analogiae stateram revocare periculosum videtur. De altero dubitat Orus in EM. 299, 25. utrum Herodianus rationem sequatur an syncopen: τὸ εἰλίπους ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω· τὰ γὰρ εἰς ῶ λήγοντα τρισύλλαβα μίαν συλλαβὴν συγκόπτουσιν ἐν τῇ συνθέσει· σημειοῦται παρὰ Κράτῃ (Com. Fr. I. 240.) τὸ ἐθελόσυχνος· τὸ δὲ ἀλεξίκακος ἀπὸ περισπωμένου. Theognostus vero Can. 87, 30. utrumque regulae convenire statuit τὸ ἀλεξίκακος οὐκ ἀντίκειται· ὁ γὰρ ἀλεξήσω μέλλων τὸν ἐνεστώτα δαίνυνσι περισπώμενον, καὶ τὸ ἐθελόκακος ἐθελόσυχνος ἀπὸ περισπωμένου εἶναι (sic) τὴν σύνθεσιν· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Quod ad illud attinet, nemo non intelligit duo verba, quae characterem futuri habent, ἀέξω nive αὖξω et ἀλέξω, sic composita esse ut futura solent in ῶ exeuntia: ἐλεξόπορος, ἀναξιφόρμιγξ, ἐλεγξίγαμος, ταρσεξικάρδιος, χαρξίπυρος etc. Id certe Herodianum latere non potuit; eundemque arbitror ἐθελόσυχνος non ad praesens quasi perispomenon revocasse sed praecise, ut Orus

fecit, excepisse de canone non hoc solum, quod mirum est e Cratete enotari, sed omnia cum ἐθέλω conjuncta, quae sunt plurima et pervagatissima. Ita manifestum fit synopen literarum ησ haud omnibus probatam esse minimeque ei quem prae ceteris sequimur. Quemadmodum vero Herodianus εἰλίπους et paria ad praesens perispomenon retulit, sic etiam veri simile est eum Ἑγέλοχος, ut hoc exemplo utar, non a barytono ἤγω, quod ab EM. l. c. fingitur, compositum neque etiam ex Ἑγεσίλοχος omissa syllaba σι contractum putasse sed eadem ut illa explicasse ratione. Etenim ut a μισῶ ducitur μισόθεος et a verbis secundae declinationis Τιμόθεος, σκιστοπόδης, νικόβουλος, Θηρόλεξ i. q. λεξιθήρας Phryn. 628.²⁶) ita ab ἡγοῦμαι duci poterat Ἑγόλοχος, neque non permissum erat literarum connexarum alteram inserere Ἑγίλοχος ut Ἀγίδαμος in Inscr. laconica, Φυσίγναθος, χαλίφρων, quod minime credibile est cum voce devia χάλις connexum esse; sed casus tulit ut praeferretur tertia ε quam acceperunt Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος etc. Summa hujus disputationis haec est, syllabae finalis recisionem qua nonnulli μαιφόρος, εἰλίπους etc. explicant, ex propositis non effici nec quidquam fide dignum afferri cur literas σι et ησ futuris excerptas esse credamus. Syllabam τὸ omissam putavit Sch. II. XV. 619. τὸ ἡλίβατος ἀπὸ τοῦ ἁλιτεῖν ἐσχημάτισται κατὰ συγκοπὴν, quae in Gud. 240, 30. Heliodoro tribuuntur, hic vero persaepe commutatur cum Herodiano, cui Lehrsius illa tribuit. In eandem interpretationem forte incidit Buttmannus Lexil. II. 182. Aliam supra proposui in P. I. c. IV. §. 4. Quod Choeroboscus profert Orth. 264, 28. Τιμήσανδρος καὶ κατὰ συγκοπὴν Τίσανδρος nugatorium est.

§. 7. In motione quae dicitur per gradus nonnunquam syllabam deficere vetus est persuasio; τὸ πιότατον συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πιονώτατος Eust. 776, 63. Hoc nemo utitur; πιότατος vel a positivo πῖος fluxit unde syntheton πίοφυλλος (omiss. in Thes.) Schol. in Aristot. Top. I.

26) Συλλογῶντα nunc editum est pro συλωπία quod in Froll. 44. epalleliae nomine defendi sed dubitanter.

p. 262. b. 44. vel a themate unde *πίαρ*, *πίαιρα*, *πιήεις*, *πιότης*. Buttmannus in Gramm. I. 262. illud cum *ἐπιλήσματος* confert, quod si ad *ἐπιλήσμων* refertur, non duas literas abiecit sed tres quae in *σωφρονέστατος* etc. apparent; sin ad inusitatum *ἐπλήσμος*, cum *καταπυγότερος* comparari potest, cujus primam positionem nemo novit praeter Glossographos. Comparativa a comparativis propagata *ἀμεινότερος*, *ἀρειότερος*, *ὀλιζότερος* figuram nunquam mutant. EM. 656, 53. *πάχστον κατὰ συγκοπὴν τοῦ ὕ καὶ ῥ* et Schol. Od. VIII. 187. *κατὰ συγκοπὴν καὶ μετὰθῆσιν*, ubi invicem opitulantur; ambo enim idem dicunt *ὕ* et *ῥ* excisas, *τ* et *ρ* transpositas esse. Sed cur *πάχστος*, quod Sch. Il. XIV. 287. a *πάχος* ductum dicit per epectasin ut *περιμήκτος*, pro comparativo habeatur nulla causa est ac ne adjectivum quidem Homero relinquitur si recipimus Nitzschii et Doederleini emendationem lenissimam Gloss. Hom. 35. v. ad Buttm. 403. *Εὐχειρώτερος* et alia nonnulla librariorum menda notavi in Parall. p. 39 sq. ²⁷⁾ *Ἀθαιμίστερος* et *ἀχαρίστερος* alia principia habent atque *ἀθαιμίστοτερος* et *ἀχαριστότερος*. A substantivo *τὸ πρέσβος* derivatum videtur *πρέσβιστος* ut *κέρδιστος*, *κύνδιστος*, ab eodem vero Nicander *πρεσβίστατος* produxit et a *κῦδος* *κυνδίστατος* καὶ ὑπέρθεσιν ὑπερθέσεως, ut Eustathius loquitur, vel potius per paragogen. Ad hanc redit Eustathius a syncope orsus 786, 30. *τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος παρήκται ὡς τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια* hoc est ut *ἐβδόματος*, *μέστατος* et alia quae idem 1463, 34. et EM. 685, 1. pro hac sententia affert non observato quod nonnihil haesitationis affert discrimine sensus; nam *νειόθεν* et *νειόθι* sic ut *νέατος* significationem habent loci, *νέος* vero temporis. Quae Sophocles protulit *προφέρτερος* et *προφέρτατος*, ipsumque

²⁷⁾ P. 41. pro *κυνιατίστατος* scribendum est *κυνιατώτατος* et in fine adnot. 42. *Τίσις*, *Λῦσις*. *Ὀξυηκούστατος* Sext. c. Phys. p. 406 Bekk. quod L. Dindorfius in Thes. in *ὀξυηκωύτατος* mutari jubet synopen illicitam culpans, non ex hoc concisum sed a positivo *ὀξυήκους* derivatum, hic autem contra morem contractus est perversa imitatione vulgarium *εὐπνους*, *πολύχρους* etc.

φράντατος ²⁸⁾ homericum a Grammaticis praeterita sunt sed adnotantur duo: τὸ ὀπίστατος συγκόπεται ἐκ τοῦ ὀπισθότατος Eust. 837, 3. quod apud unum Hesychium et non eo quo par erat loco legitur sed sui similem comparativum habet ὀπισθότερος Arat. et celebrius ὑπατος, cui tres litterae exemptae dicuntur: ἀπὸ τῆς ὑπὲρ γίγνεται ὑπέρτερος καὶ ὑπέριστατος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπατος ὡς πρότατος πρῶτος Epim. 340, 19. De hoc aliter existimat Epim. 83, 30. παρὰ τὴν πρό πρότερος καὶ ὑπερθετικὸν πρότατος καὶ μεταβολῇ τοῦ τ̄ πρότατος καὶ κρᾶσις πρῶτος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς· alterum EM. 777, 41. a praepositione contrariae significationis repetit παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δηλοῦσαν τὸ ὑπεράνω ὑπότατος καὶ συγκοπῇ ὑπατος. Ab eadem Herodianus et alii a Lehrsio citati p. 70. etiam ὑστερος et ὑσπληγξ derivata putant sigma abundanter addito τὸ γὰρ ὁ συγκοπτόμενον πέφυκε τὸ σ πλεονάζειν ὡς θέσφατον Choerob. in Psalm. 134, 32. cui de nomine affectionis repugnat Epim. I. 420. οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἴδιος τύπος. Quoquo verteris, salebrae sunt. Κρείων, κρέτος et κρατύς vinculo quodam naturae contineri facilis est concessio sed explodimus veterum commenta κρείων παρὰ τὸ κρατεῖων etc. Choerob. Orth. 231. Theogn. Can. 147, 5.

Syllabae in declinatu abolescentis specimen capitur a nomine secundae declinationis: Ἐγκατοῖσι ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς ἔγκασιν. Οὐκ ἔστι δὲ συγκοπὴ· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ. Ἀμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν ὡς ἄστρασι, πρόβασι EM. 310, 15. ubi deest auctor, quem insperato sistit Zonaras p. 103. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν cf. Parall. 176. Meliore jure sunt exempla tertii ordinis. Οὐδεμία γενικὴ εἰς νος τῇ οὐ παραλήγεται ἀλλὰ μόνη ἢ γονός — καὶ οὐδεμία εἰς ρος λήγουσα ἀλλὰ μόνη ἢ δουρός· αἷτιον δὲ τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ γόνατος, δόρατος Herodian. Mon. p. 34. Hoc amplectitur Choeroboscus Can. 376, 1. sed non ignorat aliam interseri

28) Haec si ad speciem referimus, a positivis φαντός, φερτός, per synscopen.

posse mutationis causam: τὸ γουνός καὶ δουρός δύναται
 ἢ μῖνον καθ' ὑπέρθειν γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γόνυος καὶ
 δόρυος ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ
 δούρατος. Κρεῖττον δέ ἐστι κατὰ συγκοπὴν αὐτὰ λέγειν
 ἢ ὥσπερ λέγει ὁ τεχνικός, καθ' ὑπέρθειν. Διὰ γὰρ τὴν
 συναίρεσιν τοῦ ο καὶ υ βαρύνεσθαι ὥρκειεν ὥσπερ τὸ λαός,
 κῆρος, ἥρος· ἀλλ' ὁξύνεται ὁμοίως τοῖς συγκεκομμένοις
 πατρός, μητρός. Inter utrumque fluctuat Apollonius Synt.
 IV. 12, 335. οὐ ξένον ἐστὶ τὸ ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοι-
 χεῖα²⁹⁾· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἢ
 δόρυος γενικὴ ὅτε φαιμὲν δουρός, γόνυος γουνός. Ἐφην δὲ
 ἐν δισταγμῷ μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατος εἰσὶ συγγο-
 παί, de quo dicitur in Diss. de metathesi. Quod Choero-
 boscus narrat Can. 387, 9. nonnullos genitivos atticos κρέως,
 κέρως, γήρως ex κρέατος etc. natos putare κατὰ συγκοπὴν
 τοῦ α καὶ τοῦ τ ideoque acuere ut πατρός etc. silentio
 praetermitterem nisi Herodianus refellere dignatus esset.
 De alio genitivo Schol. Vict. ad II. IX. 306. breviter et
 obscure: ποτήτος ποτῆς ἐκ τοῦ ποτότης συγκέκοπται, qui-
 bus duas sententias contineri suspicor: τὸ ποτήτος ἢ ἀπὸ
 τῆς εὐθείας ἢ ποτῆς ἢ ἀντὶ τοῦ ποτότης. Ab illo no-
 minativo derivatum dicit Herodianus de Genit. parag. T. III.
 233. consentiente EM. p. 136, 41. p. 382, 48. παρὰ τὸ
 ἀργός γίνεται ἀργῆς, τρανός τρανῆς, γυμνός γυμνῆς καὶ
 παρὰ τὸ ποτός ποτῆς, ἐστός ἐστῆς ἐσθῆς. Haec quidem
 parum similia sunt; nec a verbis, quae cum πρόω componi
 possunt, nomina feminini generis in τῆς proficiscuntur sed
 in σις ut πόσις sic βόσις, δόσις, vel in τισ πῶτις, ἄμπωτις,
 δῶτις id est δώς v. Parall. 441. eorum autem quae in οτῆς
 et ντῆς terminantur, nullum est bisyllabum Choerob. Can.
 352, 11. Nihilominus haec interpretatio anteponitur alteri
 quia nomen ποτότης inauditum est et omnino substanti-
 vorum in οτῆς exeuntium nullum a nomine verbali ut πότος
 vel ποτός originem habet v. ad Buttm. 418. Sequitur da-
 τīvus: τὸ δαί εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται ὁξύνονη-

29) Post στοιχεῖα male legitur ἐν δισταγμῷ, quae verba paulo
 post suo loco posita sunt.

θήσεται Sch. II. A. ad II. XIV. 387. τὰ εἰς ἰς δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ δὸς κλίνεται δατς δατὲ κατὰ συγκοπὴν τῆς δῑ ἐν δαῖ λυγρῇ Epim. I. 1 qui syncopae nomine apocopen significat; neque ratio qua anomalia hujus vocis explicari possit v. Pau. Sed ex duobus consiliis quae Choeroboscus proponit 416. διχομήνῃ καὶ κατὰ μεταπλάσμον διχόμηνι· ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ διχόμηνις εὐθείας διχομήνιδι καὶ σι τοῦ δ καὶ ἰ³¹) διχόμηνι praevallet prius, quanquam διχόμην in nominandi casu dici analogia non prohibet Parall. 171. et 195. Accusativus νίφα in ejusdem p. 118, 10. apocopae vindicatur, post vero 419, 1. anabibasmum accentus syncopae, quorum neutrum opus demonstravi in Parall. 114. Φρόνιν ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς τῇν φρόνησιν κατὰ συγκοπὴν· ὁ δὲ Ὡρος ἐκ τοῦ φρονός φρόνις EM. 800, 48. οὐ πάνυ δῆλον εἶτε ἰ τυπον τὸ φρόνις ἢ συγκέκοπται ἐκ τοῦ φρόνησις 1465, 42. Quis vero sibi persuadeat φρονεῖν et φρῶν ab accusativo syncope contacto nasci potuisse ac non concedat φρόνις et φροντίς via quadam singulari esse a primitivo φρῆν, quod ipsum nulli graecarum comparabile est. Incredibilia narrat Epim. I. 46. Ἐ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις πρόκρισις πρόκρισιν καὶ συγκοπὴν πρόκριν, sed error clare arguitur a Schneid. ap. Markscheff. ad Hes. Fr. p. 321. Hesiodum enī cridis nomen a προκρίσει duxisse quod unum elegit. Ἐκ τοῦ ἐπίκλησιν τὸ ἐπίκλην ἐπιζῶμα ἐπὶ συνέκοιψαν οἱ μεθ' Ὀμηρον Eust. 1053, 28. sed sententia 1255, 15. τὸ ἐπίκλην συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπι contra quae alio loco disputabitur. Nunc percurramina pluralis numeri. Bibrevi κρέα non quartam et quintam litteram sed duas postremas ablatas esse consentiunt a supra dicti P. I. c. I. §. 5. Sed dubitatio fuit de ἡ ἐπίηρα — ἔστι παρὰ τὸ ἔρω (ἐρῶ) ἔρανον καὶ ἔχω

30) Buttmannus §. 56. Adn. 8. ad synaeresin aberravit et pravo accentu dativi ἄπολι ap. Herod. qui nunc correctus est

31) Scribere debuit τοῦ ἰ καὶ δ· nam de syncope hoc loco non de apocope.

καὶ τροπή τοῦ ἡ ἤρανον· τὸ πληθυντικὸν ἤρανα, εἴτα συγκοπή ἢ ἀποκοπή ἤρα Schol. A. ad Il. I. 572. Zonar. 810. Ex forma judicantibus ἐπιήρανος derivatum est ab ἐπίηρος, quod ultra progredi non licet. Τὸ κευθμῶν οἱ μὲν συγκοπήν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμός ἱακῶς εἴρηται ὡς τευθμός³²⁾ καὶ βαθυλείμων βαθύλειμος Sch. Il. XIII. 27. Res est in oculis posita. Dativos κυσί, παισί etc. non ex κύνεσι, παίδαςι, sed ex singulari κυνί, παιδί ortos proculque a syncope habent. Ad explicandos accusativos κλείς et ὄρνις nescio utrum syncopen attulerint an illam ὁμοφωνίαν τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν ἰδίαν εἰθεῖαν, qua indocti quidam causativos ionicos μάντις, ὄφρις expediunt v. Anecd. Oxon. T. IV. 358. Sed non praetermittuntur comparativi: τὴν χειρόνα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη χέρεια, πληθυντικῶς δὲ τὰ χειρόνα, χέρεια· οὕτως Ἡρωδιανός Sch. Il. I. 80. ὥσπερ χειρόνα καὶ ἐν συγκοπῇ χέρεια, οὕτω πλέονες καὶ πλέες Epim. I. 338. et 350. τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονες συγκέκοπται Sch. BL. ad Il. II. 129. et Herod. ad XI. 395.³³⁾ quibus convenit substantivum πλειότης pro πλειονότης v. Parall. 48. Sed hanc syncopen rejiciunt Buttmannus §. 68. et Thierschius §. 202, 22. nam χέρεια vel ut nunc scribitur χέρηρα natura positivum esse a recto χέρης et similiter πλέες non diversum a πολέες. Obstat

32) Hoc ignotum, scripto proximum est γευθμός, sed deest altera forma γευθμῶν. Cauconas a nonnullis sic ut Germaniae populus *Caucos* nominatos esse significari videtur in Etym. Paris. in Crameri Anecd. Par. T. IV. 55. Καύκων θ' Ἑλικας βόας ἀποκοπή καὶ (ἡ) συγκοπή· Καυκῶνων πολλέθρον κατὰ συγκοπήν Καύκων, et p. 66, 24. Καυκῶνην (sic) πολλέθρον καὶ κατὰ συγκοπήν Καύκων. Illud Καυκῶνων πολλέθρον Callimachi est H. in Iov. v. 39.

33) Idem fortasse statuit τὰ λῶια in Theocr. XXVI. 32. comparativum esse ex λῶιονα concisum; Buttmannus vero Gramm. §. 68, 267. positivum putat a recto λῶιος et hoc non discordat cum veterum opinione e χειρών per metaplasum factum esse χειρεῖος ὡς ἀρείων ἀρείος, πλείων πλείος, δῶων δῶος EM. 808, 49. et 92, 45. sed hos comparativos in ος nobis non approbant. Saepe quidem δᾶον sive ῥᾶον pro ῥάδιον scriptum est sed per vitium v. ad Phr. 403. ac plurale ῥεῖα sive ῥέα a recto ῥεῖος pendet, quod ipsum in ῥήμιος dissolvi potuit sed hoc non legitur praeter Oppian. Cyn. I. 101. ῥήμιον ἐς κάματον, pro quo ῥήμιον scribendum.

tamen significatio utriusque comparativa et quod nullum invenitur adjectivum in *ης* barytonum idemque pure sic ut *χέρης* declinatum.

§. 8. De verbis quae praecipiuntur dividam per tempora modosque. *Τὸ ῥίπτασκε* τινὲς μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος *ῥιπτάσκω* εἶναι — ἢ *συγκοπῇ ἰωνικῇ* ἀντὶ τοῦ *ῥιπτάζεσκε* EM. 704, 52. ubi pro *συγκοπῇ*, quod in cod. Voss. deest, aut scribi aut intelligi debet *παραγωγῇ*, tum deinde καὶ *συγκοπῇ* ἀντὶ τοῦ *ῥιπτάζεσκε*, nam *ῥιπτάζεσκε* ionicum dicitur, *ῥιπτάζεσκον* poeticum, hinc concisum *ῥίπτασκον*. Alii simpliciter α pro ε positum dicunt v. §. 6. quomodo etiam *ῥοίζασκε* Hesiodium explicari posset si barytoni *ῥοίζω* testis sisteretur idoneus; Buttmannus §. 94. adn. 4. aoristum esse putat ex *ῥοιζήσασκε* coactum, Goettlingius vero *ῥοιζεσκε* restituit e codd. syncope remota. — *Συλήτην* ἢ *δώριόν* ἐστιν ἢ *παρὰ τὸ συλησάτην* Did. ad II. XIII. 202. τὸ αὐδήτην ἢ *παρατατικῶν* ἐστὶ *δωρικῶν* ἢ *αορίστου* *συγκομμένου* Schol. Vict. XXII. 90. *ἀπειλήτην συγκοπῇ* τῆς σα ἢ ἀπὸ τοῦ *ἡπείλουν τροπῇ* τῆς ει εἰς τὸ *ῆ* *Ἡρωδιανός*. EM. 121, 10. Haec jam transacta et decisa sunt v. ad Buttm. 255. Imperitiores abutuntur etiam aoristis a diverso praesenti ductis: *κένσαι* ἀπὸ τοῦ *κεντῆσαι* ἀπὸ τοῦ *κέντω* *κένσω*· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ *κενιῶ* *κεντήσω* *κεντῆσαι* καὶ *συγκοπῇ* *κένσαι* EM. 503, 36. ἀπὸ τοῦ *φιλῶ* *ἐφίλησα* καὶ κατὰ *συγκοπὴν* *ἐφιλα* — ἢ ἀπὸ τοῦ *φίλλω* p. 793, 38. v. Techn. 73. vel ab eodem principio diverse declinatis: *ἐγάμησα* κατὰ *συγκοπὴν* τοῦ *ῆ* καὶ *σ* καὶ *τροπὴν ἰωνικὴν* *ἔγημα* Choerob. Can. 608, 10. *εὔρησα* *εὔρήσατο* καὶ κατὰ *συγκοπὴν* *εὔρατο* Pseudoherod. Cram. III. 276, 10. Cum hoc convenit *αὐρῶ* *ἐπαυρήσω* *ἐπαύρησα* *συγκοπῇ* *ἐπηῦρα* καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ *προθέσεως* *ἀπηῦρα*³⁴⁾· ἢ *μετοχῇ* *ἀπαύρας* καὶ *τροπῇ* *ἀπούρας* Epim. I. 11, 12. Sch. Lips. II. I. 356. quod Orion p. 4, 4. ex *ἀπουρίσας* concisum putat sicut Choeroboscus Can. 420, 19. *ἄρσαντες* ἐκ τοῦ

34) Hoc nititur aoristo medio *ἐπηύρατο* qui olim legebatur Od. IV. 646. sed jam Ernestius ex Eust. restituit imperfectum *ἀπηύρα*. Eundem Aeschylo exemit Elmslejus pro *ἐπηύρω* scribens *ἐπηύρου*.

ἀρμόσαντες neglecto Herodiani monito ad Π. I. 136. ἄρ-
 σαντες ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλον αἰολικῶς ἄρω. Pari
 temeritate Suidas Ἀκοστήσας ὁ ἀκολαστήσας et Βῶσον βοή-
 θησον Κρατῖνος (p. 229 Mein.) significans duas, priores
 syllabas, ut saepe fit, contractas, tertiam excisam esse, nisi
 forte pro βοήθησον, ut Kuestero placet, βόησον scripsit,
 quae verba saepius confusa sunt v. Bast. ad Greg. 282.
 Plurima vero syncopae exempla sumuntur ab aoristis se-
 cundis verborum in μι eorumque quae his similem speciem
 habent: ἔστησαν καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν ἔσταν EM.
 104, 31. Ἴεν συγκοπήν ἐκ τοῦ ἴεσαν· ὡς ἐτίθασαν ἐτιθεν
 Sch. Π. XII. 33. EM. 467, 27. τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἐστὶ
 γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν
 Sch. A. ad Π. IV. 222. XI. 263. οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ
 τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ὁ ὀξυτονούμενον ποιοῦσιν ἐν
 τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ἔνδειαν συλλαβῆς καὶ φυλάτ-
 τουσι τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς οἷον κο-
 σμηθέντος κόσμηθεν, βάντος ἔβαν, στάντος ἔσταν. Τὸ δὲ
 ἦν τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔχει τὸ ε̄ τῆς μετοχῆς εἰς ἔντος
 Choerob. Can. 535. quae omnia ex Herodiani penu de-
 prompta sunt v. Sch. Π. IV. 222. De ultimo Moschopulus
 ad Opp. 147. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν κατὰ συγκοπὴν τῆς σα
 συλλαβῆς· sed Herodianus Mon. 44. docet hoc tempus
 id praeter alia verba indicativa praecipuum habere quod
 hac una forma primam et tertiam personam non solum
 singularis numeri sed etiam pluralis significet. Ἔγνωσαν,
 ἐβίωσαν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν (συγκοπὴν) ἔγνω· τὴν γὰρ
 παραλήγουσαν ἔχει τῆς μετοχῆς Epim. I. 102. ubi negatio-
 nem excidisse oportet οὐ γὰρ — nam genitivus participii in
 penultima habet ὁ et huic convenit ἔγνων Pind. P. IV. 214.
 quod Schneidewinus ad P. IX. 79. in duobus aliis hujus
 poetae locis et in H. H. in Cer. 111. pro ἔγνων scriben-
 dum putat; hoc Diogenes Laert. utitur in Epigr. II. 58.
 et Constant. Manass. v. 5. simili ἐβίων Oribasius Anat.
 p. 100. In eodem H. H. invenitur etiam imperfectum
 ἔιδον v. 328. et 437. quod nonnulli ad praesens δίδω re-
 ferunt. Γέλαν, quod EM. 225, 6. a poeta aliquo pro ἐγέ-
 λασαν positum dicit et id quidem brevi ultima ut in genitivo

participii γέλαντος, dialecti cujusdam proprium et ob id a nostro proposito remotum habeo. Illa autem omnia non syncopae dominatum arguunt sed naturalem personae primae et ultimae consensionem, quae clarissime apparet in aoristo μιάνθην, in imperfecto ἦν et in plusquamperfecto imperfecti simili quod Schol. Apoll. II. 65. illi comparat τὸ ἦδεν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἦδεσαν ὡς τὸ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, quibus similem personae primae et ultimae syncemptosin adnotavit EM. 423, 41. ἦσαν ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ πληθυντικὸν ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἦσαν καὶ τούτῳ προστέθη τὸ ἐγὼ ἵνα γένηται πρῶτον. Ad hoc credendum magno sponsore opus est. Perfecta, quibus syncope praetenditur, partim verborum purorum sunt partim non purorum. De ille genere hic promuntur: καθέσταμεν ἀπὸ τοῦ καθεστήκαμεν κατὰ συγκοπὴν Sch. Eur. Or. 1315. τὸ τέτλαμεν δύναται εἶναι καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει ὡς βέβαμεν. Ἀξιού Φιλόξενος εἶναι τι καὶ τέτλημι δῆμα. Περὶ παθῶν EM. 754, 5.³⁵⁾ ἀφίσταται καὶ ἀφρεσῶσι κατὰ συγκοπὴν 176, 1. τὸ ἔστασαν ὑπερσυντελικὸς ἔστι συγκεκομμένος Herodian. in Sch. II. II. 765. βεβάασι ἀπὸ τοῦ βεβήκασι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς α. Οἱ Ἴωνες ἡνίκα ἀφαίρουν³⁶⁾ ποιοῦσι συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ EM. 193, 23. Hic igitur qui postremo loquutus est, βεβάασι a βέβαα legitime declinatum dicit sicut ille qui τέτλαμεν motioni tribuit, βέβαα autem exaeresi et systole effectum esse. Sed βέβαα nunquam dictum est v. ad Buttm. 27. βέβαμεν et cetera sequuntur exemplum praesentis ἴσταμεν, δίδομεν etc. sine ulla syncopae contagione. Et illis vicissim per quandam synecdromen accommodata sunt duo verba perispomena δεδειπνάναι et ἡριστάναι. Sed quod Byzantii magistri tradunt ἐξόλιγα μέσος παραλείμενος συγκοπείς ἐκ τοῦ ἐξόλιγκα ὁμοίως τῷ βέβουλα, μέμηλα, δέδουπα Eust. 1434, 12. etc. ab auctore

35) In Schol. Od. XX. 311. τετλάμεν παροξυτόνως εἴτε ἀπὸ τοῦ τλήμι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν συγκέκοπται scribendum est προπαροξυτόνως εἴτε κίνημά ἐστιν ἀπὸ τοῦ τέτλημι et deinde τετλήκαμεν.

36) Ὑφαίρουν, puto, scripsit ut p. 750, 5. τεθνήκασι κατὰ ὑφαίρουν καὶ τροπὴν τεθνάασι.

canonis fortasse sic enuntiatum est ut in Excc. Cram. T. IV. 201. legitur: τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου θέλει ἐλλείπεσθαι μιᾷ συλλαβῇ ὁ μέσος οἶον δεδούπηκα δέδονπα³⁷). Altero genere continentur verba barytona, quorum unum a Cratino in versu heroico positum ἐλήλινεν (Com. I. 153.) syncopae eximi non potest; vis enim synecdromae huc usque vix penetravit. Neque alia ratione solvitur quod omnibus commune est οἶσθα, quanquam integrum οἶδασθα non legitur, neque hinc illud natum dicunt sed ab aeolico praesenti οἶδασθα κατὰ συγκοπὴν Choerob. Can. 592, 23. 868, 5. Epim. I. 68. et 331. Οἶσθε Σοφοκλῆς εἶπε ἀπὸ τοῦ οἶδατε κατὰ συγκοπὴν· καὶ Ὅμηρος πέποσθε Anecd. Bachm. II. 358. Sed huic auctori Critici non tantum tribuerunt ut in Soph. Oed. T. 926. κάτοισθε e codd. reciperent pro κάτιστε. Ἐσχηκαν in Sibyll. I. 86. non pro ἐσχήμεσαν positum sed perfecti forma Chalcidensis videtur ut ἔοργαν etc. Venio ad aoristum passivi: βλεῖς Ἐπίχαρμος· φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθεῖς κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ· ἢ ἀπὸ τοῦ βλήμι ὁ δεύταρος ἀόριστος ἔβλην ἢ μειοχὴ βλεῖς³⁸). κίνημα γάρ, οὐ συγκοπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 199, 51. cuius sententia proxime accedit ad eas rationes quas hodie sequimur. Μιάνσθην δυνικόν ἐστιν ἐκ συγκοπῆς ἀντὶ τοῦ ἐμιανθήτην Sch. BL. ad Il. IV. 146. Dualem esse etiam Buttmanus defendit sed mutationis causam a concinnitate repetit; quanquam non apparet cur pro ἐμιάνσθην noluerint ἐμιάσθην dicere ut μιάστωρ et alia v. Techn. 121. adn. 20. atque aoristus, quem ille fingere cogitur, ἐμιάσμην sive ἐμιάμμην³⁹) parum probatur collatione verborum primitivorum ἐδέγμην, ὤρμην. Itaque delabimur ad illos

37) Sic etiam de aoristis fabulantur: ἔτορεν ἀόριστος συγκοπεῖς ἐκ τοῦ ἐτόρησε κατὰ τὸ ἔχραιομε, ἔκτυπε Eust. 841, 8. sed in Excc. 212. ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐνεργητικὸς περιτοσυλλαβεῖ τοῦ δευτέρου ἐκτύπησα, ἔκτυπον.

38) Excidit fortasse καὶ τὸ εὐκτικὸν βλεῖην, quo idem Epicharmus usus est cf. Schneidewin. ad Eustath. p. 69. et Symbol. ad Poet. Lyr. 124.

39) Buttmanni sententiam non recte interpretatur Matthiae p. 469. not. m.

qui *μιάνθην* numero multitudinis adscribunt quamvis exemplo
 futili in scholiis collectaneis ad II. VIII. 74. τὸ ἐξέσθην
 ἀντὶ τοῦ ἐξέσθησαν ὡς τὸ ἐκόσμηθεν· ὁμοιον δέ ἐστι τῷ
μιάνθην. Horum disputatorum alter *ἐξέσθεν* defendit, alter
 id quod scriptum est; consentiunt autem utrumque esse
 pluralem aoristi passivi ex *ἐξέσθησαν* contractum, ille
ἐξέσθεν conferens cum *κόσμηθεν*, hic *ἐξέσθην* cum *μιάνθην*.
 Sed inauditus est aoristus *ἐξέσθην* non minus quam fu-
 turum *ἐξέσομαι*, cujus ne simulacrum quidem extat praeter
 ὀξέσω. Ἄεσθεν et similes aoristos Moschopolus Sched. 175.
 triplici machinatione ad normam dirigere conatur *συγκοπῇ*
τῆς σα καὶ συστολῇ τοῦ ἥ καὶ τοῦ τόνου μεταθέσει. Hanc
 trium affectionum cumulationem, qua nonnulli perfectum
πέποσθε excusarunt, ne Choeroboscus quidem satis con-
 coquere potuit Can. 594. *πήθω πέπηθα πέπησμαι πέπησθε*
καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ἥ εἰς ὁ πέποσθε· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ
πεπόνθαστε σχηματίζωμεν, πολλὰ πάθη παρέχομεν, συγκο-
πὴν τοῦ α καὶ τοῦ θ καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ πλεονασμὸν
τοῦ σ, quae omnia si devoraverimus, superest theta pro
 tau positum. Itaque aliis ex *πεπόνησθε* contractum volue-
 runt ἀποκοπῇ (*συγκοπῇ*) *τῆς νη συλλαβῆς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς*
ἐκ τοῦ πέπησθε συστολῇ τοῦ ἥ εἰς ὁ EM. 662, 15. ubi si
 recte se habet nomen *συστολή*, Herodianus sequutus est
 Aristarchi scripturam *πέπασθε*, idque ex *πέπησθε* con-
 versum putavit v. ad Buttm. 25. sed in Sch. Vict. ad II.
 III. 99. *μεταβολή* vocatur, in Epim. I. 358. *τροπή*, quo
 significatur *πέποσθε* vel ex *πέπησθε* natum esse vel ex
πέπασθε. Atque huc nos ducit EM. 662, 11. *πέποσχε*
Ἐπίχαρμος ἀπὸ τοῦ πάσχω, πέπασχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ
α πέποσχε, cui si quis passivum adjungere tentet, vix aliud
 fingi poterit quam *πέποσμαι*. Ex hoc *πέποσθε* ortum esse
 haud improbable videtur, sed ut pro certo ponatur haud
 suaserim. Non minus turbarum est circa modos obliquos:
τὰ εἰς δας ἀπὸ βαρυντόνων ρημάτων γενόμενα διὰ τοῦ π
κλίνονται οἶδα Οἶδας, φείδομαι Ἀφείδας καὶ ἄλλα. Καὶ
τὸ ὑπερκύδαντες μήποτε ἀπὸ τοῦ κυδαίνω. Γέγονε κυδῆς
κυδῆεντες καὶ ὑπερκύδαντες. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς ἐπιμερι-
σμοῖς λέγει ὅτι μετοχή ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κυδαίνω ὑπερκυδα-

αντες καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδαντες· ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ ἔγει ὅτι ὀνομά ἐστιν, ὥπερ δεῖ μᾶλλον πιστεῦειν Sch. A. ad II. IV. 66. et EM. 779, 20. quibuscumque per omnia convenit Choeroboscus Can. 34. nisi quod omittit verba γέγονε — ὑπερκύδαντες, quae ad finem adnotationis removenda sunt, ubi germani Herodiani sententia refertur. Hic enim quod significat nomen, vix aliud esse potest quam ὑπερκυδήεις, cujus accusativus dici potuit ὑπερκυδήντα ut τιμῆντα, sed quo pacto hinc proparoxytonon illud evolverit, in quo libri consentiunt ⁴⁰), definire non audeo. Ac minus etiam auxilii in ceteris rationibus; nam syncope illa participii prorsus incredibilis, verbum autem κύδω non extat usquam, quo sublato adjectivum illud dissimile fit andronymicis Οἶδας etc. ac ne haec quidem satis constat a verbis ducta esse, neque certa origo nominis Κύδας, quod illi praetereunt. His rebus permoti nonnulli scripsisse videntur ὑπερκυδέοντας, quod Hesychius interpretatur λίαν ἐνδόξους, idque omnes analogiae numeros habet a κύδος derivatum ut α μένος ὑπερμενής ὑπερμενέω, nec repugnabit versui sive ὑπερκυδεῦντες scribatur sive syllabis non contractis; nam vocales primitivorum longae in derivatione nonnunquam corripuntur. — De participiorum imminutione sermonem iniecit Heraclides Eust. 1654, 15. τοῦ φῶ ἀόριστος φάσας ἄς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φάς ὡς κλάς παρ' Ἀνακρέοντι, quod Choeroboscus Can. 37, 4. ad aliam affectionem refert ἀπὸ μετοχῆς εἰσι τὸ Ἄτλας, πολύτλας, Ἀνδρόκλας· τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Κλάδας (scr. κλάσας) κατὰ ἀποκοπὴν κλάς, nisi is syncopen intelligi voluit; sed nomen illud prorsus ignotum est ⁴¹). Inter utramque viam Grammatici oberrant saepius a recto itinere depulsi. Hesychius Γηράς γηράσας κατὰ συγκοπὴν, quod Meinekius scripsit in Alexidis

40) Χριστὸν ὑπερκύδαντα P. Silent. Ecphr. Soph. 170. (303.) ὑπερκύδαντας ἄνακτας Apollinar. Psalm. CXXXV. 33. Ὑπερκύδαντας ὑπερμενέους Hes.

41) In J. Firmici Math. IV. 14. ubi annus climactericus ab Aegyptiis *androdas* vocari dicitur, J. Scaliger ad Manil. III. 601. p. 204. *androclas* reponi vult; aptius puto *androdamas*. Nomen proprium ait Ἀνδροκλῆς sive Ἀνδροκλᾶς sed non ἀπὸ μετοχῆς, ut ille dicit.

Fr. Vol. III. 512. Epim. I. 142. ἐπιπλώσας καὶ ἐν συγκοπῇ ἐπιπλώσ· sed Schol. BL. ad VI. 291. ἀποκοπὴ οὐ συγκοπή, idque Apollonius sanxisse dicitur in Schol. A. ad III. 47. et comprobatur Sch. B. ad XVII. 197. γηράς ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας ὡς τὸ ὑποφθάς καὶ ἐπιπλώσ· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ γήρημι, de quibus adnotavi ad Buttm. 13. et 138. cf. Bredow. de Dial. Herod. 340. ⁴²) Par et geminum est commentum in Herodiani Schematismis ap. Sturz. ad EM. p. 1006. Choerob. Can. 829. πεφυζότες καὶ λελιχημένοι ἀπὸ τοῦ πεφυζήκότες, λελιχημένοι v. ad Buttm. 31. Moschopolus quum haec scriberet Sched. 23. τὰ εἰς ναὶ ἀπαρέμματα ἀορίστου ὄντα διὰ τοῦ ἡ γράφονται, κῆναι ⁴³) τὸ κόψαι, περῆναι τὸ σουβλισθῆναι· τὸ δὲ ὄνιναι διὰ τοῦ ἰ ὡς κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀνινῆναι, deceptus est falsa scriptura ὄνιναι pro ὀνινάναι in Plat. Civ. vel alio loco. Infinitivum ἄμεναι Epim. I. 342. et Eustathius p. 1224, 13. per syn-copen factum dicunt, ille ex ἀσέμεναι κατὰ πάθος μονήρης, hic ex ἀέμεναι, sed ea potius contractio appellanda erat. Herodianus in scholio decurtato II. X. 67. τὸ ἐγρήγορθαι ὀφείλει παροξύνεσθαι εἴτε συγκοπὴ ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορέναι κατὰ τὸ κεκάρθαι, τετίλθαι, hoc dicere videtur εἴτε συγκοπὴ ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορῆναι ⁴⁴), εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω γέρονι ἐγρήγορμαι ἐγρηγόρθαι, hoc est ut a μείρομαι μέμορμαι, ab αἰίρω ἄωρτο. Aoristum huic similem legimus in Sibyll. II. 180. τοὶ δ' ἐγρήγορθεν ἅπαντες pro ἐγρηγόρθησαν. — Ἰλαθι ἀντὶ τοῦ ἰλάσθῃτι κατὰ συγκοπὴν δωρικῶς Sch. Theocr. XV. 143. neglecto, quod ante pedes erat, prae-

42) Verba γηράντας τιμᾶν EM. 230, 25. fortasse e lege Solonis excerpta sunt. Hesychius Μειοίντας φροντίδας non μειοινήσας scripsisse videtur sed φροντίδας.

43) Scribendum est ἦναι, quod verbo κόψαι explicant Hesych. et Galenus. Proximum πειρῆναι sive πείραι a Cyrillo et aliis exponitur σουβλίζειν v. Du Cang. s. h. v.

44) In EM. 312, 14. scriptum est ἐγρηγορέναι sed in cod. Voss. ἐγρηγορήσθαι, ex quo Eustathius 790, 6. nonnullos ἐγρηγόρθαι repetere ait. Sed verbum ἐγρηγορεῖσθαι haud usitatum, ipsumque ἐγρηγορεῖν Homero multo recentius est. Ἐγρηγορῆναι respondet tertiae personae ἐγρηγόρθασι. Alii praesens ἐγέρθω posuerunt v. Techn. 97.

sentī ἡλμι v. ad Buttm. p. 71. Τὸ ἔστιν συγκοπή ἐστὶ τοῦ ἔστισαν Epim. I. 398. quod nomen Sylburgius in EM. 381, 54. pro ἀποκοπή reponit; alii ad enallagen numerorum delapsi sunt κακῶς λέγοντες δυκοῖς χρῆσθαι τοὺς Ἀττικοὺς ἀντὶ πληθυντικῶν ποιείτων ἀντὶ τοῦ ποιείωσαν, τυπτέσθων ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Ἀλλ' ἰδιώματά εἰσι ταῦτα τῶν Ἀττικῶν Excc. Cram. IV. 200. ἴτων (ἀντὶ τοῦ) ἴτωσαν ἀντικώτερον Sch. Aesch. Eum. 32. Perfecti passivi Grammatici non unum modum syncopae subjecerunt sed omnes: ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὅτε κατὰ πάθος ἐστὶ προπαροξύνεται, ὠρμημένος ὤρμενος, δεδεγμένος δέγμενος Choer. in Ps. 44. ἀνεδέδεντο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνέδεντο EM. 103, 7. δέχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδέχεται 259, 36. δέδεκτο ἐν συγκοπῇ δέκτο καὶ δέχθαι Epim. I. 111, 24. ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο EM. 200, 3. eodem vero loco affirmat non syllabam e medio sublatam sed arsin factam esse βεβλήσθαι κατὰ ἀφαιρέσιν τῆς βε βλήσθαι et 259, 41. δεδέχθαι καὶ κατ' ἀφαιρέσιν τοῦ διπλασιασμοῦ δέχθαι. Haec verba sunt et ineptiae. Quod Athenaeus narrat in epulis Arcadum, quum coena apponeretur, convivis acclamatum esse εὐ δειπνείας, Casaubonus ex δειπνήσειας corruptum censet, Schweighaueserus et hoc loco Grammaticae arcadicae indulsit et recepit in alio, quo codd. accusativum εὐδειπνείας praebent, Dindorfio placitum in Thes. Sed neque hoc nomen alibi legitur neque φιλοτησίας, quod vir doctus ei confert, nisi adjuncto aliquo verbo. Equidem δειπνείας optativum praesentis esse suspicatus sum assumulatum aoristo ut in verbis barytonis ἀεργάζει etc. v. ad Buttm. 262.

His adjiciam alia scholae commenta quae neque antecedentibus prorsus similia sunt neque iis quae in proxima parte tractabuntur. Unum est avis nomen μόρφνος ἐκ τοῦ μορφόνος συγκοπῇ τῶν δύο οο EM. 591, 21. Alterum majoris abollae αἰσυντηῖρι: Ἀρίσταρχος αἰσυνμητῖρι οἶονεὶ αἰσιονομητῖρι Schol. BL. ad II. XXIV. 347. hoc est, ut opinor, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ καὶ συγκοπῇ τῶν δύο οο καὶ μεταθέσει τοῦ ν καὶ μ, hac enim via aspera et flexuosa ad σμν pervenitur. Ex μακάριος primum μάκαρς factum

esse κατὰ συγκοπήν, tum recisa ultima μάχαρ Choeroboscus iterum atque iterum praedicat Can. p. 84, 27. p. 316, 15. sed fidem non acquirit. Ejusdem levitatis est ἀλέη· ἀντὶ τοῦ ἀλειωρή κατὰ συγκοπήν Moschop. Hes. Opp. 539. (545).

CAP. II.

De syncope trium et amplius literarum vel ejusdem syllabae vel diversarum.

§. 1. Quum nonnulli duplicem ejusdem nominis speciem Ἀλκιμος et Ἀλκιμέδων ita conciliaissent, ut hanc integram, illam concisam dicerent, Eustathius 1189, 48. pro syncopae exemplo affert nummi nomen τετραχμον, cui procul dubio literas δρα non αδρ detractas putavit. Sed EM. 754, 40. et accentum mutat et propter accentum affectionem: τετράχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπήν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δε τετράαχμον καὶ συναλοιγῇ τετράχμον καὶ περισπᾶται v. §. 3. Persimilem duarum consonantium abjectionem cum synaloephe conjunctam introducit Choeroboscus Orth. 249, 1. ἐκ τοῦ πάλιν καὶ δίωξις γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ καὶ δ παλιῶξις καὶ κατὰ κρᾶσιν παλιῶξις. Verum hoc non dubium est quin ex πάλι et ἰωξις conflatum sit licet πάλι et ἔμπαλι apud nullum antiquiorum poetarum legatur¹⁾, et in tetradrachmi nomine, quod ubique proparoxytonon est, non duae consonae exciderunt sed syllaba δρα antecedenti τρα simillima, id quod multis vocabulis epallēiae vitandae causa factum esse ostendi in Dissert. de praeceptis euphonicis. In caeteris, quae syncoparum indagatores nobis venditant, tres literae, quae evanuisse dicuntur, non unius sunt syllabae sed duarum se subsequentium. Quod genus leviter adumbrat Grammaticus Par. Gregor. 677. καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι' οὗ μάλιστα συνίσταται,

1) Quod Aeschylus in Aetnaeis scripsit Palicos appellatos esse τὸ τοῦ πάλιν (πάλι) γενν, indulgetur poetae. Παλινόσιμος Oppianus et inferiores asciverunt; Homerum πάλι usurpasse falso scribit Matthiae Gramm. p. 128.

αὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ
 ράμμα σύμφωνον, καὶ τοῦτο συγκοπὴ λέγεται· τοῦτο δὲ
 ἵνεται ἐν τῷ ἐρρέϊος ἀντὶ τοῦ εὐρέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρεν-
 ῆκη τοῦ ἰ γέγονε, καὶ ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα,
 ὅθα μέρος συλλαβῆς ἀφηρέθη τὸ ον (adde καὶ σύμφωνον
 ὁ τ). Ἦν γὰρ πᾶσα ἡ συλλαβὴ πον scribe. οντ quanquam
 haec non syllaba est sed pars syllabae et consona. Sed
 tollitur in toto. Nam genitivus ille a recto εὐρεῆς decli-
 natus est Parall. 235. accusativus a θέραψ Techn. 65. et
 132. Syllaba quae ab illo vocatur τελεία, cum consona
 subsequentis sublata videtur in nomine λαχμός, quo An-
 timachus usus est pro λακτισμός, in participio λάξας, quod
 Schol. Lyc. 137. interpretatur λακτίσας, et infinitivo Λάξαι
 λακτίσαι Hes. sed veri similis est haec ab ipsa stirpe
 derivata esse quae apparet in λάγδην, λάξ, λακπατήσας
 Parall. 97. Ex eo quod Galenus dicit de Facult. Med.
 Simpl. VII. 43. p. 36. T. XII. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες κορίαν-
 τον²⁾ καλοῦσιν, οἱ νεώτεροι δὲ κόριον, forsitan aliquis su-
 spicietur hoc brevius nomen, quo jam Nicander utitur, ex
 illo coangustatum esse recisa syllaba αν et consona ν.
 Literae ιγγ omissae sunt in σνρέμβολος id est σνριγγέμβο-
 λος, sed hoc Eustathius ipse idiotis assignat 664, 42. Cur
 Xenophon ejusque imitator Arrianus Amphionis sepulcrum,
 quod Ἀμφιονεῖον dicendum erat, Ἀμφεῖον vocaverit non
 tam syncopae imputandum est quam reversioni ad princi-
 pium ἀμφί, unde Ἀμφίς, Ἀμφίος et Ἀμφίας manarunt
 prosodia diversa, ipsumque Ἀμφίων ex Choerobosci sen-
 tentia Orth. 168. cum temenico Ἀμφιεῖον, quod in Ἀμφεῖ-
 ον cessit ut ταμιεῖον in ταμεῖον. Quae sequuntur exempla
 hoc inter se commune habent quod consona et circumjectae
 utrinque vocales effluxisse dicuntur. Primum ακι de quo
 Schol. Dion. Gramm. 942, 20. τὸ δῖς καὶ τρίς πέπτονθε·
 τὸ γὰρ δυνάκῃς καὶ τριάκῃς παρ' Ἀριστοφάνει. Haec autem
 sententia a Tryphone proseminata est, quem subsequens
 Apollonius de Adv. 556, 34. ita disputat: adverbium mono-

²⁾ Scriptum est κορίαντον, quod si retinemus, exemplum hoc ad C. I.
 pertinet.

syllaba aut natura longa esse aut positione praeter *δῖς* et *τρεῖς*, haec autem non nativam speciem habere sed interpolatam ex *δυνάκῃς* et *τριάκῃς*, quod iterat Epim. I. 437. Neutrum hodie legitur praeter Hesychium *Τριάκῃς ἀπὸ τοῦ τρεῖς Λάκωνες*, qui hac in re exemplum ceterorum adverbiorum numeralium sequuti videntur; hinc fortasse Aristophanes adoptavit *τριάκῃς* quum peregrinos loquentes introduceret. Etenim ratio illa a brevitate monosyllaborum repetita infirmatur eo quod in adverbiiis multa reperiuntur singularia sive monadica velut *δεῦρο*, *πρὶν*, *νύκτωρ* et alia ob aliam causam exsignata, quibus nulla medetur affectio; et prae ceteris numeralia saepius a communi analogia desciscunt. Haud planior est via quam Zonaras p. 556. tradit ab Herodiano initam esse: *δῖς καὶ τρεῖς ἀπὸ τοῦ δυνάκῃς καὶ τριάκῃς· καὶ λέγουσιν τινες δύο συλλαβῶν ἐγένετο συγκοπή· καὶ πῶς δύναται τρισύλλαβος δύο συλλαβὰς ἐκκεκοφθαι; πρὸς τοῦτο*³⁾ *λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάκῃς καὶ τριάκῃς ἄρον τὸ ᾱ καὶ κ· καὶ κατὰ συνίησιν δῖς καὶ τρεῖς οὕτως Ἡρωδιανός*. Hic igitur sive verus sive subditivus Herodianus non duas syllabas demtas esse dicit sed duas literas *ᾱ* et *κ*, quo facto relinquuntur bisyllaba *τρι — ις* et *δν — ις* sive ypsilo in iota mutato *δι — ις*. Quomodo autem hinc ad monosyllaba illa pervenerit, non perinde perspicimus. Synizesi enim, quae proprie ita dicitur, scriptura ipsa repugnat, synaeresi brevis syllabae. Haud minus argutari videtur quum vocabulorum fictores in componendo duobus numeralium generibus usos esse statuit; nam in EM. 346, 30. adjectiva *δίμνηος*, *τρίμνηος* non ut nonnulli cum *δυνάκῃς*, *τριάκῃς* contexta esse arbitratur sed *ἀπὸ τοῦ δύο*, *τρία* v. Diss. II. c. I. §. 2. quae vero hos numeros excedant, cum adverbiiis: *τὰ εἰς ις ἐπιδρόματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κῖς ἐπτάκῃς, ἐπτάμνηος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐπτά· οὕτω καὶ τετράμνηος, ἑξάμνηος· Ἡρωδιανός περὶ παθῶν*. Duo illa neque cum *δῖς* et *τρεῖς* copulata esse vult, quia haec ipsa, ut Zonaras testatur, a recta et propria specie abalienata credidit, neque cum integris

3) Sic vel *πρὸς τούτους* scribendum pro eo quod editum est *ἐκκεκοφθαι* πρὸς τούτου;

λυάκῃς et τριάκῃς, ne duarum syllabarum jacturam admittere rogatur. Nos hisce rationibus rejectis de re ipsa consenimus, ac non solum δίμηνος et τρίμηνος nomen cardinale in principio habere dicimus sed etiam ulteriora, quibus ille adverbia praetexit. Idque primum ostendit significatio horum nominum (nam πεντάμηνος est ὁ πέντε μῆνας ἔχων) et consuetudo latina ex eodem genere numeralium adjectiva componens graecis similia *quinq̄ueremis*, *septemcollis*, *decemjugis*, cum nonnulla partis prioris immutatione *quadrimensis*, *semestris*, *centimanus*. Deinde τετραβόειος, quo posteriores utuntur, et τετράκνυλος, quo Homerus alpha producens⁴⁾, nemo dixerit aliter figurata esse quam homericum τεσσαράβοιος nisi quod illis duo ad summam desunt elementa τα vel unum solum α, si primitivi loco praeponimus τέταρα sublato diplasiasmo, quo carent τέταρτος, τέταρες, πίσυρες, *quatuor*, et dativus τέτρασι, ipsumque τετράκῃς successit pro τετταράκῃς. Itaque res huc deducitur in compositione τέτταρα in τετρα mutatum esse quo similis fieret ceteris ejusdem generis, quae praeter unum omnia a bisyllabo oriuntur in alpha desinente πεντά—ἐξά—ὀκτά—δεκάμηνος. In eandem sententiam disputat Grammaticus in EM. 767, 17. omnia hujusmodi syntheta principium habere a cardinalibus, idque cognosci ex atticis πεντέμηνος, ὀκτώμηνος, quibus nativum colorem mansisse, πεντάμηνος autem et ὀκτάμηνος accepisse alienum. Sic syncope solvitur. Sed redit per posticum. Non de illa loquor, quam somniavit Schol. Pind. Ol. V. 121. ὅτι τὸ τρίμηνον καὶ πενθήμερον καὶ ἑπταήμερον οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία καὶ πέντε καὶ ἑπτὰ ἐστὶν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τριάς καὶ πεντάς καὶ ἑπτάς δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραμήρου καὶ ἑξαμήρου καὶ ὀκταμήρου, ἐφ' οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετράς καὶ ἐξάς καὶ ὀκτάς δείκνυται. Sed adverbi-

4) Pro hoc Passovius τεσσαράκνυλος scribendum putavit, quae forma nominis numeralis post Homerum fere derelicta est; τεσσαράπλευρος et τεσσαράγωνος affinxit Tzetzes Posth. 244. et 668. Simplex τεσσαράκωσι notum est saepius corruptum esse in τετρακώσιοι v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 116. Coraes ad Aelian. p. 323. Τετρώκωστον doricum non praetermisit Ahrensius p. 281 sq.

orum in ακίς exeuntium syllabam ultimam amputatam esse abunde probant Homeri figmenta *ἐννεάχιλοι* et *δεκάχιλοι*, quae copulata sunt ex duobus in parthesi positis *ἐννεάκις χίλιοι*, *δεκάκις χ.* Nam si qui haec ita interpretati sunt οἱ ἐννέα, δέκα χεῖλη ἔχοντες quasi ex cardinali et substantivo composita v. Diss. II. c. III. §. 2. analogiae plus quam ratio patitur indulserunt. Adverbia integra nunquam reperiuntur nisi in parthesi cum cardinalibus *τετρακίς χίλιαι*, *πεντακισμύριοι*, accisa perraro in synthesisi cum adjectivis ut est *ἐπτάπεκτος* et *τετραέλικτος*, quibus accedit adverbium a Comicis fictum *δεκάπαλαι*. Proximum est *αἰ* sed exemplo uno eoque ambiguo ap. Schol. Arat. 155. *πηδά κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια*, nisi apocopen dicere voluit ut Apollon. Adv. 567. *ὅτι καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ καὶ τὸ πηδά καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ*, sed ne apocopae quidem indigemus admissa *paragoge* *πούς πηδὸν πηδάλιον* v. Proll. 59. et 98. Sequitur *ανο*, si bufonis epitheto *λαχειδής* significatur *λαχνοειδής* id est *πρασίζων* ut Tzetzes interpretatur ad Nic. Th. 570. ⁵⁾ sed antiquiores pro *δασύς* sive *λαχνώδης* acceperunt cf. Proll. 77. Num qui Homerum adjectivo *ἀπτόητος* tres literas *ητὸ* exemisse crediderint, non satis liquet. Schol. A. ad II. I. 567. *χεῖρας ἀάπτους Ἀρίσταρχος δεινὰς καὶ ἀπτόητους*, et VIII. 209. *Ἥρη ἀπτοεπής Ἀρίσταρχος ψιλοῖ ὥς παρὰ τὸ πτοιεῖσθαι ἢ ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν ἢ ἄγαν πτοοῦσα*. Etenim cum stirpe vocum *πτῶ* *πτοία πτοεῖν* compositum est *ἄπτοος* ⁶⁾ *imperterritus* et accedente alpha intentivo vel pleonastico *ἀάπτοος* (ut *ἀάσπετος*) cujus accusativus in *ἀάπτους* contrahi potest quasi a nominativo *ἀάπτους* sic ut *παλίρρους*, sed nominativum quoque fingere licet syncope attenuatum *ἄπτος* sicut *διπλός* pro *διπλός* et *ἄψορός* secundum quosdam

5) Si *λαχανειδής* praeponimus, duarum modo literarum jactura facta est.

6) Tzetzes ad Hes. Opp. 147. *ἄπτοι χεῖρες αἱ ἄφοβοι, ἄπτος γὰρ ὁ ἄφοβος μικρογραφεῖται αἰολικῶς*, quod finxit propter nomen montis *Πιῶν*.

veterum pro ἀψόρροος, omissoque alpha prosthetico ἄπτος pro ἄπτοος. Hoc autem aditu patefacto facile eo profluxerunt ut ἀπτοεπής interpretarentur ἀπτοητοεπής tanquam cum ἀπτός copulatum sicut ἀκαμπτόπους. Sed et hoc verius ad ἄπτω refertur ἡ καθάπτωμένη δι' ἐπῶν et quod antea attuli ἄαπτος id est ἀπρόσωστος sive ἀπρὸς-πέλαστος. Ex Schol. Pind. Ol. V. 54. τὸ ὕγιεντα Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ τοῦ ὕγαινοντα, hoc tantummodo perspicitur hunc adjectivo dorico assignasse accentum participiorum in εἰς exeuntium; scholiasta fortasse ὕγιεντα ex ὕγαινοντα ortum putavit tribus litteris elisis, una mutata. Μαρανγεῖν manifesto cum μαραίνω cognatum nec tamen hinc compositum est sed cum themate verbi μαίρω i. q. ἀμέρδω hebetō, marcido EM. 76, 22. cf. C. I. §. 6.

§. 2. Duas consonas cum sequente vocali expulsa esse jure negat Tzetzes ad Hes. Opp. 381. ὁ Πρόκλος γαλοῖόν φησι τὸ Ἀτλαγενέων Ἀτλαντογενέων εἶναι δέον. ἔχει δὲ ἀμφοτέρως καλῶς· κλίνεται γὰρ καὶ Ἄτλας τοῦ Ἄτλα, sicut Ἀβας Ἀβαντος καὶ Ἀβα Choerob. Can. 33, 3. Schol. Aesch. Prom. 428. et Steph. s. h. v. aliaque Parall. 172. in quibus est adjectivum cum eodem verbo compositum τοῦ πολύτλα v. C. I. §. 2. Λεόπαρδος et δράκανλος non cum genitivo composita esse omissis litteris cliticis πο sed cum ipsa stirpe nominis ostendi in Parall. 48. Τηλύγετος, quod Epim. I. 405, 10. ex τηλυγέννητος extitisse autumat cum pari trium elementorum dispendio, et ταῦγετος Parall. 129. ad priscum γέω revocavi Techn. 129. Exterminatis litteris τος πιστόσυνος in πίσυνος mutatum esse sumitur in EM. 639, 31. aliis alia suadentibus, quorum nihil plane satis facit v. Proll. 231. et 239. Iidem vero non solum literas continuas sed etiam disjunctas et aliarum interventu separatas syncopae subicere non nefas habuere: τὸ δίκρον Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι EM. 276, 23. παρὰ τὸ θεσπέσιος γίνεται θέσις p. 447, 50. De utroque supra disserui rejectis conjecturarum argutiis. Ἀκραιφνής Orion 31, 8. ex ἀκραιοφανής factum putat surreptis tribus trium syllabarum vocalibus sed huic in

EM. 52, 18. opponitur gravis auctor: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπὴν. Quamquam dubitari potest num is de ἀκραιφνῆς loquutus sit, quod si sic ut ille dicit conformatum est, non duae syllabae interaruerunt sed syllaba o et duae vocales s et a. Ac ne hoc quidem Orioni concedimus; nam et per se incredibile est et vis verbi φαίνω, quae in μεσσοφανῆς, θηλυφανῆς etc. apparet, in illo non agnoscitur. Alii ἀκραιφνῆς ἀπὸ τοῦ ἀκροφανῆς τοῦ ο̄ τραπέντος εἰς αἰ ὥς μεσαιπόλιος EM. I. c. quidam ἀκραιφνῆς οἶονεὶ ἀκροφανῆς Anecd. Bekk. 366. Suid. Quidquid elegeris, durum est. Sed transeant. Σφεδανόν σημαίνει ἐπεικτικὸν καὶ συννεστραμμένον οἶον σφενδονηδόν ἀπὸ τῆς σφενδονης· οὕτως Ἀρίσταρχος Schol. II. XI. 165. Hic tamen syncopae nulla fit mentio sed affinitas modo utriusque vocis declaratur quam aliis exemplis illustravi in Techn. 76.⁷⁾ Majorem quam haec omnia cum syncope similitudinem habet herbae nomen, quam Dioscorides κραταιόγονον vocat, Theophrastus κράταιγον additque fructum ejus facere ad foecunditatem (πρὸς τὸ γόνιμον εἶναι). Ita autem credibile fit sermonis quotidiani negligentia et tertiam syllabam, quae ex una vocali constat, emigrasse et quartae quinaeueque o et v. Cum illo Herodiani interdicto, quo duarum syllabarum demtio circumscribitur, non pugnat EM. 91, 41. ἀμφοτέρω εἶτα ἄμφω κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο̄ εἰς ω̄ Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· hic enim ectasis nomen indicat de apocope agi. Sed alios minus fastidiosos fuisse apparet ex Eust. 1710, 46. Ὑπεριονίδην Ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ἀλλαχοῦ δὲ Ὑπερίονα pro Ὑπεριονίωνα scilicet; et Epim. I. 347. 3. τὸ Λευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης συγκοπὴν πέπονθεν ἐκ τοῦ Λευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης et Schol. Dion. 849. τὸ Λευκαλίδης πέπονθεν. Scientius vero Schol. II. XIII. 307. ἀπὸ τοῦ Λεύκαλος· similiterque Ἡετίδης, cui Goettlingius ad Hes. Opp. 528. latinum *Scipiades* apponit, non ab Ἡετίων derivatum est sed ab αἰτός, unde andronymicum

7) Addi poterat σφενδοβόλον fundibulum (non fundibulum) cum latino *funda* compositum.

τέτιος. Nam poetae talia, si metrum urget, a primitivis agunt sive usitatis sive in animi conspectu positis. Hinc xmo deflectat ad quatuor literas. Πάμπαν παντελῶς Δράων συναλοιφὴν εἶναι φησιν ἐκ τοῦ παντάπασιν Phot. et uid. Hic significari syncopen duarum syllabarum τα et σι conjunctam cum assimilatione assentior Lehrsio ad Herod. 57, et 402. sed refellere supersedeo. Nec aures praeemus Scholiastae Pind. Pyth. I. 21. κῆλα κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα⁸⁾. Unum paronymorum, quae Arcadius 71. συγκριτικῶς παραληγόμενα dicit, amolitur Stephanus, Ἀῆμος hoc modo δημότερος τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἀποκοπῇ ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ ὃ παρ' Ὀμήρῳ, ubi in codd. ἐκοπῇ legitur hoc est συγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος. De hac duarum syllabarum continentium abolitione aliquando haecceptatum esse cognoscitur ex Apoll. Pron. 144. ὑπὲρ τοῦ τὸ ἁμός καὶ ὕμός συγκεκόφθαι εὐρητέον (sic) ὥς τινες ἐπέλαβον, καθὼ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὼ μὴ βαρύνονται τοῦ ἡμέτερος βαρυνόμενον καὶ τοῦ ὕμέτερος καὶ σφέτερος· τωφίς εἰ μὴ λέγοι τις συνδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τάσιν τῇ ἑμός καὶ σφός. In principio hujus loci Bekkerus suspicatur scribendum esse μὴ συγκεκόφθαι et οὐ δητέον vel ἀπορητέον, οὐχ ὅτι — et certe Apollonii sententia haec est pronomina ὕμός et ἁμός syncopen subiisse negandum est, non quo duae syllabae demi non possint, sed propter oxytonesin, nisi forte haec aequalitatis causa introducta est. De patronymicis illis, quae jam antea attigi, non repugnat; de pronomine ambigit etiam ignotus disceptator in EM. 84, 47. ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται δωρικῇ διαλέκτῳ σφός καὶ ἀπὸ τοῦ ὕμέτερος ὕμός καὶ ἡμέτερος ἁμός· ἢ θίμα ἐστὶ τῆς δωρίδος διαλέκτου· de ultimo sine haesitatione judicat Herodianus Sch. II. VI. 414. τὸ ἁμόν δωρικώτερον

8) Schol. A. II. IV. 478. et Eustathius 501, 16. θρέπτρα ἐκ τοῦ θρεπτήρια κατὰ συκοπήν ὡς σωτήρια σωστρα, λυτήρια λύτρα, duas literas cadens; tres concidit Zenodotus quum l. c. θρέπτα scriberet v. Spitzner. Vers. her. 258. Hoc analogia refutat; illa ad metaschematismum pertinent, de quo dixi ad Phr. 131. pars subjuncta est adjectivis λυτήριος, θρεπτήριος etc.

ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον, nisi scripsit id quod in Sch. A. leg
 ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον, idque adversus illos dixit qui non
 ratum αἰών pro ἡμέτερον acciperent. Totidem tamen
 rae, quot pronomibus σφός et ὕμός, si haec concisi
 numeramus, detractae esse sumuntur, desunt etiam pr
 Ἀμφιάραος, quod idem ille syncopae absolvit in EM
 49. ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάραος Ἀμφις ὥσπερ ἀστράγαλος ἄσ
 Ἰφίανασσα Ἰφίς· τοῦτο οὐ συγκοπή ἀλλὰ μετασχηματι
 οὐδέποτε γὰρ συγκοπή γίνεται τρίτης συλλαβῆς· Ἡρα
 νός περὶ παθῶν· nam in σφός. et ὕμός certe vocalis
 lis servata est, in Ἀμφις ne haec quidem. Sed haec
 non prohibuit alios quominus nominum propriorum
 miniscerentur syncopas immanes atque intolerandas:
 τὴν Ἰφιγένειαν λέγει τρεῖς συλλαβὰς ἐκκόπτων Sch.
 324. τὸν Ἀλκιμέδοντα συγκέκοφεν Ἀλκιμον εἰπὼν Scho
 ad II. XXIV. 574. qui cum syncopae nomine tacite
 prehendit apocopen sed corrigitur a Schol. BL. ad v.
 Ἀλκιμος κατὰ μεταπλάσμον ὁ Ἀλκιμέδων ὡς Μελά
 Μελανθεύς. Eustathius dionymiam vocat. Nec minus
 Stephanus Ἀακεδαιμόνιος λέγεται καὶ κατὰ συγκοπήν
 κων ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ὡς τοῦ Κυδωνιάται τὸ Κ
 νες. Ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι καὶ οὐ συγκοπή· τινὶ
 τὸ Λάκων ὑποκοριστικόν. Haec naturae lege discret
 alia variarunt poetae, quibus Musae omnipotentes conce
 ut eundem hominem modo Iphin vocarent, modo, si
 ita posceret, Iphionem vel Iphitum vel Iphitionem;
 immutavit consuetudo popularis proceriora brevians.
 Ποσειδωνία (Ποσειδώνιον, Ποσείδιον) in Paestum
 Ἄργος Ἰππιον sive Ἀργυρίππη Appuliae oppidum in
 et nomen incolarum, Ἀργυριππανοί in Arpini. Κίμμη
 a nonnullis Κίμβροι et Κίμμεροι vocantur Strab VII.
 Ἐρασίνος fluvijs Ἀρσίνος VIII. 371. Χοάσσης, ut viri
 suspicantur, idem Χόης v. Muetzell. ad Curt. VIII. 37
 Chersonesus Heraclea transnominata est Χερσών v. Tzsch
 ad Mel. II. 1, 3. Τὸν Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μετ
 ἐκάλουν Strab. VI. 265. qui genus universum signat Σ
 785. αἱ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρ
 ρικῶν πολλαί, καθάπερ τὴν Δαριήκην Δαρεῖον ἐκάλε

τὴν δὲ Φάρξιν Παρύσαιν ⁹⁾ cf. XII. 549. Sed Graecorum quoque hominum locorumque vocabula mirabiliter interpolata, correpta, amplificata esse in Proll. p. 147. 282. 504. demonstravi exemplis plurimis, quae omnia a pathologiae finibus remota habeo. Ea propria fuit materia librorum Nicanoris et aliorum qui *Μετονομασίαι* inscripti sunt ¹⁰⁾ similiumque *περὶ φθορᾶς* sive *παρεφθορίας λέξεως* etc.

Aliud his omnibus diversum genus syncopae, quo voces separatae compinguntur, nonnulli sibi invenire visi sunt in particula adhortativa *δεῦτε* quasi ex *δεῦρ' ἵτε* contracta, sed potiores auctores imperativos *ἄγε* et *ἄγετε ἄρρεῖτε* causam fuisse docent cur etiam adverbium *δεῦρο*, si idem compluribus imperaretur, ad similitudinem numeri plurativi trductum sit v. Apoll. Adv. 553. Lehrs. ad Herod. p. 92. Adn. ad Buttm. 344. et 297. sub *τά*. — Ἔστε num ex *ἐς ὃ τε* compositum sit, supra disputavimus. Jam enarratis omnibus generibus apparet syncopae trium literarum exemplum, cui plane confidere possimus, nullum afferri praeter *τέτραχμον* et quod illi fide proximum sed a Grammaticis praeteritum est *κράταιγος* quatuor autem literarum defectum ae uno quidem vocabulo demonstrari posse. Hoc negotio transacto quaestioni propositae satis factum videri poterat nisi paululum curae posceret accentus et spiritus.

§. 3. Literarum imminutionem plerumque hanc vim habere ut accentus a postremis vocabulorum syllabis, nisi quid obstat, ad principia revolvatur, veteres non generaliter quidem edicunt sed saepe per occasionem nos admonent: *τὸ διὰ τοῦ ὅα κατὰ πάθος γενόμενα ὀξύνεται (παροξύνεται) ὅα, χροά* Arc. 100, 12. *ὁ φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ο βαρύνεται ὡς τὸ χνόος, ῥόος· οὕτω δὲ ἐκ τοῦ χροιά ἢ χροά γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ῥοιά ῥόα καὶ ἐκ τοῦ δειρή δέρη* Eust. 94, 1. quibus addi poterat *ζειά ζέα, ποιά πόα*, quan-

⁹⁾ *Χναῖ* ἢ *Φοινίκη* verum et proprium est regionis nomen, *Χαναάν* dilatatum.

¹⁰⁾ Hoc nomine continentur etiam dionyma Ὑδρ — Σάρδεις, Ἀριστοκλῆς — Πλάτων, Τύρταμος — Θεόφραστος, Ἀριστοτέλης — Βάιτος etc. v. Steph. s. *Πῆρος* et Ὑδρ, et polyonymorum genera varia.

quam in nostris libris saepissime *ποία* scribitur idque a Gregorio pariter ut *ροία* et *χροία* rectius ad epenthesea refertur. Idem consonantium defectu effici tradit Epim. II. 425. exemplo inepto *ἐκ τοῦ ὠρινός γίνεται ὠριος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν ἀναπέμψει τοῦ τόνου ὥσπερ ἐσπερινός ἐσπέριος, χειμερινός χειμέριος*· nam adjectiva in *ιος* exeuntia natura gravantur exceptis perpaucis. Adverbium pro exemplo affert EM. 19, 32. *ἀέκητι ἀντὶ τοῦ ἀέκασσι κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ τροπῇ ἰωνικῇ [τοῦ α εἰς η] καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου· ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους*. Eodem utitur et ad eandem rem Apollonius de Conj. p. 500. Adv. 545. sed adjunctis aliis: *τὸ ἀέκασσι ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκις τοῦ σ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτάμενος, ἐληλάμενος, δεσπότης, ἐργάτης· καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει*, hoc est quia *τὰ εἰς τῆς ἀρσενικῆς βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνονται* Arc. 36. v. Parall. 447. item ut participia *ἰστάμενος, πιμπλάμενος*. Verum ista adverbii *ἀέκητι* evolutio operosior est quam ut assensionem moveat. De participiis cum Apollonio dissentit studii successor et haeres: *τὸ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου οὐ δοξάζει κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος ἀλλ' ὥς ἀπὸ τοῦ οὔτημι καὶ ἐλήλημι* Choerob. Can. 837. Substantiva ab illo allata *δεσποστής, ἐργαστής* nusquam inventa sunt, et quae his communem a verbis originem habent *θανματά ἀντὶ τοῦ θανμαστά* Schol. Pind. Ol. I. 43. *αἰνετός κατ' ἔνδειαν τοῦ σ* EM. 36, 29. *ὀνοτός, ἀγατός*, eodem accentu notantur quo non affecta. De substantivo ejusdem generis verbalis incredibiliter ariolatur Herodianus ad II. XXIV. 228. *τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ' ὑφαίρεσιν*, nam neque hoc nomen cognovimus neque verbum *ποιτάζειν*, sed ille tamen hoc dicere non potuisset si cum scriptura prosodiam mutari existimasset, quod hujus nominis character non prohibet; nam in *αμος* exeuntium multa gravantur. Duorum adverbiorum oxytonorum, quae abjecta litera finali barytona fiunt, unum *χωρι* Apollonius ipse 572. dicit ceteris adverbiiis in *ι* desinentibus *ἴφι, ὕψι* etc. accommo-

datum esse. De altero loquitur Schol. B. ad II. I. 148. τὸ ὑποδράξ ἀποβαλὼν τὸ ξ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς ἀνυστῆς ἀνύτης, δεσποστῆς δεσπότης. At vero Apollonius docet 548. ὑπόδρα a verbo prisco δρᾶν, alterum a δρακεῖν derivatum esse accentu eo quo cetera adverbia in ξ, ἐναλλάξ, ἑπαντάξ. Ergo hic quoque anabibasmi, qui dicitur, causa non in apocope posita est sed in synecdrome apocopen subsequente. Nihilo firmiora sunt quae de ellipticarum affectionum tertia praedicantur: αἱ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὀπίσθωθεν ὀπισθεν, ὁμόπατρος ὁπατρος· τὸ δὲ πατρός καὶ ἀνδρός καὶ μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῷ χαρακτῆρι τῶν δισυλλάβων γενικῶν Arc. 129. ἀπὸ τοῦ θυγατέρα γέγονε θυγάτρα ὡς Δήμητρα· αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσιν, ὀπισθεν, ἔξαιτος, ὁπατρος¹¹) Choerob. Can. 420. et 836. Θεόδμητος ἐκ τοῦ Θεοδόμητος κατὰ συγκοπὴν τοῦ τόνου Gud. 258, 24. His ἄρσας additur in EM. 457, 25. Epim. I. 199. Sch. B. II. I. 13. Verum hoc primitivum est, Θεόδμητος vero, ut supra dixi, a primitivo δέδμηται tractum; ἔξαιτος ex ἐξαιρετος concisum esse neutiquam constat, ὁμόπατρος et ὀπίσθωθεν auctore carent neque fingi opus est. Sed poterant usitatis uti χερώνησος, ἐπάβας, παράμονος sive παραμόνιμος, aliisque proparoxytonis quae si syllabam amittunt, rursus proparoxytona sunt accentu sua sponte in proximam antecedentium transsunt. Hinc sequitur nummi nomen τετράδραχμον deficiente syllaba tertia sic scribi oportere ut Eustathius praecipit 1398, 16. τετράπεξα καὶ συγκοπὴ δι' εὐφωνίαν τράπεξα ὥστερ καὶ τετράδραχμον τέτραχμον κατὰ τοὺς παλαιούς. Quorum a iudicio injuria desciscit EM. 754, 40. τὸ τετραχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. αἱ γὰρ συγκοπὴ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολὴ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ περισπᾶται v. §. 1. Non enim duae, quas hic dicit, literae exciderunt sed tres δρα eaque perfecta est syncope anabibasmi effectrix. Paroxytonorum accentum retrahi sumunt qui μῆρα ex μῆρια concisum arbitrantur; nos hoc et similia ad

11) Hoc reponendum est Can. 127, 13. pro ὁμοπάτριος.

paraschematismum referimus v. P. I. c. III. §. 2. Quod oxytona ἐραννός et νοσσός non ~~mutata~~ sunt, fortasse characteri tribuerunt; nam τὰ διὰ δύο νν ὀξύνεται ἐραννός, ἀργεννός, κελαινός (κελαδεννός), ἐρεβεννός Arc. 63, 4. et pariter substantiva in σσος bisyllaba βυσσός, κισσός etc. et quae hunc numerum excedunt locorum vocabula in ασσος et ησσος exeuntia Λυρνησσός, Ταρτησσός etc. quorum typum sequitur nomen syncope affectum ut Stephanus Ἀγάθυρσοι refert: ἀπὸ τοῦ Καβακησός οἶται Διδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ Καβασσός. Postremo κεβλή, quod Arcadius 107, 23.¹²) diversum ab homophonis αἶγλη etc. accentum habere dicit, saepius barytonon est EM. 498, 41. Schol. Arist. Avv. 305. et all. Λιχνός a λίχανος significatione discernitur. — Eidem syncopae subjiciunt δορυξός, quod cum λοξός etc. conferri potest v. Parall. 404 sq. νεογνός, βοηθός, sed de catabibasmo nullum verbum addunt. Tot autem rebus obstantibus apparet regulam istam de anabibasmo syncopen comitante perexiguum in hac causa praebere usum nobis praesertim qui pleraque illa concisionis exempla aut in dubio ponimus aut in totum rejicimus. Cum orthoptotis et aptotis auctores nostri conjungunt duo declinata θύγατρα et Δήμητρα adjuncta cautione necessaria τὸ πατρός, μητρός, ἀνδρός συγκοπέει καὶ μὴ ἀναβιβάσαντα τὸν τόνον οὐκ ἀντίκειται, ἐπειδὴ πρὸς τὸν χαρακτηῖρα τῶν δυσλλάβων γενικῶν ἡκολούθησε Choerob. l. c. v. P. I. c. 2. §. 6. Eadem causa est dativorum κυσί, μησί etc. nec mirum ἀκλέα, ἀγακλέα, ηγλία etc. sequi similitudinem integriorum ἀληθέα, ἀληθές. Proprio vero accentu genitivorum species poetica distinguitur a communi αἱ εἰς ἐὼ γενικαὶ ἰωνικαὶ προπαροξύνονται χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πάθος εἰσί, Βορέω, Ἀσίω, ἐπειδὴ κατὰ συγκοπὴν εἰσι EM. 153, 54. Casuum verbalium unus ob accentum syncopae eximitur in Anecd. Par. T. IV. 18. οἱ

12) Τὰ εἰς λῆ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται [ἐν τε κυρίοις] καὶ ἐν προσηγορικοῖς Ζάγκλη, σέγκλη τὸ ἐνώπιον [ἐνώτιον] εἰ μὲν τῷ παραλήγοιτο ὡς τὸ ὁμοκλή καὶ ὁπλή καὶ τὸ κελή (κεβλή) ἀπὸ τοῦ κευαλή γέγονε.

ιὲν λέγουσιν ὅτι τεθνήκασι κατὰ συγκοπὴν τεθναῖσιν, ἀλλ' ἢ ἦν οὕτως οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ περισπᾶται· ἀλλ' ἔστι τέθνημι, τεθναῖσι.

His si adjunxero quae de spiritu sancita sunt, quaestio hujus loci perfecta erit. De hoc habemus veterum criticorum praejudicia in Schol. A. ad II. VI. 239. τὸ ἔτης ἰ Δασκαλωνίτης φιλοῖ ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἐπὶ τοῦ ἥλατο ἄλτο· Ἀλεξίων δὲ δασύνει· μᾶλλον δὲ συγκαταθετέον ἐφ' Ἀσκαλωνίτη, ἐπειδὴ εὐρέθη διὰ φιλοῦ ἢ συναλοιφῇ παρ' Αἰσχύλῳ οὗτ' ἔτης καὶ παρ' Εὐριπίδῃ φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρέπων· idemque ad II. XI. 257. ὄπατρος φιλωτέον οὕτως ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπὴν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν φιλοῦσθαι· ἐπεδείξαμεν δὲ ὡς καὶ δασύνεται, ἔστηκαμεν καὶ ἔσταμεν, Ἡράκλεες καὶ Ἡρακλες. Ἀμεινον οὖν λέγειν ὅτι τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον φιλεῖ φιλοῦσθαι. Vulgarem viam sequitur Tzetzes ad Opp. 405. Exeg. 81, 20. τὸ ἄρμενα καίπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμοζόμενα γεγονὸς φιλοῦται ὡς συγκοπῇ αἰολικῇ ὡς τὸ ἄλμενος, sed meliora docet Lex. de Spir. 229. τινὲς παραλόγως φιλοῦσι τὸ ἰρός καὶ ἱρηξ¹³⁾ λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς φιλοῦνται, ὥρμυσεν ὥρσεν, ἀρμόσας ἄρσας. Ἀλλὰ τὸ ὥρσεν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ὄρω καὶ ἄρσας ἀπὸ τοῦ ἄρω. Τοιαῦτα φιλοῦνται γινόμενα (adde ἀπὸ φιλῶν τῶν πρωτοτύπων). Οὐδὲ μὴν τὸ ἰρός καὶ ἱρηξ συνεκόπησαν ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον. Hic quem ancem habuerit cognoscimus ex Sch. II. I. 136. ἄρσαντες Ἀρίσταρχος δασύνει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φιλοῖ ἐκ τοῦ ἄρω. Ἰμμενος cum merismo et accentum mutavit et spiritum.

13) v. Diss. II. c. II. §. 5.

DISSERTATIO TERTIA
DE
RECTASI SIVE INTERPOSITIONE
SYLLABÆ.

PROÆMIUM.

Multo angustioribus quam syncope terminis continetur lectio ei contraria, quae hoc loco pertractabitur. Hanc assionum scriptores distincte definiunt; brevissime quidem paco p. 156. ἐπέκτασις ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ ἴσον τῆς λέξεως οἷον Μουσάων· explanatius Josephus ynops. 567. T. III. ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς φωνήεντος ποιούντος συλλαβήν. Καὶ συλλαβῆς μὲν οἷον ὑμον ἐτήτυμον, ἐδὴ ἐδωδή, ἀτηρός ἀταρτηρός. Φωνήεν-
ς δὲ οἷον γέννα γενεά, ἀδελφός ἀδελφεός, πυλῶν πυλέων.
ἵταμ accentus addit EM. 503, 25. Gud. 314, 34. ἐπέκτασις
ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τὸν αὐτὸν τόνον
ἐλάττων, quod convenit canonī catholico οἱ πλεονασμοὶ
ἰν τόνον οὐ μεταβάλλουσι v. Techn. 188. Sed quia eo-
rum nomine saepissime significatur proschematismus sive
luditio syllabae in exitu vocabulorum, τοιόσδε, θεοῖσι, ma-
i parectasin appellare, quod nomen Gregorius p. 454. illi
ἀντιπαράτ: ἐπέκτασις ἢ παρέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς etc.¹⁾

CAP. I.

De alpha.

§. 1. Vocalis primae in syllabam primam inculcatae
templa omnia obsoleta sunt et glossematica. Βάραγχος
πῶναξ μάλιστα πλεονασμῶ τοῦ α· οἱ γὰρ ἄλλοι βραγ-
χῶν. Καὶ βαραγχῶν ἀντὶ τοῦ βραγχῶν πολλάκις παρὰ
ἡς Ἀττικοῖς· Ἡρωδιανός EM. 188, 8. qui fortasse verbis

1) Τοῦ δέδια ἢ μεταχὴ καὶ ἐπέκτασιν δειδιώς Diac. ad Scut. 248.
significat parenthesin.

aliter collocatis idem dixit atque Moeris Atticos *βραγγῆν* dicere, non *βραγγιῆν*, nam *βαραγγιῆν* penitus ignotum est. Illud jure censetur in numero onomatopoeticorum proximamque similitudinem habet cum verbis *βραχεῖν* et *βαρβραχεῖν*, quae Hesychius uno modo interpretatur *ῥχεῖν*, cumque *ῥέγγειν* et *βρόγγος* cf. Proll. 334. Techn. 70. Praeterea hic affert *Βαράγγια τὰ βράγγια τῶν ἰχθύων*, quod confirmat Schol. Opp. Hal. I. 160. *βράγγη βρόγια σπάραχνα*, hodieque sic vocantur branchiae piscium *σπάραχνα ψαρίδων*. Idem *Κάναδοι γνάθοι, Κάβραξον Πάφιοι κράξον, Φάραγμα φραγμός*, unde compositum est adjectivum *παρεμφάρακτος* *cerritus* hoc est *τὸν νοῦν διεφθαρμένος* ut *Διεπύφρακτο διεφθαρτο*²⁾; nam *τὰ φράγματα* plerumque constant e lignis transversis sive varis, et obstructum simile est perplexo ac perturbato³⁾. Alpha autem mobile est etiam in verbo *φράγγνμι φάργνμι*. Cum his conferri possunt *σπαργῆν* et quod Schol. Plat. Civ. V. 405. huic apponit *σπαργεῖσθαι*: nam utrumque de uberibus turgentibus dicitur et communem habet originem a verbo *σπάω σπαράττω*, sed alpha intercedente etiam declinatio mutata est. Quae utrique sermoni communia sunt *γᾶλως glos*, originem non ita apertam habent ut judicari possit, utrum antiquius sit. Pleonasmum syllabae secundae adnotat EM. 550, 14. *παρὰ τὸ κῶ γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κῶς καὶ κατὰ πλεονασμὸν κῶς ὥς ἀπὸ τοῦ ὥς γίνεται ὦας*. Alii κῶς scribunt tanquam contractum ex κῶας ut οὔς ex οῦας, et pro etymo habent οἷς, unde *κόον τὸ πρόβατον* v. Parall. 87. alpha autem ad terminationem pertinere putant ut in *δέρας, φρέαρ*. Herodianus in EM. 1, 42. *ἐκ τοῦ ἴψ γίνεται ῥῆμα ἰάπτω, ἐξ οὗ ἰαπτός καὶ ἄιαπτος*, ubi deest pleonasmī mentio, quae injicitur p. 464, 9. *ἰάπτω ἀπὸ τοῦ ἴπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α*, quod contra alii statuunt *ἴπτω* ex *ἰάπτω* natum esse,

2) Hic aut *διεπύφρακτο* scribendum est, ut Kuesterus voluit, aut *διεπύφρακτο*.

3) Hesychius *Βαρακινῆσι ἀκάνθαις σκόλοιμι*. Hujusmodi sudibus cancellatim compositis construuntur sepimenta quae in media latinitate *barria* vocantur; nomenque hoc durat in francogallico *barre, barricade* v. Du Cang. et Menag. Dict. p. 81.

et hae dispares sententiae permixte proponuntur in Epim. I. 205. sed veri similis est ἄπτω primitivum esse, *ιάπτω* prothesi auctum v. Diss. I. c. IV. §. 1. Ad pleonasmī speciem inclinant glossae Hesychii et Photii Ἀραβύλας ὑποδήματα, Γαγγάλιον νεύρου συστροφή ⁴⁾, Καναρός κακός, quod interpretes cum *κανρός* componunt, *Κίγκalos* εἶδος ὀρνέου hoc est motacilla quae vulgo *κίγκλος* et *κίλλουρος* dicitur, Ὀστάλιξ πλόκαμος ἔλιξ βόστρυχος, nam idem nomen est ὄστλιγξ, ἄστλιγξ, ἄστριγξ, quae in Proll. 140. ad στρέφω retuli unde *στρεβλός* et *στροφάλος*. Si vera est Eustathii conjectura ἡ Ἰωλκός ἵσως παρὰ τὴν ὠλκα p. 328, 1. poetico Ἰαωλκός praeter iota accessit alpha. Sed de hoc et aliis locorum vocabulis Ἀρβις et Ἀραβις, Σελησσός et Σαλαγασός etc. iudicandi facultas nulla. Crebriora vero huius pleonasmī vestigia videmus in terminationibus vocabulorum communium; Σνάδες αἱ ἕες ἐσχηματισμένως Hes. λήϊς captiva Nonn. XXXIV. 167. et ληιάς, δμωῖς δμωιάς, Ναῖς Ναιάς, tum patronymicorum Τελαμωνιάδης καὶ πλεονασμῷ ποιητικῇ Τελαμωνιάδης Epim. I. 261. Schol. Dion. Gramm. 849. cf. Proll. 503. et feminini generis Ἀρηῖς Martis filia Quint. I. 206. Ἀρηιάς 187 etc. Proll. 466 sq. tum topicorum, quae alpha longum habent: ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾠ Σπαρτιάτης, ὁμοίον ἐστὶ τῇ Κροτωνιάτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 722, 40. Νώνακρῖς Νωνακρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾠ Νωνακριάτης Steph. quorum neutrum aliter scriptum reperitur. Sic et Φασιιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾠ etc. Duorum possessivorum Ἀκαδημικός et Ὀρφικός alteri consuetudo graeca praetulit Ἀκαδημαϊκός, alteri accessit ignobilis Ὀρφαϊκός. Ex appellativis huc pertinent *ἐρκτης* et *ἐργάτης* ab ἔργω ductum ut ἄπτω ἀπάτη Proll. 370. novitiumque *σταύρα* τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα Eust. 1358, 56. id est *σταυροί* et adiectiva non multo melioris notae, ἀργεννάος (hoc accentu) pro ἀργεννός et εἰκόσατος pro εἰκοστός, illud Theopanis Anth. XV. 33. hoc

4) Hoc pleonasticis inserimus quia vulgo non sic vocatur sed *γαγγάλιον*· re vera syllaba *γαλ* primitiva est, quae antecedit, reduplicata v. Diss. I. c. 8. §. 8.

Tzetzæ Anteh. 360. qui exemplum sumsit ab ἐβδόματος, ὀγδόματος. Sed σιφλός σίπαλος, στεγανός στεγνός, satius fuerit dicatalexiæ exemplis adjicere, quia par utriusque terminationis, purae et non purae, auctoritas et eadem proportio. Idem fortasse dicendum est de Αἰανός αἰνός Hes. quibus Hermannus ad Aj. 657. unum assignat primum αἰεί. Neque improbabilis Buttmanni sententia κόμπος et κόναβος idem esse Lexil. I. 289. ⁵) Verum etiam verborum facienda est mentio: στασιάζειν Ἡρωδιανός πλεονασμὸν λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ στάσις EM. 725, 10. sed proprie sic vocari non potest; nam neque στασιάζειν dicitur neque verbalia βάσις, φάσις, θέσις, κρίσις, ῥύσις, φύσις etc. verbis pariendis apta sunt; quare στασιάζειν ita ut θυντάζω, συνουσιάζω, ἐκκλησιάζω etc. quasi a nomine στασία repetitum videtur. Eademque opinio est de altero: ἐκ τοῦ ἀνθάδης γίνεται ἀνθαδίζω καὶ πλεονασμῷ ἀνθαδιέζω Epim. II. 338. EM. Nam quae ab adjectivis in ῃς derivata sunt verba, unam habent terminationem ῖζω, ἀληθίζω, σαφηνίζω, εὐκλεΐζω, εὐμενίζω. dicatalecta vero, quae in Procl. 481 sq. attuli, aut non satis firmata aut a diversis thematis profecta sunt.

§. 2. De compositis dubitatur: ἐξάετης οὐκ ἔστι πλεονασμός· τὰ εἰς ῖς ἐπιρῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κῖς, ἐπτάμηνος, τετράμηνος· οὕτως οὐκ ἐξάκις ἐξάκλινος, ἐξάετης· Ἡρωδιανός περὶ παθῶν EM. 346, 33. Hoc syncopae auxilio jam ante paulo repudiato in Diss. II. P. II. c. 1. §. 3. ad pleonasmum compellimur, quo soli abstinent Attici numerorum simplicium formam in synthesis religiose servantes ἐξμεδίμνος, ὀκτώμηνος etc. Ceteri vocalem nominum quae in ε, ι, ω exeunt parilitatis causa in alpha mutant, quo pleraque omnia finiuntur, πεντάμηνος, εἰκοσάκλινος, ὀκτάμηνος, eandemque vocalem duobus in consonam exeuntibus extrinsecus adjiciunt ἐξάμηνος et ἐνάειρος,

5) Idem est Κοναρός ἐντραφής πίων Hes. et Χόνδρος παχὺς αἰς Suid. quod sive substantivum est sive adjectivum, acui jubet Arcadius. Adjectivum acuitur Arist. Probl. XXI. 9. Anecd. Bekk. 1287. substantivum saepius gravatur v. Jacobs. Anim. ad Anall. T. II. 113. Elmsl. ad Acharn. 526.

sed hic unitatis numerus quia sub casuum rationem succedit, saepius eodem quo nomina declinabilia modo connectitur *ἐνοειδής*, *ἐνοποιός*, *ἐνίγνιος*. Ex aliis formis casualibus huc referuntur genitivi plurales nominum secundae et tertiae declinationis *νησάων*, *γυπάων* v. ad Buttm. 338. qui alpha ex imitatione protoclitorum *πυλάων* etc. traxisse videntur⁶⁾. Et hos quoque genitivos primae declinationis epectasi tribuunt vel aeolicae EM. 40, 54. vel boeoticae Schol. II. II. 87. XIX. 1. sed injuria. Accusativum *νητιάς* nonnulli ex *νηπιέας* sive *νηπιείας* factum putant per antithesin vocalium, alii alpha pleonastico auctum Epim. I. 289. EM. 604, 24. hoc est eo genere pleonasmī cui *θαάσσω* et quidquid huc vergit adscribimus. Ex tertia declinatione huc refertur dativus nominis *νίός* epicis usitatus: *νιάσι πλονασμών ἔχει τοῦ ᾧ διὰ τὴν νῆι* Schol. II. XV. 197. *νῆς νῆϊ καὶ κατὰ συναίρεσιν νῆι καὶ ἐπειδὴ τοῦ ᾧ πρόσελθόντος ἔμελλεν ἀσυνταξία γενέσθαι, ἐπλεόνασε τὸ ᾧ νιάσι* Choerob. Can. 463. scilicet quia scholicum dogma est dativum pluralitatis a singulari proficisci *πατρὶ πατράσι* etc. Arc. 138, 2. Rectius Schol. II. V. 463. *τὸ νιάσιν ἐξηκολούθησε τῇ συγγενείᾳ τοῦ πατράσι καὶ θυγατράσι*. Hac vertigine synecdromae correpti scriptores inconditi etiam verborum personis pluralibus, quae sine vocali elitica formantur, alpha pleonasticum intruserunt: *τινὲς ἀπεικίζουσιν νομίζοντες ἀμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέμεν τιθέατε, διδόμεν διδόατε* Planud. Gramm. in App. Etym. Gud. 662, 39. *πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου τιθέασι καὶ διδόασι ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον* Choerob. Can. 865, 14. Cram. Excc. T. IV. 360. et 362. qua ratione similitudinis etiam *δεδίαμεν, δεδίατε* nititur v. ad Phryn. 180.⁷⁾ Perinepte idem Can. 829, 20. *τὸ ἑσταῶτες καὶ*

6) His fortasse addendus est *στρατός ἀγγελίων* id est angelorum P. Silent. Soph. II. 279. a recto *ἀγγελίας*, quem nonnulli Homero affinxerunt, et *οὐρανὸς ὀπανιάνων* in Matronis versu Athen. IV. 134. F.

7) *Δεδίατε*, quod hic ex Lucian. Reviv. c. 18. enotavi, et hoc loco cessit legitimo *δέδιτε* et in Dial. Deor. XX. 2. Mansit adhuc *δεδίαμεν* Isae. Or. p. Dicaeog. p. 53. (60, 23 Bekk.) *δεδίατε* Phalar. Ep. LXXXVIII. 274. Justin. M. Expos. fid. p. 388. A.

βεβαῶτες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ $\bar{\alpha}$ γηγόνασιν ἀπὸ τοῦ ἐσιῶ-
 τες καὶ βεβῶτες. Nec magis considerate p. 860. et Orthogr.
 224, 20. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ $\bar{\iota}$, ἔμην ἔτι
 ἴσι καὶ προσόδῳ τοῦ $\bar{\alpha}$ ἴασι, nam hoc longum alpha pro
 consona $\bar{\nu}$ introductum est ut breve in perfectis βεβολήσεται
 etc. Atque hinc nobis via ostenditur ad veram parectasin
 sed eandem a synecdrome profectam: τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ
 κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα ἔχον παρκαθέξειτο,
 τινὲς πλεονασμὸν ἤγησαντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ
 πληθυντικόν Epim. I. 373. qui schemate Pindarico nititur
 vel vero ὕμνοι τέλλεται, vel commenticio τῆς δ' ἦν τρεῖς
 κεφαλαί. Sed ex aliis exemplis, quae ad Buttm. p. 8. et
 487. attuli, manifestum fit poetas Alexandrinos singularem
 similem reddidisse plurali. Quo pacto Epici in verbis
 perispomenis alpha longo praemittant breve singillatim ex-
 posui in Dissert. de diectasi Techn. p. 173. Ab adjectivo
 δίδυμος propagatum est andronymicum Διδύμων et Διδυ-
 μάων, cujus obliqui casus non leguntur sed per \bar{o} decli-
 natum esse colligimus ex adjectivo διδυμάονος ὡς Μαχάο-
 νος, ἐπεὶ ἄλλως ὤφειλε διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ ὡς παρώνυμον Schol.
 II. V. 548. Nomen herois Ὀαρίων, quod interdum tri-
 syllabum fit alpha retento v. Schneidewin. ad Pind. p. 180.
 si ex urbe, ubi natus fertur, Hyria fictum est, vocali abun-
 dat. — Ex numero indeclinabilium primum memoranda
 sunt adverbia μινάδην et φυνάδην. Illo Nicander semel
 utitur sine ullo metri levamento, quare dubium an ille
 μινάδην sic ut aliis locis scripserit; alterum e cod. repositum
 est in Poll. VI. 175. pro τὸ φρούδην καὶ τὸ ῥύδην οὐκ
 οἶδα εἰ ἀνεκτόν· qui ῥύδην non ob aliam causam improbare
 potuit quam quia poeticum est; φυνάδην vero ab analogia
 desciscit, nam a verbis circumflexis adverbia nulla nascun-
 tur. Itaque φινάδην dicitur ut ἄρδην, κλέβδην, κρύβδην,
 στάδην, φράδην, ἐλίδην, περιπλίδην, λύγδην, φύγδην,
 quae omnia a verbis barytonis oriuntur sine interventu vo-
 calis alpha. Tertium est ἄλις καὶ πλεονασμῶ ἄλις· ἔστι
 δὲ μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ προπαροξύτονον ἀλλ' ἢ δξύ-
 τονον ἑκάς, ἐμπάς (scr. ἀγκάς), ἢ παροξύτονον ὡς τὸ ἀτρέ-
 μας (adde καὶ ἡρέμας). Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου ὁ πλεονα-

σμός· Ἡρωδιανός EM. 63, 18. quem sequitur Joannes de Ton. 38, 11. τὰ εἰς ας—ὀξύνεται—τὸ μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας· τὸ δὲ ἄλλας (sic) παρ' Ἰππώνακτι παροξύνεται (προπαροξύνεται) ἀπὸ τοῦ ἄλλας πλεονάσαν τῷ α.⁸) Apud Hesychium legimus γάλι ἱκανόν, quod ambigo utrum neutrum sit adjectivi in adverbium versi ἄλλας ut Ἴφις Ἴφι, εὐθύς εὐθύ, an sinceram vocis formam redintegret, cui postea sigma adhaesit ut ἀτρέμας, ἡρέμας. Si natura adjectivum fuit, accusativus ἄλλας (ut τρόφιας) in adverbium degeneravit. Itaque de multis, quae pro pleonasmo litterae alpha proferuntur, perpauca approbationem movent eaque omnia a nativa forma ad aliorum similitudinem tradata sunt. His continuo subjiciam diphthongos, in quibus eadem vocalis inest. Εὐνάς λέγει τὰς ἀγκύρας καὶ κατ' ἐπέκτασιν εὐναίας Apollon. Lex. Αἰαίη λέγεται κητιῶς ἀπὸ τῆς Αἴας (ῆ) κατὰ πλεονασμὸν τῆς αἰ διφθόγγου Schol. Apoll. III. 1093. quippe non solum Medae et Circes epitheton sed etiam insulae et promontorii nomen proprium est. Appellativa hujus generis σεληναία, γαληναία etc. ex professo scrutatus sum in Parall. 297. cf. 358. remque eo deduxi ut epectasi, quam ille vocat, sive pleonasmo renunciari possit. Adjectivorum, quae in hanc speciem incidunt, unum affert Stephanus βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Sunt vero multo plura, quorum nonnulla Atticistae vituperant: ἐνιαυσιαῖος μὴ λέγε, ἀλλ' ἐνιαύσιος. Phryn. Epit. 362. εὐκταῖα καὶ ἀπτικώτερον εὐκτά Poll. V. 130. de quo vid. Ast. Animm. ad Legg. p. 166. alia diversam a primitivis significationem habere docent: πρότερος ἐπὶ τάξεως, προτεραία δὲ ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας Ammon. et Etym. Gud. 483, 10.⁹) ἀπὸ τῶν εἰς στος γίνεται παραγωγῇ

8) In Eur. Ion. 723. G. Dindorfius ἄλλας posuit pro ἄλλως, ceteri ἄλλας.

9) Discrimen tollere videtur Photius Προτέρα καὶ προτεραία, ὑστερα καὶ ὑστεραία. Apud Herodot. I. 126. quaerenti cuidam de duobus diebus uter convivis magis placuerit, ἢ ὑστερατὴ ἢ ἡ προτερατὴ respondetur ἡ προτέρη. Sic etiam γενομένης δις ἐκκλησίας τῇ μὲν προτέρᾳ—τῇ δὲ ὑστερατῇ Thuc. I. 44. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν—τῇ δὲ ὑστερατῇ Aesch. Fals. Leg. 335, 65. Hic Bremio concinnius videtur προτεραία,

εἰκοστός εἰκοσταῖος, τριακοστός τριακοσταῖος· οὕτω καὶ πολλοσταῖος παρ' Εὐβούλῳ (Com. Fr. Vol. III. 271.) Epim. I. 368, 32. quae repetens Schol. Eur. Hec. 32. adiungit simile praeceptum ἔστιν ἄλλο τρίτον καὶ ἄλλο τεταῖον· ἐταῦθα δὲ τεταῖον (ἡμαρ) ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται, sicut Palladas Anth. IX. 173. σίχον τεταρταῖον dixit pro τεταρτον, et, quod mirabilius, Nonnus XLII. 467. τρισσαῖον Χαρίτων pro τριῶν. Ab his adjectivis temporalibus, quibus latinus sermo caret, differunt rerum hominumque epitheta communia ἐρεμναῖος, βορειῖος etc. v. Parall. 319. Horum alia a primitivis adeo nihil differunt ut pleonasmō adscribi possint; alii cum iis commutari possunt sed non omnibus locis velut ἀκραῖοι ὄνυχες Babr. Fab. XCV. p. 40. nihil differt ab ἄκροι, sed θεοὶ ἀκραῖοι non ἄκροι vocantur. Ἐρυθραία θάλασσα saepe dicitur ἐρυθρά sed quaelibet rutila ἐρυθραῖα dicta esse minime constat cf. Bernhard. ad Dion. 1127. ἐρημαῖους καλάμους Anth. Plin. XII. hoc est fistula, quam aliquis in solitudine inflat, vix conveniat ἐρήμους dici; Oppianus Hal. IV. 401. coniungit tanquam synonyma δειλαῖαις ἅμα δειλός, quod nomen nonnulli ad syncopen revocant v. c. V. §. 3. sed plerumque differunt. — Singulari ratione a νέος derivatum est νεῖρος et νεῖρα, quam Homerus γαστέρα νεῖαιραν vocat a situ ut ὀστέρα et quae apud Hesychium leguntur Ὑστρία κωλός, Ὑστρος γαστήρ, Ὀδερος (uterus) γαστήρ v. Parall. 307. A diversis principiis profecta sunt πρωῒτερος et πρωῖαίτερος, ὀψίτερος et ὀψιαίτερος, ac si gentiliciorum nonnulla duplicem terminationem habent εὖς et αἰεὺς, ut Πατρεὺς et Πατραιεὺς, Σκαρφεὺς et Σκαρφαιεῖς, diphthongus non extrinsecus adjecta sed a nomine paragono derivata videtur;

quod scriptum est Dem. c. Mid. 553, 10. τῇ μὲν προτεραίᾳ (ἐκκλησίᾳ) τῇ δὲ ὑστεραίᾳ. Seorsum τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ Thuc. V. 75. quod Kruegerus recte tuetur; pro τὴν προτεραίαν νύκτα Xen. Cyr. IV. 2, 3. codd. aliquot probabilius προτέραν, idque solum aptum est nominibus actionum, quare Herod. IX. 3. non ἡ ὑστερατὴ στρατηγὴ scripsisse videtur sed quod codd. praebent ὑστέρῃ cf. Schaefer. ad Dem. T. II. 428. et in Aeschin. Fals. 355, 123. ἐν τῇ προτέρᾳ πρὸς βίᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ jure repositum est ὑστέρῃ.

nam ut urbis *Ἀλαλ* incola duplici modo appellatur *Ἀλαῖος* et *Ἀλαιεύς*, item a *Σιφαι Σιφαῖος καὶ Σιφαιεύς* ὡς *Κρηταῖος Κρηταιεύς* Parall. 27. eodem modo gentilicium *Πατραῖεύς*, quod Suidas affert, ad paragogum *Πατραία* vel *Πατραῖος* referri potest etsi neutrum reperitur. Hoc vero etiam convenit ad appellativum *ἀκταιωρός* παρὰ τὸ τὴν *ἰακτὴν* οὐρεῖν ὃ ἐστὶ φυλάττειν EM. nam regio litoralis etiam *ἀκταία* vocatur intellecto substantivo. Sed pro *δικοδοσία* apud Polybium recte reponitur *δικαιοδοσία*, nec credibile est pro *δικολογία* unquam dictum esse *δικαιολογία* etiam Graeci nonnunquam eadem vocabula cum substantivis et adjectivis componunt sine ullo significationis discrimine *δολόφρων* *δολιόφρων*, *νυκτίβιος* *νυκτερόβιος* ut *νυκτεροφεγῆς*, *λιγύπνους* et poeticum ut Pollux dicit *λιγυρόπνους*, *χληφόρος* *χλοεροτρόφος*, *ἀνδρόφρων* *ἀνδρειόθυμος* et alia ad Phr. 642. allata quorum unum *ἀγελαιοτροφία* et huic affinia a Platone frequentata non cum *ἀγέλη* juncta videntur sed cum nomine, quo animalium congregabilium genus universum significatur, τὰ *ἀγελαῖα*. Propius ad parectasis speciem accedit *δεραιοπέδη* in Anth. positum pro *δειροπέδη*, quia *δεραῖος* non extat sed modo *δειραῖος* collinum significans, nisi forte illud ex duobus substantivis rectis *δέραιον* et *πέδη* compositum est ut *δεσμόβροχος*. Sed hoc non convenit adjectivo *δεραιοῦχος*. *Ματαιάζω* a *μάταιος* derivatum est, *ματάζω* vero si sine iota scribitur, a *μάτη* ut *θηλάζω*, *τεχνάζω*, sin, ut Herodianus voluit, cum iota, ex *ματαῖζω* contractum esse oportet. *Ἐκραινον καὶ κατὰ τλεονασμὸν τῆς αἰ ἐκραιαῖνον* Epim. I. 239. pariter ut ioristum *κρήνην* in exemplis diectasis retuli. De altera liphthongo nihil praeceptum est; *κῆξ* et *καῖηξ* jam in prima parte judicare recusavi; *Κανάζοντα ἀποσκάζοντα* Hes. quod varie corrigitur, animum revocat ad *Σκιμβός* *χωλός*, *Σκιμβάζει* *χωλείει*, *Σκαμβηρίζειν* *ὀλισθαίνειν*, quae cum *Σκιμβάζειν καὶ ὀκιμβάζειν* τὸ *στραγγεύεσθαι* connexa videntur v. Proll. 142. Schneider. ad Nic. Th. p. 142. nam Heychius *στραγγεύει* exponit οὐκ εὐθὺς πορεύεται, διατρίβει, et latine *claudicare* dicitur pro haesitare, neque adeo incredibile ducam Graecorum aliquos pro *σκαμβός* sive *σκαῦ-*

ρος dixisse καὶ ὅς, quamvis a communi usu remotum ut docet Sch. A. ad Il. XII. 137. τὸ αὖτος λέξις μονήρης ἐστίν· οὐδὲν γὰρ εἰς ὅς λῆγον καθαρόν δισύλλαβον τῇ σι παραληγόμενον κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον τριγενές ἐστι.

CAP. II.

De epsilon.

§. 1. Primum in quaestionem venit pronomen possessivum; τὸ σφιά¹⁾ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ σφά γεγονέναι κατ' ἐπίφασιν τοῦ ε Schol. Apoll. I. 849. idque Apollonius quoque Pron. 142. pleonasmī nomine affert, alii monosyllabum ellipsi transscribunt. Huic ex parte simile est τεόν τὸ κοινόν σόν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ τροπὴν τοῦ σ Epim. I. 412. quem doricum pleonasmum dicit EM. 752, 11. et ὅς pro ὅς, de quo dictum est in Prothesi. Parum curiose EM. 421, 42. παρὰ τὸ ἔρι γίνεται ἑρία καὶ πλεονασμῷ ἡερία ὡς πλέθρον πέλεθρον. Illud quomodo comparatum sit, mox disputabitur; πέλεθρον, quod non solum apud poetas legitur sed etiam in inscriptionibus doricis v. Ahrens. Dor. 123. et hinc composita ἑπταπέλεθρος, ποικυπέλεθρος, si ad communem usum referuntur, epsilon supervacaneum habent. Πετηνός, cujus certus auctor deest, non ex πετηνός dilatatum sed a πετήσομαι productum est v. Proll. 191. et 193. στελεγγίς, quod codd. aliquot praebent Athen. XV. 674. B. Poll. VII. 179. C. et στελέγγισμα codd. Aristot. Auscult. CV. p. 839. b. 25. librariis tribuitur, quibus fortasse στελγίς ob oculos fuit; item piscis nomen βέλεντος Athen. VII. 288. A. nec probatur scriptura urbis Arcadiae Βερένθη in libris Pausan. et appellativi βερένθειον, quod aliquoties pro βρένθειον sive βρένθειον reperitur. Ignotum est quod Hesychius protulit Βρέκυν τὸν Βρέκυντα τὸν Βρίγα, sed significare videtur Βερέκυντα, et στεριφνός id est στεριφνός, quod Erotianus ex Aristophanis loco depromsit, ubi

1) Sic Bekkerus scripsit secundum Bastium ad Greg. 900. pro σφέα, quomodo bis in Apollonii carmine scriptum est.

πιπτός scribitur. *Πρεών* non ex *πρών* factum videtur sed ex *πρηών* per systolen; hoc unde natum sit, dicetur in capite proximo. Quod arbor exotica, quam Graeci *βδέλλαν* et *βδέλλιον* vocant, a Marcello Emp. bedella dicitur, hanc causam habere videtur quod nulla vox latina orditur a duabus consonis, quae in uno graeco *βδεῖν* et derivatis audiuntur. Majorem causae ancipiti speciem conciliat verbum *Κρανίζαι κολυμβῆσαι κυβισιῆσαι* haud diversum a *Κρανίζαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀποθρῖψαι*, quod a *κράνη* id est *κάρη caput* derivatum est, utrique autem Doederlinus in Synon. T. VI. probabiliter apponit latinum *cernuare*. Sicut *πετηνός* aliam originem habet atque *πιτηνός* et *κέρασμα* non eadem via processit qua *κράμα* sic etiam *σκλητροφός* distinguitur a *σλητροφός*, quanquam hic etiam trope accessit vocalium. Ab aliis verbis hujusmodi, quorum consonae in unam syllabam compingi possunt vocali in proximam translata, vocabula una ratione finguntur ut *τερηδών ἐστὶν ὁστοῦ κατάτρησις οἶονεὶ τερηδών οὔσα* Galen. Definn. p.44. T.XIX. quorum illud convenit praesenti *τείρω* tero, unde *τέρην* tares, alterum fictum est ad similitudinem eorum quae in incremento extraneo aucta vocalem nativam amiserunt *τετραῖνω*, *τερῆσις*, *τερῆμα*. Ab his aliquantum differunt *στροπή*, *ἀστραπή* et *στεροπή*, si quidem haec omnia significant *στροφὴν* sive *στροφάλιγγα* hoc est tortum quiddam, unumque principium habent *στρέφω* v. Techn. 41. nam illa consonas verbi referunt eodem ordine collocatas, tertium vero sequitur formam nominis *στέρφος*, quod etiam *στρέφος* dicitur v. Techn. 302. *Πελασγούς* qui nominatos esse volunt *καρὰ τὸ πλάζεσθαι*, ipsi errant. *Γέρανοι* sive *γέρηνες* si a gruendo nomen acceperunt, latina appellatio naturae propior est quam graeca. *Ίοχέαιρα* non cum *χαίρω*, ut Lexicographi nostri ajunt, compositum est superante epsilo sed cum *χέω* Proll. 259. — Ad pleonasmum syllabae secundae referuntur quatuor nomina homerica; primum *ἥριος* illud, quod si ab adverbio *ἦρι*, ut in EM. dicitur, derivatum est, epsilo abundat; nam ut a *πρῶι πρῶιος*, sic ibi *ἦρι ἥριος* dicendum erat, sed repudiatum est; alii *aerium* interpretantur ipsumque adverbium *ἦρι* natura dativum esse

putant ex ῥέρι contractum. Idem p. 261, 18. σύνηθες ἴωσι τὸ ε̄ πλεονάζειν, ἥλιος ἡέλιος, δειλινόν δαιελινόν, et Sch. Od. XV. 29. τὴν δειλὴν δαίελον εἴρηκε διὰ τὰ μέτρα. Solis nomen vulgo repetunt παρὰ τὸ εἴλη ἢ εἴλη ἢ τοῖ ἥλιον αὐγὴ Epim. I. 183. et Lex. rhetor. Eust. 1573, 45. quibus convenit aeolicum Γέλα αὐγὴ ἥλιον Hes. unde compositum γελοδυτία ἢ ἡλιοδυσία Hes. Haec reputantibus epsilon nativum videri debet, eta prostheticum, quamvis dissentiente Apollonio qui in ῥέ et ἡέλιος vocalem syllabae secundae pleonasticam nominat Pron. 107. De altero non satis constat utrum antiquius fuerit, homericumne δαίελος an, quod vulgo dicitur δαίλη. Hoc si praeponimus, δαυλινόν auctum videri debet eo genere augmenti quo θάειος²⁾ et θάειον sed ordine inverso; nam in his epsilon diphthongo antecedit, in illo postpositum est. Et in hac diectasis similitudinem incidit etiam homericorum exemplorum quartum: πετῶ πετήσω πετηνόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ποιητικῷ πετεηνόν EM. 666, 39. Epim. I. 335. Κρήτη-ἦν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμὸν Steph. et alia ejusdem coloris contuli in Techn. 188. ³⁾ Ultimam hujus praeae aetatis est Ἀλεγεινός οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω ἀλλὰ παρώνυμον ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλεγεινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ EM. 58, 50. quod omnium quae pro pleonasmō afferuntur speciosissimum est. Vocum popularium una in hac causa producit in EM. 31, 43. αἰέλουρος οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἀντίθεσις παρὰ τὸ αἰόλος καὶ τὴν οὐρανὸν Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, quod apparet contra eos dici qui hoc atticum nomen e trisyllabo dilatatum statuerent, quamquam hoc quoque etymo εἴλω αἰείλω (Techn. 113.) non tam accurate respondet quam latinum *feles*. Quaedam illis inobservata sunt; ἄεμμα, quo Callimachus usus est spiritu

2) Θάειος, Eudaemon in EM. 457, 12. primitivum putat et hinc omisso epsilo altero contractum esse Θεῖος. Sed ut a Τέως gignitur Τέιος, hinc Τεῖος et porro Τήιος, sic a Θεός θείος Θεῖος Θήιος quorum utrumque a poetis extenditur θάειος, quo Proculus utitur in hymnis, et Θεῖος, quo Bion. Idotheam Dionysius Per. 259. Εἰδοθεῖτην appellat.

3) Pro Ἀπλήγιος ἀπροςπέλασιος Hes. rectius ἀπλητος scribi videtur. Cum κληδών κληφών conferri poterat Κλήσιππος Κλησιππος.

leni pro ἄμμα, duoque ab Hesychio et EM. tradita ἀετμός τὸ πνεῦμα et ἄετμα φλόξ ἢ πνεῦμα, utrumque ab eodem verbo ἄω unde ἀτμός, tum ab obsoleto δέλω δεῖλαρ (ut ἴδω εἶδαρ) et δέλεαρ cum verbo δελεάζω, a πῶος πνιία et πυστία. Adjectivum σιυφλός et στυφελός Proll. 141. eodem loco habendum quo quae C. I. §. 1. attigi σιυφλός et σίπαλος etc. His succedunt propria Ἀρπυνῖαι καὶ πλεονασμῷ Ἀρπυνῖαι (hoc accentu) EM. 138, 20. Τελεμισσεῖς, quo Aristophanes in numeris usus est anapaesticis, Βελέμυνα Pans. urbis nomen quae alibi Βέλβινα vocatur Proll. 222 sq. Proximo loco collocanda sunt vocabula quae cum derivatione figuram mutant, ἀλκή, ἄλκαρ, ἀλκίηρ, ἀλαλκεῖν et ἀλέκειν, ἀλέξειν, ὄργυια et ὀρέγειν, quibuscum Buttmanus Lex. I. 47. et 289. Gramm. II. 106. ἄλγος et ἀλέγω confert sed utrum epsilon additum sit an detractum decerni posse negat. Verum ἀλέκειν antiquis ignotum fuisse videtur v. Techn. 57. neque invenitur haec vocalis nisi ante ξ Ἀλεξίς, Ἀλεξίων, quae lenius sonant quam ἐπαλξίς, Ἀλξίων. Idem p. 167. ab ἔπω gradatim ad ἔμπω, hinc ad unitatum ἐνέπω processum esse statuit similiterque p. 314. ἤνεγκα ad praesens ἐγκω revocat, ἐνήνοχα ad auctum ἐνέκω, quod etiam veterum nonnulli adjectivo διηνεκής praestruunt EM. 274, 19. Ἀφελής hic idem ab ἀφελεῖν repetit, Ruhnkenius vero ad Tim. 270. cum φελλός (φελλεύς) compositum putat; at Schol. Arist. Eqq. 954. cum ἀπλοῦς consociat et ab hoc etiam Sopingius ad Hes. s. Ἐπιβλαί illud natum suspicatur, id quod ad significationem maxime convenit, sed analogia non praestatur. Eiusdem modi est Apollonii conjectura de Adv. 554. τῷ ἀκὴν παράκειται τὸ αἰών μετατεθέντος τοῦ ἡ εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, τόνου ἐγγινομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον καθὼ τινὲς ψήθησαν τὸ χρὴν χρεών.

§. 2. Has angustias egressi accedimus ad catalexes mutabiles. Harum aliae generatim comprehendi possunt, aliae non habent definitam aliquam regionem. Primum locum obtinent nomina verbalia in τῆς et τος. Ἐκ τοῦ μητίς γίνεται μητίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μητιέτης EM. 585, 5. Epim. I. 270. ἀπὸ τοῦ μητίτης γέγονεν ἡ κλητικὴ

μητῖτα καὶ μητίετα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ εἰ καὶ σι τοῦ ι Sch. A. Il. I, 508. cf. Parall. 184. Huic um mile est ἀτίετος. Nomen a φελλός sive φελλεύς der duplici modo scribitur, φελλάτης Harp. et φελλεάτης Nubb. 71. hoc ut χοῖρος Χοιρεάτης, ὄνος Ὀνεάτης, Κεδρεᾶτις, λέχος (nisi Pausanias errat) Λεχεάτης. nibus in ετης exeuntibus, quae a verbis non puris or habent, epsilon partim necessarium est ad evitandum cursum asymplocorum ut in εἰρέτης, μεγαλοβρεμένη μέτωρ, partim concinnitatis causa assumitur ἀρχέντι νέτης, ἐρισθενέτης, ἐχέτης, νεφεληγερέτης, πα της, quae poetarum sunt propria et ad hanc unam f adstricta; sed iidem saepe similia dissimiliter conf δέκτης, ἰκτῆρ, μονοδέκτης, δικολέκτης, parque incon sermonis quotidiani, ἰκέτης, καχέκτης, δακετόν, vix ut definiri possit ubi vocalis aut accesserit aut serit. Verum de his deque adjectivis ἄπενκτος ἄπε ἄδερχκτος δυσδέρχκτος etc. dudum dixi quod satis Parall. 433. et 447. Proxima est terminatio ὅς cuius in exemplum Josephus unum profert ἀδελφεός ptum a prioribus; δαφοινεός ὁξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν ὀνομάτων ὁ πλεονασμὸς τοῦ ε φυλάσσει τὴν ἐπὶ ὁξεῖαν, κενεός, ἀδελφεός Herod. ad II. XVIII. 53 τοῦ ἐτός ὁξυτόνου ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε γέγονεν ἐτι ἀπὸ τοῦ κενός κενεός ὁξεῖα τάσει Theogn. Can. Schol. Dion. Gramm. 950, 3. Ἐτός adjectivum hatius est quam νήγατος unde νηγάτεος ortum dicitur νασμῷ τοῦ ε Epim. I. 292. quod approbavi in Tech Quemadmodum haec poeticae et ionicae dictionis ribus continentur⁴⁾ ita etiam ἄργυφος καὶ πλεονασμῷ φεος EM. 137, 36. δαίδαλος δαιδάλεος EM. 261, 50. 101. ad ultimum materialia εἰρίνεος, ἰρίνεος, quae ac sunt p. 246⁵⁾). Ignotos auctores et accentum irrati habet φρενέος δηλονότι φρεῦνος πλεονασμῷ τοῦ ε EM

4) His tenentur etiam syntheta ἀδελφεοκτόνος, δαιδαλέοδμ νεόφρων, κενεαγγήνη.

5) Macroparalecta *funginus*, *porrinus*, *laurinus*, *aesculii* paraschematismo carent.

1. constat vero ἐρινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἐρινεός Choerob. rth. 199. sed ab aliis ad syncopen refertur v. P. I. c. 2. §. 5. 10 loco λοχεός et similia exhibui. Ex femininis primae inclinationis huc referunt Νευρέας ἀπὸ τῆς νευρᾶς πλεονασμῷ τοῦ ε̄ EM. 601, 39. sed quum ad ἀδελφειός et νειός respicimus, dubitatio oboritur ne illud alicubi pro νρεία dictum sit, quod speciem adjectivi habet cum significatione substantiae v. Parall. 354. item ut νηπιέη feminum esse creditur adjectivi νηπίειος, quod genus antietae illustravi p. 360. Euphorio quum Arcadiae urbem ἐδὴν transnominaret Νεδέην Meinek. Anall. 139. diectasis est haud insueta praesertim in propriis. Γενή Calliachus a thematico γένω derivavit eodem intellectu ut νειή, hoc vero EM. 225, 30. recte ducit a neutro γένος et εἶρος ἐρέα, εἶδος ἰδέα. Κεστρέαι εἶδος ἰχθύων Suid. utrasse sumtum est e Schol. Arist. Nubb. 338. οὐχ ὅτε τοῖς τοῖς κεστρεῦσιν αἱ κεστρέαι sed in Comici versu scriptum est κεστρεῶν τεμάχη. Hesychii locus Ὀχή τρώγλη ροφή suspicionem praebet duo, ut saepe, confusa esse vocabula specie similia, ὀχεή et ὀχή nam quod Ruhnkenius afficit Arati exemplum, subtraxerunt Vossius et Buttmannus ὀχή id est τρώγλη in ὀχεή mutantes. Pro accusativo ῥέας Hes. Th. 804. nonnulli Criticorum substituerunt nomine εἴρας. Sed inconcussum perstitit ὄσχη apud Hippocratem saepius scriptum pro ὄσχεα. Celebrior notitia est omnium generis neutri: δένδρεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ Theognost. Can. 127, 19. ὦρον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἀπὸ τοῦ ὦρόν p. 121, 10. quorum illud si ex aetate auctorum estimamus, antiquius est bisyllabo δένδρον, v. Bredov. Dial. Herod. p. 251 sq. alterum desciscit a regula accentuum, quem Technici abundantibus praescribunt⁶⁾. In Hesiodi versu τῇδε γὰρ ἀξυλίη κατεπύθετο κήλεα νηῶν Fr. CXLVII. si ἀξυλίη, ut Schol. ait, τὸ μὴ ξυλισθῆναι significat, silva incaedua describitur in qua ξύλα νήια inopia

6) Nomen plurale tantum τὰ ἄκρα ab inusitato τὸ ἄκρος ductum videtur ut τὰ μέγαρα, quo poetae christiani utuntur, a metaplasto τὸ μέγας.

Lobeck, Pathol.

materiantium putescunt cf. Techn. 294. adn. 10. Neque tamen praetereundum est eundem poetam ligna non κῆλα dicere sed κᾶλα. In transitu non omittemus adjectivum quod EM. 510, 26. ab eadem origine arcessit κῆλα τὰ βέλη παρὰ τὸ καίω, ὅθεν πρὶ κηλέω τουτέστι καυστικῷ πλεονασμῷ τοῦ ε, ubi aliquid excidisse videtur huiusmodi ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθετικὸν κηλός ὁ καυστικός καὶ πλεονασμῷ κηλεός. Bisyllabum, quod Hesychius ξηρόν interpretatur, Chrysippus inseruit Odys. V. 240. pro περίκηλα scribens περὶ κῆλα ἦγον περισσῶς ξηρά, incertum quo accentu. Nam Il. VIII. 217. alii κηλέω jubebant tanquam ab integro κήλειος, alii κηλεῖω tanquam integrum a recto κηλεός, quod κηλειός dici potuit ut ἐρινειός. Οἰνάρεον quomodo cum οἶναρον commutari possit explanavi in Proll. 280. Nominum tritoclitorum unum genus huc applicatur: κενεών περιεκτικόν ἐστι, πλεονασμὸν δὲ ἔχει τοῦ δευτέρου κατὰ τὸ ἀνθεριών, ἀκανθεών, πυλεών, χαραδρεών Schol. Lips. ad Il. V. 284. et Eust. 547, 42. sed idem 224, 3. κενεών ab adjectivo κενεός repetit; neque obstat quod periectica ab adjectivis non derivantur; nam illud speciem modo periectici habet. Quae vere comprehensiva sunt duas terminationes habent, unam solemnem et atticam in ων, alteram minus receptam in εων v. ad Buttm. 422. et hoc epsilon ut in nominibus in εος exeuntibus pro cuiusque mensura modo mutum est modo syllabam efficit, sic etiam in hoc genere; nam χαλκεών apud poetas epicos bisyllabum est sed παρθενεών, ἐσχαρεών, ἀμπελεών sic pronunciantur ut metrum poscit. Verum tempus videtur sermonem ad alias partes orationis transferre. Βλεμεαίνω παρὰ τὸ βρέμω βρεμαίνω τροπῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 199, 45. Illi simillimum est Βρεμεαίνω ἦχῳ Hes. et hujus aperta cum βρέμω βριμαίνω βριμοῦσθαι cognatio; de illo nonnulli dubitant v. Techn. 237. epsilon autem utrique tam fixum est quam verbo μενεαίνω. Quomodo a τεῖχος τειχίζω ducitur, ab ἄνθος ἀνθίζω, sic ab obsoleto κτέρος κτερίζω et hinc κτερεῖζω per parectasin ut μελίζω et μελεῖζω cum adverbio μελεῖστί quod saepe legitur, μελισσί semel. Numeralium mentionem facimus non tam

propter novitium *ἐννεακόσιοι* sive ut nunc dicitur *ἐννεακόσιοι*, quam quia *ἐννήκοντα* receptum est quod ab analogia longius diffuxit quam homericum *ἐννήκοντα*, id enim ex *ἐννέηκοντα* contractum est quod ratio poscit, usus repudiat. Alius adverbii nos admonet Epim. I. 374. *προφρόνως ποιητικῶς προφρονέως πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ὡς ἀποφέως*· tertium et quartum addit EM. 183, 20. *τὸ ἀψεγέως κατασκευάζεται ὥσπερ τὸ ἀποφέως ἀπὸ τοῦ ἀποφοι ἀπόφων¹⁾ τὸ ἐπιρρόημα ἀπόφως καὶ πλεονασμῷ ἀποφέως*· διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως. In principio pro *ἀψεγέως* scribendum est *ἀπογέως*· de diaeresi quod dicit eo pertinet ne quis *ἀποφέως* componat cum *ἀληθέως* vel *ἀψεγέως*. *Πτερέως* incassum fingitur pariter ut cetera adverbii *ἀπτερέως* interpretamenta, de quibus supra in Diss. I. c. I. §. 4. disputatum est. Sed hoc carminum heroicorum scriptores asciverunt pro *ἀπτέρως*, quod metro non minus reluctatur quam alia amphimacra quae modo attuli et *δυσπόνως*, cui Maximus *δυσπονέως* substituit. De genitivis exponam ubi de synthetis dixero: *ἐλεοκόποις λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ* (Lysias) *τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας τοῦ ε̄ παρὰμβληθέντος ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον παρ' Ὀμήρῳ. Μήποτε δὲ παρὰ τὸν ἐλεόν Harpocr. et Moschop. Sched. 51. Causam addit Epim. I. 178: τὰ εἰς ὅς οὐδέτερα συντιθέμενα κατ' ἀρχὴν ἐκβάλλει τὸ σ̄ παθολόγος, σκντοτόμος· διὸ παρὰ τὸ ἔλος ὤφειλεν εἶναι ἐλόθρεπτον, ἀλλ' ἐγένετο πλεονασμός· οὐ γὰρ παρὰ τὴν γενικὴν· οὐ γὰρ εἴωθε γενικὴ συντίθεσθαι. Cum ἐλεόθρεπτος et ἐλεοσέλινον conveniunt ὀρεοσέλινον, ὀρεοτύπος, οὐρεόφοιτος²⁾ et alia cum similibus composita δέλος δελεάρπαξ, σκέλος σκελεαγής, κερεαλκής, στεγέαρχος, ἐντεομῆστωρ Hes. quod cum ἐντεσιμῆστωρ constat ut ὀρεοτύπος cum ὀρεσίτροφος, ἀλγεόθυμος ἀνώδυνος*

7) Notum est Grammaticos adverbia μεσότητος a genitivis numeri pluralis repetere.

8) Pro ὀρεοφύλαξ in Gloss. Casaubonus ad Theophr. Char. c. X. ὀρεοφύλαξ scribi jubet. Ὀροτροφούμενος Niceph. Bryenn. c. IV. 425, 10. T. I. Rhetor. Gr. (omiss. in Thes.) sed paulo post ὀρειτροφούμενος VII. 470, 6. ὀρειγοιτῆν 456, 21.

(scr. *πανώδυνος*) Hes. cum *ἀλγεσίδωρος*, *βελεηφόρος* cum *βελεσσιχαρής*⁹⁾. Eodem modo dilatatum est *Panis* epitheton *ἀρνεοθόινης* Anth. nisi cum *ἀρνειός* cohaeret. *Νηλεόθυμος* et *ηλεόποινος* si cum *ηλής* composita sunt, vocali abundant; nam adjectiva in *ης* exeuntia *ο* simplex accipiunt *ἀληθόμαντις*, *ἀκριβολόγος*, *ἀσελγόκερως*, *ἀσθενόρριξ*, *ἐντελόμευτος*, *εὐσεβόφρων*, *περιφερόγραμμος*, *πληροσέληνος*, *ὕγιοποιεῖν* etc. sed nihil impedit quominus cum *ηλής* conjunctum putetur. Adjectivorum secundae declinationis unum *αἰσχρός* Manetho quater epsilon suffulsi *αἰσχροσκερδής*, *αἰσχροέμυθος*, *αἰσχροεργῶν*, *αἰσχροέφημος*, quibus editores substituunt aequae ignota *αἰσχρο* — vel quod longe praestat *αἰσχρο* —. Substantiva ejusdem ordinis perlustrantes duo deprehendimus metallorum principalium nomina quae in synthesis metri causa epsilon asciscunt *χαλκοσώφραξ*, *χρυσεοσάνδαλος*. Haec tamen Hermannus ad Phoen. 222. cum *χάλκεος*, *χρύσεος* composita esse statuit, quo pleonasmus amovetur sed insolentiae nota non tollitur; Graeci enim fingendis hujusmodi adjectivis substantiva adhibent *σιδηρόνωτος*, *λινόπεπλος*, *ξύλόπους*, *τριχόφυλλος*, *ἐλεφαντόκωπος*, *λιθόγληνος*, *πορφυρόκαυλος*, *κηρόχρους*¹⁰⁾, *ῥοδόχρους* non *ῥοδοέχρους*, quod poeta christianus importavit, nec *ῥοδινόχρους*, cui similia nonnulla apud scriptores vulgares leguntur *βυβλινοπέδιλος*, *πιννινότριχος*, *κιτρινόχρους*, *κιτρινοειδής*, *πρασινοειδής*, *κοκκινοβαφής*, antiquiores vero se adstringunt adjectivis quorum neutra substantive dicuntur ut *τὸ ἴρινον* unguenti nomen unde Philoxenus dithyramborum scriptor *ἱρινόμικτος* composuit, *ἰακινθινοβαφής* et *ὕσινοβαφής* Xenoph. *μηλινοειδής* Theophr. quo non

9) Pro *θρασομάχης* Find. metri causa correctum est *θρασυμήνης*, pro *γελγοπωλεῖν* Hes. *γελγοπωλεῖν*, nec sana videntur *τελέαχος* et *τελεαρχία* apud Plutarch. ubi neque *ταγματάρχος* significatur neque *τελωνάρχης* sed viocurus vel vici magister. *Νεικεογεννητής* vel ut Karstenius scripsit *νικεογεννητής* legitur in obscuris Empedoclis versibus 135. (334.)

10) Sic etiam Latini Germanique *auricomus*, *aeripes*, *goldhaertig*, *erzhufig*. Lineam transit *λαϊνόχειρ* *σκληρόχειρ* Hes.

nali simile significatur sed quod melini speciem habet¹¹⁾ it *κυπρινέλαιον* dicitur pro *κύπρινον ἔλαιον*¹²⁾). Itaque ere persuasum est *χαλκεοθάραξ* non aliter compositum esse quam *χαλκοθάραξ*. Sed a substantivis in altera syn-
 hetī parte collocatis hunc pleonasmum abjudicamus, nam *παγγάλλεος*, *παγγρύσεος* ex adjectivis conflata sunt; *πενίης* *ἁγάλλεος οὐδός* in Luciani Epigr. expressum quidem est ex homerico *χάλλεος οὐδός* sed intellectu facete mutato sic ut non *χαλκός* significetur sed *χαλκοῦς*. *Εὐτείχεος*, quod multo antiquius est quam *εὐτειχος*, Grammatici e genitivo natum ferunt, sed justius paraschematismi nomen accipit ut *ἀνειδέος* et similiter finita quae in Parall. 245. tractavi.

§. 3. Ad pleonasmos, qui in declinatu existere dicuntur, transire paranti pauca praemittenda sunt de pronomībus: ἡ *τεῖν ἀντωνυμία* *θωρικὴ οὔσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε̄ ἐξηγέσθῃ*, ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόπος Sch. A. II. XI. 201. Hoc tamen in Epim. I. 409. a parectasi ad aliud genus pleonasmī transfertur, cui proprium est nomen parenthesis; ἡ *τοί ἀντωνυμία* *γίνεται παρὰ Δωριεῦσι τίν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ τείν καὶ διαλύσει τεῖν*, sed monosyllabum illud non legitur. Ejusdem pronomīnis casum secundum *τεοῖο* et Homeri interpretes improbant ad II. VIII. 28. et Apollonius Synt. II. 21, 164. v. Buttmann. Gramm. I. 288. adnot. Quaestio est de pronomine personae tertiae: *τὸ σφέας πότερον κατὰ πλεονασμὸν ἔστι τοῦ ε̄ ἢ τὸ σφᾶς κατὰ συναίρεσιν; καὶ λέγομεν ὅτι κατὰ πλεονασμὸν. Καθόλου γὰρ ἐν πληθυντικοῖς ἔ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ ἐνδεῖ συλλαβῆς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ὅλον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφίν, ἡμᾶς*

11) In Diosc. Mat. V. 97. pro *μηλοειδῆς τῷ χρώματι* Sprengelius cum Sarac. scripsit *μηλινοειδῆς*, quae necessaria esset correctio nisi additum esset *τῷ χρώματι*.

12) Sic alia oleorum genera ab antiquis appellantur *έλαιον δάφνινον* τὸ ἀπ' τῶν *δαφνίδων*, aliud *κνίκινον* sive *κνήκινον*, aliud *μύρσινον*, sed a recentioribus *δαφνέλαιον*, *κνικέλαιον*, *μυρσινέλαιον*, *πισσέλαιον*.

ἡμᾶς σφᾶς Epim. I. 385. et Gud. 517, 10. Hoc contractum esse, σφέας nativum in Diss. II. P. I. c. 2. §. 2. dictum est. Haud dissimilis est causa pronominis interrogativi: τοῦ τέοισι πειστικοῦ ἀναφορικὸν τὸ δέοισι ἀπὸ τοῦ ὅτοισι πλεονασμῷ τοῦ ε̄ Sch. II. XV. 491. alii diaeresin dicunt τῷ ὅτεω ὡς Πηνέλεψ· τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτεω διηρέσθη ὡς τὸ ὅτον ὅτεο Sch. Od. II. 114. alii ab aeolico τίος hoc est τίς ionice atticeque declinatum esse τέω, τέων etc. EM. 773, 34. Quomodo poetae pronomen relativum dilataverint ἧς et τέων dicentes pro ἧς et ὧν in primo capite expositum est. Τοντέοισι, quod Eustathius 1028, 44. non satis apte cum ὁτέοισι componit, et huic consentanea τουτέων, αὐτέων ad Buttm. 336. adnotata idiomata sunt scriptorum ionicorum, ad quae non devertimus. Sed afferuntur etiam nominum in singulis fere casibus decrementa. Primum genitivi ὧς-περ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τριάκων τριάκοπος τριακόντεος κατὰ πλεονασμόν. Περὶ παθῶν EM. 765, 34. Hoc viri nomen est a Grammaticis in alia causa enotatum v. Proll. 316. et Add. Dativum idem memorat 361, 21. ἐπὶ λαῖϊ — λᾶς λαός λαῖ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ λαεῖ. Sed hoc diverticulo nihil utimur. Etenim primitivum λᾶς dupliciter declinari potuit τοῦ λᾶος, τῷ λᾶϊ, quibus praevaluerunt contracta λᾶος, λᾶϊ, et vero etiam per epsilon τοῦ λάεος, λάεϊ ad modum quatuor neutrorum in as exeuntium κῶας, οὗδας etc. cujus declinationis unum illud superest ab EM. memoriae traditum. Alium dativum hoc modo auctum praebet Maximus v. 438. φῶρ ἐπὶ φώρεϊ κύρσει fur in furem incidet. Eadem vocali abundare videtur accusativus participii ξυνὸς Ἐννάλιος τόν τε κτανέοντα κατέκτα. Hunc alii futuri esse volunt, alii praesentis commenticii v. ad Buttm. 45. aptissimus vero est aoristus ut in Anth. XIV. 32. et 33. τὸν κτείναντα κατέκτα, neque non veri simile est poetam epicum quum κτανών versui aptare non possent, substituisse κτανέων. Ἀχειρέες cancro- rum epitheton in Batrach. si accentum in antepenultima haberet, pro ἄχειρες positum dicerem intercedente epsilo; paroxytonon ad ἀχειρής referre cogimur adhuc quidem in-

cognitum¹³⁾ et dissimile ceteris cum hoc substantivo compositis, quorum nullum in $\overline{\eta\varsigma}$ exit nisi correpta diphthongo ($\epsilon\upsilon\chi\epsilon\rho\acute{\eta}\varsigma$, $\delta\upsilon\varsigma\chi\epsilon\rho\acute{\eta}\varsigma$) sed fieri potest ut poeta illud extra ordinem introduxerit sicut accusativi $\kappa\alpha\theta\upsilon\pi\acute{\nu}\epsilon\alpha$, $\epsilon\pi\alpha\rho\omega\gamma\acute{\epsilon}\alpha$, $\pi\alpha\pi\alpha\kappa\alpha\rho\pi\acute{\epsilon}\alpha$, $\pi\omicron\lambda\upsilon\tau\epsilon\chi\eta\acute{\epsilon}\alpha$ nullum juxta se casum habent. **Magna** quidem est copia adjectivorum quae promiscue in $\omicron\varsigma$ et $\overline{\eta\varsigma}$ terminantur: $\delta\acute{\upsilon}\varsigma\epsilon\rho\gamma\omicron\varsigma$ $\delta\upsilon\varsigma\epsilon\rho\gamma\acute{\eta}\varsigma$, $\epsilon\ddot{\upsilon}\eta\chi\omicron\varsigma$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\eta\chi\acute{\eta}\varsigma$, $\iota\sigma\acute{\omicron}\pi\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\iota\sigma\omicron\pi\alpha\lambda\acute{\eta}\varsigma$, $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\pi\lambda\alpha\omicron\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\pi\lambda\alpha\eta\acute{\varsigma}$ etc. sed quae-ritur an non aliqua eorum, quae vulgo secundam sequuntur declinationem, metri causa in certis demum casibus tracta sint ad tertiam, qualia ad Aj. p. 294. attuli, $\pi\alpha\lambda\iota\tau\rho\pi\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma$ pro $\pi\alpha\lambda\iota\tau\rho\omicron\pi\omicron\iota$ Nic. $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\acute{\nu}\epsilon\omicron\varsigma$ pro $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\acute{\nu}\omicron\upsilon$ Hom. cujus primam positionem $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\acute{\nu}\eta\varsigma$ Eustathius inusitatam esse dicit et certe praeter genus neutrum a metro heroico excluditur. Sed maxima difficultas consistit in genitivis numeri pluralis. Pro $\pi\omicron\lambda\upsilon\phi\theta\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega\upsilon$ $\alpha\acute{\nu}\theta\rho\omega\pi\omega\upsilon$ in Empedoclis versu, quem l. c. indicavi, G. Dindorfius in Thes. $\pi\omicron\lambda\upsilon\sigma\pi\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\upsilon$ reponi jubet, Bekkerus vero $\pi\omicron\lambda\upsilon\phi\theta\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\upsilon$ apud Sextum scripsit, etsi hoc non magis legimus quam alia cum verbo $\phi\theta\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ sic composita. Et obstant $\epsilon\mu\phi\theta\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega\upsilon$ $\alpha\acute{\iota}\zeta\eta\omega\upsilon$ Nic. $\acute{\alpha}\mu\eta\chi\alpha\acute{\nu}\epsilon\omega\upsilon$ $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\acute{\omega}\nu\omega\upsilon$ H. H. in Merc. 447. de quibus hoc modo dubitavi utrum exempla aominativorum his congruentium in $\overline{\eta\varsigma}$ casu interciderint an poetae epsilon, quod terminationem genitivorum primae et tertiae declinationis praecedere solet, transtulerint ad secundam, quo modo iidem adverbium $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\acute{\nu}\epsilon\omicron\varsigma$ et alia supra dictorum ad usum suum accommodasse videntur. Eodem sive metaplasmo sive pleonasmo verbum Hesiodium $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\omicron\acute{\nu}\epsilon\omega\upsilon$ $\epsilon\pi\iota\lambda\acute{\eta}\theta\epsilon\tau\alpha\iota$ excusavi ad Buttm. 339. apposito Pindari loco $\tau\acute{\omicron}$ $\tau\upsilon\chi\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\omicron\acute{\nu}\epsilon\omega\upsilon$ id est $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\acute{\omicron}\nu\omega\upsilon$. Id vero Dindorfius in Thes. in $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\omicron\acute{\nu}\epsilon\omega\upsilon$ mutat et utrumque genitivum a substantivo $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\omicron\acute{\nu}\eta$ repetit quod in Adn. ad Schol. Arist. Nubb. 790. pro $\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\omicron\acute{\nu}\eta$ dictum ait ut $\epsilon\upsilon\phi\rho\omicron\acute{\nu}\eta$ pro $\epsilon\upsilon\phi\rho\omicron\acute{\nu}\eta$ et $\epsilon\pi\iota\lambda\eta\sigma\mu\omicron\acute{\nu}\eta$, cui tacite paroxytonon substituit, pro $\epsilon\pi\iota\lambda\eta\sigma\mu\omicron\acute{\nu}\eta$. Verum non

13) Pro $\acute{\chi}\epsilon\iota\rho\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}\chi\rho\epsilon\acute{\iota}\omicron\upsilon$ Hes. scribendum videtur $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\acute{\epsilon}\varsigma$ a nominativo $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\acute{\eta}\varsigma$.

ἐπιλησμονή solum accentum in ultima habet sed omnia huius generis πεισμονή, πλησμονή etc. v. ad Buttm. 405. Εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum esse substantive non satis probatur Hesychii glossa Εὐφρόνη ἡ νύξ καὶ εὐφροσύνη, nam utrumque esse potest noctis epitheton *placidam* significans sicut mulierum nomina propria Εὐφρόνη et Σωφρόνη natura adjectiva sunt ut masculina Εὐφρων, Σώφρων. Tertium est Ἀφρόνη ἡ ἀφροσύνη Anecd. Bekk. 472. quod si apud glossarum scriptores legeretur, testimonii vim qualemcunque haberet, sed parum veri simile est vocem ab usu remotissimam in synagoge λέξεων χρησίμων, ut libellus ille inscribitur, propositam esse. Itaque correxi Ἀφροδίτη ἡ ἀφροσύνη, non sine ratione, ut Schneidewino videbatur ad Poett. Lyr. 83, 17. sed veteres etymologos sequutus: Ἀφροδίτη τινὲς παρὰ τὴν ἀφροσύνην EM. 779, 11. Epim. I. 37. et Eust. 414, 13. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πητορικῇ (II. 23. p. 1400. b.) λέγει ὅτι Ἀφροδίτη οὕτως ὀνομάζεται ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης¹⁴). Εὐριπίδης τὴν Ἀφροδίτην ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονος τοὺς ἐρῶντας ποιεῖν J. Lyd. de Mens. p. 88. Verum hactenus evagari satis fuerit. Genitivum substantivi epsilo auctum γεροντέων affert Herodianus in EM. loco antea indicato et copiosius enarrat p. 227, 4. γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ γεροντέων (οὐχ ὡς) ναυτῶν καὶ ναυτέων. Τοῦτο διαίρεσις ἐστὶ καὶ οὐ πλεονασμός· ὁ γὰρ τόνος διελέγχει· εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμός καὶ οὐ διαίρεσις, ubi interposui οὐχ ὡς. Pro ἀρνών II. III. 273. nonnulli ἀρνέων scripserunt sed reprehenduntur ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ἐς ληγόντων οὐ γίνονται τοιαῦτα διαίρεσις ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ¹⁵). De dativis nominum ge-

14) In versu quem Aristides Or. II. 13. orationi intexuit οὐχ ἢ ζεῦξαι τὰς βοῦς εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Dindorfius p. 20. θεὰ ejecit, sed ea esse Homeri verba εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη monui in Aglaoph. 873. adn. b.

15) Πισσέων, πυρέων, χιλιάδων. cetera Dindorfius de Dial. Herod. XIII. b. XIV. a. et Bredovius 235. et 253. ab Herodoto abjudicant, neque ego sane pro exploratis habui sed indicanda putavi quia non solum librarii in hac scriptura saepius conspirant quam ut fortuito labi videantur, sed etiam Grammatici ejus mentionem injiciunt.

neris neutrius huc adnumerantur *δεπάεσαι πλεονασμῷ τοῦ ε* Schol. BL. ad II. I. 471. *θύεσαι καὶ πλεονασμῷ θυέεσαι* cod. Voss. EM. 457, 27. hisque et similibus *τεράεσαι, φαέεσαι, τεκέεσαι* Nicander accommodavit nomen diversi generis *ῥαγέεσαι* alpha correpto Al. 184. nisi *ῥάγεσαι* scripsit v. Techn. 291. et 293. Cynegeticorum scriptor I. 432. *ἄλωπεκέεσαι*. In ejusdem Nicandri Fr. IX. (Athen. II. 61. A.) pro *ὕδατεσσιν ἀεινάεσαι* recepta est codd. scriptura *ἀειναέεσαι*, quo si ille usus est, maluit epsilon interijicere quam alpha adjectivi *ἀειναῆς* producere, quod fit in *ἄλιαῆς* et quibusdam similibus. *Κατωρυχέεσαι* Homerus non a *κατώρηξ* derivasse videtur sed a *κατωρυχῆς* quamvis ignoto nobis; sic idem *εὐστρεφέεσαι*, Pindarus Pyth. II. 62. *μεγαλοκευθέεσαι*, Theocritus XXVI. 30. *εὐαγέεσαι*, Nonnus XL. 385. *εὐφαέεσαι*, Orph. Arg. 5. *πολυσπερέεσαι*, Anth. VII. 363. *ἐγγενέεσαι*. *Λύεσαι* Aeolibus tribuit Eustathius 802, 28.

§. 4. Quod Hesiodus *ἐθύνεον* dixit pro *ἔθυνον*, non pleonasmus est ut Epim. I. 55. suspicatur sed enallage declinationis, cujus exempla ex omni genere verborum liquidorum congregavi in Rhematico. Speciosius hic proponuntur duo verba pura primitivi generis, in quibus epsilon vocali *ω* praemissum esse dicitur: *τὸ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὁποῖον καὶ τὸ μεμνέωτο, οὐ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ „οὐδαμῶς μεμνῶμεθα“* Eust. 1332, 19. De hoc amplius Schol. II. XXIII. 361. *μεμνέωτο σὺν τῷ ω ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος εἶναι* et EM. 578, 54. *μεμνέωτο προπαροξύνεται ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο ἀνξήσει τοῦ ο εἰς ω¹⁶*). *Ἐνοφῶν δὲ μεμνῶτο ἄνευ τοῦ ε, Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η̄ προσκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ θεωρικώτερον διὰ τῆς αῑ μεμναίατο. Χρεώμενος χρέωνται ἐχρέωντο* et his consentanea *κτέωνται ἐκτέωντο* vix unquam leguntur apud Herodotum quin codices *χρεώμενος, κτέονται*

16) Sic Eusth. 1873, 9. *κτείνωμι κατ' ἑκασίαν ἐκ τοῦ κτείνωμι*, quomodo etiam *δῶη, γνῶη, ἀλφῆ* explicantur 968, 63. et *ὑποσιγάχυντο*, quod olim legebatur pro *ὑποσταχύουτο* Od. XII. 218.

etc. praebeant, quae sola probat Bredovius de Dial. Herod. 385 sq. Indubia vero sunt homerica *χρεώμενος* et *μεμνῆτο*, cujus causa duplex redditur: ἢ ἐκ τοῦ μεμνέσ-
το γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ οἱ ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῆτο ἐπανα-
θέντος τοῦ εἰ Eust. 1305, 46. Illud qui amplexi sunt, hunc
optativum praesentis *μεμνέομαι* esse putaverunt, quo etiam
Sylburgius ad Clenard. 548. utitur sed teste nullo adjutus.
Idcirco pleonasmus praefertur; qui quum scriptoribus at-
ticis parum conveniat, sequitur *μεμνῆτο* non ex *μεμνέομαι*
contractum sed optativo praesentis *μνῆτο* assimilatum esse,
atque hujus optativi *μεμνῆτο* scripturam priscam et anti-
quam *μεμνοῖτο* suspicabar forte casuque remansisse in Co-
mici loco Techn. 127. Nam a *μέμνημαι* non ut Buttmannus
visum Gramm. I. 429. *μεμνη* — *οἶμην* proficisci potuit sed
μεμνη — *ἴμην* sive *μεμνήμην*, quod in II. XXIV. 743.
scriptum est, et *μεμνήτο*, quod Elmslejus ad Heracl. 283.
Xenophonti restitutum voluit. Cum *κέκλημα* *κεκλήμην*
Theodosius in Can. 1033, 18. componit *δέδμη* *δεδήμην*,
quem optativum affert Hesychius *δεδήσθαι* *δεδεμένοι* *εἶπην*.
Ad praesens *μνέομαι* redeuntibus licuit *μεμναίμην* fingere
ut *φαίμην*, quod quum Grammaticus *δορικώτερον* esse dicit,
hoc voluisse videtur Pindarum *μεμναίμην* scripsisse pro
μεμνήμην sicut Aeoles *θναίσκω* usurpasse traduntur pro
*θνήσκω*¹⁷⁾. Verum hoc missum facio. Quod Aristarchus
in II. XIV. 235. scripsit *ἰδέω κε χάριν* et *ὄφρα ἰδέω ὅσους*
καὶ οὔτινες ἄνδρες εἰσὶ Od. XVI. 236. significatio ostendit
conjunctivum esse perfecti *εἰδῶ* ad simplicitatem thematici
ἴδω redactum cf. Hofmann. Quaest. Hom. II. 108 sq. In
pluralibus *κτέωμεν*, *στέωμεν*, *φθέωμεν*, *φθέωσι* constat
epsilon locum obtinere primitivi alpha. Sed *θανέωμεν*
Quint. X. 42. tum ob alias causas in suspicionem venit
v. Spitzner. Observ. 233. tum quia repugnat homericis
θάνωμεν, *φύγωμεν*, quare mutatum est. *Γεμέωσι*, quod
Herodianus pleonasmī causa enotavit (v. ad Buttm. p. 338.)

17) Nullam auctoritatem affert confusa adnotatio in Cram. T. IV. 205. *οἱ Αἰολεῖς τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τῆς εἰ ἐκχέρονται τύφεια, τίσεια — πεποιέμην, μεμνέμην, τιθείμην.*

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσι EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae aetro concessa ut θερέω, qua causa remota Homerus λαῶμεν dicit et πειρηθῶμεν, non ut Herodotus solet et scriptores dorici μιχθέωσι, αἰρεθέωσι, τμαθέωντι etc. Ac ne Empedocles quidem εὔτε ἀποκριθέωσι scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed ἀποκρινθῶσι. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: τὸ ἀφέη συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1077, 7. παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ παρτήστων EM. 427, 3. Epim. I. 183. τέθνηκα τέθναα τεθναῶς τεθναῶς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεῶς Theogn. Can. 152, 2. mod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. τὸ νεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilon principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum εἰ abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: Ἰδέειν ἀόριστος δεύτερος καὶ ἑλλων· οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς εἰν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε̄ θανεῖν θανέειν EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmī nomen fluxum et ambiguum pressius definit Ichol. Hes. Scut. 231. μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν, eodemque modo designat πραθέειν et πιέειν ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quod θέειν et Κλέεια continentur v. Techn. 188. Nomine tenuis discrepat Herodianus, φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμματα τοῦ κυρίως ἀορίστου εἰώθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προθέειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ιδέειν Choerob. Can. 54, 29. ubi quod additur εἰπέειν, εὔρέειν, ἐλθέειν non licet, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam nec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. L. ad II. III. 236. τὸ ιδέειν οὐκ ἐντελές ἐστιν ἀλλ' ἀπὸ οὗ ιδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ ὑφρανεῖν. Οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περιπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ ἐνεστώτες, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

Constat vero verborum circumflexorum praesens et futurum liquidorum paroxytonum contractione perispomenon fieri, infinitivos vero aoristorum hunc habere genuinum et domesticum accentum, unde sequitur *εὐφρανέειν* a pleonasmo non minus longe abesse quam *λαλέειν*, aoristis vero vocalem insinuatam esse, quae quia diphthongo finali affinis est, ideo non pleonasmo adscribitur sed dialysi, quorum discrimen Herodianus exponit eo loco quo de *γεροντίων* disserit. — Syllabae *οι* praefixum epsilon nonnulli sibi reperire visi sunt in optativo verbi *μάχομαι* — *μαχείοντο μάχοιντο πλεονασμός ἐστι τοῦ ε* Schol. B. ad Il. I. 344. *μαχείτο ἀντὶ τοῦ μάχοιτο οὐ κατὰ διαίρεσιν ἀλλὰ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ε* Schol. A. ad I. 273. sed haec potius ad praesens circumflexum referri oportet, cujus participium est *μαχεόμενος κατὰ διαίρεσιν* Epim. I. 282.¹⁸) In Phocyl. Nuth. 145. *ἀπὸ τῶν ἰδίων φαγέοις βίοντον*, plerique codd. *φάγοις* praebeant, unus *ἄγοις*, quod Bergkiius metro accommodavit *διάγοις* scribens. *Ἀνακρινέοις* in epigrammate Sophronii Anth. IX. 787. eodem vitio contactum est quo *διακρινέωσι* olim vulgatum Il. II. 475. Epsili postpositivi exemplum affert Sch. A. ad Il. XIV. 241. *ἐπισχοῖες οὕτω τὴν γραφὴν παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ λέγει ἀπὸ τοῦ ἐπίσχοις πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ε ἢ συστολὴν τοῦ ἐπισχοῖες* sed hoc ipsum nonnulli veterum Criticorum receperunt et approbarunt nostri. Quemadmodum scriptores de vulgo et saepius etiam librarii vulgi contagione corrupti verbo *ιέναι* vocalem debitam detraxerunt sic haud raro addita est *verbi* *ιέναι* inclinamentis iis quibus minime convenit; *διεξίεμω* Scymn. Per. 470. quod Meinekiius sustulit, *εἰσιέτω* Julian. Oratt. Fragm. 301. C. pro quo p. 304. rectius scribitur *ἐξίτω* et *προσίτω*, et quae scriptoribus ipsis imputanda videntur: *συνίετε* *convenitis* Tatian. c. Graec. c. XXIV. *εἰσιέτωσαν* Synes. de Febr. p. 36. p. 56. et saepius, alia-

18) De hoc et aliis verbis barytonis in conjugationem circumflexum transeuntibus nuper perquisitus disputavit Bredovius *Dial. Her.* 362—372. Sed quod p. 364. de infinitivo *μλεσθαι* deque meo errore scripsit, utique non erat scripturus si forte legisset quae in *Techn.* 112. de ea re adnotata sunt.

que quae ad Phryn. p. 16. prolata sunt. His simile vitium *ἰδεδίδεσαν* jam supra notavi.

§. 5. Sequitur diphthongus *ει*. Ἀρή ἡ ἀπειλή καὶ ἰατὰ ἐπένθεσιν τῆς *ει* ἀρειή Eust. p. 539, 18. p. 1114, 8. καὶ diversa sententia proponitur in EM. 139, 24. Epim. 177, 4. ἀρειή ἡ ἐν πολέμῳ ἀπειλή παρὰ τὴν Ἀρειῶς γενικὴν ἰδέα καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ *ι* ἀρειά, et indidem etiam *ἡτήρεια* ductum esse vult. Huic accentus reclamat, nec satis convenit significatio bellicosi, quare huc potius concedimus ἀρειή ab ἀρά propagatum esse manente accentu *πνευρή* *νευρειή*, quanquam hoc et cetera in *εἰα* oxytona substantiam significant, non actionem ut ἀρειά, quod Heroianus EM. l. c. ideo παράλογον vocat v. Parall. 354. et Hesychius Ὀρμειαὶ ὁρμαὶ non sic scripsisse videtur sed ὀρμιαί. A barytonis proficiscuntur barytona γαλήνη γαλήρεια, ἄλλή ἀλεία (ἄλεια) ἡ πορεία Hes. Ζέλη Ζέλεια, Βέροια Βερούεια, aliaque urbium nomina, quae Ethnographus alibi aliter existimat Ψυττάλεια κατὰ συναλοιφήν Ψυττάλη ὡς Ἀγάμη, Μαντίνη etc. v. Proll. 43 sq. Masculini nominis paragoge unica est; censores enim romanos Dio Cassius saepe communi nomine ταμίας appellat sed saepius ταμειάς collegasque συνταμειάς, cui semel modo L. XLVIII. 21. codex Medic. ταμίας substituit. His adjungo paronyma in *ειον* et *ειος* exeuntia. Illorum pars maxima a primitivis aut significatione discrepat ut φύλλον φυλλεῖον, aut terminatione δαῦκος οἱ δὲ δάυκειον καλοῦσι Diosc. Mat. III. 76. (85.) πτόρθος πτορθεῖον, ἱαμβος ἱαμβεῖον, aut utroque συμρνεῖον ἐμπερὲς σμύρνη Schol. Ther. 848. γένος ἡ σιαγών, γένειον δὲ αἱ τρίχες Schol. Hec. 283. ¹⁹⁾

19) Sic etiam EM. 226, 2. Sed in Nonn. IV. 360. ὄφεις — δακῶν χειροποιῶσι γενείοις et aliis in locis pro γένος positum est, quod distinguit Galenus de Musc. Dissect. p. 931. T. XVIII. P. I. ἀπὸ τῆς γέννος ἄρας ἵνα πέρ ἐστι τὸ καλούμενον γένειον. Etiam φυλλεῖον non omnes consentiunt idem valere ac φύλλον sed Theognostus Can. 128, 18. φυλλεῖον τῶν λαχάνων τὸ ἔωλον καὶ φαῦλον et Schol. Arist. Ach. 476 φυλλεῖα τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. Nihil vero differt inter δόρπον et δορπεῖον. Πρόσωπα Ἀττικοί, προσωπεῖα Ἕλληνες Moer. hi proprie loquenti, illi figurate.

χέλυσ χέλειον et alia v. Parall. 323. Ea omnia a pleonasmī suspicionē pariter remota sunt. Sed haec facilius se insinuat si neque genus mutatur neque intellectus ut *ἔχιν* vulgare herbae nomen et *ἐχίειον* a Nicandro assumptum. Attamen id quoque paragoga potius quam pleonasmo effectum esse statuerim; nam directe ab *ἔχιν* derivari potuit *ἐχίειον* etiamsi *ἔχιν* nunquam in usum receptum fuerit. Ab *ἥρως* plerique *ἥρωϊον* formarunt, alii, quia temenica pleraque in *ειον* exeunt *ἥρωειον* Hes. ut *Λητώεια* solemnia, *Ὀλύμπιον* *Ὀλυμπιῖον* et all. v. ad Phr. 369. *Θέατρον* et *Θεατρεῖον* Suid. sed pro *Ἰατρὰ μισθοὶ Θεραπειῆς* Hes. Bielius duce Cyrillo posuit *ιατρεῖα*. De dativo *κεγχρείας* Arat. 986. non constat utrum nominativum habeat *κέγχρειαν* an *κέγχρειος*, quorum neutrum legitur. Si masculinum esse statuimus, cum primitivo *κέγχρος* ita comparatum est ut *ὀλμειός* in Schol. Arist. Vesp. 238. cum *ὄλμος*, sed differt accentu. Verum hoc loco veteres itineris nostri comites, qui aliquantisper abstiterunt, rursus se offerunt: *Ἄρνεϊος* — *Ἡρωδιανός φησι πλεονάζειν τὴν εἰ καὶ γίνεται ἄρνης ἄρνεϊός ὡς ἄμνός ἄμνεϊός, ἄγνοωὶν ὅτι ἄμνιος σημαίνει τὸν ἄμνόν καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνεται ὡς παρ' Ἑρμιππῶ „τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἄμνιον ἔχειν δοκεῖς.“* (Meinek. I. 381.) qui locus in neutram partem valet; nam *ἄμνιον* haud dubie est genitivus deminutivi *ἄμνιον*, masculinum autem *ἄμνεϊός* et *ἄμνιος* non legitur. Et *ἄρνεϊός* quoque dubitari potest utrum a recto *ὁ ἄρνης* ortum sit, cuius nullum habemus sponsorem sat gravem (nam in Poll. VII. 184. *εἵποις ἂν ἄρνόν ὃς καὶ ἄρην* Bekkerus reposuit *ἄρνεϊόν*) an, ut genitivus atticus *τῆς πυκνός*, ex stirpe ineffabili unde obliqui casus *τοῦ ἄρνης* etc. Quod Choeroboscus Orth. 168, 25. et 174, 18. huic adjungit *ἀδελφειός* et femininum *ἀδελφειή*, non ab *ἀδελφός* proficiscitur sed ab *ἀδελφεός*, quaeque Eustathius p. 43, 34. et 403, 41. huc applicat *ἄφνεϊός*, *Σπερχειός*, *Ἀλφειός*, nullam cum his similitudinem habent praeter accentus et terminationis in *εος* et *ειος*. Adjectivum *θαμείος*, unde Epim. I. 101, 15. *θαμειός* natum dicit, non legitur; *ἀβελτέρειος*, quod Grammatici soli attestantur, non constat idemne va-

leat quod ἀβέλτερος, an paragogi significationem habeat ut ἡμετέρειος, quod veteres possessivum vocant; sed κυανοπρώειος sive κυανοπρώειρος recte pleonasmo assignatur Parall. 214. et 322 sq. et φατειός Arcad. 44. Schol. Hes. Sc. 143.²⁰) — Θαλπνός et Θαλπεινός diversas origines habent, illud a θάλπω ut τερπνός, hoc a neutro θάλπος ut ἀλγεινός. Nomen tertiae declinationis suppeditat Orion. 119, 18. ὄναρ καὶ πλεονασμῷ τῆς εἰ ὄνειαρ, quod Callimachus usurpavit vel pleonasmi affectatione vel quia, ut plerique Grammaticorum, etymon esse putavit ὄνω, unde ὄνειαρ derivari potuit ut ab ἀλῶ ἄλειαρ. Verba praesentis temporis nonnunquam epenthesei diphthongi amplificata esse documento sunt quae in Techn. 92. et 195. protuli θαλακείω (nisi θαλπέω in usu fuit) participiumque θερειόμενος v. ad Buttm. 303. Futurum τεξείεσθαι Arat. 124. Buttmannus suspicatur τέξεσθαι scribendum esse, nec satis auctoritatis habet Moschopolus qui θανμασεῖω pro θανμάσῃ dici affirmat. Ήϊδει ὡς οἶμαι πλεονασμός ἐστι τῆς εἰ ὡς ἐξῆς ἐξείης EM. 419, 56. alii prothesi auctum dicunt v. Diss. I. c. III. §. 1. De verbo illo dixerunt alii quantum satis. Adverbium etiam in Schol. BL. ad Il. I. 448. EM. 348, 10. cum ἀδελφείος confertur tanquam ejusdem pleonasmi consors, sed Theognostus Can. 163, 5. homericam formam unitatae antecessisse censet neque adeo dictu arduum est fuisse nomen priscum ἐξεία idem significans quod συνέχεια atque hujus genitivum in adverbium abiisse ut ἐπιπολῆς, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, et hinc contracta esse quae consuetudo recepit, ἐξῆς, ἐρεξῆς, καθεξῆς²¹). Verborum ἀγείρω, ἐγείρω et ὀφείλω thema nativum aoristus secundus repraesentat, quo tempore caret ἐρείδω sed a Buttmanno Lexil. I. 112.

20) Pro ἀργιβόειος, quod est Euboeae epitheton semel lectum Aelian. H. Ann. XII. 36. codd. praebent ἀργίβοιος parasyntheton ut μυριόβοιος, ἀλφεισίβοια Parall. 465. ἐπιαβόειος vero et πουλυβόεια cum βοεία composita sunt. Cum κατάβορρος καταβόρειος, πρόσβορρος πρόσβρειος Parall. 220. conferri debent σιερρός σιερρός, πελλός πελιός nam in his quoque derivatio tollit diplasiasmum. Vitiosum προςβορώτατος Strab. XI. 528. Kramerus corrigere neglexit.

21) Adjectivum afferre videtur Hesychius Ἐξεία τὰ ἐξῆς.

eodem loco censetur. Diphthongum $\overline{\epsilon\nu}$, quae a similitudine simplicis vocalis longe magis distat quam $\overline{\epsilon\iota}$, ex abundanti additam esse neque credibile est neque, quantum equidem reperio, veterum quisquam in animum induxit credere.

CAP. III.

De eta vocali.

Eustathius 729, 28. ὁ πρῶν καὶ πρῆν λέγεται ἐν πλεονασμῷ ἴσως τοῦ $\overline{\eta}$ quae litera apparet etiam in *πρηνής* pronus et *Πρῆιον πρότερον* Hes. vicesque suas permutat non solum cum epsilo *πρεῶν* sed etiam cum aliis vocalibus *πρίν*, prior, *πράμος* i. q. *πρόμος*¹⁾. Haec enim omnia cum praepositione *πρό* cohaerent quae interdum etiam affinis adjuncta est *προπρεῶν*, *προπρηνής*, eademque origo nominum *πρῶν* et *πρῆν* quorum neutrum aut curtatum aut adauctum dici potest. Sed *σκληρίπτω* ex *σκνίπτω* natum esse nemo negaverit; hujus autem primitivum videtur *σκνίψ* sive *κνίψ*, quibus affine verbum *Κνιπεῖν* (sic) *ξύειν* Hes. Eta syllabam secundam invasit si verum dicit Schol. Od. IV. 231. et EM. 657, 43. *παιῶν ὁ παύων τὰς νόσους καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\eta}$ παιῶν*, sed hoc totum pendet ex etymo, quod nescimus quid significet. Clarissima vero pleonasmī vestigia extant in derivatis: *πλεονασμός ἐστι τοῦ $\overline{\eta}$ ἐν μέσῳ λέξει τὸ πολεμῖα, πολιότης, μυθιότης* Apollon. Conj. 524. Cum primo Epim. I. 298. parum apte componit *γαιῖος ἀπὸ τοῦ γαῖα γαῖος ἐν πλεονασμῷ ὡς πολεμῖος*, Nam ut ab *Αἶα* proficiscitur *Αἰαῖος*, sic a *γαῖα* probabilius fingitur possessivum *γαιαῖος* vel quod Suidas praebet *γαίειος*, utrumque autem in *γαιῖος* dissolvi potuit, nec facile decernas unde *μαιῖος* et *Μαιῖος* diducta sint ex *μαιαῖος* an *μαίειος*, quorum neutrum in usu est. Sic etiam *οἰήιον* credibilis est ab *οἶον* originem habere quam ab aequo

1) *Πρῶν* ex *πρῆν* contractum esse Buttmannus Gramm. I. 233. colligit e barytonesi genitivi *πρῶνος*, sed hunc recte acuit Siebelis. ad Paus. II. 35, 3. auctoribus Grammaticis.

ignoto οἶον, cui Philoxenus in EM. 616, 43. eta interpositum esse statuit, alii improbius etiam etymon fingunt οἰήκιον vel οἰήσιον Orion. 115, 11. Schol. Apoll. I. 401. Duobus substantivis in ητης exeuntibus, quibus Eustathius ad Dion. v. 1010. addit ὀφειήτης, Stephanus s. *Αἴγινα* componit ethnicum Ἰουλιήτης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης sed Μασσαλιήτης et alia tropae transcribit et hac Eustathius ad II. p. 348, 1. et p. 468, 44. etiam οἰκιήτης affectum putat, quod ille s. Οἶκος aliter explicat: οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α̅ ἀπὸ τοῦ οἰκίτης. Eadem de primitivo quaestio agitur in EM. 698, 7. ὥσπερ οἰκία οἰκιάτης οἴτω δύναιται παγωνία παγωνιάτης καὶ παγωνιήτης γενέσθαι· λέγουσι δέ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ὧν ληγόντων οἶκ ἔχει γεγονέναι παγωνία· Κράτης γοῦν ἐν Μετοίκοις (Meinek. T. I. 242.) λειποπαγωνία. Simplex quidem non legitur neque probatur exemplo compositi, sed nomina in ων desinentia ab hac paragoge non aliena esse indicio sunt ἀγωνία, ἀλωνία, κρινωνία, θημωνία aliaque periectica. Insuper extat neutrum παρώνιον eodem intellectu quo πῶγων. Πὰν λοφιήτης (id est ἀκρολοφιήτης) in Epigr. Agathiae Anth. VI. n. 70. a λοφία potius quam a λόφος ductum esse colligimus ex synonymo Πὰν σκοπιήτης in Archiae Epigr. VI. in 16. quod ille imitatur. Pleonasmī species intercedit inter δίπολις et διπολής, sed quod Epim. I. 374. huc infert τὸ Πελοπηίς πεπλεόνακε τῷ ἡ ὥς τὸ ποιμνήιον, ταφήιον, nulla causa est quin ad Πελόπειος referatur. Verum haec et cetera, quae ad hunc locum pertinent, in Proll. 468 sq. enodate exposita sunt, quare hic unum tantummodo addo germani pleonasmī exemplum λαθρηίδιος Sibyll. III. 139. Eandem vocalem diphthongo praemitti contendit EM. 436, 20. Ἑρακληίη ὥς Ἰρικληίη ἐκ τοῦ Ἑρακλείη κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἡ πρὸ τῆς ει. Τὸ γὰρ ἡ οὐδέποτε μετὰ τὴν ει δίφθογγον πλεονάζει ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς· sed eta illud epsili locum occupavit, quod in primitivo non contracto apparet Ἑρακλής, Ἑρακλέιος, eademque productione nititur adiectivum εὐκληεῖς. Canonī contrarium nomen ipse affert 330, 20. ἐλσειήταο λέοντος — ὁ τὸ ἔλος οἰκῶν, nec dubie ab ἔλος duci potuit ἐλσίτης ut ab ὄρος ὀρείτης v. Parall. 375. sed

et haec paragoge rarissima est et eta diphthongo suppositi exempla aut nulla sunt aut inexpertata. Sic eo labimur ut agri Nemei partem palustrem proprie ἐλείαν (Veliam, Velabrum) dictam et ab hoc habitatorem ἐλειήτην typo gentilicio appellatum esse suspicemur sicuti qui urbem Ἐλος incolunt Ἐλείοι vocantur et Ἐλεᾶται, Nemeae incolae Νέμειοι et Νεμεῖται sive Νεμεῖται quod ipsum L. Dindorfius in Th. a poeta illo scriptum putat. — Sequentē consona eta interponi docet EM. 516, 12. κίχλας τὰς κίχλας πλεονασμῷ τοῦ η, sed Athenaeus hoc Syracusanis tribuit nec legitur nisi apud poetas doricos. Σπείρημα a Nicandro pro σπέρμα positum esse falso credidit Scholiographus Alex. 417. Praeterea Buttmannus Lexil. I. 293. in verbis ἀρήγω et ἀνήγω, quod e perfecto ἄνωγα effingit, eta epentheticum sibi agnoscere videtur.

Illustriora pleonasmī vestigia impressa sunt compositis εὐγενής, εὐηγενής κατὰ παρέμπιωσιν τοῦ ἡ Apollon. Lex. et Schol. A. ad II. VI. 578. quibus Naukīus Arist. p. 50. et Doederlinus Gloss. 178. justo acrius repugnant, similiterque εὐπελής εὐηπελής, quod argutius explicat EM. 390, 40. παρὰ τὸ πέλειν ὠπελής καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια. Pro δυσλεγής receptum est δυσηλεγής significantissimum illud τανηλεγέος θανάτοιο epitheton, quod translatione ad alias res adversas nonnunquam in vicinitatem verbi ἀλέγειν declinat ideoque ab interpretibus explicatur ὁ κακὰς φροντίδας ἔχων Sch. II. XX. 154. et sic etiam ἀπηλεγέως modo per ἀπολελεγμένως, ἀποφατικῶς exponitur modo ἀφροντίστως v. Heyn. ad II. IX. 309. quomodo Apollonius accepisse videtur I. 785. Ἰήσων ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας νίσσει' ἀπηλεγέως hoc est οὐδενὸς ἀλέγων atque verbum semel lectum II. 17. εἰ δ' ἂν ἀπηλεγόντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, sed utrumque locum immutavit Herodianus ἀνηλεγόντες scribens et ἀνηλεγέως, quod Quintus frequentat v. Koechly ad L. II. 414. pro immisericorditer, Apollonius vero nusquam scripsit²⁾. Hoc

2) Ἀπηλεγέως apud hunc saepissime legimus plerumque verbis dicendi adjunctum pro διαβόηδην praecise, missis ambagibus, nunquam ita ut incuriose, incogitate, reddi possit.

igitur cum ἀλέγω cohaeret ut Δυσήβολος δυσάντητος Hes. et συνηβολή, quo Apollonius utitur pro συμβολή, cum ἀβολεῖν. Illa poetarum finibus continentur eaque ratione differunt ab ὑπερφηανής et ὑπερήφανος, quae in sermone fixa sunt; nam ὑπερήφανος omnino non dicitur, ὑπερφηανής alio intellectu. Hesychius extra seriem Ὑπερφηερέες μετεωροφόρον, quod suspectum habetur. Παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἡ ἐπηετανός EM. 356, 39. Schol. Lips. ad Π. IV. 293. sed hoc etymon parum convenit ad Hesiodi locum ἐπηεταναὶ τρίχες, ipsumque ἐτανός ignotum est, neque omnino novimus adjectiva in ανος a nominibus generis neutrius in ος exeuntibus propagata praeter duo longius exporrecta μηκεδανός et ῥιγεδανός v. ad Aj. p. 404. Quin veteres ipsi dissentiunt: τὸ ι τῆς ἐπὶ ἐνίοτε ἐν τῇ συνθέσει εἰς ἡ τρέπεται ἐπήβολος καὶ ἐπηετανός· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ταναός Epim. I. 145. sed alio loco I. 180. ἐπηετανός παρὰ τὸ ἔτος· ὥς δέ τινες παρὰ τὸ ταναός, qua ratione significatio a perenni et perpetuo transfertur ad continuum τὸ διηγεκές, eoque ducit etiam alterum compositum Διητανές λιτόν διατεταμένον Hes. ut tenue a τείνω. Quomodo igitur ἐπήβολος ab omnibus dicitur pro ἐπίβολος, sic produci potuit ἐπηετανός, quo Maximus utitur v. 465., additoque epsilo ἐπηετανός, cujus tertia syllaba in versu interdatum praeteritur, accentus autem sequitur exemplum congeneris τετανός et aliorum simplicium his syllabis finitorum v. Proll. 182. Ἐπιτανίδεσσι, quod Rhianus in Odyss. V. 252. pro ἐπηγκενίδεσσι posuisse dicitur, Buttmannus ἐπεκτανίδεσσι scribi vult; probabilius est ἐπηετανίδες. His similes tabulae τανεῖαι et ταινίαι σανίδων nominari videntur id est σανίδες διατεταμέναι, quo nomine illae ἐπηγκενίδες explicari solent. — Mirifice errat Schol. Apoll. I. 312. ἐν τῷ πολιήοχος ἐπενετέθη τὸ ἡ, quasi dubium sit id pro ο receptum esse ut alpha longum in πολιανόμος, Πολιόχος.

De casuum modorumque augmentis quae dicuntur fere omnia ex vano conflata sunt. Τὸ κηδεμονῆες κατὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες Schol. Apoll. I. 271. cujus generis permulta collegi in Parall. 234. metri causa a termi-

natione propria deflexa ad eam quam nomina in *εὐς* habent. De subjunctivo longa est adnotatio in Epim. I. 430. *ἐὰν φανῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἡ φανῇ ὡς τὸ στήη, φθῇ, ἐμβῇ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ὑποτακτικὸν ἐὰν δῶ, εἴτα δῶη προσελθόντος τοῦ ἡ καὶ ἐὰν ἀλῶ ἀλώη. Ζητεῖται δὲ περὶ τοῦ *ι* πότερον κατὰ μέσσην τὴν λέξιν ἢ ἐπὶ τέλους, hoc est utrum *eta* prius abundet an quod sequitur. Haec quaestio jam dudum decisa est, nec dubium quin veterum doctorum scientissimi βῆη, θῆης etc. eodem loco habuerint quo ἀκλῆεις omnemque pleonasmī speciem removerint. — *Κραίνω ἔκρανα τὸ προστακτικὸν κραῖνον ἰωνικῶς κρήνον καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ἡ κρήνον*· οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Theogn. Can. 91, 24. Id quoque peculiari diectasis nomine distinximus.*

CAP. IV.

De iota.

§. 1. De pleonasmo syllabae primae pauca sunt notitiae tradita, luculentissimum hoc τὸ πνύω κατ' ἀνάπνυν γίνεται πινύω, ἐνθεν τὸ πινυτή Epim. I. 63. Suid. s. Ἀπινύσσω. Evolutio, quam ille nominat, pleonasmus vocatur in EM. 672, 42. ubi verbum πινύσκω varie disseritur: παρὰ τὰ πνέω πνύσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιπνύσκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ π πινύσκω· ἄμεινον δὲ λέγειν πλεονασμόν. Περὶ παθῶν, eodemque transit ille in Epim. I. c. καὶ κατὰ μεταπλάσμον πινυτά καὶ κατὰ συγκοπὴν πνυτά, ubi scribendum est πλεονασμόν· nam metaplasmus non huc pertinet sed ad casus verbales πνῦθι (ut κλῦθι), πνύτο, πνυτός, Πνυταγόρας. Alius quis πινυτός, quia usitatius est, idcirco nativum esse statuit, πινυτός angustatum. Sed praestat pleonasmus, quem amplexus Buttmannus Gramm. I. 74. adn. πίναξ e πλάξ factum putat; nec subvenit melius. Certiora sunt quae in Parall. 31. adnotavi πτίσσω πίτυρον. πτύω pitysso. Jam addere libet Schol. Lyc. 675. κνωπόμορφον θηριόμορφον· κνώπες γὰρ καὶ κινώπετα καὶ κνώπετα τὰ θηρία — λέγεται δὲ καὶ κνώδαλα, quae vulgo ad

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: *μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσι* EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae metro concessa ut *θερέω*, qua causa remota Homerus *δαῶμεν* dicit et *πειρηθῶμεν*, non ut Herodotus solet et scriptores dorici *μιγθέωσι*, *αἶρεθέωσι*, *τμαθέωντι* etc. Ac ne Empedocles quidem *εὔτε ἀποκριθέωσι* scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed *ἀποκρινθῶσι*. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: *τὸ ἀφ' ἑ συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄* Eust. 1077, 7. *παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ παρ-στήτον* EM. 427, 3. Epim. I. 183. *τέθνηκα τέθναα τεθναῶς τεθνώς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεῶς* Theogn. Can. 152, 2. quod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. *τὸ πεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄* Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilon principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum *ει* abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: *Ἰδέειν ἀόριστος δευτερος καὶ μέλλων οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς εἰν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε̄ θανεῖν θανέειν* EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmus nomen fluxum et ambiguum pressius definit Schol. Hes. Scut. 231. *μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν*, eodemque modo designat *πραθέειν* et *πιέειν* ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quo *θέειν* et *Κλέεια* continentur v. Techn. 188. Nomine tenus discrepat Herodianus, *φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρεμφάτα τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προφέρειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ἰδέειν* Choerob. Can. 754, 29. ubi quod additur *εἰπέειν*, *εὔρέειν*, *ἐλθέειν* non dici, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam haec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. A. ad II. III. 236. *τὸ ἰδέειν οὐκ ἐντελὲς ἐστὶν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὴ εὐφρανέειν. Οἱ γὰρ δευτεροὶ μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ ἐνεστώτες*, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

τοῦ δοχμός, et Epim. I. 338. πανήμεριος ἐκ τοῦ πανήμερος. Atque hoc genus poetae potissimum celebrant, communis vero sermo acquiescit in una forma ἀθέμιστος, πλάνος, ἐσπέριος, praeterquam si qua mutatur significatio ὄρθιος, ξένιος, φίλιος. Quod vero in EM. 625, 29. traditur ἀπὸ τῆς νηδύος γενικῆς ὁ ὁμονήδνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ ὁμο-νηδύιος, profectum est a prava consuetudine librariorum diphthongum νι et singulas ejus literas punctis distinguendum v. Buttm. ad Odys. p. 584. *) Etenim νηδύς dupliciter componi poterat, aut ὁμόνηδνος ut εὔβοτρυς, aut mutata declinatione ὁμονήδνος ut πολυλῆδνος· atque huic poeta, ut videtur, epicus producendae penultimae causae iota inseruit, quod Moschus Id. IV. 78. etiam simplici addere coactus est ἐκ νηδυόφιν. Hoc igitur ad epenthesin pertinet, qua syllabarum numerus non augetur. Necessarium vero est iota adjectivis simplicibus sed saepe a librariis neglectum velut βοτρυών (id est βοτρυῖνων) φνιτῶν Anth. VI. 168. et νηδύων ἄψανστος Apoll. II. 113. quod Eustathius quoque a nonnullis sic scribi refert p. 1117, 8. et pariter νεκύα 1950, 64. Illis nunc reddita est vocalis ad formationem necessaria sed omittenda erant puncta diacritica.

Cum his paraschematismi exemplis congruunt substantiva quaedam: Καῦστριος ὡς κάπριος, Αἰτώλιος· τὰ γὰρ (adde ἀπὸ τῶν) εἰς ος διὰ τοῦ ιος παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παραλαμβάνεται Epim. I. 235, 30. Αἰτώλιος tamen apud Homerum adjectivum esse potest absolute positum loco primitivi ut Βοιωτίος, Μύσιος incolae ipsos significant Parall. 305. et 318. Proll. 500. Neque adeo difficile fuerit fluvii quoque nomen ad hoc genus revocare; nam ut Κῶς νῆσος dicitur pro simplici Κῶς in Meleagr. Epigr. XXX. νῆσος Κερνεᾶτις παράγων ἀπὲρ τοῦ πρωτοτύπου Schol. Lyc. 1084. urbs Romana, Tre-

3) Πηχύιος, quod Wellauerus reliquit Apoll. I. 379. III. 1207. correxeram ad Phryn. 494. et 766. Vitiosam consuetudinem castigat Herodianus in Fragm. Hermann. XVII. 307. ἀμαρτάνουσιν οἱ διαρροῦντες τὸ μῦτα, ὅτις ὡς τρισύλλαβον καὶ αἰθρία ὡς τετρασύλλαβον· τὸ δὲ ἰ μετὰ τὸ υ ταυτόμενον οὐδέποτε διαιρεῖται etc. .

jana ⁴⁾), *Cumaea* v. Interpp. ad Sall. Catil. XVIII. 8. *Αἰ-
τναῖον ὄρος* Callim. Del. 141. et in ipsa prosa *Ἀταβύριον
ὄρος* Apollod. III. 2, 4. *φυτὸν κορυζῆεν* Nic. Ther. 615.
σαλαμάνδρειον δάκος salamander v. 818. cujus periphrasis
exemplum maxime mirabile est Sophocleum illud *Προει-
δώνιος θεός* v. Proll. 500. nam quod Elmslejus ad Oed. C.
1494. huic comparat *βακχεῖος θεός* non *Βάκχον θεόν* signi-
ficat sed *βακχευτικόν* bacchabundum, qui alibi *βακχεῖος
ἄναξ* vocatur. Eodem igitur modo dici potuit *Καῦστριος
ποταμός* et demto nomine *Καῦστριος*. Nec tamen minus
probabilis Apollonii sententia Adv. 597. *Αἰτώλιος* para-
gogis adnumerantis, quae a primitivis specie modo distant,
non etiam intellectu. Cum *Αἰτώλιος* similibusque veteres
contendunt adjectiva dicatalecta ut *πέλωρος πελώριος*, cu-
jus generis paulo ante mentionem movi, nec raro andro-
nymica *Μελάνθιος*, *Ξάνθιος* confunduntur cum brevioribus,
planissime autem neutra *ἄεθλιον*, *ἐδώλιον*, *ἐδέθλιον*, *θε-
μέλιον* conveniunt trisyllabis.

§. 3. Longior sermo texetur de iota quod vocalem
longam excipit; de hoc enim saepe ambigitur utrum ad
terminationem pertineat an redundet: *τὸ αἰζήριος πλεονάσαν*
*τὸ ἰ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὥς φησιν Ἑρωδιανὸς ἐν τῇ κα-
θόλου* Theogn. Can. 57, 15. cui succinit EM. 239, 40.
Alius vero 631, 32. *τὸ κάπριος καὶ αἰζήριος παρωνύμῳ εἶδει
ὑποπεπτωκέναι φαμέν*. Uterque igitur *αἰζήριος* pro primi-
tivo habuit; Theognostus e contrario pro affecto Can. 51, 15.
*τὰ εἰς ἦος κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, εἰ
μὴ τὸ αἰζήριος, ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ πάθους, καὶ τὸ πηρός* ⁵⁾). Is
igitur trisyllabum ex *αἰζήριος* contractum esse judicavit idem—

4) Hoc docti conferunt cum *πόλις Τροίη*, quomodo Herodianus
scribi voluit II. I. 129. ut hoc tanquam epitheton discerneret a nomine
urbis absolute posito. Sed id jure improbat Naegelsbach. ad h. I.
p. 39. Ed. II.

5) Arcad. 38, 10. *τὰ εἰς ἦος σπάνια ὄντα ὀξύνεται ὡς ἦος scrib.
ὡς αἰζήριος καὶ πηρός*. Eustathius 217, 43. *τὸ αἰζήριος ὀξύνεται πρὸς ὁμοιό-
τητα τοῦ ἦρος καὶ πηρός καὶ τῶν ὁμοίων*, sed his simile nullum reperio
praeter ionicum *ληρός*. Totidem sunt generis neutrius sed peregrina
μῆον et *ὄηον*.

que censuit Apollonius ὁ Ἀρχιβίου sed alio accentu usus αἰζήρος, quod reprehendit EM. 32, 10. sic enim propensum non fieri debere ut ἀδήιος ἀδῆος. Veri inveniendi viam praecludit obscuritas etymy; ex specie judicantibus fieri posse videtur ut αἰζήριος natura adjectivum sit, sensu substantivum. Vocalium longarum alteram excipit litera pleonastica in tribus nominibus θωιή, ζώιον, ῶιον, quibus qui iota a natura ingenitum putant, falluntur haud dubia. De primo meminit Theognostus 108, 12. διὰ τοῦ ᾠ γράφεται τὸ ζωί, θωή· τοῦτο δὲ καὶ σὺν τῷ ι, et EM. 26, 20. παρὰ τὸ θῶ θωή — ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως ἐπειδὴ εὐρεται θωιή παρ' Ἀρχιλόχῳ „ὅταν σε θωιή λάβῃ“. Hoc θωιή legitur in cod. Maneth. III. 213. sed bisyllabum iota muto, quo poetam ipsum usum esse minime credibile est ante oculos posito homerico θωή, quod solum novit Arcadius p. 103. τὰ διὰ ᾠ ῥέξνεται, ζωή, θωή, ἐρωή⁶⁾. Nec persuaderi potest scriptores adeo pedestres iota ab Archilocho proeminatum transtulisse ad adjectivum hinc compositum ut Choeroboscus dicit in Psalm. 118. ἀθῶος τὸ ἀξήμιος ἔχει τὸ ι ἀπὸ παραδόσεως, et Stephanus Ἰθῶος τὸ τοπικὸν χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀξήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ι ἀπὸ τῆς θωῆς⁷⁾ eodemque argumento Elmslejus Eur. Med. 1267. pro ἀθῶος scripsit ἀθῆος, olim enim ἀθῶιος dicebatur et θωιή. At enim vero ἀθῶιος nunquam legitur, saepissime vero trisyllabum, cui non ita pridem iota addi coeptum est, veteres vero Edd. plerumque ἀθῶος exhibent, rarius ἄθωος quod ratio poscit et nonnulli veterum approbarunt: τὸ ἀθῶος τινὲς μὲν προπαροξυτονοῦσιν ὡς τὸ φωνή ἄφωνος, ἕτεροι δὲ περισπῶσιν ὡς καὶ ἡ συνήθεια κρατεῖ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Ἰθῶον

6) Omissum est ἰωή et topicum Οἰνώη. Θῶη barytonon praebet Hesychius et Photius a pr. m. sed θωή Maxim. 576.

7) Sic scripsi cum Meinekio pro θωῆς, et paulo ante in Archilochi loco θωιή retentis punctis diacriticis ut iota effabile distinguerem a muto, quod in codd. non subscribitur sed adscribitur. Syntheson Bekkerus in Lycurg. c. Leocr. 192, 38. (Ald. 157.) ἀθῶος scripsit cum iota, post vero 238, 26. (Ald. 168.) sine eo, Baiteus utroque loco sic ut vulgo solet.

Διός Eust. 953, 42. Idem pluribus verbis τὸ ἀθῶδες κατὰ
 τινας προπερισπωμένως ὁ ἀζήμιος, Ζεὺς δὲ Ἄθως προ-
 παροξυτόνως, ὃν ἔστι καὶ Ἀθώιον εἰπεῖν· κατὰ δὲ Ἡρω-
 διανὸν τὸ Ἄθῳς προπερισπασθήσεται ὡς τὸ ἡρῶδες, Μι-
 κῶς, γελῶς, τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται ὁμοίως τῷ
 ἰβουλός etc. 358, 42. idque sine dubitatione amplectimur
 omisso iota; nam illa antidiastolae ratio nimis levicula est,
 et nunquam additur derivatis ἀθωοῦν, ἀθωοσύνη. Itaque
 θωιή poetice exporrectum dicimus, θωή nativum vel, si
 thema est verbum θέω (τίθημι), nativo θοή proximum.
 Alia fortuito in hanc similitudinem delabuntur: ψῶα ἰ,
 δυσωδία EM. 819. Suid. ⁸⁾ quod in cod. Hesychii rectius
 scribitur ψῶια (id est ψῶα) σαπρὰ δυσωδία. Huic affine
 videtur ψόθος ἢ ἀκαθαρσία ⁹⁾ et interjectio ψά ἐπὶ σαπροῦ
 Phot. cui similem Charisius profert II. 18, 213. *sue dicimus*
quam putoris aliquid perhorrescimus. Hinc fortasse ψοία
 natum est et producta vocali ψῶα ut Τροία Τρῶα καὶ
 ἔτασιν τῆς ἀρχούσης Eust. Prooem. Pind. p. 13. Illud
 minus recte ψῶα scribitur in Fragm. poetae, quod Mei-
 nekios tractat Anall. 402. Si ὦα, de quo in Diss. II. P. I.
 c. VI. §. 3. loquutus sum, ab οἷς derivatum est, causam
 neglecti iota attulit oblivio etymi. Ζωία in Theocriti car-
 mine aeolico cum ζοία permutatum est, quod ex ζήη pro-
 crevit, nusquam vero ζηή deprehendimus. Sed iota vacanter
 inseritur substantivo neutrius generis: ζῶον γράφεται μετὰ
 τοῦ ι, πρῶτον μὲν ἐπειδὴ εὗρηται κατὰ διάστασιν παρὰ
 Σιμωνίδην „δὲ ζώων κάκιστον ἔκτεται βίον“ δεύτερον
 δὲ διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον μονογενῆ ἔχει
 τὸ ι, Πτῶον, προστεῶον, περιστεῶον, ὑπερῶον EM. 413, 24. ¹⁰⁾

8) Inscite Herodianus Epim. 155. inter voces, quarum prima syl-
 laba est ψῶ, refert ψῶα μέρος περὶ τὸν ὅμον· debebat enim ψῶα sive
 ψῶα μέρος περὶ τὸν νῶτον ut Suidas Νῶτος ἢ ψῶα τοῦ ἀνθρώπου.

9) In enumeratione nominum in οἶδος Arc. 49, 9. inter ψόθος ὁ
 ψῶθος interciderunt duo nomina (ψόθος) ἢ ἀκαθαρσία καὶ ῥόθος
 (ὁ ψῶθος).

10) Non habent duo plebeji sermonis vocabula καρῶον cuminum,
 quod veteres κάρων appellant v. Interpr. ad Geopp. IX. 28. et plurale
 ἐκρῶα quo Salmasius Exerce. Plin. 219. gigeria sive τὰ ἄκρα τῶν ἐν-
 τέρων significari putat.

idemque addit alterum τὸ ῥόν ἔχει τὸ ἰ ὅτι εὐρεται κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ „ὑακίνθινον ῥιον“ καὶ διὰ τὸν χαρακτήρα p. 822, 39. cui accedit Theognostus Can. 130, 15. τὸ ῥόν λέγεται ἐν διαλύσει ῥιον καὶ ἐν πλεονασμῷ ῥεον. His igitur persuasum fuit Graecorum antiquissimos dixisse ῥόν et ζῥον iota obscure prompto, poetas autem ea diduxisse in ῥιον et ζῳιον, idque amplexi nonnulli librorum bisyllabis vocalem adscribere coeperunt tanquam necessariam ut in ῥέδιος, Θεῆξ, λῳιον, v. Jacobs. Praef. Aelian. p. XXII. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. p. 60. Ahrens Dial. dor. 189. Bredov. Dial. Herod. 175. Nos in alia omnia discedimus. Nam diphthongi impropriae in vocabulis primitivis non reperiuntur; quare pro πρᾶος ad Phr. 403. scripsi πρᾶος assentientibus aliis ¹¹⁾. Ergo ῥόν et ζῥον nativa esse dicimus, ῥιον et ζῳιον a poetis sic ut θωιή prolatata, minimeque similia quatuor illis quae in EM. characteris probandi causa apponuntur. Haec enim omnia iota a primitivo acceptum habent quamvis saepe oblitteratum. Primum Πτῶον Boeotiae mons, unde Apollo cognominatus est Πτῶος, et eodem modo Athamantis Boeotii filius a fabulatoribus fictus; sed in Inscptt. Boeoticis deus saepe ΠΤΩΙΟΣ id est Πτῳος dicitur solemnique ejus ΠΤΩΛΑ v. Keil. Inscrr. Boeot. p. 69. et 132. Haec autem vocabula antiqui probabiliter ad substantivum πτωιά referunt sicut mons Germaniae nuncupatus est *Schreckenbergy*, idque confirmatur similitudine andronymici Πτωῖος, quomodo Athamantis filius a Nonno et Schol. Apoll. Π. 1147. dicitur. Hinc igitur nata videntur Πτῳος et Πτῳον eadem ratione qua παρὰ τὸ κλείω κλοιός καὶ κατ' ἔκτασιν κλώς EM. 521, 6. (quod atticum perhibetur Schol. Ar. Ach. 892.) idque a poetis aliquando dissolutum esse colligimus ex Theogn. Can. 130, 13. τὰ διὰ τοῦ ῶον δισύλλαβα εἴωθε καὶ διαίρεσιν πᾶσχειν τοῦ ἰ ζῳιον, Πτῳιον τὸ ὄρος, ῥῳον ῥιον, sed hoc et ζῳιον a diaeresi sejunximus. Duo syn-

11) Cf. Schneider. ad Civ. T. III. 58. Πᾶρος quod Hesychius interpretatur πρᾶος, obscurius est quam ut iota hinc transfusione credamus.

theta, quibus EM. utitur, et his cognata non uno modo scribuntur. Moschopulus Sched. 89. et Herodianus Epim. 267. στοιά μόνον μικρόν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα στωϊκός, ἔξωστων, πολύστων, πρόστων· sed iota addit EM. 665, 1. Πρόστων σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ ων καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιά γίνεται περίστοιον καὶ ἐκτάσει (περίστων) ὅπερ ἐλλόγως προπαροξύνεται. Τὸ δὲ προστῶν προπερισπᾶται· καὶ ὀφείλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιά ἀμφότερα γέγονεν. Hanc accentus inconsequentiam Arcadius quoque attestatur p. 122. sed in EM. 413, 74. περιστῶν scriptum est ut προστῶν, eaque modulatione haec distinguuntur ab adjectivis proparoxytonis πρόστως, περίστωος, quibus accedunt πρόστοος et περίστοος ¹²⁾). Haec igitur iota a prototypo στοιά acceperunt, quod a στέω manavit ¹³⁾ sicut a κέω (κεῖμαι) Κοῖον τὸ ἐνέχυρον et Κώιον (hoc est Κῆρον) ἐνέχυρον καὶ ἱμάτιον ¹⁴⁾ quae Hesychius affert cum verbis hinc traductis κοιιάζειν et κωιάζειν τὸ ἐνεχυριάζειν, idemque verbum praestruitur homerico epitheto: παρὰ τὸ κείω ὀρέσχοις καὶ ἐκτάσει τοῦ ὄ καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκάωσ ὅτι τὰ διὰ τοῦ ως κητικὰ περισπῶνται Epim. I. 304. sed hic accentus non certissimus est quia duo tantum casus leguntur, secundus et tertius, ac ne de etymo quidem convenit v. Diss. II. c. III. §. 3. Allatorum ultimum ὑπερῶν ex ὑπεροῖος natum esse infra ostendam. Ab his igitur omnibus distant ὠόν et ζῶον, quorum illud prorsus sui juris nec alicunde suspensum est, alterum nullum ejusmodi habet etymon, unde iota transfluere potuerit, ac plerumque sine iota scribitur sive simplex est sive compositi partem obtinet priorem ζωογόνος, ζώφυτον, ζωγράφος, cui causam haud veram

12) Περίστοος οὐκοδόμη, quod in Thes. ex Hesychio affertur, Musuri correctio est; apud Photium περίστωος legitur ut in Schol. II. XXIV. 238.

13) Προστιάς, quod Hesychius πρόστων interpretatur, perspicue cum προστῆναι cohaeret.

14) Hoc incertum vestemne Coam significet an pallium ἐποχι/μενον sive pignori captum.

subdit EM. 412, 12. ἔστι γὰρ ζῶον ζωογράφος· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τοῦ ι ὄντος γίνεται κρᾶσις, ἀποβάλλει τὸ ι καὶ οὕτω γίνεται ζωγράφος. Eodem fundamento nititur scriptura verbi ζῶειν in cod. Anth. I. 6. v. 5. et in Babrii Fab. 95. v. 4. ed. Lachm. quod convenit regulæ Choerob. Orth. 216, 3. ζῶσον τὸ ζω μέγα σὲν τῷ ι sed infirmatur canone catholico τὰ διὰ τοῦ ωω καθαρὰ βισάλλα γραφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου σῶω, ζῶω, χάω, φῶω, πλῶω EM. 237, 28. et obruitur sexcentis exemplis contrarie scriptis. Eandem literam Arcadius 38. impertit adjectivis: τὰ εἰς ως μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι προπερισπῶνται Κῶος, σῶος, λῶος¹⁵). τὸ δὲ κοιλῶς καὶ ἔτι τὸ ζῶος ὁξύνεται, nisi hoc tantummodo accentus causa adjecit. Sed Aristarchus quoque huc inclinasse videtur II. XVIII. 407. ζῳάγια scribenti μετὰ τοῦ ι, quod quum Schol. Vict. exemplo Simonideo ζῳίον comprobare conatur, non animadvertit illud nomen non cum ζῶον compositum esse, quo Homerus non utitur, sed cum ζῶος. Iota directe excludit Technicorum aliquis in EM. 822, 45. qui quum scholæ assensus esset ῥόν sicut cetera μονογενῇ ἔχειν τὸ ι, cogitate addit πρόσκειται μονογενῇ διὰ τὸ ὁ σῶος, ὁ ζῶος· et sic vulgo scribitur non solum simplex sed etiam copulatum ut ἀπὸ τῆς ζῶος εὐθείας ἀείζωος Anecd. Bekk. 347. quanquam EM. 413, 47. idem nomen cum ζῳή compositum dicit et πολέζωος vocatur ὁ πολλὰ ζῳά ἔχων, eademque ambiguitate laborant ἀλείζωος, ἀρτίζωος, ὀλιγόζωος, παλίνζωος, sed nullum omnium iota habet nisi ab editoribus et lexicographis intrusum ut φιλόζῳος quod nuper in Lucian. Dial. Mort. XV. 1. XXVII. 9. positum est, πολύζῳος in Thes. et all. Rectissime vero ponitur in substantivis decompositis ἀειζῳία, εὐζῳία, διςζῳία, κακοζῳία sive κακοζῳῖα, μακροζῳία, ὁμοζῳία, παλινζῳία, φιλοζῳία Georg. Progygm. 595. T. I. Rhet. Walz. (omiss. in Thes.) quibus redarguitur εὐζῳή Pind.

15) Significat adjectivum, non mensem Macedonicum ut in Thes. dicitur. Mensi iota, quod in Dem. Cor. 280. additum est, non magis convenit quam gentium barbararum vocabulis Δῶοι et Δρῶοι, tribusque ex anadrome, ut dicitur, ortis ὁ δμῶος, ὁ Τλῶος, ὁ Τρῶος. Sic etiam scribitur Κῶοι τὰ κοιλώματα Steph.

P. IV. 231. quamvis summo codd. consensu munitum. Adjectivorum simplicium, quibus Arcadius iota adscribit, alterum Grammaticorum sententiis in diversum trahitur. Choeroboscus de Quant. Cram. II. 286. τὰ διὰ τοῦ *ω*ως διφθόγγῃ παραλήγεται *Κῶος*, *Μινῶος*, *ἡρῶος*· τινὲς δὲ καὶ τὸ *σῶος* διὰ τοῦ *ι* γράφουσιν, et Theodosius Gramm. 66, 1. τὰ εἰς *ω*ος κτητικὰ διφθόγγῃ παραλήγεται *Κῶος*, *Μινῶος*· οἷς ἠκολούθησε καὶ τὸ *σῶος*, sed distinctius EM. 741, 45. τὸ *σῶος* ὃ *Δίδυμος* ἔλεγεν ὅτι σὺν τῷ *ι* γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ *σῶς* ὡς *Μίνως* *Μινῶος*, *ἡρῶος*· ὃ δὲ *Ἡρωδιανὸς* λαβόμενος αὐτοῦ λέγει ὡς τὸ *σῶς* ἀπὸ τοῦ *σῶος* πέπονθε, quibus deest clausula ἀπὸ δὲ πεπονθότων οὐκ ἔστι παράγωγον hoc est a *σῶς*, quia affectum sit, haud derivari potuisse *σῶιος*¹⁶⁾ et ad ultimum huc decurritur δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ *σῶος* ἄνει τοῦ *ι* ἢ παράδοσις οἶδε. Sic etiam in nostris libris persaepe scriptum est, sed et *σῶιος* (id est *σῶος*) in cod. Pal. Anth. VI. 349. *σῶος* Demosth. Cor. 242, 9. ut in cod. Pal. Thucyd. I. 74. et in tribus Lucian. Abdic. §. 5. T. II. 132. ed. Jacobitz. *σῶη* a Lachmanno editum in Babr. Fab. XCIV. v. 8. composita *Σοικαύτης* in basi attica et ea sat antiqua, quam Rossius in lucem protulit in libro de Demis atticis N. 151. a. p. 91. *Σαρναύτης* proprium¹⁷⁾ in cippo attico v. Keil. Inscr. Boeot. p. 12. et alibi *Σαργένης* contrarium legi illi μεταξὺ τοῦ *ι* ὄντος etc. nec conveniens exemplis vulgatissimis *Σωκράτης*, *Σόπατρος* etc. Verbum *σῶζω*, quod Keilius Onomat. 115. in eandem rem affert, jam veterum aliquis huc accommodavit in Techn. Mscr. Hermannii de Emend. Gramm. 37. ἐκ τοῦ *σῶος* τὸ *σῶζω*, ὃ δὲ προσηγορεύεται τὸ *ι* τὴν τοῦ

16) Sic idem praecipit ap. Steph. s. *Λωδώνη* p. 248, 12. τῆς *Λωδών* τὸ *ἐθρικὸν* ἄρῃον ὡς *πεπονθίας*. Eodem argumento Herodianum hic usum esse apparet ex sequentibus πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, γίνεται γοῦν ἀπὸ *πεπονθότων* τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς παράγωγα πατρικός καὶ μητρικός. Didymo respondendum erat *Μινῶος* et *ἡρῶος* possessiva esse, *σῶος* autem nihil aliud significare quam *σῶς*.

17) Ab hoc nihil differt fluvii nomen *Σαρναύτης* et viri *Σαρναΐδας*, quod cur Meinekius in Del. 114. cum *Σαλαΐδας* permutari velit, non video; quippe doricum est a *Σαόνης* (ut *Κλυτόνης*) derivatum.

ὀνόματος τηροῦν γραφήν. Sed rectius EM. 741, 30. ἀπὸ τοῦ σῶος γίνεται σωίζω ὡς λέπος λεπίζω καὶ κατὰ συναίρεσιν σφίζω. Sic a σόος derivatum est σοῖζω, a πλόος πλοῖζω et πλωίζω multaque alia v. ad Phr. 616. sed num Graeci antiqui σωίζω receperint valde dubium videtur, quodque ex hoc contractum dicitur σφίζω saepe quidem et in codd. et in epigraphis reperitur sed infinito crebrius σῶζω, cui qui iota infererunt hoc rationis habuisse videntur quod praeter imitativa κρώζω, ὠζω etc. (Techn. p.81.) nullum verbum bisyllabum sic terminatur, crebra vero est in ιζω paragoge κλήζω, κρηζω, λήζομαι. Hisque etiam κρηφίζω et φρήζω adjiciunt Techn. 82. cum tacita recordatione affinium ἐπιχροοῖσις, χροῖζω, φῶδες.

§. 4. Postquam ostendimus et planum fecimus tria substantiva θωιή, ὠιον, ζῶιον iota non a natura accepisse sed a poetis, duo autem adjectiva ζωός et σῶος a Grammaticis characteris specie fallaci deceptis, nunc perlustremus paronyma quibus eadem vocalis contra Grammaticorum voluntatem contraque rationem detracta est. Horum sunt duo genera, unum a substantivis, quae omega vel in principio habent vel in postprincipiis; alterum cui haec vocalis in derivatione subnascitur. Illorum alia a monosyllabis in ὡς desinentibus ortum habent Κῶς Κῳός ἐν ἱῷ ἢ ἐπειδὴ εὐρεται κατὰ διάστασιν EM. 551, 29. Λῶς ὡς Κῶς, Λῶος ὁ νησιώτης Steph. cui quae deerat vocalis a Meinekio addita est. Nec solum attice declinata sed etiam Τρῶς Τρῳός, δμῶς δμῳός¹⁸). Par copia fluit a bisyllabis, ut ἡρῶος, Μινῶος¹⁹) quibus Choeroboscus in EM. 29, 26. nominatim assignat iota sed saepe neglectum est in his et similibus: ἡῶος Arat. 1023. quod Buttmannus corrigere neglexit, λαγῶος Hippocr. Mul. 674. T. II. Arist. Ach. 1106. multisque aliis locis quibus nunc subscribitur,

18) Μῶς gentis nomen et θῶς paragogis carent; pro ἐν τῇ Μνῇ Diog. Meinekios ad Steph. 621. aptissime correxit ἐν Τήμνω.

19) Plurimum variat nomen topicum Μινῶα cui Meinekios in Steph. p. 194, 2. iota addidit in codd. omissum, alibi omisit, idemque saepius proparoxytonon est antidiastolae causa ut multa priorum sed improbat Kruegerus ad Thuc. IV. 167.

ἰρῶα τουτέστιν ἰδρωτίδες Schol. Hipp. T. II. 370. quod 'ollux affert eodem modo scriptum sed proparoxytonon est in Hipp. Aphor. p. 724. T. II. et Galen. Comm. p. 19. T. XVII. P. II. Alia rursus a femininis in ὡς et ὠ κευntibus ἄλλως ἄλιψος²⁰⁾, ἔως ἑψος, Ἡρώ Ἡρῶος ὡς Κῆρος, Ἰνθῶ Ἰνθῶος ὡς Ἀητῶος Steph. quibus omnibus iota indicat diastasis Μινῶιος, λεχώιος²¹⁾, et consentiunt Grammatici unum excipientes gentilicium Ἀθῶος ἀπὸ τοῦ Ἀθῶος ἰρῶειν ἔχειν τὸ ι καὶ προπερισπᾶσθαι ὡς Μινῶος, Ἡρῶος ἄλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἀθῶος τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀζημίονο ὃ ι ἀποβάλλει καὶ προπαροξύνεται EM. 26, 40. cui adtipulatur Stephanus et libri Aeschyli Ἀθῶον αἶλος exhibentes. Verum tamen illa distinctionis causa minime necessaria est et diphthongus incorrupta apparet in composito ἀκρόθιον, quod Arcadius 122. inter hyperdisyllaba generis neutri in οιον exeuntia refert; id enim vix dubitari potest quin sit nomen urbis in vertice Athonis sitae, quam Herodotus Ἀκρόθων²²⁾, Thucydides Strabo et Scylax p. 178. ed. Hudson. Ἀκρόθιοι vocant; in Plinii Melaeque add. Acrathon et Acroathoon scribitur idque proximum vero Ἀκροάθων sive Ἀκράθων, quod idem Ἀκραθοῖον lici poterat ut a simplici Ἀθῶος, quod Stephanus affert, ἱθοῖος, ab Ἀλκιάθοος solemni nomen τὰ Ἀλκιάθοια Schol. Pind. Nem. V. 84. (omiss. in Thes.) quod Ἀλκιάθεια dici poterat ut Ἀντινόεια. Itaque de duabus sententiis, quas Eustathius proponit 358, 42. Ἀθῶος τὸ ἔθνιον χωρὶς ι — κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν ἀνάπαλιν προπερισπᾶται ὡς Ἡρῶος, Μινῶος, eligimus eam quae auctorem potiore habet; quem cur non omnes sequuti sint, jam explanavimus. Sed saepius etiam adjectivis, quorum primi-

20) Iota servat solemni nomen τὰ Ἀλώια id est Ἀλῶα in codd. Demosth. c. Neaer. 1385. sed plerumque deest v. Interppr. ad Alciph. I. Ep. III. 19. In Anecd. Bekk. 385. ἁλῶα ἀπὸ τοῦ συναυλῆσθαι scrib. συναυλῆσθαι.

21) Ex numerosa familia appellativorum in ὠ exeuntium, quae in Techn. 317. enumeravi, hoc unum processit adjectivum idque totum oeticum est nec unquam contrahitur.

22) Codd. nonnulli Ἀκρόθιον pro Ἀκράθιον puto.

tiva in $\bar{\omega}$ exeunt, iota mutum evulsum est: Ἀργῶν σάγος et Ἀργῶη ναῦς hoc est Ἀργὸν ναῦς ²³) Eur. Med. 477. Anth. VII. 637. Quint. XII. 268. et saepissime apud Apollonium, sed reviviscit interdum in codd. Diod. IV. 56. Lycophr. 883. Idem accidit aliis, Ἀηῶς Anth. et Nonn. Ἰνῶς (omiss. in Thes.) Nonn. IX. 269. Ἀητῶς Soph. Μυρτιῶν πέλαγος ἀπὸ Μυρτιῶς Paus. VIII. 14, 8. Strab. II. 124. Schol. II. XV. 27. Dionys. Descr. 133. Σαρδῶς Polyb. I. 88, 9. Scymn. 196. Anth. VII. 621. quibus novissimi editores vocalem caducam reddiderunt. Sed adversatur Schaeferus. Is enim ad Schol. Apoll. 335. κητῶς negat aliunde derivari posse quam a nomine κητώ, quod non extat, et insuper addit sic ab Ἀργῶ Ἀργῶς, Ἀητῶ Ἀητῶς, Σαρπῶ Σαρπῶς ²⁴) quibus cur iota subscribatur si quis me docuerit, ei διδάκτρον debebo. Verum haec dubitatio praeciditur si animum ad nomina primae declinationis referimus quae in eta vel alpha longum exeunt, βουλή puta vel πέτρα. Quorum quum nulli terminatio adjectiva $\bar{o}s$ proxime attexatur praeter gentilicia quaedam Ἀῖ Ἀῖος, Νῦ Ἰνῶς Steph. valde improbabile videtur ab Ἀργῶ derivatum esse Ἀργῶς omissa vocali articulari quam poscit regula ab EM. 551, 30. breviter strictumque proposita τὰ εἰς $\bar{o}s$ κτητικά τῷ ἰ θέλει παραλήγεσθαι, explicatus vero p. 29, 46. τὰ εἰς $\bar{o}s$ καθαρόν κτητικὸν ἔχουσι τέσσαρας καταλήξεις, τὴν εἰ Ὀμήρειος, τὴν αἰ ταλαντιαῖος, τὴν οἰ ἀλλοῖος, τὴν $\bar{\omega}$ πατρῴος, ἡρῴος. Alii tres tantum numerant et non easdem ut Epim. I. 178, 15. τὰ εἰς $\bar{o}s$ [καθαρόν] κτητικὰ τρεῖς ἔχουσι καταλήξεις, τὸ ἰ θαλάσσιος, τὴν εἰ Κλεοπάτρειος, τὴν αἰ ἀγοραῖος, omissis duabus $\bar{o}ios$ et $\bar{\omega}os$ et recte quidem; nam illa significationem possessivam non habet, altera non nativa est sed synaeresi interpolata ut Τροῴος, Ἀητῴος· nativa vero, non dissoluta ut Theognostus dicit p. 57. habenda sunt Ἀργῳῖος, si quis hoc usus est,

23) Sic *urbs Romana*, quod paulo ante attigi, mera periphrasis est nominis proprii ut ναῦς Ἀργῶη, nisi id navem ab Argo fabricatam significat.

24) Hoc nititur Casauboni conjectura v. Jacobs. ad Anth. App. n. 64. Tzetzen auctorem addit Dindorfus in Thes.

*Λητώιος*²⁵⁾ etc. Haec enim terminationem $\overline{\omega}\varsigma$ vocali, qua primitivum finitur, sine ulla mutatione appositam habent, quod in hoc uno genere nominum animadvertitur; nam cum alpha et eta finali colliquescit *μουσεῖος, πετραῖος*, praeter *γῆ γήιος* quod, si incorruptum, certe unicum est ut *γῆ* ipsum; in Anth. Brunckius *γήινος* reposuit e cod. fortasse; apud Arcadium 40. *λήιος* substitui potest; Apollonius ipse de Adv. 586. duntaxat duo vocabula esse memorat in quibus vocalis nominis primitivi extrema ante terminationem servetur integra *μυσαῖος* et *γήδιον* id est *γῆδιον* v. Diss. II. P. I. c. III. §. 2. ac si *γήιος* cognitum habuit, fortasse sic animum induxit a *γέα* primum *γείος* declinatum esse ut *ἐπιγεῖζω*, tum contractione facta *γεῖος*, unde *γήιος* nasci potuit ut *Τεῖος Τήιος* Steph. *βασιλήιος, Ἀχιλλήιος* etc. Huc inclinat EM. 263, 31. *παρὰ τὸ δέος δδείος καὶ δήιος*, quod in *δῆος* contrahitur, et Apollonius quoque Adv. 567. *παρὰ τὸ ῥέα ἦν τι ῥεῖδιος ὃ παρ' Ἰωσιν ἐγένετο ἐρηδῖος, ἀφ' οὗ ἐπιπτε κατὰ μετὰθεσιν ῥαῖδιος καὶ κατὰ συναίρεσιν ῥᾶδιος ὡς Λαῖος Λᾷος καὶ λήιον, λάϊον, λῆον.*

§. 5. Ab adjectivis, quibus nomina in $\overline{\omega}\varsigma$ et $\overline{\omega}$ antecedunt, sermonem transferimus ad ea quae nullum ejusmodi fundamentum habent. Haec quidam a nominibus, quorum vel primus vel secundus casus syllaba *ος* terminatur, derivata esse dicunt \overline{o} brevi in longum mutato: *ἐκ τῆς πατρὸς γενικῆς γίνεται πατροῖος ὡς παντός παντοῖος καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ πατρῶος μένοντος τοῦ ἰ ἐν τῇ προσγραφῇ· οὕτω δὲ καὶ τὸ μητρῶος γίνεται καὶ τὸ παππῶος· σιχθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ἰ καὶ εὐθὺς ἐκφωνηθέντος γίνεται πατρῷος, μητρῷος, παππῷος* Eust. 1409, 44. *ἐκ τῆς ἡός γενικῆς προσθέσει τοῦ ἰ γίνεται ἡοῖος ὡς παντοῖος, ἀλλοῖος, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡῶος* p. 727, 52—58. Hanc in partem si quis descenderit, *πατρῶος, Σαπφῶος* etc. non contracta esse statuet sed proxime deflexa a *πατροῖος, Σαπφοῖος* ut a *Τροία Τρώα*, reclamantibus aliis qui haec

25) Hoc praeter Theogn. l. c. non reperi sed satis facit *Λατοῖος* latinum.

ipsa tropae boeoticae attribuunt: παρὰ τὸ γέλως γελώιος (γελῶος) ὡς πατρώιος (πατρῶος) καὶ βοιωτικῶς γελώιος ὡς πατροῖος ἡροῖος EM. 224, 35. et iterum p. 29, 26. ἀπὸ τοῦ αἰδῶς γίνεται αἰδῶος ὥσπερ ἡῶος καὶ ἡρῶος καὶ κατὰ τροπὴν βοιωτικὴν ἡοῖος, αἰδοῖος. Apparet igitur duas fuisse sectas Grammaticorum quasi serra praeliantium, unam quae οἱ ex ψ, alteram quae hoc ex illo natum existimaret, ab utraque autem pleraque incerta afferri. Nam ἡροῖος, πατροῖος, μητροῖος, παπποῖος, αἰδῶος et γελῶος aequaliter ignota sunt, duo postrema ne possessiva quidem, primum et ultimum neque genitivum habent in οος exemtem neque nominativum in ος, nisi auxilium petimus ab aeolico γέλος. Itaque ex tota illa congerie unum relinquitur duplici paralexi ἡοῖος, ὑπηοῖος, quibus Homerus utitur, et ἑῶος, ὑπηῶος, προσηῶος, quae posteriores adoptarunt, unde concludere licet οιος antiquius esse quam φος, neque tamen hinc conficitur hoc ex illo factum esse; quippe fieri potest ut qui ἡοῖος finxit, genitivi speciem imitatus sit, qui ἡῶος, casus recti. Praeter epitheton Ἀητῶος sive Ἀητῶιος in Anth. invenitur proprium viri nomen Ἀητοῖος sive ut in Liban. T. II. 222. et 548. scriptum est Ἀητοῖος, quod a secundo casu Ἀητός repeti potest sicut patronymicum simplex Ἀητοῖδης et syntheton Ἀητογενής. Gentilicii Κοιος, quod Zonaras p. 360. cum αἰδοῖος confligit, testis non extat et correctio in facili ἡοῖος. Nomen urbis commune est Τροία, Pindaricum Τρώα, quod EM. 770, 18. principaliter putat ἀπὸ τοῦ Τρώς γίνεσθαι Τρώιος καὶ [τὸ Θηλεκών] Τρώϊα καὶ συστολῇ ποιητικῇ Τροῖα καὶ συναιρέσει Τροία ἢ ἐκ τοῦ Τρώϊα Τροία ὡς τὸ Ἀχελῷος (Ἀχελῶος) Ἀχελοῖος, ubi post Τρώϊα Τροία inserenda sunt duo verba quae in principio paraepgmatis leguntur ὄνομα βοιώτιον. Nos vero omissa hac systolae boeoticae et ectasis poeticae conflictatione perstamus in sententia a nominibus in ως et ω derivata esse adjectiva in ωιος et φων. Sed haec subolescunt etiam substantivis aliter terminatis, quae in primo secundove casu omicron habent ut πατρῶος, quicum Theognostus Can. 49, 19. confert ἀστρῶος et ἀνδρῶος, Illud non satis constat utrum ab ἀστήρ declinatum sit an ut

theta, quibus EM. utitur, et his cognata non uno modo scribuntur. Moschopulus Sched. 89. et Herodianus Epim. 267. στοιά μόνον μικρόν; τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα στωικός, ἐξώστων, πολύστων, πρόστων· sed iota addit EM. 665, 1. *περίστων* σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τῶν ὧν καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιά γίνεται περίστοιον καὶ ἐκτάσει (περίστων) ὅπερ ἐλλόγως προπαροξύνεται. Τὸ δὲ προστῶν προπερισπᾶται· καὶ ὤφειλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιά ἀμφοτέρω γέγονεν. Hanc accentus inconsequentiam Arcadius quoque attestatur p. 122. sed in EM. 413, 74. *περίστῶν* scriptum est ut *προστῶν*, eaque modulatione haec distinguuntur ab adjectivis proparoxytonis *πρόστωος*, *περίστωος*, quibus accedunt *πρόστος* et *περίστος* ¹²⁾. Haec igitur iota a prototypo στοιά acceperunt, quod a στέω manavit ¹³⁾ sicut a κέω (κεῖμαι) *Κοῖον* τὸ ἐνέχυρον et *Κώιον* (hoc est *Κῶν*) ἐνέχυρον καὶ ἱμάτιον ¹⁴⁾ quae Hesychius affert cum verbis hinc traductis *κοιάζειν* et *κωιάζειν* τὸ ἐνεχυριάζειν, idemque verbum praestruitur homerico epitheto: *παρὰ τὸ κείω ὀρέσκειος καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ καὶ μεταθέσει τοῦ τόνον ὀρεσκῶος ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὠος κτητικὰ περισπῶνται* Epim. I. 304. sed hic accentus non certissimus est quia duo tantum casus leguntur, secundus et tertius, ac ne de etymo quidem convenit v. Diss. II. c. III. §. 3. Allatorum ultimum *ὑπερῶν* ex *ὑπεροῖος* natum esse infra ostendam. Ab his igitur omnibus distant *ὠόν* et *ζῶν*, quorum illud prorsus sui juris nec alicunde suspensum est, alterum nullum ejusmodi habet etymon, unde iota transfluere potuerit, ac plerumque sine iota scribitur sive simplex est sive compositi partem obtinet priorem *ζωογόνος*, *ζώφοντος*, *ζωγράφος*, cui causam haud veram

12) *Περίστος* οἰκοδόμη, quod in Thes. ex Hesychio affertur, Musuri correctio est; apud Photium *περίστωος* legitur ut in Schol. II. XXIV. 238.

13) *Προστῆς*, quod Hesychius *πρόστων* interpretatur, perspicue cum *προστήναι* cohaeret.

14) Hoc incertum vestemne Coam significet an pallium *ὑποκείμενον* sive pignori captum.

μαντώ (ut φειδώ) memoria non extat. Maximam vero ad-
 jectivorum hujusmodi segetem profuderunt nomina secun-
 dae declinationis: τομαὶ Ἀργῶαι hoc est Argi fabri Orph.
 Arg. 1162. Κριός (Κριώα) δῆμος ἀπὸ Κριοῦ τινος ὠνομα-
 σμένος Schol. Arist. Avv. 646. Ἰνδῶος Nonn. Par. XIX.
 207. Dion. XVII. 168. XVIII. 366. XXXVII. 345. quibus
 locis Graefius iota addidit; Νειλῶος Plut. de Is. c. V.
 Quintil. de Mus. III. 126. Lucian. Navig. §. 15. rarius
 Νειλῶος Schol. Arat. 446. Eust. 1500, 5. pro quo veteres
 aut Νειλαῖος dixerunt ut Stephanus suadet Βῆλος Βηλαῖος
 ὡς Νεῖλος Νειλαῖος²⁸⁾, vel Νειλώτης. Et duo res com-
 munes significantia ἀρκιῶος Anth. IX. 677. Nonn. I. 482.
 II. 44. P. Silent. Soph. II. 156. et παππῶος Anth. VII. 558.
 cui jam ante hanc aetatem iota fugitivum reddi coeptum
 est. Auctarii instar sunt quae sermo latinus protulit Grae-
 cis indicta *Eurous* et *Lesbous*. Ab adjectivis tria profici-
 scuntur paronyma; ἐρυθρῶος, quod Const. Manasses pro
 ἐρυθρός sive ἐρυθραῖος usurpavit, et aequè ignobile προ-
 θυράα a Theognosto p. 106, 27. sine interpretatione tra-
 ditum, quo dea προθυραία significari videtur, tertiumque
 multo testatius νεὼς ὑπερῶος Aristid. Or. XVI. 240. οἶκος
 ὑπερῶος Galen. Simpl. XI. 3, 333. T. XII. ὑπερῶοι παρ-
 πατοι Medd. Mosq. p. 199. σιοαὶ ὑπερῶαι Strab. XIV.
 565. et absolute αἱ ὑπερῶαι Galen. Comm. in Aphor. XX.
 438. T. XVIII. quibus omnibus locis iota praetermissum
 est sed Grammatici substantivis hinc sumtis ὑπερῶα et
 ὑπερῶον constanter vindicant EM. 780, 9.²⁹⁾ Etymon
 quaerentes res et ratio deducit ad adjectivum ὑπεροῖος, cu-

28) Pro Νειλῶος Athen. VII. 312. A. et P. Silent. Soph. I. 247.
 codd. et Edd. vett. praebent Νειλαῖος, et pro λιμὴν Ἀργῶος Apoll. IV.
 658. Ἀργαῖος. Diana Ἀλφειώα fortasse dorice appellata est pro Ἀλ-
 φειῶσσι (ut Μῶα) sive Ἀλφειοῦσα a Pausania vocatur Ἀλφειαία idem-
 que homo Ἀμυρταῖος et Ἀμυρτώος nominari videtur Suid. s. Μύρτης.
 Sed παππαῖος, quod in Anth. I. c. complures libri pro παππῶος exhi-
 bent, scribis imputamus.

29) Theogn. 130, 22. τὰ διὰ τοῦ ὡον ἐνίοτε διὰ χρεῖαν ποιητικὴν ἀν-
 λύνονται ὑπερῶιον, περιστάιον, μηνῶιον. Horum nominum secundum
 architectis magis convenit quam poetis. Luni dei templa non minus
 ignota sunt quam Minois; novimus vero Μητρῶα.

jus auctorem quidem demonstrare non possumus sed sufficit verbum hinc deductum Ὑπεροιαζόμενος ὑπερηφανεύμενος Hes. Id autem si cum ἑτεροῖος, ὁμοῖος, ἀλλοῖος comparatur, ab ὑπερος productum esse apparet, quod naturam adjectivi habere ostendi in Parall. 355³⁰). Exemplum hujus derivationis subministrat haud obscurus auctor, Ister. Hic enim memoriae prodidit Aeoles τὸ ὁμονοητικόν dixisse ὁμολον et hinc Jovem cognominatum esse Ὅμολώνιον solemniaque Ὅμολώια sicut idem deus Ὅμονῳος vocatur v. Franck. ad Inscr. Richteri 240. et templa Concordiae Ὅμονοεῖα. Ψοθῶα ἢ ψῶρα Arc. 100, 23. femininum videtur adjectivi a ψόθος derivati, cujus ultimam acui Theognostus auctor est 53, 27. ψοθοῖός ὁ ἀκάθαρτος³¹). Haec tamen transitio diphthongi οι in ψ non ita frequens est ut nobis liceat eam ad quaelibet alia transferre, quod fecerunt illi qui παππῶος pro παπποῖος dictum contendunt. Sed veri similis est παππῶος, quod unum de hoc genere recepit sermo antiquus et atticus, a primo fictore assimilatum esse duobus aliis syngenicis πατρῶος et μητρῶος, nam quod Barkerus ad Etym. 1087. primitivi instar ponit πάππως, non minus ab usu amandatum est quam κέρδως, unde κερδῶος repetit. Quae vero illa ratione exsolvi nequeunt ut Ἰνδῶος etc. quum omnia apud auctores minus probatos legantur, non dubitamus afficta esse vocabulis diverse natis quae omnibus ante oculos essent, ἡρῶος, ἐῶος

30) Athenaei originitio II. 571. A. et Schol. Vict. II. XVI. 184. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῶα ψά excogitata est ad explicandum ovum Ladae.

31) Verba haec sunt τὰ διὰ οἰος δεύονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς ~~οι~~ γράφονται ~~φ~~κοιοῖος, ψοθοῖός· τὸ Ζάτοιος, Ἰθιοῖος, κύρια ὄντα προπαρ-
οῦνγονται· οἷς ὁμοιον καὶ τὸ τραπέζιοις βοιωτιακὸν ὄν κατὰ τὸν τόπον καὶ κατὰ τὴν γραφὴν. Ζάτοιος non novi; Ἰθιοῖος fortasse andronymicum est ex gentilicio factum, τραπέζιοις nescio quid esse possit nisi τετραῖζρος quomodo Ulixes ex Orco reversus in Dosiadae Ara δίζωος dicitur, alius quis ter vita functus apud Aeschylum τρισσόςζωος. Sic etiam Pythagoras, cujus anima primum Euphorbi fuit, tum Pyrrhi, tertio Elei cujusdam (v. Menag. ad Diog. VIII. 5.) vocari potuit τετραῖζρος sive τετραῖζοιος. An urbs aliqua nomen habuit Τραπεζῶ, incolae Τραπεζῶοι ut Πυθῶοι?

et ceteris, quibus iota vel vocale vel mutum debetur lege derivationis. Omnibus autem, quae hactenus enumerata sunt, dissimile est fluvii nobilissimi nomen quod in illo catalogo ambigue scriptorum exhibetur.

§. 6. Hujus quatuor reperiuntur formae Ἀχελοῖος, Ἀχελῷος, Ἀχελῶος, Ἀχελώιος, quas si ex communi analogia judicamus maximam antiquitatis speciem habet Ἀχελοῖος ut excusum est in nummo Metapontinorum, quem Millingen descripsit in Transact. of the royal Soc. of literat. Vol. I. P. I. 145. idemque EM. 770, 18. affert tanquam tropen boeoticam passum: ἐκ τοῦ Τρωῖα (Τρώα) Τρωῖα ὡς τὸ Ἀχελώιος (Ἀχελῶος) Ἀχελοῖος. Si cui altius escendere libeat, prototypi instar ponet Ἀχελος, cui simile est nomen fluminis Ἀέλης, atque hinc directa regione profectum dicet Ἀχελοῖος ut ἄλλοῖος merismo non mutato, deinde producta vocali prothetica Ἀχελῶος ut κερδοῖος κερδῶος, postremo per diaeresin Ἀχελώιος, vel etiam ordinem invertet atque hoc prius, illud posterius esse constituet ut βασιλῆος βασιλήος βασιλῆος. Altera scriptura est Ἀχελῷος, quae in libris superiore seculo et antea editis constanter fere obtinet Arist. Lys. 318. Soph. Trach. 9. Callim. Ep. XXXI. Scymn. v. 469. Dicaearch. (Dionys.) Descr. Gr. v. 56. Anth. XIV. 133. Nonn. XIII. 313. et apud scriptores numeri lege solutos Herod. II. 10. Plat. Phaedr. 230. B. Scylac. Peripl. p. 14. ed. Huds. Diod. I. 39. Strab. VII. 211. cf. Tzschuck. ad X. 102. Apollod. I. 7. II. 7. Paus. IX. 34. Artemid. II. 38. Philostr. Imagg. I. 25. Himer. Or. I. 17. p. 355. raro addita vocali Thuc. II. 102. IV. 36. V. 13. quae nostrorum doctorum plerisque ita necessaria visa est ut vix ullum antiqui moris vestigium reliquum fecerint. Nec segnius pro ea pugnant veteres τὸ Ἀχελῶος ἔχει τὸ ἰ τῷ τύπῳ τῶν διὰ τοῦ ὡς προπερισπωμένων κτητικῶν πατρῶος, Μινῶος, καὶ ἔστιν ὅλον κτητικόν Eust. ad Dion. 431. idque Zonaras 360. diastasi Ἀχελώιος probari dicit. Qui iota omiserunt fortasse odore tropae allecti sunt, cujus exempla Eustathius 505, 2. proponit commenticia μητραλοῖας λέγεται καὶ μητραλώας κατ' ἔκτασιν ἢ καὶ τροπήν τοῦ ὀ εἰς ὦ ὡς ἀγκοιή ἀγκώνη, nam hoc

figitur duntaxat ad eum finem ut ἀγκοίνη explicari possit, quod boeotice dici fabulantur Schol. Dion. 782. matricida autem μητραλοίας vel μητραλώας dicitur³²). Quid vero nos vetat credere fluvium a principio vocatum esse Ἀχελῶν sicut alius dictus est Πατώος Strab. VII. 327. alius Ἀῶος Conon. XXX. cui nonnulli iota subscribunt Polyb. V. 110, 1. etymon ficticium sequuti Ἀῶ id est Adonis vel ἔως v. Meinek. Anall. 281. ac nescio an eadem causa sit nominis ab EM. 557, 49. interpretati Πατῶος ποταμός ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ τὴν Αἰγῶ ἐκεῖ ἀποκυῆσαι. Sed hoc complementum effugit Ἐλωός ὁ Ἥφαιστος παρα Δωριεῦσι Hes. urbisque Illyricae nomen Ἄλωος (omiss. in Thes.) Steph. s. Φλάνων³³), ac nominatim denegatur duobus oxytonis λαγῶός καὶ πατρῶός ὁ λεγόμενος πατρώος (scr. πατρυνός) EM. 26, 33. dubitatur vero de tertio κολῶός ut Philoxenus scribebat vel κολῳός³⁴), cuius femininum est Κολοιή ἢ φωνή Hes.³⁵) Haec manifestum reddunt Eustathium falli quum quasi possessivo Ἀχελῶος iota addendum esse censet propter typum possessivorum πατρῶος etc. Jam si illud primitivi loco ducimus, pentasyllabi duplex reddi potest ratio; nam aut iota pleonasticum habet ut θωιή, ζῳιον, ὦιον, aut natura adjectivum est, ut apud poetas latinos Acheloia pocula, usurpatione substantivum ut Tiberis fluvius nuncupatur Tiberinus, Rhebas Ῥηβαῖος cf. Unger. Parad. Theb. 128. Ἀχελῳός autem in sermone soluto possessivorum more contractum esse haud

32) Suidas πατραλοίας καὶ πατραλώας, illud a verbo aucto ἀλοιᾶν, quod respicientes nonnulli iota addiderunt nomini ἀλφὴ σὺν τῷ ἱεράφειαι, παρὰ γὰρ τὸ ἀλοιῶ ἔστι Sch. II. V. 499. EM. 74, 22. Theogn. 108, 20.

33) Thessaliae urbs Ἀλῳιον, quae ab Aloidia condita dicitur, fortasse ab ἀλωή nomen accepit.

34) Hesychius affert Ἐρῶός κάπρος, quod alibi ἔρῶος scribitur et Πάρως εἶδος ἵππου, sed in Aristot. H. Ann. IX. 45. παρῶαι ἵπποι ut ap. Phot. libris discordantibus. Βαγῶος Persa saepius Βαγῶας vocatur ut Τιμαγῶας quidam in nummis.

35) Ut κολοιός, sic etiam aliae aves κελεύς et κολιός a vociferando dictae videntur. Cum germanico verbo *dahlen*, quod Buttmannus Lex. I. 159. graeco apponit, convenit latinum *cornicari*.

incredibile est. Sed jam satis patere arbitror quatenam fingi possint omnium harum terminationum causae; prius vocabulorum auctores unde progressi sint et qua via, non tam restricte praeфинiam. Hac opera perfunctis restat unum genus quod a nominibus primae declinationis originem habet: διαθηκῶα (sic) ὑποτύπωσις (omiss. in Thes.) Eust. 1949, 53. ἡμερῶα ἡμεροφυλάκια Phot. quod in singulare ἡμερῶα (φυλακή) ἡμεροφυλακία (ut νυκτοφυλακία) mutandum est, σαλῶος ὁ περιφροντισμένος· σάλα γὰρ ἡ φροντίς Hes. quo loco si quis usitatum σαλός reponendum putet, series non repugnat, χαρτιῶος et fortasse alia ejusdem vilitatis, excepto uno gentilicio Γελῶος, quod in Edd. vetustioribus sicut superiora omnia fere semper ita scriptum est Herod. VII. 156. Scymn. 291. Athen. III. 125. A. IV. 162. B. Diog. II. 106. praetermisso iota, cujus rara vestigia expressa sunt in nummis lapidibusque et passim apparent in codd. Thuc. IV. 58. Lucian. Dial. Mort. X. 4. Anth. IX. 96. Sed de hoc jam olim laboratum esse ostendunt Stephani verba: Γέλα τὸ ἐθνικὸν Γελῶος οὐ Γελαῖος· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλωος, quae sane mirabilis est conjectura sed ostendit illam a protocolito derivationem auctori insolentio-rem visam esse. Verum jam finienda est haec longa disputatio, quam propter paucula iota pleonastici exempla instituere coactus sum sed explicare non potui quin quae falso huc relata essent refellerem simulque varios diphthongorum οι et ψ discursus et vicissitudines exsequeretur.

§. 7. Cum λοισθιος, πολυπόρθιος Eustathius 1643, 30. non satis apte connectit αἰδοίος, quod unde sumserit dicere non habeo, et ὁμοίος, de quo EM. 624, 24. ὁμοίος ἐκ τοῦ ὁμοιος πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς γελοιός. Haec homerica sunt; Dionysius v. 1180. addidit ἑτεροίος, Proculus H. in Ven. III. 15. ὀλοίος, nisi is δλωίος scripsit exemplo Hesiodi, quo ducti Grammatici γελώιος finxerunt. Ita ab hac stirpe gradatim proserpsit silva epithetorum ὀλός sive ὀβλος, ὀλοός sive οὐλοός, οὐλῖος, ὀλοιός, ὀλοίος, postremo ὀλοφώιος quasi ab ὀλοφός ut ὀμολώιος ex quorundam sententia ab ὀμολος. Hic iota non ut in λοισθιος extrinsecus assumptum sed ex contagione antecedentis diphthongi pro-

seminatum est idque fit etiam ubi ea syllabam principalem obtinet ut in proprio *Βοιῦδιον*³⁶⁾ nisi quis ita existimat hic non alterum iota accessisse diphthongo sed prius vocali ut in *οῖς* Callim. Huic proxima est terminatio *οις*. EM. 621, 8. *παρὰ τὸ ἄκρος κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἄκριος ὡς Βοιωτίος, ἐκ δὲ τοῦ ἄκριος γίνεται ἀκριόεις· ἢ παρὰ τὸ ἄκρος ἀκρόεις ὡς βροτιόεις πλεονασμῷ τοῦ ι ἀκριόεις καὶ τροπῇ ὀκριόεις.* Ab ἄκρος quam facile duci potuerit ἀκρόεις ostendunt alia ab adjectivis in *ος* derivata ἀγκυλόεις, δαιδαλόεις, δουλιχόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὀβριμόεις, unumque homericorum *φαιδμόεις*· ab ἄκριος autem ἀκριόεις ut ἀγριόεις, νηπιόεις, μυριόεις, τιμόεις EM. 34, 39. et omnium antiquissimum *τερμιόεις*, siquidem hoc a *τέρμιος* profluxit. Sed viae compendium facimus si ἀκριόεις ab ἄκρις arcessimus ut *μητιόεις*, ὀφιοίεις, quo exterminatur pleonasmus. Plus ponderis habet quod idem profert 756, 17. *ἐκ τοῦ τεῖχος γίνεται τειχόεις καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι τειχιόεις*· nam hoc, si formam solam consideramus, ad *τειχίον* referri potest ut *σιλφιοίεις* ad *σίλφιον*, sed significatio magis cum *τεῖχος* congruit. Et *φνκίόεις* Homerus a *φῦκος* potius derivavit quam a *φνκίον*, quo posteriores utuntur cum verbo *φνκιοῦν*. Plerumque quidem antepenultimae longae subtexitur eta vel *ο* mega, *μοχθήεις*, *κητώεις*, sed pro *ἀφρήεις* Antipatro placuit *ἀφριόεις* dicere v. Techn. 180 sq. in Aristot. de Col. V. 796. *φύλλα φοινικιοῦντα* legitur, nec omittenda sunt nomina topica *Ἀλιοῦς* et *Ταφιοῦς* ab *Ἄλος* et *Τάφος* derivata intellectu eodem. Adjectivorum in *αιος* exeuntium, quorum ingens est numerus et prompta ab omnibus fere partibus orationis derivatio, duo sunt genera proprio quodam significationis temperamento imbuta, unum eorum quae mensuram et pretium significant ut *πυγωναῖος*, *ὀβολιαῖος*, quibus etiam *δειξίς* *χρυσιαία* adnumerandum est; alterum a partibus corporis denominatum *ἡπαιτιαῖος*, *κροταφιαῖος*,

36) Meinekium in Mimnermi versu pro *κολλη* hiatus evitandi *κωῖλη* reponere Bergkii refert in Poet. Lyr. 318. In Anall. 233. non sic scripsit sed *κοίλη*. Primitivum est *κόος* sive *κῶος* i. e. *χάσμα*, *κολλῶμα* v. Froll. 395.

νωτιαῖος, στηθιαῖος, ὠμιαῖος. Utrique autem iota ita familiare est ut quasi characteristicum dici possit et, si deficiat, poetica quadam licentia suppressum videatur sicut Nicander *δραγμαῖος* et *νωτιαῖος* usurpavit; sed Nonnum *ἀμαξαῖος* usurpasse pro *ἀμαξιαῖος* Lexicographi falso tradunt; non enim ponderis est epitheton sed planstri. Si vero quae illarum significationum neutram prae se ferunt iota accipiunt, tum denique pleonasmī species oboritur, quam Eustathius 1878, 60. improvide cum vocabulis ponderis communicat: ἀπὸ τοῦ μνᾶ ὁ Ἀριστοτέλης παρήγαγε τὸ μναῖαῖος σὺν πλεονασμῷ τοῦ ἰ ὁποῖος καὶ ἐν τῷ καμινιαῖος καὶ ταλαντιαῖος. Etenim horum unum ad rem pertinet fuliginis epitheton, quo rursus utitur 1900, 36. ἐ τοῦ ἔργον προεργαίτερος πλεονάσαντος τοῦ ἰ ὥσπερ ἐν τῷ καμινιαῖος. Haec testium satis habent; semel lecta sunt *ἀλουργιαῖος*, quod Bernhardy ad Suid. s. h. v. in suspitione ponit, et *σεληνιαῖος* Procl. ad Hes. Opp. 151. pro *βουλιαῖος* Phurnut. c. IX. nuper *βουλαῖος* e codd. repositum est; *κεραμιαῖος* addubitavi ad Phr. 147. His enim nullum adjectivorum in *ιος* antecedit, quae interdum huc producuntur: *βώμιος* καὶ κατὰ παραγωγὴν *βωμιαῖος* Steph. sicut eadem dea *Ἐλαφρία* appellatur et *Ἐλαφιαία*, eoque fit ut nonnulla tripliciter terminentur, *κλόπιος*, *κλοπαῖος* et *κλοπιαῖος* aliaque ad Phr. 552. indicata, ubi de toto hoc genere disserui. Restat ut consideremus adjectiva dicatalecta in *ωδης* et *ιωδης*. Haec Buttmannus et alii non simplicis filii sed cum nomine *εἶδος* composita esse censent. Neque nescium habemus ea permultis locis sine sensu discriminis inter se permutari posse *ὀφιώδης* *ὀφιοειδής*, *ὀροβώδης* *ὀροβοειδής*, *στροβιλώδης* *στροβιλοειδής*, *σκιώδης* *σκιοειδής*. *Ἐκ τεφρωδέων ἐκ τεφροειδῶν* Hes. et alia v. ad Buttm. 450. in quibus si libri variant difficilis est recti delectus; sed tamen *λίμνη ἰχθυώδης*, de qua Herodotus loquitur, nullo pacto dici poterit *ἰχθυοειδής* v. Bredov. 197. nec regio *πιτυώδης* Mosch. IV. 49. eadem *πιτυοειδής*, atque haec τοῦ εἶδους notio prorsus non conciliari potest cum *πόλεμος* *μινδυνώδης*, *θέρως* *καματιῶδες*, *ἄνθρωπος ὑπνώδης* planeque repugnat adjectivis *δαννώδης*, *πρεπωδής*, *ὀδαξώδης*,

θλιβώδης, quae a verbis derivata esse constat; de *φθινώδης*, *ρεμβώδης*, *εργχώδης* dubitari potest. Praeterea qui terminationem *ωδης* ex *οειδης* contractam esse sumunt, *explicitare* non poterunt cur accentus mutatus, cur literae *οει* in his aliter contractae sint quam vulgo solent, ut *Σιμουῖς*, *πλακοῦς*, *χρυσοῦν* etc. quibus Schol. Od. VI. 121. etiam *θεουδής* adnumerat tanquam ex *θεοειδής* coartatum. Recte igitur Herodianus ad Π. IX. 336. *ὀνώδης* et *βοώδης* paronyma vocat et universe Choeroboscus de Acc. p. 436, 11.³⁷⁾ *καθόλου τὰ διὰ ωδης ἅπαντα ἢ ἀπλᾶ εἰσιν ἢ παρασύνθετα, οὐδέποτε δὲ σύνθετα*. Simplicia, quae apud atticae eloquentiae principes inveniuntur, omnia a substantivis orta sunt *ἀνδραποδώδης*, *ἀνδρώδης*, *κηρυνώδης*, *λαχνώδης*, *μυθώδης*, *ὀχλώδης* etc. Quae vero ab adjectivis, haud quaquam pari commendantur auctoritate, primum quae Hippocrates protulit *ἀγρυπνώδης*, *γλισχερώδης*, *ἐμφρονώδης*, *μανικώδης*, *νωθρώδης* cum parasyntheticis *αἰμοχρωώδης*, *λειποφυχώδης*, *λευκοφλεγματοώδης*, *ὑποστροφώδης*, *σαρκοπυλώδης*, *φλεβοτονώδης*, *χονδρονευρώδης*³⁸⁾, deinde Aristotelea *μανώδης*, *ἀλογώδης*, *φλεβονευρώδης*, et quae scriptores ab his magis minusve remoti usurparunt *ἄρξενώδης*, *θηλυκώδης*, *θερμώδης*, *μελανώδης*, *κολοβώδης*, *ὀχληρώδης*, *στενώδης*, *τραγικώδης*, *τρυφερώδης* et alia v. ad Phr. 228. postremo poetae qui cum Augusto et aliquanto post eum vixerunt: *μαχιμώδης*, *σκληρώδης*, *στειρώδης*, *στρυφελώδης*, omniumque novissima *γονιμώδης*, *στενώδης*, *σοφώδης*. Unum huiusmodi mihi occurrit graviore auctore sustentatum *ἐναιμώδης παρ' Ἀντιφῶντι* Poll. III. 215.³⁹⁾ Ad-

37) Hic et in Anecd. Bekk. 1243. pro *δυσαίων* et *εὐαίων* ponendi sunt genitivi *δυσαίων*, *εὐαίων* v. EM. 401, 21.

38) *Σπασμοτρομώδης*, quod in nonnullis libris Praedict. c. 164. scriptum erat pro separatis *σπασμώδης*, *τρομώδης*, Galenus in Comm. T. XVI. 829. *ὄνομα μοχθηρόν* vocat. *Εὐκοπρώδης* suspectat Schneiderus in Lex. et facile corrigitur; pro *εὐοσμώδης* idem ad Theophr. Caus. Pl. VI. 16, 3. e cod. reposuit primitivum sed injuria illud *monstrosum* esse dicit.

39) Fastidiosius ille VIII. 153. rejicit *θορυβώδης*, *ταραχώδης* et *στιασιώδης*, quae omnia ab Atticis recepta sunt. Alia reprehendit Photius Bibl. c. LXX. 77. de Eunnatio loquens: *ἔστι δὲ καλλιπής τὴν*

jectivorum purorum duo sunt genera, unum ab adjectivis puris, alterum a substantivis ejusdem formae. Illius exemplum probatissimum est ἀλιτηριώδης a Platone saepius repetitum, cetera seculi primi post Christum et insequentium, κοσμιώδης et μνηστηριώδης Clem. Alex. δηλητηριώδης Pseudoaristot. νηπιώδης Gregor. Nyss. κρυφιώδης Nicet. Chon. σκολιώδης Apollon. Lex. πολιώδης Lucian. Alex. §. 60. sed hoc dubitabile propter dissensionem codicum, στερεώδης Alex. Trall. ἀρειώδης (omiss. in Thea.) Schol. Od. XVIII. 163. ὀρειώδης Eust. γελοιώδης Epiphani. At multis partibus praevallet alterum genus a substantivis proseminatum, cujus tria exempla praebet Plato θηριώδης, μισρακιώδης, παιδαριώδης, Aristophanes ἑηλυθριώδης, Euripides μανιώδης, Xenophon παιγνιώδης, Aristoteles ἐριώδης, παιδιώδης, τεκμηριώδης, alii alia. Utriusque autem generis puri et non puri vestigia sequuntur derivata; a γαλήνη vel γαληνός profectum est γαληνώδης, a γαλήνιος γαληνιώδης, sed utrumque auctoribus vilibus; a δαίμων δαιμονιώδης, a δαιμόνιος δαιμονιώδης, a κοῖλος κοιλώδης, a κοίλα κοιλιώδης, ἡμίκυκλος ἡμικυκλώδης, ἡμικυκλύκλιος ἡμικυκλιώδης, eademque libertate Theophrastus modo a λέπυρον sive λεπυρόν duxit λεπυρώδης, modo a λεπύριον λεπυριώδης, qui duplex flexus apparet etiam in verbo λεπυροῦν et λεπυριοῦν v. Bast. ad Greg. 313. ut φρυκοῦν et φρυκιῶν. Similiter Hippocrates variat κοπιώδης et κοπιώδης, illud a κόπος ducens, hoc a κοπία unde κοπιάρος pendet ut ἀνιαρός atque adeo in eodem Praenotionum libro primum κοπιριώδης scripsit, proxime post bis κοπιριώδης, cujus inconstantiae culpam Dindorfius in Thea. ad librariorum delegat ac ne Hesychio quidem ὀλεθριώδης suum relinquit, parique fastidio Fixius in Thea. T. I. 765. C. damnat αεριώδης et αἰθεριώδης, quia non plus semel inventa sunt. Nec quisquam infitiabitur hanc tenuissimam lineolam inter scribendum nunc omissam nunc adjacentibus literis simili-

γράφειν εἰ περιέλοι τις τὸ ἀλεκτρονωδες καὶ ἐλαφροδέστερον καὶ συνδέστερον καὶ δέκα (scg. καὶ δὴ καὶ) τοὺς ἱερακώδεις καὶ κορακώδεις καὶ πιθηκώδεις καὶ τὸ ποταμώδεις δάκρυον, sed aliam ob causam; non enim contra rationem ficta sed inverecundius translata sunt.

bus allitam esse. Sed justior tamen mendi suspicio si iota reperitur in adjectivis, quorum primitiva eo carent; cujusmodi tria leguntur in Hippocratis libris *ἡλεκτριώδης* Epid. IV. 535. T. III. (759 Lind.) ab Erotiano iteratum, *ἰκτηριώδης* ib. 651. et compluribus locis pro *ἰκτεριώδης*, quod alibi legitur v. ad Phr. 80. adn. tertiumque *ὑδρωπιώδης* Epid. VII. 698. cujus facilis est commutatio in *ὑδρωποειδής*. Sed *τραχηλιώδης*, quo EM. 751, 35. nomen *τελχινώδης* explicat, non idem significat atque *τραχηλώδης* sive *τραχηλοειδής* sed est pro *σκληραύχην* cervicosus (ut sic dicam) idemque *τραχηλίας* dici poterat ut *στομίας*, *μετωπίας* aliaque nomina amplificativa. Notum vero est verbum *τραχηλιᾶν*, neque mirabor si quis ab alterutro horum adjectivum illud repetat atque hac via etiam *ἰκτεριώδης* et *ὑδρωπιώδης* a suspicione vindicet. Haec sunt quae de pleonasmo dicere habui. In contrariam partem aberrant adjectiva quae iota primitivis insitum exuunt et deponunt: *στερεμνώδης* Porphy. ab adjectivo puro ductum, cetera a substantivis: *σιτανώδης* in Galeni Gloss. *νοτιώδης* apud Hippocratem ipsum de Morb. sacr. T. I. 608. (Lind. 639.) quod a *νοτία* tractum est non a primitivo *νότος*, et huic par ejusdem scriptoris *τενθρηνώδης* non a *τενθρήνη* sed a neutro *τενθρήνιον* detortum, unde rectius *τενθρηνιώδης* formatur ut ab *ἀνθρήνιον* *ἀνθρηνιώδης*, eademque litera facile reddi potest ceteris. Verum in ellipsi conspirant adjectiva quibus quae anteposita sunt nomina in *ις* exeunt genitivo puro: *κισσηρώδης* quod saepius legitur una cum syntheto *κισσηροειδής* et verbo *κισσηροῦσθαι*, triaque semel inventa sed libris concordantibus *μαντώδης* Nonn. *παρδαλώδης* Athen. et *ἄσώδης* ὁ *πηλώδης* *παρὰ τὴν ἄσιν* Schol. Aesch. Suppl. 31. nisi prototypon finit *ἄση* idem significans. His quae detracta est vocalis residet in *ιριώδης* et *ὀφιώδης* sive ab attico genitivo *ὀφειώδης*, similiterque *τροφιώδης* a defectivo *τρόφεις* *τρόφι* ortum videtur, quo praetermisso Galenus in Gloss. ad thema remotius regreditur *τροφιώδης* *παρὰ τὸ τρέφεισθαι* ab hoc autem *τροφός* descendit et deinceps *τροφώδης* ut *στροφώδης*, *τρομώδης*, *φθορώδης*, *φονώδης* etc. Verum quoniam semel

sermo ad hoc celeberrimum genus adjectivorum deflexit, breviter designabo quae mihi in eo reperisse videar *μνηρη*. A substantivis igitur verbalibus quae in *σις* (*Ξις*, *ψις*) exeunt, unum est *στασιώδης*, ab his quae in *ως* *ωτος* *ιδρώδης*, ab adjectivis in *ης* *τραχώδης* Macar. Hom. IV. 26, 93. nam *βραχώδης* a substantivo repetendum ut *ἀνδρώδης*, *νεφρώδης* etc. eodemque accommodari potest *εὐρώδης* quamvis idem significet quod *εὐρύς* ⁴⁰). Sed haec cursim; nunc ad pleonasmum revertor.

§. 8. Substantivorum in *ιευς* exeuntium pleraque iota a prototypis acceptum habent, *φρατρία φρατριεύς*, *παιδία παιδιεύς*, *στάδιον σταδιεύς*, atque etiam Jovis epitheton *Τερμιεύς* παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέλος εἶναι EM. 753, 8. promptum est a *τέρμιος* arcessere; a similibus adjectivis *άλιεύς*, *νηφαλιεύς*, *Λωριεύς*. Hanc regulam ab antiquis constitutam esse e Stephani loco s. *Σχοινοῦς* videtur colligi posse quamvis perturbato: *Τρύφων φησὶ τὰ εἰς εὐς παρ᾽ οὐμᾶ οὐδέποτε τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου μὲν πλεονάζει ὥς ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑλλοπιεύς παρὰ τὴν Ἑλλοπίαν γέγονεν, οὐ παρὰ τὸν Ἑλλοπα. Ὁ δὲ παραρρέων τὴν Σχοῖνον ποταμὸς Σχοινεύς καλεῖται, ὁ πολίτης μέντοι Σχοινιεύς*, quo nescio an hoc significetur incolarum nomen aut a possessivo *Σχοῖνιος* derivatum esse ut *Ἀκανθιεύς*, *Ζακυνθιεύς*, quae idem a vocabulis regionum repetit, aut iota diastolae causa acceperisse. Nulla vero ejusmodi ratione explicari possunt quae ad Phr. 255. indicavi *ἀροτριεύς* et *λογιεύς*, sed utrumque semel modo legitur, et pro *σπογγιεύς* Schol. II. XVI. 407. in Aristotelis loco, quem designat, scriptum est *σπογγεύς*. Pro *Ἰλαρις* — τὸ ἐθνικὸν *Ἰλαρεύς* Steph. Meinekius scribi mavult *Ἰλαριεύς* ut *πολιεύς*, *Μακριεύς*. Iota, quod in nonnullis deminutivorum in *ιδιον* exeuntium cum vocali nominis longa in unam syllabam coit, in scriptura non praetermittendum esse non semel praecipitur:

40) A nominibus propriis quae derivata sunt, facticia sunt omnia: *Ἀλεξανδρώδης* a Menandro fictum Com. Fr. T. IV. 417. cf. Coraes ad Plut. T. IV. 417. *Τιμαρχώδης* ab alio Comicorum T. IV. 599. *Σεστιαδέσειρον* a Cicerone, *διπολιώδης* Aristoph. *Ἀλυπτιώδης* Meinekius Cratino T. III. 375. metri causa restituit pro *Ἀλυπτιώδης*.

ζωῖδιον σὺν τῷ ῑ ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν ζωῖδιον EM. 413, 14. ⁴¹⁾ γραῖδιον σὺν τῷ ῑ ἐπειδὴ καὶ τὸ γραῖδιον 239, 41. Sed hic Choeroboscus (sive quis alius est) temere obloquitur οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὸ αἰζήρος οὐκ ἔχει τὸ ῑ καὶ ὁμως τὸ αἰζήριος ἐπλεόνασε τὸ ῑ· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γραῖδιον μὴ ἔχον τὸ ῑ ἐν τῷ γραῖδιον ἐπλεόνασε. Quippe quia non animadverterunt iota terminationis hypocoristicae ἰδιον in οἰκίδιον, ἰχθύδιον et similibus cum vocali vocis primitivae contractum esse, falsa illos cepit opinio nominibus, quorum casus secundus ultimam habeat a vocali orsam, deminutionis causa non ἰδιον addi sed διον. In eandem sententiam disputat Didymus in EM. 230, 40. βοῖδιον sive βοῖδιον iota adventicium habere et hoc modo etiam ex γέα γέας primum formatum esse γαῖδιον sive γεῖδιον, tum solita ectasi γῆδιον. Aliter vero Apollonius Adv. 586, 12. τὸ γῆδιον ἐφύλαξε τὸ η̄ τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἰδιον μεταλαμβανομένων, κυνίδιον, ἀρετίδιον· λέγω τῶν ἀπὸ συμφώνου ἐκφερομένων. Igitur ut a genitivo ψυχῆς ψυχίδιον, sic a γῆς arbitraturs derivandum fuisse γίδιον, sed custodiri etiam γῆδιον, ne obliteretur ἡ πρωτότυπος λέξις. Verum haec comparatio claudicat; nam ex bisyllabis illis prorsus non potest cognosci quomodo formandum sit deminutivum monosyllabi quod ab Herodiano inter singularia refertur. Hoc igitur, quia terminatio διον nulla est, γηῖδιον sive γῆδιον scribimus, non ut vulgo fit γήδιον, et si a ῥᾶ pontico vel a μνᾶ fictum esset deminutivum, id quoque ῥᾶδιον scriberemus et μνᾶδιον. Neque alio magis tendit accentus; nam si γῆδιον nativum esset, erigeret mediam velut παιδίον, κλειδίον, sed proparoxytonon est more contractorum γραῖδιον, σιγῖδιον, μῦδιον, βοῖδιον. Haec de terminationibus fixis et ordinariis dixisse sufficiat. Ante alias iota nunquam insinuaturn esse exemplo est οὐρίαχος v. Proll. 333. nec dubia cognatio inter κάρφος et σκάρφος, τάρχος et τάρχος (ταρχύω, ταρχεύω) quorum penultima longa est v. Parall. 294. et 340. Ἀλίφατα ἄλφιτα Hes. et alia quae-

41) Hinc in Thes. ζωῖδιος irrepsit pro substantivo ζωῖδιον.

dam ejusdem glossemata attuli in Techn. 305. Plura apportant Grammatici sed pleraque parum provisa. Ταῦτος Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς Ζυγριανός Steph. qui alibi haec a paragogis Ταύριοι, Ζύγιοι repetit v. ad Buttm. 429. Ἀπὸ τοῦ φᾶρος παρήχται φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός Herodianus ad II. XXIV. 228. Haud minus periculosa nominis proprii conjectatio Βάτεια καὶ κατὰ πλεονασμὸν Βατίεια ὁμοίως ἴσως τῷ ὕγεια Eust. 351, 38. qui diversitatem accentus non attendit. Κοχλιάριον· παρὰ τὸ [κόχλος] κοχλιάριον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κοχλιάριον Zonar. 1242. Est vero a proximo κοχλίας. Παρὰ τὸ ἀρω ἀρωμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀριθμός· οὕτως Ἡρωδιανός Epim. II. 342, 27. Sed hic pleonasmus proprie dici non potest quia bisyllabum non idem significat quod trisyllabum. Et de verbo ἐσθίω, quod Herodianus epectasi auctum putavit (Techn. 19.) consideratius judicat EM. 383, 4. παρὰ τὸ ἐδω γίνεται ἐσθω, ἀφ' οὗ παράγωγον ἐσθίω. Θανατιῶν idem declarat quod θανατιῶν sed significantius, quia haec terminatio permultis communis est, illa vero propria desiderativorum, eodemque modo distinguuntur φροῶν et φροσιῶν aliaque ad Phr. 80. allata. Sed nihil differt inter ἐλλοπεύειν Hes. Zonar. et ἐλλοπιεύειν Theocr. Phavor. interque ἐνεχυράζειν et ἐνεχυριάζειν, καρποῦσθαι et καριοῦσθαι sive κηριοῦσθαι, ἐκκηριοῦσθαι, obtorpescere, σαπριοῦν et σαπριοῦν in LXX. nisi hoc a σαπρία derivatum est ut a ῥάκιον ῥακίωσις, sed praefertur ῥάκωσις v. Hemsterh. ad Plut. p. 395. Pro στράγξ Photius στραγγίς praebet ut ὕστριξ dicitur et ὕστριχίς, ὕσπληγξ et doricè ὕσπλαγίς, quae sunt metaschematismi exempla potius quam syncopae.

§. 9. Ad composita transgredientes incidimus in adjectivum ἀργιόδους, de quo tres feruntur sententiae; una levissima Tryphonis in EM. 137, 7. παρὰ τὸ ἀρί καὶ τὸ ὀδούς γίνεται ἀριόδους καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀργιόδους ὡς ἄνοια ἄγνοια, ῥαῖα γραῖα. Eὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀργός, ἀργόδους ἂν ᾖ· cui par et consentaneum commentum proponit Schol. Od. X. 543. ἀργύφειν ἀντὶ τοῦ ἀρύφειν τὸ λαμπρὸν τῇ ὕγῃ, πλεονασμῷ τοῦ γ. Ad assentiendum promptiores sunt rationes duae, quarum optionem nobis re-

linquit Eustathius 1286, 9. ἐν τῷ ἀργιόδοντι ἢ πλεονάζει τὸ *ι* ὡς ἐν τῷ ἵππιόχαρμῳ ἢ τροπῇ τοῦ *ο* εἰς *ι* γέγονεν ἐκ τοῦ ἀργός. Ex his manifestum fit adjectivum ἄργιος, quod Hesychius interpretatur λευκός, ταχίς, illis non minus incognitum fuisse quam est nobis. Hoc igitur omisso quaestio omnis consistit in pleonasmo et trope. Pro illo affertur ἵππιόχαρμῳ hoc est ὁ χαίρων ἵπποις ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενος Sch. Od. XI. 258. cui simillimum est ἵππιόχαίτης. Ac sunt quidem qui utrumque aliter affectum dicant: τὸ ἵππιόχαίτης καὶ ἵππιόχαρμῳ ἔοικεν ἔχειν τὸ *ι* κατ' ἔλλειψιν τοῦ *ε*: ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵππεϊα χαίτη γέγονε Eust. 656, 19. Sed his duae adversantur rationes; una, quod Graeci in hoc genere componendi non adjectivis uti solent sed substantivis ἀνθρωπόμορφος, κυκνόμορφος, λυκόμορφος, ἐλαφάκερος, κυνοκέφαλος, θηρόθυμος, λεοντόθυμος, ἀνδρόθυμος non ἀνδρείοθυμος, quod semel legitur apud Suidan. Altera ratio est quod Homerus ceterique epici possessivis animantium non epsilon subtrahere solent sed iota βήεις, αἴγεις, κύνεις, βρότεις, ταύρεις, quibus consentaneum foret ἵππειος non ἵππιος, quo Pindarus utitur pro ἵππειος et posteriores praecipue in epithetis deorum Προσειδῶν ἵππιος etc. Itaque colligimus ἵππιόχαρμῳ, pro quo idem ἵππιόχαρμῳ dixit, et ἵππιόχαίτης cum substantivo composita esse ut ἵππαιχμος, ἵππόλογος, ἵππόκομος, eodemque pleonasmo crevisse ἵππιάναξ, quo nomine Aeschylus hipparchum significavit. Quin etiam αἰθίοψ, quo Meleager usus est, huc referri poterit, quippe gentilicio assimilatum. Sed Μητιονίκη per errorem scriptum videtur pro Μητιονίκη. Hac ratione illi adduci potuerunt ut poetas adjectivo ad metrum inhabili ἀργόδοντι iota interposuisse crederent. Sed plus veritatis habet sententiarum, quas Eustathius proponit, altera de trope. Nam quum plene dicendum esset ἀργόδοντι ut Ανκόρηος, λευκοόπωρος v. Meinek. Com. T. III. 121. Del. 121. ὀλιγόωρος (omiss. in Th.) Schol. Dion. v. 30. et all. ad Phr. 677. allata, hiatui subvenit trope τοῦ *ο* εἰς *ι* hoc facilius quod idem fit ante consonas et constanter quidem in hoc epitheto ἀργιβόειος, ἀργικέρανος, ἀργίπους, minore constantia in aliis quae ad Phr. 665. indicavi, ut

χαλκίνας etc. quibus adnumerari possunt andronymica *Ξανθικλῆς* Xenoph. *Διονυσικλῆς* bis scriptum in Anon. Stad. M. M. §. 115. etc. v. Proll. 205. et 518. postremo ἀγγελιαρχος Agath. nisi hoc ab ἀγγελίας ductum est, quod Criticorum nonnulli Homero tribuerunt. Cum ἀργιόδας EM. 620, 56. ἀκρίβας componit tanquam ex ἀκρόβας sive ἀκροβάτης ⁴²⁾ conversum, Eustathius vero 773, 21. δρομικαίτης (ἵππος) τὸ κοινότερον ἀντὶ τοῦ δρομοχαίτης et ex hac vulgari scriptura etiam κοπίδερμος i. q. δερμόκοπος sive λιπόδερμος repetendum est et μισιάνυλος etc. Κοριθαλῆς ἢ δάκνη Suid. i. q. κοροθάλεια Bernhardy codices sequutus exclusit ⁴³⁾. Cum nomine primae declinationis conjunctum est: ἐλικρινής παρὰ τὸ εἶλη καὶ τὸ κρίνειν τροπῇ τοῦ ὀ εἰς ἰ Epim. II. 366. et Zonar. 633. quod Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 124. satis probabile ducit nec tamen negat idem a verbo duci posse. Id mihi alienius videtur; spiritus fluctuat. Sed θαλασσιγενής apud Nonnum mendose scriptum arbitror. Saepius vero eta in iota corruptum est assuetudine iotacismi: χολιδόχος Theophil. de Urin. p. 15. Schol. Eur. Or. 115. μαδιγένειος Aristot. H. Ann. III. 1. p. 518. b. 20. pro μαδηγένειος, quod in codd. aliquot legitur, νομίοντος ὁ τὴν νομὴν φυλάσσων Arcad. 73, 1. ubi νομιτοῦρός scribebatur videtur ut ὕλητορός. Transeo nunc ad nomina tertiae declinationis, quae per ι componuntur. De hoc enim jam diu quaeritur idemne sit quo dativi finiuntur an ex ὀ illo ortum quo Graeci in omni genere compositionis uti solent. Haec dubitatio potissimum pertinet ad nomina quae dativum bisyllabum habent ἀλί, γαστρί, δορί, quorum permagnus est numerus, et ad duo quae trisyllabum, ἄερι, ἔαρι. Cum hoc igitur casu plerique composita putant adjectiva ἀλίβρομος, δορίληπος,

42) Hoc non solum capricorno sive rupicaprae convenit sed etiam machinae altis cruribus insistenti, qua tabulata scenica superstruuntur. Huiusmodi pegma nos quoque arietem vocamus. Simile est κίλλας.

43) Σουσιγενής Aeschylus a plurali Σοῖσα derivasse videtur non Σοῖσας Σούσιδος ut Blomfieldius censet ad Pers. 12. Pro Ἀσιατιγενής quod hic commendat, unum Ἀσιατογενής probandum idemque in Critiae Fragm. II. v. 5. positum est.

νυκτίπλανος, πυρίφατος etc. sed sunt etiam contrariae sententiae et ii pergraves auctores; Ἡρώδιαν'ς λέγει διὲ εἰς ὅς ὀξύτονοι γενικαὶ συμφώνου ἐπιφερομένον ἢ διὰ τοῦ ὁ λέγονται, θριπόβρωτος, ἀλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ἰ πυρίχαλος (πυριθαλής?), νυκτικόραξ Eust. 183, 10. ἀλίπεδον παρὰ τὴν ἀλ'ς γενικὴν καὶ τὸ πέδον, EM. 64, 42. in supplemento Sorbon. Hac ratione omnia illa *δοτικοφανῇ* profligari possunt hoc graviore ictu quod praeter defectivum ἀλκί nullum non ad ὁ relabitur v. ad Aj. p. 161.⁴⁴) alia autem iota nunquam recipiunt ναῦς, θίς, χήν, παῖς etc. Neque quemquam moveat quod nonnullis praepositio superponitur dativi propria ἐμπυριβήτης pro πυριβήτης, εἰναλίφοιτος, ἐγγειρίθετος, ἐγγαστρίμυθος, nam eadem accedit etiam aliter figuratis ἐμπυροστάτης, ἐγγειρογάστωρ etc. v. Diss. de Metath. C. I. §. 5. et rursus decedit verbo *γαστροφορεῖν*. Alia tropae exempla sumuntur a nominibus in ὅς exeuntibus ἐλίχρυσος ἀντὶ τοῦ ἐλόχρυσος ὡς ἐλοτενής καὶ εἰλιτενής EM. 330, 38. quorum omnium scriptura ambigua et origo, ut alibi dicitur, controversa est. Sed eodem modo a κῦδος proficiscitur κυδιάνειρα et proprium *Κυδίμαχος* ut a κράτος Κρατισθένης, Καρτιδάμας, Καρτίνικος et plurima quae a κάλλος oriuntur. Haec uniusmodi sunt ut Theognostus ait Can. 96, 5. τὰ παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος διὰ τοῦ ἰ γράφονται. Sed ὑψιμέδων, ὑψίλοφος etc. alii ab adverbio ὕψι arcessunt EM. 630, 30. alterum vero antiquiores uno modo componunt; καλλεῖνικος enim Anth. Append. 151. metri ratio expressit poetae novitio; καλλοποι'ς vix ante Plotinum reperitur; pro καλλόφυλλος Theophr. H. Pl. V. 3, 2. καλλίφυλλος potius scribendum erat quam quod Wimmerus probavit καλόφυλλος, cui similia καλοεργος etc. protulit deterior aetas exemplum sumens a propriis, quorum unum Καλονίκη ap. Aristoph. legitur, alia alibi v. Keil. Inscr. Boeot. p. 17. Hinc non longe abest Buttmanni suspicio Gramm. I. 269. καλλιπλό-

44) Pro θηρόβορος scribendum videtur θηρόβορος ut θηρόβρωτος et cetera cum hoc nomine composita. Nomina propria Θηρόμαχος et Ἡερίβοια natura sua excusantur; dubium vero est ἀιδερίβισκος v. Meinek. Anall. 391.

καμος omniaque ejusmodi cum adjectivo *καλός* composita esse, quod quia apud antiquissimos poetas macroparalecton est, hinc colligit olim *καλλός* pronuntiatum fuisse. Id certe ignoravit Apollonius. Hic enim Adv. 465, 14. ubi scribit plurale *καλά* interdum pro adverbio *καλῶς* poni, in transitu addit, Dores hoc intellectu *καλλά* pronuntiare, quod non addidisset, opinor, si veteres Graecos lambda per omnes casus geminasse scisset. Praeterea trope vocalis, qua poeticum *ἀργίπους* excusatur, parum convenit adjectivis vulgo celebratis ut sunt pleraque cum *κάλλος* composita. Exceptis autem duobus hisce *κάλλος* et *ὑψος* auctores illi quos nominavi in Parall. 455. iota non admittunt nisi sequentibus duabus consonis *ἐγχέκτυπος*, *ὀριδρόμος*, quorum alterum non legitur sed contrarium *ἐγγείβρομος*, pariterque fluctuat scriptura nominum quae cum *ῥος* composita sunt velut *ὀρειτρεφής* in Oraculo Lucian. Alex. §. 84. pro quo in codd. *ὀριτρεφής* scribitur, *ὀριδρόμος* Iph. A. 1598. quod Hermannus ob aliam causam mutavit. Sed haec abrumpenda sunt ne nimis sero ad postrema veniatur. Vni nomen proprium Augusti aetati subnatum est *Ἐλπιδιφόρος*, idque unicum admittit Herodianus Epim. 187. *τὰ εἰς ἡφορος πάντα διὰ τοῦ ἡ θανατηφόρος* — πλὴν τοῦ ἐλπιδιφόρος (*Ἐλπιδιφ.*) sed perperam explicatur a Theognosto Can. 95, 8. *τὰ παρὰ δοτικὴν ἐνικὴν συντεθειμένα φηλάται τὸ ἰ μασιγιφόρος, λαμπαδιφόρος, γραμματιφόρος, ἐλπιδιφόρος*. Haec enim non cum tertio casu copulata sed iotacismi labe vitata sunt. Jam expromtis omnibus, quae mihi de trope dicenda videbantur, tempus est coeptum de pleonasmō sermonem pertexere ⁴⁵).

§. 10. De synthetis unum addendum videtur et id ob auctorem solum: *ἀδελος* Methodius ex alpha privativo et adjectivo *ἰδελος* conflatum esse statuit, Choeroboscus vero ex *αἰδνόδελος* contractum — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν λέγει αὐτὸ οὕτως, *ζῆλος ἄζελος πλεονασμῷ τοῦ ἰ*

45) Ad neutrum pertinet *νηστιαρχος*. Quemadmodum enim hodie τὸ *νησι* dicitur pro primitivo *νήσος*, sic illud a *νησίων* ductum est ut ab aliis nominibus in *ιον* desinentibus *δαιμονιάρχης*, *θηριοκόμος*, *πρωτοειδής*.

καὶ τροπῇ ἀτόμος EM. 41, 39. Vincit Methodius. Adverbiorum in duplicem consonam exeuntium unum μάψ, si cum vocabulis a consona incipientibus componitur, pro vocali connexiva ad se recipit iota μαψιλίγος ut *redivivus*, *postidea* ⁴⁶⁾. De pleonasmō qui in flexu vocabulorum suboritur, hoc unum admonet EM. per occasionem dualis σφῆν Od. IV. 62. quem Aristarchus improbavit ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητής εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖν, ὤμοιν 610, 10. et Eustathius 205. τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου τ̄ ὥς καὶ τὸ ὁμοῖον καὶ ποδοῖν καὶ ἔπποιν καὶ ὤμοιν. Τινὲς δὲ διὰ λυσιν τὸ σχῆμά φασιν ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὅμηρος καὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι ποδοῖν, ἀλλήλοιν. Dialysis quae dicitur pronominis ad alium pathologiae locum pertinet. Pleonasmus autem et dualium ut *κολεοῖν* Theocr. XXII. 191. et adjectivorum *ῥομοῖος* etc. quaeritur utram syllabam attingat. Buttmannus Gramm. §. 27. iota primae syllabae additum putat ut in *ποίη*, *ἀγνοήσας*, quod convenit ad duales, si hos a principio in penultima ὁ simplex habuisse sumitur, *ἔππο* — *ιν*, *ἔπποι* — *ιν*. item ad *βοῖδιον*, si ad *βοῖδιον* ut *ὄϊς* *ὀῖδιον* refertur; sin ad contractum *βοῖδιον* ut *οῖδιον*, parectasi subjiciendum est; neque aliter explicari possunt adjectiva; nam *ῥμοῖος*, *γέλοῖος* ad speciem usitati *ῥλοῖός* fingere cunctamur. Eandem fuisse veterum sententiam docet Eustathius 1643, 32. *ῥμοῖος* et *αἰδοῖος* non aptissime conferens cum *ῥρῥτος*, *λοῖσθτος* et doricis ut vocat *ῥσσιον*, *μάλλιον*, quod eodem accommodat Schol. A. ad Il. VIII. 353. *ῥσιάτιον* ἀντὶ τοῦ ῥσιατον ὥς *μάλλιον*, sed rectius scribitur in Choerob. Orthogr. 240. τὰ ἔχοντα δὴρ σίμφωνα ῥμοῖα διχρόνῳ ἐπόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ δίχρονον· ὅθεν ῥωνες (sic) τὸ μάλλον μάλιον λέγουσι. Itaque ut in *πρώονες* ὁ longo accessit breve, sic poetae diphthongo *οι* applicuisse videntur iota simplex. Quae ratio parechesis convenit etiam dualibus secundae et

46) Cum hoc Handius in Tursell. T. IV. 508. confert *antidea*, sed hoc iota pro epsilo accepit ut *antistes*, illud vero ex pleonasmō; delta quod dicitur euphonicum utrique commune est.

tertia declinationis; protoclitorum nullum exemplum extat nisi forte pro διοῖσιν Ἰππασίδησι II. XI. 431. aliquando scriptum fuit Ἰππασίδαῖν, quod indicare videtur Schol. A. ad h. l. γράφεται Ἰππασίδην.

CAP. V.

De pleonasmo vocalis ὀ.

§. 1. Apollonius de Adv. 570. ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ δωρικὸν δὴν ὀξύτονόν ἐστι, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφές ὅτι καὶ τὸ δὴν (δοάν) πλεονάσαν τῷ ὀ οὐκ ἀντέκειται. Hoc δοάν quia ex uno affertur Alcmane dubium est an ad idiomata gentilicia referri oporteat ut τριγόλα, quod Sophro usurpavit pro τρίγλη, et quae Hesychius tradidit Δάγκολον δρέπανον id est ζάγκλη Proll. 141. Τορόνος (hoc accentu) τορός Ταρανῖνοι. Δοός quidem non legitur, neque litera ὀ apparet in affinis δὴν, δηγά, δηρόν, δηραιός. Pro Κόρωνα apud Suidan Critici reponunt nomen urbis Κοῶνα. In derivatione interdum hanc litteram assumi constat inter etymologos: ἡ κόνις ἐκ τοῦ κνῶ γίνεται κνίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ ὁ κόνις κατὰ Ἡρωδιανόν Eust. p. 1575, 52. p. 1746, 12. EM. 528, 42. quod aliorum conjecturis anteponendum videtur; δόρν εἴρηται ἀπὸ τοῦ δρῆς ἐπὶ παντός λεγόμενον ξύλον ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ὡς μάστις δρῆις καὶ δρύφατις 283, 25. quibus appositae sunt Hesychii glossae Δρίον ὕλη δρῆις, Δρίς δύραμις (ut robur) Δριάουσα θάλλουσα. Alii vero δόρν a verbo δέρειν repetunt ut ξύλον et ξυττὶν a synonymo ξύω. Theognostus Can. 20, 25. profert verbum ignotum Θορέιν θορυβεῖν cognatum illud cum θρέω (θρέομαι) θροῦς θροῦλος θρόμβος et reduplicatis τονθροῦς τονθρόζω τονθρορόζω v. ad Phryn. 358. Quod ap. Hesychium legitur Γρόστυον τράξον Albertius haud inepte suspicatur pro γόρστυον scriptum esse, unde expiscamur verbum ἡρσύνω, cui congeneratum ἡρίνω Glossographi gregatim interpretantur ταράσσω, utrumque a themate ἥρω. Hinc pendent ἡρυνμι, ὄρθός sive ὀρσός, ὀρσότης i. q. ὀρμή et

ζωΐδιον σὺν τῷ ι ἐπειδὴ εὐρηται κατὰ διάστασιν ζωΐδιον
 EM. 413, 14. ⁴¹⁾ γράδιον σὺν τῷ ι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον
 239, 41. Sed hic Choeroboscus (sive quis alius est) temere
 obloquitur οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὸ
 αἰζήρος οὐκ ἔχει τὸ ι καὶ ὁμως τὸ αἰζήριος ἐπλεόνασε τὸ ι·
 τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ ι ἐν τῷ γραΐ-
 διον ἐπλεόνασε. Quippe quia non animadverterunt iota
 terminationis hypocoristicae ἰδιον in οἰκίδιον, ἰχθυΐδιον et
 similibus cum vocali vocis primitivae contractum esse, falsa
 illos cepit opinio nominibus, quorum casus secundus ulti-
mam habeat a vocali orsam, deminutionis causa non ἰδιον
 addi sed διον. In eandem sententiam disputat Didymus
 in EM. 230, 40. βοΐδιον sive βοΐδιον iota adventicium ha-
 bere et hoc modo etiam ex γέα γέας primum formatum
 esse γεΐδιον sive γεΐδιον, tum solita ectasi γῆδιον. Aliter
vero Apollonius Adv. 586, 12. τὸ γῆδιον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ
 γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἰδιον μετα-
 λαμβανομένων, κυρίδιον, ἀρτίδιον· λέγω τῶν ἀπὸ συμφώνου
 ἐκφερομένων. Igitur ut a genitivo ψυχῆς ψυχίδιον, sic a
 γῆς arbitrat^{ur} derivandum fuisse γίδιον, sed custodiri etiam
 γῆδιον, ne obliteretur ἢ πρωτότυπος λέξις. Verum haec
 comparatio claudicat; nam ex bisyllabis illis prorsus non
 potest cognosci quomodo formandum sit deminutivum mono-
 syllabi quod ab Herodiano inter singularia refertur. Hoc
 igitur, quia terminatio διον nulla est, γῆΐδιον sive γῆδιον
 scribimus, non ut vulgo fit γῆδιον, et si a ῥᾶ pontico vel
 a μῆ fictum esset deminutivum, id quoque ῥᾶδιον scribe-
 remus et μῆδιον. Neque alio magis tendit accentus; nam
 si γῆδιον nativum esset, erigeret mediam velut παιδίον,
 κλειδίον, sed proparoxytonon est more contractorum γρά-
 διον, σπῶδιον, μῦδιον, βοΐδιον. Haec de terminationibus
 fixis et ordinariis dixisse sufficiat. Ante alias iota non-
 nunquam insinuat^{um} esse exemplo est οὐρίαχος v. Proll.
 333. nec dubia cognatio inter κάρυφος et σκάριφος, τάρυχος
 et τάρυχος (ταρχύω, ταριχέω) quorum penultima longa est
 v. Parall. 294. et 340. Ἀλίφατα ἄλφιτα Hes. et alia quae-

41) Hinc in Thes. ζωΐδιος irrepsit pro substantivo ζωΐδιον.

nasum habere dicit— εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόων Ἀθόω, οἷκέτι πλησιάζει quae sic scribi oportet εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόω, οἷκέτι —. Quaestio enim in hoc versatur utrum vera et germana nominativi forma sit Ἀθόως an Ἀθως, huic autem \bar{o} micron supervenerit vel diaeresi ut vocat Schol. II. III. 122. cui nos diectasis nomen tribuimus, vel epectasi poetica ut Sch. II. XIV. 229. hoc est pleonasmo promiscuo et arbitrario. Ab utroque Epim. I. 146. discernit quadripedis nomen: τὸ γαλῶν καὶ Ἀθῶω κατ' ἐπένθεσιν· ἐν δὲ τῷ λαγῶς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ \bar{o} , ἀλλὰ δισση ἢ χρηῆσις λαγῶς καὶ λαγῶς. Discernendi autem duas rationes habuisse videtur, unam quod illa apud solos poetas inveniuntur, tertii autem nominis forma utraque in communi usu versatur; alteram in accentu positam; hunc enim epenthesi retrahit, λαγῶς autem et λαγῶς sive λαγῶς in eadem syllaba fixum habent. Duo alia ejusdem figurae nomina Τρωῆς et δμῶς veteres non aucta sed ex genitivo reflexa esse docent v. Proll. 29. Ignota sunt Κῶς τὸ ὄρυγμα— λέγεται καὶ κῶς Steph. Ζῶς Buttmannus Gramm. I. 245. e monosyllabo ζῶς dilatatum putat, Herodianus vero ad II. V. 887. τὸ ζῶς ἐξ ὀξυνομένου τοῦ ζῶς ὡς δαῖς δῆς, idemque σῶς ἀπὸ τοῦ σῶς EM. 714, 46. sed haec varie disseruntur v. Diss. II. P. I. c. IV. §. 2. A primitivo πάτριος patrius significatione differt πατρώος vitricus; urbis Τλῶς conditor idem Τλῶς τοῦ Τλῶ—appellatur et Τλῶος diverso ac gentilicium accentu sed nomen semel lectum et peregrinum ad graecam analogiam aequiparare parum convenit. Siliquarum species quomodo a Graecis Latinisque principio appellata sit γάσηλος an φασήολος phaseolus v. Proll. 129. haud cognitum habemus. Ἀμμοδότης a Statyllio in exitu versus iambici positum esse pro ἀμμοδότης suspicatus sum in Parall. 434. sed exempla, quae Meinekio satis faciant Delect. 222. proferre non possum. Si ille pro ἀμμοδότης scripsisset ἀμμοδύορα ut ἀμπελοφύορα, nemo quidquam ambigeret.

§. 2. In commissura vocabulorum synthetorum vocalem conjunctivam nonnunquam praetermitti in Diss. II. P. I. c. IV. §. 4. demonstratum est; nunc de \bar{o} micro, quod medias

oces intrat, quaerere propositum habemus non decernendi *πυρα* sed disceptandi; nam quaestio est anceps plenaque *παρασπασίονος*. Hoc imprimis valet de nominibus quibusdam quae cum substantivis generis neutrius in *ος* exeuntibus juncta sunt *ὀρειονόμος* et *ὀρεινόμος*, *ἐλείχουρος* et *ἐλείχρος*, quod in cod. Urb. Theophr. H. Pl. IX. 19, 3. et alibi scriptum est pro *ἐλίχουρος* probaturque Meinekio in Ed. minore Com. p. VI. quia Attici antepenultimam protendunt. *Ἐλείχουρος*, quod Wimmerus tuetur l. c. si cum alius plantae nomine *ἐλειοσέλινον* contendimus quod idem *ἐλειον* *σέλινον* vocatur, sub manu nascitur conjectura, illud primitivum esse ex adjectivo et substantivo conflatum quasi *ἐν ἀπὸ δυοῖν διεzeugμένων* ut *ἀγριοσέλινον*, syncope vero concisum *ἐλείχουρος* et similiter se habere *ὀρειομανής* et *ὀρειμανής*, *ὀρειοβάτης* et *ὀρειβάτης*. Sed serio quaerentibus statim apparet haec breviora non aliter comparata esse quam *ὕλοβάτης*, *ἀγροβότης*, *χρυσομανής* etc. et omnino substantiva ad synthesin aptiora esse quam adjectiva ab his derivata. Rejecta autem syncope deliberandum est unde diphthongus illa nata esse possit. Illi qui *ἀλκιάειτος*, *νυκτικώραξ* cum dativo composita putant, non dubitabunt *ὀρειτέλαργος* ab eodem casu repetere et indidem cetera *ὀρειτηής*, *θερειγενής*, *ἐγγείβρομος*. Et haec derivatio, quam Thierschius quoque probat Gramm. §. 166. p. 253. non aediocriter commendatur compositione dativi pluralis *ὀρεοσιόμος*, *ἐγγεσιόουπος*. At nequaquam inter omnes convenit, sed alii diphthongum ex epsilon simplici natam volunt dhibita affectione duplici: *ὥς τε αὖ ἀπὸ τοῦ ἀλκτριβανον ἵνεται ἀλκτριβανον τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀροφρόντης Ἀργεφρόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Ἀργεφρόντης* M. 136, 50 *ἀπὸ τοῦ ὄρος ὀροφροίτης καὶ ὀρεφροίτης καὶ ρεφροίτης, Ἀργος Ἀργεφρόντης καὶ Ἀργεφρόντης* 461, 24. 2)

2) *Ὡς τὸ γυναιμανής οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντίθεται ὁ Χοιροβόλος δεικνυσιν ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργεφρόντης καὶ τῶν ὁμοίων* Just. 380, 7. Hinc hausit EM. 243, 45. *Βακχόβακχος καὶ τροπῇ Βακχέβακχος ὥς ἀλκτριβανον*. Cum hoc sive dei sive hymni nomine, quod ipim. I. 50. diptasis adscribit, convenit *Ὑμὴν ἑμέναιος* Anth. VII. 57. et accusativus *Ὑμὴν ἑμέναιον ἀείδειν* Oppian. Cyn. I. 340. in quo

Hoc dubium est utrum cum appellativo ἄργης compositum putaverit an cum proprio Ἄργος ut ab adjectivo ἀργός ἀργεῖλος Pindari peculiare; nam praeter nomina, quae genitivum in εὐς exeuntem habent, idem p. 102, 13. affert ἀνδρειφόντης τὸ δρεὶ δίφθογγον καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικήν, scil. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, quod addit Epim. II. 178, 10. Ac si in Eustathii loco, quo saepius recurrere cogor: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ὅς ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι ἢ διὰ τοῦ ὀ λέγονται ἢ διὰ τοῦ ι—ὁ μέντοι ἀλετριβανὸς μήποτε δώριόν ἐστιν, ὥς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα λέγουσιν καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον· si igitur haec omnia ejusdem sunt Herodianī, is quoque diphthongum εἰ ex simplici ε psilo, hoc autem ex ἰ micro natum putavit. Sed hujus figurationis exemplum unicum est ἀνδρειφόντης: namque alterum verius scribitur ἀλετριβανός· permulta vero originem habent a neutralibus illis et haec commodissime explicantur contractione vocalium quae integrae apparent in ἐλεόθρεπτος, ὀρεοσέλιον³⁾. Hanc crasin sine cunctatione admittit Apollonius Adv. 542, 33. τὸ δεῖν ἐκ τοῦ μετοχικοῦ σννηρημέον ἀπτικώτερον καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν, eademque Atticis tribuunt Choeroboscus Can. 158, 1. Schol. Nubb. 1037. EM. 189, 55. Tzetz. ad Hes. Opp. 225. et Moschopulus Sched. 186. qui addit tertium δοκεῖν. His adjiciuntur propria Νεῖλεως παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεώς κράπει τοῦ ε καὶ ὁ εἰς τὴν ε ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (scrib. τῷ Κλεοσθένης Κλεισθένης, Πλεοσθένης Πλεισθένης), δεῖν, πλεῖν Suid. ex Choerob. Orth. 253, 10. EM. 675, 54. Haec quidem ad unum omnia impugnat Buttmannus Gramm. I. 492. δεῖν enim non participium esse sed infinitivum,

parechesin agnoscimus bacchicae voci similem. Sic etiam epiphonematis ludicri χέλει χελώνη sive ut Bekkerus scripsit Poll. IX. 125. χελώνη pars prior reduplicata est soni causa recteque ab Eustathio 1914, 57. προστακτικόν vocatur παρηχοῦμενον τῷ χελώνη.

3) Lycophro quum Aborigines Βορειγόνους transnominaret, nescio an Βορειγενεῖς significare voluerit; ἀργεῖλος quoque cum Ἄργος compositum videtur. Cum ἀνδρειφόντης magis congruunt Διειτρίφης et Διειπτής Elmsl. ad Bacch. 1266. nisi quod hic ectasis arsi juvatur.

πλεῖν e πλεῖον factum omisso \bar{o} micro, Κλεισθένης e Κλεισθένης, hoc autem a dativo integro κλείω compositum arbitrat, postremo atticum Νείλωσ a prisco Νηλεὺς nihil diversum putat⁴⁾. Sed haec vereor ne fervidius praecipitata sint consilia. Δεῖν certe participium est in Lucian. Jup. Trag. c. 14. ναῦς ὀλίγου δεῖν ἀπολομένη et Philon. de Fort. V. 740. C. ὡς οὐ δεῖν ἀτελεῖς τὰς ἐλπίδας κατασκευάζειν, ubi Mangey p. 380. δέον scribi jubet; πλεῖν, quod Sch. BL. ad Il. II. 103. cum Νείλωσ confert, ex πλεῖον concisum esse supra dubitavimus. Κλεισθένης si ex dativi forma propria et incorrupta fictum esset, repugnaret affinis Κλεογένης, Κλειριῶν, χρεοκρίπος, κυροφύρος etc. quorum nullum ad illam tertii casus similitudinem redigitur. Quod autem Ahrensius statuit Dor. 218. Κλειγενής ex Κλεογένης contractum, hoc vero pro Κλεογένεως substitutum et id non cum nomine sed cum verbo κλείω compositum esse redarguitur hoc argumento quod verba ejusdem ordinis ξέω, ῥέω, χέω etc. in synthetis non primum locum obtinent sed postremum φυλλοχόος, χρυσόρροος et all. pro θρεσκάροος autem in Anacr. Fragm. Critici scripserunt θρασυκαρδίας. Hinc sequitur etiam Κλεόπομπος et Κλεοχάρης non cum alia parte orationis conserta esse quam ψυχοπομπός et δοξοχαρής. Denique Νείλωσ compositum videtur, simplex vero Νειλεὺς, quod Choeroboscus Orth. 241, 5. dorice pro Νηλεὺς dici contendit⁵⁾. De hoc nihil affirmem; sed contractio illa satis

4) Νείλωσ Miletī conditor nonnunquam Νηλεὺς vocatur v. Brunck. ad Theocr. XXVIII. 3. posterique ejus Νηλεῖδαι Apollon. Arg. I. 959. et vicissim Neleus heros Νειλεὺς v. Jacobs. ad Anth. p. 38. Κλησθένης in Inscr. Corp. non ex Κλεισθένης ut Ahrensius Dor. 202. ortum dixerim sed per tropen dialecti vulgaris. Pro Πλησθένης, quod in codd. Stephani p. 113. legitur, Gaisfordus in EM. 165, 15. Πλεισθένης edidit. Πλησιονεῖα legitur in Inscr. Lacon. Corp. n. 1506. Κλεισθένης Epidamnii cujusdam nomen in Anth. App. 227. trisyllabum est porrecta media, sicut πλέυνες bisyllabum Od. XVIII. 247.

5) Sicut Βάχχος idem dicitur Βακχεύς, Αὐκωρὸς Αὐκωρεὺς, Πάτροκλος Πατροκλεὺς, ita fortasse aliquis dixerit Νειλεὺς a Νεῖλος propagatum esse quomodo quum alii vocati sunt tum etiam medicus saepe a Galeno laudatus, idemque Νειλεὺς dici videtur Comp. Med. p. Locc. II. 508. et sq.

probata videtur superioribus exemplis nominum propriorum et communium. Hoc autem obtento nihil proclivius est quam ὁρεινός, ἐλείχουρος sic ut dixi ex ὄρεος, ἔλεος facta esse synaeresi duarum vocalium, in ὁρεινός vero et ἐλειοβάτης utramque mansisse incorruptam interposito iota ut Κλειοπάτηρ. Ita et illa liberantur trope geminata ὄρο - ὄρε - ὄρει - et haec pleonasmo syllabae ο, cuius causa in hanc quaestionem ingressi sumus. Videamus nunc num aliunde emergat. Phocarum epitheton 'homericum ἀλιτορεφής si cum αλοπηγός contendimus, iota accessit, si cum ἄλιτορεφής, ο breve, sed neutro remedio opus est si cum adjectivo compositum dicimus. Quemadmodum enim qui in mari perit, ἐνάλιος θανεῖν dicitur Eur. Hel. 1066. et qui in ara considet βώμιος θακεῖν Heracl. 1066. sic fortasse maris alumnus ἄλιος τραφεῖς et compactis in unum vocibus ἀλιτορεφής. Pro ὁξειβαρές καὶ βρομῶδες πνεῦμα in Aelian. H. Ann. VII. 5. fortasse ὁξοβαρές (ut ὁξόστομος) i. q. βαρύοζον graveolens scribendum est; pro barbaro εὐρυοδίης Straboni ex Epitome substituitur ἀρχυροδίης, pro ὁξύρρηγος apud Athenaeum Meinek. Exercitt. in Ath. Spec. II. 6. recte ὁξύρρηγος, idemque pro ἐγγυοθήκη Luciano reddit ἐγγυθήκη, quod alibi legitur retenta praeter sigma terminatione adverbii simplicis. — Literarum nominibus monosyllabis ο insertum est vocalis connexivae loco πιοειδής et ὀιοειδής.

In declinatu nominum hanc vocalem surrepere nemo animadvertit; de verborum auctibus hoc unum memini: ἦχα καὶ ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀγγόχα· τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἀττικοὶ (παρακείμενοι) συνεσταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιχα, ἀκήχοα, ἐλήλυθα Moschop. Sched. p. 187. Aliam causam reddit Choeroboscus Can.

T. XII. Paull. Aeg. III. 46, 105. Sed repugnat canon Choerobosci Orth. 273, 4. et aliorum v. Parall. 26. qui nomina in ενς exeuntia excepto uno illo diphthongum ει in penultima habere negant πλὴν ἀπὸ πρωτοτύπου. Nam Νειεύς si a Νεῖλος derivatum est, diphthongum habet a prototypo sicut homericum Ἐπειγείς et minus certum στειβείς Hes. hoc enim melius στιβείς scribitur; pro σειεύς Poll. VII. 181. Bekkerus ex alio loco σείων posuit.

570. EM. 9, 30. ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σίμφωνον ἔχειν, ἀλλήλιγα, δμῶμοκα, ὅλωλα, ὅθεν καὶ τὸ ἀγγόρχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβῇ ἐπλεόνασε—καὶ ἀπροβολῇ τοῦ γ ἀγγόρχα. Sicut verbum ἄγω ipsum nihil sui simile habet v. Techn. 49. ita perfectum ejus nulli canoni subjici potest. Verborum αἰνεῖν et αἰονᾶν, εἰλεῖν et αἰόλλειν (versare, variare) non obscura cognatio sed species diversa est.

§. 3. De interpositione diphthongorum $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{\alpha\upsilon}$ nihil certi expromere possum. Nam ὁμοῖος etsi interdum idem valet quod ὁμός, tamen quia saepius differt, paragogis adnumeratur una cum ἀλλοῖος, ἐτεροῖος. Herba, quae a Nicandro κοιλυβάτεια, ab aliis κλίβατις et κλιβάδιον vocatur, non constat quod nomen a primo impositore accepit. Ὀρνύω potius a thematico ὄρω propagatum quam per traducem ὀρύω cum epenthesi vocalis boeotica ut quidam volunt Epim. I. 146. Longius circumspicienti unum occurrat huic simile Κηρονεὶ ἐκεῖ Hes. quod cum κείνη id est ἐκεῖ et dorico τηρεῖ convenit sed adscribitur Cretensium dialecto.

CAP. VI.

De ypsilo et \overline{o} longo, ad ultimum de interjectu syllabarum.

§. 1. Τύμωλος ὁ Τιμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμὸν Steph. Illud legitur in Anth. VI. 234. et apud latinos scriptores interim sic scriptum, interim per iota v. Garaton. ad Cic. pro Flacco XIX. 49. οἶνος Τιμωλίτης Galen. de Succ. XIII. 802. T. VI. sed paucis versibus post Τιμωλίτης quo alibi utitur de Antid. V. 429. T. XIV. Hoc quia plures habet et antiquiores auctores pro primitivo habetur. Particula ἥντε si ex bisyllabo ἥντε nata est per diastasin, ad hunc locum non pertinet, si vero ex ἦτε sive ἦ τε id est ὥς τε, πλεονάσαντος τοῦ \overline{o} ut Apollonius dicit Adv. 559. vel huc referendum est vel ad proschema-

καμος omniaque ejusmodi cum adjectivo καλός composita esse, quod quia apud antiquissimos poetas macroparalecton est, hinc colligit olim καλλός pronuntiatum fuisse. Id certe ignoravit Apollonius. Hic enim Adv. 465, 14. ubi scribit plurale καλά interdum pro adverbio καλῶς poni, in transitu addit, Dores hoc intellectu καλλά pronuntiare, quod non addidisset, opinor, si veteres Graecos λᾶμβδα per omnes casus geminasse scisset. Praeterea trope vocalis, qua poeticum ἀργίπους excusatur, parum convenit adjectivis vulgo celebratis ut sunt pleraque cum κάλλος composita. Exceptis autem duobus hisce κάλλος et ὕψος auctores illi quos nominavi in Parall. 455. iota non admittunt nisi sequentibus duabus consonis ἐγγίγνυπος, ὀριδρόμος, quorum alterum non legitur sed contrarium ἐγγείβρομος, pariterque fluctuat scriptura nominum quae cum ἥρος composita sunt velut ὀρειτρεφής in Oraculo Lucian. Alex. §. 84. pro quo in codd. ὀρειτρεφής scribitur, ὀρειδρόμος Iph. A. 1598. quod Hermannus ob aliam causam mutavit. Sed haec abrumpenda sunt ne nimis sero ad postrema veniatur. Vni nomen proprium Augusti aetati subnatum est Ἑλπιδιφῶρος, idque unicum admittit Herodianus Epim. 187. τὰ εἰς ἡφῆρος πάντα διὰ τοῦ ἡ θανατηφόρος — πλὴν τοῦ ἐλπιδιφῶρος (Ἑλπιδιφ.) sed perperam explicatur a Theognosto Can. 95, 8. τὰ παρὰ δοτικὴν ἐνικὴν συντεθειμένα γινάσκει τὸ ἰ μασσιγυφόρος, λαμπαδιφόρος, γραμματιφόρος, ἐλπιδιφόρος. Haec enim non cum tertio casu copulata sed iotacismi labe vitata sunt. Jam expromtis omnibus, quae mihi de trope dicenda videbantur, tempus est coeptum de pleonasmo sermonem pertexere ⁴⁵⁾).

§. 10. De synthetis unum addendum videtur et id ob auctorem solum: αἰδῆλος Methodius ex alpha privativo et adjectivo ἰδῆλος conflatum esse statuit, Choeroboscus vero ex αἰδινόδῆλος contractum — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν λέγει αὐτὸ οὕτως, ζῆλος ἄζηλος πλεονασμῷ τοῦ ἰ

45) Ad neutrum pertinet νησιάρχος. Quemadmodum enim hodie τὸ νῆσι dicitur pro primitivo νῆσος, sic illud a νησιον ductum est ut ab aliis nominibus in ἰον desinentibus δαιμονιάρχης, θηριοκόμος, ποριοειδής.

καὶ τροπῇ ἀδελγός EM. 41, 39. Vincit Methodius. Adverbiorum in duplicem consonam exeuntium unum μάψι, si cum vocabulis a consona incipientibus componitur, pro vocali connexiva ad se recipit iota μαψιλύγος ut *redivivus*, *postidea* ⁴⁶). De pleonasmo qui in flexu vocabulorum suboritur, hoc unum admonet EM. per occasionem dualis σφῶν Od. IV. 62. quem Aristarchus improbavit ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητὴς εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖν, ὥμοιν 610, 10. et Eustathius 205. τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ἰ ὥς καὶ τὸ ὁμοῖον καὶ ποδοῖν καὶ ἵπποιν καὶ ὥμοιν. Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ σχῆμά φασιν ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὅμηρος καὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι ποδοῖν, ἀλλήλοιν. Dialysis quae dicitur pronominis ad alium pathologiae locum pertinet. Pleonasmus autem et dualium ut κολεοῖν Theocr. XXII. 191. et adjectivorum ὁμοίως etc. quaeritur utram syllabam attingat. Buttmannus Gramm. §. 27. iota primae syllabae additum putat ut in ποίη, ἀγροίησας, quod convenit ad duales, si hos a principio in penultima ὁ simplex habuisse sumitur, ἵππο — ν, ἵπποι — ν· item ad Βοῖδιον, si ad βοῖδιον ut ὅς ὁῖδιον refertur; sin ad contractum βοῖδιον ut οἷδιον, parectasi subjiendum est; neque aliter explicari possunt adjectiva; nam ὁμοος, γέλοος ad speciem usitati ὁλοός fingere cunctamur. Eandem fuisse veterum sententiam docet Eustathius 1643, 32. ὁμοίως et αἰδοίως non aptissime conferens cum ὄρωτος, λείσθιος et doricis ut vocat ἄσσιον, μάλλιον, quod eodem accommodat Schol. A. ad Il. VIII. 353. ἰσιάτιον ἀντὶ τοῦ ὕσιατον ὥς μάλλιον, sed rectius scribitur in Choerob. Orthogr. 240. τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα ὁμοία διχρόνον ἐπόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ δίχρονον· ὅθεν Ἰωνες (sic) τὸ μάλλον μάλιον λέγουσι. Itaque ut in πρώονες ὁ longo accessit breve, sic poetae diphthongo ου applicuisse videntur iota simplex. Quae ratio parechesis convenit etiam dualibus secundae et

46) Cum hoc Handius in Tursell. T. IV. 508. confert *antidea*, sed hoc iota pro epsilo accepit ut *antistes*, illud vero ex pleonasmo; delta quod dicitur euphonicum utrique commune est.

tertiaie declinationis; protoclitorum nullum exemplum extat nisi forte pro διοῖσιν Ἰππασίδησι II. XI. 431. aliquando scriptum fuit Ἰππασίδαιν, quod indicare videtur Schol. A. ad h. l. γράφεται Ἰππασίδην.

CAP. V.

De pleonasmo vocalis ο̄.

§. 1. Apollonius de Adv. 570. ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτρον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ δωρικὸν δάν ὀξύτρον ἔστι, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφές ὅτι καὶ τὸ δάν (δοάν) πλεονάσαν τῷ ο̄ οὐκ ἀντέκειται. Hoc δοάν quia ex uno affertur Alcmane dubium est an ad idiomata gentilicia referri oporteat ut τριγόλα, quod Sophro usurpavit pro τριγλή, et quae Hesychius tradidit Δάγκολον δρέπανον id est ζάγκλη Proll. 141. Τορόνης (hoc accentu) ἰόρης Ταρανῖνοι. Δοός quidem non legitur, neque litera ο̄ apparet in affinis δήν, δητά, δηρόν, δηταιός. Pro Κόρυμνα apud Suidan Critici reponunt nomen urbis Κρωῖνα. In derivatione interdum hanc literam assumi constat inter etymologos: ἡ κόνις ἐκ τοῦ κρῶ γίνεται κνίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ ἡ κόνις κατὰ Ἡρωδιανόν Eust. p. 1575, 52. p. 1746, 12. EM. 528, 42. quod aliorum conjecturis anteponendum videtur; δόρυ εἴρεται ἀπὸ τοῦ δοῦς ἐπὶ παντός λεγόμενον ξύλον ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ὡς μάστις δορυς καὶ δορυρακίς 283, 25. quibus appositae sunt Hesychii glossae Δρίον ὕλη δορυμός, Δρίς δύναμις (ut robur) Δριάουσα θάλλουσα. Alii vero δόρυ a verbo δέρειν repetunt ut ξύλον et ξυττόν a synonymo ξύω. Theognostus Can. 20, 25. profert verbum ignotum Θορίειν θορυβεῖν cognatum illud cum θρέω (θρέομαι) θροῦς θυῖλος θόρυβος et reduplicatis τονθροῦς τονθρίζω τονθορίζω v. ad Phryn. 358. Quod ap. Hesychium legitur Γρόσυρον τόραξον Albertius haud inepte suspicatur pro γόρασσον scriptum esse, unde expiscamur verbum ἡρσύνω, cui congeneratum ἡρίνω Glossographi gregatim interpretantur ταράσσω, utrumque a themate ὥρω. Hinc pendunt ὥρυνμι, ὥρθός sive ὥρός, ὥρσότης i. q. ὥρη et

indidem ὁροθύνω pro ὁρθύνω, nisi fallor; nec indigemus veterum consiliis dissonis et perplexis: ὁροθύνω παρὰ τὸ ὁρθῶ ὁρθύνω πλεονασμῷ τοῦ ο, ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω· Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν Orion. 117, 18. Urbis Thessalicae, quam Homerus Ὀλοοσσίων, Lycophro pluraliter Ὀλοσσόνες vocat, Eustathii aequales Ἐλασσίων transnominarunt; quodnam nomen germanum fuerit non constat, quia origo evanuit nullosque auctores habemus praeter poetas. Forsitan aliquis probabilius ducat vocalium alteram alteri appositam esse sic ut o simplex diphthongo praepositum est in ὁλοοίτροχος sive ὁλοοίτροχος, cujus nativa species fuit ὁλότροχος a verbo εἰλῶ sive εἰλῶ, auctior vero ὁλοίτροχος. Eademque vocalis o longo supponitur cum in nominibus πρῶνες καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο πρῶνες Choerob. Can. 294, 18. EM. 692, 50. quod aliter explicatur in Schol. II. VIII. 557. (Hesod.) πρῶνες καὶ κατὰ διαίρεσιν πρῶνες sicut δμῳός κατὰ διάλυσιν Tzetz. Hes. Opp. 428. tum in verbis ἀλωμένος etc. v. Techn. 213. ¹⁾ vicissimque praepositur et in nominibus: φῶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο λέγεται φῶς EM. 804, 43. βοώτης, Σιωναίτης, et in verbis, de quo genere exposui in Dissert. de diectasi. De nonnullis olim disceptatum est: τὸ λαγώς εἰ μὲν ἔστιν ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω, εἰ δὲ αἰτικόν, τὸ ο Athen. X. 400. B. quod planius eloquitur Eustathius 1821. εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγῶς γέγονε, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, εἰ δ' ἐκ τοῦ λαγός, ἐπετεθῆναι δοκεῖ τὸ ω. Unum et alterum e numero atticorum nominum adjiciunt EM. 220, 9. οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐστὶ γάλως εἴτα διαλύσει τοῦ ω γάλως ὡς τὸ ἐξ Ἀθῶ. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν λέγει ὅτι ἐστὶν ἡ εὐθεῖα ἢ γάλως, ἢ δοτικὴ τῇ γάλω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο γαλόω· διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένον τοῦ ω τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἢ ἄξεια χωρὶς τῶν αἰτικῶν (πύλεως, ἔλεω) quae in Epim. I. 100. vitiose repetita sunt. Idem Herodianus in EM. 347, 13. genitivum Ἀθῶω si a recto ὁ Ἀθῶς declinatus sit, pleo-

1) Perperam huc trahitur χωμένος in Epim. I. 439. qui locus suppletur ab EM. 816, 40.

nasium habere dicit — εἰ δὲ εἴρηται Ἀθρός Ἀθρόν Ἀθρόω, οὐκ ἐτι πλησιάζει quae sic scribi oportet εἰ δὲ εἴρηται Ἀθρός Ἀθρόω, οὐκ ἐτι —. Quaestio enim in hoc versatur utrum vera et germana nominativi forma sit Ἀθροως an Ἀθως, huic autem \bar{o} micron supervenerit vel diaeresi ut vocat Schol. II. III. 122. cui nos diectasis nomen tribuimus, vel epectasi poetica ut Sch. II. XIV. 229. hoc est pleonasmo promiscuo et arbitrario. Ab utroque Epim. I. 146. discernit quadripedis nomen: τὸ γαλῶψ καὶ Ἀθροω κατ' ἐπένθεσιν· ἐν δὲ τῷ λαγῶς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ \bar{o} , ἀλλὰ δισση ἢ χρεῖσις λαγῶς καὶ λαγῶς. Discernendi autem duas rationes habuisse videtur, unam quod illa apud solos poetas inveniuntur, tertii autem nominis forma utraque in communi usu versatur; alteram in accentu positam; hunc enim epenthesi retrahit, λαγῶς autem et λαγῶς sive λαγῶς in eadem syllaba fixum habent. Duo alia ejusdem figurae nomina Τρωός et δμῶς veteres non aucta sed ex genitivo reflexa esse docent v. Proll. 29. Ignota sunt Κῶς τὸ ὄρυγμα — λέγεται καὶ κῶς Steph. Ζῶς Buttmannus Gramm. I. 245. e monosyllabo ζῶς dilatatum putat, Herodianus vero ad II. V. 887. τὸ ζῶς ἐξ ὀξυνομένου τοῦ ζῶς ὡς δαῖς δᾶς, idemque σῶς ἀπὸ τοῦ σῶς EM. 714, 46. sed haec varie disseruntur v. Diss. II. P. I. c. IV. §. 2. A primitivo πάτριος patrius significatione differt πατρώος vitricus; urbis Τλῶς conditor idem Τλῶς τοῦ Τλῶ — appellatur et Τλῶς diverso ac gentilicium accentu sed nomen semel lectum et peregrinum ad graecam analogiam aequiparare parum convenit. Siliquarum species quomodo a Graecis Latinisque principio appellata sit φάσηλος an φασήολος phaseolus v. Proll. 129. haud cognitum habemus. Ἀμμοδότης a Statyllio in exitu versus iambici positum esse pro ἀμμοδότης suspicatus sum in Parall. 434. sed exempla, quae Meinekio satis faciant Delect. 222. proferre non possum. Si ille pro ἀμμοδότης scripsisset ἀμμοδύτορα ut ἀμπελοφύτορα, nemo quidquam ambigeret.

§. 2. In commissura vocabulorum synthetorum vocalem conjunctivam nonnunquam praetermitti in Diss. II. P. I. c. IV. §. 4. demonstratum est; nunc de \bar{o} micro, quod medias

voces intrat, quaerere propositum habemus non decernendi causa sed disceptandi; nam quaestio est anceps plenaque dissensionis. Hoc imprimis valet de nominibus quibusdam quae cum substantivis generis neutrius in *ος* exeuntibus juncta sunt *ὀρειονόμος* et *ὀρεινόμος*, *ἐλειόχρυσος* et *ἐλείχρυσος*, quod in cod. Urb. Theophr. H. Pl. IX. 19, 3. et alibi scriptum est pro *ἐλίχρυσος* probaturque Meinekio in Ed. minore Com. p. VI. quia Attici antepenultimam protendunt. *Ἐλειόχρυσος*, quod Wimmerus tuetur l. c. si cum alius plantae nomine *ἐλειοπέλινον* contendimus quod idem *ἐλεον σέλινον* vocatur, sub manu nascitur conjectura, illud primitivum esse ex adjectivo et substantivo conflatum quasi ἐν ἀπὸ δυοῖν διεξευγμένῳ ut *ἀργιοπέλινον*, syncope vero concisum *ἐλείχρυσος* et similiter se habere *ὀρειοιμανής* et *ὀρειμανής*, *ὀρειοβάτης* et *ὀρειβάτης*. Sed serio quaerentibus statim apparet haec breviora non aliter comparata esse quam *ὕλοβάτης*, *ἀγροβότης*, *χρυσοιμανής* etc. et omnino substantiva ad synthesin aptiora esse quam adjectiva ab his derivata. Rejecta autem syncope deliberandum est unde diphthongus illa nata esse possit. Illi qui *ἀλιαίετος*, *νυκτιόραξ* cum dativo composita putant, non dubitabunt *ὀρειπέλαργος* ab eodem casu repetere et indidem cetera *ὀρειγενής*, *θερειγενής*, *ἐγχειβροιος*. Et haec derivatio, quam Thierschius quoque probat Gramm. §. 166. p. 253. non mediocriter commendatur compositione dativi pluralis *ὀρεσινόμος*, *ἐγγεσίδουπος*. At nequaquam inter omnes convenit, sed alii diphthongum ex epsilo simplici natam volunt adhibita affectione duplici: *ὥς τερ ἀπὸ τοῦ ἀλοτρίβανον γίνεται ἀλετρίβανον τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀργοφόντης Ἀργεφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Ἀργειφόντης* EM. 136, 50 *ἀπὸ τοῦ ὄρος ὀροφοίτης καὶ ὀρεφοίτης καὶ ὀρεφοίτης, Ἀργος Ἀργεφόντης καὶ Ἀργειφόντης* 461, 24. ²⁾

2) Ὡς τὸ γυναιμανής οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συνιέθεται ὁ Χοιροβοσκὸς δείκνυσιν ἐπὶ τοῦ Βαρχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων Eust. 380, 7. Hinc hausit EM. 243, 45. Βαρχόβακχος καὶ τροπῇ Βαρχέβακχος ὥς ἀλετρίβανον. Cum hoc sive dei sive hymni nomine, quod Epim. I. 50. diplasiasmo adscribit, convenit Ὑμὴν ἑμέναιος Anth. VII. 407. et accusativus Ὑμὴν ἑμέναιον ἀείδειν Oppian. Cyn. I. 340. in quo

Hoc dubium est utrum cum appellativo ἄργης compositum putaverit an cum proprio Ἄργος ut ab adjectivo ἀργός ἀργεῖλος Pindari peculiare; nam praeter nomina, quae genitivum in εὐς exeuntem habent, idem p. 102, 13. affert ἀνδρειφόντης τὸ δρεὶ δίφθογγον καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικήν, scil. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, quod addit Epim. II. 178, 10. Ac si in Eustathii loco, quo saepius recurrere cogor: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ὅς ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι ἢ διὰ τοῦ ὀ λέγονται ἢ διὰ τοῦ ι—ὁ μέντοι ἀλειτρίβανος μήποτε δώριόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα λέγουσιν καὶ τὸν ἀνδρεφόνον ἀνδρεφόνον· si igitur haec omnia ejusdem sunt Herodianī, is quoque diphthongum εἰ ex simplici ε̄ psilo, hoc autem ex ὀ micro natum putavit. Sed hujus figurationis exemplum unicum est ἀνδρειφόντης: namque alterum verius scribitur ἀλειτρίβανος· permulta vero originem habent a neutralibus illis et haec commodissime explicantur contractione vocalium quae integrae apparent in ἐλεόθρεπτος, ὀρεοσέλιον³⁾. Hanc crasin sine cunctatione admittit Apollonius Adv. 542, 33. τὸ δεῖν ἐκ τοῦ μετοχικοῦ συνηρημένον ἀττικώτερον καθὼ καὶ τὸ πλέον πλεῖν, eademque Atticis tribuunt Choeroboscus Can. 158, 1. Schol. Nubb. 1037. EM. 189, 55. Tzetz. ad Hes. Opp. 225. et Moschopulus Sched. 186. qui addit tertium δοκεῖν. His adjiciuntur propria Νεῖλιος παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεώς κράπει τοῦ ε̄ καὶ ὀ εἰς τὴν ε̄ ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (scrib. τῷ Κλεοσθένης Κλεισθένης, Πλεοσθένης Πλεισθένης), δεῖν, πλεῖν Suid. ex Choerob. Orth. 253, 10. EM. 675, 54. Haec quidem ad unum omnia impugnat Buttmannus Gramm. I. 492. δεῖν enim non participium esse sed infinitivum,

parechesin agnoscimus bacchicae voci similem. Sic etiam epiphonematis ludicri χέλει χελώνη sive ut Bekkerus scripsit Poll. IX. 125. χελι-χελώνη pars prior reduplicata est soni causa recteque ab Eustathio 1914, 57. προστακτικόν vocatur παρηχούμενον τῷ χελώνη.

3) Lycophro quum Aborigines Βορειόγρους transnominaret, nescio an Βορεογενεῖς significare voluerit; ἀργεῖλος quoque cum Ἄργος compositum videtur. Cum ἀνδρειφόντης magis congruunt Διαιτρίφης et Διαιπείτης Elmsl. ad Bacch. 1266. nisi quod hic ectasis arsi juvatur.

πλεῖν e πλεῖον factum omisso \bar{o} micro, *Κλεισθένης* e *Κλεισθήνης*, hoc autem a dativo integro *κλείει* compositum arbitratur, postremo atticum *Νείλεως* a prisco *Νηλεῖς* nihil diversum putat⁴⁾. Sed haec vereor ne fervidius praecipitata sint consilia. *Δεῖν* certe participium est in Lucian. Jup. Trag. c. 14. *ναῦς ὀλίγου δεῖν ἀπολομένη* et Philon. de Fort. V. 740. C. *ὥς οὐ δεῖν ἀτελεῖς τὰς ἐλπίδας κατασκευάζειν*, ubi Mangey p. 380. *δέον* scribi jubet; *πλεῖν*, quod Sch. BL. ad Il. II. 103. cum *Νείλεως* confert, ex *πλεῖον* concisum esse supra dubitavimus. *Κλεισθένης* si ex dativi forma propria et incorrupta fictum esset, repugnaret affinis *Κλεογένης*, *Κλεοφῶν*, *χρεοκίπος*, *κροφίπος* etc. quorum nullum ad illam tertii casus similitudinem redigitur. Quod autem Ahrensius statuit Dor. 218. *Κλειγενής* ex *Κλεεγένης* contractum, hoc vero pro *Κλεογένης* substitutum et id non cum nomine sed cum verbo *κλέω* compositum esse redarguitur hoc argumento quod verba ejusdem ordinis *ξέω*, *ρέω*, *χέω* etc. in synthetis non primum locum obtinent sed postremum *συνδροχός*, *χρυσόρρός* et all. pro *θρεοκάρδιος* autem in Anacr. Fragm. Critici scripserunt *θρασυκαρδίας*. Hinc sequitur etiam *Κλοδομπος* et *Κλεοχάρης* non cum alia parte orationis conserta esse quam *ψυχοτομός* et *δοξοχαρής*. Denique *Νείλεως* compositum videtur, simplex vero *Νειλεῖς*, quod Choeroboscus Orth. 241, 5. dorice pro *Νηλεῖς* dici contendit⁵⁾. De hoc nihil affirmem; sed contractio illa satis

4) *Νείλεως* Miletī conditor nonnunquam *Νηλεῖς* vocatur v. Brunck. ad Theocr. XXVIII. 3. posterique ejus *Νηλεῖδαι* Apollon. Arg. I. 959. et vicissim Neleus heros *Νειλεῖς* v. Jacobs. ad Anth. p. 38. *Κλησθένης* in Inscr. Corp. non ex *Κλεισθένης* ut Ahrensius Dor. 202. ortum dixerim sed per tropen dialecti vulgaris. Pro *Πλησθένης*, quod in codd. Stephani p. 113. legitur, Gaisfordus in EM. 163, 15. *Πλεισθένης* edidit. *Πλησιονεῖα* legitur in Inscr. Lacon. Corp. n. 1506. *Κλεισθένης* Epidamnii cujusdam nomen in Anth. App. 227. trisyllabum est porrecta media, sicut *πλέοντες* bisyllabum Od. XVIII. 247.

5) Sicut *Βάκχος* idem dicitur *Βακχεύς*, *Λευκός* *Λευκωρεῖς*, *Πάτροκλος* *Πατροκλεύς*, ita fortasse aliquis dixerit *Νειλεῖς* a *Νεῖλος* propagatum esse quomodo quum alii vocati sunt tum etiam medicus saepe a Galeno laudatus, idemque *Νειλεῖς* dici videtur Comp. Med. p. Locc. II. 508. et sq.

probata videtur superioribus exemplis nominum propriorum et communium. Hoc autem obtento nihil proclivius est quam ὁρεινός, ἐλείχουρος sic ut dixi ex ὄρεος, ἔλεος facta esse synaeresi duarum vocalium, in ὁρεινός vero et ἐλειοβάτης utramque mansisse incorruptam interposito iota ut Κλειοπάτρη. Ita et illa liberantur trope geminata ὄρο - ὄρε - ὄρει - et haec pleonasmo syllabae ο, cujus causa in hanc quaestionem ingressi sumus. Videamus nunc num aliunde emergat. Phocarum epitheton 'homericum ἀλιτριεφής si cum αλοπηγός contendimus, iota accessit, si cum ἄλιτριεφής, ὁ breve, sed neutro remedio opus est si cum adjectivo compositum dicimus. Quemadmodum enim qui in mari perit, ἐνάλιος θανεῖν dicitur Eur. Hel. 1066. et qui in ara considet βώμιος θακεῖν Heracl. 1066. sic fortasse maris alumnus ἄλιος τραφεῖς et compactis in unum vocibus ἀλιτριεφής. Pro ὀξειβαρές καὶ βορωῶδες πνεῦμα in Aelian. H. Ann. VII. 5. fortasse ὀξοβαρές (ut ὀξόστομος) i. q. βαρύζον graveolens scribendum est; pro barbaro εὐερυοδίνης Straboni ex Epitome substituitur ἀργυροδίνης, pro ὀξύρυγχος apud Athenaeum Meinek. Exercitt. in Ath. Spec. II. 6. recte ὀξύρυγχος, idemque pro ἐγγυοθήκη Luciano reddit ἐγγυθήκη, quod alibi legitur retenta praeter sigma terminatione adverbii simplicis. — Literarum nominibus monosyllabis ὁ insertum est vocalis connexivae loco πιοειδής et ὁοειδής.

In declinatu nominum hanc vocalem surrepere nemo animadvertit; de verborum auctibus hoc unum memini: ἦχα καὶ ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ ἀγγόχα· τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἀττικοὶ (παρακειμένοι) συνεσταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιχα, ἀκήχα, ἐλήλιχα Moschop. Sched. p. 187. Aliam causam reddit Choeroboscus Can.

T. XII. Paull. Aeg. III. 46, 105. Sed repugnat canon Choerobosci Orth. 273, 4. et aliorum v. Parall. 26. qui nomina in εὐς exeuntia excepto uno illo diphthongum εῖ in penultima habere negant πλὴν ἀπὸ πρωτοτύπου. Nam Νειλεύς si a Νεῖλος derivatum est, diphthongum habet a prototypo sicut homericum Ἐπειεύς et minus certum σπειβεύς Hes. hoc enim melius σπιβεύς scribitur; pro σπειεύς Poll. VII. 181. Bekkerus ex alio loco σείων posuit.

570. EM. 9, 30. ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σίμῳρον ἔχειν, ἀλλήλιφα, ὁμώμοκα, ὅλωλα, ὅθεν καὶ τὸ ἀγγήγοχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβῇ ἐπλεόνασε — καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγγόχα. Sicut verbum ἄγω ipsum nihil sui simile habet v. Techn. 49. ita perfectum ejus nulli canoni subjici potest. Verborum αἰνεῖν et αἰονᾶν, εἰλεῖν et αἰόλλειν (versare, variare) non obscura cognatio sed species diversa est.

§. 3. De interpositione diphthongorum $\overline{o}i$ et $\overline{o}v$ nihil certi expromere possum. Nam ὁμοῖος etsi interdum idem valet quod ὁμός, tamen quia saepius differt, paragogis adnumeratur una cum ἀλλοῖος, ἑτεροῖος. Herba, quae a Nicandro κοκλυβάτεια, ab aliis κλίβατις et κλιβάδιον vocatur, non constat quod nomen a primo impositore accepit. Ὅρῳω potius a thematico ὄρω propagatum quam per traducem ὀρίω cum epenthesi vocalis boeotica ut quidam volunt Epim. I. 146. Longius circumspicienti unum occurrat huic simile Κηρονεῖ ἐκεῖ Hes. quod cum κείνη id est ἐκεῖ et dorico τηρεῖ convenit sed adscribitur Cretensium dialecto.

CAP. VI.

De ypsilo et \overline{o} longo, ad ultimum de interjectu syllabarum.

§. 1. Τίμωλος ὁ Τιμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμὸν Steph. Illud legitur in Anth. VI. 234. et apud latinos scriptores interim sic scriptum, interim per iota v. Garaton. ad Cic. pro Flacco XIX. 49. οἶνος Τιμωλίτης Galen. de Succ. XIII. 802. T. VI. sed paucis versibus post Τιμωλίτης quo alibi utitur de Antid. V. 429. T. XIV. Hoc quia plures habet et antiquiores auctores pro primitivo habetur. Particula ἥντε si ex bisyllabo ἥντε nata est per diastasin, ad hunc locum non pertinet, si vero ex ἦτε sive ἦ τε id est ὥς τε, πλεονάσαντος τοῦ \overline{o} ut Apollonius dicit Adv. 559. vel huc referendum est vel ad proschema-

tismum quia τέ proprio intellectu caret; ἥντι ἀπὸ τοῦ ἢ πλεονασμῷ τοῦ υ̅ ἢ υ̅ Sch. B. ad II. II. 87. — Ἀνώ ab ἄνω derivatum est per paragogen ut alia quae in Techn. 206. attuli.

§. 2. Ἰωή παρὰ τὸ ἰή ἢ φωνή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω̅ EM. 481, 27. quibus simile substantivum ἰώ effinxerunt Homeri emendatores v. Techn. 320. adn. Horum cognatio manifesta est, passio elabitur. — Nominibus in ιτης exeuntibus vocalium ultimam inseri Lexicographi exemplis complusculis sed non ejusdem momenti comprobant. Suidas in margine Νῆσος — ἐντεῦθεν νησίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν νησιώτης. De hoc dissentit Stephanus Νῆσος νησίτης, τοῦ δὲ νησίον νησιώτης, cui simile est ποιμινιώτης, quod idem affert s. Ποίμνη. Alterum praebet Orion. 30, 7. et EM. ἀγρός ἀγρότης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι̅ ἀγροίτης καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω̅ ἀγροιώτης. Sed possumus etiam contrarium defendere ex ἀγρότης factum esse ἀγρώτης et interposita diphthongo ἀγροιώτης parique parectasi Ἀγροιώ dici pro Ἀγρώ, quod non reperitur quidem sed accommodatum est andronymico Ἀγρων. Ἀγροίτης non legitur nisi proprium neque novimus alia appellativa in οιτης v. Proll. 382.¹⁾ Orioni tamen accedit Eustathius 862, 20. et pro exemplo hujus pleonasmi affert στρατιώτης, Μασσαλιώτης, quae a prototypis puris traducta sunt sicut appellativa ἐστιώτης, πατριώτης, παιγνιώτης et all. v. ad Buttm. 432 sq. Num vero μηχανιώτης a μηχανία derivatum sit an a μηχανίτης, id non statuo mei iudicii. Nam illud Mercurii epitheton jam in H. H. legitur, femininum vero multis seculis post in libris Sibyll. et μηχανίτης quoque non per se cognitum est sed ex Minervae cognomine μηχανίτης, quod Coraes codd. nonnullorum auctoritate in μηχανίτης mutat, sed vulgato opitulatur synonymon τεχνίτης. Genitivis nominum in σις exeuntium ionicis subjici possunt αἰρεσιώτης, pro quo etiam αἰρεσίτης dicitur, et hoc anti-

1) Ἀλοίτης p. 383. typographus posuit pro ἀλείτης. Diectasin cum pleonasmo conjungit Diaconus ad Hes. Scut. 35. ἀγροώτης καὶ ἀγροιώτης.

quius στασιώτης tertiumque ταξιώτης, quod Hermannus ad Oed. Col. 678. a verbo ταξιούσθαι potius quam a nomine ductum censet, sed obstat accentus; nam verbalia oxytona sunt βεβαιωτής, γεφυρωτής, δεξιωτής, δικαιοτής, ἐλευθερωτής etc. Etiam ἀσπιδιώτης, cui Sophocles nativam formam ἀσπιδίτης praetulit, a puro principio deducere tentant EM. 157, 26. Epim. I. 86. τὸ ἀσπιδιώτης; εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, ἀσπιδίτης, δηλονότι πλεονασμὸς τοῦ ὠ· εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀσπίδος παράγωγον, οὐ πλεονάζει, ὥσπερ ἴδιος ἰδιώτης, ἥλιος ἡλιώτης, εὔιος εὐιώτης, quibus ex Anth. accedit ἡρειώτης et quod plus mirationis habet ὑλειώτης, Panis epitheton qui saepius vocatur ἑλωρός, nec alienum est παραλιώτης ²⁾ quippe a παραλία derivatum non a παραλίτης, cujus origo est πάραλος. Bacchi cognomen φοιταλιώτης in hymno abecedario annuitur congeneri φοιταλιεύς quomodo idem deus ab Oppiano vocatur. Sed a non puro pagi nomine Δειραδες demoticum Δειραδιώτης, a σπάργανον σπαργανιώτης, latinumque hamiola de graeco χαμός flexum. Σκευοφοριώτης vero non a σκευοφορίτης, nam neque hoc reperitur neque λικροφορίτης, μισθοφορίτης aliudve his simile, sed a σκευοφορία ut λιποστிரαιιώτης, vel a nomine instrumenti, de quo Pollux loquitur X. 17. σκευοφόριον ᾧ τὰ σκευὴ ἐχομίζετο — τὸν μέντοι σκευοφόρον Εἵπολις σκευοφοριώτην παίζων ἐκάλεσε (Fragm. I. 530.) qui lusus, opinor, positus est in corruptione nominis proprii ut si quis armigerum appellet armigerionem. Aliud a pari principio diverse flexum subjicit Stephanus Ὀμόλιον — τὸ κτητικὸν Ὀμολώιος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὠ, sed pars major auctorum ad Ὀμόλη vel ὁμόλος refert v. C. IV. §. 3. fin. — In commissura vocabulorum ὠ interpositum

2) Novitia scriptura est παραλειώτης ut ἐπαρχεώτης, ταξεώτης. Βαλανεώτης si balneatorem significat v. Proll. 376. a βαλανεῖον derivatum est ut κουρεῖον κουρεῖωις. Pro κεφαλιώτης, quod ad Phr. 790. attuli, Bekkerus in Phot. Bibl. LXXX. 56. a. 36. (p. 105 Hoesch.) edidit κεφαλαιώτης. In Choerob. Orth. 262, 27. τὰ διὰ τοῦ ὠιης διὰ τοῦ ὠ γράγεται ἢ (scr. εἰ) καθαρεύει ἢ παρὰλήγουσα, στρατιώτης, κυβερσιώτης, τοξιώτης (ταξ.) pro secundo fortasse Συβεριώτης scribendum est i. q. Συβέριος Steph.

esse non probatur exemplo in EM. 390, 40. proposito *εὐηπέλεια ἢ εὐετηρία ὡς Καλλίμαχος ἐν τ' εὐωπείῃ παρὰ τὸ πέλω ὠπείλῃς καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια*, quod ipsum Bentlejus in Callimachi loco Cal. 135. restituit pro vulgato *εὐημερία* nihil moratus perversam Grammatici de trope sententiam.

§. 3. Ad verborum flexus transgressis primo vestigio obtruduntur tria perfecta, quibus ω insinuaturn dicitur. Unum affert Choeroboscus Orthogr. 210, 30. EM. 306, 46. *τοῦ ἔθω ὁ μέσος παρακείμενος εἶθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὠ εἶωθα*. De altero Schol. A. ad II. III. 272. *τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἤρμαι, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἤρτο, συστολῇ ἄρτο, ἐπενθέσει τοῦ ὠ ἄωρτο*. Οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ β' ποιήματι (ὑπομνήματι vel τμήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου. Utrumque comprehendit Epim. I. 34. sed addit nonnullos ἄωρτο ex ἤρτο factum putare πλεονασμῷ τοῦ α , quo nihil utimur. Tertium est ἀφέωκα, de quo duae fuerunt sententiae: κατὰ μὲν Φιλ' Ξενον καὶ ἐκβολὴν τοῦ ι καὶ πρόσθοδον τοῦ ω εἶκα ἔωκα, κατὰ δὲ μειωποιίαν ὡς τὸ παρῶχηκε Epim. I. 57. quae sic scribenda sunt κατὰ δὲ ἄλλοις κατὰ μειωτροπήν³⁾ τοῦ η εἰς τὸ ω ὡς τὸ παρῶχωκε ἀντὶ τοῦ παρῶχηκε v. Schol. II. X. 252. Utramque confudit EM. 176, 46. ὁ παρακείμενος ἀφεῖκα, εἶτα ἐλλείπει τοῦ ι καὶ πλεονασμῷ ἀφέωκα. Οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν· ἀλλ' ὥςπερ ἀτὸ τοῦ πέπτηκα πέπτωκα, οὕτως ἦκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ϵ ἔηκα καὶ τροπῇ ἀφέωκα. Οὕτως Ἑρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν· quorum enuntiatorum secundum postponendum est tertio; nam verba οὐ δεῖ δέ—dicta sunt adversus eos qui ἔωκα ex ἔηκα conversum putarent perfectum ἔηκα aoristo primo per omnia simile assumentes, quod illi improbant quia hoc perfectum maxime controversum est; nam ἔηκα, ἀφέηκε, ξυνέηκε nullo loco legitur quin pro aoristo haberi possit et omnino synemptosis horum temporum, ut ipsi ajunt tropae patroni, prorsus insolita est Epim. I. 57. EM. p. 106, 56. p. 317, 51. Eust. 1769, 57. quo accedit quod verbo εἶωθα accommodari ne-

3) Hoc Bastius ad Greg. 846. reposuit ex EM. 107, 2.

juit, nam ἦθα nemini cognitum ⁴⁾ neque comprobatur perfectis πέπτωκα et ἐρῶγα, quae vocalem *ω* communicantur derivatis πτώσω πτωχός, ῥώξ etc. Herodianus utrius partis fuerit, neque ex illo EM. loco clare cognoscitur neque ex Epim. II. 338, 24. ubi rursus diversorum auctorum placita compinguntur: ἀπαιωρήσας ⁵⁾ ἐκ τοῦ αἴρω πλεονασμῷ τοῦ *ω* ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔθω εἶθα εἴωθα καὶ τὰ ἐρῆκα πλεονασμῷ τοῦ *ε* ἀφῆκα καὶ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν ἐφέτωκα καὶ ἀφῆωνται. Ὁ Ἡρωδιανὸς ταῦτα ἐν τῇ κατὰ πάθῃ (sic). Hodie neque pleonasmus probatur neque trope τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν sed ectasis *ο* brevis, quod in ἔολπα et ἔοργα apparet. Quemadmodum ab ἀγείρω proficiscitur ἀγορά, ab ἐγείρω ἐγρήγορος ἐγρήγορμαι, μείρομαι μέμορμαι, sic ab αἰείρω fingi potuit perfectum ἦορμαι, ἦορτο sed quia literae *ηο* a principiis vocum remotae habentur, successit ὥορτο, eademque varietas in affinis ἀορτήρ, ἀορτέω i. q. ἀερτάζω, αἰώρα, ἀπήρορος παρὰ τὸ αἰείρω EM. 121, 24. ⁶⁾ v. Techn. 124. — Non ita longe manavit opinio de pleonasmo subjunctivi: τὸ ἀλώω ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔσχον ἢ πλεονασμὸν τοῦ *ω* EM. 237, 34. δῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ *ω* δώωσι p. 294, 18. quo verius est quod primo loco ponitur, hoc est tempora syllabica aucta esse, ἀλώω ex ἀλόω v. Techn. 213. quae ectasis a prima persona furtim translata est ad tertiam ἀλώῃ ut δώῃ quasi a prima δώω id est δῶ.

§. 4. Verum non singulas solum vocales sed etiam syllabas e vocali et consona compositas vocabulis inseri mediis publica olim fuit persuasio commenticiis fere excitata exemplis, quibus examinandis in alio libro operae impendi satis. Quapropter hoc loco tantummodo genera hujus parectasis notabo. Pars maxima constat e paragogis,

4) Schol. Eur. Hec. 355. ἔθω ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ μέσος ἦθα καὶ ἀτιτικῶς εἴωθα, haud dubie εἶκα et εἶθα scripsit ut alii.

5) Hic et in Gud. 62, 43. aliquid intercidit hujusmodi ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα καὶ πλεονασμῷ αἰώρα, ἐξ οὗ τὸ αἰωρέω. Integrius Zonaras 230. αἴρω αἶρα πλεονασμῷ αἰώρα.

6) Ἀπήρορος, παρήρορος, συνήρορος rectius sic scribuntur quam cum iota; nam si verbi αἰείρω perfectum secundum artem fingimus, non ἦορα dicimus sed ἦορα. Παρήρορος Homero exemit Spitznerus.

quae non bisyllabam, ut pleraque, terminationem habent sed trisyllabam velut *λεπτακινός*, *φυζακινός*, quae Choeroboscus Orth. 180, 4. ex *λεπτινός*, *φυζινός* orta dicit *παρεντεθείσης τῆς ακ συλλαβῆς*, alii pleonasmō *τῆς κι* v. Proll. 319. quia longe usitatio est paragoge *ινος* non solum substantivorum *ἐργατίνης*, *συνεργατίνης*, sed etiam adjectivorum *μαλθακινός*, *χθιζινός* p. 200. Illa tamen trisyllaba inusitata sunt. Nec legimus usquam *ἔδιμος* et *ἴδιμος*, quae illi usitatis *εἰδάλιμος* et *ιδάλιμος* fundamenti loco substernunt p. 84. quia a *κῦδος* *κύδιμος*, a *πένθος* *πένθιμος* nascitur; sed verborum fictores nequaquam hanc sibi legem injunxerunt ut omnia ad unum finem dirigerent; neque dubium quin ab eodem *κῦδος* et *κύδιμος* fingi potuerit et *κυδάλιμος*, quod illi antiquitate antecedit. Haud justior est suspicio de verbis *πυκταλίζω*, *ποιναλίζω* etc. quae quia cum primitivis, unde orta sunt, nullo internodio cohaerent, intrinsecus aucta perhibentur. Ab alia causa profecta sunt epenthesis exempla, quae Suidas proponit a *Ἐλκεσίπελος* ex Epim. I. 176. his verbis: *τὸ ὁ ἐν τοῖς συνθέσει πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τὴν α συλλαβὴν προσλαμβάνει*, *ἔλκω ἑλκόπελος ἑλκέπελος ἑλκεσίπελος*, *πρῶτος πρωτόλαος πρωτέλαος πρωτέσιλαος*, *πηγός πηγόμαλλος πηγέμαλλος πηγείμαλλος*. *Ἔνιοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι τῶν διπλῶν μὲν ἀναλυμένων, τοῦ δὲ ε παρεμπίπτοντος*, *ἔλξω ἑλξίπελος ἑλκεσίπελος*, *πῆξω πηξίμαλλος πηγείμαλλος*. Hanc analysin futura in *ξω* et *ψω* exeuntia in synthesisi interdum admittunt *ἀρχεσίμολπος*, *θελγεσίμυθος*, *καμπεσίγυις* Proll. 143. et restituta thematis vocali brevi *λιπεσῆνωρ*, eandemque evolutionem Schol. A. ad Il. XIII. 340. futuro inusitato *τιμήσω* (*τιμῆσις*) adhibet *τὸ τιμησίχροας ἀνέπτυξε ποιητικῶς ταμηςίχροας εἰπών*, quomodo a *τλήσω* proxima via *τλησι-κάριος* deductum est, per tramitem *ταλασίγερων* ut *δαμασίγερων*. Hac igitur ratione *ἑλκεσίπελος* dici potest ex *ἑλξίπελος* diductum esse. At ea non convenit ad nomina quibus nullum ejusmodi futurum antecedit; sicut *Ἀλφειβοῖα*, *Μενεσικράτης*, *ἐργεσίκωμος*, *γερεσσίπονος*, quibus nescio an etiam *ἀρχεσίμολπος* adjici debeat propterea quia

ρ̄ξι in synthesi non reperitur. Haec igitur si comparamus cum ἀρχέκακος, φερέπονος, ἐγρεκύδομος, μενέχαριμος, fidem acquirunt qui syllabam σι interjectam esse arbitrantur. Nec umen obliviscendum est vocabulorum compositores non architectorum similes esse neque habuisse perpendicularia et formas et regulas ad quas opera sua exigerent sed saepius specie quadam analogiae duci quam veritate. Praelucens igitur adjectivis cum futuro in εσω exeunte copulatis κεσίμβροτος, ἀρχεσίγιος, ὀλεσήνωρ, τελεσίδρομος etc. aud mirandum est a verbis puris similitudinem traductam esse ad non pura ἀρχεσίμολπος etc. De πηγείμαλλος vix huius quis decernat utrum ex πηγείμαλλος productum sit an ut ille dicit. Sed synecdrome maxime convenit proprio Πρωεσίλαος, quod omnes consentiunt conformatum esse ad exemplum adjectivorum cum dativo junctorum ἀνθεσίχρος, ἀλγεσίδωρος (cui appositum est ἀλγεόδωρος), ἐρεσιπέπλος, πτεσίεργος, ναυσιβάτης, ὀρεσίτροφος, Γαλαξίδωρος tantum a dativo τοῖς γάλαξι Parall. 278. eodemque aberrasse nomina primae declinationis πρεσίτροφος, ποεσίχροος, ὠρειδώτης, quod est Apollinis sive Solis epitheton tempestatum rectoris sicut Ceres cognominatur ὠρηφόρος, postremo ἀλλησιθυμός pro ἀελλόθυμος (ut ἀελλόπους). Eadem vis synecdromae apparet in μυριοντάκις pro μυριάκις, quod simulatum est adverbio immutabili ἑκατοντάκις, et quae eodem genere numeralium cohaerent ἑκατοντακάχηρος, μυριόνταρχος, χιλιονταετής v. ad Phr. 765. abstracta sunt ad similitudinem eorum quae a τριάκοντα, πεντήκοντα etc. trahuntur. Prorsus supervacanea est epenthesis qua Schol. I. XV. 526. utitur Λαμπετίδης ὡς πάχος πάχετος πλεοασμῷ τοῦ ε, scr. Λάμπος Λάμπετος ὡς — πάχετος πλεοασμῷ τοῦ ε καὶ τ. Sic enim saepius terminatio primitiva sine illa intellectus mutatione protenditur ulterius γαμφή γαμνηλή, κόλος κολοβός, ἄπειρος ἀπείριτος, ἐμπειρος ἐμπείαμος et alia quae ex Proll. peti possunt. Sed nulla harum rationum solvitur nomen quod EM. 356, 41. consueto artificio enodare studet: ἐπητής ὁ λόγιος· παρὰ τὸ ἔπω τὸ ἐγω γίνεται ἔπης· ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβεῖν τῷ ῥήματι· καὶ πλεοασμῷ τῆς τῇ ἐπητής, quod alii ἐπήτης scripserunt

παρὰ τὸ ἔπος Schol. Od. XIII. 352. sed par in utroque difficultas, sive speciem consideramus sive potestatem. Nam ἔπης inusitatum est neque aliud hujusmodi substantivum a praesenti verbi barytoni proficiscitur v. Parall. 134. Et qui ἐπήτης ad ἔπος retulerunt vereor ut substantivum in ἡτης nullum invenerint a simili nomine derivatum; nam pro ἐρκήτης jam dudum repositum est ἐρκίτης ut καρφίτης, τεναγίτης, τεμενίτης, φεγγίτης, ζευγίτης etc. Discrepat vero etiam significatio, siquidem ἐπητής accipitur pro λόγιος, ἔπος vero nunquam sic ut λόγος transfertur ad animum. Has turbas auget adjectivum ab Apollonio usurpatum ἐπητής, quod nec speciem adjectivi habet nec significatum homerico ἐπητής similem; etenim illo loco ὁ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες εἰσὶ non λόγιοι sive συνεταί intelligi possunt sed ἥπιοι, quomodo ἐπητής quoque dicitur non prudentia sed comitas⁷⁾. Hoc ἥπιος autem in EM. quidem ad idem illud ἔπω τὸ λέγω refertur sed harum quoque notionum difficilis conciliatio; nam quod εὐπρεπής et affabilis in hunc intellectum feruntur, praepositione efficitur. — Sponsore egent Hesychii glossae Ἀταβυγᾶς εἶδος ὀρνέου καὶ ἀταγᾶς, Σανδαλαράχη χρώματος εἶδος pro σανδαράχη, nisi hoc ipsum reponendum est, Σωγᾶσαι σῶσαι et quod a Comicatorum aliquo fictum videtur Ἀσπακάζομαι ἀσπάζομαι πέπαικται, quasi a nominativo ἄσπαξ. Epenthesis bisyllabae speciem praebet παῖδε Βορειόνεω Oppian. Cyn. II. 623. pro Βορέου positum tanquam a recto Βορειόνης quod a Βορείων propagari potuit ut a Γηρύων Γηρυόνης. Cum Βορείων autem convenit primitivum quod Schol. Il. II. 566. proponit τοῦ Ταλαϊόνιδος ἢ κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ταλαῖων ut Sperchionides Ovid.⁸⁾ et alia quaedam Proll. 146 sq. Si vero mutato accentu scribimus Βορειονέω, is dualis est adjectivi Βορειόνεος pro Βόρειος positi, quomodo idem Oppianus pro inusitato ὀφείεις ascivit ὀφείονεος. Σαφής σαφηνής et alia talia justius ad metaschematismos terminationum referuntur.

7) Adjectivum illud removetur si ἐπήτιδες scribimus a recto ἐπήτις quod indicari videtur scriptura duorum codd. ἐπήτιες.

8) Sic et ab Ἀλφειός Dianae epitheton Ἀλφειονία (scr. Ἀλφειονία) ductum videtur.

§. 5. De pleonasmis casuum nominalium et verbalium brevi praecidam. Primum quod Tzetzes Exeg. 66, 26. et Eustathius 1412, 38. proferunt dativos *κύνεσι, στομάτεσι* insitione syllabae biliterae crevisse, nimis quam frivolum est. Attentione digniora sunt quae Apollonius de pronomine tertiae personae disputat de Pron. 125. *ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφίν ἐπεκτέταται* et paullo post *ἐπηνεξήθη ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν*, quo improbatur eorum sententia qui ut *ἡμῖν, ἡμῖν* ex *ἡμεσιν, ὕμεσιν* sic *σφίν* per syncopen ex *σφίσι*, hoc autem ex *σφέσι* natum dicerent. Idem indicat EM. 498, 14. *τὸ „Καὶ σφιν,, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφίσι βαρυτόνου ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ σφίν (σφῖν) καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε τὸ πάθος*, hoc est enclisin sequitur systole vocalis quam p. 738, 17. natura longam esse dicit *ἡμῖν, ὕμῖν, σφῖν*⁹⁾. — Imperfecti et aoristi formas Alexandrinas *ἔσχαζοσαν, ἐμάθοσαν* Heraclides Eust. 1759, 36. epenthesi syllabae *σα* auctas censet sicut *ἦν ἦσαν*. Has vero Planudes Anecd. Bachm. II. 40. et Grammaticus in cod. Voss. ad EM. s. *Λορυξόος* cum aoristis verborum in *μι* comparat *ἔδοσαν κατὰ μεταπλασμὸν ἰωνικῶς ὡς ἦλθοσαν, εἶδοσαν*, hoc est *ἀντὶ τοῦ ἔδον, ἦλθον*. Quam similitudinem copiosius exsequitur Choeroboscus Can. 535 — 537. eandemque syllabam verborum barytonorum personis tertiis addi, in altero genere detrahi docet, *ἔφραμεν ἔφραν, ἔλεγον ἐλέγχοσαν*. — De perfectis activae formae duo pleonasmī titulo inscribuntur: *ἐν τῷ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοχα συλλαβῇ ἐπλεόνασεν ἵνα ἐν τῇ β’ καὶ γ’ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχωσιν ὥσπερ τὸ ἀλήλιφα, ὀμώμοχα* etc. Choerob. 570, 15. De primo aliter existimant auctores §. 1. producti. Ac si futuro *ἐδέσω* congruens perfectum *ἦδεκα* fingimus, hinc *ἐδήδοχα* fieri potuit epsilo in omicron mutato ut *ἐνήνοχα*. De passivo sic loquuntur: *ἐκ τοῦ ἐλήλათαι γίνεται τὸ ἐληλέδαται ἐπεντεθέντος πρὸ τοῦ α’ τῆς παραληγοῦσης τοῦ ε’ καὶ τοῦ δ’*

9) Charax in Anecd. 1153. *ἐν τοῖς πληθυντικοῖς σφίσι, σφέας ἀναβιβάζεται ὁ τόνος οὗ σφισιν, καὶ σφεας, ἐπεὶ οὐ φέσει ἐβαρύνοντι ἀλλὰ κατὰ πάθος, σφῖν σφῖσιν, σφέας σφέας* (cf. Thiersch. Gramm. §. 204. n. 9.). Illud *καὶ σφιν* sumtum est ex II. II. 670. Od. XVI. 252. iota, ut par est, brevi; caesura productum Quint. XI. 66. removit Spitznerus.

ὁμοίως τῷ ἀκηχέδαται Eust. 1570, 1. τὰ κατὰ πλεονασμὸν τῆς δα συλλαβῆς ὠνομάδεται, ἐρηρέδαται, πεφράδαται καὶ ἐσταλάδατο παρ' Ἡροδότῃ p. 234, 14. p. 1301, 1. Horum tria a re alienissima sunt quippe a dentalibus ducta, eodemque ἐρράδαται refertur ἀπὸ τοῦ ῥάζω EM. 377, 13. et ἀκηχέδαται ἀπὸ τοῦ ἀχάζω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικοῦ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε ib. 48. Epim. I. 74, 1. sed haec ignota sunt verba istaque ratio neque homerico ἐληλάδαται convenit neque adespoto ἀπεςπάδατο id est ἀπεςπασμένῳ ἦσαν, quod Hesychio pro mendoso ἀπεςπάδαντο restitui ad Aj. p. 403. His δα vel δε insertum esse nemo defenderit, sed paremptosin consonae quo jure Buttmannus impugnat, dicitur in loco hujus rei proprio. Clausulam huic sermoni imponunt infinitivi; μεθέμεν ἀπὸ τοῦ εἶναι καὶ πλεονασμῷ τῆς με εἶμεναι καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἔμεναι καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι ἔμεν Epim. I. 276. EM. 575, 20. ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ δευτέρου ἀορίστου οἱ Δωριεῖς ἐπεντιθέασι τὴν με συλλαβήν, δόμεναι βήμεναι EM. 282, 50. Epim. I. 200, 11. Accuratus Maximus Plan. Gramm. p. 95 sq. T. II. Bachm. οἱ ποιηταὶ ἐπεντιθέασι τὴν με ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τῶν βαρυτόνων ἐνεστώτων, οἵτινες οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, καὶ ἐν τοῖς τῶν μελλόντων πασῶν συζυγιῶν καὶ ἐπὶ τοῖς τῶν εἰς μι ἀορίστων. Quod hic dicit tempora reduplicata pleonasmum repudiare, oblitus est infinitivorum homericorum βεβάμεν et γεγάμεν (ἐκγεγάμεν) qui sequuntur formam verbi ἐστάμεν ἐστάμεναι, aut eos praesenti subjecit ut EM. 224, 52. γεγάμεν παρὰ τὸ γέγημι et p. 750, 3. τεθνάμεν — τέθνημι, quod ineptum est; γεγωνέμεν fortasse ejusdem temporis esse putavit Ptolemaei sequutus scripturam II. XII. 337. Τετυφόμεναι et similia versus heroici mensura respuit, sed quod pro πεφνεκέμαι Mus. v. 64. nunquam πεφνεκέμεν vel aliud hujusmodi legitur, haud fortuitum videtur. Infinitivus aoristi primi κατακρήμεν II. VII. 403. jam dudum sublatus est; σαώσέμεν, ἀμερσέμεν, περσέμεν, quae Quintus verbis μενεαίνω VI. 243. VII. 43. εἴχομαι (precor) VII. 366. πειρώμαι XII. 20. subjunxit, temporis sunt futuri, τερσόμεναι aoristi passivi.

DISSERTATIO QUARTA

DE

METATHESI.

CAP. I.

De metathesi propria.

PROOEMIUM.

Metathesis sive hyperthesis nomen quam late vagetur
ræ ceteris ostendit Apollonius in prooemio syntaxis c. II.
1. (14.) ubi de consequutione literarum disserit hunc in
modum: στοιχεῖα ὑπερτίθενται, ἥνικα ἡ καρδία κραδία,
ταρὰ τὸ σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος· ἀλλὰ καὶ συλλαβαί,
ῥῖκα τὸ ἐξαπίνης ἐξαίφνης, τὸ ὄρωρεν ὥρορεν· ἀλλὰ καὶ
λέξεις, ὅτε ἡ οἰνοφόρος γῆ φερέοινος λέγεται· οἷ τε ἀνδρό-
πτοι γύνανδροι· ἀλλὰ καὶ λόγοι „Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα
κοῦσά τε“ — „Εἶσω ἔεν καὶ ὑπέρβη λαῖνον οὐδόν“. Ea-
lem ratione sed exemplis paullo diversis ambitum hujus
regionis describit Maximus Planudes in Grammatica p. 110.
Anecd. Bachm. T. II. et Append. Etym. Gud. 660, 20.
μετατίθενται στοιχεῖα κραδία καρδία, ἀτραπὸς ἀταρπὸς,
πάγανον φάσγανον, ὀλίγος λοιγός¹⁾, ἀλλὰ καὶ συλλαβαί
ῥῖον λακέρυζα ἢ κελάρυζα καὶ κεκρύφαλος ὁ κρυπτοκέφαλος.
Ὅδ' μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις μετατίθενται οἷον εἴ τις τὰς σεμνάς
θεάς θεὰς σεμνάς λέγοι καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον ἄπυρον θεῖον·
ἢ γὰρ καθωμικλημένη γλῶσσα ἐν ἐκείνῳ μὲν τὸ σεμνάς προ-
καταίτι, ἐν δὲ τούτοις τὸ θεῖον. Τὸν ἴσον δὲ τρόπον καὶ
λόγοι μετατίθενται ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα πρωθύστερον,
ἵον „οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὁ χῆρας“
μετὰ γὰρ τὸ ἀπωσθῆναι τοὺς μοχλοὺς ἀνιένται αἱ πύλαι.

1) Eodem exemplo (ne quis corruptum putet) utitur Eustathius
6, 5. ὀλίγος λοιγός, ὀλισθος λοισθος et 143, 21. λοιγός παρὰ τὸ ὀλίγος
μεταθέσει τοῦ ὅ ὡς φασιν οἱ παλαιοί.

Ambo igitur praeter prothysteron, quod ad schematologiam pertinet, quatuor hujus a consueto declinationis genera numerant, primum literarum, alterum syllabarum, tertium illud quo vocabulorum conjunctorum partes transponuntur, quartum dictionum separatarum. Horum duo extrema in exitu hujus disputationis tractabuntur sed breviter modo strictimque quia ad alium locum pertinent, duo reliqua, si rem spectamus, unum sunt et in hoc metathesis nomen propriam sedem habet. Sic autem appellatur inconjugarum affectionum illa quam Josephus describit in Synops. 569. T. III. his verbis *μετάθεσις ἐστὶ στοιχείων μετακινήσις ἀπὸ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν τάξιν ὅλον δαρτά θρατά, καρδία καρδία, κάρτος κράτος*. Haec quidem omnia de uno genere sumta sunt, quo literae ejusdem syllabae locum inter se commutant. Sed persaepe etiam vocales et consonae ex altera syllaba in alteram transmigrant; quo discrimine observato Scholiastes ad Od. III. 180. et Gregorius 489. duas hujus affectionis species constituunt nominibus *distinetas*: *διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως ἡ μὲν γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρῃ ὡς τὸ νοθείος ὀθνεῖος*. Plerumque tamen haec nomina indiscreta sunt, nec raro commutantur cum aliis: *βαρδιστοὶ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ρ ὡς καρδία Hes. τὸ ἦκα παρὰ τὸ ἀκή κατ' ἀντιστροφὴν EM. 424, 8. μορτός καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ρ μοροτός Theogn. Can. 64, 2. ἀλλότοκον καὶ κατ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον p. 68, 17. et quod non minus ineptum est: ἀνλέγω καὶ κατ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω τροπὴ τοῦ ν εἰς γ EM. p. 6, 55. Zonar. p. 37. ἀπὸ τοῦ τάλας κατ' ἀναγραμματισμὸν ὁ Ἄτλας Eust. 962, 54. 2) ἐκ τοῦ ἄκρα κατ' ἀναγραμματισμὸν κάρα p. 700, 57. Nos vero his vocabulis, quibus plerique alias formae primitivae mutationes significant, omnino non utemur sed contenti erimus tralaticiis et in arte fixis adhibita illa Gregorii distinctione metathesis, quae proprie ita dicitur 3), et hyperthesis;*

2) Epitheton est apud Hesychium Ἄτλας ὁ ἄτολμος ἀπειθής.

3) Grammatici saepissime hoc nomine significant enallagen literarum qualiumcunque; *πίδαξ παρὰ τὸ πηδῆν κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς ι*

quarum utriusque exempla per Grammaticorum libros in-
condite fusa in ordinem redigemus praetermissis quae nimis
temere effutita sunt.

§. 1. Metathesis species simplicissima et primum se
offerens est ea de qua loquitur EM. 718, 11. σκίφος τὸ
ξίφος διαιρέσει τοῦ ξ̄ εἰς κσ καὶ ὑπερθέσει. Illud σκίφος
et huic similia σπέλλιον, ὕσδος dialecto aeolicae attributa
sunt vel doricae, sed reperiuntur quaedam longius divagata:
ἀψίνθιον εἶδος βοτάνης· τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν
αὐτὸ ἀσπίνθιον Zonar. 366. quo nomine Meinek. Com.
T. IV. 382. Diphilum usum esse suspicatur. Et instru-
menti bellici nomen, quo scriptores Byzantii utuntur, σπα-
λίων id est testudo sive vinea, sine dubio idem est atque
ψαλῖς, quo nomine absis sive opus concameratum vel te-
studinatum et nonnunquam etiam capreoli sive viticulae
fruticum significantur ut Moschopulus ait in Syll. Att. Ἐλικες
αἱ τῆς ἀμπέλους ψαλίδες ⁴⁾). Huc accedit glossematicum
ψοῖθος ἢ σποδός Theogn. Can. 26, 22. ποθὸν μέλαν Hes.
Cineris autem et fumi tam arctum est consortium ut non
mirum sit utrumque nominibus simillimis designari: ψόλον
(ψολόεν) τὸ μέλαν, τὸ σποδῶδες Schol. Nic. Th. 288. qui
etiam ἔχιθνα ψολόεσσα v. 129. interpretatur τεφρώδης, cum
ψόλος autem componitur ἄσβολος a Schol. Od. XXIV. 539.
ψόλον γὰρ τὴν ἀσβόλην λέγει. Latinum *spuo* in Techn. 32.
contuli cum ψύττω (φθύζω) et *scabo* cum ξέω. Semel

EM. 671, 20. ἀπὸ τοῦ κέζω κασμός καὶ κατὰ μετάρθειν κόσμος p. 532, 10.
ἐκπαγλος παρὰ τὸ πλήσσω μεταθέσει τοῦ ἦ εἰς ᾱ Schol. Il. 1, 146. et de
consonis γηρσί ἀντὶ τοῦ θηρσί κατὰ μετάρθειν Epim. I. 429. ἀλκή παρὰ
τὸ ἀρκῶ μεταθέσει EM. 65, 51. etc. Σέλευκος φησι τὴν δαῖτα στοιχείων
μεταθέσει δάιταν εἶναι Athen. I. 19. B.

4) Schol. min. ad Soph. Aj. 1054. ψαλίδα εἶπε τις τὴν σπαλίδα,
quod incertum est utrum absidem significet an pampinos tortiles; nam
hi similes torquibus, quae vulgo ψέλλια, ab Homero ἔλικες dicuntur
v. Schol. Il. XVIII. 401. a Sophocle in Fragm. ψαλίδες v. Ellendt.
Lex. Soph. s. h. v. Gregorius 598. de Aeolibus loquens τὸ ξίφος σκίφος
λέγουσι καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα, quomodo
etiam ille Schol. Soph. scripsisse videtur. Verba postrema καὶ τὴν —
a codd. absunt. Σφεινδυνοὶ σπόνδυλοι Suid. fortasse syracusanum est
ut ψόν et ψέ cf. ψήν et σφήξ.

lecta *Spylli* pro *Peylli* in codd. Martian. Cap. VI. c. 671. p. 547. ed. Kopp. *spagma* Plin. XXXIV. 13. *Spycharion* in Inscr. cujus C. Schneiderus meminit in Gramm. 511. vel casus fudit vel consuetudo corruptit. Sed *ascia* Vossius recte cum graeco ἀξίνη conjugare videtur sicut viscum cum ἰξός. Consonas vocabulorum graecorum medias hoc modo mutari exemplum unicum est et non certissimum φοῦσιος ὀξυκέφαλος Hes. id est φοξός. Duplici transgressione notabile est nomen nucularum τὰ πιστάκια et ψιττάκια, cujus consona prima continet sigma ex principio secundae syllabae translatum; nam semiticum est *bistac* sive *pistac* v. Niclas. ad Geopp. T. III. 665. Graeci antiquiores βιττάκια et ψιττάκια appellant. Cetera quomodo a primis linguae architectis pronunciata sint, propter etymi ignorantem discerni non potest.

§. 2. Consonarum simplicium nullae ad transponendum tam promptae quam semivocales interque has mobilitate excellit rho. Hinc igitur exempla petit Gregorius 488. οἱ Ἴωνες χρῶνται ταῖς μεταθέσεσιν· ἔστι δὲ μετάθεσις ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, ἀτραπιτός ἀταρπιτός⁵⁾, ἢ τὸ δεύτερον πρότερον, καρδία, τέτρατος, κρατερός. Haec pro affectis cedunt quia communis usus probavit ἀτραπός, καρδία, τέτατος, et etiam quia haec convenientiora sunt etymis τρέπω, κῆρ sive κέα, τέτταρες. De ultimo ex solo usu iudicatur; nam Homerus ipse pro numerorum ratione variat non solum adiectivum κρατερός et καρτερός, sed etiam nomen κράτος et κάρτος. In usu vero dominantur duo sibi contraria κράτος et καρτερός, pro quo scriptores deterioris notae κρατερός ascriverunt idque etiam a librariis passim ad Atticos transfusum est v. Duker. ad Thuc. IV. 129. Herodianus vero de Dichron. 363. ed. Lehrs. hoc primo loco ponit, καρτερός hyperthesi affectum dicit. Sed affinium aliqua in suo quidque ordine perstant κάρτα κάρρων — κρατὺς κρείσσω. Ac si verum est quod suspicamur, horum omnium esse

5) Ἀτραπὼ Parca quae vulgo Atropos vocatur v. Techn. p. 38. Eandem fortasse significat Hesychius Ἀταπὼ (Ἀτραπὼς) χαλεπῆς.

unum principium *κάρα* et *κράτα* v. Techn. 128. sequitur hujus inconstantiae causam a natura proficisci. Allatis Gregorius p. 434. addit *τάφρος τάφρος* iterumque in Schol. Hermog. p. 1138. T. VII. Rhett. Gr. *παραφθορά ἐσιν ἐὰν τὴν τάφρον τράφον εἴπῃς*, quod Koenius 338. ex Tabb. Heracl., Du Cangius ex Herodiani Epimm. (p. 125.) aliisque idem aetatis scriptoribus profert et nonnulli etiam ab Hesychio scriptum putant *Τράφος τάφρος* pro *Τράφος τάφος*, sed ex aliis glossis *Ταρφήες κτερεῖσται, Ταρφήια ἐντάφια* colligi potest pro masculino *τάφος* nonnullos dixisse *τάφρος* et *τράφος* ut *στράχης* pro *στάχης*. Alia accumulatur Schol. A. ad II. XXIII. 169. *ἡ διπλὴ πρὸς τὴν μετάρθειν διὲ δρατὰ εἶπεν ἀντὶ τοῦ δαρτά*, quam Schol. B. antistrophēn nominat, tertius aliquis addit Aristophanem sic dixisse *δέδραται* in Pac. 1039. sed hoc est a verbo *δράω*, non ut in Schol. dicitur *ἀντὶ τοῦ δέδαρται· καὶ Ὅμηρος δρατὰ σώματα*. Hoc nonnulli aliter scripserunt *διὰ τοῦ δρετὰ ἀπὸ τοῦ δέρειν* (ut *φερτός*) sed vulgatam scripturam sequitur EM. 287, 10. Zonar. 572. *ὡς φθείρω φφαρτός, οὕτω δείρω δαρτά καὶ καθ' ὑπέρθεσιν δρατὰ ὡς ὀφίοσπαρτον ὀφιοσπαρτον*, quo nomine fortasse poetarum aliquis appellavit illud quod a Tragico dicitur *τὸ γηγενὲς ὄφρος θέρως* Bacch. 1025. hoc est Cadmeum vel serpentis Colchici sementem, *θέρως οὐλοὺν ἀνδρῶν γηγενέων* Apollon. IV. 1034. Per dubium est quod ab EM. 148, 36. traditur: *ἀρπίδες τὰ ὑποδήματα παρὰ Καλλιμάχῳ — θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι, παρὰ τὸ ῥάπτω ῥαπίδες καὶ κατὰ μετάρθειν ἀρπίδες ὡς ῥήνες ἄρνες*. Nam illud *ῥαπίδες* sive *ῥαφίδες*, quod Hesychius quoque *ὑποδήματα* interpretatur, iota breve habere oportet ut *σκαφίδες*, *ἀρπίδεσσι* vero in Callimachi versu quem ex Hecale sumtum esse convenit (v. Naek. Hec. p. 70.) habet longum, neque dici licet poetice productum esse ut *μαινίδες*, *χειρίδες*, nam hoc conceditur modo paronymis quae longam habent antepenultimum, alpha autem ante *ρπ* correpte dici auctor est Trypho in EM. l. c. quare videndum ne *ἀρπίς* ab alio ductum sit principio *ἄρω*, unde alia calceamentorum vocabula *ἀρβύλη* et *ἀρτάριον* v. Proll. 124. et Amoris nomen aeolicum *ἄρπυς*, si

quidem hoc conciliatorem significat sive, ut germanice dicitur, copulatorem (Kuppler), quod secus videtur Meinekio Anall. 267. Sed nihil controversiae habent haec: *παρὰ τὸ τέρω τερσιὰ καὶ ταρσιὰ παρὰ Σιμωνίδῃ* (Schneidew. p. 128.) καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τρasiὰ EM. 764, 25. quod ab etymo θέρω torreo longius discedit quam ταρσός et θαρδία Hes. eoque differt ab ante dictis, quorum nativa forma communi usui accommodata est, transposita poesi cessit. Ab eodem autem verbo ductum videtur cremiorum nomen Γάρσανα φρύγανα Κρητες Hes. id est τάρσανα et Τραύσανον ξηρόν πᾶν ἢ φρύγανον, quod apud alios Glossographorum minus recte τραίξανον scribitur. Aeque certum est quod de nomine insulae traditur: Κράπαθος ἀντὶ τοῦ Κάρπαθος κατὰ μετάρθεσιν Sch. II. II. 676. cuius ad exemplum Dionysius in Bassaricis urbem Cypri Carpasiam transnominavit Κραπάσειαν. Idem Homerus, prout tempus fert, modo θάρσος dicit modo θαράσος, sed posteriorum scriptorum nonnulli hac opportunitate ita usi sunt ut illi fiduciae notionem subjicerent, alteri confidentiae v. Gesner. ad Lucian. Encom. Musc. §. 5. et Interpr. ad Thuc. III. 12, 1. Id igitur a superioribus hanc habet differentiam quod in pedestri quoque sermone dupliciter dicitur. Origo tamen utrique communis a verbo θέρω v. Techn. 292. cuius formam sequitur aeolicum θέρσος et hinc composita Θερσίλοχος, Θερσαγόρας pro Θαρσαγόρας, neque deserit adjectivum θερμός, quod saepe τὸν θαρσύν significat ut *calidus* audacem atque θαλπωρή spem fiduciae genitricem. Ex verborum ordine huc pertinet μάρψαι et βράψαι, quae Hesychius eodem modo interpretatur συλλαβεῖν. Illud habet aliquam cum ἀρπάσαι et *rapere* similitudinem sed non tantam ut idem esse videatur, neque certa est illa ab ignoto nomine μάρη derivatio et repugnat utrique aoristus μαπέειν. Quamobrem in Techn. 47. ad hanc descendendi sententiam, literas illorum verborum principales esse tres μαπ, rho vero adventicium haberi oportere ideoque transponi μάρπτω et βράπτω. Hinc existimandum est de adjectivis δυσβάρκανος⁶⁾

6) Pselli versus quos Kuesterus citat ad Suid. s. Δυσβάρκανος, a Tittmanno editi sunt ante Zonaram p. CXVI. v. 41.

δυσβράχανος ὁ δ' ἐς ληπτὸς, quae ex altera verbi forma βράχαι pendent v. Techn. 49. Haec consiliiarii nostri tantum praetereunt sed non negligenter tractant verbum faciendi: πεφραγμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος καὶ ἐφάρξαντο πρὶ τοῦ ἐφάρξαντο καὶ τὸ φρακτὸν φρακτὸν, ὥστε πέφρασις. Περὶ παθῶν EM. 667, 22. Addi poterant ἡθeta ἄφρακτος id est ἀφύλακτος Hes. et ναύφρακτον, quod Dindorfius Aristophani tribuit Ach. 95. idemque grammaticorum quibusdam indiciis ductus poetas Atticos equaliter φάργνυμι et cetera scripsisse censet, non ut in odd. legitur v. Adn. ad Aesch. Pers. 63. ed. Oxon. 7) ὕμνον scrutantibus ex proximo occurrit ἔργω εἶργω. Nam hic compositum ἄρακτον Harpocratio, Suidas, ceteri interpretantur ἄφρακτον et ἔρκος περιφραγμα, hoc autem aeolice ἔρκος dicitur cognatumque habet ἄρκος ἀπὸ τοῦ εἶργω EM. Digamma, quod huic verbo adhaeret, in aspiratam mutato nascitur φάργω et traiectione facta φράγω, nomenque φῆρος id est φραγμός littera φῖ destitutum ex formula a Grammaticis data: οὐδέποτε εὐρίσκεται λέξις διούλλαβος ἐν ῥήσει ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀπὸ δασέος ἀρχομένης Choerob. Can. 636, 8. His non aliena est Valckenarii conjectura Observatt. in N. T. p. 253. C. II. ab eodem φράττω nomen σφραγίς repetentis; cui omnihil momenti adjicit Sophocles σφραγίδος ἔρκος tantum ἐκ παραλλήλου jungens Trach. 612. Nec multum habet quod hoc a poetis epicis et scriptoribus ionicis dicitur σφρηγίς, verbum autem et nomina ex eo apta alpha etiam φράξας Herod. Apollon. ἐμφράξαι Nic. Th. 79. περιφράξαι Nonn. XLIV. 19. φραγμός et φράγμα Herod. iam apud hunc etiam φρηγμα legitur in Edd. vett. et alpha quoque non ab omnibus aequaliter pronunciatum esse probat diversitas accentus v. Parall. 402. Verum hac super e nimis. Pro τρέπω nonnullos τέρω dixisse ut ἀταρπός affirmant auctores in Techn. 38. nominati, contraque alii

7) Nescio quod ad exemplar formatum sit verbum φάρκτεσθαι τὸ φράττεσθαι Phot. ejusque imperativus φάρκτου φυλακὴν σκέυαζε Hes. quisnam enim δράκτεσθαι dixerit pro δράττεσθαι?

aoristum ἐτράπην ad τέρω referunt ut Apollonius: τραπείομεν τερφθῶμεν· εἴρηται δὲ κατὰ μετὰθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν. Et hoc modo etiam quinque aoristi activae formae explicantur δέρκω ἔδαρκον, πέρθω ἔπαρθον, ὄπερ γίνεται καὶ ὑπερβιβασμὸν ἔδρακον, ἔπραθον Choerob. Can. 625, 7. ἤμαρτον καὶ καὶ ὑπερβιβασμὸν ἤμβροτον 623, 20. δραθεῖν καὶ ὑπέρθεσιν ὡς κραδίᾳ EM. 285, 54. ἀπέπαρδε — ἔπραδε δὲ προτεταγμένον τοῦ ρ Suid. quod doricum esse colligimus ex dicterio illo νῦν τ' ἦνθες ἐς χορὸν νῦν τ' ἔπραδες. In communi sermone et attico ἔπαρθον dicitur, dupliciter vero κατέδαρθον et κατέδραθον v. ad Buttm. 142. Ab his, quorum origo ultra memoriam jacet, differunt poetica illa a stirpibus puris derivata, unum δρῶ κατὰ παραγωγήν δρέκω καὶ ἐν ὑπερθέσει δέρκω Zon. 490. alterum πρῶ πρήθω πέρθω v. Techn. 63. et 97. horum enim aoristi literarum ordinem non mutant nisi quod εὐδρακῆς dicitur et εὐδρακῆς Hes. Verbi perfecti mutationem approbant ἔμβραμαι et βέβραμαι ab Hesychio allata pro εἴμαρμαι, et διέφρασαι παρὰ Ἰβύκῳ (Schneidew. 218.) ἔστιν ἔφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος⁸⁾ ἔφρασαι καὶ καὶ ὑπέρθεσιν ἔφρασαι EM. 273, 24. Ergo ille quum coactus esset verbi ἔφθαρσαι secundam syllabam corripere, pro ἔφθαρσαι posuit ἔφρασαι, quia literae φ θ ρ non ita ut χ θ ρ consociari possunt; consonam minus necessariam rho fortasse dimittere noluit ob eam causam ne quis hoc pro secunda persona verbi ἔφθασμαι acciperet. Hinc ad declinationem nominum deducimur. Primum transitu e casu in casum literas transponi credidit Epim. I. 390, 13. Gud. 79, 4. παρὰ τὸ ῥὴν ἢ γενικὴ ῥηνός καὶ κατὰ συστολὴν ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἄρνός, de quo et de dativo τέτρασι infra dicitur. Ad motionem pertinent βαρδύτερος et βάρδιστος. Haec enim nunquam ad eam formam revolvuntur quam Grammatici naturalem esse constituunt sed versus heroicus repudiat: παρὰ τὸ βάρως βαρύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ βαρδύς καὶ ἐν ὑπερθέσει βραδύς EM. 188, 22.

8) Ὑφασιν dicere voluit sive ἐξαίρεσιν, non συγχρησίν ut Sturzian opinatur.

Pleonasmo huic aliquid fidei conciliat latinum *bardus*, si quidem, ut Festus dicit, a graeco tractum est; nec multum discrepat significatio; nam οἱ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ Luc. Ev. XXIV. 25. uno verbo vocantur βαρυνκάρδιοι Psalm. IV. 3. Sed βαρδής tamen non reperitur neque sumi necesse est; nam in derivatis saepe literae aliter collocantur atque in primitivis ut τάρφος et ταρφής παρὰ τὸ τρέφειν EM. Ad ultimum distuli quorum aut auctores ignoti sunt aut scriptura ambigua: Δάρχη ἢ δράχη, Στάρτοι αἱ τάξεις τοῦ πλῆθους (accentu, si mendo caret, aeolico) Hes. nomenque arboris βάρβιλος et βράβυλος et piscium ἐγκαρσίχολοι et ἐγκρασίχολοι quod mire explicant Glossographi, αἱ χολῆν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες, ad haec Κάρνειος sive Καρνεῖος et Κράνειος Apollinis cognomen, de quo veteres ipsi certant utrum a Carno vate sumtum sit an ab arbore κέρα v. Siebelis ad Paus. III. 13, 3. Eorum autem quae antea enumeravi alia a poetis versuum rotundandorum causa mutata sunt, alia statim a radice literas instabiles habuisse videntur. Ex indeclinabilibus unum huc trahit Eustathius 46, 7. ῥά ᾗρ, quod cum ᾗρα κέρα confert, sed rejicitur ab EM. 134, 8. ὁ ᾗρ σύνδεσμος οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ῥά· ὁ γὰρ ῥά ἐγκλιτικός ἐστι καὶ ὑποτακτικός· ὁ δὲ ᾗρ οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός v. Diss. I. c. I. §. 2.

§. 3. Non ita saepe aliae vocales cum rho stationem commutant, primum ut metrum servetur, quomodo Aeschylus Ἀρταφρένης usurpavit, tum ob alias causas minus perspicuas ut gens Lyciae a plerisque Τερμίλαι, ab Hecataeo Τρεμίλαι dicta est, regio Τρεμίλη Anton. Lib. conditor Τρέμιλος Panyas. Appellativum τέρμινθος sive τερέβινθος Nicander in τρέμινθος vertit et ab hac forma Stephanus etiam nomen urbis Τρεμιθούς derivatum censet; a verbo στρέφω manarunt στέρφος et στέρφος intellectu non multum diverso v. Techn. 302. ab ignotis fontibus τέρχνος quod Vossius cum *truncus* confert, et τρέχνος, hoc Dosiadae placitum, illud Maximo; περκνός et πρεκνός sive πρακνός Hes. sed nullum simile dorico σπέργος παρὰ τὸ πρέσβος τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγος καὶ ὑπερθέσει σπέργος. Περὶ παθῶν EM. 723, 17. nam hic non una consona loco mota est sed

duae. Verum et hoc extra causam est et quicquid proprio dialecti cujusdam gentilitiae colore distinguitur ut *Τέρτα ἢ τρίτη* Hes. *φαρετέβρων ἀντὶ τοῦ φαρετρέων ὑπερθέσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ* EM. 787, 39. et alia. Sed trope, cujus ille meminit, metathesi adjuncta adhibetur etiam verbo *ἔρδω παρὰ τὸ ῥέζω ὑπερθέσει ἔρζω καὶ τροπῇ δωρικῇ* EM. 179, 55. sed injuria; nam delta pro gamma substitutum esse ut in *δνόφος* etc. apparet ex nomine *ἔργον* et futuro *ἔρξω*, quibus accommodata sunt *ἔρκτης, ἔρκτως, εὐέρκτης* i. q. *εὐεργέτης*. alteram formam sequuntur *ῥέκτης, κακοῤῥέκτης, αὐτορέγγμων*. Familiaris vero haec metathesis est reduplicationi in sermone poetico *ῥερίφθαι, ῥερυπωμένος, ῥεραπισμένος* Choerob. Can. 555. Anecd. Ox. T. IV. 185. qui omittit *ῥερυθμῶσθαι* a Photio enotatum et alia v. *Parall.* 13. Metri causa poetae verbum *ἐγείρω* aliter cum nominibus brachyparalectis composuerunt, aliter cum contrario genere *ἐγεροίμοθος* et *ἐγεροίκωμος*, iidemque *ἀνέγρετος* dixerunt ubi opus esset, *ἀνέγερτος* ubi liceret, ut in prosa dicitur *δυσδιέγερτος, διέγερσις, δημοεγέρτης* sive *δημεγέρτης* et ab *ἀγείρω* *σιταγέρτης*. sed *λιναγρέτης* potius cum *αἰρεῖν* compositum ut *μαζαγρέτας* et *κωλαγρέτας* ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς Schol. Vesp. 693. quanquam haec quoque nonnulli ad *ἀγείρειν* referunt. Unum genus transgressionis publicam obtinuit auctoritatem, illud quod in dativis nominum syngenicorum pluralibus cernitur: *ἐν τῇ δοτικῇ μήτερι διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπερβιβασμὸς γίνεται τοῦ ρ καὶ τροπῇ παρακολουθεῖ τοῦ εἰς α, μητράσι, πατράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι* Choerob. Can. 349, 28. quod verum est si hi casus a nominativis *μητέρες, πατέρες* declinati sunt terminatione *ες* in *σι* mutata. Sine hujusmodi trope nascitur numerale *ἐκ τοῦ τέτταρι τέταρσι ἀποβολῇ καὶ ὑπερθέσει τέτταρι* EM. 754, 32. cujus exempla protuli ad Phryn. 409.⁹⁾ Hinc ordinale *τέττατος μετὰθesis ἰωνικῇ* Schol. Od. III. 180. Ad derivationem pertinet *παρὰ τὸ κρέκω κρεκίς καὶ ὑπερβιβασμῷ κερκίς* Epim. 379,

9) Addi poterant Strab. X. 486. XIII. 582. Plut. Vit. X. Oratt. c. IV. 837. C. Longin. c. 39, 4. Diog. III. 56. Galen. de Meth. Med. I. 9, 72. T. X. In Lucian. Dial. Mort. VI. 2. nuper *τέτταρον* receptum est.

32. EM. 506, 3. nam *κρεκίς* non dicitur; et *Κερκολύρα Ἀλκμάν* ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα ἡχητικῇ λύρα· ἔστι δὲ τοῦτο πάθος Zonar. 1190. nisi is temere confudit quae in EM. et Suid. distincte scripta sunt *Κερκολύρα ὄνομα τόπου* et *Κέρκος θύρα χαλκῇ Ἀλκμάν*. Hesychius *Κερκᾶς κρέξ τὸ ὄρεον*. Ἔτερσε ἐφόβησε Hes. si recte ita scriptum est, ad ἔτερσε eandem relationem habet quam *terreo* ad *tremo*; ἔτερσε Hesiodium veteres non pro ἔπερσε acceperunt sed pro ἔπηρσε Techn. 89. Montis macedonici nomen apud Photium etiamnum *Βρέμιον* scribitur, sed jam diu Kannius ad Conon. p. 61. correxit *Βέρμιον*. De proxima vocali haec accepimus: *κρίκος καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος* Epim. I. 223. quorum illud in communi usu positum simileque germanico *Kreis*, alterum, quo Latini utuntur, poetis relictum est; nam quod apud Pollucem legitur I. 94. *κίρκοι* — τὸ γὰρ *κρίκοι ποιητικόν*, Bekkerus in contrarium vertit *κρίκοι* — *κίρκοι*. *Κίρσος* πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, ὅπερ τινὲς *ἱξίαν φασίν*, ἄλλοι δὲ *κρυσσόν* Hes. *κρυσός ἢ κριξός οἴδημα φλεβός καλεῖται καὶ ἱξία* Poll. IV. 196. quo loco codd. *κρυσός* praebent; *κρυσούς* οἱ νεώτεροι καλοῦσιν ἱατροὶ τὸ ἰμετὰ τοῦ (τὸ) κ τιθέντες οὐ καθάπερ οἱ Ἀθηναῖοι Galen. de Tumor. XVI. 730. T. VII. Usitatus est *κίρσος* et *κρυσώδης*, quod Schneiderus cum *σκήρξος* cognatum putat. Tertium est nomen urbis: *Κεῖσα ὑπερθέσει Κίρσα καὶ Κίρξα*. *Λεωκρίνης* ἡγεῖται δύο πόλεις εἶναι δι' ἄγνοιαν τοῦ πάθους EM. 515, 18. Huic obsequitur Coraes ad Heliod. 93. sed nominibus illis diversas urbes significari probabiliter ostendit Ulrichsius in Itiner. Graec. p. 23. Eorum quae ο micron in syllaba principali habent notissimum est *βροτός* — *παρὰ τὸ μείρω μορτός ὑπερθέσει μορτός, ἐπενθέσει τοῦ β ὅπερ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐξέστη τὸ μ* Epim. I. 91. et 431. eodemque Theognostus rem deducit Can. 64, 2. cum subscriptione auctoris: *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς*. Vox ignobilior est *βρόμος* καὶ καθ' ὑπερθεσιν *βόρμος*· ἔστι δὲ τροφή τετραπόδων EM. 205, 3. *βόρμον* ὃν καὶ *βρόμον* Hes. quod Herodianus Epim. 213. *βρώμος* scribi jubet διὰ τοῦ ω. In usu praevalet *βρόμος*, quod aliquam habet cum *βορά* et figurae similitudinem et significationis; nam

ab alio edendi verbo γράω ductum est γράσις. — Κρόσσας κεφαλίδας τοῦ τείχους καὶ κρόσσους τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων παρὰ τὴν κόρσσην κατὰ μετὰθεσιν· οὕτω Φιλόξενος EM. 540, 40. Gud. 348, 60. quibus paria leguntur in Schol. II. XII. 258. Caput hominis uno modo κόρση vocatur, pinnae murorum saepissime κρόσσαι et fimbriae vestium κρόσσοι constanterque adjectivum scribitur πρόκροσσος. Sed in illo vacillatur: Κόρσαι κεφαλαί ἐπ'ἀλξεις Hes. κορσσητή πτέρυξ pinna muri Lyc. 291. ubi in multis codd. κροσσσητή legitur. Utrumque cum κάρα κῶτα cognationis vinculo constrictum videtur unde etiam pinnae (τὰ πτερόγρια τῶν τειχῶν) κρήδεμνα vocantur. Proximum est κρόταφος παρὰ τὴν κόρσσην κόρσαφος καὶ κόρταφος καὶ ἐν ὑπερθέσει κρόταφος EM. 541, 22. quod confirmat Pollux II. 40. τοῖς κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας λέγουσιν alique in Proll. 291. citati, quo minus probatur Eustathii originationis παρὰ τὸ κροτεῖν, quanquam hujus quoque verbi consonas principales a nonnullis transmotas esse docet Hesychius Κορτεῖν κροτεῖσθαι v. Meinek. Com. Fr. Vol. III. 188. Idem haec praebet: Κόρτος ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότιων et Πόρκας ἐλάφος ἢ ταχεῖς, quae neque ex etymo judicari possunt neque scimus utrum recte sic scripta sint an a librariis perversa ut multa hujusmodi in hoc Glossario, exempli causa Ἐῦσαι κοιμηθῆναι pro ἀέσαι, Ἀχνημος νῆστις pro ἄκμηρος ut Valckenarius putat, Ἐκκομοδεύειν pro ἐκκοδομεύειν, Ἐένδινεν pro ἐνέδινεν, Πάλη πλάνη, et quod ipse correctione egere vidit Νῆλος ἔριον, ἄμεινον λῆνος. Eadem cautio est et de aliis quae in progressu hujus sermonis a Glossographis petemus, et de verbo Θροννύεται τὸ ὀχεύεται Zonar. 1054. cui simile est nomen montis Θρόναξ in Schol. Theocr. XV. 64. pro usitato Θόρναξ, quod ipsum Hemsterhusius hoc loco substituit; nec suspicione caret Θροννῶ sive potius Θρόννμι, quod saltem aliter scribi oportebat Θρώννμι ut στρώννμι. Etruriae urbem Cortonam quae a Polybio Κιρτώνιον vocatur, Stephanus eodem nomine quo graecam appellat Κρότιων, eademque confuderunt librarii in Diosc. Antt. I. 26. Montem qui a Dionysio Per. Παρπανισός, vulgo autem Παροπάμισος dicitur, Nonnus Προπάνισον

transnominavit v. Proll. 415. Si *σπαργᾶν* et *σφριγᾶν*, ut in significatione competunt, ita etiam communitate stirpis conjuncta sunt, metathesi accessit trope vocalis et enallage consonae. Ex verborum inclinamentis huc revocatur aoristus *ἡμβροτον ἀπὸ τοῦ ἡμαρτον κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ο̅ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β̅* Excc. in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 195, 7. Paris. T. IV. 236. Etymo propius est *Ἔμορτεν ἀπέθανε* Hes. quod *ἡμορτεν* scribi debet a verbo *ἀμείρω* sed significatione neutrali. Indeclinabilem unum adnumerat EM. 683, 4. Eust. 166, 30. *παρὰ τὴν πρὸς γίνεται πρὸσω καὶ κατὰ μετάρθεσιν πόρσω καὶ τροπῇ πόρῳ*, quod a praepositione *πρὸ* longius illo discedit sed in usu communi plus auctoritatis habet. — De ypsilo neque Grammatici quidquam monent praeter tenebricosum illud EM. 784, 53. *Ὑρτακος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ῥύτακος*, quae nominis proprii interpretatio esse videtur; neque ego plus afferre possum quam quod Hesychii glossae praebent *Διαπύρσιος μέγας διαβόητος* et *Θυργανῶν κινεῖν*, pro quo *κύνειν* scribendum est auctore Aristophane qui Eccl. 34. *Θρυγονῶσα* sive, quod etymo *τρύω* *τρίβω* convenientius, *τρυγονῶσα τὴν θύραν* et paucis interjectis *τὸ κνῦμα* et alio loco Thesm. 481. *ἔκνυε τὴν θύραν* scripsit. *Κύρνα κρανία* in Parall. 338. ad latinum *cornus* applicui, quae graece *κράνεια* dicitur. *Κύρβαντες οἱ τὸν κόρον* (Jovem puerum) *φυλάξαντες· βαίνειν γὰρ τὸ φυλάσσειν· ἢ ὡς Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κρύβειν Κρύβαντες καὶ Κύρβαντες, ὁθεν καὶ κυρβασία* Zonar. 1264. Eodem dicit EM. 547, 39. sed hic praetermisso Herodiani nomine qui hujus inventiunculae honorem sibi eripi facile patietur. *Κυρβάδωμεν κρύψωμεν* Hes. corruptum videtur ex *κρυβάδωμεν* hoc est *κρυβάζωμεν* a verbo *κρυβάζειν*. Pro *Κρύμα εὔρημα* jam alii reposuerunt *κίρμα*.

§. 4. Secundum in hac causa locum obtinet lambda. *Βελτός ὁ βλητός* Hes. ad illud genus transgressionis pertinet cui adjuncta est ectasis syllabae subsequentis *πέρθω* *πρήθω* etc. v. Diss. de Sync. P. I. C. II. §. 1. Sed simplicis et germanae metathesis exempla duo sunt, unum domesticum *στλεγγίς* et *στελγίς*, idemque lambda in rho verso

στεργίς et στρεγγίς, quod Erotianus improbat sed firmatur verbo latino *stringo* v. Technol. p. 55. alterum peregrinum βλάσαμον, quo Nicander usus est sed in secundo demum casu βλασάμοιο alpha secundae syllabae correpto, quod in recto βάλασαμον producit. Horum obliti Technologi morantur in verbo ἔλδω παρὰ τὸ θέλω τοῦ ὁ τραπέντος εἰς δ̄ κατὰ Μακεδόνας καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· καὶ ἐκ τοῦ ἐθέλω ἐδέλω καὶ ὑπερθέσει ἐέλδω EM. 317, 29. quam enallagen dentalium δ̄ et θ̄ aeolicam dicere solent δάσος θάσος, μήδω μήθω, sed neutrum horum legitur; et illorum quoque verborum cognatio parum explorata est. Ad explicandum adjectivum φολκός Buttmanus in Lexil. I. 246. finxit verbum φέλω, quod pro πλέω dictum esse vult tenui in aspiratam versa; probabilius est ἔλω ὀλκός. Nomen urbis Βέλβινα in codd. Ptolemaei Βλέμινα scribitur. Unius Hesychii auctoritate nituntur Ὀλχος ἐνέδρα et Φύλλειν ἀδολεσχεῖν corrupta fortasse ut multa in hoc mendorum omnium conciliabulo. Aliam ejusdem glossam Ἐλπος ἔλαιον στέαρ et Ἐλφος βούτυρον Kuesterus cum λίπος confert; ab illo derivatum videtur ὄλη τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον Schol. Theocr. II. 156. Γλία glia sive γλοία et quod Glossographi huic interpretamenti loco subjiciunt κόλλα, item χλόη et χολή (Techn. 25.) num congenerata sint, arbitrentur qui volent¹⁰⁾ sed φλοιός et φελός composui Techn. 31. auctore Pausania VIII. 12, 1. ταύτης τῆς δρυὸς τὸν φλοιὸν Ἴωνες φελλὸν ὀνομάζουσι, nec piget conferre σκελλός id est διεστραμμένος et σκλοιός ὁ σκολιός Arc. 37, 11. Quae sequitur liquida locum suum non deserit nisi in reduplicatione verborum μείρομαι et σείρομαι. Τὸ ἔμμορε Ζηρόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω καλονίζουσι μείρω μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ̄ ἔμμορα· ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔμμορες Excc. Cram. T. III. 263, 24. quam sententiam Choeroboscus Can. 593. alio confirmat argumento: μέμορα καθ' ὑπερβιβασμὸν

10) Pro χολάοντα ἀνθοῦντα Hes. corrigitur χλοάοντα. Χνόα (χνοία) et χοινίξ sive χοινίχη terminatione differunt, λάχνη sive λάχνος lana et χλαῖνα significatione, sed stirpes fortasse communes habent.

ἐμμορα· κρεῖττον δὲ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀορίστον ἔστιν ἔμμορεν καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μῦ ἔμμορεν. Ἀηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔμμορον, *cujus exempla satis in promptu sunt*; de perfecto olim dubitabatur EM. 335, 26. αἱ γὰρ ἦν παρακαίμενος, ἐμμόρασιν εἶχεν εἶναι, et brevius Epim. I. 156, 14. ἔμμορον οὐκ ἐμμόρασι, sed hodie hujus quoque temporis exempla quaedam evestigata sunt. *Geminum est verbi σέω perfectum σέσμαι καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ εἰσσυμαι* EM. 383, 44. Epim. I. 156, 25. Restat vero *singulare genus transmutationis, de quo agitur in EM. 788, 40. Schol. BL. ad II. I. 190. παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον καὶ ὑπερθέσει φάσανον· ἢ παρὰ τὸ φάσθαι (φάσαι) τὸ φονεῦσαι*. Nostra sententia sic est: a primitivo φάω, *cujus perfectum est πεφάσθαι, processit σφάζω praeposito sigma et hinc σφαγή, a quo σφάγανον derivari poterat; sed linguae auctores praeoptarunt sigma pleonasticum, quo gravius sonaret syllaba princeps, ab initio ejus transferre ad finem; mansit vero immotum in herbae nomine σφάγνος, οἱ δὲ φάσανον Diosc. Mat. I. 19, 35. Eadem litera supposita a themate μίγω germani Graeci μίσγω derivarunt, degeneres σμίγω Medd. Mosq. p. 43. et alii v. Techn. p. 50. propriumque nomen Σμιγόλας v. Parall. 414. Mutarum nulla est quae migrationis suspicionem moverit.*

CAP. II.

De hyperthesi.

§. 1. Hujus sunt genera multa et diversa pro numero et ordine literarum quae in discrimen veniunt. Prima et simplicissima ratio est ea qua consona vocali praeposita si postponitur eoque ex prima syllaba transit in alteram hoc modo νε-α ε-τα, θε-ω ε-θω. Ἀπὸ τοῦ ἔννεα ὠφείλαν εἶναι ἐννεάκοντα καὶ καθ' ὑπερθέσιν ἐνενάκοντα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πεντήκοντα καὶ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ τῷ ἦ παραλήγονται, τούτου χάριν κατὰ συνεκδρομὴν ἐκείνων ἔτρεψε τὸ α εἰς ἦ καὶ γέγονεν ἐνενήκοντα Choerob. Orth. 213, 30. EM. 308, 48. Illud ἐννεάκοντα non legitur sed quod hinc

origo diversa est; a λέπω enim λεπὶς sive λοπίς, a φλόος autem, quod non solum corticem arborum sed etiam cutem animantium significat (Techn. 314.), φολίς eodem intellectu et φλονίς. Quemadmodum vero primitiva inter se permittantur λόπος ὁ φλοιός Erotian. sic φολίς et φλονίς ab Hesychio eadem voce λεπὶς explicantur id est squama piscium anguiumque Proll. 19. adn. et Athenaeus, quum λοφνίδα sive λοφνίαν vocari dicit τὴν ἐκ φλοίου λαμπάδα, nominum λόπος et φλόος synonymia niti videtur. Verbum κλοτοπεύειν EM. 521, 23. dupliciter affectum credidit si pro eo quod vulgatum est κλοπιτεύειν κολοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ λ, hoc potius scriptum reliquit κλοτοπεύειν ἀντὶ τοῦ κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ τ καὶ ἀντιθέσει τοῦ ι εἰς ο. Sic enim Suidas κλωπεύω κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δέ, pro quo in Edd. vett. κλοποτεύω vel κλοπετεύω legitur. Horum unum in usu reperitur κλοτοπεύειν, sed hujus quoque origo ignota, significatio dubia est. Avis nomen κολλυρίων Aristot. H. Ann. IX. 23. p. 617. in codd. aliquot κορυλλίων scribitur et utroque modo Hesychius, casune incertum an quia Graeci ipsi variarunt. Paenulam antiquiores φαινόλην dixerunt, quae postea φελόνης appellata est. Πάσαις κυρίως οἱ τῶν φοινίκων κλάδοι νῦν δὲ καταχρηστικῶς Sch. Nic. Th. 533. ubi scriptura vacillat ῥάδικες et ῥακίδες eorumque prius Vossius in Etym. cum latino *radix* comparat, alterum Hesychius tuetur Ρακίδες κλάδοι accentu mendoso. Στεναγὴ πεπυκνωμένη Hes. librariis imputatur. A primitivo Σάραβον τὸ γυναικῆιον αἰδοῖον hyperthesi distinctum est paragon σαβαρίχη, quod Photius eodem modo interpretatur Teleclidem testem adhibens cf. Proll. 287. Malorum persicorum nomen duplex est δωράκινα, quod antiquius putatur, et ῥοδάκινα v. Niclas. ad Geopp. p. 669. Hyperthesin metathesi copulatam ostendit βρέφος, si sequimur veterum opinionem παρὰ τὸ φέρβω γίνεται φέρβος καὶ κατὰ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων βρέφος EM. 213, 9. cujus ex sententia primum *er* in *re* mutatum, tum consonae beta et phi trajectory sunt. Sed alii hoc rectius ad βρίω referunt v. Techn. 275. Accepimus vero duo nomina ita contexta ut duarum syllabarum inter se contingentium al-

tera ab una incipiat consona, altera a duabus syllepsi colligatis, ἀριθμός et ἄγλαυρος, quorum illud primam et tertiam, hoc secundam et tertiam commutat; Σιμωνίδης τὸν ἀριθμόν ἀμιθρόν εἶπε καθ' ὑπερθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῆσαι EM. 83, 42. quod Schneidewinus p. 125. ideo factum putat ut syllaba media produceretur, etsi ἀριθμός apud Lyricos saepius productum iota habet quam correptum. Ἄγλαυρος et ἄγραυλος quum alibi in codd. confusa sunt tum in Nic. Th. 62. nec praetermiserunt interpretes: ἄγλαυροι ποταμοὶ οἱ λαμπροὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων οἷον ἄγραυλοι οἱ καλοὶ ἢ καὶ οἱ ἀγλαὰς αὐράς ἔχοντες ἢ οἱ διαλελυμένοι καὶ τευφεροί. Harum interpretationum nulla est quae non ad scripturam tralaticiam ἄγλαυρος referatur, sive id simplex esse putatur sive cum αὐρα compositum sic ut vel limpidi fluvii significantur vel aprici ventisque expositi. Et qui de metathesi loquuti sunt, ἄγραυλος quidem scriptum invenerunt sed id pro ἄγλαυρος positum esse sumserunt. Schneiderus vero jure praetulit ἄγλαυρος, quod idem poeta v. 441. pro simplici ἀγλαός usurpavit cf. Proll. 259. Aequè fluxum est heroïnae nomen v. Keil. Onom. 42. unde demum atticum Ἀγραυλήν sive Ἀγρυλήν denominatum dicunt. Quod Suidas scripsit Ἀβρικέστερον ἀληθέστερον, ex errore natum habetur pro ἀκριβέστερον. Nulla vero suspicio contingit verba ψαθάλλω et ψαλάττω, quorum utrumque a ψάω derivatum est, hoc praeunte verbo ψάλλω, illud quasi a ψήθω, cujus speciem refert nomen ψαθαρός sive ψαθυρός. Verum non solum continuæ syllabae consonas inter se transfundunt sed etiam disjunctae: παρὰ τὸ ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανές καὶ ἀμάνδαλον παρ' Ἀλκαίῳ EM. 76, 51. unde est verbum Ἀμανδαλοῖ ἀφανίζει Hes. Non ita facilem explicatum habet alterum: βόλιμος· τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαίνονμενον οὕτως εὔρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις EM. 204, 39. Hic paragogae mentio clarum facit Grammaticum nomen βόλιμος pro derivato habuisse. Quaerentibus vero unde id derivatum crediderit, nihil citius in mentem venit quam βόλος, cujus proxima propago est βολίς. Hoc autem no-

214. Aliud diphthongi a consona superatae exemplum promittit EM. 128, 57. *φᾶῤλον ὑπερβιασμῶ τοῦ λ καὶ πλενασμῶ τοῦ ρ φλαῦρον*, quae si cum *φᾶῤρος ἀφανρός παῖρος* *parvus* communitate stirpis connexa sunt, lambda pleonasmō propius est quam rho. Si praeter *φλαῦρος* reperiretur *φραῦλος*, ea vera esset hyperthesis sed ad aliud genus pertinens, quo continentur consonarum e syllaba in syllabam migrationes.

§. 2. Harum magna est varietas, sed primum dicam de consonis connexis quae stationem inter se permutant. Sic modo muta praemittitur liquidae: *Ἀτρεμῆς ὕγιης, Νάθραξ ὁ νάρθηξ* Hes.²⁾ *Ἀπριξ γένος ἀκάνθης* EM. i. 4. *ἄρπειξα* sive *ἄρπισσα*. Et in propriis: *Ἀχνυλῆς* pro *Ἀχνυλῆς* in Anth. nisi nomen prorsus diversum aut vitiose scriptum est v. Meinek. Anall. 210. *Ἀτρεμῖς* Dianae nomen in Inscrr. doricis, cui simile gentilicium *Ἀτραμειτηνός* et *Ἀταμειτηνός* v. Tzschuck. ad Strab. XI. 509. Neque solum rho sed etiam ny, *ἄνδραχνος* ἢ *ἄνδραγχος ὁ δήμιος* Eust. 1858, 37. *καλχαίνω* et *καλχαῖνω*, quae Hesychius uno eodemque verbo *ταράσσω* interpretatur et Schol. Soph. Ant. 20. *καλχαίνειν πορφύρειν* *κάλλη γὰρ ὁ κόχλος τῆς πορφύρας*, pro quo in codd. interdum etiam *κόλχος* reperitur v. Jacobs. ad Anth. 842.³⁾ duplicique nomine *κάλλη* et *κάχλη* Schneiderus ad Orph. Arg. 962. unam plantam *caltham* significari censet. Frequentius autem liquida praemittitur mutae: *ἀντὶ τοῦ ἀργεῖτε Ἀντίμαχος* (Fr. CIX Stoll.) *ἐστὶ ἀργεῖτε ὑπερβιβάσας τὸ ρ* Epim. I. 71, 28. *ἀργυπνία ἀργυπνία* Eust. 46, 7. nisi hic lusus est etymologorum insomniam esse quasi *ἀργίαν ὕπνου*, et quod Hesychius praebet *Κερδοπά ὄσπρια* pro *κεδροπά* sive *χεδροπά*. Ut vero duae diversi ordinis liquidae transmoveantur fieri non potest nisi interposita consona muta, *μομβρώ* pro *μορμώ* et *θμβρός* pro *θερμός*, si quidem Schol. Nic. Th. 35. illud recte interpretatur calidum. His beta implicatum est quia *με*

2) Pro *Νορθακινολ ἀσθενεῖς* Guietus corrigit *νοθρακινολ a νοθρός*.

3) In Ammon. 137. *κόλχος* non appellativum esse videtur, ut Schaeferus putat ad Schol. Apoll. 249. sed proprium.

conjugi non possunt; a natura acceptum habet leguminis nomen, de quo Galenus in Hipp. de Articc. LXI. p. 574. T. XVIII. P. 1. τὸ κερχνώδης ἀπὸ τῆς κέρχρον γέγονεν· οὕτω δὲ ὁνομάζουσι τὴν κέρχρον οἱ Ἴωνες — ἐν δὲ τοῖς πρόσθεν γέγραπται κερχνώδης γεγονὸς ἀπὸ τοῦ κέρχρειν, pariterque variatur in Anaxandridae Fragm. T. III. 183. v. 27. Hinc asperitudo quaedam gutturis, quae quasi granorum insidentium sensum praebet, κέρχρος dicitur masculine atque verbum κέρχρειν sive κέρχειν pro stridere; et ex hoc fortasse avis, quam Latini tinnunculam appellant, κερκνήϊς. Sed fluctuat etiam nomen loci Κέρκρεια et Κέρχρεια Aesch. Prom. 676. Duas mutas transponi vetat natura sermonis; quis enim sonus erit si quis ῥάβδος, ἔγδη, ἀκτὴ, ὄχθη, ἄφθα, λεπτός, λεκτός et similia convertere velit? Tertio loco ponenda sunt vocabula, in quibus consonarum connexarum altera non solum consonam sibi proximam sed etiam vocalem huic adjacentem supergreditur. Quod fit duplici modo, aut procedendo aut recedendo, ut in duobus nominibus quae Auctor de Barbar. profert in Mus. Cantabr. T. IV. 109. βαρβαρισμός ἐστι περὶ μετάθεσιν, εἴ τις φαίη κότταρον τὸν κρόταρον καὶ δρίφον τὸν δίφρον⁴). Κότταρος si quis usurpavit, consonam ab ea syllaba, in qua nata est, promovit in sequentem, quo modo Epim. I. 173. δῖνεϊος factum dicit ex νοθεῖος. Sed hoc remittimus fingenti. Certiora sunt haec: θίδραξ pro δρίθαξ, σπεκλοῦν pro σπλεκοῦν, Δοῦτρον πύελος σκάφη Hes. pro δροίτη eademque ratione στιφρός a στρέφω derivatum est Techn. 56. nec abhorret Athenaei conjectura βρόντα παρὰ τὸ βότρυς II. 56. D. quamvis mutato genere et terminatione, eorumque qui adjectivo ἔκπαγλος praestruunt indictum ἔκπλαγος v. Parall. p. 9. Quum vero pro δίφρος diceretur δρίφος, quod Syracusanis tribuitur, rho literas phi et iota transvectum in syllabam ascendit superiorem. Huic simile suppeditat EM. 214, 44. βράταχος καὶ βρόταχος παρα Ξενοφάνει ἀντὶ τοῦ βάτραχος καὶ ὑπερβιβασμόν. Nec omit-

4) Hoc uno exemplo utitur Anonymus de Barbar. in Anecd. Boiss. T. III. 238.

tam plantae nomen θύμβρα ἢ θύμβρος δὴ ἡ χυδαία γλῶσσα θρύμβρον λέγει Eust. 1828, 13.⁵⁾ nam in hoc quoque liquida duas transiluit literas ante se positas. Quæritur vero an ut ex ἔδαρθον per metathesin nascitur ἔδραθον, sic etiam, ut hoc exemplo utar, ex ἄλλη fieri possit κάλη vel ex ἀτμός τάμος. Grammatici quidem hanc in rem unum afferunt hoc: τὸ ἐπηγκενίς οὕτω σχηματίζει Ἀπολλώνιος, ἐνέγκω ἐνεγκίς ἐπενεγκίς καὶ ἐκτάσει ἐπηνεγκίς καὶ ὑπερβιβασμῷ ἐπηγκενίς Schol. Od. V. 253. et latius παρὰ τὸ ἐνέγκω ἐνεγκίς καὶ ἐκτάσει ἐνηγκίς καὶ ἐν συνθέσει ἐπηνεγκίς καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν καὶ μεταθέσει τοῦ ν εἰς γ ἐπηγκενίς Orion. 53, 3. EM. 357, 5. Zonar. 799. Hi igitur statuunt εγκ in κεν mutatum esse. Sed hanc explicationem non omnibus satis fecisse cognoscitur e scholio ἐπηγκενίδεσιν Ἀρίσταρχος. Ριανὸς δὲ ἐπιτανίδες, pro quæ vel ἐπεκτανίδες scribendum, ut Buttmannus voluit, vel ἐπητανίδες, ut ἐπήβολος, ab eodem verbo τείνω, ad significandum ξύλον διατεταμένον ἢ ἰθυτενές, sicut illi interpretantur⁶⁾, uno verbo *tabulam*, quod nomen Jul. Scaliger τάω (τέτακα) deducit ut *fabula*, *stabulum* ab eo quod est *fari*, *stare*, *pabulum* a πάσασθαι. Χορός ex ὄρχος conversum esse Salmasii conjectura est ad Herod. Dedic. Reg. p. 123. communita quodammodo frequenti parallelismo verborum ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν Herodian. Hist. V. 7. quæ subtilius distinguit Kuesterus ad Arist. Plut. 761. illud universe dici, hoc de iis qui connexis manibus in orbem saltant, et nominum ὄρχησις καὶ ὥδῃ καὶ χορεία Plut. Symp. IX. Q. XIV. c. 7. nominisque et verbi χορὸν ὠρχήσαντο χορίτιδες Ὀρχομενοῦ Nonn. XXIV. 261. denique utriusque substantivi cum iisdem vocibus conjunctione ἡμερίδων ὄρχος Anth. App. n. 50. v. 23. et paullo post χορὸς ἡμερί-

5) Primitivum est θύμος, quæ latine dicitur satureja *thymi referens thymbraeque saporem* Columell. IX. 233.

6) Hesychius Ἐπηγανίδες ἐπηγύματα et paullo post Ἐπηγκενίδες τὰ διηνεκῇ τῆς σχεδίας ξύλα, αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σανίδες· οἱ δὲ τὰ παραθέματα ἢ πλάγια. Illo loco scribendum videtur ἐπητανίδες ἐπιτύγματα. Παραθέματα sine dubio sunt quæ ab aliis παραρρύματα vocantur id est παραρτήματα quædam. cf. Diss. III. c. 3. p. 435.

syllabarum positae sibi invicem succedant, sicut columna Gaditana a Dionysio v. 336. *Ἀλύβη* vocatur, in quo omnes codd. consentiunt, ab aliis *Ἀβύλη* et urbs Thraciae *Καβύλη* eadem dici videtur *Καλίβη* v. Wesseling. ad Itiner. 174. *Σαλασσός* et *Σαλαγασός* v. Ellendt. et Krueger. ad Arrian. I. 28. *Γύζαντες* et *Ζύγαντες*, quos Stephanus diversis locis attribuit omniumque notissimum *Ὀλορος* et *Ὅρολος*. Quorum quum origo ignota sit, credibile est non solum librariorum sed etiam multos Graecorum scriptorum nescivisse quomodo scribenda sint. Ac fuerunt fortasse quos etymi species falsa in errorem duceret, veluti si qui urbem Italiae τὰ *Μάκαλλα* appellarent *Μάλακα*, quod in multis Aristotelis libris legitur Mir. Ausc. CVII. 840. a. Bekk. sequuti famam illam, cujus Stephanus meminit, urbem illam sic nominatam esse ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ *Φιλοκτήτην*. Sed qui nomen germane graecum *Μελάνιππος* et *Μενάλιππος* scripserunt, quod aliquoties factum esse copiose demonstrat Keilius in Onomat. p. 36 sq. per inscitiam lapsi sunt; *Κυλλάβαρις* semel obrepsit pro *Κυλλάραβις* Plut. V. Cleom. XXVI. sed crebra est confusio nominum *Ἀψηφίων* *Ἀψεφίων* et *Ἀφεψίων* ⁸⁾ Vogesus et Vosegus v. Weber. ad Lucan. I. 397. Pro *ὀρσολοπεῖται* Aesch. Pers. 10. et H. H. in Merc. 308. (nam saepius non legitur) codices nonnulli utroque loco *ὀρσοπολεῖται* praebent quo Maximus usus est v. 107. ⁹⁾ active sed pari intellectu hoc est pro *ταράσσειν* sive *ὀροθύνειν*, quod ab eadem stirpe ὄρω derivatum est paragoge diversa. Sed scriptura difficilior defenditur cognomine Martis *ὀρσόλοπος* Anacr. quo *Θούρος Ἄρης* id est *ταρακτικός* significari videtur; terminatio non liquet; nam ut cum ὄψ conjunctum credamus, non persuadet Herodianus EM. 634, 11. *ὀρσολόπος* (sic) *ὀρσοοπός* (*ὀρσόοπος*) ἵνα λάβῃ

8) *Γάμψηλος* Hesychius sumsit ex vitiosis Thucydidis codd. pro *Γαληψός*. Pariter vitiatum *Πρόβολος* τὸ τῶν σιτῶν δοχεῖον Hes. Phot. Suid.

9) Verba haec sunt οὐδέ κεν εὐπειθῇ μιν ἔχοι πόσις οὐδ' ἐπέσσειν οὐτ' ἔργοις ἀλλ' αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι μύθοφ' ὀνειδεῖω καὶ τε πληγῇσιν ἰάπτοι. Μαψίδιοι μῦθοι κενὰ δ' ἔργματα τῇδε πέλονται, ubi scribendum ἀλλ' εἰ et post ἰάπτοι comma ponendum pro puncto.

apud ipsum Homerum in codd. plus semel sic scriptum est contra metrum II. IX. 248. X. 185. Od. IX. 235. quo loco Porsonus non dubitandum esse dicit quin *bene graecum* sit ὀρυμαδός, sed testem producit nullum. De Cocondrio de Trop. p. 289 Boiss. p. 783 Walz. et Schol. Dion. Gramm. p. 877, 11. qui hoc pro exemplo onomatopoeiae afferunt, dubium esse potest siccine scripserint an ut Dionysius ipse p. 637, 20. ὀρυμαδός. Ceterum ex Eustathii disputatione apparet eum syllabas hujus nominis non ita divisisse ut nos solemus sed ὀρυγ-μαδός et ὀρυμαγ-δός, neque hoc solum controversum fuit sed tota merismi, qui dicitur, ratio, ἐπειδὴν διαπορῶμεν περὶ τῆς ὀβριμος λέξεως, πότερον τὸ β τῆς δευτέρας ἐστὶ συλλαβῆς ἀρχὴ ἢ τῆς προηγουμένης πέρας Sext. Emp. c. Gramm. c. 169. p. 253. (638 Bekk.) Ex hac vero quaestione, quam Sextus imperite irridet, pendet exemplorum distributio, quae ex una ratione ad metathesin referri debent, ex altera ad hyperthesin. Sed ego sicut antea nostram sequutus sum consuetudinem, ita tenebo in his quae proxime succedant: Παστίλη τὸ ἀπόξεσμα τῶν δευμάτων Arcad. 109, 8. Suid. Zon. id est σπατίλη, in quo duarum consonarum syllepsi conjunctarum prior ad principium primae syllabae relata est. Sed quis sibi hoc permiserit, dicere nescimus. Eodem aberrarunt librarii in Eupol. Fr. I. 426. φάσκος scribentes pro σφάκος, quae nomina res diversas declarant, illud muscum arboreum, hoc salvia. Sed eadem ab aliis quoque confusa esse docet Hesychii castigatio Σφακός (hoc accentu) χόστος ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ὑπὸ τῶν ὀρυῶν βρύον, οὐκ εὔ· ἐκεῖνος γὰρ φάκος λέγεται, quod Salmasius corrigat φασκός scribens. Plinius XXIV. 6, 17. sphagnos sive sphacos sive bryon, idque etiam σπλάχνον vocari ostendit Schneiderus ad Theophr. T. III. 179. Singulari licentia Dionysius Per. 382. consonam primae syllabae debitam in tertia collocavit urbis Tergestae incolam Τεγεστραῖον vocans.

§. 3. In omnibus, quae enumeravi vocabulis, transmotio in una consistit consona quae vicinas superscandit. Sed non raro fit ut duae consonae in principio duarum

syllabarum positae sibi invicem succedant, sicut columna Gaditana a Dionysio v. 336. Ἀλύβη vocatur, in quo omnes codd. consentiunt, ab aliis Ἀβύλη et urbs Thraciae Καβύλη eadem dici videtur Καλίβη v. Wesseling. ad Itiner. 174. Σαγαλασσός et Σαλαγασσός v. Ellendt. et Krueger. ad Arrian. I. 28. Γύζαντες et Ζύγαντες, quos Stephanus diversis locis attribuit omniumque notissimum Ὀλορος et Ὀρολος. Quorum quum origo ignota sit, credibile est non solum librarios sed etiam multos Graecorum scriptorum nescivisse quomodo scribenda sint. Ac fuerunt fortasse quos etymi species falsa in errorem duceret, veluti si qui urbem Italiae τὰ Μάκαλλα appellarent Μάλακα, quod in multis Aristotelis libris legitur Mir. Ausc. CVII. 840. a. Bekk. sequuti famam illam, cujus Stephanus meminit, urbem illam sic nominatam esse ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. Sed qui nomen germane graecum Μελάμππος et Μενάλιππος scripserunt, quod aliquoties factum esse copiose demonstrat Keilius in Onomat. p. 36 sq. per inscitiam lapsi sunt; Κυλλάβαρις semel obrepsit pro Κυλλάραβις Plut. V. Cleom. XXVI. sed crebra est confusio nominum Ἀψηφίων Ἀψεφίων et Ἀφειφίων ⁸⁾ Vogesus et Vosegus v. Weber. ad Lucan. I. 397. Pro ὀρσολοπεῖται Aesch. Pers. 10. et H. H. in Merc. 308. (nam saepius non legitur) codices nonnulli utroque loco ὀρσοπολεῖται praebeant quo Maximus usus est v. 107. ⁹⁾ aetive sed pari intellectu hoc est pro ταρασσειν sive ὀροθύνειν, quod ab eadem stirpe ὄρω derivatum est paragoge diversa. Sed scriptura difficilior defenditur cognomine Martis ὀρσόλοπος Anacr. quo θούρος Ἄρης id est ταρακτικός significari videtur; terminatio non liquet; nam ut cum ὄψ conjunctum credamus, non persuadet Herodianus EM. 634, 11. ὀρσολόπος (sic) ὀρσοοπός (ὀρσόοπος) ἵνα λάβῃ

8) Γάμψιλος Hesychius sumsit ex vitiosis Thucydidis codd. pro Γαληψός. Pariter vitiatum Πρόβολος τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον Hes. Phot. Suid.

9) Verba haec sunt οὐδέ κεν εὐπειθῇ μιν ἔχοι πόσις οὐδ' ἐπέεσσιν οὔτ' ἔργοις ἀλλ' αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύει μῦθῳ ὀνειδείῳ καὶ τε πληγῇσιν ἰάπτοι. Μαψίδιοι μῦθοι κενὰ δ' ἔργματα τῇδε πέλοινο, ubi scribendum ἀλλ' εἰ et post ἰάπτοι comma ponendum pro puncto.

τὸ $\bar{\lambda}$. *Περὶ παθῶν*. Ex tribus exemplis, quae idem profert p. 68, 17. *ἀλλότοκον καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον ὡς τύπιλος πίτυλος* ¹⁰⁾ καὶ σκέπω σκέπος καὶ πέσκος. *Μεθόδιος*, duo ordine prima pondere levissima sunt. Sed plus ad probandum confert tertium, quod Apollonius Synt. I. 2, 8. hyperthesi adscribit certantibus aliis: *πέσκος κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα παρὰ τὸ πείκω πέκω πέκος καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ' ἢ παρὰ τὸ σκέπω κατὰ μετάθεσιν* EM. 665, 50. Hinc pendet quaestio de syntheto *Ἀπέσκη* (scr. *ἀπεσκή*) *τόξα, ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης* Hes. Anecd. Bekk. 422. quod et *ἀσκέπαστα* significare potest et destituta involucri pelliceo, cui nomen est *γωνυτός τοξοθήκη θύλακος* Hes. Sed affluunt alia: *ξέστης ῥωμαϊκὸν ἐστὶ τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ ξξ ἀραισμὸν οὕτοι λέγονσι σέξ· καὶ μέτρου τινὸς τὸ ἕκτον σέξτον· διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης κατὰ μετάθεσιν τοῦ ξ*. Οὕτω *Φιλόξενος* ἐν τῇ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων *διαλέκτου* Orion. 187, 38. quod pluribus edidisse in Parall. 18. — Idem 14, 21. *παρὰ τὸ μέλειν ἀμελῶς καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως καὶ ἐπενθέσει ἀβλεμέως*, quod vix probari potest. In Panyasidis quidem *Fragm. VI*. (Meinek. Anall. p. 366.) ubi convivantes vetat *ἀβλεμέως πίνειν*, hoc fortasse aliquis ita accipiat *ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως* τοῦ *δέοντος*, neglecto decoro. Sed multum vereor ut sine hac adjunctione *ἀμελῶς πίνειν* id est negligenter bibere dici possit pro *ἀμέτρως* vel *ἀμελῶς γράφειν* pro nimis multa. Ac nullo modo sic intelligi possunt Longini verba in *Lexx.* citata *τὸ πρᾶγμα ἀβλεμὲς προσπίπτει* hoc est *leviter tangit*, neque Nicandri *βάρος ἀβλεμὲς* Al. 82. quod Schol. interpretatur *ἀδρανὲς ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμεῖν* ¹¹⁾ quibus consentit Schol. II. XII. 42. *ἀβλεμῆς ἀργὸς ἀπὸ τοῦ*

10) Sic etiam Schol. Aesch. Sept. 841. In EM. 671, 46. *πίτυλος κτυπιστῆς φαντασιοκόπος παρὰ τὸ τύπτω τύπιλος καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς πίτυλος* excidisse videtur caput glossae *πιτυλιστῆς* — ἀπὸ τοῦ πίτυλος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τύπτω.

11) Eutecnus *βῆξ οὐ φαδῖαν συγχωροῦσα ἀναφορὰν γίνεσθαι τοῦ φλέγματος*, hoc est ad emolendam pituitam invalida. In Schol. h. l. Schneiderus perperam edidit *βλεμαίνω*.

βλεμαίνω et Eust. ad h. l. ἀβλεμής οὐ πεποιθώς ἄτολμος ἀσθενής. Neque repugnat Pollux III. 123. qui conjuncte affert ἀπροθύμως, νωθρῶς, ὀλιγώρως, ἀβλεμῶς, ἀσθενῶς, ἀμελῶς. Hinc enim non efficitur ἀβλεμῶς et ἀμελῶς idem significare sed saepe in eundem hominem convenire; nam τὰ ἀμελῶς πραττόμενα solent esse invalida et inefficacia. Contrarium vero significat ζαβλεμῶς, quod Hesychius interpretatur μεγάλως πεποιθώς id est τολμηρῶς, προθύμως, καρτερῶς, fortasse ex loco poetae cujusdam ζαβλεμῶς ἐμάχοντο, eidemque pro Ζαμελῆς μεγάλως πεποιθώς, εὐ-ψυχος Dindorfius in Thes. restituit ζαβλεμής. His rebus adducor Panyasin quoque ζαβλεμῶς scripsisse non ἀβλεμῶς idque cum ἀμελῶς nihil necessitudinis habere sed potius adjectivum ἀβλεμής contrarium significare τοῦ βριαρός cognatumque illi verbum βλεμαίνειν et voce et intellectu congruere cum βριᾶν. Longius ab intelligentia nostra remotum est νωλεμῶς, quod inepte explicatur a Schol. Dion. Gramm. p. 793, 15. παρὰ τὸ νω καὶ τὸ μέλλω ὤφειλε λέγεσθαι νωμελῶς· λέγεται δὲ νωλεμῶς. Βαρβά-ζειν τὸ βαρβαρίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν Καρβάνων· Καρβᾶνες γὰρ οἱ βάρβαροι EM. Suid. unde καρβανίζειν ducendum erat, sed neutrum invenitur. Nec magis Γλαγκάζει κράζει Zonar. 442. et Psellus a Tittmanno editus p. CXV. v. 44. sed modo κλαγγάζειν. Nominis defectivi accusativum πεί-ρινθα Schol. Od. XV. 131. ad πέρας refert; aliter vero Sch. II. XXIV. 190. ἐκ ῥιπῶν φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι ὥστε εἶναι ῥέπινθα· cujus sententiae auctorem sistit EM. 489, 5. Δίδυμος τὴν πείρινθον (adde ἐκ ῥιπῶν) πλεκομένην λέγει ῥέπινθον (καλεῖσθαι) καὶ κατ' ἀντίθεσιν πείρινθον· quorum neutri adstipulamur quamvis salubrioris consilii expertes. Hyperthesin cum enallage vocalis et trope consonae conjunctam admisit idem p. 798, 3. φολίδες αἱ λεπίδες· ἐκ τοῦ λεπῖς ὑπερθέσει πολῖς καὶ μεταθέσει τοῦ φ φολῖς EM. 798. cui non opus fuisset ad commenticium πολῖς confugere si cognitum habuisset nomen λοφίς, quod legitur in Schol. Nic. Ther. 154. τὸ λεπῖς γράφεται ἐν τισὶ λοφίς· εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἰχθύων, sed hic potius φολῖς scripsit. Utriusque vocis similis quidem significatio sed

origo diversa est; a λέπω enim λεπὶς sive λοιπός, a φλόος autem, quod non solum corticem arborum sed etiam cutem animantium significat (Techn. 314.), φολίς eodem intellectu et φλονίς. Quemadmodum vero primitiva inter se permutantur λόπος ὁ φλοιός Erotian. sic φολίς et φλονίς ab Hesychio eadem voce λεπὶς explicantur id est squama piscium anguiumque Procl. 19. adn. et Athenaeus, quum λοφνίδα sive λοφνίαν vocari dicit τὴν ἐκ φλοίου λαμπάδα, nominum λόπος et φλόος synonymia niti videtur. Verbum κλοτοπεύειν EM. 521, 23. dupliciter affectum credidit si pro eo quod vulgatum est κλοπιτεύειν κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ λ, hoc potius scriptum reliquit κλοτοπεύειν ἀντὶ τοῦ κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ τ καὶ ἀντιθέσει τοῦ ι εἰς ο. Sic enim Suidas κλωπεύω κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δέ, pro quo in Edd. vett. κλοποτεύω vel κλοπετεύω legitur. Horum unum in usu reperitur κλοτοπεύειν, sed hujus quoque origo ignota, significatio dubia est. Avis nomen κολλυρίων Aristot. H. Ann. IX. 23. p. 617. in codd. aliquot κορυλλίων scribitur et utroque modo Hesychius, casune incertum an quia Graeci ipsi variarunt. Paenulam antiquiores φαινόλην dixerunt, quae postea φελόνης appellata est. Ῥάδιες κυρίως οἱ τῶν φοινίκων κλάδοι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς Sch. Nic. Th. 533. ubi scriptura vacillat ῥάδιες et ῥακίδες eorumque prius Vossius in Etym. cum latino *radix* comparat, alterum Hesychius tuetur Ῥακίδες κλάδοι accentu mendoso. Στεναγὴ πεπυκνωμένη Hes. librariis imputatur. A primitivo Σάραβον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον hyperthesi distinctum est paragon σαβαρίχη, quod Photius eodem modo interpretatur Teleclidem testem adhibens cf. Procl. 287. Malorum persicorum nomen duplex est δωράκινα, quod antiquius putatur, et ῥοδάκινα v. Niclas. ad Geopp. p. 669. Hyperthesin metathesi copulatam ostendit βρέφος, si sequimur veterum opinionem παρὰ τὸ φέρβω γίνεται φέρβος καὶ κατὰ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων βρέφος EM. 213, 9. cujus ex sententia primum *er* in *re* mutatum, tum consonae beta et phi trajectory sunt. Sed alii hoc rectius ad βρίω referunt v. Techn. 275. Accepimus vero duo nomina ita contexta ut duarum syllabarum inter se contingentium al-

tera ab una incipiat consona, altera a duabus syllepsi colligatis, ἀριθμός et ἄγλαυρος, quorum illud primam et tertiam, hoc secundam et tertiam commutat; Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρόν εἶπε καὶ ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῆσαι EM. 83, 42. quod Schneidewinus p. 125. ideo factum putat ut syllaba media produceretur, etsi ἀριθμός apud Lyricos saepius productum iota habet quam correptum. Ἄγλαυρος et ἄγραυλος quum alibi in codd. confusa sunt tum in Nic. Th. 62. nec praetermiserunt interpretes: ἄγλαυροι ποταμοὶ οἱ λαμπροὶ κατὰ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων οἷον ἄγραυλοι οἱ καλοὶ ἢ καὶ οἱ ἀγλαὰς αὐράς ἔχοντες ἢ οἱ διαλελυμένοι καὶ τρυφεροί. Harum interpretationum nulla est quae non ad scripturam tralaticiam ἄγλαυρος referatur, sive id simplex esse putatur sive cum αὐρα compositum sic ut vel limpidi fluvii significantur vel aprici ventisque expositi. Et qui de metathesi loquuti sunt, ἄγραυλος quidem scriptum invenerunt sed id pro ἄγλαυρος positum esse sumserunt. Schneiderus vero jure praetulit ἄγλαυρος, quod idem poeta v. 441. pro simplici ἀγλαός usurpavit cf. Proll. 259. Aequè fluxum est heroïnae nomen v. Keil. Onom. 42. unde demum atticum Ἀγραυλήν sive Ἀγρυλήν denominatum dicunt. Quod Suidas scripsit Ἀβρικέστερον ἀληθέστερον, ex errore natum habetur pro ἀκριβέστερον. Nulla vero suspicio contingit verba ψαθάλλω et ψαλάττω, quorum utrumque a ψάω derivatum est, hoc praeunte verbo ψάλλω, illud quasi a ψήθω, cujus speciem refert nomen ψαθαρός sive ψαθυρός. Verum non solum continuæ syllabae consonas inter se transfundunt sed etiam disjunctae: παρὰ τὸ ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανές καὶ ἀμάνδαλον παρ' Ἀλκαίῳ EM. 76, 51. unde est verbum Ἀμάνδαλοι ἀφανίζει Hes. Non ita facilem explicatum habet alterum: βόλιμος· τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαίνον οὕτως εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσαίοις EM. 204, 39. Hic paragogae mentio clarum facit Grammaticum nomen βόλιμος pro derivato habuisse. Quaerentibus vero unde id derivatum crediderit, nihil citius in mentem venit quam βόλος, cujus proxima propago est βολίς. Hoc autem no-

mine varia declarantur instrumenta plumbea; primum *μολύβδαινα* II. XXIV. 80. quam Schol. *βολίδα* vocat, hoc est glandula plumbea, quae cum hamo in aquam projicitur, tum catapirata, quo maris altitudo tentatur, germanico nomine *Senkblei*, italico *piombino*, et pilae plumbeae, quos milites in hostes jaculantur, graece *μολιβδόβολοι* dictae Du Cang. Hinc igitur ille, si quid video, conjecturam fecit veram nominis scripturam esse *βόλιμος* ut a *λόπος* *λόπιμος* proprieque *jaculum*, *missile* significare. Veram tamen esse hanc notationem minime persuadet sed *μόλιβδος*, si hario-lari vacat, sive *μόλυβδος* potius cum *mollis* *μῶλως* *μαλακός* cohaeret. Fluctuat urbis Libycae nomen ἡ *Τανάπη* Dio Cass. LIV. 5. et *τὰ Νάπατα* Strab. Steph. In exitu hujus loci duo afferam quae nulli allatorum perfecte similia sunt, unum derivatum, alterum declinatum. Illud est *τάλαντον* et *τανταλίζω*, in quo duplex cernitur hyperthesis, una literae *ν*, quae in primitivo primam syllabam claudit in derivato secundam, qua ratione *Ζάμολξις* (si hoc pro affecto habemus) distat a *Ζάλμοξις*, altera literae tau, quae a principio tertiae ablata eundem in secunda locum occupavit. *Θέλυμνον*, quod etiam *Θέλιμνον* et *Θέλεμνον* scribitur non diversam a *Θέμεθλον* sive *Θεμέλιον* originem habere significavit Schol. ad II. X. 15. et XV. 479. In declinatu mutatur *πνίξ* *πυκνός* *μετάθεσις* ἐστὶ *στοιχείου*· ἔδει γὰρ *πυκνός* Schol. Ar. Eqq. 165. sed est haec potius restitutio vocis primigeniae *πυκν*.

§. 4. Hinc jam de vocalibus diversarum syllabarum, quae vices suas commutant, dicere incipiam ac primum quidem de iis quae nullius consonae interposito separatae sunt, tum de disjunctis. Crebra est vicissitudo literarum *α* et *ι* in terminatione adjectivorum quae strictim attigi in Procl. 481. *ἀκαδημαϊκός* et quod minus auctoritatis habet *ἀκαδημιακός* (ut *κοιλιακός*), *Ἀννιβαϊκός* et deterius *Ἀννιβιακός* in cod. Vat. Dionys. Antt. II. 17. *πυρρίχιακός* et *πυρρίχιαϊκός* apud Hephaest. ejusque Schol. et quod non magis probatur *δογμαϊκός* pro *δογματικός*. Sed a diverso themate *Πυθία* *πυθιάζειν* καὶ ἀπὸ τοῦ *Πυθαῖος* *διαλύσεως* *γενομένης* *Πυθαϊστής*. Verbi *ίέναι* vocales primas converti

temere affirmat Schol. Flor. ad Eur. Or. 1126. τοῦ μεθίημι τὸ πληθυντικὸν μεθίμεν καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ κρᾶσιν μεθεῖμεν, et ad Phoenn. 1188. καθίσσα κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν καθεῖσα, nec melius Epim. II. 403, 11. παρὰ τὸ παρίσμαι τὸ προσιακτικὸν παρίσσο, τὸ τρίτον παρίεσθω καὶ ἐν ὑπερθέσει παρείσθω καὶ ὑφείσθω. Hic igitur perfectum pro praesenti accepit, ille imperfectum pro aoristo. Speciem transpositi habet imperativus μεθεῖτε, quo Porsonus et Matthiae Gramm. p. 485. tantopere offensi sunt ut ille in μέθεσθε mutaret, hic optativum esse statueret; rectius vero Buttmannus judicat diphthongum ab indicativo transfluxisse ad imperativum et infinitivum εἶναι. Ab εἶμι recta linea declinatus est infinitivus εἶναι, quem EM. 301, 44. verbo substantivo affiguratum dicit (συνεξέδραμε τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ εἶναι) sed Schol. Hes. Opp. 351. ἀντὶ τοῦ εἶναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, quod et Schol. Od. I. 406. in hoc Homeri loco sumere videtur illo Hesiodi exemplo, quod Goettlingius quidem defendit sed Buttmannus I. 540. et Bredovius Dial. Herod. p. 410. rectius ad εἶμι referre videntur. Alterius verbi imperativum ἔξει, μέτει, δίδει Schol. Arist. Nubb. 635. ex ἔε natum putat κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν neglecto analogo τίθει, Kruegerus Gramm. I. 139. indicativum esse imperative positum exibis pro exi. — Numerale τρεῖς ex τρεῖς ortum esse metathesi et crasi Technici colligunt ex ceteris casibus τριῶν et τρισί v. Choerob. Orth. 266 sq. Eundem Graeciae fluvium alio loco Πίερον nominatum esse, alio Πείρον Pausanias opinatur. Ἰήθεος ἔφηβος ἄγαμος Hes. scripturae vitium est ut Ἰοκλῆς pro Ὀϊκλῆς v. Buttm. ad Sch. Od. XI. 326. Jacobs. ad Aelian. p. 462. ult. Duobus nominibus ὄρες et ἄρες plerique unum significari putant conjuges, sed utrum ex utro ortum sit dissentiant: ἐκ τοῦ ἀείρω τὸ συζευγνῶ ἄορ ἢ γυνή καὶ μεταθέσει ὄαρ ἵνα μὴ συνεμπίπτη πρὸς τὸ ἄορ τὸ ξίφος Eust. 754, 26. contraria vero ratione ὁ Ὠρος λέγει ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῆρῆναι γίγνεται ὄαρ καὶ ὑπερθέσει ἄορ EM. 823, 35. Orion. 169, 1. Ad summam nihil refert; nam si ponimus verbum ἀείρω id est συνείρω connecto cum alpha copulativo conjunctum esse, hinc deri-

vari potuit ἄοροι et metaplastum, ut ajunt, ἄορες sive ὠρες idque confirmatur synonymo συνάορος ¹²⁾, in quo duae ejusdem potestatis particulae convenerunt ut in συνόμενος. Sed quia ὀ quoque vim copulativam habet, nihil obstat quominus ὄαρες ex hoc et thematico ἄρω constare putemus. Quumque ὄαρες saepius legatur, ἄορες semel, credibilis est hoc ex illo extitisse quam contra. Pro certo tamen neutrum haberi potest quia vocabulorum, quae cum copulativo ᾱ vel ὀ conjuncta sunt, nullum his simile reperitur ipsumque ἄορες alpha longum habet ac fortasse ne idem quidem declarat quod ὄαρες. Vocalis et diphthongi conversio indicatur ab EM. 261, 26. λέγεται δείλη καὶ δεείλη καὶ δεείλη, quorum primum omnibus notum, alterum adjectivo δειλος conjunctum est; δεείλη si quis dixit, diectasi usus est qua πετεεινός crevit. O micron cum epsilo commutari affirmatur argumento ambiguo: τὰ πεδία λωτεύντα καθ' ὑπερβίβασμόν ἀπὸ τοῦ λωτόεντα λωτέοντα καὶ κατὰ κρᾶσιν δωρικὴν ἢ αἰολικὴν λωτεύντα ὥσπερ Ἑρέβευς· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν αὐτὸ, λωτοῦντα εἶχεν εἶναι Choerob. Can. 395, 22. EM. 571, 2. idemque sensisse videtur Plutarchus de Poes. Hom. II. 12. ubi synaloephae exempla enumerat τοῦπος, φοιμάτιον, λωτεύντα ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα scribe. λωτέοντα, unde λωτεύντα contrahi poterat ut καλεῦντες. Sed et λωτέω incognitum est et ab aliis plantarum nominibus, μύρτος, κισσός, ῥόδον etc. verba in ew exeuntia nulla sunt; ac ne certa quidem scriptura; nam Aristarchus e Massal. recepit λωτοῦντα, quod non dubito quin ex λωτόεντα contractum esse statuerit etsi Homerus adjectiva in οεις contrahere non solet sed modo ea quae in ηεις exeunt ut τιμῆντα, cui consentaneum erat λωτῆντα dicere; Hesiodus unum Σιμοῦντα Theog. 342. quod Hermannus dissolvit. Pro κύματα τροφόεντα II. XV. 621. nonnulli posuerunt participium verbi τροφέω. — Trium voca-

12) In Parall. 216. allata sunt nomina conjugum et cognatarum συνάωρ et ἔορες. Huic simile perfectum Hesychius exhibet Ἑορταῖς ἔδοξε κρέμαται, cujus altera interpretatio congruit cum ἄωρτο ἐκρέματο, altera cum ἄρηγε.

lium se subsequendum primam et tertiam sibi invicem succedere nescio quis tradiderit praeter Schol. Arist. Avv. 273. *παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν γίνεται φοινικίους καὶ ἐν ὑπερθέσει φοινικίους καὶ φοινικιοὺς*. Sed hoc avis epitheton et tribunalium atticorum nomina *Βατραχιοῦν* et *Φοινικιοῦν* ex *φοινίκεος βατράχειος* orta videntur per metathesin quantitatis, nec solum haec colorum vocabula sed etiam quae materiam significant *ἐρεοὺς, κεραμεοὺς, χυτρεοὺς*¹³⁾· haec enim sequuntur exemplum contractorum ejusdem generis *μετυσιαστικὸν χρύσειος χρυσοὺς* etc.

§. 5. Venio ad vocales quibus consona interposita est velut *Ἐλάρα* παρὰ *Σιμωνίδην* (Fr. LXXXVIII Schneid.) *Ἀλέρα* δὲ παρὰ *Πινδάρῳ* (Fr. CXXXVIII.)· *ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθές, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικὸν Ἐλλαρίδης*¹⁴⁾. *καθ' ὑπερθέσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν. Οὕτως Ἡρωδιανός* EM. 60, 37. Etymi ratio non constat sed mater illa Sisyphi vulgo Elara vocatur. Easdem vocales nonnulli putant confusas esse in adverbio homerico: τὸ *ἐμμαπέως Φειλόξενος ἐν δευτέρῳ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων οὕτω σχηματίζει, παρὰ τὸ ἔπος ἀμεπῆς ἀμεπέως ὥς ἀψευδέως καὶ ἐπεὶ τρεῖς βραχέϊαι ἀλλεπάλληλοι οὐ συνίστανται, διπλασιασμῷ τοῦ μ καὶ ἀντιπαραχωρήσει τοῦ α καὶ ἐ γίνεται ἐμμαπέως* Schol. Od. XIV. 485. quod brevius expedit EM. 335, 1. *ἀμεπέως κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἐμμαπέως*, brevissime Schol. B. ad II. V. 836. *ἐκ τοῦ ἄμα καὶ τοῦ ἔπος κατὰ ἀναστροφὴν, pro quo ἀντιστροφὴν scribendum. Hi ducti sunt homerico exemplo ἄμα μῦθος ἔην — et similibus v. Valcken. ad Herod. III. 135. sed vix invenerunt quod cum ἀμεπῆς comparare possent; nam ἄμα et raro componitur et uno*

13) Max. Planudes in Gramm. p. 36 Bachm. τὸ *κεραμεοῦν* ἐκ τοῦ *κεράμιον* γινόμενον τὴν τῆς παραληγούσης ἔκτασιν ἐπὶ τὴν λήγουσαν μετέθεκε, τὴν δὲ τῆς ληγουσῆς συστολὴν ἐπὶ τὴν παραληγούσαν.

14) Hoc omiserunt novissimi Hesiodaeorum editores. Vulgatum *Ἐλλαρίδης* et metro refellitur et collatione affinium; τὰ *μητρωνυμικά* διὰ τοῦ ἰ γράφεται *Ληιοῦδης, Λαναῖδης, Νιοβίδης, Φιλυρίδης* EM. 166, 9. Zonar. 334.

modo ἀμαδρῦάς, ἀμαμηλὶς, ἀμάσσκον, non ut adjectivum fiat, exempli causa ἀματρεχῆς, ἀμερκῆς vel simile quippiam praeter adverbium ἀμαρτῇ. Hoc lubentius amplectimur etymon in Schol. Vict. ad h. l. traditum παρὰ τὸ μάρψαι, hoc est a verbo μαπέειν, ex quo facillime fingit adjectivum ἐμμαπῆς idem significans quod ἐμμεμαῶς, idque ipsum a nonnullis hic scriptum esse declarat glossa ab Heynio allata γράφεται ἐμμεμαῶς. A μάω igitur derivata sunt tria verba μαίεσθαι, μαπέειν, μάρψαι, quibus communis est significatio captandi v. Techn. 10. et 47. Alpha et ea reciprocari creditur in alio adverbio; τὸ ἦκα ἴσως ἐν ὑπερβατῷ ἐστὶ τοῦ φωνήεντος ἀναγκαίως τοῦ ᾧ ἀποστάντος Apollon. Conj. 565, 2. ἦκα παρὰ τὸ ἀκή ἢ ἡσυχία, οὗ ἢ αἰτιατικῇ ἔχει ἐπιρροήματος σύνταξιν κατὰ μετάληψιν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος EM. 424, 3.¹⁵) Hujus oblitterati nominis casus tertius esse creditur ἀκά, quo Pindarus usus est pro ἡσυχως, πρῶως, et ab hoc illud ἦκα minore molimine repeti poterat quam ab accusativo ἀκήν. Alii ἦκα ab adjectivo quodam ἦκός derivatum putant ut ὦκα ab ὠκός Epim. I. 448, 14. Ἀλίπηρα αὐχμηρά EM. 64, 42. vitiosum habetur pro ἀλιπαρῇ, quod Hesychius servat. Aliud ex declinabilibus exemplum promit EM. 743, 49. τάγηρον ἰωνικῶς τήγανον λέγουσι καὶ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήκανον καὶ καθ' ὑπερθεσιν τάγηρον, ubi deest κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς γ p. 756, 27. Verum hanc derivationem incertam reddit altera scriptura ἦγανον, nisi id quoque, ut quidam volunt, a τήκω repetitum est. Duo reperiuntur cum anadiplasiasmo conjuncta: ἀναγκάζω ἡνάγκακα οὐχ εὐρισκόμενον παρ' Ἑλλήσιν ἐν χρήσει, ἐν δὲ μόνῃ τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημῳδῇ σννηθεία EM. 106, 23. τοῦ ἀλάλῃμι ὁ παθητικὸς ἐνεστώς ἀλάλῃμαι — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ἀπὸ τοῦ ἄλῃμι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλαμαι καὶ ἀντικῶς ἀλήλαμαι καθ' ὑπερθεσιν ἀλάλῃμαι p. 56, 35. De hoc in tertio dicetur capite; ἀνήγκακα qui dixerunt, non hyperthesi usi sunt sed verbum ἀναγκάζω

15) Eustathius 397, 10. hoc ἀκήν ἦκα confert cum κρύβδην κρύβδα, κρύβδην κύβδα, quae nullam habent cum nominibus similitudinem.

cum praepositione compositum crediderunt; patet vero paronymon esse ut ἐκκλησία ἐκκλησιάζω et alia, quae quia simplici carent, pariter modo intrinsecus augentur modo extrinsecus. Alpha et iota transverti parum probatur exemplo in EM. 172, 5. prolato ὡς παρὰ τὸ πολλά γίνεται πολ-
λάκι καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, δέκα δεκάκι καὶ παρὰ (τὸ) τούτων
δωρικῶς τουτάκι, οὕτω παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι καὶ κατὰ
ἀντίθεσιν αὐτίκα EM. 172, 5. Nam δεκάκις, ὀλιγάκις,
δισσάκις etc. sunt adverbia numeralia quae interrogativo
ποσάκις respondent partim γενικά sive indefiniti numeri
partim finiti, quae μερικά vocantur, sed αὐτίκα temporale
est item ut τουτάκι quod dorice dicitur pro τότε. Certum
vero est Epicharmum et Sophronem pro βαπτίζειν dixisse
βιπτάζειν. De transfusione literarum α et υ sermo est in
loco lacunoso EM. 71, 32. ἀλυκτέων ἄλλο οὖν ἐστι παρὰ-
δειγμα ὁ κίρκος, ἄλλο τὸ ὑλακτέων ἀλυκτέων. Hic
enim apparet de duobus agi metathesis generibus, quorum
unum vocalem et consonam ejusdem syllabae transponit,
alterum vocales diversarum syllabarum. Illius specimen est
κρίκος, hujus verbum creticum quod Hesychius servavit
Ἀλυκτεῖ ὑλακτεῖ. Apud eundem pro Ἀστνλάζει λυπεῖ (λύ-
ζει) μετὰ κλανθμοῦ corrigitur ἀσταλέζει· cui similis est
corruptio Ἀνκάδης pro Ἀακύδης in codd. Aelian. H. Ann.
VII. 41. De epsilo et eta contraria dicunt Schol. Dion.
Gramm. 793, 21. ἥρεμος καὶ κατὰ μετὰθεσιν ἔρημος et
EM. 436, 43. ἐρημία καὶ ὑπέρθεσιν ἥρεμία. Haec verbo-
rum est copia cassa. Pro θηλυμίτης librarii aliquoties
scripserunt θηλύμητις. Peregrinum est Ἰνδέα μεσημβρία
Μακεδόνες Hes. hoc est Ἐνδία. E turbido fonte haustum
dixerim quod EM. 631, 49. narrat ὀρμασται ἀπὸ τοῦ ἀρ-
μόζω ἤρμοσμαι, τὸ τρίτον ἤρμοσται ὑπερθέσει ὀρμησται καὶ
συστολῇ τοῦ ἤ ὀρμασται, quod potius ab ἐρμάζω declinatum
est. Inter voces, quae a syllaba κη oriuntur, positum est Κη-
ροβίων EM. 512, 7. sed refellitur addito Cratini versu et aliis
locis¹⁶). Idem p. 87, 6. ἀμύρητον τὸ ἀτέλεστον· εἴρηται εἰς

16) De accentu quae dicit turbata sunt εἰ μὴ ἄρα περιεκτικὴ ἔστιν
ἐννοία ἐνεκα ἐμφάσεως καὶ ὑγιῶς δεύνεται, quem accentum habet κηρυ-

τὸ ἀμύρτον. Ibi de metathesi verbum nullum sed idem sive scriptorum sive librariorum error obvenit in Hesychii glossa Βρύματα μυρήματα, si quidem id μυρήματα significat, et in Θηλύματα-ἄλφριτα, quod falsam peperit originationem ἀπὸ τοῦ θηλύνειν. Saepissime autem iota et ypsilon transfusa sunt. Auctor de Barbar. p. 195. ed. Valck. κατὰ μετάθεσιν βαρβαρίζουσι λέγοντες τὸν δῖφρον δρίφον καὶ τὸ φέρω φέρνω¹⁷⁾ καὶ Μντιληναῖον Μιτυληναῖον· ἀπὸ γὰρ Μύτωνος τοῦ κτίστον. Ficta sunt nomina conditoris Μύτων et Μύτιλος Steph. sed fingi non potuissent nisi nomen urbis sic ut ille dicit scribi solitum esset, idque viri docti pro altero restituerunt plurimis locis non solum Herodoti, Thucydidis et supparium sed etiam inferiorum v. Dindorf. Athen. Praef. XIX. ipsique Suidae tribuendum censet Bernhardy s. Ἀλκαῖος. Adjectivum μυτίλη id est αἰῖς ἀργία semel legitur ap. Theocr. sed codicum consensu summo; Latini vero *mutilus* dicunt sicut *Utica* pro Ἰνίκη. Μύτιλος quod Herodianus Mon. 21, 3. cum πύτιλος conjungit, aut viri nomen est, de quo modo dixi, aut conchae quod a Latinis varie scribitur mutulus, mytilus, mitulus, germanice *Miesmuschel* a verbo μύω unde μύαξ, ut a contrario χήμη chama *Gienmuschel* sive *Gaffe* ab oscitando unde Ἐγγημώμενοι ἐγγάσκοντες Hes. et *Giensucht* id est χασμωδία oscedo et *Gienaffe* χάσκαξ, nam conchae pro re nata et χάσκουσι et μύουσι. Cum nomine μύαξ, quod nonnunquam etiam cochlear significat, cognatum est μίστρον, μυστίλη, μυστιλᾶσθαι, quae non raro vocales alternant μιστύλη etc. v. Wesseling. ad Herod. I. 132. ut πίτιλος

βιών in Theogn. 38, 10. tanquam comprehensivum ut ἀχυρών. Sed id quoque nihil aliud videtur quam Epicratis cognomentum, cujus genitivus in codd. nonnullis Demosth. 433, 21. Κυρηθιώνος scribitur contra regulam EM. I. c. Appellativum κηρύβια quum alibi tum in Phot. Bibl. CCLXXIX. 865. scriptum est, Συλληβρία in Chionis Epist. IV. 169 Orell. pro Σηλυμβρία.

17) Valckenarius corrigit φρενῶ φέρνω, sed hoc non reperitur nisi apud novitios pro φέρω. Ille fortasse scripsit φέρω φρέω ut Arcadius p. 172, 24. φρές τὸ φέρε. Omittitur hoc ab Herodiano de Soloec. p. 258. βαρβαρίζουσι δρίφον λέγοντες καὶ Μιτυληναῖος.

πύτιλος v. Lehrs. ad Herod. p. 68. *σιβήνη* et *σιβίνη* Fritzsch. ad Thesm. 1197. Quod in codd. Herodoti *ἐνίδρνες* scribitur pro *ἐνύδριες*, in aliis *Φιλυρίδης* Chironis epitheton a matre Philyra sumtum v. Wellauer. ad Apollon. I. 554. *περισυνός* in Rav. Arist. Rann. 1016. et duobus Poll. II. 9. *στίππνον* et *στιππίνος* aliquoties in LXX. pro *στύππιον* sive *στυππεῖον* stupa et adeo *συκίη* pro *σικύη* Aret. Therap. Acut. I. 1. p. 76. (197. ed. Lips.) et 2. p. 79. sine ulla librorum dissensione, *πιτίνη* pro *πυτίνη* v. Meisner. Com. II. 1. 124. *ἐρισύβη* ap. Hesych. s. *Σκυλοβάτης*, horum igitur omnium reos esse librarios partim etymologicis rationibus evincitur, partim numero exemplorum contrariorum. Sed nonnullorum scriptura dissentanea jam ante codicum nostrorum aetatem increbuit: *ἀφελίσαι παρὰ τὴν ἰλὺν καὶ κατὰ μετάρθεσιν ἕλις* (*ἕλις*) EM. 180, 10. eodemque modo scribuntur *ἕλιζεν*, *ἀφελίζεν*, *δυνλίζεν*, *ἐξυλίζεν*, nunquam contra, etsi ab *ἕλη* silva longe disjuncta sunt; neque hinc repetunt Grammatici sed a metaplasto: *ἕλις μεταπλασμός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἕλη* EM. 776, 32. *ἕλη καὶ [κατὰ μεταπλασμόν ἕλις] καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἰλὺς* Gud. 277, 28. idemque credidisse videtur Photius *ἕλην τὸ καθίζον τοῦ ὕδατος* *Ἀριστοφάνης*, mendosa, puto, scriptura deceptus. Ab *ἰλὺς* derivandum erat *ἰλύζω*, sed quia nullum est verbum in *υζω* a nominibus in *υς* ductum, ypsilon primam occupavit syllabam. Pro *πυτία* coagulum plus semel scribitur *πιτία*, quod Piersonus ad Moer. p. 291. et Toupius ad Theocr. XI. 66. non improbant; sed utrum verius, apparet ex affinis *πύος*, *πυετία*. *Πυτίζω* librarii aliquoties in *πιτίζω* verterunt ypsilo primitivi *πύω* in secundam syllabam translato. Proximum erat ut a *πύω* derivaretur *πυτίζω*, sed verba in *υω* huc deduci non solent. Transpositis autem literis ypsilon, quod ante vocalem breve est, in *πυτίζω* sequente consona porrigitur. A *πύω* declinata sunt *πύης*, *πύιν*, *πύινυ* eodem intellectu quo *πύτωρ*, *πυτόν*, *πυτεύω*, sed mutato sono, nimirum ne ypsilon continuo iteraretur quod Graeci, si fieri potest, devitant v. Proll. 140. nam in *τενφυτία*, *φυτεύω* non simplex auditur vocalis sed composita. Huc spectat etiam regula in Gud.

277, 15. s. Ἰλύς tradita τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχοντα ἐν τῇ δευτέρᾳ τὸ ι ἢ τὸ υ διὰ τοῦ ι ἔχει τὴν πρώτην. Mutationis duplicis mentionem habet EM. 732, 26. *συβριάζειν ἀντὶ τοῦ συβαρίζειν ἐν ὑπερθέσει*, de quo non potest dubitari quin *συβαρίζειν* sicut ceteri acceperit τὰ τῶν *Συβαριτῶν* ποιεῖν et hoc modo etiam Aristophanes verbo *συβριάζειν* (sic enim scribi vult Meinekius Anall. 118.) adjunxit alia helluandi verba *ἐστιᾶσθαι* et *κοτταβίζειν*. Id vero non a proprio *Σύβαρις* derivatum est, quod antepenultimam brevem habet, sed a communi quod Hesychius indicat *Σύρας πολυτελεῖς-μήποτε σύβρας· συβράζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν*. Hoc autem adjectivum et cum *σοβαρός* componi potest et cum *σύβρη* sive *τύρβη* id est *θόρυβος* auctore eodem *Συβριάζει* *σοβαρεύεται*, *Συβριασμός* ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος.

§. 6. Sequitur ut de confusione diphthongorum et vocalium loquar. Procul vero videtur illud: *Τρύφων ἀπὸ τοῦ βαῦνος βάνανσος λέγει κατὰ πάθος· ὥφειλε γὰρ εἰς παρὰ τὸ ἵππος Ἰππασος, κριός Κρίασος, οὕτω βάνανσος· γέγονε δὲ καθ' ὑπερθέσιν* Gud. 104, 4. Schol. Dion. Gramm. p. 655, 4. nec probabiliores ii qui compositum dicunt ex *βαῦνος* et *αὔειν* quasi *βάνανσος* EM. 187, 40. *Ἰσαύα Ἰσαύτης καὶ ὑπερβιβασμῶ Ἀνσίτης· Ἰσαύα γὰρ χώρα ἐστὶν ἐξ ἧς ἦν* p. 171, 6. significari videtur Ausitis Mauritaniae, in qua Hiobus natus v. Bochart. Geogr. Sacr. VII. 8. Hesychius ex serie *Εἵλος ἐλλίγος* pro *εἰλός* scripsit mendosum exemplar sequens. *Ἐπίσιον*, quod apud Lycophronem autepenultimam longam, sequentem brevem habet, nihilo secius saepius *ἐπίσιον* scribitur, non ita saepe *ἐπίσιον*, ut Choeroboscus jubet Orth. 205, 5. verene an falso decerni nequit quia origo ignota. Praetereo *ἐπιδεί* pro *ἐπειδή* positum in Inscr. boeoticis, et homericum *δεῖδεκτο*, quod non ex communi *δέδεικτο* conversum sed pro *δέδεκτο* hoc est *ἐδεξιούτο* dictum est, et casus pronominales *τοῖςδεσι* et *τοισίδε*, *τηνδεδί* et *τηνδὶ δέ*, quae speciem modo metathesis, naturam diversam habent, postremo illud in EM. 618, 11. *παρὰ τὸ οἷμοι οἰμῶζω* — ἢ *ἐκ τοῦ ὥμοι καθ' ὑπερβιβασμόν*, quorum prius

πύτιλος v. Lehrs. ad Herod. p. 68. *σιβύνη* et *συβίνη* Fritzseh. ad Thesm. 1197. Quod in codd. Herodoti *ἐνίδρυες* scribitur pro *ἐνύδριες*, in aliis *Φιλυρίδης* Chironis epitheton a matre Philyra sumtum v. Wellauer. ad Apollon. I. 554. *περισυνός* in Rav. Arist. Rann. 1016. et duobus Poll. II. 9. *στίππων* et *στιππύνος* aliquoties in LXX. pro *σύνπιον* sive *συνπείον* stupa et adeo *σικίη* pro *σικίνη* Aret. Therap. Acut. I. 1. p. 76. (197. ed. Lips.) et 2. p. 79. sine ulla librorum dissensione, *πιτύνη* pro *πυτύνη* v. Meinek. Com. II. 1. 124. *ἐρισύβη* ap. Hesych. s. *Σκυλοβάτης*, horum igitur omnium reos esse librarios partim etymologicis rationibus evincitur, partim numero exemplorum contrariorum. Sed nonnullorum scriptura dissentanea jam ante codicum nostrorum aetatem increbuit: *ἀφνλίσαι παρὰ τὴν ἰλὺν καὶ κατὰ μετάρθρην ὕλις* (ἕλις) EM. 180, 10. eodemque modo scribuntur *ὕλιζειν*, *ἀφνλίζειν*, *διυλίζειν*, *ἐξυλίζειν*, nunquam contra, etsi ab *ἕλη* silva longe diijuncta sunt; neque hinc repetunt Grammatici sed a metaplasto: *ὕλις μεταπλασμός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἕλη* EM. 776, 32. *ἕλη καὶ [κατὰ μεταπλασμόν ὕλις] καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἰλὺς* Gud. 277, 28. idemque credidisse videtur Photius *ἕλην τὸ καθ' ἑξῆς τοῦ ὕδατος Ἀριστοφάνης*, mendosa, puto, scriptura deceptus. Ab *ἰλὺς* derivandum erat *ἰλύζω*, sed quia nullum est verbum in *υζω* a nominibus in *υς* ductum, ypsilon primam occupavit syllabam. Pro *πυτία* coagulum plus semel scribitur *πιτύα*, quod Piersonus ad Moer. p. 291. et Toupius ad Theocr. XI. 66. non improbant; sed utrum verius, apparet ex affinibus *πύος*, *πυετία*. *Πυτίζω* librarii aliquoties in *πιτύζω* verterunt ypsilo primitivi *πύω* in secundam syllabam translato. Proximum erat ut a *πύω* derivaretur *πυτίζω*, sed verba in *υω* huc deduci non solent. Transpositis autem literis ypsilon, quod ante vocalem breve est, in *πυτίζω* sequente consona porrigitur. A *πύω* declinata sunt *φῑτύς*, *φῑτύν*, *φυτεύω* eodem intellectu quo *φύτωρ*, *φυτόν*, *φυτεύω*, sed mutato sono, nimirum ne ypsilon continuo iteraretur quod Graeci, si fieri potest, devitant v. Proll. 140. nam in *τετυφύα*, *φυτεύω* non simplex auditur vocalis sed composita. Huc spectat etiam regula in Gud.

v. Ahrens. Dial. Aeol. 54sq. 95sq. De dativo ταμίαισι dicetur alibi. — Iota, quod poetae praepositioni ὑπέρ simpliciter et compositae inferciunt, ὑπεῖρ ἄλλα, ὑπαίροχος etc. Grammatici monent in fine collocandum fuisse ὑπερί ut ἐνί, προσί, προτί. Verum hae monosyllabae prosschematismo multo sunt accommodatiores quam ὑπέρ, quod ubi adminiculo indigeret, promptissima erat vocalis qua fulciuntur ἀπαί, παραί, semelque etiam prima syllaba praepositionis περί in syntheto Περίθροος, cui adstupent Grammatici Epim. l. 370. EM. 668, 15. Id Aeoles fortasse dixerunt Περίθροος ut πέρροχος. Contrario motu diphthongi εἰ vocalem ultimam in syllabam finalem transiisse contendit Herodotus in Choerob. Can. 852, 25. Anecd. Ox. T. III. 270. ἀπὸ τοῦ εἰμί τὸ δεύτερον εἰς καὶ καθ' ὑπερθεσιν ἐσσί, καὶ ἐπὶ τὰ εἰς ἰ λήγοντα φύσει μακροῦ παραλήγεται ἐσσί. Διὰ τί δὲ οὐκ ἔστι τὸ ν ἐφελκυστικόν; κατὰ μὲν Τρύφωνά ἐστι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, κατὰ δὲ Φιλόπονον ὅτι καθ' ὑπερθεσιν ἐγένετο, quo in loco pro τὰ εἰς ἰ scribi oportet τὰ εἰς σι ut Choerobosc. Can. 565, 31. τὰ εἰς σι ῥήματα μακροῦ θέλουσι παραλήγεσθαι, δίδωσι, ζεύγνυνσι, ἐσσί, quod quum repugnet regulae propositae, verba inferenda sunt huiusmodi τὸ δὲ ἐσσί ἔχει θέσει μακράν· οὐ γὰρ ἦν φέσει μακρύνεσθαι ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ εἰσι ἢ τῷ ἡσί ἀντὶ τοῦ φησί. Verum ἐσσί residuum est verbi prisci ἐσμί, ἐστί. Adhuc unum affertur sed dubium ἐξαίφνης ἀπὸ τοῦ ἐξαπίνης κατὰ μετάρθρην καὶ τροπὴν τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὶ Moschop. Sched. p. 59. nec certior Apollonii conjectura in Diss. II. P. I. c. I. §. 2. allata ἐξαίφνης pro ἐξ ἀφαιείας dictum esse. Quod quum satis mirabile sit, tum prorsus non intelligo quo modo conciliari possit cum eo loco quem in vestibulo huius disputationis attuli ἀλλὰ καὶ συλλαβαὶ ὑπερτίθενται ἐξαπίνης ἐξαίφνης, ὅρῳ ὥρῳ. Hoc in uno certe Homeri loco perfectum potius quam aoristus esse videtur sed quatenam in adverbio illo syllabae transpositae sint, divinare nequeo neque hoc memoratur ab Apollonii adstipulatore Planude sed λακέρνιζα, pro quo rectius ὁρσόλοπος attulisset. Nam illud cornicis epitheton a verbo λακεῖν derivatum est quod diversum sonum ex-

primit quam *καλαρεύειν*. Ab omnium quae hactenus exposita sunt similitudine longe recesserunt qui vocalem quartae a fine syllabae in penultimam transmeare statuunt *τετήγατος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ νηγάτος* Sch. A. ad II. II. 43. XIV. 185. EM. 602, 15. quod Buttmannus Lex. I. 205. credere non dubitavit. Sed Epim. I. 29. nihil aliud quam epsilon penultimae redundare dicit; quam conjecturam stabilit Hesiodus pro *φατός* usurpans *φατειός* id est *φατέος*. Aoristus a Phrynicho notatus *περιέσσεύσε* non ab hyperthesi profectus est sed ab imperitia eorum qui *περι-εσέω* compositum putarent ut *περιστείχω*. Neque huc admitimus *ἐκάμυνσα* et *κακάμυνκα*, quod Apollonius Synt. IV. 7, 317. (323.) minus commode cum *ἡνόχλουν* aliisque augmenti ad praepositionem translati exemplis confert. Id enim recte declinatum est a praesenti vitiose ficto *καμύνω*, unde *καμύνσω*, *κακαμυνμένος* EM. 87, 31. *κάμυνσις* (omiss. in Thes.) in Hermetis Pim. c. I. p. 12. ed. Rossel.

CAP. III.

De metathesi aspirationis et quantitatis.

§. 1. Ad illam pertinet Apollonii praeceptum Synt. I. 25. p. 55. (61 Bekk.) *τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα*. Schol. Lips. ad II. IV. 243. *τεθηπότες* — *ἐξ οὗ θάπος καὶ μεταλλαγῇ τῶν στοιχείων τάφος ὡς παρ' Ἡροδότῃ βάρβαρος ὁ βάρβαρος καὶ μονόχυτρον μονόκλυτρον*. Priscianus VIII. 98. p. 430. (840.) *translatio fit aspirationis a prima ad postremam syllabam quomodo κέθρα pro χύτρα, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, quod est ionicum; ad cujus imitationem Latini θρίαμβος trīumphus per transmutationem aspirationis protulerunt*. Transponuntur igitur *mutae* aut ejusdem ordinis antistoechae. Ejusdem ordinis labiales commutantur in deae cognomine *Φάπην* (*Φαπίην*) *τὴν Παφίην* Hes. quod hujus generis unicum est; nam pro *ἄφειτος* Soran. de Obstetr. p. 202. Flor. Lobeckius scripsit *ἄπειθος*. Dentales in *θωπάξω* et *ἐπι-*

Callimachum tribreue est; poetae latini modo sic ut Lycophro 1029. pro dactylo utuntur, modo pro amphibracho. Pro ἔρειος et κεράμειος Atticos substituisse ἐρεοῦς et κεραμεοῦς jam supra scripsisse me memini. Ejusdem dialecti sunt λεῶς, νεῶς, εὐγείος, περινεῶς etc. — Ἥλυσις ex ἔλυσις extitisse per enallagen temporum Buttmanno Gramm. II. 456. non assentior; nam haec est legitima futuri ἐλυσσάμεναι propago, altera a themate profecta quod in ἐλήλυθε et ἐπηλύς delitescit. Cum Ἰλαος Ἰλαῶς (Εὐνήος Εὐνεῶς) etc. idem I. 103. confert urbis nomen Τέως Τήιος, nam sic quoque appellatam esse testem quidem nullum habet sed colligit ex adjectivo Τήιος. Stephanus vero a Τέως gradatim Τείος, hinc Τεῖος et Τήιος processisse statuit ut a Κέως Κείος Κήιος s. v. Κῶς. Urbs ipsa a Tzetza Chil. IV. 235. et 241. Τεῖος vocatur quod ad Τέως eandem proportionem habet ut εἶος ad ἔως. — Alias in deliberationem veniunt terminationes casuales: Πηληιάδου κοινῶς, δωρικῶς Πηληιάδου καὶ ἰωνικῶς καὶ ὑπερθέσειν χρόνον Πηληιάδου Epim. I. 346.⁵⁾ quae differunt quidem consequatione temporum nec tamen ut dici possit εω ex αο natum esse, sed haec diversis adscripta sunt dialectis ut πόλιος πόλεως, Πηλῖος Πηλέως et accusativi Πηλῆα Πηλέα, hic longo alpha, ille brevi. Idem auctores huic causae adhibent nonnulla tertiae declinationis vocabula: ἡῦς καὶ γενικὴ ἡέος καὶ ὑπερθέσει τοῦ εἰ ἔης Sch. Lips. I. 393. EM. 318, 8. quae sententia Apollonio ipsi tribuitur in Sch. Vict. XV. 138. Alii ab εῦς deflexum volunt cum ectasi; nam alioqui adjectiva in υς eta in paralexī genitivi non accipiunt ne penultima hujus casus syllaba longior fiat quam est ultima nominativi Theodos. p. 44, 25. Nominativum ἡῖς nemo unus ponit sed syntheton ἐνηῖς, cui Schol. II. XVII. 204. προσηνής et ἀπηνής comparat, Glossographi ab Eustathio citati 314, 41. ex εῦς natum esse coniectant; et ad hoc etiam plurale ἡέα γυῖα Emped. 377. referri solet, quod

5) Quae postremo addit πᾶσα γενικὴ — ἡ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν etc. verba sunt Choerobosci 120, 18. EM. 35, 53.

enim quia aspirata aut antecedit aut sequitur mutatae sunt sed arbitrato populi¹⁾).

§. 2. Haec breviter demonstrasse contentus exsequar alteram hujus disputationis partem, quae est de traiectione quantitatis. Persaepe accidit ut duo ab eadem stirpe propagentur vocabula diverso inter se flexu, quorum in uno syllaba naturaliter longa brevem subsequitur, in altero brevis longam vel versis vicibus. Haec proprie metathesis vocari non potest. Sed ubi ordo vocalium a natura fixus convertitur aut metri causa aut arbitrio aliquo scribentium, ibi maxime hoc nomine uti convenit. Haud tamen facilis est utriusque rationis in omnibus verbis distinctio minimeque observata a Grammaticis, quorum decreta, in quantum expedit, ordine quodam proponam adjunctis quae ab illis praeterita sunt. In numero indeclinabilium duo reperiuntur, e quibus discrimen modo a me significatum facillime potest perspicui. Primum est adverbium *συνωχιδόν* et *συν-οχηδόν*, quorum neutri affecti nomen convenit; nam illud formatum est ad exemplum adverbiorum *ὁμιλαδόν*, *ἀμοιβαδόν*, hoc ut *ὁμιληδόν*, *μολπηδόν* etc. Ita etiam distinguuntur *Κυθιρόθεν* et *Κυθέρηθεν*, illud a neutro plurali, hoc a *Κυθέρη* v. Meinek. Anall. 46. Neque *βορειόθεν* dici potest ex *βορέηθεν* natum esse vel contra; nam utrumque ad regulam pariter aptum. Sed omnes hyperthesis numeros habet *ἕως* et *εἰς*, si Hermannus Elem. Metr. p. 58. et Buttmannus vere contendunt pro *ἕως* et *τέως*, ubi trochaei mensuram habeant, scribendum esse *εἰς*, *τεῖς*, quibus Curtius in Mus. Rhen. Nov. T. IV. 241. praefert *ῥος* et *τῆς* tanquam primitivum cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 109. Hoc in conjectura positum est sed probabilius veterum commento qui *ἕως ὁ* — in principio versus heroici collocatum spondei loco esse existimant. De nominibus primae declinationis huc adnumerandum esset, si satis auctoritatis haberet, *γέα* et *γαῖα*, — *εἰ γὰρ μακροῦ παραλήγεται, συστέλλει τὴν λήγουσαν, εἰ δὲ βραχείᾳ, ἐκτείνει γέα*

1) Hesychius *Κῆθα τάφος* fortasse *κῆθα* scripsit i. q. *κῆθος* unde *Κηθεύειν ἐνταφιάζειν*.

Lobeck, Pathol.

μακρὰν, διὰ τοῦ ὁ εὐφροσύνη etc. p. 73. unde supplenda est regula EM. 275, 42. Et his paria sunt adverbia localia, quae pro portione antecedentium syllabarum modo brevem accipiunt paralexin modo longam, ἀλλαχόθι ἀλλαχόθεν ἀλλαχόσε sed ἐτέρωθι ἐτέρωθεν ἐτέρωσε etc. Neo omittamus composita κρηδόκος κρηδοδόκος, γεωπόνος γεωτόμος, νεωκόρος νεοκόρος, μετήορος μετέωρος⁸⁾).

De verbis breviter praecipit Epim. I. 446. γίνονται ὑπερβιβασμὶ χρόνον ὑπώρορε, βοώμενος (scr. χωόμενος), ἐώραζε, quorum nihil satis facit. Nam ὑπώρορε aoristus est reduplicatus ut ἤγαγον, perfectum ἤρωρε⁹⁾. Alterum longo circuitu huc deducitur in Epim. 439, 20. EM. 816, 47. scilicet a χρώω declinatum esse χούμενος, idque dorice dici χώμενος ut Μῶσα, postremo per epectasin χοώμενος et χωήμενος. Est vero a χώομαι. Majore assensu afferri poterat κυκώμενος in oraculo Paus. III. 8, 9. nam hoc e κυκοώμενος conversum est v. Techn. 213. et in contrariam partem motum Σοώμην ὠρμήμην Hes. quod σωόμην dicendum erat a σώομαι σοῦμαι. Ab hac poetica metathesi differt ea quae quia in perpetuum fixa est vix in affectionum numerum aggregari potest: τὸ ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν, ἐώρταζον ἐδέξαντο ὑπερβιβασμὸν ἵνα συνάρξωνται τῷ παρακειμένῳ Anecd. Ox. T. IV. 192. vel potius ὅτι οὐδεμία λέξις εὐρίσκεται ἀπὸ τοῦ ἡ ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ὁ χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἶη ὡς τὸ ἡοῦς ἡοῖ, ἢ κατὰ διάλεκτον οἶον οἱ Ἴωνες ἡόα λέγουσι Epim. I. 128. et 158. EM.

8) Pro Κλειπάτρῃ poetae, si opus est, Κλειοπάτρῃ substituunt ut Κλειοφόρος. In principio pentametri Anth. IX. 215. ξεῖνε Κλειονίης Planudes Κλειωνίης edidit, Jacobsius Κλειυνίης optat; sed et Κλειμέδων legitur in Corp. Inscr. I. n. 213. lin. 13. Ἀνδρώνικος Anth. App. 339. quam tropen repudiantes Homeristae ἀνδρειφόντης scripserunt. A nominibus in εὐς Ὀρειοκόμος ὁ τοὺς ἡμιόνους θεραπεύων Hes. qui vulgo ὀρειωκόμος dicitur ut Ὀρφεωτελεστής et Byzantiae dignitatis titulus βασιλεωπάτωρ sed utrumque frequentius per ὁ scriptum.

9) Pro ὦλοε Nonn. XLVII. 245. Falckenburgius ὦλερο scribi jubet; Lehrsius vero Quaest. 274. dubitat an non perfectum potius sit quam aoristus,

351, 17.¹⁰) Sic ἄωρτο ex ἥορτο natum esse constat v. Diss. III. c. 6. §. 3. Cum duplici genitivo Κρονίωνος et Κρονίονος Eustathius 193, 15. confert hoc: καὶ τὸ ἡνάλωτο ἐκ τοῦ ἀνήλωτο μετηλλάγη τῷ χρόνῳ καὶ τὸ ἡρανειοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐνηντιοῦτο. Verum qui ἡνάλωτο dixerunt, alpha non aliter pronunciasset videntur quam qui ἀνάλωτο hoc est producte, et illa augmenti in praepositionem transfusio compluribus verbis communis ad alium locum pertinet. Miror vero cur ἀκηχέδαται sive ἀκηχέαται et huic contrarium ἀκαχέατο neglexerint quum praesertim participium hac ratione explicent: τὸ ἀκηχεμένη κεῖται μεταθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη διὰ χρείαν μέτρου Eust. 557, 12. Subiunctivos θείομεν, βείομεν, ἐρείομεν, τραπείομεν idem et alii ex amphibrachis θέωμεν, βέωμεν factos esse tradunt, producta per epenthesein prima, correpta altera; sed metathesis nomine, quod hic maxime aptum erat, abstinent, utuntur vero ubi parum convenit in participiis: ἐν τῷ ἐμπαφνῶτες ὑπερβιβασμὸς ἐγένετο τοῦ χρόνου ὥσπερ ἐν τῷ Κρονίωνος Choerob. Can. 829, 34. Epim. I. 364, 20—30. scilicet quia πέφυκα ypsilon longum habet. Verum illud ab indicativo πέφυκα derivatum est ut δεδιώς a δέδια cum ectasi penultima ut γεγῶτες, βεβῶτες. Aptius affert Eustathius 282, 38. τὸ μεμῶτες ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν ἰωνικώτερον καὶ τὴν προπαραλήγουσαν συνέστειλεν, ἀλλαχοῦ δὲ (B. 818.) τὴν παραλήγουσαν κοινώτερον ἐσμίκρυνε, τὴν δὲ προπαραλήγουσαν ἐξέτεινε μεμῶτες ἐγγείησι. Haec a verbis puris ducta sunt, a non puro Meinekius Anall. 382. posuit in Heliodori versibus ὀφθαλμοῖς ἀραρῶσι καλύψας idque a testatis, quae ad Buttm. 36. indicavi, etiam hoc nomine discedit quod antepenultimam brevem habet, quae syllaba ante longam penultimam produci solet τετριγῶτες, κεκληγῶτες. De ἐλλάμαι quae fuerit Herodiani sententia antea dixi. Πίομαι et πιοῦμαι Eustathius 943, 44. propter enallagen temporum confert cum Σιδόνος et Σιδῶνος, Κρονίωνος, ὄρωρεν aliis-

10) Addi poterant nominis ἥων casus obliqui et ἥονιος. Apud Zonar. s. Ἐώρταρον 948. pro παραλήγουσα prave editum est παραλλάγη.

que dudum transactis. Illud fortasse natura breve est v. Techn. 18. alterum vere futurum. De duplici participii *μαχειόμενος* et *μαχεούμενος* conformatione nihil quidquam adnotatum reperio sive id casu factum est sive quia utrumque a *μαχέομαι* derivatum crediderunt addito alteri epsilo, alteri ypsilo, quod genus epenthesis suo loco confirmabitur. Sed praetermittitur etiam *κιχάνω*, in quo manifesta hyperthesis signa exsuperant; nam modo sic pronuntiatur ut *ικάνω*, modo ut *λαμβάνω*. In novissima acie collocabo duo vocabula abnormia, *μυσημίεκτον* (*καλοῦσι*) τοῦ ἡμέκτου τὸ ἥμισυ, οὐ καλῶς δέ Hes. et barbarismum, quem Porphyrius in V. Plotini c. XIII. p. 63. magistro suo firmiter adhaesisse refert: *ἀμαρτιάνων ἐν τισι λέξεσι — σὺν ἂν εἶπεν ἀναμνησκείται ἀλλ' ἀναμνημίσκεται*. Illud sermonem resipit tabernarium. Alterum commemoro tantummodo ob celebritatem auctoris; vera enim aestimatione non est *πάθους* exemplum sed inscitiae sicut illa quae Scytha balbutit comicus. Hae sunt *λέξεις παρεφθορῦναι* potius appellandae quam *πεπονθῦναι*.

Verum ne ullam latebram invisitatam relinquamus, paululum aliquid operae impendendum est metathesi contractionis. Haec obtinet in vocabulis quae tres vocales breves per totidem syllabas continuant ut *αἰδέεα*. Id quum aures respuerent, duplex patebat exitus, ut aut duae ultimae vocales in *ον* contraherentur *αἰδέον* (et *αἰδον*) aut prima cum secunda in *ει* *αἰδεῖο* Od. IX. 269. Sic etiam *μυθῆ* ex *μυθῆαι*, hoc autem ex *μυθέει* contractum esse constat, quod respectantes poetae *μυθεῖαι* protulerunt. Parique vicissitudine nomina variari scimus, quando pro *τὰ κλέη*, quod ars poscit, poetice dicitur *τὰ κλεῖα*, pro *τοὺς εὐκλεάς* (*εὐκλεεῖς*) *εὐκλεῖας*, pro *ἀγακλεοὺς* mutata contractionis ratione *ἀγακλῆος* etc.

Karstenius pro ἐνῆέα positum putabat praepositione praecisa. — Τὰ εἰς ὧν πατρωνυμικά ἅπαντα φυλάττουσι τὸ ὦ ἐπὶ τῆς γενικῆς, ὅθεν τὸ Κρονίωνος ἀναλογώτερόν ἐστι· τὸ δὲ Κρονίωνος ὑπερβιβασμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου Choerob. Can. 285. EM. Anecd. Oxon T. III. 385 sq. Haec vera est hyperthesis ab Homero non tam necessitatis causa introducta quam commoditatis. Cum hoc conferri potest vicissitudo epsili et alpha vel iota longi in appellativis ὀργεῶνες ὀργιόνες sive ὀργειόνες, ὀπέωνες ὀπάωνες v. Bredov. Dial. Herod. 137. ξυνεῶνες ξυνήγες⁶⁾ quorum etiam primi casus duplicem habent terminationem. Eodem genere continentur μεληδῶνες et μελεδῶνες v. Parall. 146. βοτῆρες et βώτορες⁷⁾, φρεῖατα brevi penultima et φρέατα longa. Haec transgressionis species falsa et inanis saepius existit in motione velut σοώτερος et σωότερος Apollon. Arg. a diversis positivis σόος et σῶος, στενώτερος et στεινότερος, νεώτατος et νειότατος, ἀφνειός ἀφνειότερος, ἀφνεός δὲ ἀφνεώτερος καὶ θεῖος θειώτερος, θεώτερος δὲ ἀπὸ τοῦ θεός Epim. I. 279, 28. Sed quantum hyperthesis, quae proprie ita dicitur et in numero affectionum censetur, differat ab illa naturali et legitima temporum distributione, clare perspicitur ex his exemplis: τὰ εἰς ὡτερος καὶ ὡτατος εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ὦ συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ὦ γράφεται, εἰ δὲ μακράν, διὰ τοῦ ὠ ἀγιώτερος, ἀλυπότερος Moschop. Sched. p. 11. ὥσπερ τὰ διὰ τοῦ ὡτερος, οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ὡσυνη, εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ὠ συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ὠ γράφεται, ἀγιωσύνη, ἱερωσύνη· εἰ δὲ

6) In Anth. XIV. 150. ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδαῖον φέρτατε λαῶν reponendum est quod alibi legitur πόδα μέγα φέρτατε — v. Matth. ad Schol. Eur. Med. 674. nam in amplificativis vix reperias alpha pro epsilo positum. Minus certum est quod sequitur; in Alexandri Aet. versu ἔλα ξυνεῶνα θαλάσσης Meinekius p. 222. dubitat an ξυνῶνα scribendum sit; pro ξυνεῶν Maneth. II. 411. retineri poterat quod olim legebatur ξυνῶν.

7) Non integra videntur verba Schol. A. ad Il. XII. 302. βώτωρ βότωρος ὑπερβιβασμὸς χρόνου βώτορος καὶ βώτορες. Nam non βότωρ dicitur neque δότωρ sed δώτωρ. Verius EM. 218, 41. βότης καὶ βοτήρ καὶ ἐπεκτάσει βώτωρ.

contra posita distinxit Philo Quis rer. div. haer. 519. D. οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος et de Fortit. 739. (379.) ὡς ἀνδρογύνους οὕτω καὶ γυνάνδρους φυλαξάμενοι, illo nomine pathicos significans, hac tribades, sed dubito num haec distinctio antiquitus introducta sit; Sophocles certe γυνάνδρους vocavit τοὺς γυννίδας. Neque veterum usu confirmatur quod Menander tradit de Encom. II. 99. ed. Heer. p. 199. T. IX. ed. Walz. Θεοφιλότης μὲν τὸ ὑπὸ Θεῶν φιλεῖσθαι, φιλοθεότης δὲ τὸ φιλεῖν τοὺς Θεοὺς· nam et his desunt testes antiqui et ipsis primitivis Θεόφιλος et φιλόθεος, quibus similia πονηρόφιλος et φιλοπόνηρος etc. probatiora quidem sed indiscreta sunt, λογόφιλος autem vocabulum fictitium est *facetae oppositionis causa factum* Lehra. Anall. Gramm. p. 382. De plerisque valet quod Schaeferus dicit ad Schol. Apoll. p. 80. γαστήρχειρ et χειρὸγάστρῳ conferens: *in talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat.* Nec quidquam differunt ἡμερονύκτιον νυχθήμερον, βατραχομομαχία μυοβατραχομαχία, ἀγριέλαιος ἐλαιάγριον, δεσμότριχον τριχόδεσμος et quae Hesychius affert Θυμολέοντα — καὶ λεοντόθυμον, Μυιάκων ἀναιδῆ ex nominativo κυνάμνια conversum in accusativum quasi a recto μυιακῶν. Sed inter κεφαλόρριζος et ῥιζοκέφαλος quantum intersit ostendit Schneiderus in Ind. Theophr. Adjectivorum et substantivorum compositio liberrima est, ἀργίπους πόδαργος, ἀβρόπους πόδαβρος, ὠκύπους ποδώκης, κλυτότοξος τοξόκλυτος, βαρύθυμος θυμωβαρής, τραχηλόσιμος σιμοπρόσωπος, ac si quorundam alterutra forma praevallet, id usu potius quam ratione quadam fieri videtur, cujusmodi est enallage a Polluce notata II. 28. οὐλότριχος παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τριχουλον εἶρηκε. Cetera enim cum θρίξ composita substantivo finiuntur sicut ea quae cum κόμη, χ αίτη, μ αλλός et adjectivo quodam. Idem VI. 125. θυμάγροιχος ab Aristophane comice fictum judicat, quippe quia ἀγριόθυμος, καρτερόθυμος etc. aliter ordinata sunt. Lucianus Praecc. rhet. c. XVII. καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα percensens refert σοφόνους et contrarium χειρόσοφος, quo nomine aliquis pantomimum significavit haud citra affectationem sed

exemplo aliorum cum σοφός compositorum θυμόσοφος, θεόσοφος, alterum vero exemplo caret. Πτεροποιίκιλος Aristophanes usurpavit pro ποικιλόπτερος metri gratia; sicut Goethius noster germanicum *Riesengipfel* Rimae deae instinctu mutavit in *Gipfelriesen*; ignotus poeta in Anth. τμητοσίδηρος, cui repugnant χρυσότευκτος, ἀργυρόπαστος, χαλκόπληκτος, ξυλόφρακτος. Epithetorum reciproco ordine decurrentium ἐρυθρόλευκος λευκέρυθρος, ἐρυθροποιίκιλος ποικιλέρυθρος dubium est utrum prorsus eadem fuerit potestas an Graeci λευκέρυθρον dixerint quod in summa rubrum est admixto albo et contrarium ἐρυθρόλευκον ex rubro albicans. — Extra numerum accedit quod nulli ante dictorum comparari potest, ὀρομιάμφιον ἡμαρ Hes. a poeta nescio quo fictum ad significandum ἀμφιδρόμια. — Accentus transfusi exempla copiosissima sunt sed eadem conjuncta cum mutatione vel significationis vel vocis ideoque rei propositae aliena: αἱ εἰς ὧν λήγουνσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὄξυσσονται καὶ (ὥς) ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασι τὸν τόνον, Ἀμφίων Ὑπερίων Arc. 17, 17. quae nomina simplicia esse videntur ut Ἀρίων, Ἐχίων etc. v. Diss. de Sync. P. I. c. 3. §. 4. δεῖδω καὶ μεταθέσει τόνον δειδῶ EM. 260, 20. καλίω — καὶ μεταβάσει τοῦ τόνου καλινδῶ καὶ ἄλινδῶ Phryn. App. p. 5. Verum jam metam aspicio. Nam quod Apollonius in fine sermonis huic disputationi praepositi subdit καὶ λόγοι ὑπερίθενται οἷον θρέψασα τεκοῦσά τε et huic simile Planudae exemplum εἴ τις τὰς σεμνὰς θεὰς θεὰς σεμνὰς λέγοι, utrumque ad schematologiam pertinet et ad eam partem quae est de hyperbato.

DISSERTATIO QUINTA
DE
PARATHESI ET SCRIPTURA HYPHEN.*)

*) Haec primum vulgata sunt in Programm. academ. anni 1848
† sequentium.

RECEIVED

RECEIVED

PROŒMIUM.

Septem prosodiis quae in parte Grammatices anagnostica tractantur, nonnulli adjiciunt tres improprias, quas in prooemio hujus libri designavi §. 1. apostrophum, hypodistolen et huic contrariam notam hyphen v. Epiphan. de Pond. et Mens. c. I. 159. A. ed. Petav. Arcad. p. 191. Schol. Dion. Gramm. 674. Priscian. de Acc. II. 362. Apostrophī una et simplex ratio est tollendi hiatus. Diastolae quatuor numerantur species in Anecd. Bekk. 1158. Cram. T. IV. 310. τῶν διαστολῶν αἱ μὲν εἰσι κατὰ γράμμα ὡς τὸ γημενεον πότερον γῆμεν ἐόν (διὰ κάλλος) ἢ γῆμεν ἔον· αἱ δὲ κατὰ συλλαβὴν ἐπεικεκαμῶ· ἦτοι γάρ ἐστι κεκάμω ἢ ὁ κέ σύνδεσμος· αἱ δὲ κατὰ λέξιν ὡς ὁτομάκλυτος ὕφ' ἐν καὶ (scr. ἦ) ὄνομα κλυτός ἐν διαστολῇ· αἱ δὲ κατὰ διάνοιαν ὡς τὸ „νηὺς ἔστηκεν ἐν λιμένι Πείθῳ ὑπονήϊφ ὕληντι“ Ὁ γὰρ Ἀπίων συνθέτως ἀνέγνω, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διαιρεῖ scil. Πείθῳ, ὑπὸ Νηΐφ — Od. I. 186. Primum exemplum sumsit ex Od. XI. 282. ubi nulla fit diversae scripturae mentio, nec tamen finxit more scholasticorum qui ἔστι ροῦς et ἔστιν οὔς, ἔστι Νάξιος et ἔστιν ἄξιος proponunt quasi diastolae indigentia Moschop. in App. Etym. Gud. 675, 31. Schol. Dion. 683 sq. Alterum pertinet ad II. I. 186. ubi Aristarchus ἐπεὶ καὶ κάμω scripsit, alii ὕφ' ἐν κεκάμω ὡς τὸ λελάχωσι. Sed quod Schol. Dion. 703. refert in Od. I. 184. disputari utrum ἐς Τεμέτην scribendum sit an ἐς τε Μέσην, dubium est unde sumserit hoc Mesae nomen, cujus nulla est apud veteres interpretes mentio, nec meminit Engelius in libro *Kypros* p. 149. His simile αὐλητρὶς πεσοῦσα et αὐλὴ τρις πεσοῦσα Theon. Prog. XIX. 187. ed. Walz. derivatum est e Stoicorum scholis qui hoc amphiboliae exemplum fabricati sunt

contra posita distinxit Philo Quis rer. div. haer. 519. D. οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γυνάνδρος et de Fortit. 739. (379.) ὡς ἀνδρογύνους οὕτω καὶ γυνάνδρους φυλαξάμενοι, illo nomine pathicos significans, hac tribades, sed dubito num haec distinctio antiquitus introducta sit; Sophocles certe γυνάνδρους vocavit τοὺς γυννίδας. Neque veterum usu confirmatur quod Menander tradit de Encom. II. 99. ed. Heer. p. 199. T. IX. ed. Walz. Θεοφιλότης μὲν τὸ ὑπὸ Θεῶν φιλεῖσθαι, φιλοθεότης δὲ τὸ φιλεῖν τοὺς Θεοὺς· nam et his desunt testes antiqui et ipsis primitivis Θεόφιλος et φιλόθεος, quibus similia πονηρόφιλος et φιλοπόνηρος etc. probatiora quidem sed indiscreta sunt, λογόφιλος autem vocabulum fictitium est *facetae oppositionis causa factum* Lehra. Anall. Gramm. p. 382. De plerisque valet quod Schaeferus dicit ad Schol. Apoll. p. 80. γαστήρχειρ et χειρὸ γάστρῃ conferens: *in talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat.* Nec quidquam differunt ἡμερονύκτιον νυχθήμερον, βατραχομυομαχία μυοβατραχομαχία, ἀγριέλαιος ἐλαιάγριον, δεσμότριχον τριχόδεσμος et quae Hesychius affert Θυμολέοντα — καὶ λεοντόθυμον, Μυιάκωνα ἀναιδῇ ex nominativo κυνάμυια conversum in accusativum quasi a recto μυιακύνων. Sed inter κεφαλόρριζος et ῥιζοκέφαλος quantum intersit ostendit Schneiderus in Ind. Theophr. Adjectivorum et substantivorum compositio liberrima est, ἀργίπους πόδαργος, ἀβρόπους πόδαβρος, ὠκύπους ποδώκης, κλυτότοξος τοξόκλυτος, βαρύθυμος θυμωβαρής, τραχηλόσιμος σιμοπρόσωπος, ac si quorundam alterutra forma praevallet, id usu potius quam ratione quadam fieri videtur, cujusmodi est enallage a Polluce notata II. 28. οὐλότριχος παρ' Ἡροδότῃ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τριχουλον εἴρηκε. Cetera enim cum θρίξ composita substantivo finiuntur sicut ea quae cum κόμη, χ αίτη, μαλλός et adjectivo quodam. Idem VI. 125. θυμάγροικος ab Aristophane comice fictum judicat, quippe quia ἀγριόθυμος, καρτερόθυμος etc. aliter ordinata sunt. Lucianus Praecc. rhet. c. XVII. καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα percensens refert σοφόνους et contrarium χειρόσοφος, quo nomine aliquis pantomimum significavit haud citra affectationem sed

exemplo aliorum cum σοφός compositorum θυμόσοφος, θεόσοφος, alterum vero exemplo caret. Πτεροποίκιλος Aristophanes usurpavit pro ποικιλόπτερος metri gratia; sicut Goethius noster germanicum *Riesengipfel* Rimae deae instinctu mutavit in *Gipfelriesen*; ignotus poeta in Anth. τμητοσίδηρος, cui repugnant χρυσότεκτος, ἀργυρόπαστος, χαλκόπληκτος, ξυλόφρακτος. Epithetorum reciproco ordine decurrentium ἐρυθρόλευκος λευκέρυθρος, ἐρυθροποίκιλος ποικιλέρυθρος dubium est utrum prorsus eadem fuerit potestas an Graeci λευκέρυθρον dixerint quod in summa rubrum est admixto albo et contrarium ἐρυθρόλευκον ex rubro albicans. — Extra numerum accedit quod nulli ante dictorum comparari potest, δρομιάμφιον ἤμαρ Hes. a poeta nescio quo fictum ad significandum ἀμφιδρόμια. — Accentus transfusi exempla copiosissima sunt sed eadem conjuncta cum mutatione vel significationis vel vocis ideoque rei propositae aliena: αἱ εἰς ὧν λήγουσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὀξυτονούμεναι καὶ (ὥς) ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασιν τὸν τόνον, Ἀμφίων Ὑπερίων Arc. 17, 17. quae nomina simplicia esse videntur ut Ἀρίων, Ἐχίων etc. v. Diss. de Sync. P. I. c. 3. §. 4. δεῖδω καὶ μεταθέσει τόνου δειδῶ EM. 260, 20. καλίω — καὶ μεταβάσει τοῦ τόνου καλινδῶ καὶ ἀλινδῶ Phryn. App. p. 5. Verum jam metam aspicio. Nam quod Apollonius in fine sermonis huic disputationi praepositi subdit καὶ λόγοι ὑπερίθενται οἷον θρέψασα τεκοῦσά τε et huic simile Planudae exemplum εἴ τις τὰς σεμνὰς θεὰς θεὰς σεμνὰς λέγοι, utrumque ad schematologiam pertinet et ad eam partem quae est de hyperbato.

the fact that the *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and that the Association is a professional organization of psychologists. The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists.

The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists. The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists.

The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists. The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists.

The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists. The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists.

The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists. The *Journal* is a journal of the American Psychological Association, and the Association is a professional organization of psychologists.

DISSERTATIO QUINTA
DE
PARATHESI ET SCRIPTURA HYPHEN.*)

*) Haec primum vulgata sunt in Programm. academ. anni 1848
et sequentium.

11/17/73 10:00 AM

RECEIVED AT THE OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

PROŒMIUM.

Septem prosodiis quae in parte Grammatices anagnosticae continentur, nonnulli adjiciunt tres improprias, quas in proœmio hujus libri designavi §. 1. apostrophum, hypodiatresin et huic contrariam notam hyphen v. Epiphan. de pond. et Mens. c. I. 159. A. ed. Petav. Arcad. p. 191. Schol. Dion. Gramm. 674. Priscian. de Acc. II. 362. Apophthegmatis una et simplex ratio est tollendi hiatus. Diastolae quatuor numerantur species in Anecd. Bekk. 1158. Cram. IV. 310. τῶν διαστολῶν αἱ μὲν εἰσι κατὰ γράμμα ὡς γημενεον πότερον γῆμεν ἑόν (διὰ κάλλος) ἢ γῆμεον· αἱ δὲ κατὰ συλλαβὴν ἐπεικεκαμω· ἦτοι γὰρ ἐστὶ κάμω ἢ ὁ κέ σύνδεσμος· αἱ δὲ κατὰ λέξιν ὡς ὀνομάκλυς ὕφ' ἐν καὶ (scr. ἦ) ὄνομα κλυτός ἐν διαστολῇ· αἱ δὲ κατὰ διάνοιαν ὡς τὸ „νηὺς ἔστηκεν ἐν λιμένι Πείθρῳ ὑπολίφ' ὑλῆεντι“ Ὁ γὰρ Ἀπίων συνθέτως ἀνέγνω, ὁ δὲ ῥωδιστὴς διαιρεῖ scil. Πείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ — Od. I. 186. primum exemplum sumsit ex Od. XI. 282. ubi nulla fit versae scripturae mentio, nec tamen finxit more scholarum qui ἔστι νοῦς et ἔστιν οὗς, ἔστι Νάξιος et ἔστιν ἰος proponunt quasi diastolae indigentia Moschop. in pp. Etym. Gud. 675, 31. Schol. Dion. 683 sq. Alterum pertinet ad II. I. 186. ubi Aristarchus ἐπεὶ κε κάμω scripsit, ἢ ὕφ' ἐν κεκάμω ὡς τὸ λελάχισι. Sed quod Schol. Dion. 703. refert in Od. I. 184. disputari utrum ἐς Τεμέ-ν scribendum sit an ἐς τε Μέσην, dubium est unde sumrit hoc Mesae nomen, cujus nulla est apud veteres inter-etes mentio, nec meminit Engelius in libro *Kypros* p. 9. His simile ἀύλητρις πεσοῦσα et ἀύλῃ τρις πεσοῦσα Leon. Prog. XIX. 187. ed. Walz. derivatum est e Stoi-rum scholis qui hoc amphiboliae exemplum fabricati sunt

Diog. VII. 62. alia Grammatici ludibundi exsculperunt εἰς παράδειγμα τοῦ περὶ διαστολῆς λόγου Eust. 1170, 34. quale hoc est *conspicitur sus et conspicit ursus* Max. Vict. in Art. c. 17. p. 726. Donat. I. 5, 3. Ad probandam distinctionem κατὰ λέξιν ille affert locum Iliadis XXII. 51. in quo Herodianus ὀνομάκλυτος scribi jussit sed addita cautione ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεΐ (XIX. 183.) κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον „ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων“ Id vero hodie non sic scribitur sed κλυτὸν ut in Musaei v. 186. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ, idemque neutrum Spitznerus Exc. XI. p. XXII. in scholio isto reponendum censet nec aliter legit Eustathius 1860, 21. His inconsulte additur tanquam quarta species *diastole sensus*, etsi ὑπονήϊϛ et ὑπὸ Νηϊϛ neutquam tantum inter se differunt quantum γῆμε νέον et γῆμεν ἰόν. Ab hac autem nota, qua literae, syllabae, lexes aut ab antecedentibus separantur aut a subsequentibus, differt connexiva, quam hyphen¹⁾ vocant itaque definiunt σημεῖον ἐστὶ συναφείας δύο λέξεων συγκειμένων ἢ παρακειμένων Moschop. in App. Gud. 673, 28. quem συγκειμένων nomine significare syntheta apparet ex Schol. Dion. 683, 28. et 699, 3. et exemplis subjectis ἀρχίφωτος, φιλόθεος, Νικόλαος²⁾. Verum hoc genus jure rejicit subtilior disputator p. 702, 4. ἐπὶ τῶν ἐκ τέλους (scr. ἐξ ἐντελοῦς) ἀρχομένων συνθέτων μάλιστα χρὴ τιθέναι τὴν ὑφέν, ἐπειδὴ διαφορεῖσθαι συμβαίνει τὰ τοιαῦτα· περιττὸν γὰρ οἶμαι ἐπιτιθέναι τοῖς ἐξ ἀπολείποντος· cujus sedulitatis vestigia manent in codicibus nonnullis ὀνειροπόλος, χερσόνησος,

1) Id plene scribitur ὑπὸ ἐν Sch. Od. XVIII. 281. sed infinito saepius ὑφ' ἐν non solum illo intellectu sed etiam ubi *stimul* significat ut οὐ δύναται ὑφ' ἐν καὶ σκληρὸν καὶ μαλακὸν εἶναι Sext. c. Phys. I. 272. p. 806. ὑφ' ἐν κατεσφάγησαν c. Astrol. 91. p. 353. πέντε μέδωνους ἔλαβεν οὐχ ὑφ' ἐν ἀλλὰ κατὰ μέρος Schol. Ar. Vesp. 716. τοὺς ἀσεβεῖς ὑφ' ἐν ἐκτρέψαι Sap. Salom. XII. 9. Sic etiam ἀμαρτάνουσιν ἔφ' ἐν Arist. Nicom. III. 1118. b. 16. οὐδὲ καθὲν φυλαττόμενοι Demosth. Cor. 281, 13. quod nunc καθ' ἐν scribitur ut ὑφ' ἐν pro ὑφέν.

2) Arcad. 189. Ἀριστοφάνης ἐποίησατο σημεῖα — τὴν ἀπόστροφον καὶ τὴν ὑποδιαστολὴν ἐπὶ τοῖς ὀπ' ἀλλήλων λυομένοις καὶ αὐτὴν ὑποτίθουσιν εὐθείαν συγκείμενα scribendum est καὶ αὐτὴν ὑποτίθουσιν εὐθείαν τὴν συνάπτουσαν τὰ συγκείμενα.

διχεράτων etc. v. Bast. Epist. p. 22. Itaque quaestio omnis continetur in vocabulis quae ex duobus integris constant velut Ἀρηι φίλος et Ἀρηιφίλος, quorum utrumque signis suppositis distinguere haud ab re erat donec consuetudo tenuit ut vocabula neque intervallis discriminarentur neque suo quodque accentu et spiritu inscriberentur. Et hodie quoque saepe in dubium venit utrumnam casus rectus cum obliquo, quem regit, et substantivum cum adjectivo, cui subjacet, ita arcte cohaereant ut uno tenore continuanda unoque accentu regenda sint. Haec quaestio ut ordine explicetur primum substantiva enumerabo quae arctius inter se connexa sunt, tum adjectiva substantivis praeposita, postremo de ceteris orationis partibus adjiciam quantum opus videbitur.

CAP. I.

De conjunctione substantivorum.

§. 1. Ordinem declinationum sequenti primum est celebre Hellesponti nomen, cujus meminit EM. 245, 8. τὰ ἐκ δύο τελείων συγκείμενα ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται οἶον ἕωςφύρος, ἢ ἀπὸ γενικῆς οὐδενόσωρα, Ἑλλήσποντος. Illa manifesto syntheta sunt, hoc nullo modo, neque id sic scripsit Apollonius eo loco; quem paullo post §. 3. apponam, sed vocibus separatis, quod Stephanum quoque fecisse apparet ex appositis Ἑλλήσποντος (Ἑλλης π.) ἡ χώρα καὶ Ἑλλησποντία καὶ Ἑλλησποντίς· ἔστι δ' ἀπὸ δύο (ἐν) παρηγμένον ὡς παρ' Ὠκεανόν Παρωκεανίτης, παρὰ ποταμῷ Παραποιάμιος. Illud ut hoc loco ita permultis aliis Ἑλλήσποντος scribitur sed syntheton dici nequit quia genitivus primae declinationis neque cum integro nomine componitur neque cum corrupto nisi mutata terminatione. Syntheton foret Ἑλλόποντος· illud vero haud aliter figuratum est quam quae poetae variandi causa substituerunt πόντος Ἑλλης Lycophr. 1285. ponto ab Helles Poet. ap. Senec.

Epist. 80, 7.¹⁾ "Ἑλλης πόρος Aesch. Pers. 818. "Ἑλλης πορθμός 870. sed assiduo usu ita concrevit ut pro duobus accentibus acciperet unum. Haec igitur non synthesis appellanda est sed parathesis. Verum hoc quoque nomine antiqui liberius quam par est uti solent; primum Apollonius Adv. 544, 15. ἀφίλως συνθεσις, οὐ φίλως παράθεσις, tum Herodianus in Schol. II. I. 271. ἔμ' αὐτόν ἀναγινώσκειται κατὰ παράθεσιν et XVI. 248. σύμπασι σύνθεσις, σὺν πᾶσι παράθεσις, quo modo idem etiam ἄμ βωμοῖς distinguit a syntheto ἀμβωμοῖς VIII. 441. et Epim. I. 423. ὑπὲρ μόρον ab ὑπέρμορον, Sch. Od. XI. 134. ἐξ ἄλος ab ἔξαλος²⁾). Hi igitur omnes vocabula, quae vinculo quodam syntactico inter se cohaerent, si forte in synthetorum speciem incidant, parthesi juncta dicunt, quam Schol. Dion. p. 703, 17. ita definit παράθεσις ἐστὶ λέξεων παρᾷλληλος σύνταξις, et Suidas s. Ἔγωγε quid a synthesis differat, explanare conatur: κατὰ πέντε τρόπους διαίρεται σύνθεσις ἀπὸ παραθέσεως, κατὰ τόνον πάροδος, κατὰ γραφήν τρισχίλιοι, κατὰ πνεῦμα ἔνεστι, κατὰ εἰςβολὴν μορίου ὡσεὶ³⁾ χροῦς, κατὰ διάλεκτον ἔγωγε, unde cognō-

1) Stephanus Δούλων πόλις — Κρατῖνος πόλιν δούλων φησὶν Ἀπολλωνίου γήσαντος μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης. Hac excusatur νήσος Πέλοπος Oed. Col. 702. Dionys. v. 403.

2) Sic etiam EM. 346, 45. ἐξ ἄλός τινες κατὰ συναλοιφήν ἔξω ἄλός· οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλός scrib. κατὰ συναλοιφήν ἔξαλος, οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν ἐξ ἄλός ἀντὶ τοῦ ἔξω ἄλ'ς. Hic synaloephae nomine (nisi συναφήν scripsit) synthesis significatur ut Sch. Nic. Th. 89. ἀγριᾶδος μαλάχης κατὰ συναλοιφήν ἀγριομαλάχης ut Schneiderus e Goett. scripsit pro κατὰ διαίρεσιν. Dicere voluit ἀγρία μαλάχη κατὰ διαίρεσιν εἴρηται ἢ συνήθως κατὰ σύνθεσιν λεγομένη ἀγριομαλάχη. Sic etiam ἄγριος χοῖρος, ἄγριον κάρδαμον parathesis appellatione distingui possunt a synthesis ἀγριοχοῖρος etc. ad Phr. 381.

3) Significat ὡς ἂν εἰ, quanquam id quoque conjuncte scribi solet si absolute ponitur; Moschop. Sched. 108. ὡσανεῖ, ὡσεῖ, ὡσπερεῖ, ὡονεῖ, καθάπερανεῖ λέγονται κατὰ σύνθεσιν τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου· ὅτι δὲ σύνθεσις εἰσι δῆλον ἀπὸ τῆς διαλύσεως ὡς εἰ ἔλεγε, καθάπερ εἰ τόδε ἐπολεῖ. Sic etiam ἐξ ἄπαντος τρόπου scribi volunt sed omisso nomine ἐξάπαντος γ. C. III. §. 5. — Ἔγωγε epectasi attica auctum Suidas discernit ab ἐγὼ γε.

scimus eum παρ' ὁδός. (πάρ τοι ὁδός Π. IX. 43.) et ἐν ἔστι adnumerasse appositiciis. Id vero nihil ad praesens negotium. Nos enim non quorumlibet vocabulorum juncturae hoc nomen tribuimus sed modo ei, qua duo vocabula rem unam significantia certo et immutabili ordine consociantur vel sub uno accentu Ἑλλήσποντος vel sub duobus Ἑλλης πόντος. Hanc parathesin impropriam dicemus; illam, quae accentu distinguitur, propriam. Hujus in declinatione prima exemplum unicum est Hellesponti nomen. Nam quod Schol. Pind. Nem. IX. 9. memoriae prodidit pro Πείας πόρος nonnullos Ἀρειάσπορος scripsisse ὕφ' ἐν, quum per se incredibile sit, tum etiam refellitur eo quod paullo ante dixi ea modo sic scribi vocabula quorum usus per frequens ordoque ita fixus est ut sine poetica licentia neque discindi neque inverti possint. Masculina hujus declinationis aut legitime componuntur: Πυθόπολις ἀπὸ Πυθοῦ περισπωμένον ὡς Ἑρμόπολις Steph. aut consociantur illo laxiore genere parathesis, quod improprium vocamus, Ἑρμοῦ πόλις. Intolerabilis vero est ista duorum codd. Pind. P. IV. 446. scriptura Μήδειαν τὰν Πελιαοφόνον, de qua Schol. ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν· ἐκ γὰρ δύο ἐστὶ τελείων. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνθεσις ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. Ἦτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προσενεκτέον (προεν.) Πελιαοφόνον ὀξύτόνως ἢ παροξύτόνως ⁴⁾ ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος. Quemadmodum Apollo Τιτυοκτόνος dicitur Orph. H. XXXIV. et Pollux Ἀμυνοκτόνος Oppian. Cyn. I. 362. sic Peliae interfectori vocari poterat Πελιοφόνος vel ὁ micro in alpha mutato Πελιαφόνος· sed genitivus aeolicus doricusque itidem ut ionicus compositionis impatiens habetur.

4) Haec stare non possunt; syntheton aut paroxytonon esse debet ut adjectiva ἀνδροφόνος, προφητοκτόνος, aut proparoxytonon tanquam ex duobus substantivis compositum ut ἐπιδρόμος id est hippodromus. Apud Hesychium Μύσφορον παγίς aut μυσφόνον scribendum est ut herbarum nomina θηλυφόνον, μυοφόνον et μυοκτόνον, quae naturae sunt neutra adjectivorum, aut μύσφορος id est μυδός φόνος ut αἰγώλεθος herba quae etiam αἰγώλεθρον dicitur adjective et Κανθαράλεθρον Thraciae locus.

§. 2. Genitivus secundae declinationis vel in synthesi est Ἀλεξανδρόπολις Isidor. Char. pag. 25. Λιονυσόπολις, Ἡφαιστόπολις etc. vel in parthesi eaque vel impropria Ἠλίον πόλις Strab. XVII. 805. Ἴππον πόλις Scylax Peripl. p. 117 Gail. vel propria Ἀλεξανδρούπολις Scymn. 924. Ἀξιούπολις Tzetz. Chil. XI. 927. Θεούπολις Phot. CCXXVIII. 402. Ἠλιούπολις Arrian. Anab. III. 1, 1. Diod. I. 57. paulo post vero c. 84. duobus sub accentibus Ἠλίον πόλις item Μιλητούπολις Strab. XIV. 735. sed codd. Μιλήτου πόλις, aliisque locis Πομπηιούπολις et Πομπηῖον πόλις v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 238. et 411. Utamque scripturam probat Stephanus Πομπηιούπολις — τινὲς δὲ δίχα τοῦ ὕ Πομπηιόπολις⁵⁾, Τιβερίου Τιβεριοπολίτης ὡς τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριοπολίτης, sed peritiores et hoc dissolute pronunciassent videntur et alia quae nunc apud eum hyphen scribuntur Ἐρμούπολις, Ἠλιούπολις, Θεούπολις, in codd. autem sic ut Ἐρμού πεδίων, Ἠλίον τράπεζα, Ἀβώνον τεῖχος, Κριοῦ μέτωπον etc. idemque suspicor de EM. 217, 29. Κωνσταντινούπολις τὸ ἐθνικὸν Κωνσταντινοπολίτης, nam ethnica pleraque nascuntur a duobus integris velut a Γυναικῶν λιμὴν, quod nemo compingere volet, Γυναικολιμενίτης, Πατρόκλου νῆσος Πατροκλωνησίτης etc. et Grammatici, qui synthesis genera per omnes casus minute scrupuloseque exsequuntur, Ἑλλήσποντος quidem et Διόσκορος cum genitivo integro composita esse non dubitant sed de genitivo declinationis secundae verbum nullum interponunt, quod non omisissent facere si tot illa oppidorum nomina hyphen scripta invenissent, sic ut hodie leguntur. Sed hanc scriptionem etiam discrepantia codicum suspectam facit et incuria scriptorum novitiorum qui ipsa primae declinationis nomina huc detorserunt. Sic enim urbs, quae a matre Constantini M. nomen accepit, Ἐλενούπολις vocatur et alia Μεγαλοπόλις, non illa Pontica quae a Pompejo M. cognominata

5) Quod duarum urbium altera sic, altera illo modo vocatur similiterque alia Ἰεράπολις alia Ἰερά πόλις etc. id fortuitum est nullaue grammatica ratione sancitum.

est et semigraece Magnopolis dicitur sed alia quaedam ob magnitudinem ita nuncupata, quod recte fieri negat Tzetzes in *Anecd. Oxon.* III. 361. *μηδέποτε Μεγαλούπολιν γράφει ἢ* (scr. ὡς) *Κωνσταντινούπολιν ἢ Φιλιππούπολιν· οὐ γὰρ ἦν ἡ γενικὴ τοῦ Μεγάλου ἢ* (ὡς) *Κωνσταντίνου καὶ Ἀδριανοῦ ὅθεν καὶ Ἀδριανούπολις γράφομεν*, sed hoc quoque scientius *Ἀδριανοῦ πόλις* scribitur v. Reitemeier. ad *Zosim.* I. 42, 2. et *Κωνσταντίνου πόλις* potius quam contracte ut in *Phot. Cod.* LII. 18. quod vetat *Stephanus Κωνσταντίνου πόλις δύο μέρη καὶ ἐξ αὐτῶν Κωνσταντινοπολίτης*. Hic duo prima verba Meinekius compegit in unum appposito alio exemplo *Ἀμφάξιον δύο μέρη· τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης*. Verum tamen praepositio facilius quam genitivus cum nomine sibi subjecto confluere potuit ac ne hoc quidem certum constat utrum urbs Axio circumdata vocata fuerit *πόλις Ἀμφάξις* sicut incolae *Ἀμφάξιοι* adjective ut *Circumpadani*, et in genere neutro *Ἀμφάξιον*, an illud nomen sic enunciatum fuerit ut *Ad aquas*, *Infra Thebas*. De vocabulis, quae aliud in exitu nomen habent, huc pertinet *Ἐλενούποντος* sive *Ἐλενόποντος* Helenopontus provincia, *Μοιψουστία* Suid s. *Ἀῦξέντιος*, quod alibi melius scribitur per diastasin quomodo Ciliciae oppidum *Μόψου κρήνη* *Phot. Cod.* CCLVIII. 788. et all. apud Latinos autem nunc per *synthesin* Mopsocrene, nunc minus commode Mopsucrene v. Interpr. ad *Ammian.* XXI. 15, 1. sicut *hermυροα*, *αδαδινεφρος*. In *Arat.* v. 216. pro *εὐαλδέος Ἴππου κρήνης* Vossius edidit *Ἴππουκρήνης* amphiboliae vitandae causa, ne quis *Ἴππον εὐαλδῆ* dici putet; sed ejusmodi ambiguitates praesci minus extimuerunt quam nostri aequales. In *Hesiodi Th.* v. 6. eadem verba olim juncta dispescuit Goettlingius addita ratione non enim ut *Ἡλιούπολις* ita dicitur *Ἴππουκρήνη*. Sed *Ἡλιούπολις* quoque minus probatur; fontem vero caballinum Graeci *Ἴππου κρήνην* dicunt *Strab.* VIII. 379. *τὴν τοῦ Ἴππου κρήνην* *Lucian.* adv. Ind. §. 3. Latini Hippocrenen, quam *synthesin* enixe impugnat *Salmasius* in *Exerc. Plin.* p. 834. „in hujusmodi locorum denominationibus, quae ex duobus substantivis componuntur, integra duo nomina Graeci semper retinent; nec enim Ἴπ-

ποκρήνη sed Ἴππου κρήνη dicunt ut *Hesiodus et Aratus*. In Latinis semper scribendum est *Hippu crene*, *Menandru Thais*, *Alexandru Stephanus*. Sic Μόψον ἐστία *Graeci dicunt*, non *Μοψοεστία*, *Κυνὸς σῆμα* non *Κυνόσημα*, *Κυνὸς κεφαλαί* non *Κυνοκεφαλαί* et apud *Solinum Helium trapeza*. Haec scribentem memoria destituit multifariam. In *Plin. L. XV. 39.* clare scriptum est *stephanus Alexandri*, in duobus *Nonii* locis s. *Dimissum* et *Tunica* p. 196. b. ed. *Gerlach*. *Thais Menandri*, non ut *Salmasius* narrat, cui fortasse *graeci* genitivi *Menandru* et *Apollodoru* ex *didascalii* *Terentii* obhaeserunt. *Synthesis*, quam ille ex rerum natura tollit, exempla sunt ἐλαιόκλαδος, κιστόφυλλον, σκυτόφυλλον, θηριόδηγμα atque alia ad *Phr. 304.* congesta. — Accentum compositorum habent duo *atticae* declinationi adscripta *Μινώταυρος* *Plut. V. Thes. XV. Gryll. c. IX. Philostr. Imagg. I. 16, 787.* ubi olim *Μινόταυρος* legebatur, et al. locc. v. *Fischer. Ind. Palaeph. et τὰς Λεωκόρας Demosth. Epit. 1398. Diod. XVII. 15.* Illud dissolvitur *parenthesi* ὁ Μίνω καλούμενος ταῦρος *Paus. III. 18, 7.* alterius *disjunctioni* velificatur accentus olim vulgatus *Λεώκορας* id est *Λεὼ κόρας*, quod *Wesselingius* praefert ad *Diod. l. c.* eamque scripturam fulcit *Epim. I. 59. οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις συνευγμένως μίαν παραγωγὴν ποιοῦσιν οἶον Νεάπολις (Νέα πόλις) Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης (scr. Ἀρειοπαγίτης), Λεωκόριον, Διοσπολίτης, Ἐπιτανάριος*, ubi inferenda sunt exempla δύο συνευγμένων *Λεὼ κόραι* ⁶⁾, *Διὸς πόλις*, ἐπὶ *Ταινάρῳ*. His rerum *proprium* nominibus accedunt duo, quae res communes significant, *λαγώπυρος* et *νεώσχοι*, illud ab *herbariis* sumtum, hoc a *naupegis* idemque *opportunitati* *νεὸς εἰσιν οἴκοι* *Paus. I. 1, 2. et 29, 16.* Adjectivum *λεωσφέτερος* nec saepius quam semel legitur nec habet cui comparari possit. Tantum de genitivis *macrocatalectis*.

6) Suspectus est *Leos heros* et illa de filiabus ejus fabula sicut omnia quae de *Graecorum sacrificiis humanis prodita* sunt. Nomen *Leocorion* vel *Leocori* cujusdam monimentum vel *πορὺν* *curiam* sive *λήμιον* indicat.

§. 3. Ab appositio⁷⁾ Ἑλλης πόντος Apollonius Synt. III. 1, 298. (303.) discernit compositi simile Διός-κορος his verbis: τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου διὰ τῆς ἐνώσεως τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει τουτέστι τὸ ἐν μέρος τοῦ λόγου εἶναι, ἢ διὰ τῆς μονῆς τοῦ τόνου καθ' ἕκαστον μέρος τὸ δισσὴν ἐμφαίνει τῶν λέξεων. Τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοσημένην ὅμοιον ὃν τῷ Διὸς υἱός, προπαροξυνόμενον δὲ ὁμοιὸν ἐστὶ τῷ Διόγεντος, Διόδοτος⁸⁾. Τὸ δὲ εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν παράθεσιν καὶ τὸ Ἑλλης πόντος. His adumbratur duplex conjunctionis genus, quod supra designavi; unum simplex et uniforme per synthesin Διόγεντος, alterum bipertitum. Nam si Apollo vel aliusvis Jovis filius Διὸς κόρος aut Διὸς παῖς vocatur, item si Dioscuri Διὸς υἱά Theocr. XXII. 137. aut inverso ordine κοῦροι Διὸς Eur. El. 985. ea parathesis est impropria ut Ἑλλης πόρος et πόντος Ἑλλης. Propria vero si Castores nominantur Διοσκόρω, quae duo nomina consuetudo pro uno usurpat amissa nativa significatione, id quod maxime apparet ex Eur. Hel. 292. τὸ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένῳ Διοσκόρω, cui similem speciem habent servorum nomina latina *Lucipor*, *Publipor* a puero composita ut Priscianus ait VI. 9, 251. (700.) Utramque rationem confundit Eustathius 1323, 57. Στησίχορος λέγει Διὸς κούροις βασιλεῦσι καθ' ὃ Διὸς κούρη Ἀφροδίτη ἐν παραθέσει ἐστίν, ὥστε κατ' ἐξοχὴν τινα Διόσκουροι συνθέτως οἱ τῆς Ἀήδας pro quo 1686, 58. rectius sic dicit οἱ Διόσκουροι κατ' ἐξαιρέτον ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι συγκειμένως· ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι. Minus distincte Apollonius Synt. IV. 6. 316. τὰ ἐκ δύο τελείων συντεθειμένα μετὰ τῆς συνούσης τάσεως πρόδηλον ἔχει τὴν σύνθεσιν κερσαφόρος, ἑωσφόρος, ἀστράναξ, τερατοσκόπος⁹⁾, Διόσκορος.

7) Finxi hoc nomen ad significandam parathesin; contrarium *compositum* dicitur Varr. L. L. VIII. 33. p. 119. (436. ed. Speng.) pro quo in paucis codd. *compostum* scriptum est.

8) Sic in cod. legitur pro Διόδοτος, quod non invenimus sed modo adjectivum διόδοτος.

9) Pro τερατοσκόπος scriptum est ut προσιάς pro προςιάς, δύστομος etc. v. Prolegg. 17.

Hoc sive hominis sive semidei nomen si ex *Διόσκορος* ortum esset sigma redundante ut *διόςδοτος* dicitur pro *διόδοτος*, tum vero in synthetorum numerum veniret; sed ambo sunt nomina τέλεια laxius connexa, quod recte monet Epim. I. 117, 30. ἡ *Διός γενική* κατ' ἀρχὴν συντιθεμένη ἀποβάλλει τὸ σ, *Διοπεΐθης*, *Διογένης*· διὸ τὸ *Διόσκορος* ἐν παραθέσει τὸ δὲ *διόςδοτον* ποιητικόν. Hac super re longa textitur disputatio in EM. 278, 24. quam per partes explicare conabor: τὸ *Διόσκορος* οἱ μὲν ἐν παραθέσει λέγουσιν ὅτι ἡ *Διός γενική* ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. Οἱ δ' ἐν συνθέσει λέγουσιν ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται παραγωγαί, *Ἱεράπολις Ἱεραπολίτης*, *Νεάπολις Νεαπολίτης*, *Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης*· ἀπὸ δὲ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν οὐδέποτε γίνεται παραγωγή, οὐδὲ τέμενικόν etc. Clarum verumque est quod in primo enuntiato dicitur *Διόσκορος* syntheton non esse, sed hinc occipiunt turbæ. Nam paragoga duntaxat a compositis proficisci contrarium est omnibus quæ hujus doctrinae conditores praeceperunt. Primum Apollonius Synt. III. 5, 200. ἐκ παραθέσεων δύο ἐν γίνεται παράγωγον, παρὰ ποταμόν παραποτάμιος et Adv. 587, 21. παρὰ δύο διεστῶτα ἐν ἀποτελεῖται *Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης* scrib. *Ἀρειοπαγίτης*¹⁰⁾ ut *Ἀχιλλεῖος δρόμος Ἀχιλλειοδρομίτης* Steph. tum Herodianus Sch. II. V. 19. ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν γίνεται ἐν τι παράγωγον ὡς τὸ παραποτάμιος καὶ *Νεαπολίτης*, tum etiam Stephanus *Διοσκώρων κόμη* ἐκ δύο ἐν παράγωγον *Διοσκωμήτης* etc. Quæ deinde in EM. subjiuntur exempla *Ἱεραπολίτης*, *Νεαπολίτης*, *Ἀρειοπαγίτης*, eorum ultimum si, ut hic scriptum est, ab *Ἄρειος πάγος* processit, synthesis non probat sed refellit. Quare aut *Ἀρειόπαγος* substituendum, quod aliquoties legitur in Inserr. v. Keil. Onomatol. 111. aut omnia tria ad alium auctorem transferenda sunt qui pro parathesi pugnaret huiusmodi exemplis *Νέα πόλις Νεαπολίτης*, *Ἱερά πόλις Ἱερα-*

10) Quod vulgatum est, ab *Ἀρειόπαγος* repeti oportet, cujus rarissima sunt exempla v. Parall. 373. *Ραβάθμωβα ἡ νῦν Ἀρεόπολις* Steph. quod eodem modo scripsit Eusebius.

πολίτης, Ἰσχυροπαγίτης¹¹⁾). Tum rursus ille infit synthesis propugnator ἀπὸ δύο λέξεων — οὐδέποτε γίνεται παραγωγή, sed hic excidit syllogismi conclusio: εἰ οὖν ἐστὶ Διοσκορίδης καὶ Διοσκορίας καὶ Διοσκόριος παράγωγον, ὅηλον ὅτι τὸ Διόσκορος οὐκ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἀλλ' ἐν συνθέσει. Verum hoc refutant exempla prius allata. Continuo subdit — οὐδὲ τεμενικόν· εἰ οὖν τὸ Διοσκορεῖον τεμενικόν, ὅηλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἰσχυρὰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστὶ. Sed hic quoque post τεμενικόν aliquid deest hujusmodi — ἀλλ' ἢ ἀπὸ ἀπλῶν ὡς Θετίδειον, Αἰαχεῖον, ἢ ἀπὸ συνθέτων οἷον Ἀμφιαράειον, Ἰππολύτειον, Κλεοπάτρειον, Ὀμωροεῖον, Θεσμοφορεῖον. Quibus si ille pro argumento usus est, parum attendit Ἀμφιάρους et cetera ita composita esse ut dissolvi nullo modo possint, Διόσκορος autem accentum solum syntheti habere ac ne de hoc quidem omnes consentire. Aliud hujus formae temenicum cognovimus nullum praeter Λεωκόριον sed id quoque a duobus integris Λεὼ κόραι derivatum dicitur. Apertissime vero Δισωτήριον et solemnia Διπόλεια pendent ex genitivis Διὸς σωτήρος, Διὸς πολιῶς, quae nunquam hyphen scripta sunt. Itaque Διόσκορος in parathesin transscribimus, Διόσκορος sicubi legeretur syntheton dici oporteret ut Διόπαις, Οὐρανόπαις, Ταρταρόπαις, ὀρνιθόπαις, θαλασσόπαις. Sed notum est Διόπολις, quod etiam Διόςπολις scribitur vel in diastasi Διὸς πόλις· id enim complurium urbium nomen fuit proprium. Si vero Pisa honoris causa appellatur ἢ Διὸς πόλις Himer. Or. V. 2, 474. ea neque synthesis est neque parathesis sed mera syntaxis¹²⁾ ut Διὸς ἀντή. Sunt vero etiam appellativa cum eodem genitivo consociata nunc conserte, nunc secus: Διὸς ἄνθος Nonn. XXV. 527. Theophr. H. Pl. VI. 1, 1. et compluribus locis, quibus

11) Sic etiam Stephanum scripssisse puto Κυκρεῖος πάγος Κυκρεοπαγίτης, non Κυκρεοπαγίτης.

12) Hoc nomine utitur Sch. Arist. Rann. 549. ἀπὸ συντάξεως (in Gud. 296, 22. male συνθέτου τάξεως) ὀνόματα γίνονται, Καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλοκαγαθία, θεοὺς ἐχθρὸς θεοεχθρία. Hic σύνταξις non parathesis significat, de qua hic loquimur, sed meram συνέπειαν.

Wimmerus *Διόσανθος* substituit, *Διοσβάλανος*, quod idem praetulit disjuncto. Et cum aliis genitivis ejusdem declinationis, primum duo poetica *άλοςύδνη* et *ύδατοςύδνη* v. Proll. 234 sq. pluraque vulgo recepta *άλος ἄνθος* Damocr. ap. Galen. Med. p. Gen. VIII. 16. p. 1051. T. XIII. Alex. Trall. I. 3, 8. *άλος ἄχνη* Aristot. H. An. IX. 4. pro quo codd. aliquot *άλοςάχνη* praebent ut Diosc. Mat. V. 127. *πυρός ἄχνη* chamelaeae synonymon IV. 172. *μυὸς ὦτα* Galen. l. c. I. 4, 387. et all.¹³⁾ *κυνὸς ὄρχις* Diosc. III. 141. sed *cynosorchis* Plin. et saepissime *κυνόςβατος*, *ύοσκάμος*. Hoc et *διοσβάλανος* Latini in syntheta mutant *jusquiamus* et *juglans*, cujus generis sunt graeca *άλοσκόροdon*, *κυνόρροdon*, *δροσβάλανος* et ex graeco translatum *hyoseris*. Grammaticos parathesin praetulisse apparet ex Apoll. Synt. III. 32, 288. (292.) *τὸ νέα πόλις καὶ τὰ ὁμοία δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίῳ τόνῳ δις κλίνονται, οὐ μὴν τὸ Κόρακος πέτρα ἢ ὕος κύαμος*. Sic etiam alia topica *Βοὸς πόρος* Callim. Dian. 254. Orph. Arg. 1069. Oppian. Hal. I. 671. et in Inscr. Cherson. N. 2123. Vol. II. Corp. Inscr. *Βοὸς ἀνλή* antrum Boeotiae Strab. X. 445. cui *Bauli* id est *βοαύλια* Campaniae comparatur; *Ἀρνὸς κεφαλαί*, quod Philostratus parenthesi diremit: *Ἀρνὸς, ὃ παῖ, κεφαλαί* Imagg. II. 19, 843. *Πέλοπος νήσος* Anth. VII. 275. ad ultimum *Μυὸς ὄρμος* et *Κυνὸς σήμα*, quod Meinekios sub uno accentu scripsit sic ut *Γυναικόςπολις*. Eodem genere parathesis continentur ordine inverso *Οὐρὰ βοός* Ptolem. V. 13. et *οὐρὰ μυός* Diosc. Mat. II. c. 144. illud loci nomen, hoc plantae, utrumque alpha longo; syntheta vero sunt quae in breve exeunt. Etenim sicut nominum *ἰχθύς*, *ὄφρυς* ὡς psilon per se longum est, corripitur vero compositione, ita etiam pronunciantur *Βοός-ουρα* et *Κυνόςουρα* sicut omnia quae in *ουρα* terminantur v. Parall. 378.¹⁴⁾ Quae vero hac necessitate adstricta

13) Quemadmodum ex *άλος ἄνθος* nonnulli fecerunt *άλοςανθον* v. ad Phr. 304. ita *μυὸς ὦτα* abiit in *μυοσῶτη* et *μυόςωτον*, quae natura sunt adjectiva ut *ἀνδρόσαιμον* *androsaemon* ex integro et corrupto compositum ut *μυοσωτῆς*, quod perperam divellit Galen. T. XII. 80.

14) Graecis illis simile est nomen montis Liguria *Sutsmontium*; nam id quoque ex integro et corrupto constat,

non sunt, variemus licet pro cuiusque intellectu ἀλὸς ἄχνη scribentes ubi spumam maris significat, hyphen vero ubi zophyton. Et sic alia.

§. 4. Dativos numeri pluralis nominibus praepositos integris breviter perstringit Apollonius Synt. I. 2, 14. ὑφ' ἐν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ κηρεσιφέρητος. Illud non solum a Theognosto Can. 96. refertur in numero synthetorum σαρκιφάγος, ἀρμασίδονπος etc. sed ab Herodiano ipso ad II. VIII. 527. et saepissime apud Nonnum ita scriptum est¹⁵), dissolutum vero praetulit Bekkerus; alia autem conjunctionis exempla non extant praeter πασιδῆλος et πασιγνώστος, quorum auctores ignobilissimi sunt. Alterum homericorum κηρεσιφέρητος Aristarchi commendatione sustentatum affligitur Herodiani exceptione I. c. ὅτι οὐδέποτε δοτική ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθεται ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ τέλος οἷον γυναικάνδρεςσι παρ' Ἐπιχάρμῳ, ac ne hoc quidem syntheton est sed a nominativo poetice ficto γυναικάνδρες declinatum et non epectasi, qua κηρεσιφέρητος, sed solo diplasiasmo auctum ut βελεσσιχαρής, ὀρεσσιβάτης, ὀρεσσίχνης, ποσσίχροτος, cuius generis nullum est apud Homerum vestigium. Si Pindarus Fr. LVIII. Delum, quam φορητὰν κυμάτεσσι vocat, κυματεσσιφορήταν dixisset, id utique illi simile foret. Idem Herodianus defendit scripturam bis repetitam II. XIII. 390. et XVI. 483. ἤριπεν ὡς πένες τὴν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον· de illo enim loco sic loquitur τὸ οὔρεσι τέκτονες Νικίας ὑφ' ἐν κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ οὔρεσι βουκόλοι (571.) συνάπτειν· ἄλλως τε ἔσονται οἱ τὰ ὄρη κατασκευάζοντες· δύο οὖν μέρη λόγου ἐστὶ καὶ λείπει τὸ οὔσαν ὡς εἰς τὸ ἦν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί XIV. 290.¹⁶) ubi Schol. λείπει τὸ διατρί-

15) Locis in Thes. citatis adde IV. 92. XXXI. 94. XL. 351.

16) Hoc imitatur Nicander Ther. 407. ὅσα τε φῦλ' ὀνομάζεται οὔρεσι θηρῶν et alii hunc dativum complementi loco interponentes ὡς ἄγριος οὔρεσι κίρκος Quint. VI. 396. μεσήμβρινος οὔρεσιν ᾤδ' Anth. IX. 581. unde non longe distat ποσὶ χίμεϊλα Nic. Al. 683. Praepositiones locales addunt Pind. Nem. VI. 109. ὁμοῖος δελφίνι δι' ἄλμης et Dionysius v. 1181. χαίρετε εἰν ἀλλ' νῆσοι id est ἐνάλιοι, Λιβυρινίδης εἰν ἀλλ' νῆσοι Apoll. IV. 564, Dativus temporalis est Nonn. III. 12. ubi

βουσαν. Non nesessariam esse conjunctionem convenit sed absurda, ut illi videtur, certe non est; nam compositorum pars prior non raro locum, in quo aliquid fit, significat ὑληκοίτης ὁ ἐν ταῖς ὕλαις κοιταζόμενος Procl. ad Hes. Opp. 527. ἀστυβοώτης ὁ ἐν τῷ ἄστει βοῶν Sch. II. XXIV. 701. aliaque minus antiqua δρυοκοίτης, ὀρεκίτης, ἀλινήκτειρα, quod Manetho dilatavit addita praepositione ἐν ὕδασι νήκτορες ἄνδρες IV. 397. eademque accessit synthetis εἰναλίδινος, ἐναυλακόφοιτις, ἐνωτοκοίτης (et οὐατοκοίτης), ἐνυγροθηρευτής qui τὴν ὑγροθηρικὴν exercet, ἐνμηνόσπερμος, ἐγκαλοσκελής, ἐμβρύοικος. Itaque etiam aliquis ἐν ὄρεσι τεκταινόμενός τι vocari poterit οὐρεσιτέκτων, quod Herodianus cavillatur. In Soph. Phil. 1135. (1148.) ὁ θῆρας οὗς ὃδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας non pascua montana, ut vulgo sumitur, sed ferae monticolae significari videntur. Si simplex πλήτης antiquis in usu fuit, quod Hesychius πελάτης interpretatur, τειχεσιπλητης in numero eorum referri debet, quae ex duobus integris composita sunt. Sed Herodianus ad II. VIII. 527. confert cum ἐγγεσίμωρος aliisque in corruptum exeuntibus¹⁷⁾. Pro νηυσὶ περητός in tribus Herodoti locis substitutum est νηυσιπέρητος simile Pindarico ναυσιφόρητος. Sic etiam ναυσίκλητος apud eos scriptores, qui dativo ναυσί utuntur, proparoxytonon esse debet ut scribitur in codd. Pind. ap. Boeckh. Nott. Crit. p. 577. sed idem in parathesi est ναυσὶ κλυτός Nem. V. 7. apud Homerum vero, qui dativum aliter format, diastasis excluditur; quare unum quidem accentum accepit quasi syntheton ut Ναυσίθοος, Θεόκλητος, sed in syllaba extrema ne accipiatur pro proprio. Cur ναυσιπέρητος dicatur sed ποσὶ περατός Poll. III. 103. ut πεζῇ περατός Strab. VIII. 349. γεφύραις περατός XI. 500. causa haec est quod dativos plurales nominum ποὺς et χεῖρ sermo communis ad componendum non adaptavit nisi in propriis Χερσιδάμας, Ποσειδάτης sed χερσιμαχία, quod Moeris ex Platone affert, nunc satis constat mendose scriptum

hirundo dicitur εἶραι κήρυξ, instrumenti χερσὶ μάχη ap. Platonem v. ad Phr. 688.

17) Pro Ἱμοροὶ πόλεμοι Hes. scribendum est ἰόμωροι πολέμοι,

esse pro χειρὶ μάχη. Frequens vero est et perfacilis dativi singularis cum adjectivis copulatio: ὥσπερ παρὰ τὴν Ἄρηι δοτικὴν γίνεται ἀρηίφιλος, οὕτω παρὰ τὸ Διὶ διήφιλος EM. 275, 6. ἀρηίφιλος ὡς χειρίσοφος, δουρίκτητος, δουρίκλειτος p. 139, 53. Horum primum si andronymicum est (quo Homerus non utitur) divelli nullo modo potest, sed adjectivum quoque non aliter scribitur quam ἀρηίθοος. Pro Διὶ φίλος Bekkerus διήφιλος posuit, quod jam olim suaserat Spitznerus de Vers. Her. 43. propter productionem antepenultimae sed postea deseruit retenta tamen codd. nonnullorum scriptura νέψ ἀρηικταμένψ, quod Wolfius l. c. necessarium esse ducit ne quis significari putet *Marti occiso*. Sed hoc nemini in mentem venire potest neque tam scrupulosos fuisse veteres apparet e Schol. II. XXI. 301. τεῦχεα δαῖ καμένων αἰζήων — ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηι καμένων· οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως. Id tamen ad illud minus convenit; synthesis enim hoc commodi affert ut epitheton distinguatur a genitivo absoluto quo Quintus utitur IV. 29. νῦν δ' οὔτω φεύξεσθαι Ἀχαιοὺς δαῖ καμένον Ἀχιλλῆος, ubi perperam scriptum est δαῖκαμένον quasi epitheton esset ut l. 630. et VII. 155. ὡς ἐρίδοντο δαῖκαμένην ἐνὶ χάρμῃ et Nonn. XXIII. 117. δαῖκαμένων φόνος Ἰνδῶν. Id autem disjungi nequit quia Nonnus simplici δαῖ non utitur. Ἀρηίφατος et quae post Homerum invaluerunt ἀρείφατος, κηρίφατος a disjunctione vindicat adjectivi φατός insolentia, quod fortasse ne Hesychius quidem invenit sed ex homerico ἀρηίφατος exsculpsit Φατοὶ τεθνεῶτες. Idem dicendum est de δαῖσφαλτος. Quod secundum in illa synthetorum enumeratione locum obtinet χειρίσοφος, Scholiasta Dion. p. 684. nota connexiva signari jubet ne audiat *χειρὶ σοφός*, sed auctorem non subdit neque nobis innotuit praeter proprium Χειρίσοφος· nam in Lucian. Rhet. Praec. §. 17. Jacobitzius e codd. edidit χειρόσοφος omninoque hic dativus non componitur cum integris sed apponitur ut in Plut. V. Galb. XXV. ὁ θεὸς αὐτὸν χειρὶ ληπτὸν παρέδωκε, quod Herodotus V. 106. expressit trisyntheto ἐγχειρίθετον παραδοῦναι. Praeponuntur vero alii monosyllaborum dativi tum substantivis

δοριμήστωρ, πυρκαϊῶρ, νυκτικλέπτης, tum adjectivis ἀλλπλαγκτος, νυκτίπλαγκτος et alia, quorum omnium accentus est in antepenultima praeter δορικτητή II. IX. 343. quod alibi gravatur v. Parall. 456. suffragantibus Grammaticis qui unum νανσικλυτός acuunt, δορικλυτός autem in duas voces dissolvi jubent suo utramque accentu distinctam. Unum horum substantivorum cum participiis conjungitur duplici modo; nam fluvii nomen Πυριφλεγέθων indissolubile est sed levius cohaerent epitheta πυριφλεγέθοντος ἐρόπτερον in Agesianactis versu ap. Plutarch. de Fac. Lun. c. III. λέων πυριφλέγων Eurip. πυριπνέοντες οἶστοι Mus. ἡλίῳ πυριπλήθοντι Maneth. quae a diastasi non abhorrent, sed incomparabile est verbum πυραΐθειν· συνθέτως ἀγνωστόειον Schol. Eur. Rhes. 41.

§. 5. Accusativi speciem praebet nomen urbis Ὑάμπολις, si primitivum fuit Hya, et fuisse qui ita statuerent colligitur e Schol. A. ad II. II. 521. Ὑάμπολιν οὕτως ἀνγνώσθῃ· ἔν γάρ ἐστιν. Alii igitur Ὑαν πόλιν scripserunt. Sed vulgo vocatur Ὑάμπολις per omnes casus, idque Pausanias IX. 35, 4. ex Ὑάντων πόλις contractum putat cf. ad Aj. p. 367. Vulgatius est νουνεχόντως, quod Apollonius de Adv. 587. e Menandro affert Isocratis, qui hoc septies usus est, oblitus, idque ἀσύστατον esse non negat sed defendit hoc modo: πολλάκις σχήματά τινα ἐκ δύο διεστώτων εἰς ἐνότητα παραλαμβάνεται Ἀρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης¹⁸), Νέα πόλις Νεαπολίτης, τὸ αὐτὸ ταυτότης· οὕτως οὖν συσταίῃ καὶ τὸ νουνεχόντως παρὰ τὸ νοῦν ἔχων, quod ratum habet Joannes de Ton. 39, 24. τὸ νουνεχόντως ἀπὸ δύο κατὰ διάστασιν λέξεων παρήχθη τῆς νοῦν καὶ τῆς ἐχόντων. Contra hanc scriptionem hyphen Schaeferus in Appar. Dem. 886. pugnat exemplo platonico ἐχόντως νοῦν, ex quo hoc modo efficitur non necesse esse ut νουνεχόντως scribatur. Bekkerus vero non hoc solum retinuit sed apud eundem Isocratem etiam λογονεχόντως ex

18) Sic supra scripsi ex EM. 606, 39. qui Apollonii verba excerptis; vulgatum est Ἀρειοπαγίτης. Ταυτότης hic Bekkerus edidit sed cum signo coronidis in Arist. Nicom. VIII. 14. p. 1161. b. 31. ἡ ταυτότης ταυτοποιεῖ.

Urb. ascivit. Grammatici ut hyphen praeferrent fortasse etiam hac ratione ducti sunt quod adverbium medietatis *ἐχόντως* nusquam invenitur nisi alterutro horum nominum vel anteposito vel postposito et quia praeter *νοῦς* nullum extat substantivum cuius accusativus synthesisin recipiat, quod fit in adjectivo *νονεχής* ab eodem Menandro contra analogiam composito cf. Hagen. Diss. de Adverb. graec. I. 11. Quae vero Apollonius cum *νονεχόντως* comparat, *Ἀρειοπαγίτης*, *Νεαπολίτης*, *ταυτότης* parum similia sunt; nam illud certe dirimi potest, haec nullo modo. Pro *καρηξανθός* Tatiano c. 10. p. 48. ed. Ott. reddendum est homericum *κάρη ξανθός* Od. XV. 133. sed participium verbi cum *κάρη* compositi nihil interest utrum *καρηκομῶντες* scribatur. an *ἐν δυσὶ μέρεσι λόγῳ* Eust. 165, 15. *Ποδάνιπτρον*, cui Grammatici accusativum *πόδα* intexunt, alpha non proprium habet sed substitutum vocali connexivae quae in *ποδόψηστρα* et *χειρόνιπτρον* statum suum obtinuit v. ad Phr. 689. Adjectivum *ὀνομάκλυτος* Scholiasta II. XXII. 51. syntheton esse asseverat et refragantibus *ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετόν τι*, paene triumphans ob oculos ponit *Ἀστιάναξ* et *ποιηματογράφος*. Hoc alienissimum est; sed nomina generis neutrius cum masculinis componi posse satis probant *ἀστυάναξ* appellativum, *ὀνομακλήτωρ*, *δορύξενος*, *μεθυδώτης*.

Hactenus elaboratum est in nominibus quorum pars prior casus obliqui vim obtinet, posterior recti. Ex duobus rectis *Δημήτηρ* compositum est instar latinorum Marspiter, Diespiter, hoc est sic ut dissolvi nullo modo possit; parthesi vero juncta sunt Liber pater, Janus pater. Illud perfectae synthesis exemplum habetur unicum. Sed Grammatici etiam orthoptota nonnunquam ita conjungi docent ut unum alteri epitheti vice subserviat. Hac ratione Schol. A. ad II. XIV. 216. homericum *δαριστὸς πάρφασις* a schemate asyndeti defendit: *συναπτέον ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα· τὴν γὰρ παραλογιστικὴν ὁμιλίαν σημαίνει*¹⁹). Et,

19) Eustathius 979, 36. οἱ μὲν ἐν ἄσυνδέτῳ σχήματι νοοῦσι δύο πράγματα, ἰδίᾳ μὲν τὴν δαρισίῳ, ἰδίᾳ δὲ τὴν πάρφασιν, ἔτεροι δὲ τὸ μὲν ἐν

si ἀσφοδελός, ut quidam auctores sunt, nomen periectionis est pro ἀσφοδελών ut ἀχνρός, κοπρός, sequitur Homerum, quum ἀσφοδελός λειμών diceret, duo substantiva in casu recto sic junxisse ut alterum genitivi partes sustineat λειμών ἀσφοδελών, quomodo saepe dicitur ῥόδων λειμών, vel etiam attributivi ἀσφοδελίτης, prae quibus nos compositum utimur *Asphodeloswiese*. Ad Soph. Aj. 297. ubi Ajax ab hostibus redit τάρους κύνας βοτῆρας εὐκερών τ' ἄγραν ἄγων, ne quis *canes et pastores* adductos esse putet, cavet interpres: ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ ἀνθρώπους· quod monere necessarium erat quia κύων βοτῆρ longe insolentius dictum est quam κύων ἀγρευτής Poll. IX. 12. et κύων θηρευτής Il. XI. 325. Neque hoc solum animadverterunt sed etiam epitheta nonnunquam substantivis solito propius adhaerere docent. Apollon. Lex. τοξότα λωβητήρ ἐν διὰ δύο. Schol. Dion. p. 702. ὑπότακτέον τῇ ὕφεν καὶ τὰ ἐν δυοὶ λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα οἷον τοξότα λωβητήρ· ἐν γὰρ νοεῖται διὰ τῶν δύο ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων λωβώμενε· καὶ πύκα ποιητοῖο καὶ πυλάρταο κρατεροῖο καὶ ἄγριον αἰχμητήν· μίαν γὰρ διάνοιαν ληπτέον ἐπὶ τῶν ἀμφοτέρων, quibus similia leguntur in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 309, 30. Haec autem omnia fluxerunt e commentariis homericiis, quorum rivulos videmus in scholiis. Primum ex schol. Il. XI. 385. ubi lectores docentur sagittarios Homeri temporibus non eodem quo postea contemtu laborasse v. ad Aj. p. 444. et hoc loco Paridi non artem exprobrari sed pravam artis usum, id quod illi non solum sublatione diastolae sed etiam verbis conceptis indicandum putarunt. In Il. VI. 97. Τυδέος υἱὸν ἄγριον αἰχμητήν κρατερόν μῆστωρα φόβοιο, nonnulli verba ἄγριον

ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. Ad illam rationem Schol. Pind. III. 38. ἦρως θεός (Hercules) interpretatur ἦρως καὶ θεός, quod Euripides syntheto expressit semideum ἀνθρωποδαίμονα appellans. Eodemque vergunt vocabula scholae ἐκθλιψις κραῖσις, κραῖσις συναίρεσις et latina *emitto venditio, locatio conductio, usus fructus, promus condus*, quibus nonnunquam copula interponitur v. ad Aj. p. 138.

αἰχμητὴν interductu separarunt, Scholiastes vero Dionysii utroque unum significari putat τὸν ἐν τῷ αἰχμάζειν ἀγριαίνοντα uno verbo ἐγχείμαργον vel δοριμανῇ ense furentem ut poetae latini dicunt v. Heins. ad Valer. Fl. I. 144. Sic etiam πνύλῳρης κρατερός II. XIII. 415. explicatur ὁ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἀρμόζων· ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἐν ληπτέον· et argutius etiam Sch. XX. 396. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχη²⁰) ἐκ τῶν τριῶν ἐν σημαίνει, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν. Θετέον οὖν ἐπ' αὐτὸν (αὐτῶν) τὴν συναφὴν σύνδυο τῆς τε πρώτης καὶ τρίτης λέξεως, hoc est ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχη. Et Eustathius 851, 44. ὥσπερ τὸ τοξότα λωβητῆρ οὕτω καὶ τὸ κέρρ ἄγλαε παρθενοπίπα ὅφ' ἐν ἀναγνωστέον ἦγουν κομῶν ἐπὶ τῷ τὰς παρθένοους ὑπάγεσθαι. Haec fortasse curiosius disputata sunt quam necesse erat sed inveniuntur alia hujus implicationis exempla quae non solum veterum lectorum subtilitatem declarent sed etiam perspicuam omnibus veritatem contineant. Haec subjiciam alteri hujus disputationis parti.

CAP. II.

De adjectivorum cum substantivis et adjectivis conjunctione.

§. 1. Triplex illa colligationis ratio qua Διὸς πόλις, Διόσπολις et Διόπολις distinguuntur, cernitur etiam in nominibus urbium propriis quae cum adjectivis conjuncta sunt Μεγάλη πόλις, Μεγαλήπολις et Μεγαλόπολις. Prima est parathesis impropria qua commune μεγάλη πόλις mutatur in proprium specie non mutata. Alteram vocamus parathesin propriam, cujus unicum indicium est accentus duarum vocum communis. Utrunque distat synthesis quae trope vocalis notatur, ut in appellativo ἀκρόπολις et in urbium illustrium epithetis ἱερόπολις, μεγαλόπολις, οὐρανόπολις, καλλίπολις, sic in propriis Ἱεράπολις καὶ Ἱερόπολις διὰ

20) Sic pro μάχης scriptum est in V. Ex interpretatione Sch. br. κατὰ μάχην colligas aliquos μάχην scripsisse.

Lobeck, Pathol.

τοῦ ὁ Steph. *Ῥοδιόπολις* quod a *Ῥοδία πόλις* tantum distat quantum *Παλαιόπολις*, ut nunc scriptum est Diosc. Mat. V. 145. a *Παλαιὰ πόλις*, quibus accedit tertium *Παλαιόπολις ὄνομα τόπου* Suid. Hoc genus nihil dubitationis habet sed controversia consistit inter parathesin propriam et impropriam, quae solo accentu dignoscuntur. Ad hanc pertinent *Καινὴ πόλις* Paus. III. 21, 7. sine ulla dissensione scriptum, *Ἰεράπολις* Philostr. V. Soph. II. 24, 606. *Ῥοδιάπολις* in Inscriptt. Lyciis, *Νεάπολις* Scymn. Perieg. 253. et 659. Plutarch. V. Dion. c. 49. Id vero Schaeferus in Adnot. ad h. l. T. IV. 451. in duas dictiones diducendum putat, quod pluribus aliis fecit Sintenis non sine codd. assensu. Eodemque nos ducunt numerosa nominum ex utraque parte declinatorum exempla τὸ *Νέα πόλις καὶ Ἀρειὸς πάγος δύο μέρη λόγον εἰσὶν ἐπειδὴ καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἢ κίνησις* Epim. I. 299. τὰ *Νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα ἐν ἰδίῳ τόπῳ δις κλίνεται* Apollon. Synt. II. 23, 171. III. 32, 289. (292.) qualia non pauca in nostris quoque libris inveniuntur: *Μεγάλῃς πόλει* v. ad Phr. 604. *Νέῃς πόλει* Herod. II. 91. VII. 123. *Ἰερὰς πόλει* P. Silent Amb. v. 52. *Νέαν πόλιν* Thuc. VII. 50. Athen. VI. 250. D. Ut tamen haec scriptura omnibus locis inducatur non facile permittunt casus obliqui τῆς *Νεαπόλει* v. ad Phr. 605. ἐν *Ἰεραπόλει* Diosc. Mat. III. 26. (29.) V. 122. τὴν *Ἰεράπολιν* III. 90. (100.) Strab. XIII. 630. unde colligimus casus rectos *Νεάπολις, Μεγαλήπολις*, non parathesi connexa sed vere solideque composita esse vocali conjunctiva in eta vel alpha longum corrupta ut fit in rerum communium vocabulis *ἱεραπόλος, ἱεραφόρος, νεαγενὴς* sive *νεηγενὴς, προτερηγενὴς* etc. Idque confirmatur etiam hoc argumento quod nunquam *Νεασιπόλει*, *Νεάνπολιν* sub uno accentu scripta reperimus; nam pro accusativo *Megalenpolin* sive *Megalempolin* Liv. XXXII. 5, 5. merito corrigitur *Megalopolin*, totumque hoc genus parathesis Graecis abjudicat Priscianus V. 12, 206. (666.) ex utraque parte declinatur compositum ut *respublica reipublicae* — quod Graeci nunquam faciunt; quanquam *respublica* non compositum est. ut ille dicit, sed δύο συνῆνευμένα, neque hodie sic scri-

bitur sed soluta compage ut *Νέα πόλις*, *Μεγάλη πόλις*, quae si uno signamus accentu, syntheta fiunt ut *Θεαγένης*, *νεήφατος*, *μεγαλήφατος* atque hinc proficiscuntur casus obliqui, quos antea notavi, *τῆς Νεαπόλεως*. Disjunctis autem nisi succurreret litera majuscula, lineola ista subscribenda esset qua duarum notionum declaratur cohaerentia vocabulaque mutantur in nomina. Utramque speciem leviter tangit Galenus de Sophism. III. 591. T. XIV. *σύνθεσις καὶ διαίρεσις διττὸν ποιεῖ — καθάπερ ἐν τῇ Νεάπολις καὶ καλὸς ἀγαθός*, quae synaloephe haud raro dirimitur *καλὸς καὶ ἀγαθός*¹⁾ nec minus saepe parathesis *Νέα πόλις*, eademque diastasis obtinet in aliis locorum nominibus *Νέα κώμη* Strab. XIII. 603. *Μεγάλη κώμη*, *Λευκὴ ἀκτὴ*, *Κοίλη Συρία* *Coele Syria*, non *Coelesyria* nedum in obliquis *Coelensyriam* v. Intt. ad Liv. XLII. 19, 7. Nec minus probatur synthesis, *Κοιλοσυρία*, *Λευκοπέτρα*, *Ἱεροκαισάρεια*, *Νεοκαισάρεια*, quibus adnumerandum est *Ἱεράπυττα* quod ex *Ἱερόπυττα* conversum esse apparet e genitivo *τῆς Ἱεραπύττης* in Inscr. Cret. apud Le Bgs in *Revue Philol.* T. I. 267. v. Tzschuck. ad Strab. X. 204. et 206. Quemadmodum autem idem nomen in codd. Stephani *Ἱερὰ Πύττα* scribitur, ita libere et impune commutantur *Ἀρειὸς πάγος* et *Ἀρειόπαγος* atque alia quaedam a significatione loci sejuncta, primum violae species *τὸ μέλαν Ἴον* Theophr. H. Pl. VI. 8, 1. *τὸ Ἴον τὸ μέλαν* I. 13. *τὸ λευκὸν Ἴον* VI. 8, 2. et composita *λευκοῖον*, *μελάνιον* Athen. XV. 680. F.²⁾ ut *λευκὸκλινον*, *λευκερωδιός*, *μελαναίετος*, *μελάμπυρος*, tum femininum *ὠμήλνσις* Diosc. Mat. II. 108. *σὺν ὠμηλύνει* II. 98. *τὴν ὠμήλνσιν* Galen. Gloss. et apud eosdem *ὠμήλνσις* per omnes cāsus; *ὠμόλνσις* non reperi sed similia *ὠμογέρων*, *ὠμοχάραξ*. Ex Servii verbis ad Ecl. V. 86.

1) *Καλὸς ἀγαθός* λέγεται κατὰ συναλιγὴν οὐχὶ *καλὸς καὶ ἀγαθός* Phot. Hoc legitur in Jambl. Protr. V. 78. Epict. Dissert. I. 72. Corp. Inscr. n. 2693. c. et all. *καλοκάγαθος* Ptolem. Tetrab. L. III. p. 42. a. sed ex Apollonii loco, quo ad Phr. 603. usus sum, removit Bekkerus.

2) Cum *μαλός* id est *λευκός*, unde *Μάλουρος* *λεύκωρος* Hes. compositum videtur *lychnidis coronariae* synonymon *μαλόιον* — *ἄνθος ὅμοιον λευκῷ* Diosc. Mat. III. 104. (114.)

pingue olivum quod Graeci λιπέλαιον vocant, colligi licet eum homericum λίπ' ἐλαίῳ sub uno legisse accentu idque cum adjectivo indeclinabili λίπα copulatum putasse. Substantivum ἀγαθοδαίμων ad Phr. 603. Parall. 371. Graecis aequè ignotum esse dixi atque contrarium κακοδαίμων nec dubium habeo quin Apollonius Pron. 76. B. πολλάκις ἐπ' ὀνομάτων καθ' ἐνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται νέα πόλις νέας πόλεως, ἀγαθοδαίμων ἀγαθοῦ δαίμονος, scripserit ἀγαθὸς δαίμων convenienter urbis nomini Νέα πόλις, nam de hoc eum loqui sat manifestum est; idemque Synt. II. 23, 171. a disparatis ἀγαθὸς δαίμων unum fieri dicit ἀγαθοδαιμονιστής, quibus conveniunt verba jam supra allata C. I. §. 3. παρὰ τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης³⁾, παρὰ τὸ νέα πόλις νεαπολίτης Adv. 587. Horum alterum in ambiguo est utrum civem novellum an, quod praetuli, Neapolitanum significet; appellativum affert Pollux IX. 26. ὁ μὲν μεγάλης πόλεως μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης, ὁ δὲ νέας νεαπολίτης, sed pro hoc νεοπολίτης ut legitur III. 56. substitui debet; nam neque νεάπολις dicitur pro νέα πόλις vel ἱεράπολις pro ἱερὰ πόλις, neque ex νέα πόλις componi potest νεαπολίτης apud Platonem autem, quem Pollux utroque loco testem adhibet, neutrum extat sed νέσι πολῖται idque alio intellectu de servis recens in civitatem receptis. Cum Apollonio et Herodiano consentit Stephanus Καλὴ ἀκτὴ ὡς Μεγάλῃ κώμῃ· ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγὴ Καλακτίτης ὡς Μεγαλοκωμῆτης, quibus convenit Novum Comum Novocomensis, Νέον τείχος Νεοτειχίτης. Neque solum quae adjectivum in principio habent sed etiam quae genitivum sive secundae declinationis Ἀδαροπολίτης, Ἠλιοπολίτης, Ἀβωνοτειχίτης, Γορδιοτειχίτης, sive tertiae Διοσπολίτης, Διοσιερίτης, Δι-

3) Ad alteram scripturam Ἀρειόπαγος spectat Suidae glossa Ἀρεοπαγίτης διφορεῖται, non ad Ἀρεοπαγίτης, quod et hic et in Demosth. c. Neaer. 1373, 12. in codd. scriptum idemque editum est in Diog. VII. 169. et Suid. s. Διονύσιος (ut Κυχρεοπαγίτης in cod. Rhed. Stephani) sed ex Luciani loco, quem ad Phr. 698. indicavi, recte remotum. Ab Ἀρεοπαγίτης est Ἀρεοπαγματικός apud Phot. Cod. CXV. 103. et alios v. Benseler. ad Isocr. p. 4.

γοσποταμίτης, eodemque modo Grammatici adjectiva ἄλος-
άνθινος, ὀσκνάμινος a duobus separatim scriptis repeti-
visse videntur. His omnibus sigma genitivi relictum est
eoque differunt ab iis quae a synthetis propagata sunt
Διόπολις, Διοπολίτης, Πανόπολις Πανοπολίτης, Ἡρακλεό-
πολις quod plerique codd. Strabonis praebent VI. 264. Ἡρα-
κλεοπολίτης Phot. Cod. CCL. 276. perperam vero apud Ste-
phanum scriptum est Ἡρακλεούπολις—Ἡρακλεωπολίτης pro
Ἡρακλεόπολις sive Ἡρακλέους πόλις et Ἡρακλεοπολίτης⁴⁾,
quod aliter dici potest Ἡρακλέους πολίτης ut Ἀλεξάνδρειο
πολίτης Anth. App. CCXLIV. id est Alexandrinus. Sic
etiam pro Πομπηϊονπολίτης Lucian. de hist. conscr. §. 15.
codd. haud pauci offerunt Πομπηϊον πολίτης, pariterque
Herodotus II. 3. scripsisse videtur Ἡλίον πολίτης, quod codd.
Diod. I. 96. tuentur, non Ἡλιονπολίτης, eodemque reforman-
dum puto Ἐρμουπολίτης et si quid simile apud veteres in-
venitur. Sed revertendum est unde defleximus, ad adjectiva.

§. 2. Peculiari quodam modo relativi ὅσος nominativus
pluralis numeri ὅσαι et ὅσα cum nominibus quibusdam
tempus significantibus consociatur eodem intellectu adver-
biali quo non sociatus. Priscianus XVIII. 25, 229. T. II.
Αἰτίαι, inquit, ὀσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. Ὑπερίδης „Ἐν-
τανθὶ τῷ Ἀπόλλωνι θύεται ὀσημέραι“⁵⁾. Et contrarium
ὅσαι νύκτες Lucian. Philops. §. 18. Heliod. IX. 11, 364.
ut ὅσοι μῆνες quot mensibus sive quotquoι mensibus De-
mosth. c. Timocr. 744, 25. ὅσα ἔτη quotannis Arrian. Ind.
XXXVI. 190. et cum signo elisionis ὅσ' ἔτη Arist. Thesm.
624. quod nunc Schaeferi suasu ὀσέτη scribitur, ὀπόσα ἔτη
Themist. Or. IV. 52. C. ὅσαι ὥραι Alex. Aphrod. de Febr.

4) Sic censui in proecdosi; idem iudicat Meinekius. Nonnun-
quam recurritur ad simplicia: Ἀρεος νῆσος τὸ ἐθνικὸν Ἀρεος ἐξ ἐνὸς
τοῖν δυοῖν παρηγμένον, Μόβου ἐστὶ ὁ πολίτης Μοβραΐτης κατὰ παρα-
γωγὴν μιᾶς τῶν δυοῖν λέξεων, Παρθένου ἱερὸν—ὁ οἰκίτωρ Παρθενίως,
ὁ παρήχθη ἀπὸ τοῦ Παρθένου μόνου ὀνόματος Steph.

5) Hoc et ὅσαι ἡμέραι in codd. permutantur non raro v. Interpp.
ad Thucyd. VIII. 64, 3. et ad Lucian. Nigr. §. 20. T. I. p. 26. ed. Jacob.
ὀσημέραι proparoxytonon est in Photii apographo Porsoniani, sed
cetera exempla ostendunt hac synaloephe accentum non retrahi.

XXVII. 383. ὅσαι τοῦ ἔτους ὄραι Plut. de Aer. alien. c. VII. 216. T. XII Hutt. sed ὁσῶραι Thomas reprehendit et consulto Themistius conjuncto apposuisse videtur se-junctum ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὄραι χρυσὸν ἐπανιόντα ὁρῶσι v. Dindorf. ad Or. XVIII. 214. non ὁσῶραι, quo inferiores utuntur v. Boisson. ad Herodian. p. 103. Nusquam vero reperitur ποσημέραι et τωσημέραι, sed prisca consuetudo tulit adverbium quod cum similibus tractat Schol. II. XXIV. 657. πόσα μέρη ἐστὶ τὸ ποσῆμαρ; ἔν γὰρ οὐ δύναται εἶναι διότι οὐδέποτε πνευματικὸν μέρος λόγον προ-τάσσεται ἐξηρημένον τοῦ ποδαπός· (v. ad Aj. p. 402.) δύο δὲ πάλιν οὐ δύναται εἶναι· εἰρήκει γὰρ ἂν πόσα ἤματα. Ἰσορρομμένον τοίνυν αὐτοῦ κάλλιον ἐστι λέγειν ἔν εἶναι μέρος ὁμοιον τῷ ἐννῆμαρ, ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ. Nobis haec paene putida videtur consultatio sed Herodianus non in-tempestivum judicavit occurrere errantibus: παραιτητέον τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας. Cum αὐτῆμαρ, quod vulgo dicitur αὐθημερόν ut αὐθωρόν et αὐτότετες, ceteris-que inseparabilibus in EM. 343, 50. confertur πανῆμαρ, cujus scriptura controversa est in Od. XIII. 31. ἀνῆρ ᾧ τι πανῆμαρ βόε ἐλκητον ἄροτρον· nam Aristophanes οὐκ ἐν συνθέσει ἀλλὰ πᾶν εἶτα κατ' ἰδίαν τὸ ἤμαρ, sive is πᾶν corripi posse putavit ut ἅπαν, πρόπαν, sive ᾧ 3' ἅπαν scripsit⁶). In Quint. L. III. 713. ἄνεμοι — πανῆμαρ καὶ νύκτια νέκυν περιποιπνύοντες reponendum est πᾶν ἡμαρ, quod Schneiderus Oppiano reddidit Hal. IV. 178. ἀεὶ παν-ῆμαρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι κίχλαι ναιετάουσι, ubi non per totum diem significat sed πάσας ἡμέρας ut Apollon. II. 530. Cum adjectivis compositum semper corripitur: τὸ πᾶν συντιθέμενον ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως συστέλλει τὸ ἀπανάθλιος, πανίερος, παμπόνηρος⁷), πλὴν τοῦ πανάπαλος

6) Ωὖ πᾶν ἡμαρ proposuit Nauckius in Fragm. Arist. p. 53. qui πανῆμαρ jure damnari censet quippe ab analogia destitutum; sed hoc idem dici potest de προῆμαρ, πρόνυξ, εἰνάνυχες multisque aliis homeri-corum vocabulorum. [In Quinti loco nunc repositum est, quod olim suaseram.]

7) Mirum cur hoc elegerit prae multis quorum mensura ex versu cognoscitur.

Epim. I. 338, 17. sed hoc arsi productum est. Et cum substantivis, cujusmodi sunt *πανήγυρις*, *πανηγυμένων* et propriis *Παναχαιοί*, *Πανέλληνες*. Sed haec cum casu recto conjuncta sunt πάντες *Ἀχαιοί* etc.⁸⁾ prioribus vero subest notio adverbii πάντως vel casus obliqui κατὰ πάντα ἄθλιος, πάντων ἡγεμών, omnium autem nullum est quod syntheton esse non conveniat. Nam cum adjectivis quidem accusativus πᾶν et πάντα nunc synthesisi connectitur πανάγαθος, πανεἰκελος, παντάγαθος, πανάριστος, nunc parathesi πάντα ἀγαθός, πάντ' εἰκελος ut πάντ' εἰκνῖα Quint. XII. 107. v. ad Aj. v. 1415. Sed cum substantivis una ratione παντ-ἀναξ, παντεργάτης et alia scriptoribus probis aequaliter ignota. Appositionis exemplum nullum inveni nisi quod Hermannus in Soph. Ant. 717. ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων duobus vocabulis πάντ' ἐπιστήμη unum significari arbitratur *perfecta consummataque scientia*, quo modo etiam Trach. 338. τοῦτων πάντ' ἐπιστήμην ἔχω accepisse videtur. Sed et hoc aliter interpretatur Schaeferus κατὰ πάντα, idemque quadrat ad illum locum ἀνὴρ κατὰ πάντα ἐπιστήμης πλέως uno verbo πανεπιστήμων sive πάνσοφος, neque non licet πάντα pro masculino numeri singularis accipere πᾶς πλέως ἐπιστήμης *totus refertus scientia* sicut idem poeta dixit πᾶς ἀναγνος *totus sceleratus*. Adeo cerea est poetarum interpretatio et flexibilis in quamcunque partem ducatur. — Cum πᾶν conveniunt μέγα et πολύ. Illud poetae frequenter praemittunt adjectivis sic ut particulae epitaticae vim obtineat μέγα κυθήεις Oppian. Cyn. I. 158. μέγα νήπιος⁹⁾, μέγ' ἄριστος et interdum scriptores poeticae

8) Appellativorum unicum est illud in Oppian. Cyn. I. 453. κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο, quod pro πάντα ἰχνια accipitur sed dubito an corrigendum sit παρ' ἰχνια σημήναντο id est παρεσημήναντο. Pro πανδεύμασι Pind. Fr. CXCVI. scribendum est πανδείματοι vel, ut Bergkiius, πανδείμαντοι. In Soph. Phil. 915. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δέμμα nemo tentavit πάνδειμα proponere.

9) Pro μεγαλονηπίους Tzetz. ad Hes. Opp. 129. quod in Thes. omissum, Edd. vett. μεγάλους νηπίους praebent, quo modo Grammaticus quidam adulterinam scriptionem Odys. XXIV. 229. μέγας δ' ἔτι νήπιος ἦα accipi posse credidit: δύναται καὶ ἐπιτάσσεως εἶναι ἀντὶ

dictioni propiores μέγα πλούσιος et μέγα ὄλβιος Herod. μέγα εὐδαίμων Xenoph. v. Jacobs. ad Aelian. p. 62. nec solum adjectivis sed etiam substantivis quae vocantur attributivis μέγ' ἀναξ Hes. Theog. 486. μέγ' ἑὺμελής Quint. IV. 127. et interdum cum adverbio ut ἀνευθε μέγα pro πάνυ πόρρωθεν Il. XXII. 88. Illam vero interiorem societatem, quae synthesis efficitur, cum neutro horum generum coire solet; nam pro Μεγάφρονες μεγαλόφρονες ἢ μεγάλως ἄφρονες Hesych. Stephanus vere corrigit μέγ' ἄφρονες deleto proximo, quod Lexicographus ipse damnavit adscripto ἢ μεγάλως ἄφρονες. Μεγατίμιος ter legitur in Theophyl. Sim. Hist. I. 10, 21. A. III. 12, 78. D. IV. 7, 100. B. ut in cod. Aeliani H. An. I. 59. sed disparatis vocibus χεῖρ μέγα τιμία IV. 3, 93. eodemque modo apud Aelian. V. H. VII. 8. Suid. s. Μίλητος p. 765. ed. Bernh. et alios. Μεγακήρυξ condonandum est Theodoro Prodromo, qui si μεγαλοκήρυξ scripsisset, insolentiae haberet minus; hoc enim complures hujus inscitae aetatis scriptores utuntur ut Nicetas Ann. XX. 6, 373. et alii v. ad Phryn. 600. sed neutrum eo valet ut Schneidero ad Plat. Civ. T. III. p. 40. concedam Platonem μεγαβασιλεύς dixisse quod in uno cod. scriptum est. Ab his separari oportet μεγαβρεμέτης, μεγασθενέτης· nam simplicia βρεμέτης, σθενέτης non magis in usu sunt quam δερκέτης, μενέτης, ἐργέτης et his similia.—Adjectivum πολύ poetae adhibent amplificandae adjectivorum significationi πολύκοινος, πολυδαίδαλος, cetera; quo de genere multa scriptores posterioris aetatis in solum transtulere sermonem: πολυάγαθος, πολύσοφος, πολυμάταιος, πολύφανλος, πολύξηρος, πολυποίκιλος, quod etiam nunc in usu est, et trisyntheta πολυάγρουπνος, πολυνέσπλαγχνος, πολυνεύπορος, quod hoc modo ap. Cedrenum legitur, sub duobus vero accentibus ap. Malelam improbante quidem Schaefero ad Dion. p. 200. b. sed difficili et ad assentiendum et ad contra dicendum optione; nam

τοῦ πάνυ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ μέγας μῶρος. Μεγαλονήπιος eodem loco habendum est quo μεγαλόδηλος, μεγαλοπλούσιος, a quibus ut intellectu ita antiquitate differunt μεγαλόδικος, μεγαλοπόνηρος hoc est ἐν μεγάλοις πονηρός.

diastolae quoque exempla non desunt: πολὺ ἀφόρητος Luciañ. Dial. Mer. IX. §. 3. πολὺ εὐηθές Palaeph. c. XXI. 1.¹⁰) βροτῶν πολὺ πάνσοφος ἄλλων Anth. XIV. 102. pro quo in libris Sibyll. πολυπάνσοφος reperitur ut πολυπάμφορος Anth. Pro πολὺ πικρά Od. XVI. 255. γράφεται πολύπικρα ἐπίρρημα idque nunc locum obtinuit eodemque modo scriptum πολύπικρος ἐρωή Apollinar. Psalm. LXV. 15. Pro Θεσμοφόρῳ πολὺ πότνιαι Arist. Thesm. 1156. Vossius ad H. H. in Cer. 211. tacite substituit compositum, quod novissimi editores receperunt; πολυκλείτη Anth. App. IX. 93. alibi πολὺ κλειτή scribitur sed veteres uno accentu in ultima posito v. Parall. 457. et Add. 550. Τὸ πολὺ πρῶτιστον τινὰ τῶν ἀντιγράφων ὑφὲν γράφουσιν Eust. 362, 12. sed comparativis et superlativis apponitur potius quam componitur, πολὺ πρῶτος, πολὺ ἄριστος, πολὺ μέγιστος, πολὺ φέριςτος, excepto uno πολυκύδιστος quod bis in Anthol. legitur et in Apollinar. Ps. XCI. 1. nisi id quoque dissuendum est. Eorum, quae in adjectivum verbale exeunt, ut πολύθνυτος, πολυάρατος, πολυκμήτος, compages insolubilis est, quia simplicia aut indicta sunt ut θνύτος, aut ne dici quidem possunt ut κμητός v. ad Buttm. 33. Sic multa in hoc genere. Cum substantivis πολὺ non conglutinatur, nam πολυπλαγκτισύνη parasyntheton esse a πολὺπλαγκτος cognoscitur ex aliis quae, quia simplicia non extant, pro synthetis haberi non possunt, πολυκτημοσύνη, πλατυρόρημοσύνη, εὐσχημοσύνη.

§. 3. Tertio loco adnumerandum est adjectivi εὖς genus neutrum adverbii vicem explens in compositis po-

10) In Themist. XXII. 281. A. πολὺ δὲ ἀθόρυβος ἡσυχία κατεῖχε τὸν τόπον Stephanus dubitat utrum πολὺ in πολλή mutandum an pro ἐπιπολύ sumendum sit. Praefero πολλή δὲ καὶ ἀθόρυβος ut Dio Chr. I. 67, 47. πολλή ἡσυχία κατέχει τὸν τόπον. In Phalar. Ep. CXXVIII. 1. πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ Lennepius πολλὰ καὶ δεινὰ scribi jubet; lenius fuerit πάλαι. Πολλὰ δεινός Soph. Ant. 1034. pro πάνυ δεινός positum videtur ut πολλὸν ἀναλθές Nic. Al. 246. πόλλ' ἄθλιος v. Valck. Phoenn. 624. πόλλ' ἀέκων Il. XI. 557. πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα XVIII. 434. πυκνὰ βωγαλέος Od. XVII. 198. κόπος μεγάλ' ἤλιθα πολλή Od. IX. 330.

testate duplici, nam in *εὐξενος* propriam suam significationem obtinet ideoque ab adjectivo divelli nullo pacto potest; saepius vero particulae epitaticae loco praemittitur sic ut omissa non admodum desideretur, *εὐζωρος*, *εὐποίκιλος*, *εὐστρόγγυλος*, quae dissociari vetat accentus. Accentu non retracto suspectum fit *εὐκλεινός* Anth. App. n. IX. v. 47. quod exterminat Schneidewinus in Philol. T. I. p. 36. correctione facili eademque Hermanno probata in Diss. de Callim. Del. p. 12. *μνημα τόδε κλεινόν*, sed cur *funginum* diceretur, non meruit. Pro *εὐ σεμνή* in Orph. H. II. 12. Hermannus edidit *εὐσέμνη*, pro *εὐ ιεραῖς* in H. VII. idem *εὐιέραῖς*, quod saepius legitur¹¹⁾ sed masculine terminatum ἡ *εὐιερὸς* ut ἡ *πανιερὸς*, ἡ *ἀνιερὸς*. *Εὐμεγα* in *εὐ μέγα* mutandum esse probatur eo quod *μέγας* uni vocabulo *πᾶς* subnectitur v. Parall. 221. *εὐ λεπτός* recte scribitur in Andromachi versibus Galen. de Antid. I. 6. p. 42. T. XIV. Verbalia sibi constant *εὐδμητος*, *εὐνητος*, *εὐκίνητος*, *εὐποίητος* etc. quae quum vulgo minus mobilia sint, nonnulli II. XVI. 636. *εὐποιητάων* disjungere maluerunt sed refragatur Herodianus v. Parall. 459. Eadem ratione cetera adjectiva in *ως* exeuntia cum verbalibus componuntur *βραδυκίνητος*, *ταχιάλωτος*, *ὀξυκόκυτος*, *ὠνιδάκτος* etc. Sed valde incerta est eorum cum participiis conjunctio; *εὐρυνκρίων συνθέτως ὡς ἀλικρίων* ἢ *εὐρὺν κρείων ἐν παραθέσει* Eust. 57, 28. *Τὸ εὐρὺν ῥέων γράφονσι τινες ἵφ' ἔν* p. 360, 10. Haec nunc conjuncte scribuntur et *Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας* Od. IV. 567. et apud posteriores poetas *εὐρὺρῳίων*, *βαθυρῳίων*, *βαρυπνεύων*, *εὐρυμέδων*, rarius distincte *πρηῦ ῥέων* Orph. Arg. 763. *εὐρὺν ῥέων* Pind. Ol. V. 42. *ὠκὺ ῥέων* Anth. App. IX. v. 1. quam scribendi rationem L. Dindorfius praefert in Thes. s. *Βαθυρῳίων* et asseverantius Vol. II. 147. D. *pro βαρυπνεύοντες ἀῖται* Mus. v. 216. *quivis*, inquit, *βαρὺν πνεύοντες corrigendum esse videt* quo modo etiam Bekkerus ho-

11) Locis in Thes. citatis adde P. Silent. Ecphr. Soph. 9. Amb. 117. *εὐ ιερὸς* Theocr. Epigr. IV. 5. (Anth. IX. 437.) removit Meinekius; *εὐλαμπρος* Poll. IV. 183. Bekkerus; *εὐθερμος* dubitatur.

mericum illud *λυγνπνείοντας* in duas partes divisit alias inconstans; nam in Il. I. 364. scripsit *τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη*, réctius vero XVIII. 78. *τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη*, quod alibi dicitur *βαρέα στενάχων*. Etenim si discrimina notionum momento quodam scripturae notare volumus participium ab adjectivo sejungere praestat ubi utrumque suam vim obtinet exempli causa *τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο μήτηρ* Il. XVIII. 70. *Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσει* Ὀλυμπίας Pind. Ol. XIII. 34. conjungere vero, si utroque nomine epitheton simplex significatur *Ἀξιδὸς εὐρυρέων, βυθυρῶδειοντος Ἀράξω*, quae nihil admodum differunt ab adjectivis vere compositis *πλατύρῳδος, βαθύρῳδος*. Hac ratione ductus Graefio accedo in Nonn. Dion. XI. 237. *ἄνθος ταχὺ φθιμένης ἀνεμίωνης* in unum contrahenti tanquam compositum ut *νεοφθιμένος*, sed in Paraphr. VI. 115. recte praefertur diastasis *ἔασατε σύνδρομον αὔραις δαῖτα ταχὺ φθιμένην* nam hoc non cuilibet coenae attributum est sicut illa fluviorum et ventorum epitheta; sed certae cujusdam accidens. Ceterum *ἐρυνκρίων*, unde sermo deflexit, non syntheton est ut Eustathius dicit, sed parathesi junctum vel propria, si sub uno scribitur accentu, vel impropria, si sub duobus ut ventorum epitheton *ὕγρον ἀέντες*, quorum cohaerentiam si qua lectoribus ante oculos ponere cupimus, opus est nota illa hyphen. Synthesi vero continentur adjectiva *γλυκύπικρος, θρασύδειλος, ὀξύμωρος, γλυκυμείλιχος, βαθυδινήεις* etc. In Maneth. IV. 600. fluctuant codd. inter *ἡμισύδουλος* et *ἡμισυ δοῦλος*, cui convenit *ἡμισυ πηγός*, Callim. H. Dian. 90. consuetudo vero haec ex corrupto et integro componit *ἡμίγυμνος, ἡμίθνητος* etc. exceptis numeralibus *ἡμισυτέταρτον* Poll. IV. 165. *ἡμισυτρίτον*, quae quum ex duobus rectis casibus constant, commodè dissociari possunt *ἡμισυ τρίτον* ut *semis tertius*. Hinc venio ad parathesin adjectivorum, quae quia non duo attributa significant sed unum ab altero quasi adverbio definitum, a Grammaticis ad hunc numerum revocantur: *ῥαπτὸν ἀεικέλιον ὑφὲν ἀναγνωστέον ἵνα δηλοῖ τὸν ἀεικελίως ῥαπτὸν ὥς τὸ τοξότα λωβητῆρ* (v. C. I. §. 5.) *καὶ ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλη πόλις* Eust. 1959, 50. sed illa tunicae

epitheta seorsum intelligi possunt addita copula *δαπτὸς καὶ ἄλλως ἀεικέλιος*. Sic etiam βοῦς πρωτοτόκος *κινυρὴ* Π. XVII. 5. exponitur a Schol. ὅφ' ἐν ἑνα ἢ ἐν τῷ τίκειν θρηνοῦσα ἢ περὶ τὸν τόκον *κινυρά*. neque infitiabimur illa epitheta arctius inter se colligata esse quam κύματα κυρτὰ φαληριόωντα. Ac major etiam necessitudo intercedit inter duo terrae pascuae attributa αἰγίβοτος ἀγαθή id est ἐπιτηδεῖα πρὸς αἰγίβοσίαν Od. XIII. 246. nam alterum sine altero mancum et imperfectum est ¹²⁾. Hoc praetermisso illi tractant Π. XII. 445. ἄσας εἰστήκει *πρυμνὸς παχύς*, αὐτὰρ ὅπιοθεν ὀξύς ἐην· primum Schol. A. συναφὴν θετέον ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς λέξεις· ἐν γὰρ τὸ σημαϊνόμενον κατὰ τὸ ἔσχατον παχύς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀξύς, tum Eustathius 913, 39. ἕτεροι ὅφ' ἐν ἀνέγνων *πρυμνοπαχύς*. Sic enim hic scriptum est et alibi *ραδαλοςδονακεὺς* 1165, 22. hoc est *δονακεὺς ἰσχροκαλαμώδης* vel *καλαμῶν ραδαλοδόναξ*· sed veteres, qui hanc duarum vocum notionum communionem lectoribus ob oculos ponere vellent, certe non intervalla contraxerunt sed disjunctis notam unitatis subsignarunt ut Π. XX. 437. βέλος ὃξὺ πάροιθεν — συναφὴ ἐπὶ τὰς τελευταίας δύο λέξεις· ἐν γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται ὠξυμμένον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, quod ad hunc locum minus convenit quam XXIV. 348. ubi *πρωῶτον ὑπηγήτης* idem significat quod ἀρτιγένειος sive *πρωτόχονος*. Et sic lapis ille *πρυμνοπαχύς* dici poterat ut *μεσόπλατής*. Parathesis vero triplex iniri poterat ratio, una illa quam Homerus praecepit *πρυμνὸς παχύς* et amplexus est Apollonius I. 727. δίπλαξ μέσση ἐρευνθήεσσα id est *μεσοέρευθος* (ut *μεσόλευκος*) neque respuunt scriptores numeris soluti velut *δύσκωφοι χρόνιοι* Diosc. Mat. V. 88. quod Latini non eadem brevitate reddere possunt; altera per adverbium *πρεμνόθεν παχύς* ut *κάτωθεν λεπτός* Diosc. I. 28. tertia ea quam Apollonius l. c. adjunxit primae adjectivo generis neutrius usus ἄκρα πορφυρέη ut *κάλαμοι ἄκρα μεσσότομοι* Anth. VI. 63. *ἄνεμοι κελαδεινὰ δυσηχέες* Quint. XIV. 482. idque

12) Sic explicari poterit Π. XIV. 183. *ἔρματα τρίγλῃνα μορόεντα* hoc est *γλήνας* τριμερεῖς *ἔχοντα*, uno verbo *tribaccae*.

saepius reperitur participio in locum adjectivi succedente
ἔλκος λευκὸν ἐρευνθόμενον ex rubro albicans Nonn. XXIX.
 102. quod vulgo *λευκέρυθρον* dicitur composite; *ῥῶτα χι-
 τῶνος γλανκὸν ἐρευνθόμενα* P. Silent. Tab. Mund. I. 85.
ἵπποι φαιδρὰ φαληριῶντες II. 231. *χρωτὶ μέλαν στίλβοντι*
 Soph. II. 222. et all. ad Aj. p. 95. His addo varias cir-
 cuitionum species *ὥχρον ἐρευνθήντι μεμιγμένον ἄνθος* Silent.
 Soph. II. 217. *τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρευνθήματος* Lucian. Charon.
 §. 11. *ἄνθος ἐν τῷ φοινικῷ ὑποπόρφυρον* Diosc. III. 7. (9.)
ὑπόκιρρον ἐν τῷ μέλανι IV. 154. (157.) *φολὶς ὑπωχρος καὶ
 ἐν τῷ σαφοινῷ πελιδνός* Philostr. Jun. Imag. V. 869.
 (118 Jac.) Sed hinc jam satis apparet quanta in hoc quo-
 que genere fuerit graeci sermonis ubertas et varietas. Nunc
 vero operam meam conferam ad numeralia.

§. 4. Cardinalium conjugatorum primum *ἐνδεκα* Apol-
 lonius Synt. III. 5, 200. in incerto relinquit εἴτε *ἐκ παρα-
 θέσεως* ὃν εἴτε *ἐκ συνθέσεως* hoc est, censeo, utrum ex
 appposito *ἐν δέκα* factum sit ut *ἐν πέντε sex*, *δύο πέντε
 septem*, quae Aristoteles Probl. XV. 3. exempli causa fin-
 git, an e composito *ἐνόδεκα* omissa ut in *χέρνιψ* vocali
 connexiva. Hoc minus placet reputantibus syncopen illam
 perpaucis permissam esse et obsoletis vocabulis ipsumque
 numerale εἷς non componi nisi casu obliquo *ἐνοσιδής*, *ἐνο-
 ποιός*, *ἐνάενος*, *ἐνίγνιος*, illud autem *ἐνδεκα* constare ex
 duobus rectis εἷς sive *ἐν καὶ δέκα*. Praeterea synthesis re-
 pugnat conversio partium *δέκα* εἷς, *δεκαμῖα*, *δέκα ἐν* sive
δεκαέν ut *δεκαδύο*, *δεκατρεῖς*, quomodo posteriores lo-
 quuntur, et interventus copulae *ἐνοσκαίδεκα*, quod Pollux
 I. 55. unum ut *δυοσκαίδεκα* accentum habere dicit in ante-
 penultima positum; sed necessario dividitur accedente altera
 conjunctione *ἐνὶ τε καὶ δέκα ἔτεσι* Paus. IV. 17, 6. Neque
 tamen rursus parathesis dici potest quia *ἐνδεκα* per omnia
 genera et casus ducitur sed est quaedam singularis figu-
 ratio, quae propria numeralium natura excusatur. Cum
ἐνδεκα convenit *δυόδεκα* sive *δυνώδεκα*, unde *δώδεκα* natum
 est; sed illi quoque poetae inserunt copulam accentu vel
 uni copulae imposito vel per tres voces diviso: *δυοσκαίδεκα*
Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγμώσκει.

ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἢ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν
 χρῆσιν, ἣτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἐνοῖ ὡς τὸ πασι-
 μέλουσα καὶ τὰ τοιαῦτα Schol. II. II. 557. ex quo per-
 spicitur Pamphilum illud parathesi impropriae adscripsisse,
 quomodo vulgatum est Anth. XII. 205. *ἔτη δύο καὶ δέκα*,
 Herodianum vero propriae, quae κατὰ σύνθεσιν hoc est
 tenore uno pronuntiatur. Itaque dissolvitur interjectione
 aliorum *δύο γεγωνὼς ἔτη καὶ δέκα* Paus. VII. 2, 5. Item
 pro *τρεις δέκα* increbuerunt copulata modo uno accentu
τρειςκαίδεκα ἄνδρες, τριακαίδεκα ἔτη Andoc. Or. III. p.
 24, 4 Bekk. Plat. Legg. VIII. 848. modo aliter *τρεις καὶ*
δέκα ἄνδρες Pind. Fr. C. *τρία καὶ δέκα* Isocr. Antid. 371,
 110 Bekk. Arist. Pac. 988. quod Brunckius etiam aliis sub-
 stituit locis Plut. 194. et 847. hoc minore periculo quod
 haec nomina perfacile et interrumpuntur *τρεις τε καὶ δέκα*
ἄνδρες Pind. Ol. I. 127. et transponuntur *μετὰ τρία ἔτη*
καὶ δέκα Polyaen. VIII. 7, 253. Idem vero duplici modo
 scribitur apud Homerum ipsum Od. XXIV. 340. *τρειςκαί-*
δεκα, quod Eustathius in antigraphis accuratioribus legit,
 et *τρειςκαίδεκα*, quod Wolfius et Bekkerus ex Edd. vet.
 restituerunt praemonentibus Grammaticis: *τὸ τρεις ἐν τῇ*
συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ε, ἡγουν ἐν τῷ τρειςκαίδεκα EM.
 765, 17. Inter utrumque codd. tantum non omnes fluctuant
 Aristot. H. An. VI. 19. p. 573. b. 29. Lucian. de Merc.
 cond. §. 37. et all. v. Jacobs. ad Philostr. p. 314. Poppo
 Proll. Thuc. Vol. I. 471. et scriptores ipsi: *τὰ τριακαί-*
δεκα Plut. de Anim. Procr. XII. 299. et paullo post *τὰ*
τρειςκαίδεκα. Illud cum usitato *τρεις* compositum est quod
 apparet in casu secundo *τριῶν καὶ δέκα* Thuc. II. 97, 2.
 Diod. XIII. 38. et tertio *τρισὶ καὶ δέκα* Demosth. Phil. III.
 117, 14. alterum cum prisca voce *τρῆς*, quae ex *τρίες* con-
 tracta unam per omnia genera et casus formam retinet:
ἡμερῶν τρειςκαίδεκα Hippocr. Muliebr. II. 807. T. II. *τρεις-*
καίδεκα νέοις Philostr. Sen. Imagg. XVII. 790. *τρειςκαί-*
δεκα μνῶν Isaeus de Hered. Cirrh. 72, 35. et paucis ver-
 sibus ante *τριῶν καὶ δέκα*. Sic etiam indeclinabile *τεσσα-*
ρεςκαίδεκα ξόανα Paus. IX. 3, 4. *τεσσαρεςκαίδεκα ἐτῶν*
 Herodian. VII. 1. Athen. V. 198. C. *τεσσαρεςκαίδεκα ἡμέραις*

Dionys. Antt. XI. 20. et all. v. Jacobs. ad Ael. p. 158. Bredov. de Dial. Herod. p. 279 sq. differt a declinato *τέσσαρες καὶ δέκα νῆες* Andoc. de Red. p. 22, 21. quod Polylux I. 55. sub uno accentu scribi jubet sed idem dirimitur in Lys. Or. XIX. 156, 47. et aliis locis ad Phr. 408 sq. designatis nec raro invertitur *δέκα καὶ τέσσαρες* Aristot. H. Ann. IX. 9. p. 596. a. 8. *Ἐκκαίδεκα*, quod apud Homerum non legitur nisi compositum *ἐκκαιδεκάδωρος*, diastasi eximit assimilatio consonae; dissolvi potest non assimilatum, *ἔξ καὶ δέκα*, quod Atticis perperam tribuit Schol. Lucian. Prom. §. 20. p. 55. T. IV. ed. Jacob. *ἔξ καὶ δέκα τὸ ἔ ἀντικῶς ἐφυλάχθη· οὔτοι γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φελάττουσι τῶν ἀπλῶν* hoc enim fit adjectivis, quae ex numerali et substantivo composita sunt, *πεντέμηνος*, *ἑξμήμιμος* etc. numerale autem non distrahitur nisi omissa copula *ἔξ δέκα*, quod cum similibus *τέσσαρες δέκα*, *πέντε δέκα* legitur in Inscr. Tauromen. v. Franz. Epigr. N. 87. Col. II. lin. 3, 13. et 17. p. 227. — *Ἐνεακαίδεκα ὕφ' ἐν· Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διήρησε μέρη* Schol. II. XXIV. 496. hac fortasse ratione ductus quod in Od. V. 278. intercedit conjunctio *ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα*, vel quia poetae antiquo formam propriam et nativam magis convenire putabat. Qui supra vicenarium sunt numeri, ubique habent accentus privos *δύω καὶ εἴκοσι* Od. IX. 241. *πίσυνρες καὶ εἴκοσι* XVI. 249. et paulo post *δύω καὶ πενήκοντα*. Et sic per omnia. Detracta vero copula redit parathesis unitate accentus significata *εἰκοσιτέσσαρες* etc. idemque fit si ordo convertitur *δεκατρεῖς*, *δεκαοκτώ*, *εἰκοσιτρεῖς*, *τριακονταεπτὰ* Diod. XIV. 93. *ἐνενηκοντατρεῖς* Dionys. Antt. IV. 19. quae apud posteriores praevalent. Eadem cardinalia cum quibusdam substantivis juncta locorum fiunt nomina propria ideoque accentum compositorum accipiunt sed non semper. Sic nomen montium Mauritaniae, quos Latini *Septem fratres* vocant v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 138. in Edd. antiquis Ptolem. IV. 1. *Ἑπτάδελφοι* scribitur, in codd. plerisque *Ἑπτὰ δελφοί*, quod Grashofius divisit accentu mutato *Ἑπτὰ δελφοί*. Et sic alia hujus generis *Ἑπτὰ ὕδατα* Dionys. Antt. I. 14. *Τρεῖς μεγαλαί*

Herod. IX. 39. Ἑκατὸν νῆσοι I. 151. pariterque Latini *Septem aquae, Septem maria*. Cum topicis hisce conferenda sunt dignitatum nomina cum ordinalium primo copulata *icosaproti*, quod syntheton esse probatur mutatione vocalis, et δεκάπρωτοι *decemprimi*.

§. 5. His enumeratis pauca restant quae quia nulli certo generi subungi possunt in cursu sermonis non attigi sed hoc loco complectar brevi. Primum duo adverbia, quae constanter hyphen scribuntur, ἀντόχρομα, cujus significatio perspicua est, et παντάπασι. Hoc Bernhardt Synt. 83. ex diversis generibus conflatum putat, neutro πάντα et masculino πᾶσι, quod interdum dicitur pro παρὰ πᾶσι id est *omnium iudicio* v. Hermann. ad Oed. C. 1446. sed idem pro neutro est ut Aristid. Or. XLV. 101. (134 Dind.) πᾶσι πάντων ἀπελείποντο et hoc intellectu cum πάντα junctum videtur ἐκ παραλλήλου ut πάντη πάντως pro παντελῶς v. Parall. 57. et 540. sed per parathesin, ne confundatur cum masculino ποιεῖ πάντα πᾶσι προσηγορα καὶ ἀρμόζοντα Jamblich. de Myst. I. 5. p. 9, 30. Altero loco accedunt pronomina; primum reflexivum, quod apud Homerum aliter atque apud ceteros scribi Herodianus docet ad Il. I. 271. ἐμ' αὐτόν κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν et ad IX. 342. Ὀμηρος οὐδέποτε συνθέτω χρήται ἀντωνυμίᾳ· διὸ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκωμεν ἐμ' αὐτόν, ἔ αὐτόν. Etenim poetae, qui in secundo et tertio casu semper uteretur disjunctis ἐγὼ αὐτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ, ἐγὼ αὐτῷ, non convenire putavit ut ἐμαντόν diceret conjuncte praesertim ubi non reflexivum est sed ab ἐγὼ αὐτός declinatum cf. Lehrs. Quaest. 59. Deinde pronomen demonstrativum ὁδεῖν sive ὁδεῖνα, cujus duplex redditur ratio in EM. 614, 45. ὥς τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματα καθ' ἑνὸς ὑποκειμένον, οὕτω καὶ τὸ ὁ δεῖνα· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι μία λέξις ἐστὶ παρὰ τὸ ὁδε ὁδεῖνα καὶ ὁδεῖνα hoc est ex ὁδε factum esse ὁδεῖ ut οὐτοσί tum ὁδεῖνα¹³⁾ et synaeresi

13) Hoc quasi testatum affert Choeroboscus Orthogr. 246, 7. ὁδεῖνα διφθογγον κατὰ παράθεσιν, καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ κατὰ διάστασιν εὐρεθῆναι δεῖνα.

ὁδεῖνα, quod brevius eloquitur Orion. 116, 14. et 122, 28. Apollonius vero Pron. 75. refellit diversitate accentus et significationis cum eo quod ὀδοσί intus declinetur τουτουί, illud vero extrorsum τοῦ δεῖνος sive τοῦ δεινατος, denique id pro themate habendum esse dicit, quo omnis quaestio praeciditur. Schoemannus in Hoeferi *Zeitschrift fuer Sprache* T. I. 249. suspicatur e tribus conflatum esse vocibus, articulo ὁ, particula demonstrativa δέ et adverbio ἴνα eadem potestate praedito, quod probat Pottius *Zaehl-methode* p. 153. Equidem sic fere ut Mehlhornius Gramm. p. 236. sentio δεῖνα ab indefinito δεις i. q. τίς productum esse conjunctumque cum articulo praepositivo ὁ δεῖνα significare ille aliquis, nescio quis, cui in genere neutro respondet τόδε τι ut apparet e Paus. X. 14, 2. ὁ δεῖνα ὅστις δὴ τόδε τι ἀπέκοψε. Articulum huic pronomini praepositum agnoscunt omnes, mirumque Graecos decursu aetatis ita oblitos esse ut eum denuo assuerent tanquam nomini integro τοῦ ὁδεῖνα, τῆς ὁδεῖνα, eodem errore quo Chrysippus ὁ θάτερος, τὸ θάτερον usurpavit. Tertium est relativum ὅτις, ὅτι, quod Apollonius Synt. IV. 5, 313. Con-junct. 502. ambiguum esse dicit utrum sit una pars orationis vocali prosthetica aucta ut ὁποῖος, ὁπόσος, an ex duabus constet, articulo postpositivo ὃ, quo Homerus ubique metrum permittit utitur pro ὅς, et pronomine infinito; nam a simplici ὅτις declinatum esse accusativum ὅτινας, ad alterum pertinere ᾧ τινι et οὗς τινας. Prosthesin illam probat Ahrensius Dial. Aeol. 127. sed τίς et ὅστις non eadem ratione inter se juncta sunt atque οἷος ποῖος ὁποῖος, multoque credibilis est articuli formam a casu primo ad obliquos transiisse integram et immutatam: ὡς οὔτου καὶ ὅτιψ λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ἀντὶ τοῦ ὄντινα ποιητικῶς Sch. Apoll. II. 875. τὸ ὅτινα παρ' Αἰολεῦσι κοινόν ἐστι κατὰ γένος Schol. Rom. ad Aj. 290. ὅτινας ἀπὸ τοῦ ὅτις, ὃ καὶ ἐν μέρῳ λόγου Sch. II. XV. 491. Obliquos quidem immobilitas articuli indissolubiles praestat ¹⁴⁾ sed nominativi scriptura fluctuat; Wolfius ὅτις re-

14) Hoc modo infacunda aetas duorum nominum parathesi in-
Lobeck, Pathol.

tinēt, Bekkerus contrarium ὅ τις, Spitznerus modo sic III. 279. modo ὅτις XIX. 260. XXIII. 494. ut veteres scribunt, qui solum neutrum ὅ τι vel intervalla relicto vel hypodiasolae ope a conjunctione discernere student excepto si geminetur consona: ὥσπερ ἐν τῷ ὅστις δύο λέξεις εἰσίν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὅτι — εἰ δὲ ἀναδιπλασιασμόν δέξεται ὅτι, μόνον ἐστὶν ὄνομα ἐν μιᾷ λέξει ἀκονόμενον EM. 636, 43. εἰ μὲν ἐστὶν ὅτι δι' ἐνὸς τ, ἀμφιβάλλεται εἴτε ἐν μέρῳ λόγου εἴτε δύο· εἰ δὲ ὅτι διὰ δύο, ἐπικρισὶς ἐστὶ τοῦ ἐνὸς ὀνόματος Epim. I. 324, 17. idque ratum habemus quia divisio Bekkero placita insolitam oculis obijcit speciem τι. In consuetudine unum evaluit ὅστις, quod semper hyphen scribitur quamvis utrinque declinatum, ne iis quidem casibus exceptis in quibus tria tempora uno reguntur accentu ut in genitivo ὧντινων, quem Hermannus regulae accommodavit ὧν τινῶν scribens. Postremo si articulus generis neutrius cum adjectivo ponitur pro adverbio, id quoque Grammatici Byzantii significant conscripto articuli, qui procliticae locum obtinet, accentu. Sic Moschopolus in Syll. p. 160. a Ritschelio emendatus Praef. Thom. CXII. τοπλέον, τοδεύτερον, τοτρίτον καὶ τὰ τοιαῦτα, εἰ μὴ ἔχουσιν ἐπαγόμενον ὄνομα πρὸς ὃ ἀποδοθήσεται¹⁵⁾ ἐπιρρήματα εἰσι, idemque statuunt de adverbii articulo subijunctis: Δωριέων ὁ τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου πλεονασμός ἐν τῷ τοπρὶν ἀντὶ τοῦ πρὶν, οἱ καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ πάσαι καὶ τῶν ὁμοίων τοπάσαι φασὶ καὶ τονῦν καὶ ἔν τι East.

rum alterum indeclinatum relinquit: θάψος ἦν Ῥωμαῖοι ἐρβαρουβίαν καλοῦσι Alex. Trall. I. 3, 9. et iisdem verbis Paul. Aeg. III. 2, 53. ἱερεὺς Βοναδῆς Inscr. LVIII. in Welcker. Syll. p. 86. *rosmarinum, olusatrī*.

15) Hac nota etiam adjectiva praepositionibus adjuncta ab adverbii discernunt: τὸ ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον Schol. Lucian. Phalar. Pr. §. 2. p. 135. ed. Jacob. Κατάκρας ἐπιρρήματα θουκνιδίης, εἰ μὴ ποῖ εἴη κατ' ἄκρας τῆς πόλεως Suid. Idem Διόλου ἐπιρρήματα, δι' ὅλου δὲ παροῦ, pro quo Bernhardy posuit δι' ὅλου τοῦ καιροῦ, articulum omitti posse negans. Sed omisit Lucianus Ver. Hist. I. 29. δι' ὅλης νυκτός Praeterea διόλου minime idem significat quod δι' ὅλου τοῦ καιροῦ id est χρόνου, sed *omnino, in totum*.

759, 57.¹⁶) qui pro Doriensibus aliquanto majore ratione Atticos appellasset ut Gregorius p. 120. ἀττικὸν τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν τανῦν et Atticista Villosioni p. 83. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τηρικαῦτα λέγουσι τοτηρικαῦτα, quod utrum sic scribatur an per diastasin Hermannus ad Oed. C. 440. in aequo ponit, idque de universo hoc genere pronunciare videtur. Nimirum res tota dirigitur ad commoditatem lectorum, cui alii plus curae impertiunt, alii minus. Wolfius in Homeri carminibus scripsit τοπρῶτον, τοπρῶν¹⁷) etc. Huic vero adversantur Spitznerus ad II. I. 6. et Matthiae ab eo laudatus; synthesin enim poscere ut accentus retrahatur, hoc autem non fieri in vocabulis, quae ille in unum componat, eademque non raro dirimi interjectu aliarum vocularum τό γε παλαιὸν Plat. Crat. 420. B. τό γε νῦν Pind. P. XI. 68. τό γε τήμερον Nubb. 1513. τὸ δὲ νυνὶ Heliod. III. 18, 132. At non animadvertunt vocabula, de quibus hic agitur, non vera synthesi sociata esse sed illo solutiore genere connexionis, quod neque accentum mutat neque distractionem excludit. Cum Wolfio facit Boeckhius in Pind. Ol. II. 152. (85.) ἐς τὸ πᾶν ἐρμηνέων δεῖται (ὁ λόγος) scribens τόπαν, nam syllaba brevi opus esse, πᾶν autem non corripi nisi in compositis ἄπαν, πάμπαν, τοπαράπαν, ἔμπαν. Easdemque partes sequitur Reisigius Enarr. Oed. p. CC. ut τοπρῶτον, ita τοπάν scribendum; paulum enim lapsus est Boeckhius Praef. Pind. XXXVII. τόπαν scribens. Verum si non ita scribitur, dissimile fit quatuor illis, quibus innititur Boeckhii explicatio correptionis. Sed praeter hanc accentus diversitatem etiam alia obstant; nam τοπαράπαν et quod insolentius fictum est ἔμπαν alpha

16) Addit idem τάδε μὲν πάντα κατὰ αἰτιατικὴν πῶσιν· τὸ δὲ γε τῷ τῶς καὶ τῷ τότε καὶ τῷ μεταξὺ οὐδὲν μὲν ἐκώλυε καθ' ὁμοίαν πῶσιν συνεσιτάλθαι καὶ αὐτὰ, ἔδοξε δὲ ὅμως αὐτὰ προενεργεῖν ἑλλείψει προθέσεως καὶ ὀνόματος χρονικοῦ. Sic Thucydides modo ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, modo brevius ἐν τῷ πρὶν v. Comm. ad I. 32, 4. nunquam vero τῷ πρὶν, τριτῶς, τουπάλοι nec aliud simile.

17) Hoc ab eo quod antecedit discernit Epim. I. 343. τὸ πρὶν ἐπιρῥήμα ἔχει ἐξαίρετον τὸ ἄρθρον πρόταξιν λαμβάνειν. Huic similia τονῦν, τοτηρικά etc. (v. ad Phryn. 50.) apud Homerum non leguntur.

breve habere non constat; quae vero breve habent, ἅπαν, πρόπαν, πάμπαν, σύμπαν, ita conglutinata sunt ut diffindi nullo modo possint, quod saepissime fit articulo: πᾶλις ὁλομένη τὸ πᾶν id est παντελῶς Aesch. Ag. 1141. multisque aliis hujus poetae locis, quorum in uno corripī omnino non potest ἐς τὸ πᾶν ἐιητήριως Ag. 682. id est πάντως. Itaque sequitur πᾶν breve in illo Pindari loco proprietati dialecti attribuendum esse v. Choerob. Can. 183, 6. Ahrens. Dor. 178. alibi τὸ πᾶν dicitur hoc adverbiali intellectu.¹⁸⁾

CAP. III.

De conjunctione vocabulorum declinabilium et indeclinabilium.

§. 1. Articulum conjunctioni praemissum tangit Etym. Gud. 418, 7. ὁ γέ σύνδεσμος μετὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐν συνθέσει ἐστὶν ἔγωγε, σύγε—μετὰ δὲ τοῦ τρίτου ἐν παραθέσει ὃ γε. Id in Homeri carminibus pro ὄγε reduxit Bekkerus. De ἔγωγε et adjunctis dicam in Diss. de proschematismo. Sicut ὃ γε nunc apud illum scribitur, ita etiam ὅς τε, ὅς περ, ὅθεν τε, ὅσον τε, ὥς περ, ὥς τε etc. apud ceteros sic ut cuique editorum libuit praeter quae in adverbiorum naturam abierunt, ἄτε, ἄπερ, ἀπερεί, καθ' ἀπερανεί, ὥς περ, ὥς τε. Sed jam veteres Homeri interpretes titubasse discimus e Schol. Apoll. I. 769. et III. 37. ὁρῶ τε οἱ Ἀριστάρχειοι δι' ἐνὸς ρ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν· Ἡρακλέων δὲ ἐν δυσὶν ὥς παρὰ τῷ ποιητῇ τόρῳ, quod quondam sic scribebatur II. XVI. 228. Apoll. I. 526. II. 718.

18) In Apollonii loco Adv. 569. τὸ πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὃν ἐν ἐκτίσει τοῦ α ἐστὶν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεσθηκός, εἴτε κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ * * * εἰαν τοῦ ἑλλείποντος α, ἐν συστολῇ Otto Schneiders (Zeitschr. fuer Alterthumswiss. ann. 1843. p. 654.) lacunam explet κατὰ συνέχειαν vel συνέπειαν scribens, probabilius Lehrsius ad Herod. 357. κατὰ ἐντέλειαν, Blomfieldius ad Aesch. Pers. 42. κατ' ἐνδεῖαν, quo significatur Apollonium πᾶν brachycatalecton pro ἅπαν positum putasse.

et alibi, nusquam vero, nisi quid me fugit, τόρ ῥα nec ὅρ ῥα ut κατὰρ ῥόον, ἀνὰρ ῥώγας¹⁾). Alterum, de quo Grammatici nos admonent, hoc est: οἶονεῖ δύο μέρη λόγου ἐστὶν ἐν συναιρέσει Choerob. Orth. 246, 19. atque sic scribitur οἶονπερεῖ absolute positum Plat. Theaet. 201. E. sed aliter in constructione plena et perfecta ὁμοιὸν ἐστὶν οἶόνπερ εἴ τις θηροψή Xen. Cyr. I. 4, 11. — Hinc ingruit numerosa turba relativorum, quorum varietatem adumbravi ad Phr. 373. οἷοςδῆποτε, ὁποῖοςδῆποτε, ὁποτεροσούν, ὁπηλικοςούν, ὅστιςδῆποτοῦν etc. quae saepe particulatim discerpuntur. Diversa genera complectitur Schol. Dion. p. 702. οὐ χεῖ τιθέναι ἰὴν ὑφὲν ἐν ταῖς ἐπεκτάσεσι καὶ ταῖς ἀχωρίστοις συνιάξεσι Παλλήναδε, Μέγαράδε, δηλαδή, τοίνυν, τοιγαῦτοι, τοιγαροῦν. οὕτω δὲ οἶμαι ἔχειν καὶ τὸ οὐδεῖς. Topica illa constat veterum nonnullos diverse scripsisse, metaplasta quidem hyphen Παλλήναδε ut ἄγραδε sed Μέγαρα δέ sic ut οἶκόν δέ v. Lehrs. Quaest. 40. Δηλαδή unum in ultima accentum habere tradunt Herodian. de Acc. Adv. p. 279. T. III. Cram. et Arcadius 183. idque convenit potissimum ubi absolute ponitur pro adverbio δήλως, quo veteres non utuntur, velut Iph. A. 1366. δηλαδή ξανθῆς ἐθελῆς, nec rarum δηλονότι hoc adverbiali intellectu nempe, nimirum, exempli causa σώσονται δηλονότι Lucian. Dial. Mar. XII. 2. Sed hic Jacobitzius unius cod. auctoritate divisit, quod saepe fecerunt Platonis editores praeunte Astio in Comment. ad Polit. 635. Schneiderus ad Civ. T. I. 164. non negat codices jungenti potius quam separanti suffragari, sed hanc consensionem a grammaticorum auctoritate repetit; „prorsus enim a vero abhorreere Platonem aliumve „probatum scriptorem uspiam duo tam dissimilia natura „et pondere vocabula in unum conflasse ita ut gravius „accentu privaretur.“ Haec tamen ratio non obstatit quominus ὥσπερανεῖ, ὅστιςδῆποτοῦν et similia scriberentur conjuncte non semper quidem sed saepe ut μονονού, μονον-

1) Schol. Od. II. 338. ὅθι νητός—Ἀριστοφάνης ὁδιννητός ὡς τὸ ἐν μεγάροισι (ἐνιμμεγάροισι). In Theocr. XV. 128. duo codd. ὁρροδόπηχης Ἄδωνις. De σύρῃ, dixi in Aglaoph. 520. Plura attulit Spitznerus ad II. XVI. 228.

οὐχί, ὅσονοῦ etc. Articuli feminini generis cum adverbio juncti exemplum unicum est *τηνάλλως*, cujus vis propria apparet in Philemonis comici loco T. IV. p. 16. *περίειαι τηνάλλως* sed penitus obscuratur in Demosth. Prooem. 1431, 8. *οὐχ ἵνα τηνάλλως ὑμᾶς δεδίδτωμαι* et aliis Atticorum scriptorum locis v. Ast. ad Plat. Legg. p. 88. quibus omnibus Bekkerus et hunc sequuti hyphen exemerunt, quod saepe tollitur parenthesi particulae *τὴν γε ἄλλως* v. Boisson. ad Herodian. p. 133. neque adhibetur dativo *τῇ ἄλλως*, *τῇ μεταίως* Hes. redit vero in adverbio *Ἀλληναλλως* ὡς *ἔτυχε* Suid. et adjectivo *ἄλληναλλος ἄνθρωπος*, quo Eustathius 618, 19. homericum *ἄλλοπρόσαλλος* exprimit. Plura dicenda sunt de societate quae inter adverbia numeralia et nomina intercedit. Horum ordinem ducit illud, de quo Herodianus loquitur in Mon. 25. *τὸ ἅπαξ ἐν τῇ συντάξει τοῦ ἅπαντες ἐκκλίνει*²⁾ *τὸν τόνον ὥσπερ ὁξύνοντο· ἅπαξ ἅπαντες γὰρ λέγομεν.* Phrynichus App. 18. *ἅπαξ ἅπαντες τοῦτο ἐν τί ἐστι κατὰ παράθεσιν· ἡ μέντοι πρώτη συλλαβὴ βαρυντονηθήσεται ἐν συνθέσει ὅσα* aut negligentius loquutus est aut interposuit quod Lehrsius poscit ad Herod. l. c. *ὥσπερ*. Nam a synthesisi adverbium *ἅπαξ* abhorret quam longissime. Sed si cum *ἅπαντες* uno comprehenditur tenore, parathesis existit ut *Ἑλλήσποντος* v. C. I. §. 1. neque aliter existimavit Schol. Plut. 117. *ἅπαξ ἅπαντες δύο μέρη τοῦ λόγου εἰσὶ, τάττονται δὲ ὑφ' ἐν καὶ προσφέρονται ὡς δηλαδὴ, ἅπαξ ἀπλῶς.* Sed haec consortio dissolvitur rursus vel interpositione *ἅπαξ δὲ πάσας* Philostr. Soph. II. 25, 1. p. 609. vel traiectione partium *πάνθ' ἅπαξ συλλαβοῦσα* Iph. T. 531. Duo proxima complectitur EM. 767, 37. et 279, 10. *τὸ δισχίλιοι καὶ τρισμύριοι ὡς ἔχοντα τὸ σ' ἐν παραθέσει ἐστί· τὸ δὲ δὶς καὶ τρίς ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ'· σεσημείωται τὸ δισθανέες καὶ τρίςφυλλον*, quo edicto tria vocabulorum genera concluduntur. Primum, quod ex adverbio numerali et nomine cardinali constat, facile quidem interveniente aliqua particula dirimitur *πεν-*

2) Aptius est *ἐκκλίνει*, quod Skrzeczka noster hic reponendum esse mihi indicavit.

τάκεις γὰρ χίλιοι Plat. Legg. V. 737. E. τρεῖς μὲν μυριάς Emped. v. 5. τρεῖς γὰρ μύριοι Hes. Opp. 250.³) sed haec causa remota accentu uno notatur διςμύριοι, πεντακισχίλιοι, minime vero πολλακισμύριοι, quod perperam olim legebatur in Plat. Legg. IV. 706. E. VII. 810. E. Themist. Or. XI. 153. A. hoc enim numerale non est. Fixa vero et perpetua reperitur diastasis in periphrasi numeralium qua poetae utuntur et poeticae dictionis amatores δις δύο Eur. Troad. 817. δις ἑπτὰ Herc. 1330. Herod. I. 86. Levit. XII. 5. τρεῖς δέκα Callim. Dian. 33: τρεῖς ἑννέα in vaticinio Thucyd. VII. 50, 4. *ter quatuor* Enn. Ann. I. 110. saepius *bis sex* ⁴) et ordine inverso ἑκατὸν δις Aesch. Pers. 341. Duo, quae EM. l. c. a regula excipit, vere syntheta sunt sed diverso modo; δις-θανής, cui Gregorius Naz. τρεῖς-θανής affinxit, cum adverbio conjunctum, τρεῖςφυλλον cum cardinali. Hoc decurtari docet Schol. Od. XII. 22. auctore Apollonio τὸ δις καὶ τρεῖς ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἀποβάλλει τὸ σ, δίπους, τρίπους. Adverbii anomaliam unus veterum interpretum disjunctione tollere conatus est δις θανέες ἐν δυοῖ μέρεσι. Probabilior vero est pleonasmus, quem allegat Grammaticus in Cram. Anecd. T. IV. 309. τὰ παράλογα σημειοῦσθαι χρὴ ὡς τὸ ἔμβραχυν, οὐχ ὡς δις παῖδες, ὅπερ ἐν διαιρέσει ἐστὶν ἀναλογώτερον ὡς καὶ τρεῖς-ἄθλιος. Οὐ μὴν τούτοις ὅμοιον τὸ δις-θανέες· πλεονάζει γὰρ τὸ σ καθὰ καὶ ἡ τρεῖςφυλλος βοτάνη. Illud, quod in graeco est proverbio δις παῖδες οἱ γέροντες, Eustathius 1706, 4. refert a nonnullis συνθέτως proferri δις-παιδες quomodo dicitur παλίμπαιδες οἱ γέροντες et nove παιδιογέροντες, sed prior ille recte statuit duo esse vocabula *bis pueri* ut αἰ παῖδες οἱ Ἕλληνες. Suspecta sunt δις-ταφής et δις-τοκος, quae Lexicographi nullo testimonio confirmata habent, et τρεῖς-λοπος, quod Schneiderus pro τρεῖς-λιπος edidit in Theophr. H. Pl. III. 5, 1. πεύκην

3) Tzetzae adnotatio ἢ κατὰ σύνθεσιν ἢ κατὰ διάστασιν spectat ad enormem scripturam τρεῖς-γαμύριοι, qua Eustathius utitur 1542, 48. In Plat. Crit. 108. E. ἐνάκεις ἔτη χίλια Bekkerus ordinem consuetum restituit.

4) Hinc novitii scriptores effecerunt parasyntheta δις-εκτος, δις-δέκατος.

καὶ ἐλάττην καὶ δρῶν τρεῖς ἀφιέναι βλαστὸς συμβαίνει· διὸ καὶ τρεῖςλοποι, quod commutandum videtur cum verbo τρεῖς λοπῶ. Itaque duntaxat duo illa relinquuntur poëtica aucta διςθανής et τρεῖςφυλλον, quod natura est neutrum adjectivi τρεῖςφυλλος ut *quinguefolius*; *centifolia*. Sequentē vocali haec adverbia sigma retinent δίσσηος, δίσεωνος, τρεῖς-ἀριθμος, quibus non repugnant διειθής, διανθής, τριάνωρ, nam haec non adverbii notionem exprimunt sed nominis ut δίπους id est δύο πόδας ἔχων, τρίφυλλος, τρίπους, διώνυμος etc.⁵⁾ Ab his adjectivis differunt substantiva; quo genere continentur vocabula affinitatum deteriore seculo invecta διςεξαδελφος, διςέγγονος, τρεῖςέγγονος (v. Procl. 51.) et dignitatum διςύπατος, διςανθύπατος, τρεῖςύπατος, τρεῖς-αρχος. Illorum conjunctio certissima est, haec dirimi possunt ut *bis consul* etc. sed vulgo non dirimuntur; fluctuant vero nomina minus celebrata τρεῖςαρειοπαγίτης, quod Critici in Ciceronis quodam loco e codd. vestigiis restituerunt, τρεῖςαριστεύς Hermog. Rhetor. p. 24. T. III. τρεῖςαριστέως εἰκόνα ἀνέστησαν οἱ πολέμοι, quo disjuncto amphibolia nascitur, et his antiquiora ὁ τρεῖςμακαρίτης Πυθαγόρας Antiphan. Fr. Vol. III. 92. nisi praeferri debet codd. nonnullorum scriptura ὁ τρεῖςμακάριος, tertio οἶκος τρεῖςολυμπιονίκης Pind. cujus ad similitudinem ἀνὴρ τρεῖς πυθιονί-κης Herod. VIII. 47. revocari licet sed necesse non est neque hoc permittit ἡ ἐπτάκις αὐτοῦ διανυλοδρομία Joann. Lyd. de Mens. I. 12. p. 4. Adjectivis verbalibus haec adverbia apponuntur integra sic ut dissolvi possent nisi accentus probaret composita esse δίσεφθος, τρεῖσεφθος, τρεῖς-κοπάνιστος, τρεῖςέλικτος, sed hoc etiam τρεῖςέλικτος scribitur ut τρεῖςάνιστος. Ab his rerum corporearum epithetis differunt quae animi notiones significant. His enim nullum adverbiorum numeralium additur praeter τρεῖς, modo integrum τρεῖςδύστηνος, τρεῖςόλβιος, modo corruptum τρεῖςάν-

5) EM. 279, 10. τὸ δῖς καὶ τρεῖς συντιθέμενον ἀντὶ τοῦ δύο καὶ τρεῖς λαμβάνεται, διπρόσωπος etc. Verbis conversis idem dicit Schol. Lips. II. III. 372. ὁ δύο καὶ τρεῖς μὴ μετὰ τοῦ δέκα συντιθέμενος εἰς τὰ ἐπιρρήματα μεταλαμβάνεται.

ουργος, τριτάλαινα, idque non propria significatione sed pro particula epitatica ac ne omnibus quidem adjectivis sed praecipue iis quae *felix, gratus* hisque contraria significant, non vero *τρίς σοφός* pro *πάνυ σοφός* etc.⁶⁾ Illa in Edd. antiquioribus plerumque hyphen scribuntur *τρις-κακοδαίμων*, Porsonus vero in Praef. Hec. p. XXVIII. disjunctionem suasit duabus usus rationibus, una quod in Oed. C. 372. *εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλοῖν ἕρις κακή* nomen in secunda dipodia positum numeros corrumpat nisi dirimatur, altera quod in Od. V. 306. *τρισμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις*⁷⁾ et Arist. Plut. 851. *ὃ τριςκακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις* adverbia separatim apposita indicium faciant etiam *τρίς* a nomine suo separandum esse. Illam rationem elevat Hermannus ad Soph. l. c. hujus vis imminuitur eo quod *τετράκις* et quae sequuntur adverbia non ita ut *τρίς* epitasis causa adjectivis praeponuntur sed hoc antecedente a poetis extrinsecus appendi possunt *τρισμακάρες νῆες*, *τρίς δ' ὄλβια κύματα τῆνα*, *τετράκι δ' εὐδαίμων ἄνεμος* Anth. XII. 52. nec dubie sermoni concitato convenit idem subjungere nomini syntheto exempli causa *τριπάνουεργος καὶ τετράκις*. — Veram synthesisin excludit accentus non motus *τρισμακάρις*⁸⁾, *τρισοῖζυγός* et terminatio feminina *τρισασμένη*, *τρισοῖζυγά* parathesis utrum accentu

6) In Etym. Gud. 535, 23. τὸ *τρίς* συντιθέμενον μετὰ τινος ἐτέρης λέξεως ἀποβάλλει τὸ *ε* (sic) ἐν τῇ συνθέσει οἷον *τρισόλβιος*, *τρισμαγίστος*, *τριήμερος* deest hujusmodi quid: ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ *τριήμερος*, ἐν δὲ παραθέσει φυλάσσει *τρισόλβιος* *τρισμαγίστος*. Haec duo duas lexes continent, *τριήμερος* vero duo ἕλετα. In Theophr. H. Pl. II. 4, 2. μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας διὰ τοὺς σπόρους πρὸς κοινότητα καὶ ἀλυσίαν· οἷον ἐάν τις τοὺς ὑρόβους λερίνους σπείρῃ, *τριάλυτοι γίνονται*, pro hoc nescio an *δυσάπολυτοι* scribi debeat, pro *ἀλυσίαν* vero *εὐλοπίαν*. *Εὐλοποι* dici videntur ciceres quorum corium sive tunica sub dentibus facile solvitur, qualem habent ciceres albi.

7) Sic etiam *τρισμακάρες κεῖνοι καὶ τετράκις* scriptum erat in Pythiae versu Paus. VII. 5, 1. sed novissimi editores sic ut plerique codd. *τρίς μάκαρες*.

8) In Callim. Fr. CXI. editum est *τρίσμακαρις* sed in Stob. Flor. LIX. (LVII.) 11. p. 377. unde Bentlejus hoc sumsit, *τρισμακάρις*.

significetur an in cogitatione relinquatur, perparum interest; sed nostrorum doctorum plerique diastasin praeferunt ut Porsonus ⁹⁾).

§. 2. Adjectivorum, quae ex cardinalibus et substantivis composita sunt, scriptura hodie apud omnes fixa rataque est *τριακαιδεκάπηγυς*, *τριακαιδεκετής*, *έκκαιδεκάδιηρος*, *έννεακαιδεκετής*, *πεντηκοντακαιτριειής*. Eamque praescribit etiam Sch. Vict. ad Il. XXIII. 264. *δυωκαιεικοσίμειτρον ύφ' έν ώς δυωκαιεικοσίπηγυ* et EM. 459, 3. *θυρεπανοίκτης σύνθεσιν επί συνθέσει άνιδέξατο*· *όμοίως και τώ δυωκαιεικοσίπηγυ*. Sed et haec indicium praebent nonnullos aliter decrevisse et clare hoc perspicitur e Schol. AV. ad Il. XV. 679. *τώ δυωκαιεικοσίπηγυ ύφ' έν· τους γάρ αριθμούς ούτω προφέρει διά του ι ώς είκοσινήριτα ¹⁰⁾*, *τινές δέ κατά παράθεσιν ώς τώ τρεΐς και δέκατος ώστε και τώ θηλυκόν τρεΐς και δεκάτη*. Hoc quidem nunc hyphen scribitur *τριακαιδεκάτη* Od. XIX. 202. Hesiod. Opp. 780. consentiente Choerobosco Orth. 268, 9. *ό τρεΐς αριθμός έν τη συνθέσει διά του ι γράφεται τριακαιδέκατος, έπειδή ούδέποτε τώ σ και π έν συλλήψει όντα έχουσι την ει προηγούμενην*; et EM. 767, 11. *του τριακαιδέκατος ή σύνθεσις ούκ έγινετο από του τρεΐς επιρρόήματος άλλ' από του τρεΐς ονόματος*. De synthesisi erratur; nam ut ab ένδεκα παραγωγή τις έγινετο ή του ένδέκατος Apoll. Synt. III. 5, 20. et a proximo δώδεκα δωδέκατος, eadem ratione ab individuo *τριακαΐδεκα* parasyntheton *τριακαιδέκατος* genere mobili. At a conjugatis *τρεΐς και δέκα* derivatum est *τριακαιδέκατος* ut a *μικρά πόλις* *μικροπολίτης*. sed improbatur propter inconcinnitatem literarum *ειςκ*, de qua commonemur saepius. Hac causa remota probantur *τεσσαρεςκαιδεκάτη* Herod. I. 84. Galen. Comm. in Hipp. de Cris. II. 9, 878. T. IX. *πεντεκαιδεκάτη* Aristot. Probl.

9) Dobraeus ad Pac. 241. *perspicue legendum* *τρεΐς ἄθλιοι*. Sic etiam Dindorfius et alii cf. Nauk. Aristoph. p. 177.

10) His discrepans *εικοσάβοιον* fortasse eo excusarunt quod nunquam *εικοσάβοιον* legitur. Pro *δύω και είκοσάπηγυ* Aristid. Or. Plat. II. 238. Dindorfius p. 336. reposuit homericum.

XXVI. 13. p. 941. b. 14. ἑπτακαιδεκάτη Thuc. IV. 101. ὀκτωκαιδεκάτη Od. V. 279. quae ne syntheta dicantur prohibet mobilitas generis et recusatio tropae concessae synthetis πενταστιάδιος, ὀκτάμηρος, neque vero parasyntheta dici possunt ut a δώδεκα δωδέκατος sed (si fas sit dicere) parapartheta sive ἀπὸ δύο ἐν παραθέσει ὄντων παρηγμένα ut unelvicesimus, duodevicesimus. Ab his vero plurimum distat δνωκαιεικοσίπηχυ, δνωκαιεικοσίμετρον, quae qui in plures partes diduxerunt, aliam rationem sequuti sunt; τὸ δνωκαιεικοσίμετρον οὐκ ἂν ἀρέσκει τοῖς παρασημειωσαμένοις ὥς τι καινὸν τὸ δυσαριστοτόκεια ὥς ἐκ τριῶν λέξεων σύνθετον Eust. 1299, 39. quibus idem 1364, 26. πανάποτος addit et Schol. II. XVIII. 54. quantum ἀμτροχίτων. Hinc cognoscimus fuisse quosdam qui polysynthetis offenderentur eorumque numerum quantum fieri posset imminuere studerent ac prae ceteris ea quae plus quam tribus nominibus contexta sunt contra canonem in EM. 459, 10. propositum ὥς περ τόνος οὐ τίθεται περαιτέρω τῶν τριῶν συλλαβῶν, οὕτως οὐδὲ λέξις σύνθετος θέλει εἶναι περαιτέρω τῶν τριῶν λέξεων. Nam altius extracta dithyrambicorum mensuram attingunt, quae a Comicis saepe derisa sunt. Atque hoc e fastidio nescio an illa fluxerint diastasis exempla quae passim in libris scriptis editisve obversantur ἐννέα καὶ δεκαετηρίς Stob. Ecl. I. 42. p. 264 Heeren. ἑπτὰ καὶ δεκαετής in cod. Poll. I. 55. ἑπτὰ καὶ δεκάπηχυς Antig. Car. c. XCVIII. (quod hyphen scribitur in cod. Bast. Ep. 89.) ἑπτὰ καὶ εἰκοσέτης Anth. App. n. 251. πέντε καὶ πενηκονταετής codd. Plat. Civ. V. 460. E. ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκεις IX. 587. E. Verum omnium, quae Grammatici huic quaestioni applicant, desperatissimum est illud in II. XXII. 349. οὐδ' εἴ κεν δεκάκεις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα στήσωσι. Id qui ex εἴκοσιν et ἡριτόν id est ἐριστόν compositum dicunt, dupliciter offendunt; nam et εἴκοσι ny paragogicum in synthesisi non assumit (εἰκοσίεδρος) et quae a verbo ἐρῶ derivantur (ἀνέριστος, δυσήριστος) sigma non amittunt; nam μεγήριτος quod Schol. h. l. et EM. 297, 44. ex Hesiodo afferunt, nunc cum μεγήρατος commutatum est. Praeterea ne

aptum quidem videtur vicenaria dicere *εἰκοσέριστα* quasi *πρὸς εἴκοσιν ἐρίζοντα*. Alii cum stirpe nominis *ἀριθμός* compositum putant et ut *τρισάριθμος*, *ἑξάριθμος*, *πεντάριθμος*, *πεντηκοντάρριθμος* (omiss. Th.) Sibyll. V. 40. sic dici *εἰκοσινήριτος*, cui simile *ἑξήριτος* Hermannus in Diss. *Emendd. quinque Olymp. Pind.* p. 17. Pindaro tribuit. Verum tamen mirum est cur poeta non maluerit *εἰκοσάριθμα ἄποινα* dicere admissio hiatu ut *γυναικα ἄγεσθαι* Π. XXIII. 263. manetque, quo antea offendebamur, pleonasmus literae *ν*. Si quis vero illud trisyntheton esse statuatur ex *εἴκοσι* et *νήριτον*, valde dubito an nullum hujus compositionis exemplum reperiri possit praeter recentissimum *τρισανάριθμος* in Leonis Imp. Oracc. v. 137. in quo *τρίς* non numerum significat sed intentionem. Minus scrupulorum habet altera lectio quam Schol. tecte improbat; nam quum dicit *ὃφ' ἐν ἀναγνωστέον*, significat quosdam *εἴκοσι νήριτα* scripsisse hac, puto, sententia *εἰ δεκάκις καὶ εἰκοσάκις στήσωσιν ἀναρίθμητα ἄποινα* si decies viciesque huc attulerint infinita lytra. Quemadmodum igitur vulgatae scripturae interpretes cum adverbio *δεκάκις* comprehendunt notionem nomini composito *εἰκοσινήριτα* subjectam, sic ut Eustathius dicit *δεκάκις νήριτον ἀπὸ κοινοῦ κατὰ παράθεσιν καὶ εἰκοσινήριτον κατὰ σύνθεσιν*, sic illi qui *εἴκοσι* seorsum scribunt, huic significationem adverbii *εἰκοσάκις* communicant. Schematis hujus aliquot exempla ex alio genere numeralium affert Porphyrius in Schol. Π. X. 252. *πέφνε τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας*, *τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη* id est *τρισκαιδεκάτῳ* (Pind. Fr. C.) *τέκνα ἔπεφνε δυνώδεκα*, *αὐτὸν δὲ τρίτον* (Fr. CLVII.) *δωδέκατος* — *τρίτος* id est tertius decimus (Eupol. Fr. p. 537.) quibus in locis nomen *δέκατος* in altera parte enuntiat reticetur sicut in Aristot. Mirab. c. 38. p. 832. a. *τὸ πῦρ ἐκλιπεῖν ἐπ' ἔτη ἑκκαίδεκα*, *τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἐπανελθεῖν*, et adverbium Aesch. Pers. 341. *ἐκατὸν δις ἦσαν ἑπτὰ τε* id est quatuordecim de Scholiastae sententia *κατὰ κοινὸν τὸ δις*. Ac rursus cardinale *δέκα* in priore praetermittitur *ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἔτη* Xen. Cyr. I. 2, 8. *πέντε ἢ ἑκκαίδεκα ἔτη* I. 4, 16. Horum tamen nullum homerico illi perfecte

simile est; sed si quis invenerit *τετράκις ἢ πέντε ἑσπεφανωμένος* aliudve hujusmodi, tum res confecta erit ¹¹⁾).

§. 3. Adverbiorum loci unum cum nomine sibi subiecto firmiter concrevit: *κατωκάρα οὕτως ἔφ'* ἐν λέγουσιν οἱ *ἄτιμοι* οὐ διηρημένως — ἐπιῶντά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ἰ γράφει *Ἡρωδιανός* Schol. Arist. Pac. 153. Hoc loco utitur Joannes p. 29. de adverbiiis a dativo ductis disserens: καὶ τὸ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀπὸ δοτικῆς γέγονε καὶ τὸ κάρα παρ' Ἀριστοφάνει κάτω κάρα ῥίψας με, quod ut prioribus conveniat, addenda est nota dativi κάτω κάρα vel hyphen κατωκάρα. Neque tamen de casu assentior; nam est potius accusativus ut in ἀνάκαρ et in germanico *kopfueber* latinoque *praeceps* atque francogallico, quo H. Stephanus illud interpretatur, *la tête en bas*, quod a Graecis dicitur *κατακέφαλα* ¹²⁾). Hic autem casus pendet ex notione verbi ἔχειν ut Pind. P. VI. 14. ὁ ὕμνος φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ ἀγγελεῖ νίκαν πατρί, quod Schol. ita explicat ἔξωθεν προσληπτέον εἰς τὸν πλήρη λόγον τὸ ἔχων, ἔν' ᾧ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φάει, ipsumque hoc participium additur sed alio intellectu Od. XXIV. 242. *Λαέρτης ἔσκαπτε κεφαλὴν κατέχων*, quod olim disjungebant: *διαίρουμεν τὸ κατέχων ἀντὶ τοῦ κάτω ἔχων* Gramm. in Anecd. Cram. T. IV. 309. et Schol. ad l. c. κατ' ἔχων δύναται δὲ καὶ ὑφ' ἐν, Eustathius vero τὸ κατέχων οὐ ταῦτόν ἐστι τῷ παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα ἢ συνθέτως κατώκαρα (hoc accentu). Quomodo hae duae voces, quia unum intellectum faciunt, hyphen scribi solent, sic etiam appellationes velut *κατωτριχίας* personae comicae nomen in cod. Poll. IV. 148. et

11) Diversum hujus brachylogiae exemplum sed aequè singulare *ὀκτωκαιδεκίτης ἢ ἑννεακαίδεκα* ὁ γαμβρός explicui ad Phr. 412.

12) Proculus in Tim. III. 175, 9. (414 Schneid.) εἰπὴ ζῶμεν καὶ κατὰ τὸ προστυχὸν καὶ ὃ φασὶ κάτω κάραν ποιοῦμεθα τὴν τῶν ὄντων κρίσιν hoc est praecipitanter judicamus. Ἀντικρὺ EM. 114, 39. ex ἀντικάρα natum putat οἶον ἀντικέφαλα. Certius est πρόχυν id est τὰ γόνυ προέχων (ut τὸ χεῖρε προέχων), quod in adverbium abiit. Et ad hanc formam alia cum eodem casu composita *συχχωῖτα περιώνων*, *ὀπισθάγωννα δεδομένος*, id est manus post tergum religatas habens, qui nunc dicitur *ὀπισθαγωνισμένος*.

Ἀνώπολις urbis Crēticae Steph. s. Ἀραδὴν. Adverbium χαμαὶ cum verbalibus sic ut τῆλε synthesi conjungitur χαμαιεύρετος, χαμαίστρωτος, cum participiis levius cohaeret χαμαὶ ἐρχόμενοι ἄνθρωποι, λωτὸς χαμαὶ αὐξόμενος Theocr. XVIII. 42. quorum ad similitudinem revocandum videtur χαμαιφθιμένοι πετῆλου Joh. Gaz. Tab. II. 291. Sed pro uno valet ὑψιμέδων. Adverbiorum temporalium frequentissimum attingit. Herodianus Epim. 184. τὰ παρὰ τὸ αἰὲν ἐν συνθέσει γινόμενα διὰ τῆς εἰ γράφονται ἀειπάρθενος, ἀειμνηστος, ἀεῖζως etc. et iisdem fere exemplis Schol. S. Germ. ap. Heyn. ad Il. T. VI. 638. ¹³) Primum horum accentum mutat cum intellectu; nam αἰὲ παρθένοι vocantur innuptae quaelibet sive deae sive mortales, sed si Vestales per antonomasiam hoc nomen accipiunt, convenit conjuncte dici ἀειπάρθενοι ut vulgatum est in Dion. Cass. XXXVII. 45. CVI. 5. sed accentu male in penultima relicto. Sic etiam rex sacrorum a Dionysio Antt. IV. 74. ἀειβασιλεύς appellatur vocibus connexis id quod editores interductu significandum putarunt αἰ — βασιλεύς ¹⁴) sed accentu propter characterem non moto. Alterum ἀειμνηστος in Anth. App. n. 290. restituendum est pro αἰ μνηστὸν ἔχων πόθον nam simplex μνηστὸς alium intellectum habet et cetera quoque verbalia sociantur adverbio, αἰρντος, αἰκίνητος etc. Tertium ἀεῖζως quominus divellatur obstat communitas utriusque generis ὁ et ἡ ἀεῖζως et quod ad neutrum ἀεῖζων attinet, significatio substantivi; id enim proprium fuit herbae nomen, quam Aeschylus ἀεῖζων πόαν vocat. Sed saepe res ita comparata est ut pro cuiusque sensu vincula appositionis et adstringi et relaxari possint. In Euphor. Fr. LXIV. πτώκες ἀειχλωροῖσιν ἰαύεσκον μολο-

13) Αἰιγενέτης, quod hic interponit, non compositum est sed a composito αἰιγενῆς derivatum ut εὐγενέτης, εὐμενέτης v. Parall. 437. et 447.

14) Haec nota convenit Appian. Civ. I. 98. τὸν καλούμενον μεταξὺ βασιλέα id est interregem, qui alibi μεσοβασιλεύς vocatur. Cum αἰε-βασιλεύς conferri potest nomen factionis Milesiae αἰιναῦται et avium αἰισκῶπες Aristot. H. Ann. IX. 28. quod in duobus codd. dirimitur, in Athenaei loco proparoxytonon est.

Θούροις aut accentum epitheti retrahi aut ἀεὶ χλωροῖσιν scribi oportet, quo admisso ambiguum fit utrum adverbium ad adjectivum referendum sit an ad verbum ut in Anth. V. 77. ἔστι δ' ὁ πειρὶς γλυκύδακρυς, ἀεὶλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής, ubi in Pal. ἀεὶ λάλος scriptum est; quam disjunctionem in VII. 423. γραῦν ἀεὶ πολέμυθον, ἀεὶ λάλον¹⁵⁾ tuetur parilitas membrorum. Sed οὐνομα ἀεὶ νέον VII. 225. ἀεὶ θεῖος IV. 1. v. 47. et ordine inverso στυγρὸς ἀεὶ Theocr. XVII. 49. vix dignosci possunt a conjunctis ἀείμαργος, ἀείθουρος. Eadem inconstantia est participiorum; cum conjunctis μῦθος ἀειζῶων, θεοῦ ἀειζῶοντος, quorum auctores in Thes. nominantur, pugnat μίμνω ἀεὶ ζῶων Nonn. Par. XIV. 75. quod propter sequentia καὶ δι' ἐμὲ ξύμπαντες ἀεὶ ζῶετε mutari nequit. In Nic. Ther. 538. ἐλξίνην ἀειθάλλονσαν ἰάμοις conjuncta Schneiderus recte discidit quod poscit casus participio adjunctus ut Orph. H. XIX. 24. ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς. Cum hoc verbi modo etiam πάλιν componi posse Herodianus concedit, a ceteris discludit: Νικίας ὅφ' ἐν παλιντροπάσθαι· ἔφαμεν δὲ ὁπότε περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντες διελαμβάνομεν, ὅτι τὸ πάλιν τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεται Sch. II. XVI. 95. ubi nunc scribitur πάλιν τρωπᾶσθαι, nec obtinuit παλιντροπῶντο quod Apoll. IV. 643. in cod. Guelph. reperitur. Eandem sententiam tulit de participio aoristi ad II. XI. 326. παλινορμένω Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σύνθετον· εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχάς, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν, hoc est ad I. 59. ubi in Schol. A. hoc modo nobis relictum est: οὐκ ἐκ ῥήματος ἢ σύνθεσις τῆς μετοχῆς id est participium illud non a παλιμπλάζω sed ex se natum esse ut παλινορμένω, ex quo illud non consequi ut πάλιν cum infinitivo τρωπᾶσθαι aliisve modis conjungi possit. Itaque etiam EM. 648, 32. participia sola commemorat παλινορμένω, παλιμπλαγχθέντας, εὐρυκρεῖων, quod in C. II. §. 3.

15) In proximis τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' ἐκρυφε Βιτίδα τύμβος τιμὴ... ἄχραντον νυμφίδαν ἄλοχον scribendum videtur σταλοῦχος et Τιμόλα id est Τιμόλαου.

cum aliis hujus familiae protuli. *Παλινοστεῖν* sive *παλιν-νοστεῖν*, quo scriptores Byzantii utuntur, decompositum est ut *παλινδρομεῖν* ab adjectivo ejusdem notae *παλίννοστος*, sed idem in P. Silent. Soph. II. 30. fortius et significantius dividitur *πάλιν νόστησον ἀοιδή*. Ad probandam ejusdem adverbii cum substantivis feminini generis synthesin sufficit unum sed homericum *παλίωξις*, nam in Hipp. L. de Hum. p. 121. T. I. duo opposita *μετεωρισμὸς παλινίδρουσις sublatio ac rursum depressio* in tres voces dividi possunt; *παλιρρέουσις* aetatis infimae est. Nominum primae declinationis exempla quae collegi ad Phr. 498. Aj. p. 368. nonnihil dubitationis habent; pro *παλιρρῶμη* Polyb. Bekkerus reduxit veterem scripturam *πάλιν ῥῶμη* dubitans tamen an praeferri debeat *παλιρρῶμία*. Masculina hujus generis sunt *παλιγκάπηλος*, *παλιμπροδότης*, *παλιμπαις* sive ut Jacobitzius e codd. scripsit *παλίπαις* in proverbio *παλιμπαίδας τοὺς γέροντας γίνεσθαι* Lucian. Saturn. c. 9. Sed et hoc et *παλινδωμήτωρ* P. Silent. Soph. 84. dialysi tolli potest ut *παλινάγγελος*, quod Glossographi depromserunt ex II. XI. 647. sed hic sublatum est adverbio ad verbum relato ut jubet Schol. A. *τινὲς ὑφ' ἐν παλινάγγελος, οὐκ εὖ*. Adjectiva verbis connexa *παλινάγρετος*, *παλίντιτος* tam vere syntheta sunt quam *παλίσσυντος* ceteraque quae ad simplicitatem redigi nequeunt. De *παλινόστιμος* Graecus ambigit an distrahendum sit in Nonn. XXXI. 197. *πεπότητο θεὰ πάλι νόστιμος Ἴρις*, intactum praeteriens XI. 44. *ὅπως παλινόστιμος ἔλθῃ*, quod parasynteton dici posset ut *ἀνόστιμος* Proll. 172. si *παλίννοστος* alicubi legeremus per *ν* simplex scriptum. In Oppian. Hal. I. 616. *πομπή τε ῥιπή τε καὶ αὖ παλινόστιμος ὁρμή* synthesis sustentatur eo quod Halieuticorum scriptor decurtato *πάλι* non utitur. Duarum affinium particularum *ἄψ* et *αὖ* altera compositionis impatiens, alteram cum *ἐρώ* compositam esse creditum est propter homericum *ἀέρονσαν*. Quod quum nulli uni verbo fiat, alii diastole usi sunt, alii quia *αὖ* non *retro* significat, *ἀνέρονσαν* scripserunt vel certe *ἀνέρονσαν* ex hoc natum putant litera *ν* propter sequens digamma omissa

cf. Symbol. liter. Batav. T. VIII. p. 45.¹⁶⁾ Inter duo contrariae potestatis adverbia ὁψέ et πρώι hoc interest quod illud in synthesisi formam aeolicam ὁψί induit, unde Herodianus argumentatur ὁψέ δύνων παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτω ἐν δυσι μέρεσι λόγον· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον διὰ τοῦ ἰ ἐγράφετο ὡς ὁψιμαθής, ὁψιτέλεστος Mon. 26, 5. et Sch. II. XXI. 232. Ita in P. Silent. Soph. 844. (II. 438.) scribebatur ὁψέ δύνοντα Βωώτην, quod quum ob caesuram displiceret, Graefius non ὁψιδύνοντα sed ὁψεδύνοντα praetulit. Attamen illis perfectae synthesisis exemplis non prorsus similis est participiorum cum aliis orationis partibus conjunctio. Hac enim consonae quidem, quae mutari possunt, mutantur παλιμπλαγχθεῖς, ἀγακτίμενος, βαθυρρέων etc. sed vocalis incorrupta manet in ὑψιμέδων, ὑψιθέων, extra quod nullum hujus formae adverbium cum participio conjunctum reperimus. — Adjectivorum verbalium cum ἄρτι copulatorum duo sunt genera; unum, quia simplice caret, insolubile ἀρτικόμεστος, ἀρτισιτράτεντος, ἀρτιδάϊκτος (omiss. in Thes.) Nonn. XL. 102. alterum solutionis capax nec tamen solvendum, partim propter accentum ἀρτίχριστος, ἀρτίσύλληπτος (omiss. in Thes.) Diosc. Eup. II. 77, 289. ἀρτίγνωστος, quod Schweighaueserus in Appian. Civ. III. 12. ex Aug. pro ἄρτι γνωστός recepit, partim quia in sermone soluto generis communis sunt ἀρτίκαντος κονία Theophr. Sed in Anth. VIII. 122. ἀρτιγενειάσκων Εὐφρήμιος, ἄρτι δ' ἔρωτας καλέων adverbium a participio commode divelli potest. Non item in versu ignoti poetae μύρσος παλαίφαμένης ἄγνοιο EM. 595, 33. sic enim ille viticem appellatione videtur propter priscum ejus et solemnem in Thesmophoriis usum et id quidem hyphen ut synonymon παλαίφατος, quod est epitheton fagi hominum altricis. Hoc autem ne dirimatur obstat participii simplicis significatio activa. Duarum Thessaliae urbium cognominum Φάρσαλος παλαιὰ καὶ νέα altera ἡ πάλαι Φάρσαλος et una voce Παλαιφάρσαλος dicitur ut nuper editum est in Strab. IX.

16) cf. Diss. I. c. I. §. 6. Cum ἀνερύειν Guietus ad Hes. haud importune confert Λιχάιτειν ἀναχωρεῖν sive ἀναχάζεσθαι.

Lobeck, Pathol.

431. v. Engel. *Kypros* T. I. 121 sq. Sic etiam *Παλαιπερκώτη*, *Παλαίτινος* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 632. et alia quae idem collegit ad Eutrop. p. 383. sed uno modo ἡ πάλαι Ἑλλάς, τὸ πάλαι Ἄργος, nam haec propria non sunt; et τὸ παλαιὸν Ἴλιον, quia quum Troja nova floreret, veteris urbis (si unquam stetit) vix rudera noscebantur. *Ἀματροχίων* Od. XV. 451. Bekkerus divisit ut *Θαμὰ* *τρωπῶσα* Od. XIX. 521. at *Θαματροχεῖ* οὐχ ἡσυχάζει Hes. disjungi non possunt quia simplex *τροχεῖν* non dicitur; id igitur parasyntheton est a ficticio *Θαμάτροχος*, cui unum simile *ἀμῆως* sed hoc e conjectura pendens¹⁷⁾; praeterea nullam vocem cum ἄμα et *Θαμά* similibusque *λίγα*, *σάφα*, *τάχα*, *ῶκα* compositam indagavimus. — Adverbiorum qualitatis alia praepositionum more componuntur *μογιάλος*, *ἐκάεργος*, *ἀδηφάγος*, alia synthesin non ferunt ut *πάνν*¹⁸⁾, *λίαν*, *σφόδρα*, *μάλα*, de quibus si quando dubitatio incedit utrum cum adjectivo proxime appposito an cum aliquo alio cohaereant, Grammatici hyphen adnotant ut ad Il. XIII. 237. *συμφερτὴ δ' ἄρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν*, hoc adscriptum legimus ὑπὸ τὰς τελευταίας δύο λέξεις τὸ τῆς συναλοιφῆς σημεῖον θετέον· ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ἐν δηλοῦται τὸ λυγροτάτων, quo significatur *μάλα* non ad *ἄρετὴ πέλει* pertinere ut Aristarchus sumsit *σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων γίνεται τις ἄρετή*, sed ad adjectivum, quomodo haec: *τελέως ἀγαθός*, *ἔνδον ἀφνειός*, *ἡρέμα λευκός*, *κομιδῇ νέος* etc. Unum ἄγαν non solum apponitur οὐκ ἄγαν σοφός Eurip. sed etiam componitur abjecta consona *ἀγακλυτός*¹⁹⁾ et cum participio *ἀγακλυ-*

17) Accusativus nominis heroici *Amopaon* Il. VIII. 276. non ab Eustathio quidem ut Spitznerus putavit sed in Ed. Rom. et Steph. aspiratur; ceteri *Ἀμοπάονα*. Quod Herodianus de psilosi dicit, ad secundam solum syllabam pertinere videtur.

18) *Πανυπενθής*, quod Brunckius edidit in Anth. Plan. CCLXV. merito rejecit Jacobsius. *Migdilybs* Plautus confinxisse videtur graecissans, sed Graeci ipsi *μιξέλλην*, *μιξοβαρβας*.

19) *Ἄγαν κλυτός* Anth. App. CXXX. conjectura incerta est. Alcaeus p. 580 Bergk. Pittacum fortasse non *ἀγάσσυριον* vocavit, quod Glossographi *ἀκάθαριον* interpretantur, sed *ἀνάσσυριον* id est *ἀνασσυρμένον*. Quare pro exemplo afferre nolui.

μένη, cui proximum est ἀγακτιμένη. Cur vero in Π. III. 375. ἰμάντα βοῶς ἴφι κταμένοιο, quod non participium sed epitheton est ut δαϊκτάμενος, nulli collibitum sit ex duobus unum facere, hanc fuisse suspicor causam quod plerique omnes ἴφι nomen esse putarent ex ἰνόφι contractum. Adverbiorum in duplicem exeuntium tria syntheta sunt πνυγμάχος hoc est πνῆξ μαχόμενος, λάγβατον²⁰⁾ et μαψίλογος, sed dubitatur de substantivo μαψαύρα, unone tenore scribendum sit an accentibus diversis v. Proll. 260.

§. 4. Declinabilem, quae cum praepositionibus junguntur, genera quatuor sunt, substantiva, adjectiva, numeralia, pronomina relativa. De his singulis dicam sed brevius quam pro copia rerum quae paene infinita est. Moschopulus in enumeratione adverbiorum quae in ὄς exeunt Sched. p. 19. affert etiam ἀνακράτος ἀντὶ τοῦ λίαν καὶ κατακράτος, κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν, quibus tertium addit Suidas Καταμέρος ἐπίρρημα, nec dubium quin illi eodem loco habuerint quae nunc separatim scribuntur ἀνὰ κράτος Aelian. V. H. VIII. 13. ἀνὰ μέρος Polyb. II. 20, 10. Paus. X. 8, 3. Athen. I. 16. A. παρὰ μέρος Anton. Lib. c. 30. etc. sed in codd. saepe conjuncta sunt κατακράτος v. Popp. in Thuc. Proll. I. 460. et in libris editis κατακράτος Demosth. 239, 1. (213 Bekk.) ἀνακράτος Philo de Abrah. T. II. p. 7. Synes. Ep. CXLVII. 285. D. cf. Ellendt. ad Arrian. I. 12, 8. idemque accentu retracto ἀνάκρατος v. Jacobs. ad Aelian. H. An. VII. 6, 1. et consona assimilata ἀγκράτος, quod Grammaticus Anecd. Bekk. 337. a Xenophonte dictum esse scribit κατὰ συγχοπὴν sed improbat, ac fortasse ne Xenophon quidem sic scripsit sed quod in omnibus codd. legitur ἀνὰ κράτος· nam illa poetica est syncope vel potius apocope conjuncta cum assimilatione consonae ut ἄμ φόνον etc. De masculinis huc primum referendum est nomen omnium, quae sermo humanus continet, augustissimum λόγος, duabus contrariae potestatis praepositionibus ἀνὰ et παρὰ adjungi solitum accentu in-

20) Hesychius Λάγβατον ἀνατετραμμένον· οἱ δὲ λάγαν ἐμβάλλοντες scripsisse videtur λόγδην ἐμβαίνοντες.

clinato: καὶ ἄλλα ἀνάλογον τούτοις Plat. Alcib. II. 145. D. et iisdem verbis Pollux IX. 86.²¹⁾ ἀνάλογον τοῖς αὐτοῖς ὁ ὄγκος γίνεται Arist. Probl. XXII. 1. ἐκ τοῦ ἀνάλογον συμβαίνει Rhetor. II. 23. p. 1399. a. 33. III. 2. p. 1405. a. 11. αἱ ἀνάλογον ἀπορίαι Sext. c. Log. II. 35. p. 465. (295 Bekk.) quo loco Fabricius adjectivum substituit αἱ ἀνάλογοι ut Camus in Aristot. H. Ann. I. 4. p. 489. a. 26. ἐν τῇ ἀναλόγῳ. Hoc minime necessarium; sed in Plat. Civ. VI. 508. B. ταύτην τὰγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, Dion. de Comp. c. III. ἀνάλογόν τι πέπονθε multisque aliis locis per dubium est utrum adjectivum sit an substantivum hyphen scriptum, quod Stallbaumius ad Tim. 53. E. *immane vitium* dicit a Bekkero sublatum; sed Bekkerus ipse qui, quum Platonem ederet, nomen a praepositione dirimendum putavit, Aristoteli et Sexto II. cc. reliquit conjuncta. In Diod. XV. 33. τὸ παράλογον τῆς τύχης haud dubie adjectivum est quo saepius utitur v. Ellendt. ad Arrian. II. 26, 4. sed Eur. Or. 391. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖο' ἀμορφία substantivum, quod G. Dindorfius dissuendum censet, Porsonus vero non solum hic retinet sed etiam in Bacch. 938. substituit vulgatae ὅταν παράλογον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς. Pro ὑπὸ λόγον ποιεῖσθαι, quod Wurmius ad Dinarch. 49. cum ἀνὰ λόγον et παρὰ λόγον confert, ubique reponendum videtur adjectivum ὑπόλογον. Nihil vero refert in II. XX. 30. δεῖδω μὴ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ utrum sic scribatur ὡς ὑπέρβιον, adjectivo pro adverbio posito, quae Aristophanis sententia fuit, an quod Herodianus aequè probat, κατὰ διάλυσιν ut Apollon. IV. 20. Anth. Plan. CVI. Aliud substantivi cum praepositione coalescentis exemplum subjicit Suidas Παραπόδας ἐπὶ ῥόημα εὐθέως²²⁾ appositis duobus Polybii locis, apud quem hoc saepius legitur sed dissolute; sic etiam Lucian. Hist. conscr. §. 13. Philostr. V. Ap. I. 6. ubi codd. et edd. veteres hyphen exhibent. Diastasis dominatur in dictionibus figuratis περὶ πόδα id est

21) Hic ante Bekkerum scribebatur κατὰ ἀνάλογον ut Phil. de Humanit. 391. (703.) κατὰ ἀνάλογον τῆς κτήσεως et Geoponn. V. 26, 8.

22) Hoc propter codices quosdam praetermisit Bernhardy.

ἀρμολόγητος et ἐκ ποδὸς διώκειν Dion. Antt. III. 20. at hyphen mutatoque accentu ἐκποδῶν tam multis locis ut suspicionem moveant aliter scripta ἐκποδῶν sive ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι Isocr. Antid. 385, 175 Bekk. Diod. XVIII. 23. Dionys. III. 72. IV. 72. Dio Cass. Excc. Vat. pag. 20. Zosim. IV. 46, 12. etc. Itaque ἐκποδῶν restituerunt Stanleyus Choeph. 20. Quietus Lucian. Pro imagin. §. 29. Jup. Trag. §. 24. Schaeferus ad Plut. Vol. I. 384. taciteque Bernhardt in Suidae glossis, ubi Aldus quinque ἐκποδῶν scripsit, introduxit alterum, quod Arcadius distincte adverbis adnumerat una cum ἐκποδῶν et quod posteriores huic affinxerunt παρεκποδῶν, quae manifestum est ad exemplum oppositi ἐκποδῶν conformata esse. Sic etiam Προποδῶν ἐμπροσθεν Hes. pro quo Suidas πρὸ ποδῶν, Photius προποδῶν. Cetera uno complectar ambitu; ἀνάκαρ et ἐπίκαρ accentu reclinato in Galen. Gloss. sed ἐπικάρ in EM. et Schol. II. XVI. 392. apud Homerum ipsum ἐπὶ κάρ, quod probasse videntur qui hoc κάρ non integrum sed apocope affectum putarunt. Ἄν' ὅπιν εἰς πρόσωπον Suid. Phav. si intellectum nominis habet, rectius sic scribitur quam ἀνόπιν Hes. sed κατ' ὅπιν Himer. XXI. 7, 740. propter significationem adverbialem contrahi debet ut εἰς-ὅπιν et ἐξόπιν, cui quae inest praepositio rectionem amisit ut ἐκποδῶν et latina *exadversum*, *examussim*, *interdiu*. Nulla ejusmodi necessitate adstrictum sed usus perpetuitate fixum est παραχρήμα²³⁾, cui Nicander Al. 627. substituit παραχρῆος, quod Naekius Choeril. 214. etiam Callimacho Fr. CVI. reddendum putat ut videlicet poetico sermoni aptius. Duplicem mutationem subiit Ἐπισχερῶ δξυτόνως ὥσπερ ἰὼ γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ Sch. II. XVIII. 68. EM. 365, 15. quippe quia non τῇ δοτικῇ παραγωγῇ ἐνέχεται Apollon. Adv. 576, 30. Nam natura quidem dativus est obsoleti nominis σχερός, quod sive substantivum est sive adjectivum α σχεῖν ductum proprie continuum sive con-

23) Παρὰ χρέμα Theophr. H. Pl. IX. 15, 2. Strab. XIII. 593. et alibi in codd. quod Astius praefert in libris Platonis et Schaeferus ad Dionys. 192.

tinens significat. Hinc ἐν σχερῶ bis apud Pindarum et in codd. Apollon. I. 912. pro ἐνσχερώ, cui poetae fortasse formam incorruptam praetulerunt, vulgo autem conjuncte dictum videtur et cum assimilatione consonae Ἰσχερῶ (ἰσχερώ) ἐξῆς Hes. Simile affert EM. 313, 54. ἐγγρῶ ἐγγίς ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς· γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ γ καὶ μετὰ τοῦ ν· quod si fit, nihil differt ab integro ἐν χρῶ nisi quod iota deficit; nam ὁ ἐν χρῶ κειράμενος Anth. VII. 412. idem dicitur ἐγγρῶ κουρίας, apocope autem nulla est. Notam propriam dativi retinuit adverbium temporis, quod affert EM. 345, 8. ἐνωρᾷ (sic) ἔχει τὸ ἰ· λέγεται δὲ ἐπὶ δοτικῆς μόνης ἀντὶ τοῦ θάττον Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (v. 122.) unde patescit in Grammaticorum exemplaribus sub uno spiritu scriptum fuisse, non sic ut in illo loco et Theocr. XXI. 41. legitur, ἐν ὥρᾳ. Alia quaedam hujus generis protuli ad Aj. v. 786. Pro copulato ἐξυπαρχῆς Suid. saepius legitur sub duplici spiritu ἐξ ὑπαρχῆς v. Orell. ad Memn. p. 236. idque etiam in Aristotelis et Luciani locis, quos Stephanus s. Ἐξυπαρχῆς indicat, repositum est; sed ἐξαρχῆς, quod Bekkerus divisit Demosth. p. Cor. 285, 23. (172, 4.), reliquerunt editores Heliod. V. 2, 176. Himer. Ecl. V. 18, 144. Multo frequentius est ἐξεπιπολῆς, quod qui cum ἐξαίφνης comparant a Phrynicho reprehensi Ecl. 126. manifesto hyphen scripserunt idque diu pro recto valuit; nunc vero diastasis probatur Arist. Probl. I. 43. p. 864, 25. IX. 10. Lucian. Nigrin. §. 35. aliisque locis ad Phr. allatis, neque secus δι' ἐπιπολῆς, ἐπ' ἐπιπολῆς, ἐν ἐπιπολῇ, quae raritas sua a concretione defendit. Ex EM. 112, 16. ἀντησιν παρὰ τὸ ἀντῶ apparet veteres in Od. XX. 68. pro κατάντησιν disjuncta legisse. Διατάχης ἐπίρρημα ἐπιτάσεως EM. Suid. juncturam exuit, sed pro ἐν γειτόνων saepe invenitur ἐγγειτόνων, quicum pugnat ἐν γειτόνων v. Interpp. ad Plut. v. 435. Cum illo conferri possunt nomina demotica, quae Grammatici inter adverbia numerant Ἐξ Αἰθαλιδῶν ἐπίρρημα, ἐν Εἰρεσιδῶν Diog. III. 41. et nonnunquam hyphen ponunt: Ἐνεχελιδῶν (hoc accentu) Hes. EM. quomodo Menagius Ἐνιφιστιαδῶν edidit Diog. l. c. Ex his tot unius coloris exemplis perspicitur

quam propensi fuerint librarii ad conjunctionem vocabulorum quae unum quiddam significare viderentur. At hoc tamen non apud omnes valuisse ostendit magna copia exemplorum contrarii generis: ἀπὸ γνώμης, ἐκ ψυχῆς, ἐπὶ σχολῆς, εἰς ὑπερβολήν, καθ' ἡμέραν, ἐν μέρει, παρὰ μέρος, πρὸς βίαν etc. quae aequae trita et a similitudine adverbiorum non longius remota neque tamen vulgo contracta sunt. Sed hinc exiguo viae flexu sermo deducitur ad adjectiva, quorum ex immenso pelago pauca excerpam rei pusillae curam detrectans.

§. 5. Arcadius 182, 11. τὰ εἰς ὧν ἐπιρρήματα ὀξύνονται ἐμποδῶν, ἐκποδῶν, ἐκδεξιῶν, quorum ultimum affert etiam Etym. Gud. 494. τὰ εἰς ὧν ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ὁ γράφεται πλὴν τοῦ χρεῶν, ἐμποδῶν, ἐκδεξιῶν et Herodian. Epim. 260. qui ἐξαριστερῶν addit. Sed alio accentu Choe-rob. in Ps. 125, 9. EM. 338, 45. ἐκδεξιῶν ἐπιρρήματα τοπικόν et soluta compage ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ δεξιῶν Athen. V. 205. B. quae scriptura in his et similibus tam fixa et stabilis est ut qui contra sentiant nugari videantur. — Τὰ εἰς ὧν ἐπιρρήματα διαβραχέος, διαταχέος, καταχρέος Choe-rob. in Psalm. 55, 2. quibus Moschopulus Sched. p. 20. et Herodianus Epim. 261. adjiciunt διαπαντός ἐπιρρήματα χρόνον — καὶ τοπικόν. Hoc ita scriptum est in Prom. 283. Iph. T. 1124. (1087.) Plat. Civ. III. 407. D. Demosth. Cor. 301, 20. usque ad Bekkerum, qui primus a codd. recessit. Diverso vero accentu notatur Τὸ ἐξάπαντος ἐπιρρήμα ἐστὶν εἰ μὴ ἐπάγεται γενικῇ οἷον ἐξ ἅπαντος τρόπου ἢ τοιοῦτό τι Moschop. Syll. fol. 160. a. (Ritschl. Praef. Thom. CXII.) ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς, ὀξύνειν μόνον Schol. Lucian. Phal. I. c. 2. cui regulae adversatur ἐξ ἅπαντος absolute positum pro πάντως Paus. III. 8, 5. Lucian. Pisc. §. 41. ²⁴) — Ἀντὶ τοῦ παντελῶς καθόλου λέγονσι — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς

²⁴) Constante scribitur ἐκ παντός v. Perizon. ad Aelian. V. H. II. 4. sed διαπαντός Dion. Cass. LIII. 12. Paus. II. 34, 3. Phryn. Ecl. p. 103. et in plerisque codd. Thucydides v. Popp. Prol. T. I. 445. Huebner. ad Diog. II. 11. rarius διὰ παντός quod Menagius praefert I. 70.

ἅπαντα ἐφόλου καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων Atticista Villois. p. 81. Hoc memoria non subjicit sed modo καθόλου et διόλου, quae perfrequentia sunt sed non perpetua²⁵). His respondent genitivi femininorum Κατάκρας ἐπιρρόημα Suid. διακενῆς²⁶), ἐπίσης²⁷), ἐξαντιῆς, ἀπεναντίας etc. quae praeter primum plerumque sic scribuntur, aliter vero ἐκ νέας, ἐκ πρώτης et ἀπὸ πρώτης, ἐκ ταχείας, ἐξ ἐκονσίας, ἐξ οὐρίας ἐπιρρόημα EM. 348, 55.²⁸) Accusativi exemplum unicum est καταμόνας Suid. in quo consentiunt codd. Thuc. I. 32. et 37, 5. sed recte κατὰ μόνας Xenoph. Mem. III. 7, 5. Plat. Legg. IX. 873. D. quod praetulit Meinekios in Alex. Fr. Voll. III. 468. Cetera sunt adjectiva generis neutri: παρολίγον τῷ βίῳ ἐκινδύνευσε· σύνταξις Suid. significans σύνταξιν ἐπιρρόηματικὴν. Idem παρὰ πολὺ ἐπιρρόημα ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ, quod cautius eloquitur Schol. Thuc. I. 29,

25) Καθ' ὅλου Bekkerus posuit Dem. Cor. 251, 3. sed Aristoteli Nicom. I. 4. II. 2. VI. 6. et Sexto 630, 12. reliquit καθόλου, quod sexcenties legitur. De διόλου v. C. II. §. 5. adn. 15.

26) Διακενῆς Eur. Tro. 759. Dionys. Antt. XI. 19. Diog. VII. 113. Aristaeon. I. 10, 42. alibi διὰ κενης Athen. IX. 380. B. Liban. Decl. T. II. 67, 19. idque Bekkerus substituit Polyb. II. 50. et Dion. Cass. XLVI. 53. XLIX. 1. sed alterum retinuit Meinekios Com. Vol. III. 609. ἐπικενῆς Aristot. Plant. II. 3. p. 824, 40. Huic simile Ἐπικοινῆς ἀντὶ τοῦ κοινῇ Hes. dispescit Albertius ut πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ κοινῇ Σχυθικὰ λέγονται Procop. Goth. IV. 5. 574. (476 Lips.) et IV. 20, 620. (559.)

27) Ἐπίσης Paus. X. 21, 4. Babr. Fab. Praef. 6. Galen. de Facult. Med. L. I. 14. p. 53. T. II. Artemid. I. 26. et 78. M. Anton. IX. 1. Diog. II. 94. VII. 120. Himer. Ecl. X. 6, 180. sed ἐπ' ἴσης Or. XV. 351. quod Jacobitzius in Lucian. Dial. Mort. XII. 3. et Dial. Deor. XXI. 1. ex uno B. reposuit. Ἐξίσης Artem. V. 78, 426. Julian. Misop. 358. D. idemque Heylerus in Epist. XXVII. e codd. recepit v. Adnott. p. 289. Ἐξ ἴσου Isocr. de Pac. 159, 3. Bekkerus pro ἐξίσου.

28) Ἀπεναντίας Himer. Ecl. XIII. 27, 226. Synes. Dion. p. 35. ἐξεναντίας Paus. X. 22, 4. Plutarch. Phocion. c. 36. sed ἐξ ἐναντίας Aristot. H. Ann. IV. 12. p. 1126. b. 14. X. 1. p. 1172. a. 28. etc. idque probavit Schaeferus ad Plut. I. c. Ἐξ αὐτῆς quidem scriptum est in Apollon. Synt. IV. 12, 341. (334.) sed confertur h. l. cum ἐξαίφνης, quod ille pariter cum casu patrico compositum dicit κατ' ἐπιρρόηματικὴν σύνταξιν. Hinc colligitur eum utrumque eodem modo scripsisse hoc est ἐξαντιῆς sicut in plerisque locis legitur v. Schaefer. ad Bos. 443. Meinek. Com. Vol. II. P. I. 36.

4. τὸ παρὰ πολὺ μᾶλλον ἢ πολὺ· sed hoc quoque dubito an demonstrari non possit. Nam in multis locis praepositio adeo nihil ad significationem confert ut sine sensu demi possit: τοῦτο τοῖς — χρεομένοις παραποῦλὸ μᾶλλον ἐνδέχεται ἢ τοῖς — Hippocr. Vict. Acut. p. 64. T. II. (395 Foes.) ἐγγυτέρω παραπολύ Longin. XVII. 3. p. 74. παρὰ πολὺ (vulgo παραπολύ) ἀμείνων Lucian. Dial. Mar. XV. 3. Jov. Trag. §. 35. aut pro κατὰ positum est ut in Thuc. 1. c. παραπολύ vel ut nunc scribitur παρὰ πολὺ ἐνίκησαν similique Paus. III. 18, 3. παρὰ πολὺ γενομένης τῆς νίκης· aut significationem propriam (ultra, citra, praeter) retinet et grammaticae quidem cum adjectivo cohaeret, intellectu autem ad nomen refertur ut παραπολύ τῆς ἀληθείας εἴρηται Philostr. Her. p. 702. fin. id est πολὺ παρὰ τὴν ἀλήθειαν *weit vor der Wahrheit vorbei*, et Synes. Epist. LXII. 206. A. λόγος ἔργου παραπολύ τῆς ἕως ἐστί, Encom. Calv. 94. D. παραπλεῖστόν ἐστι τῆς ἀκριβείας, qui genitivus ab epitheto suspensus est, hoc autem a praepositione regitur. Similiter modo παραβραχύ legitur Zosim. VI. 4. Synes. Dion. p. 41. A. ὑπόβραχυν accentu male retracto²⁹⁾ Aelian. H. Ann. IV. 34. καταβραχύ Galen. de Puls. p. 479. T. VIII. saepius κατὰ βραχύ quod Kiesslingius reduxit Jambl. Protr. I. p. 10. Illa scriptura si omnino retinenda, certe iis locis reservanda est ubi vis praepositionis hebescit, sed illud ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας προῆλθε nemo aliter scribere volet quam ὁ Καλλικρατίδας τῆς τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέρρηξε τόπον Diod. XIII. 99. Dupliciter vero construi potest in Lucian. Icarom. §. 14. παραπολύ (Jacob. παρὰ πολὺ) τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξύπετατος. Ab his omnibus differt ἐπίπαν Xenoph. Fragm. XX. Herod. IV. 68. VI. 46. Plat. Epin. 986. E. Paus. VI. 20. 8. Heliod. V. 4, 178. etc. quod quum accentum in antepenultima habeat, parathesi assignandum est propriae ut ἀνάλογον, *propédiem*, *invicem* etc. At vero pro

29) Κάθομον κατὰ τὸ αὐτό Hes. eodem accentu scribendum quo ἀναμέσον Philon. de Sept. I. 4. Jerem. Epist. LIV. quod saepius duos habet accentus.

ἅπαντα ἐφόλου καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων Atticista Villos. p. 81. Hoc memoria non subjicit sed modo καθόλου et διόλου, quae perfrequentia sunt sed non perpetua²⁵⁾. His respondent genitivi femininorum Κατάκρας ἐπιρρόημα Suid. διακενῆς²⁶⁾, ἐπίσης²⁷⁾, ἐξαντιῆς, ἀπεναντίας etc. quae praeter primum plerumque sic scribuntur, aliter vero ἐκ νέας, ἐκ πρώτης et ἀπὸ πρώτης, ἐκ ταχείας, ἐξ ἐκουσίας, ἐξ οὐρίας, ἐπιρρόημα EM. 348, 55.²⁸⁾ Accusativi exemplum unicum est καταμόνας Suid. in quo consentiunt codd. Thuc. I. 32. et 37, 5. sed recte κατὰ μόνας Xenoph. Mem. III. 7, 5. Plat. Legg. IX. 873. D. quod praetulit Meinek. in Alex. Fr. Voll. III. 468. Cetera sunt adjectiva generis neutri: παρολίγον τῷ βίῳ ἐκινδύνενσε· σύνταξις Suid. significans σύνταξιν ἐπιρρόηματικὴν. Idem παρὰ πολὺ ἐπιρρόημα ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ, quod cautius eloquitur Schol. Thuc. I. 29,

25) Καθ' ὅλου Bekkerus posuit Dem. Cor. 251, 3. sed Aristoteli Nicom. I. 4. II. 2. VI. 6. et Sexto 630, 12. reliquit καθόλου, quod sexcenties legitur. De διόλου v. C. II. §. 5. adn. 15.

26) Διακενῆς Eur. Tro. 759. Dionys. Antt. XI. 19. Diog. VII. 113. Aristae. I. 10, 42. alibi διὰ κενῆς Athen. IX. 380. B. Liban. Decl. T. II. 67, 19. idque Bekkerus substituit Polyb. II. 50. et Dion. Cass. XLVI. 53. XLIX. 1. sed alterum retinuit Meinek. Com. Vol. III. 609. ἐπικενῆς Aristot. Plant. II. 3. p. 824, 40. Huic simile Ἐπικοινῆς ἀντὶ τοῦ κοινῆ Hes. dispescit Albertius ut πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ κοινῆς Σκυθικῇ λέγονται Procop. Goth. IV. 5. 574. (476 Lips.) et IV. 20, 620. (559.)

27) Ἐπίσης Paus. X. 21, 4. Babr. Fab. Praef. 6. Galen. de Facult. Med. L. I. 14. p. 53. T. II. Artemid. I. 26. et 78. M. Anton. IX. 1. Diog. II. 94. VII. 120. Himer. Ecl. X. 6, 180. sed ἐπ' ἴσης Or. XV. 351. quod Jacobitzius in Lucian. Dial. Mort. XII. 3. et Dial. Deor. XXI. 1. ex uno B. reposuit. Ἐξίσης Artem. V. 78, 426. Julian. Misop. 358. D. idemque Heylerus in Epist. XXVII. e codd. recepit v. Adnott. p. 289. Ἐξ ἴσου Isocr. de Pac. 159, 3. Bekkerus pro ἐξίσου.

28) Ἀπεναντίας Himer. Ecl. XIII. 27, 226. Synes. Dion. p. 35. ἐξεναντίας Paus. X. 22, 4. Plutarch. Phocion. c. 36. sed ἐξ ἐναντίας; Aristot. H. Ann. IV. 12. p. 1126. b. 14. X. 1. p. 1172. a. 28. etc. idque probavit Schaeferus ad Plut. l. c. Ἐξ αὐτῆς quidem scriptum est in Apollon. Synt. IV. 12, 341. (334.) sed confertur h. l. cum ἐξαίρνης, quod ille pariter cum casu patrico compositum dicit κατ' ἐπιρρόηματικὴν σύνταξιν. Hinc colligitur eum utrumque eodem modo scripsisse hoc est ἐξαντιῆς sicut in plerisque locis legitur v. Schaefer. ad Bos. 443. Meinek. Com. Vol. II. P. I. 36.

4. τὸ παρὰ πολὺ μᾶλλον ἢ πολὺ· sed hoc quoque dubito an demonstrari non possit. Nam in multis locis praepositio adeo nihil ad significationem confert ut sine sensu demi possit: τοῦτο τοῖς — χρεομένοις παραπολὺ μᾶλλον ἐνδέχεται ἢ τοῖς — Hippocr. Vict. Acut. p. 64. T. II. (395 Foes.) ἐγγυτέρω παραπολὺ Longin. XVII. 3. p. 74. παρὰ πολὺ (vulgo παραπολύ) ἀμείνων Lucian. Dial. Mar. XV. 3. Jov. Trag. §. 35. aut pro κατὰ positum est ut in Thuc. I. c. παραπολὺ vel ut nunc scribitur παρὰ πολὺ ἐνίκησαν similique Paus. III. 18, 3. παρὰ πολὺ γενομένης τῆς νίκης· aut significationem propriam (ultra, citra, praeter) retinet et grammaticae quidem cum adjectivo cohaeret, intellectu autem ad nomen refertur ut παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἴρηται Philostr. Her. p. 702. fin. id est πολὺ παρὰ τὴν ἀλήθειαν *weit vor der Wahrheit vorbei*, et Synes. Epist. LXII. 206. A. λόγος ἔργου παραπολὺ τῆς ὕψους ἐστὶ, Encom. Calv. 94. D. παραπλεϊστόν ἐστι τῆς ἀκριβείας, qui genitivus ab epitheto suspensus est, hoc autem a praepositione regitur. Similiter modo παραβραχύ legitur Zosim. VI. 4. Synes. Dion. p. 41. A. ὑπόβραχυν accentu male retracto²⁹⁾ Aelian. H. Ann. IV. 34. καταβραχύ Galen. de Puls. p. 479. T. VIII. saepius κατὰ βραχύ quod Kiesslingius reduxit Jambl. Protr. I. p. 10. Illa scriptura si omnino retinenda, certe iis locis reservanda est ubi vis praepositionis hebescit, sed illud ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας προῆλθε nemo aliter scribere volet quam ὁ Καλλικρατίδας τῆς τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέρῳξε τόπον Diod. XIII. 99. Dupliciter vero construi potest in Lucian. Icarom. §. 14. παραπολὺ (Jacob. παρὰ πολὺ) τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν δξύπαστατος. Ab his omnibus differt ἐπίπαν Xenoph. Fragm. XX. Herod. IV. 68. VI. 46. Plat. Epin. 986. E. Paus. VI. 20. 8. Heliod. V. 4, 178. etc. quod quum accentum in antepenultima habeat, parathesi assignandum est propriae ut ἀνάλογον, propédiem, ἰνvicem etc. At vero pro

29) Κάδομον κατὰ τὸ αὐτό Hes. eodem accentu scribendum quo ἀναμέσον Philon. de Sept. I. 4. Jerem. Epist. LIV. quod saepius duos habet accentus.

ficatio duplex est, una causalis διὰ τοῦτο ὅτι, altera finalis ἐπὶ τούτῳ ἵνα, quod discrimen scriptura exprimere videtur Atticista Villos. p. 80. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διότι ἐφ' ᾧ λέγουσι μετὰ διαστολῆς πνεύματος οἶον „ἐφ' ᾧ τὴν κλοπὴν εἰργάσω, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσῃ“ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐφ' ᾧ (scr. εἰπεῖν ἵνα) λέγουσι μετὰ μόνης περισπωμένης³²⁾ ἐφ' ᾧ (scr. ἐφῶ) οἶον „εἰργάσομαι τὸ ἀγαθὸν ἐφ' ᾧ δοξασθήσομαι“. Similiter διό modo pro demonstrativo καὶ διὰ τοῦτο sive διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ponitur in exitu enuntiati ut Plat. Civ. III. 409. A. διὸ δὴ καὶ εὐθύθεις φαίνονται οἱ ἐπιεικεῖς, modo suam propriam potestatem retinet οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν διὸ εἴρηται Crat. 406. E. εὐδελόν ἐστι διὰ τοῦτο ἐποίησας, quod Taylorus dirimendum putat δι' ὃ probante Schaefero App. III. 551. Huc conveniunt Apollonii verba Synt. IV. 5, 313. τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι πρότερον ἐν παραθέσει ἢ συνθέσει, sed paullo post c. 11, 330. (337.) ostendit utrumque ex tribus constare partibus, nec aliter conformatum est παρότι Phalar. Ep. LVII. 260. De pronomine quantitatis mentionem injicit Suidas Ἐφόσον ἐν μέρος λόγον, Καθόσον ἐπὶ ῥόημα, quae in eadem qua cetera varietate sunt: Καθόσον Diog. IV. 2. VII. 8. Phalar. XXVII. 134. LXXXIII. 262. παρόσον Sext. c. Gramm. c. 67. p. 231. (614 Bekk.) παρ' ὅσον Phalar. LII. 206. LXXXII. 260. et all. ap. Hermann. ad Lucian. Hist. scrib. p. 127. Fritzsch. Quaest. Lucian. p. 125. De demonstrativis afferendum est προτοῦ, quod saepius sic scribitur quam προ τοῦ v. Schaefer. ad Dem. T. I. 22. sed displicuit Popponi Comm. ad Thuc. I. 32, 4. duoque ceteris notabilia quia unum eorum accentum simplicis retinet, alterum retro agit: ἐπέκεινα ἐπιτάδε Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς Antiatt. Bekk. 94, 6. significans Phaed. 112. B. qui locus usque ad Bekkerum sic scribebatur εἰς τὸ ἐπέκεινα γῆς καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. Hoc codd. non raro una scriptum exhibent ἐπίταδε v. Ja-

32) Hoc est omisso spiritu ut ἀνθῶν, quomodo nonnullos scripsisse colligimus ex Herod. Philet. 456. ἀνθέων γραπτέον καὶ μὴ ἀνθῶν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ' ὧν ἔδωκας.

cobs. ad Ael. p. 123. sed multo frequentius ἐπὶ τὰδε quomodo nunc editum est et recte quidem sed alterum vereor ut jure mutatum sit; nam ἐπέκεινα non solum hic et duobus aliis Platonis locis antiquitus traditum est v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 169. sed etiam Isocr. Antid. 124, 41. Galen. de Usu Part. XV. 6. p. 666. T. IV. Athen. X. 390. B. et apud alios, ipseque Bekkerus in Aristot. de Sens. VII. 449. a. 26. retinuit ἐπέκεινα sequente ἐπὶ τὰδε. Cum illo congruit ὑπερέκεινα, quod Thomas rejicit; cum altero conferenda sunt ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα et quae Plato copulavit Hipparch. 229. A. ἐπ' ἀριστερά καὶ ἐπὶ δεξιὰ, quod librarii in Orph. Arg. 1217. et alibi cum composito ἐπιδέξια confuderunt v. Schneider. ad Civ. T. I. 336. Ad exitum festinantibus paululum morae injicit adverbiale παρ' αὐτά, quod scriptores tenuioris ordinis usurpant pro παραντίκα, modo sic scriptum Herodian. III. 11, 17. (p. 74, 1 Bekk.) Aristid. de Rhetor. T. II. 49. (p. 64 Dind.) Apollon. Hist. XI. modo hyphen accentu vel in ultima uti par est posito Schol. Od. XVI. 148. Sch. Phoenn. 913. quod Jacobitzius ascivit Lucian. Amorr. §. 33. variantibus libris, vel in antepenultima παράντα v. Thes. quo sono illud hodie notari auctor est Coraes Atact II. 419. Eodem modo ap. Hesych. scriptum legitur Ἀναντα Ταραντίνοι τὸ παραχρήμα, aliter vero Περιαντιά πως οἶον ἐγγύς καὶ παρὰ μικρόν Phot. cujus fontem ignoro. Ἐξαντῆς παραντίκα Hes. paullo ante disceptatum est.

Praepositiones cum verbis per synthesin componi res decantata est. Sed si sic compositis alia interponitur vovula, librarii fluctuant nunc ἀντ' εὖ πείσεται scribentes nunc εὖ ποιήσουσι καὶ ἀντενπείσονται Liban. Decl. 246. T. III. συνευπεπονθότες Dem. quod Schaeferus improbat App. I. 536. Mihi satis spectatum est Platonem scripsisse sic ut vulgo legitur per hyperbaton pro εὖ ἀντιπείσεται ut ἀντέπαθον κακῶς Themist. Or. VII. 98. D. εὖ προπαθών Liban. 231. T. III. Ab his notabiliter differt Thucydideum μὴ σὺν κακῶς ποιεῖν ἀλλὰ συνελευθεροῦν· pro quo κακῶς συμποιεῖν dici non poterat quia hujus verbi longe alius est intellectus. Quare aut συγκακοποιεῖν dicendum

erat ut *συγκακουργεῖν* aut, quia hoc ab usu alienum erat, sic ut ille dixit praepositione adverbialiter posita, ejus antimeriae exempla plurima demonstrat Thesaurus s. v. *Σύν*. Et de aliis quoque praepositionibus saepe dubitatur utrum verbo agglutinanda sint an absolute scribenda sic ut adverbii loco esse appareat. Primus scrupulum iniecit Abreschius in Aesch. Choeph. 301. καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία dissolute scribens πρὸς πιέζει. Id in compluribus Demosthenis locis introduxit Dindorfius, ἀπειρόκαλος πρὸς ἔδοξεν εἶναι, τὴν οἰκίαν πρὸς ἔξεις, πρὸς ἔλαγε, quod approbavit Schaeferus App. T. IV. 80. idemque Dindorfius in Aristid. Or. XLVI. 259. T. II. (194, 6.) κελύοντι ὑπήκουε καὶ πρὸς ἧδει χάριν scripsit pro προσῆδει, et in Posidippi versibus Athen. IX. 377. A. ἐὰν — παραβάλλης, καὶ πρὸς ἐκδαρεῖς ἄπει, quod Meinekius T. IV. 521. non recepit, ipseque Schaeferus in Longi Past. I. 51. μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο nihil novavit. Alii vero disjunctionem adeo necessariam duxerunt ut proprium diastolae signum interponerent: καὶ τοῦτό σοι ἦξει τὰγαθὸν καὶ πρὸς, εἰδήσεις χάριν Synes. de Regn. p. 14. A. Hanc rationem si amplectimur, in Teletis Fr. ap. Stob. Flor. XCVII. 31. p. 524, 37. δοῦλον ἔτερον προσσπεύδει κήσασθαι, praepositionem, quae infinitivo adjungenda erit ut paullo ante p. 523, 48. καὶ ἄλλον προστρέφει, separatim scribemus tanquam adverbium, quod manifesto deprehenditur in Aristid. XLVI. 367. T. II. (284, 9.) τὸ γοῦν ἐξωστρακίσθηναι καὶ πρὸς γε, εἰ βούλει, φυγῇ ζημιωθῆναι κέρδος (ἡγεῖτο)· sed proxime post more consueto adjungitur verbo ὁ δὲ Κίμων ἐξωστρακίσθην μὲν, φυγῇ δὲ οὐ προσεζημιώθην, neque aliter fit in similibus οὐχ ὅπως ἡδίκησεν· ἀλλὰ καὶ προσενεργέτησε Diod. XIII. 22. ἡδίκηται τις εἰς παῖδας; ἀλλ' οὐχὶ ἡ γυνὴ προσηδίκηται Himer. Ecl. IV. 3, 94. χίλια τάλαντα ἀνάλωκε καὶ ἔτι πολλὰ προσοφείλει Thuc. VII. 48. quod cum προσέτι commutari potest nec tamen ideo divelli debet. — Adverbii ἐνίοτε originem Epim. II. 199, 3. explicat verbis mutilatis ἐνίοτε διὰ τοῦ τ' ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐστίν καὶ τοῦ ὅτε, καὶ ἐνιοι· clarius vero Fragm. Lex. Hermann. p. 331. n. 80. ἀπὸ τοῦ ἐν ἀντὶ τῷ

ὑπάρχει καὶ τοῦ ὅτε γίνεται ἐνίοτε· ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἔνι οἷ τὸ ἐνιοὶ ἀντὶ τοῦ τινές. Haec vulgo tenet sententia
 sed repugnat non solum terminatio feminina ἐνία, quod ex-
 cusari potest oblivione originis, sed etiam significatio; nam
 ἔνι non idem valet quod ἔστι, neque ἐνεστι vel ἐνεισιν οἷ
 dicitur pro ἐνιοι. Hoc igitur simplex esse videtur ut Schae-
 ferus quoque censet ad Greg. 864. a numerali ἐν derivatum;
 nec moratur spiritus, quem Coraes Prodr. Bibl. p. 30 sq.
 et Boeckhius Nott. Crit. ad Pind. p. 406. opponunt; nam
 mutatur interdum derivatione ἔδος ἔδαφος, ἐπομαι ὀπάων
 et ὀπηδός, ἔψω ὄψον, ἔτης ἑταῖρος, εἰδέναι ἴστωρ³³).
 Ἐνίοτε autem quum non facile ab ἐνιαχοῦ, ἐνιαχῇ disso-
 ciari possit, Apollonio assentimur Adv. 607, 21. παρὰ τὸ
 ἔνιος ἢ ἐνιοὶ ἐστί, ut ἄλλοτε, πάντοτε. Τραπέμπαλιν Phere-
 crates e sermonibus vulgi ascivisse videtur. Cum inter-
 jectione ἦν en componitur imperativus verbi synonymi ac-
 centu fluxu ἦνιδε, ἦνιδε, ἦν ἰδοῦ, quod aliter interpretatur
 Matthiae Gramm. p. 565. ἐὰν θέλῃς, ἰδοῦ, sed non per-
 suadet. Vox hoc est tam crebro inculcatur ut non mirum
 sit a nonnullis ad convictiones translata esse: τουτέστι
 σύνδεσμος διασαφητικός 773, 14. et sic scribitur Sext. c.
 Gramm. 258, 196. (644, 14 Bekk.)

CAP. IV.

De syntaxi indeclinabilium.

§. 1. Frequentissime conjunguntur praepositiones et
 adverbia vel in appositione vel in compositione, de quo

33) Sic Herodianus scribi jubet II. XVIII. 501. ἐπεὶ τὸ ἰ πρὸ τοῦ σι
 δασύνεται, quod constanter fit in paronymis vulgo receptis ἱστορία et
 ἱστορεῖν, sed ἴστωρ ipsum ap. Hom. et Hesiodum notatur leni ν.
 Spitzner. ad II. XVIII. 501. Idem XXIV. 94. φιλῶς τὸ ἔσθως καὶ
 ἔσθῃς (ἀπὸ δασυνομένου τοῦ ἔω)· τὰ γὰρ φωνήεντα φιλοῦται ἐπιφερο-
 μένου τοῦ σ μεθ' ἐνὸς τῶν δασέων· et ad I. 486. τὸ ἔρμα εἰ ἐκ τοῦ ἔρει-
 σμα, οὐ φιλοῦται ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα πρὸ τοῦ ρπ δασύνεται.
 Eustath. 843, 11. τὸ ο πρὸ τοῦ π φιλοῦται ὁπῇ, ὁπώρα, ὁπάων παρὰ τὸ
 ἔπω. Et ubi nulla hujusmodi causa subest τὰ ἀπὸ δασέων μετασχη-
 ματιζόμενα φιλοῦσθαι φιλεῖ ἡμέρα ἡμαρ, ἡδονή ἡδος Sch. IX. 6.

Grammaticorum tribus et pulpita certant. Neutram sincere probat Servius Aen. VII. 289. *abusque et adusque usurpative dicimus; praepositio enim nec adverbio jungitur nec praepositioni.* Sed usum rationi praevaluisse concedit Nonius p. 517. *omnes artem sequuti negant adverbii praepositiones addi oportere, sed auctoritas veterum praeponi debet, desubito¹⁾, derepente.* De duobus autem conjungendi modis utrum praeferat, hic non declarat, sed dubitantibus succurrit Donatus ad Hecyr. IV. 1, 3. *derepente ὕπην· nam si separaveris, non est latinum,* et amplius in Arte II. 13, 3. *praepositio separatim adverbii non applicabitur, quamvis legerimus desursum, desubito, exinde, dehinc, sed haec tanquam in unam partem orationis sub uno accentu pronuntiabimus.* Eadem iterans Pompejus Comm. XXVI. 14, 356. *haec, inquit, vitia non sunt, quoniam una pars orationis composita est; si diceres ex inde, re vera soloecismus est.* Et Priscianus quoque XIV. 1, 580. praepositionem adverbii praeponi per compositionem concedit exemplis perspicuis *perinde, subinde, deinceps, abhinc.* Haec vel oblitus vel aspernatus Burmannus ad Aen. l. c. de abusque et adusque sic disputat: *scabrities haec est; nec veteres adverbia et praepositiones in unam vocem contraxerunt sed distinxerunt, ad usque etc.* Sic haec in Edd. vett. praecipue scriptorum recentiorum scripta leguntur *ad invicem, ex adversum, de sub, de foris, ab intus, a longe etc.* v. Muncker. ad Hygin. Fab. 257. p. 367. ed. Stav. et ad Fulgent. Myth. L. III. c. 6, 718. Possin. ad Passion. Perpet. et Felicit. p. 185. in Galland. Bibl. T. II. Priscianus vero quod de latinis particulis affirmat, idem de graecis praecepit is, cujus auctoritatem in omnibus sequendam putat; Apollonium dico qui in exitu Syntaxis IV. 11, 536. hunc locum tractavit sed multo brevius quam pro rei amplitudine et exemplis parum explanatis usus. Primum quidem collaudat sententiam a prioribus latam τὰ ἐπιρρήματα ἔχεισθαι τῆς πρὸς τὰς προθέσεις συνθέσεως, ἐπάνω, περικύκλω, ὑπο-

1) Hoc cum adjectivo compositum est ut *in subitum*, quod genus separatim tractabitur.

κάτω, ἀποδίδς, ἀποτρίς, ἀποψέ καὶ τὰ παραπλήσια, sed desiderat τὴν ἀκριβῆ ἀπόδειξιν δι' ἧς τὸ δισταζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο· τί γὰρ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὀψέ²⁾ τὰ τε ὅμοια δύο μέρη λόγου ἤπερ ἔν; ergo addendum fuisse praepositiones cum carentibus casu in unum coalescere sive ut brevi post dicit 337. αἱ προθέσεις ἐν ἀπώτοις καθ' ἓνα σχηματισμὸν μεταλαμβάνονται hoc est ἐνοῦνται ut alibi loquitur Adv. 509. In quo mihi sententiae auctores quodammodo cavillari videtur. Hi enim idem dixerunt verbis aliis. A praecepto ipso plurimis in locis libri nostri editi manuque scripti dissident praepositiones seorsim scriptas exhibentes, cujus scripturae exempla contrariis permixta a Fischero Animm. ad Vell. T. IV. 229. Sturzio Dial. Maced. 209. Winero Gramm. N. T. 356. et 486. G. Kruegero Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. 295. plura a me ad Phr. 46 sq. congesta sunt neglecto tamen Apollonio et omissis haud paucis. Hic autem quaestio habebitur utrum librarii peccaverint composita dirimentes an Apollonius certa quaedam adverbiorum genera de lege exemérit. Itaque genera ipsa contractis undique exemplorum copiis produci et in quam quodque scripturam propendeat inquiri oportebit, considerata cujusque significatione, derivatione, constructione et si qua alia diversitatis indicia deprehendi possint. Hac via rem absolutum iri non spondemus, sed tentabitur; *ut quimus, ajunt, quando ut volumus non licet.* Ceterum non solum scripturae gratia hic suscipietur labor sed simul ut sermonis antiqui et novitii diversitas in hoc quoque genere usurpationis animadvertatur. Quemadmodum enim latina consuetudo extincto flore eloquentiae fines antiquitus constitutos multifariam transiluit, ita etiam Graeci quo longius ab illo fastigio defluerunt, eo effusius hac componendi libertate usi sunt.

2) Hoc quum antecedentibus repugnare videatur ab Ott. Schneidero in Comment. de Apoll. Synth. et Parathesi (Ephem. Scient. Ant. ann. 1843. N. 81. p. 644.) et Skrzeczka nostro in Observatt. in Apoll. de Pron. p. 16. in contrarium vertitur interposita negatione τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ ἀπὸ ὀψέ —. Id cuimodi sit postea videbimus.

§. 2. Vocabulorum quae hic in disquisitionem veniunt, duo numeramus genera, quorum unum in adverbium exit, alterum in nomen. Illi suppositae sunt tres species primariae, loci, temporis, qualitatis, quae frequenter quidem inter se permutantur sed hoc in sermone, quantum res patitur, disparanda sunt. Localibus naturae ordine praecedunt tres particulae interrogativae a simplicissima orationis parte articulo profectae ποῦ sive πόθι, πόθεν, πόσε. Harum primam Graeci hujus aetatis praepositioni subjungunt ἀπὸ ποῦ sive ἀποποῦ, ut fit in linguis recentioribus, et jam aliquot retro seculis Tzetzes Chil. I. 837. ἐκ ποῦ, locupletiorum vero auctorum nullus. Sed illud ἐμπῇ in Phalaeci Epigr. ex ἐν πῇ (in ubi) compositum esse conjecturam feci in Diss. I. c. VII. n. XVIII. Πόθεν interrogativum nullam hujusmodi societatem init praeter Ἐσποθερές (sic) πόθεν ἦκεις Hes. quod boeoticum videtur; Boeoti enim pro ἐκ dicebant ἐς, ἐς γογος, ἐς Μουσῶν, et fortasse πόθε, pro quo tamen nihil afferre possum praeter ὅθε Tzetzae frequentatum. Minime vero declinat eam ποθέν indefinitum, quando sine casu nominis ponitur ut ἀηδῶν ἔκποθεν ἡερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἐφεζομένη Christod. Ecphr. v. 129. id est ὁπόθεν οὖν sive ἐξ οἴον-δηποτοῦν τόπον, et ἔκποθεν ἐμοὶ γέγονε quod Antiatt. Bekk. 93, 9. affert nescio unde sumtum. Ubi vero genitivus sequitur v. c. ἔκποθεν Οὐλόμποιο et alia ³⁾, praepositionem cum hoc comprehendere convenit, quo tollitur synthesis. Ἐξ ὅθεν Nicander posuit Th. 318. pro quo ex tempore vel qua de causa sic ut praepositio ad sensum nihil conferat, et similiter demonstrativo utitur Apollonius IV. 526. Κεραύνια κικλήσκονται ἔκποθεν, quod ne incauti pro simplici ἔκποθεν accipiant, vel ἐκτόθεν scribere praestat vel ἐκ τόθεν. Obscurius est neque alibi lectum illud in Quint. IV. 29. μοῖραι ἄλλοτε βλέπτονσαι, ἄλλοτε δ' αὖτε ἔκποθι κινδαινόνσαι, quo ducti Jungermannus et Koechly II. 418. ediderunt ὃν ἔκποθι λειριόεσσαι Ἐσπερίδης θρέψαντο pro

3) Utriusque generis exempla confuderunt Hermannus de Sect. Poett. 823. Spitzner. Observv. in Quint. 9. et Tychsen. Praef. LVI.

ἔκτοθι, sed poeta significare videtur ἔκτοθι τῆς οἰκουμένης. id est πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο ubi Hesperides habitant; pro ἔκποθι fortasse εἴ ποθι scripsit absolute positum pro εἴ που τόχοι ut sicubi, si forte v. ad Aj. 885. Πόσε et cetera hujus relationis adverbia a commercio praepositionum omnino abhorrent. Illis vero poetarum non antiquissimorum loquutionibus in limine relictis protinus intramus in illum amplissimum localium coetum, in quo praeter duo ab Apollonio praecepta quatuor reperiuntur similiter cadentia ἀποκάτω, ἐπιπρόσω, ὑπεράνω, ἐξάνω Hes. ⁴⁾ poeticumque ab alio principio ductum ἐξοπίσω, εἰςοπίσω ⁵⁾, plura in θεν ἀπόπροσθεν, ἐμπροσθεν, ὑπόπροσθεν ⁶⁾, ἐξὑπερθεν, ἐφὑπερθεν, καθὑπερθεν, ὑποκάτωθεν, ὑπεράνωθεν Suid. προπάροιθεν, ἐξόπισθεν, κατόπισθεν, ἀπάνευθεν, ἀπάτερθε et ex tribus quasi corporibus structum ἐξαπάτερθε, ut omittam ὑπένδοθεν, ἀπενθεῦτεν Schol. Demosth. ad p. 137, 7. (p. 207. T. I. Dind.), ἐξεντεῦθεν Gloss. ad Lycophr. v. 31. (omiss. in Thes.) et alia ad Phr. 46. in adn. collecta quorum testes aut incompti aut nullius in censura vocabulorum auctoritatis. In θι duo exeunt ἀποτηλόθι et παρηντόθι sed homericum ἀπόπροθι et quae posteriores huic accommodarunt διάπροθι, πρόπροθι epectasin monosyllabam habent ut ἀπόπροθεν. Horum omnium scriptura partim librorum consensu partim ipsa accentus ex penultima paroxytonorum in antepenultimam (nisi character obstat) translatione tam confirmata est ut pauca quae contra veniunt exempla regulam labefactare non possint praesertim eorum scriptorum quorum apographa aut non multa

4) Vocabulorum minus notorum auctores adscribam omissa locorum qui in Thes. indicati sunt designatione.

5) Κατόπιστω in libris apocryphis V. T. legitur, ἀποπίσω hodie in Graecia auditur.

6) Τοὺς ὑπόπροσθεν χρόνους Hippocr. Epid. III. 3. p. 480. T. III. ed. Lips. p. 68. T. III. ed. Littré. Pro ἔκπροθεν ex παλαιοῦ Dindorfius in Thes. ἔκπροσθεν reponi jubet ad sensum aptius, ceterum pariter ignotum. Lucianus Astrol. §. 29. quum dicit bonorum praedictione animos exhilarari τὰ ἀγαθὰ εἰδύτας ἀπιζόμενα πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, significat e longinquo delectat.

aut non accurate collata habemus: ὑπὸ κάτω πετρῶν Apollon. Hist. XXXVI. 85. ed. Tauch. cui Westermannus substituit ὑποκάτω ut paullo post scribitur οἱ ὑπεράνω Σέ-
 τεων c. XXXVIII. 85. ὑπὲρ ἄνω in cod. Lucian. Dial. Deor. IV. 2. κατ' ὀπισθεν in codd. Joseph. Antt. XIII. 4, 641. (nunc κατόπιν) ἀπ' ἄνωθεν Galen. Eup. II. 24. p. 469. T. XIV. ἀπὸ ἄνωθεν I. 16, 387. et bis in N. T. εἰς πρόσθεν Schol. Eur. Hec. 961. ἐξ ἔμπροσθεν in LXX. ῥέων εἰς ἄνωθεν Liban. Decl. T. I. 329. nisi is εἰς indivisus scripsit, quod convenit sequentibus εἶτα τεμῶν ἐν-
 τὸν περιβάλλει τὸ χωρίον. Εἰς ὀπίσω Quint. VI. 584. ad solitum revocavit Koechly. In II. X. 273. λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας id est κατελιπέτην nonnullos scripsisse καταντόθι apparet e Schol. φασὶ παρέλκειν τὴν πρόθεσιν, διὸ φυλάσσειν τὸν τόνον. Wolfius et hic praepositionem separatim scripsit et XXI. 20. τόνδε κατ' αὐτόθι λείπει, itemque Wellauer. Apoll. I. 1356. κατ' αὐτόθι γάσσαιο παῖδας, sed Theocriti editores novissimi XXV. 154. λιπόντι καταντόθι ἀγρούς praetulerunt disjuncto, et Koechly Quint. XII. 348. adeo contra codd. καταντόθι μίμνον scripsit. Rectene an secus vix quisquā arbitrabitur; neque certius est primitivum Od. X. 567. ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι, Apoll. II. 528. κατ' αὐθι μίμνον. Ubi vero nullum intercedit ejusmodi verbum quod cum praepositione apte componi possit, merito probatur conjunctio: καταντόθι τέτμον ἀνακτα Apoll. IV. 537. καταντόθι δράγματα κεῖται Quint. III. 376. κεῖτο παραντόθι VI. 440. idemque convenit II. XXI. 344. νεκροὶ οἳ ἔα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, quibus omnibus locis codd. et edd. variant. Οἱ ἐν αὐτόθι ἄνδρες, quo Schol. Apoll. II. 965. utitur, Schaeferus p. 200. hoc uno exemplo non satis firmatum putat. Ceterum αὐτόθι et αὐτόθεν a τηλόθεν, τηλόθι et similibus differunt eo quod a casualibus derivata sunt ut οὐρανόθεν, Τροίηθεν. Haec a praepositionibus, quas subsequuntur, ubique disjuncta legimus non solum homerica sed etiam ἐκ πρῶραθεν Theocr. XXVII. 11. ἀπὸ πρῶραθεν Quint. XIV. 378. ἀπ' οὐρανόθεν Orph. Lith. 240. ἐκ Διόθεν Hes. Opp. 763. ἐξ Ἀργόθεν Soph. ἐκ παιδόθεν Julian. Epist. LXXVII.

145.⁷⁾ In his praepositionem abundare contendit Antiatticista Bekk. 93, 10. quum dicit *ἔκποθεν* et *ἐξ οὐρανόθεν* sic ut alia multa *περιττὰς ἔχειν τὰς προθέσεις*, et utrumque disclusisse videtur sicut Herodianus II. XVI. 669. *ἀπὸ πρὸ φέρων* ita scribi jubet ut praepositio prior cum verbo continuetur, *ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκουσα ἢ πρὸ*, et Schol. Od. XVI. 10. *ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω — παρέλκει ἢ πρόθεσις*. Apollonius vero, qui ut *Ἰδῆθεν* pro *Ἰδῆς* sic *ἐξ οὐρανόθεν* pro *ἐξ οὐρανοῦ* positum eodemque modo *ἐγγύθεν*, *σχεδόνθεν* aliquando primitivorum loco positum dicit *κατὰ παρολκὴν ποιητικὴν* Adv. p. 598, 27. p. 622, 3. sive ut 608, 30. ait *οὐ λεκτικῶς προσεληλυθέναι*, *ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ*, non dubium habuit syllabam *θεν* paragogicam, praepositionem autem significabilem esse et propterea eam a nomine disparasse videtur, quod poscit inversio *Ἐπιδανρόθεν* ἄπο Pind. Nem. III. 145. ut *οὐρανόθι πρὸ*. Sic vulgo scribuntur quae ab adjectivis fluxerunt *ἀπὸ μακρόθεν*, quo Chrysippus alique hujus notae usi sunt v. ad Phr. 46.⁸⁾ *ἐξ ἐτέρωθεν* Theocr. XXII. 91. *ἐν δ' ἐτέρωθι* Theodot. in Euseb. Pr. Ev. IX. 17, 426. C. *ἐπὶ μεσσόθι ζώνης* Oppian. Cyn. I. 92. *εἰς ἐτέρωσς* Apollon. IV. 1315. a quo dissident *ἐπιπροτέρωσς* II. 940. sed id quoque in Codd. et Edd. nonnullis dirimitur, *παραντόθε* quod Suidas ex Arriano affert, *παρεκατέρωθεν* Nicol. Progygn. in Rhetorr. Gr. T. I. 299, 16. et *ἐξομόθεν* πεφνώς Od. V. 477. quod Wolfius dissolvit hoc majore ratione quia praepositio ad verbum referri potest ut *ἐξ ἐμέθεν γεγάώς*. Haec igitur, quibus origo a nominibus, regula, qui *ἐξόπισθεν* et similia subjecta sunt, eximi oportet. Illa vero de syllabae *θεν* usu paragogico uno nititur fundamento pronominum personalium et paucorum poetice productorum *ἄνευθε*, *ἄτερθε*⁹⁾, in localibus vero istis, quibus Apollonius utitur, significatio oblitescit duntaxat.

7) Praepositionem ab adverbio longissime disjunxit Quintus V. 108. *ἐκ δὲ περαινὸς ἐξεχόντο οὐρανόθεν*.

8) *Ἐλθομαι δ' ἐξ ἄλλοθεν* Apollon. Adv. 623. vitiose scriptum est. pro *ἐξ ἄλλόθεν* II. XXI. 33.

9) *Ἄνευθε* Epim. I. 40. *ἐπεκτεταμένον* vocatur sicut *ὑπαιθα* II.

§. 3. Hae sunt statae et ordinariae adverbiorum terminationes. Eorum quae certas in exitu syllabas non habent, pleraque eodem diriguntur; primum quae *prope* et *procul* significant, ἐπισχεδόν, παρασχεδόν, πάρεγγις, πρόσ-εγγις et utroque celebrius σύνεγγις, tum ἀφεκάς (βάλε) Nic. Th.'675. (nisi tmesis subest), διαμυρίς Dion. Per. deinde quae *retro* et *contra* ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν et tripertitum ἐξέμπαλιν ἐπαριστέρως Hes. κατέναντα Quint. Maneth. pro quo antiquiores poetae ἔναντα, ἔσαντα dixerunt, et vulgare παρεκτός. Verum in hoc genere sensim increbrescit appositio: παρὰ σχεδόν ἐλθόντες παθεῖν Dionys. Antt. VII. 45, 1410. quod fortasse a librariis disjunctum est ritu adjectivorum παρὰ σμικρὸν ἦλθεν ἐμπρῆσαι Dio Chr. LII. 270. παρὰ βραχὺ ἐλθὼν τοῦ ἐλεῖν Zosim. I. 42. etc. ἀπ' ἐκεί Schol. Eur. Or. 839. a quo dissidet παρεκεί in vulgari dialecto, ἐς δεῦρον Dio Cass. LXVI. 21, 1094. Heliod. I. 25. p. 41. Alciph'r. I. 8. ἀνὰ μεταξύ Arist. Phys. Ausc. VII. 2, 243. a. quod Bekkerus in unum contraxit quomodo aliis locis scriptum est in Thes. indicatis et hodie dici testatur Coraes ad Isocr. p. 154. Κατ' ἀντικρύ retinuerunt Meinek' in Com. Ed. min. T. I. 614. et Bekkerus Aristot. Probl. XV. 7, 912. a. 9. XXVI. 35. Hic idem vero recepit καταντικρύ Hist. Ann. IV. 4, 5. ut Jacobitz. in Lucian. Amorr. §. 54. Schneider. in Civ. VII. 515. Dindorf. Athen. IX. 390. D. discrepantibus ubivis libris sed praestat conjuncte scriptum ut ἀπαντικρύ, quanquam ἐξ ἀντικρύ exadversum vulgatum est in Phil. V. Mos. III. 665. A. Vol. II. 147 Mang. non ἐξαντικρύ ut in Thes. dicitur. Non minor est inconstantia eorum quae apud poëtas epicos inveniuntur: ἀποιῆλε cum genitivo constructum in duobus Anthol. locis, quod ἀπὸ τῆλε scribitur Od. XV. 10. Quint. X. 320. cumque eodem casu ἀπὸ τηλόθι Quint. V. 540. tertio ἀποτηλοῦ in exitu versus Hom. Apollon. IV. 1174. Anth. XIV. 66. Pro ἀπὸ νόσφι in homericis carminibus

158, 32. et saepe ponitur pro ἄνευ, hoc vero nunquam absolute pro ἄνευθε, nec magis ἄτερ sine casu. Eadem epectasi aucta videntur πάροιθεν, πρόσθεν, δῆθεν, δῆπουθεν, quorum nullum certe motum e loco significat.

Wolfius introduxit compositum in iis etiam locis, ubi prae-positio verbo adjungi potest, quod Schol. II. I. 541. prae-feret, vel significationem adverbii *ἄνωθεν* obtinet v. Lehrs. Quaest. 95. Pro *ἐς ἄχρῃ γνίων* Anth. Plan. CCCVII. v. 3. et *ἐς ἄχρῃ Μινρίνης* Apollon. I. 604. emendatius *ἐςἄχρῃ* scribi probatur eo quod genitivus ex adverbio pendet red-undante praepositione. Sed in Themist. Or. XXII. 279. B. οἱ πλάσται ποιῶσιν αὐτῆς (Scyllae) τὰ μὲν ἀπ' ἄχρῃ κε-φαλῆς ἄχρῃ λαγόνων παρθένον valde blanditur Petavii cor-rectio ἀπ' ἄκρας τῆς —. In Aret. de Diut. Sign. I. 2. p. 27. ed. Lugd. pro *ἐς μέσφι μέσσυ* Wigganus jure ex Oxon. ascivit εἰς. Cum *πάρεγγυς* pugnat comparativus παρ' ἄσσυον Apoll. II. 961. excusatur tamen sic ut ἐπὶ μᾶλλον similitudine adjectivorum ἐπὶ θᾶσσυον, ἐπὶ μᾶσσυον etc. Sed codd. nonnulli praebent *παρᾶσσυον*, quod in or-dinem receptum est. In Anton. Lib. XLI. p. 53. Ἀμφι-τρώων ἐπειθε Κέφαλον εἰς ἄσσυον ἵναί τῳ κυνί plerique adverbium attentant parum prospere; Hermannus illo re-tento τῳ θηρίῳ (vulpi) scribi jubet. Vulgati similis et eorruptelae propius est τῳ κινάδει· etenim *κινάδος οἱ Σικε-λιῶται τὴν ἀλώπεκα καλοῦσι* Harp. Hanc autem mixturam dialectorum Antonino admodum placuisse scimus v. Koch. Praef. XLIX.

§. 4. In adverbiiis temporalibus, de quibus dicere or-dimur, tam neglectae quam observatae regulae exempla adsunt. Eorum simplicissimum ὅτε duabus subjungitur praepositionibus: *ἐξότε* Aristoph. Avv. 334. multisque aliis locis, et *εἰςότε*, quod codd. subinde praebent pro vulgato *εἰς ὅτε* Od. XIX. 144. Apoll. II. 857. Arrian. Anab. VI. 28, 11. etc. eandemque significationem temporalem etiam particulae locali οὗ tribuit Hesychius Ἐς οὗ μέχρις οὗ, et legebatur hoc olim apud Herodotum sed emendatum est substituto pronomine ἐς ὃ v. Bredov. Dial. Her. 283. Para-thesis invasit duo ab eodem initio tracta *εἰς ὁπότε* Aesch. c. Ctesiph. 67. (414. §. 99.) *ἐς πότε* Soph. Aj. 1188. et redditivum *εἰς τότε* Demosth. de Symmor. 185, 2. Anth. XI. 243. et all. Phr. 46. cujus synonymon *ἐς τῆμος* Bek-kerus Od. VII. 308. removet mutata interpunctione. Ἐκ πότε

non reperi, sed persaepe ἔκτοτε, quod nuper Schaefero auctore in Plut. Caes. XLVIII. repositum est pro ἐκ τότε, rarius ἀπότοτε sive ἀποτότε et ἀπὸ τότε inter quae fluctuant Thomae libri etc. Haec duo ab Atticistis jure rejiciuntur sed quod in collectaneis ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ inscriptis p. 469 Piers. generatim adjicitur καθόλου οἱ Ἀττικοὶ χρονικοῖς ἐπιζήμασιν οὐ συντάττονται τὰς προθέσεις refellitur et iis exemplis quae jam allata sunt et nonnullis aliis quae hic proponam intermixta extraneis. Ἐξαῦτις speciem ab Homero acceptam per omnes epicae poesis aetates pertinaciter propagavit quamvis intellectu subinde mutato, neque aliter μεταῦτις Apollon. μεταῦτις Sext. c. Gramm. c. V. p. 241. (626 Bekk.) sed μετ' αὐτίς (sic) codd. Aesch. Eum. 472. εἰσαῦτις (in Thes. omiss.) Sext. l. c. 617, 23. Lucian. Dea Syr. §. 55. Anth. VI. 16. quod atticorum scriptorum editores disjungere solent v. Ast. ad Plat. Gorg. p. 8. Blomfield. ad Thuc. IV. 63, 2. Jacoba. ad Ael. 193. Eadem ratio intercedit inter μετέπειτα, cujus scriptura constat apud Homerum, Callim. Nic. Apoll. ipsumque Herodotum, et ἐς ἔπειτα, cui Kruegerus Thuc. I. 130, 2. ἐςέπειτα antefert ¹⁰⁾, sed testes multi adsunt nec deest ratio v. §. 5. interque ἐς αὐτίκα Arist. Pac. 367. et in libris nonnullis Arat. 770. a Buttmanno contractum et ἀπαντίκα Phr. 47. μεταντίκα, ἐπαντίκα, quod Dindorfius in Thes. separari vult, omniumque frequentissimum παραντίκα, quod raro in codd. divellitur. Ad horum viciniam descendunt παρευθύς Georg. Progymn. II. 553. in Walz. Rhet. T. I. quod si παρ' εὐθύ scribitur in Hippocr. de Affect. Intern. p. 489. T. II. dubitari potest utrum εὐθύ adjectivum sit an adverbium a Phrynicho notatum, cujus primum exemplum est ap. Aristot. Probl. XXVI. c. 12. 941. b. 19. Polit. II. 2. p. 1264. b. 13. nec mutavit Bekkerus sed in Gener. Anim. I. 22. p. 730. b. 2. εὐθύς edidit secundum codd. Adverbium loci κατευθύς Xenoph. Paus. V. 11, 1. Apollon. Lex. s. Ἰθύς cessit aptiori κατ' εὐθύ pro quo

10) In Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. §. 66. adn. 3. et 4. ἐς ἔπειτα omniaque hujusmodi rectius sic quam hyphen scribi censet.

κατενθύ scriptum est Zosim. II. 30. ut olim in Orph. A. 1211. ubi Hermannus κατ' ἰθύ posuit metro confirmatum idemque in fine hexametri legitur Arat. 863. sed κατιθύς ante vocalem Babr. Fab. 95, 42. Quint. VII. 36. Insolentiae speciem habet ἐκ παραχρῆμα Diog. VII. 93. sed ea removetur interpositu articuli τοῦ, quem cod. Arund. praebet. — Ἀπαρτί Joannes testatur attice acui nihil addens de duplici significatione quam Schol. Plut. 388. a Didymo in commento περὶ διεφθορίας λέξεως adnotatam esse prodidit, sed is quoque accentum novit in ultima positum sicut in pluribus legitur Comicatorum locis v. Meinek. Vol. II. P. I. 284. et 289. idemque in Platonis Fragm. P. II. 663. tacite scripsit pro ἀπάρτι, quod aliquoties in codd. Pluti intercurrit ut ἐσάρτι Eust. et divisis vocibus ἀπ' ἄρτι ut in N. T. vulgatum est retento accentu simplicis v. §. 5. — Zonaras 753. παρὰ τὸ ἄγχος συνθέσει ἔναγχος, quod quo minus laxaretur obstitit vel diversitas significationis vel raritas simplicis quod Hesychius quidem interpretatur προσφάτως, ἐγγύς, Apollonius autem Adv. 596. κατ' ἰδίαν dici negat. Composito Longinus alteram praepositionem adjecit προσέναγχος dicens. — Ἔτι complures earum in societatem asciscit; saepius εἰς, nunc absolute εἰς ἔτι (sic) θυμὸν ἔχων πεπνυμένον Tryph. 166. nunc addito adverbio εἰςέτι νῦν Apoll. I. 1354. Callim. Del. 77. Dionys. 950. et in codd. Appian. IV. 20. ubi εἰς ἔτι vulgatur, vel nomine adverbiali εἰςέτι πον χθιζόν Apoll. IV. 1397. saepissime ἐξ sequente alibi adverbio ἐξέτι κείθεν Callim. Apoll. 114. alibi casu praepositioni apto, primum apud Homerum ἐξέτι τοῦ — II. IX. 106. ἐξέτι πατρῶν Od. VIII. 245. quae Bekkerus discernenda putavit praenotante Thierschio Gramm. 617. not. c. quia praepositio cum genitivo cohaeret hyperbato eodem diremta quo ἐκ τοτέ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οὔστρω Anth. VI. 219. ἐκ ποτε τῆςδε πόλης — ἡγεῖτο Append. 165. ἐν ποκα Θήβαις Callim. Lav. 56. Callim. Del. 189. τὸν εἰν ἔτι γατέρι μάντιν, quae est Fabri correctio frustra impugnata pro εἰςέτι. Sed nonnullis particulis, quae crebro juxta se ponerentur accidit ut ad ultimum synthetorum instar ha-

berentur; cujus rei exemplum praesentissimum est pervulgatum illud *προσέτι τούτοις*, pro quo aut *ἔτι πρὸς τούτοις* dicendum erat aut *πρὸς τούτοις ἔτι*, sed ubivis *προσέτι* legitur similiterque *ἔξέτι τούτων* quum apud carminum scriptores, quos Spiznerus Obs. ad Quint. 248. et Jacobsius ad Anth. 848. nominant, tum in soluto sermone v. ad Phr. 48. Jacobs. ad Aelian. 194. Perpetua est inter *εἰσαεὶ* et *εἰς αἰεὶ* conflictio, nec patescit discrimen nisi forte conjunctio praeferenda est ubi nihil amplius quam simplex *αἰεὶ* significatur ut Soph. Aj. 343. *τὸν εἰσαεὶ χρόνον λεηλατήσῃ*, disjunctio vero in hujusmodi verborum complexu *κτῆμα εἰς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα*.

§. 5. Jam fere absolutis quae *χρόνον γενικόν* sive *ἀόριστον* significant, sequuntur τὰ *μερικά*. Primum duo illa a Phrynicho relegata *ἀπόπαλαι* et *ἐκπαλαι*, quae accentus a dissociatione vindicat, tertiumque quod Lucianus adjungit eadem nota inustum *ἐκπέρσι*, sed similiter composito *προπέρσι* Atticae eloquentiae principes utuntur Phryn. 42. unde Comicatorum aliqui *προπέρσι* produxerunt, idque certum praebet synthesis indicium, nam *πρό* nunquam protenditur nisi in composito *πρωτέλειος* i. q. *προτελής*, derivato autem *πρωτερικός* rectius subscribitur vocalis quae in *πρωίκαρπος*, *πρωίτερος* adscribitur. Ejusdem generis sed minoris dignationis et contrarie scripta sunt *ἀπὸ πρωί* a mane Joseph. Antt. XIII. 4, 641. Athen. XII. 526. B. Joann. Lyd. de Mens. IV. 7. p. 158. (62.) Geoponn. XIX. 17, 1251. *ἀπὸ πρωίθεν* Epiphan. de Pond. et Mens. III. 161. A. et hoc eodem loco *ἀπὸ ξωθεν* *ξως ἐσπέρας*, pro quibus apud eos qui emendate loquuti sunt unum *ξωθεν* legitur. Neque aliter *ἀπὸ νῦν* Anth. VI. 41. XI. 166. Antiatt. Bekk. 79, 30. quod elegantius dicitur *ἀπὸ τοῦ νῦν*, *εἰς νῦν* (*ad nunc* Hand. Tursell. IV. 343.) Plat. Tim. 20. B. Aelian. H. Ann. IV, 42. utrumque sine ullo, quoad constet, librorum dissidio, *ἀπ' ἄρτι* in N. T. quod Vulgatus interpretatur *a modo*, *εἰς ὁψέ* Thucyd. Demosth. (Phr. 47.) quo longe posterius in conspectum veniunt diverse scripta *κατοψέ*, *ἀποψέ* et *προσποψέ*. Sciscitantibus autem quænam hujus sit discrepantiae ratio ille

qui illustre ad hanc causam vestibulum fecit, nimis obscure respondet ac reapsee se *δύσκολον* praebet. Adstipulatur enim eorum sententiae qui praepositiones cum adverbii componi dixissent, sed eam accurate demonstratam esse negat; id autem necessarium fuisse ad circumscriptionem *τῶν διस्ताζομένων* hoc exemplo probat: *τί γὰρ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὁψέ τὰ τς ὁμοια δύο μέρη ἥπερ ἐν*. Quomodo viri docti haec verba corrigenda putaverint supra dixi; equidem omnia sarta et tecta conservo sententiamque in hanc partem accipio, esse quaedam ambigua velut *ἀποψέ*, quod si nihil amplius quam simplex *ὁψέ* significet hyphen scribendum esse, contra vero si praepositio vel verbum vel nomen ex se religatum habeat ad hunc modum *ἀγὼν γὰρ ἀπ' ὁψέ τελέσθῃ* vel *Βοώτεω ἀπ' ὁψέ δύνοντος* ut Aratus dixit 585. *ἐπ' ὁψέ δύνοντι Βοώτῃ*. Testem quidem hujus tmesis nullum citare possum sed quin poetarum aliquis aliquid hujusmodi dixerit, non dubium habeo et huc Apollonium animum retulisse arbitror quum diceret particulam istam pro contextu verborum diverse scribi. Aliud hujus dittographiae exemplum ipse subjicit c. l. 304. *τῆς αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας ἀποψέ, ἀποδὶς*. Quippe id quoque aliter scribi oportet si praepositio ex supervacaneo addita est sicut multae quas Grammatici pleonasmī nomine celebrant, aliter si ad nomen appositum pertinet velut *ἀπὸ δὶς ἐπὶ τὰ παίδων*.

Ad vicinitatem pleonasmī descendunt praeverbia quae significationem habent adverbio, quicum devincta sunt, consimilem *πάρεγγυς*, *ἐπισχεδόν*, *σύναμα*. Omissae enim non desiderantur, additae aliquid ad emphasin conferunt; quod significare videtur Photius *Παραντίκα ἔγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογνιότερον* et quod ad nomina attinet Schol. Od. IV. 386. *ὑποδμῶς ὑποτεταγμένος θεράπων* — *ἔμφασιν γὰρ ἔχει ἢ ὑπό*, alius vero h. l. sic ut Arcadius 93, 23. et EM. 135. 36. eam *παρέλκειν* arbitratur, idemque convenit ad alia nomina verbaque quibus praepositiones vi quadam quasi sympathiae se applicuerunt v. Parall. 386. Sic igitur *ἐκπαλαι*, quod Phrynichus pro *ἐκ παλαιού* usurpari refert, quantum differat a *πάλαι*, res est ante oculos

posita; *πρόπαλαι* vero, quod eodem accentu scribitur tanquam vere syntheton ut a Joanne nominatur 36, 22. non *πρὸ παλαιού* significat sed *olim* ut *προπάροιθεν* pro *παρόροιθεν* κατ' ἀναδιπλασιασμόν Epim. I. 356. 23. et in Apoll. IV. 520. *Κεραύνια κυκλήσκονται ἐκτόθεν ἐξότε* — ἀπίτραπον et Callim. in Apoll. 47. *Νόμιον κυκλήσκομεν ἐξέτι κείνου ἐξότε* — ἔτρεφεν ἵππους¹¹⁾ quam non necessaria sit particula, apparet ex homerico *ἐξέτι κείνου ὅτε* v. §. 1. Paf² atque una est ratio adverbiorum *μετέπειτα* (*μεθ' ὕστερον*), *μεταῦθις*, *μετόπισθε*, nam haec quoque constant e vocabulis parallelis, ideoque non recipiunt intra se articulum qui si inseritur, praepositio vim suam propriam recuperat, sed obscuratur rursus si dicitur *εἰσαῦθις λέγω*. Atque hac tenui prosodiae inclinatione, si opus videatur, distinguī possunt *εἰσοπίσω* (*ἐχάζετο*) ubi nihil amplius quam *ὀπίσω* significat, et *εἰς ὀπίσω* proprie dictum pro *εἰς τὸ ὀπίσω*, qua ex ratione in Schol. Dion. 755, 31. pro *ἀποκάτω ἀρχόμενοι τὴν χεῖρα ἐπὶ τὰ ἄνω μέρη προφέρομεν* scribendum esset *ἀπὸ (τοῦ) κάτω*. Sed hoc tamen discrimen minutius est quam ut a librariis custoditum credam ac si qua appareant commutatae cum intellectu scripturae vestigia, id casu magis quam certo consilio accidisse arbitror. Ab utraque connexionis ratione differt tertia, in qua praepositio neque tota redundat neque ad vocabulum declinabile referri potest sed adverbium sibi proximum quasi casum regit velut si quis ita loquutus est ἡ μάχη ἀποψὲ ἤρξατο a sero (diei), cujus constructionis testes abunde sunt: *εἰς ὀψέ* (ut *εἰς νύκτα*), *ἀπὸ πρωῒ*, *ἀπὸ νῦν*, *ἀπ' ἐχθρῆς* in Anth. XI. 35. *τρεῖς μναῖ ἦσαν ἀπ' ἐχθρῆς ἔτι τρεῖς μῖναι supererant de coena hesternā*, eodem-

11) Consimili pleonasmo usus Heliodorus III. 5. 117. praepositionem temporalem adjungit relativo *ἡσυχολούμην ἐξ ἐκείνου ἐξ οὗπερ ὁ χρησμός ἦδ' εἶτο*, ex illo tempore ex quo pro simplici *quo*; causalem Aelianus H. Ann. I. 23. *ἐξ ὧν ποθοῦσιν, ἐκ τούτων ἀλλίσκονται*, aliam Isocrates Antid. 187. (93.) *πρὸς τοῦτο πεφύκασι καλῶς πρὸς ὃ ἂν προσημύνοι τυγχάνωσι*. Conversis partibus Demosth. Phil. III. 115. (p. 105, 19 Bekk.) *ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀνείλε Φωκίας, ἀπὸ ταύτης αὐτὸν πολεμῆν ὀφείλομαι*.

que modo *πρὸ χθές* potius quam ut Apollonius c. XI. 340. et hodie Graeci solent *προχθές* scribendum esse probat altera forma ex duabus partibus conflata *προυχθές* (ut *προῦργον*) quo non simplex *ἐχθές* significari videtur sed nudius tertius; veteres vero neutrum receperunt sed *χθές καὶ πρότρετα* dicunt vel *χθές καὶ πρώην*. Illi simile sed multo illustrius est *προπέρσι*, quod distrahere veremur obsequio moris inveterati — *τῇ γὰρ μακρᾷ συνθηδείᾳ οὐ δυνάμεθα ἀντιτάσασθαι* Schol. Dion. 718, 10. Ea omnia Apollonius inconstantiae impatiens exceptis quibusdam amphibolis ad unam redegit speciem addita fortasse uberiore expositione quam aut librarii, ut multa, reciderunt aut ipse in alium locum rejicere maluit.

§. 6. Verum ab hoc loco, qui nunc est in manibus, pedem referre non possum quin aliquid de adverbii numeralibus adjiciam, quorum mentionem infert Apollonius. *Ἀποδὲς* et quod in C. XI. 339. strictim modo attigit *ἀποτρέις*, quo loco reperiantur ignoramus sed legimus sane *εἰς δὲς* (*χειμῶν ἐπιγίγνεται*) Appian. Mithr. c. 78. et multo crebrius *εἰς τρεῖς* Xen. Anab. IV. 2. (4.) 16. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Paus. IX. 34. Lucian. Philops. c. 12. Athen. XV. 701. E. nusquam vero *ἐστρεῖς*, quod in Pind. Ol. II. 68. (124.) Pyth. IV. 61. (109.) a Boeckhio ejusque successoribus editum est sublato syllabarum intervallo quo solo appositum a composito discerni potest, nam accentus non migrat; sed appositionis signum dat tenor duplex adverbii *ἐπὶ τρεῖς* Diosc. Eup. II. 20, 233. Mat. V. c. 87, 750. c. 102, 766. His omnibus fere locis si simplex *τρεῖς* scriptum esset, nemo quidquam de integritate sententiae delibatum putaret, ideoque Apollonium haec quoque synthēsi subjecisse suspicor, eos vero qui praepositiones non temere adjectas esse sed progressionem adusque tertium significare censerent, illa non aliter et enuntiasse et scripsisse quam *εἰς ἔτος*, *εἰς τέλος* etc. non solum librarios sed etiam magnam partem scriptorum qui canonem Apollonianum aut ignorarent aut scholae relinquendum ducerent. Duo ab his numeralibus derivata scripturae momento distinguit Joannes p. 23. *διὰ τρεῖς οὐ συνθέτως ὡς διάνοιχα*. Com-

positum *διάτριχα* jure rejicit Spitznerus ad II. II. 655. praepositionem cum verbo jungens, quod ad omnes locos convenit; *διάνδιχα* sic ut *ἄνδιχα* nunquam discerpitur nisi per paremptosin *διὰ δ' ἄνδιχα* Hes. Opp. 23. Numeralium primum cum praepositionibus pluribus connectitur scriptura duplici: *ἐξάπαξ*, *ἐφάπαξ*, *καθάπαξ*, et persaepe compage soluta v. Interpr. ad Aesch. Prom. 750. (775.) sine ullo ad nostrum quidem sensum discrimine nisi quod in hujusmodi oratione *ἀπειπὼν εἰς ἅπαξ μὴ βαδίζειν πρὸς αὐτόν* id est *semel in perpetuum* Liban. contra Luc. 206. T. III. vel *ὁ ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορρίζει τὸ δεινὸν ἀλλὰ τοὺς αἰεὶ ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ* non *semel sed saepius* Longin. X. 6. etc. disjunctio convenientior videtur quam ubi cum simplici *ἅπαξ* commutari potest ut *εἰς ἅπαξ καὶ δεύτερον* semel iterumque Heliod. VI. 6. 262. quod alibi sine praepositione dicitur *ἅπαξ καὶ δεύτερον πληγῆς* Memn. Hist. XLIX. 70. *προητηγμένοι οὐκ εἰς ἅπαξ* Dion. Chr. XI. 357. *ἐφάπαξ* et *καθάπαξ* divulsa non legimus, sed novitium *προσάπαξ* Paul. Aeg. I. 40, 189. idem *πρὸς ἅπαξ* scribitur Alex. Trall. III. 7, 292. *συνάπαξ* in loco non satis lucido Galen. de Adm. Anat. L. III. ρ. 5. p. 381. T. II. — Duorum congregativorum quae Schol. Dion. p. 948, 23. diversis attribuit generibus, *τὸ μὲν ἅμα χρονικόν, τὸ δ' ὁμοῦ τοπικόν*, hoc alterum ad nostram causam nihil confert, sed *ἅμα* si ex affini *ἅπαξ* (v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 5. fin.) aestimamus, numeralibus accedet. Huic praepositio ejusdem potestatis nunc postponitur *ἅμα σὺν Βάχχαις* Eur. Ion. 718. nunc anteponitur accentu sub uno idque modo absolute, saepius addito dativo sed neutrum constanti scriptura *σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας διεξίοντες* Lucian. de Merc. Cond. §. 1. *πλουσιώτερος σὺν ἅμα Κροίσῳ ἐκκαίδεκα* Timon. §. 23. *σὺν ἅμα πάντων διελεγμένων* Harm. §. 3. quibus locis alii *σύνναμα* scribunt; cum dativo *ταῖς δὲ — ταῦτοι σινάμ' ἐστιχόωντο* Theocr. XXV. 126. ubi in cod. Vat. *σὺν ἅμ'*, in Edd. novissimis *σύνναμ'* scriptum est, sed illo modo *ὅτι σὺν ἅμ' ἔσπειτο πέτρῃ* Anth. VII. 9. atque adeo in soluto sermone *σὺν ἅμα τῇ ἰδεῖν* Sext. c. Eth. 720. (577.) quod non defen-

ditur interventione poetis crebra *σὺν τέχνοις ἅμ' ἐσπόμην* Eur. Med. 1134. *σὺν ἐμὶν ἅμα* Theocr. XI. 65. *σὺν δ' ἅμα* Anth. IV. 1, 27. ideoque a Bekkero correctum est *σύναμα*. Pro *εἰς ἅμα* Theocr. XX. 39. cujus consponsor nullus, nonnulli *εἰς ἕνα* vel *εἰς ἓν* scribi jubent; notius est *εἶν ἐνί* i. q. *ὁμοῦ* v. Jacobs. ad Anth. V, 293, 12.

§. 7. Accentus in hac tota causa momenta exigua sunt. Nam in synthetis quidem retrahitur ex regula communi: *σύνεγγυς κατὰ πρόθεσιν συγκείμενον προπαροξύνεται* Theogn. Can. 164. persaepe autem locum non mutat aut quia praepositio abundat, qua ratione ductus Apollonius 596. *ἐναγχός* eodem tono quo *ἀγχός* notandum putat, Joannes vero 38. Epim. I. 344. et Moschop. Sched. 19. accentum in tertia ante ultimam ponunt quomodo vulgo et hoc scribitur et *προσέναγχος*, quod semel inventum habemus; aut quia character obstat ut *παραντίκα, παραντόδι, ἐπισχεδόν, διαμφίς, διαμπερές, ἀποτηλοῦ, καταντικρύ*, nam sic terminata aut ultimam habent acutam aut ultimae proximam; et qui *ἀπαρτί* scripserunt fortasse exemplum verbum *ἐγγεῖν, ἐγγεγοῖ* etc. sequuti sunt. Sic etiam *ἀνεκός* Apollonius 570. ab Atticis male *ἄνεκας* scribi argumentatur ex oxytonesi homophonorum; quin cum *ἐκάς* compositum putaverit, non dubitandum videtur, licet significatio aliquantum discrepet. Illa autem atticae tonosis tam praecisa recusatio non dubium relinquit quin ille tralaticius accentibus non tantum auctoritatis adjunxerit ut propterea a synthesis recederet. — Contrariam huic diastasin interpositione non probari ostendunt exempla plurima *διὰ δ' ἄνδιχα, ἐκ δ' ὀνομακλήδην, κατὰ τὸ ἐξῆς, ἐκ τῶν ἐπιπολῆς* Arist. Probl. XXVII. 10. et quod Aeschylus dixit triplicato pleonasmo *μετά τ' αὖθις ἐν χρόνῳ* Eum. 492. (475.) Sed pergam conficere reliquum iter.

§. 8: Genere quarto continentur adverbia qualitatis, quorum alia ex se orta, alia a nominibus derivata sunt. Illuc pertinent *ἐπὶ δῆν* Apollon. Nonn. XXIII. 11. Silent. Soph. 154. *μετὰ δηθά* Apoll. *εἰς ἅλις* (*λειμῶνες θαλάσθουσι*) Theocr. XXII. 17. et diverse scriptum *ἐπίπαγχυ* XVII. 104. (vett. Edd. *ἐπι πάγχυ*) quibus in locis praepositio

ad sensum nihil confert sed in Hes. Opp. 264. et Maneth. VI. 288. ἐπὶ πάγχυ sequente verbo cui adaptari potest. Fixa vero est compositio eorum quae consuetudo quotidiana suscepit; primum illud quod Schol. Dion. p. 925, 13. designat *πρόθεσις ἐν ἐπιρρήματι κατὰ σύνθεσιν εἰναι οἷον ὑπέρευνε, ὑπέρεν*, cuius altera pars natura adjectivum esse putatur indeclinabile *παρὰ τὸ εὖς* EM. Atque haec a nominibus defectivis et obsoletis derivatio non abhorret ab Apollonii conjectura *ἐξαίφνης* ex *ἐξ ἀφανίας* factum esse *κατ' ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ὡς τὸ ἐξαντῆς* p. 341. cui supra apposui *ἐφεξῆς, καθεξῆς* et *παρεξῆς* tanquam cum genitivo funditus abolito *ἐξῆς* copulata Diss. III. c. 2. §. 5. Clariora hujus denominativi generis vestigia commonstrant alii. Primum Joannes p. 29. *ἔστι τινὰ παρ' αἰτιατικῆς γεγονότα οἷον τὸ πέραν καὶ μετὰ προθέσεως ἀντιπέραν καὶ ἀπὸ δοτικῆς πέρα*. Tum EM. 266, 18. *θρόν ὀνομαστικὸν ἐπὶρρήμα ὥσπερ πέραν* et Eustathius 306, 24. *πέραν ἐστὶν ἐπὶρρήμα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἢ γῆ κατὰ γλῶσσαν ὄθεν ἢ περὰ παρὰ γεται* et Schol. Thuc. I. 100. *ἀντιπέρας παροξυτόνως· ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον*. Accusativi in adverbium conversi exemplum adjicit Zonaras 1338. *μάτην ἀντὶ τοῦ ματαίως ἀπὸ θηλυκοῦ εἰς ἐπὶρρήμα*, plura Joannes ipse I. c. *καὶ τὸ πρῶν παρ' αἰτιατικῆς σχηματίζουσι καὶ τὸ ἄκην καὶ τὸ ἀκμήν*. Coraes vero Prodr. Ael. p. 48 sq. praeter hoc etiam ἄγαν ab ἄγῃ declinatum putat et ἄδην sive ἄδην ab inusitata ἄδῃ *satielas*. Horum autem nonnullis praepositiones accedunt *ἀντιπέρας, ἀντιπέραν* et quod minus auctoritatis habet *ἀντιπέρα*, cumque duabus praepositionibus *κατ' ἀντιπέραν* Polyb. IX. 42, 11. quod nuper Xenophonti et Luciano restitutum est; cum una diversae relationis praepositione *ἐκ πέραν τοῦ χειμάρρου* I. Maccab. V. 37. quod qui ita scripsit, *πέραν* pro adverbio habuit ut *λίαν*, cui nullum antecedit nomen sed praemittitur tamen praepositio *εἰς λίαν* Longin. XLVII. §. 1. p. 142. *ὑπὲρ λίαν* in N. T. et Eust. 1396, 42. nec mihi persuasum est eos qui *ὑπεράγαν* usurparunt ut Aelian. H. Ann. III. 38. (unus cod. *ὑπὲρ ἄγαν*) Diog. III. 26.

ὅπερ μὲν ἄγαν Eur. hunc accusativum putasse nominis prisci ἄγῃ, quod raro ultra primum casum declinatur. Εἰς μᾶτῃν legimus apud scriptores sacros et paucos profanorum, de quibus eadem dubitatio utrum μᾶτῃν natura adverbium esse crediderint an accusativum suspensum a praepositione plerumque omissa sicut χάριν pro εἰς χάριν dici censent non solum de vulgo Grammatici sed Apollonius ipse Adv. 514.

Verum illa de adverbiorum ortu nominali suspicio vagatur latius. Etenim si substantivum ἄντη, cujus vestigia quaedam in obscuris regionibus indagavimus Techn. 259. jam inde antiquitus percrebuit, hujus quasi residuum habemus casum quartum ἄντην, quod Epim. I. 39, 32. parum probabiliter a verbo ἀντῶ arcessit. Substantivi usitati species prisca apparet in homerico κατ' ἄντηστιν θεμένη διφρον (Parall. 442.) quod ante Wolfium κατάντηστιν scribebatur v. c. III. §. 4. quia idem significat quod adverbia ἄντα et ἄντην. Et haec quoque annectuntur praepositionibus; κατάντην usurpavit Themistius Or. XIII. 168. B. (206.) ubi describit aquas quae e longinquo per montes perfossos superque valles arcuato opere tectas in urbem deducuntur αἱ μὲν τὸν αἰθέρα ὑποῦ διαπτᾶσαι, αἱ δὲ ὑποδραμοῦσαι ἡλιβάτους πρῶνας πλεῖν ἢ χιλίους σταδίους ἄναντα καὶ κάταντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην διαδραμοῦσαι hoc est aequo libramento per acclivia et declivia profluentes. Hic igitur ἄντην pro ἄναντα sursum positum est, κατάντην pro κάταντα ut Oppianus dixit πρὸς κάταντα Cyn. IV. 427. Aliam praepositionem adjunxit Homerus Od. V. 217. ἄκιδνος εἰςαντα ἰδέσθαι vel ut prius vulgabatur εἰς ἄντα, quod Schol. Harl. Aristarcho tribuit, αἱ δὲ κοινότεραι εἰς ὧπα. Hoc autem magis cum κατένωπα convenit quod veteres varie explicant v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 2. Lehrsius Arist. 311. adverbium esse putat ut κατὰνθι. — Ad nomina secundae declinationis accedentibus primum offertur περικύκλω, quod Apollonius cum ἐπάνω adaequat tanquam syntheton; nam simplex κύκλω adverbium esse praedicat ὁμόφωνον τῇ δοτικῇ et quod prorsus incredibile est πόρρω tanquam dativum nominis πόρος

Adv. 578. eaque inter *ὀνόματα ἐπιρῥηματικά* refert ut *ἰδίᾳ, πικρᾷ* Synt. II. 18, 114. (109.) Verum iusta aestimatione *κύκλω* purus putus est dativus ut *δρόμῳ* cursim, *χρόνῳ* sero, *κεφαλᾷ* summatim, etsi nonnunquam adverbii significationem habet ut *ἡ κύκλω κίνησις* etc. ideoque nominatim distinguitur ab adverbiiis, quibus iota non subscribitur ut *πόρῳ*, *ἄφνω* EM. 544, 12. Syntheton illud legitur in Plut. Amat. X. 755. A. *οἰκείται περικύκλω δραμόντες*, eodemque modo Winckelmannus ad h. l. p. 143. in Plat. Phaed. 112. E. scribendum censet *Ὡκεανὸς περικύκλω ῥέων* pro *περὶ κύκλω*. Vulgatum si retinemus praepositio aut pro adverbio posita est ut *κύκλω περίξ ἔθαινον* circumcirca Aesch. Pers. 418.¹²⁾ aut tmesi a verbo se juncta ut *περὶ κάτω τραπήσεται ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται* κάτω Phot. sic enim codd. h. l. et apud Athen. exhibent v. Meinek. Com. Vol. II. 776. vulgo autem *περικάτω* scribitur ut *προσέτι ζημιωθήσεται* quod una voce dici potest *προσζημιωθήσεται* adverbio vel anteposito vel postposito. Ambiguitas in utraque scriptura eadem est; nam *περὶ κύκλω* si seorsum audiatur circa orbem significare potest ut *ἐν κύκλω* in orbe, *περικύκλω* autem nihil differt a dativo substantivi *περίκυκλος*. Sed apposito verbo praestat disjunctio, qua tmesis indicatur; nec enim cum *προσέτι* conferendum est quod persaepe nullum juxta se verbum habet. Dativis nominum localium in adverbia versis praepositionem addi insolitum est, recteque judicat Meinekius Del. 189. *ἐν Ἰσθμοῖ* aut a librariis corruptum aut si qui recentiorum sic scripserint eos dissimili *ἐν Πυθοῖ* deceptos esse id quod Hemsterhusio accidit quum apud Paus. I. 3, 2. *ἐν Ποταμοῖ* corrigeret ad exemplum nominis tritoclitii *ἐν Φρεατιοῖ* et deinceps Schaefero ad Apollon. 213. itemque Ahrensius quum *ἐν Πριανσιοῖ* (quod potius *Πριανσιοῖς* scribendum) contenderet cum simplici *οἴκοι*, pro quo *ἐν*

12) Pleonasmus cumulat Orph. Lith. 358. *ἀμφὶ δέ μιν κύκλω περὶ τ' ἀμφὶ τε πάντιοθεν ἴνες—τανύονται*, ubi Hermannus tacite *περὶ* scripsit ut adverbium significaret, puto. Sic etiam nonnulli Homerum *γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών* pro *περίξ* posuisse statuerunt sed accentum tamen nemo mutandum putavit Apoll. Synt. 311.

οἴκοι dici Apollonius definite negat. Nominibus feminini generis, quae cum intellectu adverbiali syllabam *σι* assumunt, saepius praepositionem affictam videmus subscripto insuper iota ἐν Ἀθήνησιν, ἐν Θήβησιν¹³⁾ sed ea merito abjicitur v. Fix. in Thes. T. I. 832. Quae restant syllabae paragogaicae *σε*, *ζε* et *δε*, earum duae in usu obviae sed a pleonasmō illo sejunctae sunt; tertiam poetae extrinsecus auxerunt: μετὰ νῆάδς Apollon. IV. 1768. et ποταμῶν οἱ τ' εἰς ἄλαδς προρέουσι Od. X. 351. ut Aristarchus quidem scripsit a Zenodoto dissentiens. Hoc attigit Eustathius 1661, 53. ἐν τῷ εἰς ἄλαδς περιτιῶς κέϊται ἢ τὸ εἰς ἢ τὸ δέ διὰ τὸ ἐκ παραλλήλου κείσθαι ὥς τὸ ὄνδς δόμονδς, quod genus accusativos plerique epectasi auctos putant. — Μᾶλλον sive dorice μάλιον si ad θᾶσσον, βάσσον referimus, adjectivum videri potest, quo nomine vindicatur ἐπὶ μᾶλλον sat antiquis auctoribus vulgatum v. Jacobs. ad Philostr. 668. sed pro ἐπὶ μάλιστα Themist. Or. IV. 57. A. ἐς μάλιστα (ad Phr. 48.) veteres uno modo τὰ μάλιστα, nemo ἐς μάλα vel ἐπὶ μάλα. Πάμπαν etsi ab Apollonio Adv. 569, 10. et aliis adverbium nominatur tamen quia natura substantivum est praepositionem recipit ἐς πάμπαν¹⁴⁾. Adjectivi ἐπιτηδής nullum vestigium superat praeter neutrum quod propter significationem a Schol. II. I. 142. ἐπιτῆδες ὀνομαστικόν vocatur; cum hoc autem compositum est ἐξεπιτῆδες. Componuntur vero etiam quae natura sunt adverbia, sed per parathesin; primum verbalia: κατὰ συστάδην μάχεσθαι Theophyl. Sim. Hist. VII. 2, 167. in Excc. Legg. ἢ κατὰ συστάδην χειρονομία Heliod. IX. 16. quod reprehendit Coraes p. 302. τὴν πόλιν ἐς

13) EM. 25, 12. τὸ Ἀθήνησι, Θήβησι ὤφειλε χωρὶς τοῦ ἱ γράφεσθαι ἀλλὰ γράφεται σὺν τῷ ἱ διὰ τὸ συνεμπεσεῖν ταῖς τοιαύταις ἰωνικαῖς δοτικαῖς· sed improbatur 450, 34. Θήβησι ὅτε μὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν δοτικὴ ἔστιν, ὅτε δὲ χωρὶς αὐτῆς, τότε ἐπιτῆδες.

14) Quod Schneiderus edidit Opp. Cyn. II. 348. ἀμφραγαπαζόμενοι περὶ δὴ περίπαμπαν ἔχουσι a Lehrsio emendatum est περὶ πάμπαν id est πᾶν περιέχουσι sive περιέπουσι· quemadmodum autem Aristophanes πᾶν πάμπαν junxit sic ille antecedens περὶ id est περισσῶς praemisit.

ἄρδην ἐξέλκιν IX. 2, 350. quod idem nove dictum censet; διὰ τοῦ κατ' ἀποτάδην λόγου Olympiod. in Alcib. p. 160. ed. Crenz. et Hermias in Phaedr. 184. Duas praepositiones geminant sed diverso nexu ἐξαναφανδόν homericum et εἰς ἀναφανδόν, quorum illud nihil differt a simplici (ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν) altero Quintus utitur εἰς ἀναφανδόν ἰκίεσθαι pro communi εἰς τοῦμαγανές ἤκειν praepositione partes suas gnaviter tuente; neque reperitur verbum εἰσαναφαίνω unde derivatum dici possit; sed prius parasyntheton est ab ἐξαναφαίνω ut συλλέγδην, ἐναλλάγδην etc. v. Diss. III. c. I. §. 2. cui generi Apollonius Adv. 611, 28. applicat ὅπτω ὄβδην καὶ ἐσόβδην similiaque Herodianus cum πλέκω πλέγδην περιπλέγδην componit Mon. 97. ubi cod. ἐς ὄβδην. Et καταμελεῖστί quoque Aratum v. 624. a verbo ficto καταμελεῖζω derivasse Buttmannus censet sed apud Homerum διὰ μελεῖστί ταμῶν scribendum esse assentitur Vossio. Eadem est distinctio paronymorum. Contra eos qui Il. XVI. 548. κατ' ἄκρηθεν (λάβε πένθος) scriberent Herodianus ad probandam Aristarchi lectionem κατὰ κρηθεν affert Hesiodi verba Sc. 7. κατὰ κρηθεν βλεφάρων τ' ἄπο, praetermittens alium hujus poetae locum Th. 574. in quo Codd. et Edd. consentiunt, κατὰ κρηθεν δὲ καλύπτρην κατέσχεθε, praetermisit autem propterea quia hic ἄκρηθεν non minus convenit quam κρηθεν, in altero autem sententiae tenor ita fert ut ante partem (βλέφαρα) nominetur totum (κάρη) idemque apud Suidan Κατακρηθεν ἀπὸ κεφαλῆς praestat scripturae quam Bernhardy e codd. recepit κατάκρηθεν. In Od. XI. 588. Edd. vett. δένδρεα κατακρηθεν χέε καρπὸν Bekkerus edidit κατὰ κρηθεν, Wolfius minus recte κατάκρηθεν. nam ἄκρη pro κάρα vix invenitur, neque id persuadet Sch. Od. V. 313. hic κατ' ἄκρης positum esse κατὰ παράλειψιν τῆς κεφαλῆς, multoque minus probati sunt qui Il. XIII. 772. Ἴλιος, ὦλετο κατ' ἄκρης scripserunt κρης μονοσυλλάβως ἐπεὶ καὶ κρηθεν φησί, sed verba medietatis excludit Epim. I. 172. οὐδὲν ἔστιν εἰς ὧς ἐπιρῆμα σύνθετον, μάλιστα δὲ παρὰ πρόθεσιν, ὥστε τὸ ἐπισμυγερῶς δύο δεῖ ποιεῖν μέρη παρελκούσης τῆς ἐπί, quem pleonasmum Herodianus ad Il. IX. 456. et huic

adverbio concedit et paulo post 516. simili ἐπιζαφελῶς· πάλιν παρέλκει ἢ ἐπὶ. Peccant igitur διαβραχέως, διαταχέως, quod ad Phr. p. 48. rejeci a Schaefero retentum ad Phal. Ep. XC. 283. et similia ad Phr. 247. notata.

Hactenus dictum est de vocabulis quae ab aliis orationis partibus incipiunt, in alias desinunt. Adverbia loci et temporis quae persaepe praepositionum loco cum sui similibus junguntur ἕως ὁψέ, μέχρι ὁψέ, μέχρι δεῦρο ¹⁵⁾ procul dubio ab omnibus uno eodemque modo scripta et ob eam rem ab Apollonio silentio praetermissa sunt. Neque admonitione egent adverbia qualitatis quae ἐκ παραλλήλου conseruntur λίαν πάνυ Parall. 62. σφόδρα πάνυ Phalar. Ep. II. p. 6. μάλα πάγην Od. XXII. 195. ἄψ ὀπίσω παλινὸρσα μεθερπύζει Orph. Lith. 421. δίχα τηλόθι Λέσβου Anth. VII. 376. tritumque illud πάλιν αὖ, εὐθὺς παραρρήμα. Dubitabile est unum ex tribus dictionibus ambitiosius constructum quod Apollonius commemorat sed ob solum accentum Adv. 566. περισπᾶται τὸ οὐδαμῶς καὶ ἔτι παρ' Ἐπικούρου τὸ ἀμῶς γέ πως σημαῖνον κατὰ τινα τρόπον, quod saepe unum accentum habet et pariter quae ab eodem fonte diverso inter se flexu derivata sunt ἀμηγέπη, ἀμοθενγέποθεν, quibus Grammatici adjiciunt ἀμουγέπου, ἀμοιγέποι v. Bernhard. ad Suid. s. Ἀμηγέπη, eamque scripturam alteri praefert Schneiderus ad Civ. T. II. p. 112. et confirmat Zonaras p. 165. ἀμῶς ἐν συνθέσει ἀμωσγέπως. Aliis vero adverbii particula enclitica in diastasi apponitur praecipue iis quae a dispartitivis derivata sunt ἄλλως πως, ἑτέρως πως et auctius ἑτέρως πως διαφύρως Aelian. V. H. III. 41. tum etiam adverbii qualitatis γαίως πως, ποικίλως πως, μάλα πως, μᾶλλον πως v. Weisk. de Pleon. 170. tertio localibus ἄλλοθεν ποθεν Thuc. I. 35, 3. aliunde alicunde Lucr. V. 523. ὅθεν ποθεν Dio Chr. VII. 240. ὁπόθεν δῆποθεν Klotz. ad Devar. II. 423. οὐδαμόθι ἑτέρωθι Herodot. ἄλλοθεν οὐδαμόθεν Demosth. ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ et ἄλλοσέ ποι Plat. pro ποσέ quod non reperi.

15) Ἀγκάς aut sine ullo exemplari fictum aut non ita compositum est ut Erotianus dicit ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς.

Si vero supra dictis *μᾶλλον πως*, *ἑτέρως πως* adhibemus dictiones ejusdem potestatis *μᾶλλον τι*, *διαφερόντως τι* Thuc. I. 83, 3. aliaque in vulgus nota nihil probabilius est quam illa eadem conjunctione teneri quae est adverbio cum pronomine indefinito. *Μεγάλως πως* alicubi a me lectum esse non recordor, sive id fortuitum est sive quia pro eo se insinuavit synonymon *μεγάλως τι ὠφέλιμον* Plat. Charm. 171. D. *μεγάλως τι ἐπήνεσε*, Lucian. pro Imagg. §. 19. Hic Jacobitzius, illo loco Stephanus *μεγαλωσί* scripserunt sed videndum ne album calculum errori adjecerint. Apollonius quidem p. 572. hoc et duo ejusdem figurae *νεωσί* et *ἱερωσί* simplicia esse censet similiaque adverbiiis verbalibus in *ἴσσι*, *φρυγισί*, *δωρισί*, nec tamen ejusdem originis sed ab adverbiiis ducta ἐν *προςθέσει τοῦ τι*, quare *ἡλογημένα* appellat ¹⁶). Huic autem adstipulatur Buttmannus Gramm. II. 454. tum propter accentum tum quia pronomen *τί* notionem adverbii antecedentis circumscribat et coangustet, quod contrarium esse homerico exemplo *κεῖτο μέγας μεγαλωστί*. Coangustandi vis quomodo pronomini indefinito adscribi possit parum assequor; scripturam ancipitem fuisse probatur etiam Suidae glossa, quam Bernhardy in marginem rejecit, *ὥσπερ μέγας καὶ ἀττικῶς μεγαλωστί*, *οὕτω καὶ νέως νεωστί*. *Καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ οὕτω τοι (τι) εἰ καὶ βαρύνεται ἐκεῖνο*, et Eust. 1086, 28. *τὸ μεγαλωστί ἀπὸ τοῦ μέγας γέγονε πλεονάσαντος τοῦ τι ἐπεκτατικῶς ὡς καὶ ἐν τῷ οὕτι, οὕτω τι καὶ τοῖς ὁμοίοις*. Sed natura procul dubio quatuor illa medietatis adverbia, quae per syllabas *ωσσι* exeunt, e duabus constant partibus, eoque differunt ab imitativis in *ἴσσι*, quorum diversa origo et longe dispar intellectus. Quin Theognostus ipse Can. 160, 1. haec duo genera non permixte tractat sed unum post alterum. Ac *μεγάλως τι* in sermone attico et communi non aliter quam ut ratio poscit scriptum esse librorum indiciis probatur; quo accedit crebra parenthesis: *ναὸς οὕτω δὴ τι μέγας ὥστε Ῥωμαῖοι μέγας δὴ τι θανυμά-*

16) *Ἀπωσί*, quod Hermanno ad Aesch. Suppl. 447. in Choeph. 112. pro *ἀπλῶς τε* reponendum videtur, veteres Grammatici ignorant.

σαντες ἀνδρῶν — ἐκάλεσαν Paus. VII. 16, 3. quomodo idem dixit περισσῶς δὴ τι VIII. 9. et Themistius Or. XXI. 302. (248 D.) πάντως δὴ τι, tria autem reliqua vulgo hyphen scripta sunt hoc graviore ratione quia simplicia, quibuscum composita videri possint, non extant; nam νέως EM. 600, 55. ficticium est, ἱερῶς e Plut. V. Lyc. 27. nuper remotum, δημίως prorsus non cognitum. Syntheta accentum individuorum in ἴσσι acceperunt quia haec infinitum quantum exsuperant. Haec agitantibus occurrit adverbii interrogativi cum eodem pronomine copulatio vel interrogativo vel infinito πῶς τί τοῦτ' εἴρηκας et πῶς τι τοῦτο λέγεις in Platonis locis varie scriptis, v. Stallbaum. ad Soph. 261. E. πῶς τι θράσους ἔχομεν Plut. V. Caes. LIV. v. Heindorf. ad Hipp. Maj. T. I. p. 166. Schaefer. ad Plut. Vol. V. 290. Illud Hermannus praefert ad Antig. Praef. p. VI. interrogationem duplicem esse ratus asyndeto vinctam quid dicis et quomodo dicis id est quo argumento et quem ad finem. Quae duplicatio sane non infrequens πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον Nonn. I. 118. ἐνθυμείσθε ὅθεν οἱ διέβη Dem. c. Aristocr. 673, 10. etc. v. ad Aj. p. 484. Sed mihi ut οὕτω τι sic etiam πῶς τι scribendum videtur, a quo perpauillum differunt sub uno accentu scripta ὀπωστιοῦν et ὀπητιοῦν aliquapiam, quae Thomas tribuit Atticis. Postremo, ne quid obliviscamur, idem pronomen leniter inflexum subjungitur adverbio temporali; τὸ ἄττα ἐνίοτε ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται — — χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται καὶ ὀπηνίκ' ἄττα κοπιᾷτ' ὀρχούμενοι Schol. Plat. 107, 37. (371 Bekk.) τὸ ἄττα ἀλόγως παράκειται Sch. Ar. Avv. 1514. Verum hoc missum facimus. Ἀπαξαπλῶς etsi constanter sub uno accentu atque spiritu scribitur, tamen non synthesisi sed parathesi junctum esse inter Grammaticos convenit v. Lehrs. ad Herod. p. 86. In his igitur Apollonii consilia non magnopere desideramus. Sed vellem aliquid addidisset de epallelia praepositionum, quam severiores verborum exactores qui *abusque* et cetera virgula notarunt censoria, pari fastidio rejiciunt ut Pompejus XXIX. 3, 396. *duae*, inquit, *praepositiones non cohaerent*. De hoc genere quae apud Homerum leguntur ἀποπερό,

περιπρό, διαπρό, διέκ, παρέκ, απέκ, editores novissimi receperunt pro disjunctis; qua de re Spitznerus in *Excursu XVIII.* tam abundanter et explicite dixit ut nihil addendum putem praeter Longini testimonium *X. 6.* ὁ ποιητὴς τὰς προθέσεις ἀσυνθέτους ὄσας συνηγάλασε παρὰ φύσιν „ὅπεκ θανάτοιο“ (*φέρονται II. XV. 628.*) quod alibi dicit *ὑπεκφέρειν*. Longinus igitur quum praepositiones *ἀσυνθέτους* vocat, cum latinarum artium scriptoribus haud obscure consentit. De epanadiplosi praepositionum *ἀμφὶ περὶ* in *Diss. de Prosth. VIII. §. 9. not. 44.* loquutus sum. Vulgaris dialecti sunt *ἐναντι* Geopp. I. 14, 1. *ἀπέναντι* Scymn. v. 587. Diod. etc. *ἐξέναντι* in V. T. *κατέναντι* Ὀλυμπίων Lucian. Fugit. §. 1. et Steph. s. *Κατάνη*, quod librarii aliquoties pro usitato *κατέναντι* invexerunt v. Spitzner. ad Quint. 84.

His ut facultas tulit explanatis ad disputandum supersunt conjunctiones et interjectiones. Sed jam propemodum vereor ne plerique legentium haec grammaticae, ut cum Alcuino loquar, densitatis spineta excedere gestiant. Neque tamen fore puto qui operam in his rebus insuntam fastidiose aspernetur, totamque quaestionem nullius ad graeci sermonis cognitionem momenti esse putet. Id certe deprecabuntur veteres docti, quorum subtiles de parthesi et synthesi disputationes manifestum faciunt quanto studio varias illas vocabulorum inter se conjunctiones et unius ad alteram relationes scrutati sint. Horum praecepta late diffusa ad ordinem quendam redigere et quoad cum libris nostris conveniant exquirere non intempestivum duxi neque minore cura dignanda quam alia orthographiae et palaeographiae capita.

INDICES.

1. Index Graecus.

A.

α vocalis significationes p. 29.
 α ablativum p. 36.
 α copulativum p. 41.
 α formativum p. 35.
 α intentivum rejicitur p. 32—36.
 α paremphaticum p. 36.
 α privativi significationes p. 209.
 α privativum et $\delta\upsilon\varsigma$ p. 199.
 α privativum cum certis nominibus non componitur p. 213.
 α fluxum in propriis p. 26.
 α ter quater repetitum p. 16.
 α ante $\rho\pi$ breve p. 493.
 α et \omicron copulativum p. 362.
 α pro $\acute{\alpha}\pi\acute{o}$ p. 37 sq.
 α pro \omicron in composit. p. 369.
 α pro $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$ p. 43.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon$ p. 193.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\theta\iota$ p. 43.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\pi\lambda\epsilon\iota\tau\omicron\varsigma$ p. 20.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\pi\tau\omicron\varsigma$ p. 390. et not.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\sigma\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma$ p. 20.
 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\sigma\chi\epsilon\tau\omicron\varsigma$ p. 20. 33.
 $\acute{\alpha}\beta\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega\varsigma$, $\acute{\alpha}\beta\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ p. 512. 513.
 $\acute{\alpha}\beta\lambda\eta\tau\eta\rho$ p. 42. not.
 $\acute{\alpha}\beta\lambda\eta\chi\rho\acute{o}\varsigma$ p. 31.
 $\acute{\alpha}\beta\omicron\lambda\acute{\eta}\tau\omega\rho$ p. 42. not.
 $\acute{\alpha}\beta\omicron\lambda\acute{\eta}\tau\omega\rho$, $\acute{\alpha}\beta\lambda\eta\tau\eta\rho$ p. 297.
 $\acute{\alpha}\beta\omicron\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\pi\lambda\eta\gamma\acute{\iota}\varsigma$ p. 44.
 $\acute{\alpha}\beta\upsilon\lambda\eta$, $\acute{\alpha}\lambda\upsilon\beta\eta$ p. 511.
 $\acute{\alpha}\beta\upsilon\sigma\sigma\acute{o}\varsigma$ p. 31. 32.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\omicron\delta\alpha\acute{\iota}\mu\omega\upsilon$ p. 564.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\lambda\alpha\sigma\sigma\omicron\varsigma$, $\Sigma\alpha\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha\sigma\sigma\omicron\varsigma$ p. 120.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\upsilon$ in composit. p. 594.
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\pi\tau\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ p. 39.

$\acute{\alpha}\gamma\alpha\upsilon\rho\acute{o}\varsigma$, $\gamma\alpha\upsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 17.
 $\acute{\alpha}\gamma\eta\sigma\chi\alpha$ p. 476.
 $\acute{\alpha}\gamma\iota\upsilon\acute{\nu}\epsilon\mu\epsilon\upsilon\alpha\iota$ p. 268.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\alpha\theta\epsilon\upsilon$ p. 253.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\lambda\omicron\varsigma$ p. 323.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\rho\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\kappa\rho\alpha\tau\omicron\varsigma$ p. 595.
 $\acute{\alpha}\gamma\kappa\upsilon\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\zeta}\acute{\alpha}\gamma\kappa\iota\omicron\upsilon$ p. 100.
 $\acute{\alpha}\gamma\lambda\alpha\upsilon\rho\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\rho\alpha\upsilon\lambda\omicron\varsigma$ p. 515.
 $\acute{\alpha}\gamma\lambda\acute{\iota}\varsigma$, $\gamma\epsilon\lambda\gamma\acute{\iota}\varsigma$ p. 95.
 $\acute{\alpha}\gamma\rho\eta\gamma\acute{\nu}\omicron\upsilon$, $\gamma\rho\eta\gamma\acute{\nu}\omicron\upsilon$ p. 26.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\acute{\alpha}\sigma\kappa\omega$ p. 229.
 $\acute{\alpha}\gamma\chi\omicron\varsigma$, $\acute{\epsilon}\nu\alpha\gamma\chi\omicron\varsigma$ p. 617.
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\iota\alpha$ p. 242.
 $\acute{\alpha}\delta\epsilon\lambda\phi\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ p. 416.
 $\acute{\alpha}\delta\acute{\epsilon}\nu\eta$ p. 14. not.
 $\acute{\alpha}\delta\eta\gamma$ p. 624.
 $\acute{\alpha}\delta\omicron\rho\omicron\iota$ p. 17.
 $\acute{\alpha}\delta\rho\upsilon\omicron\upsilon$ p. 44.
 $\acute{\alpha}\delta\rho\upsilon\acute{\alpha}\varsigma$ et $\acute{\alpha}\delta\rho\upsilon\acute{\alpha}\varsigma$ p. 45.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}$ in composit. p. 590.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\delta\epsilon\lambda\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\acute{\tau}\delta\eta\lambda\omicron\varsigma$ p. 530.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ p. 42.
 $\acute{\alpha}\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$, $\acute{\alpha}\acute{\iota}\omega\rho\alpha$, $\acute{\alpha}\pi\eta\theta\omicron\rho\omicron\varsigma$ caet. p. 481.
 $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\acute{\eta}\varsigma$ p. 35. 345.
 $\acute{\alpha}\epsilon\mu\mu\alpha$ p. 414 sq.
 $\acute{\alpha}\epsilon\pi\tau\omicron\varsigma$ p. 247.
 $\acute{\alpha}\epsilon\rho\iota\omega\delta\eta\varsigma$, $\acute{\alpha}\acute{\iota}\theta\epsilon\rho\iota\omega\delta\eta\varsigma$ p. 460.
 $\acute{\alpha}\epsilon\tau\eta\varsigma$, $\acute{\alpha}\upsilon\epsilon\tau\eta\varsigma$ p. 362.
 $\acute{\alpha}\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\epsilon\tau\acute{\omega}\sigma\iota\omicron\varsigma$ p. 24.
 $\acute{\alpha}\acute{\zeta}\omicron\mu\alpha\iota$, $\chi\acute{\alpha}\acute{\zeta}\omicron\mu\alpha\iota$ p. 138.
 $\acute{\alpha}\theta\rho\acute{o}\varsigma$ p. 45.
 $\acute{\alpha}\theta\omicron\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\kappa\rho\alpha\theta\omicron\acute{\iota}\omicron\varsigma$ p. 447.
 $\acute{\alpha}\theta\acute{\omega}\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\theta\acute{\phi}\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\theta\acute{\omega}\acute{\iota}\omicron\varsigma$ p. 440.
 $\alpha\iota$ pro \omicron in composit. p. 364. 369.
 $\alpha\acute{\iota}\alpha$, $\gamma\alpha\acute{\iota}\alpha$ p. 91 sq. 109.
 $\alpha\iota\gamma\upsilon\pi\tau\acute{\iota}\omicron\varsigma$, $\gamma\acute{\upsilon}\psi$ p. 87.
 $\alpha\iota\delta\acute{\epsilon}\omicron$ imperat. p. 273 sq.

αἰδηλος p. 343. 468.
 αἰδηλος, αἰδέμελος p. 530.
 αἰδνής p. 345.
 αἰδουρος p. 414.
 αἰζήτιος p. 439.
 αἰζός p. 88. 439.
 αἰδεριώδης, αἰεσιώδης p. 460.
 Αἰόπιος p. 286.
 αἰθύσσειν, θύσσειν p. 88.
 αἴμων, δαίμων p. 96.
 αἰνόθεν αἰνῶς p. 178. not.
 αἰνυμαι, καίνυμαι p. 104.
 αἰπλος p. 364.
 αἶρεο p. 274.
 αἶσα p. 99.
 αἰσθητήρ p. 385.
 Αἰσὺλη, Φαισὺλη p. 136.
 Αἰσίμη, Σύμη p. 88.
 αἰσχροκερδής etc. p. 420.
 Αἰτώλιος, Αἰτωλός p. 439.
 αἰφνης p. 222.
 αἰψηρός, λαιψηρός p. 109.
 αἰψηρός, ψαρός p. 88.
 ἄκασσα p. 166.
 ἄκαχμένος p. 187.
 ἄκων, ἀκὴν p. 415.
 ἀκηδής, ἀκηδεια p. 35.
 ἄκην p. 624.
 ἀκηχέδαιται p. 486.
 Ἀκιδάλια p. 25.
 ἀκίναγμα p. 20.
 ἀκκός, maccus p. 113.
 ἀκλεές p. 264.
 ἀκληεῖς, ἀκληές p. 265.
 ἀκμήν p. 624.
 ἄκολος, κόλος p. 27.
 ἀκραγγές p. 38.
 Ἀκραθοῖος, Ἀδοῖος p. 447.
 ἀκραιφνής p. 392.
 ἀκρόιτος p. 33.
 ἀπροχερσίτης p. 505.
 ἀπιτηρής p. 505.
 ἀλγεινός, ἀλεγεινός p. 414.
 ἀλέγω p. 40.

ἄλεις p. 286.
 ἄλεια, λίτα p. 21.
 ἄλευρον, μάλευρον p. 112.
 ἄλός, παλός p. 116.
 ἄλημα, πάλημα p. 118.
 ἄλητα p. 231.
 Ἀλθαμένης p. 369.
 ἄλως, ἄλις p. 498.
 ἄλβρός p. 296.
 ἄλινδισθαι p. 27.
 ἄλινδῶ, καλινδῶ p. 106.
 ἄλιοιρεφής p. 476.
 ἄλιόφων p. 305.
 ἄλινδον p. 310 sq. et not.
 Ἀλκμάν p. 278.
 ἄλλῃς p. 343.
 ἄλλη p. 344.
 ἄλληγίλλως p. 582.
 Ἀλμυδησσός, Σαλμυδησσός p. 12.
 ἄλουργαῖος p. 458.
 ἄλυβάζειν p. 40.
 Ἀλύβη, Ἀβύλη p. 511.
 ἄλυκρός, θαλυκρός, spiritus p. 101.
 ἄλυκτιών p. 521.
 ἄλυσσις p. 45.
 ἄμα, θαμά p. 101.
 ἄμαθος, ψάμαθος p. 139.
 ἄμακτις p. 293.
 ἄμαλόν, μαλόν p. 18.
 ἄμαλός, ἄμαλοῦν p. 325.
 ἄμάνδαλος p. 515.
 ἄμανδαλοῦν p. 515.
 ἄμάρα, Καμαρίνα p. 107.
 ἄμαρτίνοος p. 371.
 ἄμαρτοινο p. 331.
 ἄματροχή p. 365.
 ἄμβιξ, βίκος p. 141.
 ἄμβλωσαι p. 325.
 ἄμβων p. 229.
 Ἀμεινίας p. 349.
 ἄμελρω, ἄμέρδω p. 37.
 ἄμελρω, ἱμελρω, ὕμελρω p. 72.
 Ἀμελησαγόρας p. 26.
 ἄμεναι p. 384.

- ἄλπητος p. 135.
 ἄμῳς etc. p. 629.
 ὅς p. 515.
 α, mejer e. p. 79.
 ἀλόεις p. 19.
 ψάμμος p. 139.
 θυότης p. 472.
 ῥμα, μύργμα p. 79.
 ῥός, μόργος p. 22.
 εις p. 72.
 εἰν p. 37.
 p. 44.
 ὑμός etc. p. 393.
 κτεῖν p. 37.
 νν p. 244.
 ῖός, ἀμαυρός p. 22.
 ι, μύνη p. 19.
 ις, ἄναυρος p. 21.
 ῥός p. 227.
 p. 67.
 πίη p. 192. not.
 ρης p. 230.
 ἰον p. 387.
 ἰρειος p. 230.
 νν p. 290.
 μεύς p. 360.
 ορο α privativo p. 193. j
 ς p. 603.
 ιν p. 597.
 η p. 166.
 ωστον p. 193. not. 195.
 νος, ἀνέδνος p. 194.
 ρ p. 597.
 νον p. 596. et not.
 ς p. 195.
 ρος p. 195.
 αιστος p. 195.
 υξίς p. 436. 482.
 στος p. 193. 195.
 ς, ἄμυρος p. 21.
 ικτος p. 195.
 ιτος, ἄγκρατος p. 595.
 ὀθυμος p. 465.
 φόνιης p. 474.
 ἀνεκάς p. 629. not.
 ἀνέπαλτο p. 118.
 ἀνήγκακα p. 520.
 ἀνήγγρετος p. 29.
 ἀνηρίτης p. 19.
 ἄνησις p. 28.
 ἀνθῶν p. 604. not.
 ἀνθιέων p. 256. not.
 Ἄννακος, Νάννακος p. 16.
 ἀννέφελος p. 192.
 ἄντια p. 267.
 ἀντευπεύσεται p. 605.
 ἄντιν p. 625.
 ἀντιπέρα p. 624.
 ἄντιλος p. 36.
 ἄνω, ἀνύω p. 324.
 ἄνωχθε p. 331.
 Ἄξος, Ὀαξος p. 85.
 ἄοζος, ὄζος p. 20.
 ἄορ, ὄαρ p. 517.
 Ἀπαισός p. 25.
 ἀπάλλειν p. 71.
 ἄπαξ p. 293.
 ἀπαξάπαν p. 582.
 ἄπας, ἄπαξ p. 43.
 ἀπειλήτην p. 378.
 ἀπέλεθρον p. 245.
 ἀπηλεγής p. 434.
 ἀπήνη, καπάνη p. 105.
 ἀπηῦρα p. 378.
 ἄπλετον p. 245.
 ἄπλετος, ἄπλητος p. 236.
 ἀπληγίς, ἄβολος p. 44.
 ἀπλοῦς p. 44.
 ἀπλωσί p. 630. not.
 ἀπό cum α conjunctum p. 38.
 ἀπό pro α privativo p. 39.
 ἀπό privativum in composit. p.
 206 sq.
 ἀπ' ἐχθές p. 620.
 ἀποδός p. 619. 621.
 ἀποδράσκω p. 190.
 ἀποκάτω p. 620.
 ἀποκοπή et συγκοπή confusa p. 186.

- Ἀπολλώδωρος etc. p. 365. et not.
 ἀπόμματος p. 208.
 ἀπόπροθεν, πρόθεν p. 314. not.
 ἀποστύλλειν p. 132.
 ἀπότιμος pro ἄτιμος etc. p. 40.
 ἀποτίρις p. 621.
 ἀποψέ p. 619 sq.
 ἀπτερέως p. 39. 419.
 ἄπτερος p. 38. et not.
 ἀπτερόνυται p. 39.
 ἄπτω, ἵπτω, ἱκίπτω p. 404 sq.
 ἀραιός p. 21.
 ἀραρυῆτες p. 535.
 ἀράσσειν, ῥάσσειν, ῥήσσειν p. 41.
 Ἀργαφρή, Γαργαφρή p. 93.
 ἀργειφόντης p. 473 sq.
 Ἀργεόθεν p. 253.
 Ἀργής, Cyclops p. 15. not.
 ἀργιβόειος etc. p. 465.
 ἀργιόδους p. 464.
 ἀργυρνία p. 506.
 ἀργῶς p. 452.
 ἄρδα, δαρδαίνω p. 100.
 ἀρειά p. 429.
 Ἀρείας πόρος p. 547.
 ἀρειθύσανος p. 341.
 Ἀρειόπαγος p. 564. not.
 ἀρί, ἐρί p. 206.
 ἀριστιύς, ἱαριστιύς p. 85.
 ἀρνεός p. 430.
 ἀρνέων p. 424.
 ἀρνός p. 328.
 ἀρούμεναι p. 268.
 ἀρπάλιμος, καρπάλιμος p. 105.
 ἀρπεδόεις p. 144.
 ἀρπιδες p. 493.
 ἄρπυς p. 493.
 Ἀρτεμόκληα p. 365.
 ἀρχε - et ἀρχι - in composit. p. 368.
 ἀρχεσίμολπος p. 482.
 ἀρχέστατος p. 337.
 ἀρχιμενος p. 187. 322.
 ἀρῶ, φαρῶ p. 135.
 ἀσβόλη, ὑόλος p. 491.
 ἄσηκός p. 181.
 ἄσκαίρω p. 14.
 ἄσκαλαβώτης p. 142.
 ἄσκαμωνία, σκαμωνία p. 13 sq.
 ἄσκάντης p. 127 sq.
 ἄσκάντης, σκάνθης p. 26.
 ἄσκιος p. 34.
 Ἀσκληπίδαι p. 224.
 ἄσκληιάζειν p. 14.
 ἀσπάλαθος p. 15.
 ἄσπάλας p. 15.
 ἄσπαλον p. 15.
 ἄσπαλία p. 338.
 ἄσπετος p. 309.
 ἀσπιδίτης, ἀσπιδιώτης p. 479.
 ἀσπίνθιον p. 491.
 ἀσπληνον p. 15.
 ἄσσιον p. 469.
 Ἀσσυρία, Συρία p. 25.
 Ἀσσύριος, Σύριος p. 447.
 ἀστεροπή et στεροπή p. 40.
 ἀστισμός, ἀστιῖσμός p. 252.
 ἀστράβη p. 15.
 ἀστράψος p. 451.
 ἀστρυγελίζειν p. 16. 17.
 ἀσφάραγος, σφάραγος p. 15.
 ἀσφάραγος p. 124.
 ἀσφ οδελός λειμών p. 560.
 Ἀταβύριον, Tab or p. 25.
 ἀτάλλειν p. 142.
 Ἀταρπώ p. 492.
 ἀταρτηρός p. 162.
 ἄτερπνος p. 326.
 ἀτιτάλλω p. 162.
 Ἀτλαγενής p. 391.
 ἄτλας, telamo p. 36.
 ἀτμεύειν p. 357.
 ἀτραπός p. 38.
 ἀτρέα, ἀτρηές p. 265.
 Ἀτρεύς, Ὀτρεύς, ὕτρηρός p. 81.
 ἄττα p. 142.
 αὐ et βαῦ p. 89.
 αὐαλέος, καυαλέος, πηλός p. 107.
 αὐδήτην p. 378.

, δαύειν p. 99.
 σαν p. 592.
 ειν p. 41.
 ε, ἀετής p. 362.
 , βούλαξ p. 89.
 , καυλός p. 103.
 νία, *Καυλωνία* p. 103.
 p. 104.
 ντης p. 303.
 ράτωρ p. 351.
 ια, καύχημα p. 106.
 λαύω p. 73.
 ις p. 415.
 κα p. 480.
 ξ p. 207.
 σμός p. 21.
 ; p. 247.
 p. 222.
 η p. 424.
 ζειν p. 523.
 ιω, λαφύσσω p. 109.
 pro ἀφύσσω p. 39.
 'ες p. 422.
 ῖος, Ἀχελῷος, Ἀχελῷος, Ἀχε-
 ῳίος p. 454 sq.
 ῖς p. 5.
 p. 73. not.
 λάχνη p. 111. et not.
 ε, ἀχρής p. 266.
 p. 315.
 μέχρις p. 113.
 .ίς p. 505.
 ιος p. 34. 201.
 'ως p. 419.
 'ος p. 317.
 κων p. 230.
 , ὠρος p. 70.

B.

rtum p. 325.
 ιν p. 170.
 ζας p. 166.

βάκινος p. 166.
 βάκχος, *Ιακχή* p. 103.
 βάλε, ἄβαλε p. 23.
 βαλήν, βλήνος p. 221.
 βαλλίζειν p. 90.
 βάλτη, ἄλσος p. 91.
 βαμβαίνω p. 175.
 βάνανσος p. 524.
 βαράγχια p. 404.
 βάραγχος p. 403.
 βάραβρος p. 171.
 βαρουλκός p. 326.
 βασιλῆς, βασιληῖς p. 327.
 βασκαρίζειν p. 148.
 βάσκι ἔθι p. 179.
 βάστραχος p. 148.
 βαῦ et αῦ p. 89.
 βέβαιος p. 164.
 βέβαμεν etc. p. 380.
 βεβρώθω p. 176.
 βέθρον, βάραθρον p. 350.
 βελτός p. 501.
Βερνίκη, *Veronica* p. 314.
 βέρνιξ, vernix p. 314.
 βίτη, ἴς p. 89.
 βίκος, ἄμβιξ p. 141.
 βίξ, φίξ p. 123.
 βιοπλανές p. 264. 266.
 βλάξ p. 220.
 βλεῖν p. 246.
 βλείς p. 381.
βλεμεαίνω, *βρεμεαίνω* p. 418.
 βλήμενος p. 186.
Βλάρος, *Μεμβλάρος* p. 147.
 βλίζω p. 245.
 βοεικός p. 223.
 βουίδιον p. 457.
 βολίδιον p. 463.
 βόλιμος, μόλιβος p. 515.
 βόλος, ὀβελός p. 84.
Βούσουρα p. 554.
Βοὸς πόρος p. 554.
 βορέας, βορρᾶς p. 252.
 βορειγόνος p. 474. not.

βορεινός p. 255.
Βορειόνεω a *Βορειόνης* p. 484.
βόρμος, βρωμός p. 499.
βοσί p. 259.
βοτρυδόν p. 332.
βοῦ particula in composit. p. 203.
βοῦκος p. 335.
βουλιαῖος p. 458.
βοῦπαις, βουγέρων p. 204.
βουπελάτης p. 118.
Βουπράσιον p. 244.
βοῦς, mulier p. 204. not.
βουσκαφείν δικέλλη p. 205.
βράδιστος p. 496.
βρεμεαίνω, βλεμεαίνω p. 418.
βρί p. 201.
Βριάρο p. 346.
βρόταχος p. 507.
βρύω, ὄμβρος p. 83.
βυκινίζειν, βυχάνη p. 72.
βώσσεσθαι p. 276.

Γ.

γ a latinis omissum p. 95.
γαῖα, αἶα p. 91 sq. 109.
γάγγραινα p. 164.
γαλιώ p. 471.
Γαργαφίη, Ἀργαφίη p. 93.
γάρσανα, τάρσανα p. 494.
γαῦρος, ἀγαυρός p. 17.
γδοῦπος p. 93.
γέα p. 529.
γέγειος p. 167 sq.
γεγός p. 223.
γέγωνα p. 188.
γεινιῶ p. 301.
γέλα, ἔλη, ἥελιος p. 414.
γέλαν p. 379.
γελγίς, ἀγγίς p. 95.
Γέλωος p. 456.
γεμέωσι p. 426.
γενή p. 417.

γέρα p. 232.
γεροντίων p. 424.
γήδιον p. 281. 449. 463.
γηῖος p. 449.
γήρας p. 383.
γήτης, γήτης p. 283. et not.
γίννος, ὄγιννος p. 92.
γίς p. 168.
γλακτοφάγος p. 223. et not.
γλάξ p. 223.
γλάμος p. 94. et not.
γλαμυρός, λαμυρός p. 93.
γλία, γλουός, γλίσχος p. 93.
γλί p. 200.
γλίχων p. 93.
γλοιιάζειν p. 239.
γνής, ἴγνης p. 73.
γνύξ, γνύπεσος p. 294.
γόγγρος p. 170.
γογγυζώ p. 173.
Γόννοι, γόννα p. 294.
γόνυ, ἰγνύα p. 77.
γουνός, γόνυος p. 525.
γράδιον p. 281. 463.
γραῖα, γραία p. 239.
Γραῖα, Τανάγρα p. 147.
γρήγορος p. 53.
γρήνον, ἀγρηνόν p. 26.
γρῖνος p. 94.
γρυνός p. 240.
γρυπός, ἑυβός p. 95.
γυναιμανής p. 364. 473.
γύψ, αἰγυπιός p. 87.
γωνοειδής p. 288.

Δ.

δ̄ interpositum p. 97.
δά, δάς, δαφονός p. 202.
δαῖ p. 375 sq.
δαίχτιάμενος p. 557.
δάκρουον p. 224.
δαλός, ἡλός, ἡλθιος p. 101.

δαίμων, αἰμων p. 96.
 δαΐφρων p. 370.
 δάν, δοάν p. 470.
 δανδαίνω p. 161.
 δαρδαίνω, ἄρδα p. 100.
 δαρεικός p. 225. et not.
 δάσκιος p. 202. 326.
 δασπλής p. 202.
 δαύειν, αὐειν p. 99.
 δαφροινεός p. 416.
 δέα p. 260.
 δέσται p. 186.
 δέγμενος, δέχμενος, δέχθαι p. 186.
 δεδῆμην p. 426.
 δεδίατε p. 407. et not.
 δέδοιγμεν p. 233.
 δεεινός p. 242.
 δείδιμεν p. 234. 272.
 δεῖλη p. 518.
 δεικές, δευκές, δαίτηλον p. 98.
 δεῖλη, εἴλη p. 98.
 δεῖλη, δειλεός p. 414.
 δεῖν p. 475.
 δέιπνειας p. 385.
 δεις, δέν p. 98.
 δελαστρεύς p. 249.
 δέλετρον, κέλετρον p. 248.
 δένδρεον p. 417.
 δέπα p. 232.
 δεραιοπέδη p. 411.
 Δευκαλίδης p. 392.
 δέχεται p. 187.
 δῆ pro δέη p. 243.
 δῆ, ἦδη p. 69.
 δῆτων p. 305. not.
 Δημάδης p. 254.
 Δημήτηρ p. 559.
 διά, ζά p. 202.
 διαβολία p. 141.
 διαθηκῶς p. 456.
 διαίνειν, λαίνειν p. 99.
 διάκως, δῖς p. 388.
 διάκονος, κορεῖν p. 141.
 διαμελεῖσθαι p. 628.

Lobeck, Pathol.

διαμπύξ p. 229. not.
 διαμπερές p. 229. 244.
 διαπαντός p. 599. et not.
 διδεῖναι, διδοῦναι p. 157.
 διδόσμεν p. 407.
 διδράσκω pro ἀποδιδράσκω p. 146.
 Διδυμάων p. 408.
 δίδω p. 170.
 διδώσω p. 158.
 διερός, ἱερός p. 96.
 διέγγρασαι p. 496.
 διητανός p. 435.
 δικλῆς p. 327.
 δίκρος p. 300.
 δίκροος p. 505.
 δῖλαξ p. 99.
 δικώρυγος, διώρυγος etc. p. 503.
 διόλου p. 578.
 Διονυσικλῆς p. 466.
 δῖοι, καθότι p. 604.
 διπλός p. 299.
 δίπολος p. 297.
 διςθανής p. 583.
 διχόμηνι p. 376.
 δίψιον, ἵψιον p. 98.
 διωκή, ἰωκή p. 97.
 δμήτρα p. 341.
 δμωός, ὁ p. 472.
 δμωός, δμῶς p. 302.
 δυοπαλῖζειν p. 182. 295.
 δοάν, δάν p. 470.
 δοίδυξ p. 172.
 δορυξός p. 317.
 δοτιζοφανῆ p. 467.
 δουρός, δόρυος p. 525.
 δρατά p. 493.
 δρία p. 260.
 δραίρος p. 507.
 δρομέσι p. 259.
 δρομιάμφιον p. 539.
 δρύπειν p. 327.
 δυνατεῖν pro εὐδυνατεῖν p. 146 sq.
 δύο δύο p. 603.
 δυοκαίδεκα p. 573.

δυσ pro α privativo p. 199.

δυσάπιστος p. 194.

δυσβήρης p. 353.

δυσβράκανος p. 493.

δυσήβολος p. 435.

δυσκλέα, δυσκλεύς p. 263.

δυσκλής p. 242.

δυσπονής p. 423.

δυστήν p. 354.

δυσφρόνη p. 423.

δυσκαιεικοσίπηχυν p. 586.

δώδεκα p. 327.

δῶμα p. 348.

E.

ε pro ο in composit. p. 109.

εαγμα p. 59.

εαδε, εάγη, εάλη, εάρθη etc. p. 56.

εάρθη p. 71.

εβαν, εσταν etc. p. 379.

εβίων p. 379.

εγγειτόνων p. 598.

εγγύς p. 143.

εγκασι p. 374.

εγμεν p. 268.

εγνον, εγνων p. 379.

εγρηγορθέναι p. 384.

εγχείβρομος p. 468.

εγχῆς pro εγχέης p. 244.

εγχερῶ p. 598.

εδείδισαν p. 341.

εδήδοκα p. 485.

εδησε pro εδέησε p. 243.

εδιδον p. 170. 379.

εδμεναι p. 268.

εδνον p. 54. 59. 224.

εδωδή p. 164.

εε de acc. p. 60. 61.

εειπε, εειξε p. 57.

εεργει, εεργο etc. p. 56.

εεις p. 60.

εεσχατος p. 62.

εεχμένη p. 59.

εεεσθην p. 382.

εη, εην p. 61.

εης pronom. p. 61.

εεελω, εεελω p. 47.

ει ante σκ p. 586.

ει non ante σκ p. 57.

ει ex eo contractum p. 474.

ει pro ε et ο in composit. p. 47.

ειβειν, λειβειν p. 108 sq.

ειη in ει contractum p. 331.

εικοσινήριτα p. 587.

ειλικρινής p. 466.

ειλίπους p. 371.

ειλιτενης p. 467.

ειλόπεδον, θειλόπεδον p. 101.

ειμαρτός p. 88.

ειν pro εην p. 331.

ειναι, tre p. 517.

ειναι et θειναι p. 102.

ειος, εως p. 529.

ειρερος p. 176. not.

ειρην, μειραξ p. 114.

ειρύμεναι p. 268.

εις pro μόνος p. 42.

εις pro τίς p. 44.

εις αλάδε p. 627.

εεεβαινον pro εεεβαινον p. 57.

εεση p. 62.

εεσχω p. 57.

εις μάτην p. 625.

εεσο p. 603.

εεωθα p. 480.

εεαδοντο, κεεαδοντο p. 105.

εεατόμβη p. 298.

εεατόν pro πολύ p. 212.

εεδεξιών p. 599.

εεδυμεν p. 347.

εεεινος, κεινος p. 48.

εεεσκετο p. 270.

εεηλος, κηλειν p. 54.

εεκλεο p. 223.

εεκλε' an εεκλε' 273.

εεκπικρος p. 208.

- ἐκποδών p. 597.
 ἐκποθεν p. 613.
 ἐκπροθεν p. 611.
 ἐκτόθεν p. 610.
 ἐλαιθερής p. 364.
 ἐλάχεια, λάχεια p. 51.
 ἔλδω p. 502.
 ἐλειήτης p. 433.
 ἐλεινός p. 255.
 ἐλεοκόπος p. 419.
 ἐλεσπίς p. 52.
 ἐλεύθω, κέλευθος p. 103.
 Ἐλευσίνιος prosod. p. 286.
 ἔλη, ἐλλη p. 122.
 ἐηλάδασται p. 486.
 ἐηλύμεν p. 381.
 ἐλία pro ἐλαία p. 9. not.
 ἐλίσχυσος p. 467.
 Ἐλλανικός p. 364.
 Ἐλλης πόντιος etc. p. 545.
 Ἐλλοί, Ἐλλοί p. 120.
 ἔλκειν, σύρειν, saltare p. 124. not.
 ἔλμα p. 121.
 ἔλος in composit. ἐλειώχρυσος p. 473.
 ἔλουμεν p. 321.
 Ἐλπιδιφόρος p. 468.
 ἔλσαι p. 234.
 ἔμ' αὐτόν p. 576.
 ἔμβραχυ p. 143.
 ἐμμαπεῶς p. 519.
 ἔμμορε p. 502.
 ἔμπας p. 143.
 ἔμπη, ἐμπῇ p. 143, 610.
 ἔμπλεα p. 266.
 ἔμπλην p. 143.
 ἐν Πυθοῖ etc. p. 625 sq.
 ἐναγχος, ἄγχος p. 617.
 ἐνάκις, ἐννάκις p. 253.
 ἐναντι et composit. p. 632.
 ἐναροκτάντης p. 181.
 ἐναρφόρος p. 304.
 ἐνδεια p. 243.
 ἐνδεκα p. 573.
 ἐνεάκις p. 253.
 ἐνέγκω p. 415.
 ἐνενάκοντα p. 503.
 ἐνενήκοντα p. 419.
 ἐνέπειν p. 142.
 ἐνέπω p. 415.
 ἐνερθε, νέρθε p. 49.
 ἐνερος p. 49.
 ἐνέριτερος p. 334.
 ἐνήης p. 532.
 ἐνίοτε p. 606.
 ἐννάς p. 253.
 ἐννέα in composit. p. 253 sq.
 ἐννέα pro πολύ p. 212.
 ἐννήκοντα p. 504.
 ἐννήμαρ p. 254.
 ἐννυός p. 144.
 ἐξ in composit. quid significet p. 207 sq.
 ἐξ οὐρανόθεν p. 613.
 ἐξ ὑπαρχῆς p. 598.
 Ἐξάδιος, ἑάδιος p. 50.
 ἐξαίφνης p. 222. 624.
 ἐξάιτος p. 349.
 ἐξαλος p. 546. et not.
 ἐξαναστάνδον p. 628.
 ἐξάπαντος p. 518. 599.
 ἐξαιράτης p. 144.
 ἐξαιτής p. 600.
 ἐξείης p. 431.
 ἐξελεύθερος p. 208.
 ἐξέρουθρον p. 208.
 ἐξέτι p. 617.
 ἐξέτερος p. 144.
 ἐορτή p. 63.
 ἐπαινή p. 354.
 ἐπαίτης p. 454.
 ἐπέσιον, ἐπίσειον p. 524.
 ἐπέπιδμεν p. 321.
 ἐπηγκενίς p. 508.
 ἐπηετανός p. 435.
 ἐπητανίς p. 435.
 ἐπητής p. 483.
 ἐπὶ μάλλον p. 627.
 ἐπίβδαι p. 223.

- ἐπιδησιμος p. 373.
 ἐπιπλα p. 297.
 ἐπιπλώς p. 384.
 ἐπιπολής p. 598.
 ἐπισμυγερός p. 628.
 ἐπισφατος p. 123.
 ἐπισχερώ p. 597.
 ἐπισχοῖτες p. 428.
 ἐπίταδε p. 604.
 ἐπιτέλλω, ἐπισιτέλλω p. 131.
 ἐπιτηδές p. 264.
 ἐπλεν p. 246.
 ἐπλων, ἐζων etc. p. 321.
 ἐπραδον p. 496.
 ἐπρισε p. 499.
 ἐπιά pro πολὺ p. 211.
 ἐπταμαι p. 247.
 ἐπιτίμυχος p. 211.
 ἐραγίδας p. 116.
 ἐράπειδον, ἐλάπειδον p. 101. not.
 ἐρεῖλαι, ἐρέχθαι p. 54.
 ἐρεμνός p. 248.
 ἐρεύς p. 313.
 ἐρθυρις p. 291.
 ἐρί, ἀρί p. 206.
 ἐρί, περί p. 118.
 ἐρίνεις p. 531.
 ἐρινεός, ἐρινός p. 251.
 ἐριπόλος p. 304.
 ἐρμα p. 338.
 ἐρύσιμον, ῥύσιμον p. 51.
 ἐρωή, ῥέω p. 53.
 ἐρύω, ῥύω p. 49.
 ἐρφος, τέρφος p. 135.
 ἐρωδιός p. 51. et not.
 ἐρυσίπολις p. 49.
 ἐρπεδόεις p. 144.
 ἐρπτόν p. 247.
 ἐρώεις p. 352.
 ἔσκε p. 270.
 ἐσόβδην p. 628.
 ἔσσυμαι p. 503.
 ἔσται p. 275.
 ἔστός p. 223.
 ἔστε p. 299.
 ἔστρις p. 621.
 ἔσχαρα p. 53.
 ἑτάζω p. 253.
 ἑτεός p. 416.
 ἑτεριμον p. 246.
 ἑτηῦσιος p. 52.
 ἑτός, ἄετος p. 24.
 εὖ in composit. p. 570.
 εὖ pleonasticum in composit. p. 14.
 εὖ omissum in composit. p. 146.
 εὐδαρκής p. 496.
 εὐζωή p. 444.
 εὐηγενής p. 68. 434.
 εὐηπέλεια, εὐωπέλεια p. 480.
 εὐηπελής p. 434.
 εὐκλής p. 242.
 εὐλάκα p. 89.
 εὐμελλω p. 256.
 εὐνάεις p. 344.
 Εὐξαντίδης p. 224.
 εὕξου, ἑὔρξου p. 316.
 εὐρώεις p. 352.
 Εὐρώτας p. 53.
 εὐγρόνη p. 424.
 ἐγελκυστικόν p. 310.
 ἐγϗ p. 603.
 ἐχθές, χθές p. 46.
 ἐχμενος p. 187.
 ἐχων supplendum p. 589.
 ἑωθεῖν p. 58.
 ἑως, ὥς p. 64.

Z.

- ζά, διά, p. 202.
 ζαβλεμής p. 513.
 ζάειν p. 100.
 ζάγκλον, ἀγκύλος p. 100.
 ζαχροῖς p. 342.
 ζάχυτος p. 202.
 ζειά, ἦα p. 100.
 ζείδωρος p. 304.

ζευγνῦμέν p. 268.
 ζυγνῶσαι p. 185.
 ζῶω p. 170.
 ζωή et ζωός in composit. p. 444.
 ζωῶν p. 441 — 444.
 ζωός, ζῶς p. 472.
 ζῶς p. 301 sq.

H.

η et ω commutatum p. 222.
 η ex α p. 69.
 η pro α p. 68.
 η breve p. 261.
 η μειζον τῆς ει p. 70.
 ἡα, ζειαί p. 100.
 ἡβαιός p. 68.
 ἡβολος, ἡβολεῖν p. 42.
 ἡγανον p. 133.
 Ἡγέλοχος p. 372.
 ἡγεο imperativus p. 273.
 ἡδεῖν pluralis p. 380.
 ἡδη, δῆ p. 69.
 ἡδυμος p. 115.
 ἡεῖδει p. 431.
 ἡεῖδη p. 64.
 ἡειν p. 65.
 ἡέλιος, ἔλη, γέλα p. 414.
 ἡερέθονται p. 65.
 Ἡερίβουα p. 66.
 ἡέριος p. 413.
 ἡην p. 65.
 ἡθεῖος p. 66 sq.
 ἡύεις p. 65 sq.
 ἡιον p. 71.
 ἡῖσκω p. 65.
 ἡκα p. 528.
 ἡλα, μῆλα p. 114.
 ἡλέ p. 257.
 Ἡλεῖος p. 355.
 ἡλεύς p. 117.
 ἡλίβατος p. 372.
 ἡλογημένα p. 2.

ἡλός, ἡλίδιος, δαλῆς p. 101.
 ἡλύγη p. 68.
 ἡλυθα p. 190.
 ἡμαρ in composit. p. 566.
 ἡμβροτον p. 501.
 ἡμέδιμνος p. 360.
 ἡμερῶς p. 456.
 ἡμί p. 136.
 Ἡμιμαλλόνες p. 69.
 ἡμιφοίνιξ p. 366 sq.
 ἡμισυς, μέσος p. 69.
 ἡμισυ πηγός p. 570.
 ἡμίχοιρος p. 366 sq.
 ἡμος p. 133.
 ἡμύω p. 66.
 ἦν pro ἦσαν p. 379.
 ἦναι p. 384. not.
 ἦνιδε p. 607.
 ἡπεδανός p. 68.
 ἦρα p. 145. 376 sq.
 Ἡρακλῆος p. 252.
 ἦρως pro ἥρως p. 317.
 ἦσαν I. persona singularis p. 380.
 ἦσεν p. 234.
 ἦσχε p. 270.
 ἦσμεν, ἦστην p. 341.
 ἦϋς, ἔῆος p. 532.
 ἦϋτε p. 477.
 ἦϋος, ἦοῖος p. 456.

Θ.

θαλυκρός, ἄλυκρός spiritus p. 102.
 θαμί, ἄμα p. 101.
 θαμυρις p. 101.
 θανέωμεν p. 426.
 θάρσος, θράσος p. 494.
 θάτερος p. 102.
 θαῦμα p. 353.
 θε ectasis p. 613.
 θέειος, θεήιος p. 414.
 θειλόπεδον, εἰλόπεδον p. 101.
 θεῖναι et εἶναι p. 102.
 θέλυμνον p. 516.

θέλω, λῶ p. 148.
 θεμερός p. 102.
 θεμισκρέων p. 313.
 Θεογνις p. 326. not.
 θεοσεχθρία p. 311.
 θεοσκυνεῖν p. 311.
 θεουδής p. 242.
 θεράπνη p. 335.
 θέσκελος p. 309.
 θέσπις p. 309.
 θερίβορος p. 467.
 θίδραξ p. 507.
 θολός, ὀλός accent. p. 102.
 Θοῤῥξ p. 342.
 θράττειν p. 219.
 θρήσομαι p. 236.
 θριγκός, στιχγός p. 131.
 θρίζω, θερίζω p. 245.
 Θρόναξ, Θόρναξ p. 500.
 θρύειν p. 470.
 θυγατέρος p. 258.
 θυηγός p. 317.
 θύμβρα p. 508.
 θύμμενος p. 188.
 τὸ θύον pro θύος p. 260.
 θυοσκόος p. 311.
 θυργανῆν p. 501.
 θύρδα p. 227.
 θύσσω, αἰθύσσω p. 88.
 θωιή p. 440.
 Θώμη, Ἰθώμη p. 75.
 Θῶνος p. 292.

I.

ι pro η p. 466.
 ι pro ο in composit. adjectiv. p. 465.
 ι pro ο in composit. verb. p. 371 sq.
 ι in composit. adverb. in ι p. 291.
 ι omissum in composit. nomin. III. declinat. in ος p. 289.
 ι subscriptum et adscriptum p. 440 sq.

ι breve ante dupl. p. 530.
 ι longum et breve nomin. in αἰων p. 281.
 ια, μία p. 112.
 ιαίνειν, διαίνειν p. 99.
 ιαιφόνος p. 114.
 ιαχχῆ, βάχχος p. 103.
 ιαμνός p. 248.
 ιάπτω, ἱπτω, ἄπτω p. 404 sq.
 ιάπτω p. 71.
 ιαύω, αὔω p. 73.
 Ἰάων p. 230.
 Ἰβυκος p. 72.
 Ἰγδη, λήγδος p. 111.
 ἱγγία, uncia p. 43.
 Ἰγδη, λήγδος p. 111.
 Ἰγνης, γνής p. 73.
 ἱγνύα, γόνυ p. 77.
 ἰδέω p. 426.
 ἰδμεν p. 233. 268.
 ἱεμεν pro ἱμεν p. 428.
 ἱέναι, κτείν p. 108.
 ἱέναι et ἱέναι confusa p. 272. not.
 ἱερός p. 327.
 ἱερός, διερός p. 96.
 ἰή, ἰωή p. 478.
 ἰήϊος p. 70.
 ἰήλεμος p. 70.
 ἰθαγενής p. 369.
 Ἰθαιμένης p. 369.
 ἰθυπτίων p. 240.
 Ἰθώμη, Θώμη p. 75.
 ἰχυᾶν, λιχυᾶν p. 110.
 ἰλλός, σιλλός p. 121.
 Ἰλεύς, Ὀϊλεύς p. 85.
 ἱμάς, μάστιξ p. 76.
 ἱματηγός p. 287.
 ἱμελρομαι, μέλρομαι p. 72.
 ἱμελρω, ἀμελρω, ὀμελρω p. 72.
 ἱναι, ἱμεν p. 268.
 Ἰνδῶος p. 452.
 ἱννος, ἱνις p. 92.
 ἱξαι p. 111.
 ἱος, οἶος p. 43.

ιρα p. 413.
 ισθαίν p. 470.
 ιναξ p. 465.
 χαίτης p. 465.
 ;intentivum in composit. p. 204.
 υ κρήνη p. 549.
 η p. 89.
 ιρος, Ἰσιόδωρος p. 308.
 , κιθάλλης p. 107.
 , Ἰσιωρ p. 607.
 ὦ p. 74.
 , λῆύς, ὁσφύς p. 84.
 p. 107.
 . 358.
 πῖψαι p. 108.
 ψία p. 52.
 , δῖμιον p. 98.
 p. 73.
 διωκή p. 97.
 p. 74.

K.

ζειν p. 171.
 ρον p. 164.
 λος p. 166.
 ἰς p. 603.
 , διότι p. 604.
 ἔσσα p. 343.
 ναι, αἰνυμαι p. 104.
 τέων p. 257. 504.
 ὠτης, σκαλαβῶτης p. 127.
 ῖος p. 221.
 ἄνικος p. 467.
 θύεσσα p. 353.
 ; in composit. p. 467.
 πσία p. 127.
 κγαθός p. 563.
 ἴκη et simil. p. 467.
 , κόχλος p. 506.
 νδρος p. 125.
 ῖνα, ἀμάρα p. 107.

καμύνα p. 229. 527.
 Κάμων, Σκάμων p. 126.
 καπάνη, ἀπήνη p. 105.
 κάπειτος, σκάπειτος p. 125.
 κάρ et derivata p. 220.
 κάρητος p. 230.
 καρκαίρω p. 174.
 κάρμορος p. 287.
 Καρνείος p. 497.
 κάρνος, ἸΚαρνείος p. 108.
 καρπάλιμος, ἀρπάλιμος p. 105.
 κάρτος, κράτος et derivata p. 492.
 κατὰ συσιάδην et similia p. 627.
 κατάκρηθεν p. 628.
 κατάντην p. 625.
 κατάντησιν p. 598. 625.
 καταυτόδι etc. p. 612.
 κατεάσσω p. 58. 59.
 κατέναντα p. 284.
 κατένωπα p. 625.
 κατηφής p. 221.
 κατώκαρα p. 589.
 κανάζειν p. 411.
 κανάζειν, σκάζειν p. 128.
 κανλός, αὐλός p. 103.
 Κανλωνία, Αὐλωνία p. 103.
 καίχημα, αὔχημα p. 106.
 κάχληξ, χάλιξ p. 107.
 κεάζω p. 125.
 κέβλη p. 226.
 κεῖ p. 48.
 κεῖμαι p. 189.
 κείνος, ἐκείνος p. 48.
 κεκάδοντο, ἐκάδοντο p. 105.
 κεκρύφαλος p. 164.
 κεκλήμην p. 426.
 κέκλωμαι p. 156.
 κέκλω p. 246.
 κέκραγμεν p. 234.
 κελαινεφής p. 361. 369.
 κελαινεφές p. 222.
 κέλευθος, ἐλεύθω p. 103.
 κέλλός, κέλλας p. 117.
 κέλλω p. 79.

πέλειτρον, δέλειτρον p. 248.
πέρα p. 232. 260.
Πέρβερος p. 172.
περδοπα, χέδροπα p. 505.
περδῶος p. 45.
περεία p. 530.
περχνής p. 342.
πέρχνος, κέγχρος p. 507.
κηδεός p. 249.
κήλεα p. 417.
κηλεῖν, ἔκηλος p. 54.
κηλός, καυαλός, αὐαλός p. 107.
κήξ p. 323. 338.
κηρεσιφόρητος p. 555.
κῆται p. 244.
κητῶος p. 451.
κίδνημι, σκίδνημι p. 125.
κτείν, ἰέναι p. 108.
κιμβάζω, ὑκιμβάζω p. 82.
κίμψαι p. 126.
κινάκης p. 23.
κινδαξ p. 127.
κιξάλλης, ἰσκός p. 107.
κίοκρανον p. 220.
κίρκος et κρίκος p. 499.
κιχήλη 434.
κιχρήσω p. 158.
κίψαι, ἔψαι p. 108.
κίω, σκιά p. 126.
κλās p. 383.
κλέα p. 260.
Κλεγένης et simil. p. 312.
Κλεισθένης et simil. p. 475.
κλός pro κλεός p. 303.
κλεω — pro κλεο — in composit.
 p. 534.
κλησιάζειν p. 150.
κλισιών, κλισίων p. 257.
κλοπιτεύειν p. 514.
κλύβατις p. 295. 477.
κμέλεθρον p. 105.
κνέφας, σκίφος p. 127.
κνίψ, σκνίψ p. 126.
κνύζα, κόνυζα p. 295.

κνώπειτον p. 436.
κόγχος p. 170.
κοίλος, κώϊλος p. 457.
κοικύλλω p. 160.
κοῖον, κῶϊον p. 443.
κολεοῖν p. 469.
κολλυβάτεια p. 295.
κόλος, ἄκαλος p. 27.
κόναρος, χόνδρος p. 406.
κονεῖν, διάκονος p. 141.
κόνις p. 470.
κόνι brevi ι p. 292.
κόνυζα, σκόνυζα p. 124.
κοράμβη p. 296.
κόρδαξ, σκορδινᾶσθαι p. 124.
κορδύλη, σκορδύλη p. 126.
κορίανον p. 387.
κόρις pluralis brevi ι p. 232.
κόρις, οἱ p. 262.
κόρνοπες, πάρνοπες p. 84.
Κοροπαῖος, Ὀροπαῖος p. 107.
κόρταφος p. 500.
κορυλλίων p. 514.
κόσκινον p. 165.
κόσκυλμα p. 165.
κότραφος p. 507.
κότταβος, ὕταβος p. 106.
κουτάλη p. 126.
κοχυδεῖν p. 165.
κοχώνη p. 170.
κραῖρα, κέραις p. 240.
κράμβη p. 296.
κράνεια p. 244.
κρανεῖνος p. 251.
κρανίζαι p. 220.
κράνος p. 222.
κρανωῶσαι p. 220.
Κράπαθος, Κάρπαθος p. 494.
κράς p. 220.
κράςπεδον p. 310.
κραταίγονος p. 306.
κράταιγος p. 392.
κράτωρ p. 331.
κρέα p. 231. 260.

ιον p. 281.
 οόντης p. 312.
 ν p. 221.
 ον p. 247.
 εν p. 228.
 η p. 500.
 ς, ὀκρυόεις p. 81.
 ντα p. 422.
 ι p. 244.
 ζω p. 418.
 p. 72.
 ἦν, τυπεῖν p. 103.
 πρώερα p. 505.
 τερος p. 255.
 ιρα p. 467.
 adverbium p. 625.
 ὦ, ἀλινδῶ p. 106.
 pro κύημα p. 327.
 ουρα p. 554.
 p. 324.
 νιος p. 128.
 ια p. 522.
 , ὕβος p. 107.
 , σκῶπες p. 124.
 . 472.
 Κῶς p. 404.
 n composit. p. 82.

A.

ticula p. 199.
 ι p. 200.
 : p. 298.
 : p. 320.
 ς p. 471.
 θ p. 203. not.
 , λαθρός p. 336.
 θόν p. 333.
 ἥδιος p. 433.
 ις p. 200.
 beck, Pathol.

λαιψηρός, αἰψηρός p. 109.
 λαλάζειν p. 174.
 λαμυρός, γλαμυρός p. 93.
 λαπαδνός p. 18.
 λαπάζειν p. 18.
 λάσκειν, ὑλακεῖν p. 86.
 λατύσσομαι p. 119.
 λαφύσσω, ἀφύσσω p. 109.
 λαχειδής p. 390.
 λαχμός, λάξαι p. 387.
 λάχνη, ἄχνη p. 111. et not.
 λάχεια, ἐλάχεια p. 51.
 λέβινθος p. 52.
 λείβειν, εἴβειν p. 108.
 λειπυρίας, λιπυρίας p. 367.
 λεῖστός, ληῖστός p. 261. not.
 λέως, λεωργός p. 148.
 λέλασθον, λέλαχον p. 153.
 λεπίς, φολῖς p. 513. 514.
 λέπω, γλύφω p. 95.
 λευκοίνος p. 283.
 λεχεποίης p. 109.
 Λεώκοραι p. 550.
 λεωπέτρα p. 201.
 Ληϊτοῖος p. 450.
 λί, λίαν p. 200.
 λιαρός, γλιαρός p. 138.
 Λιβυαφγενής p. 358.
 λίγδος, ἰγδή p. 111.
 λιμᾶν, ἰκμᾶν p. 110.
 λίμνη p. 248.
 λίπα, ἄλευφα p. 21.
 λιπεῖν in composit. pro α privativo
 p. 210.
 λιπεσήνωρ p. 482.
 λιπυρίας p. 200.
 λιχανός, λιχνός p. 225.
 λιωργός p. 200.
 λοῦται p. 275.
 λύγη p. 68.
 λυγμός p. 150.
 λυκόφως p. 68.
 λυσσομανία p. 181.
 λῶ, θέλω p. 148.

λάϊα p. 377. not.

λαϊούντα p. 518.

M.

μ interpositum p. 192.

μ interpositum in composit. p. 313.

μα particula in composit. p. 198.

μάδρνα p. 363.

μαίρειν p. 19.

μακάριος α χαίρω p. 149.

μάκελλα p. 199.

μαλερός p. 113.

μάλευρον, ἄλευρον p. 112.

μάλιον p. 469.

μαλκός p. 226.

μάλλον μάλλον et similia p. 180.

μαλόν, ἀμαλόν p. 18.

μανιῶος p. 451.

μαραγδος p. 129.

μάραγμα p. 129.

μαραῖπους p. 369.

μαραυγείν p. 391.

μάργος p. 198.

μάρτυς p. 350.

μάρψαι, μαπέειν p. 494.

μάσι p. 206.

μάστιξ, ἱμάς p. 76.

ματιάω p. 411.

μάτην p. 624.

μαῦρος p. 22.

μαχεούμενος, μαχεϊόμενος p. 536.

μαχέοντο p. 428.

μαψιλόγος p. 469.

μεγαλονήπιος p. 567.

Μεγαλούπολι p. 548.

μέγαρος, τό p. 260.

μέγας μεγαλωσί p. 178.

μεθείμεν p. 517.

μεῖραξ, εἶρην p. 114.

μείρομαι, ἱμείρομαι p. 72.

μείρω p. 37.

μελαγχρός p. 306.

μελαγχροΐης, μελαγχρός p. 315.

μελανθής p. 366.

μελάντερος p. 334.

μελέϊνος, μελῖνος p. 283.

μέλεσθαι p. 428. not.

μέλιнос p. 250.

μέμβλεται p. 246.

Μεμβλίταρος, Βλίταρος p. 147.

μεμνήμην, μεμνήτο p. 425.

μέμνω p. 157.

μέρδειν p. 19.

μέρμερος, μερμήρα p. 168.

μερμής p. 113.

μέσσαβον p. 298.

μεσημβρία p. 248.

μεσόδμη p. 296.

Μέσση, Μεσσήνη p. 353.

μεστός p. 352.

μετὰ νῆαδε p. 626.

μετάθεσις pro enallage p. 491.

μεταμώνιος p. 349.

μετεξέτερος p. 144.

μετονομασῆαι p. 395.

μέχρσι, ἄχρσι p. 113.

Μηκιονίχη p. 465.

μῆλα, ἦλα p. 114.

μῆρα, μηρία p. 283 sq.

μήριγξ, σμήριγξ, μήρινθος p. 129.

μητέρος, μητρῶν p. 258.

μητιέτης p. 415.

Μήτιχος p. 315.

μία, ἴα p. 112.

μιαυρόνος p. 369.

μίαν μιαν p. 180. 184.

μιάνθην p. 381.

μίλαξ p. 129.

μίμεο p. 274.

μίνθος, ὄνθος p. 114.

Μινώα p. 446.

Μινώταυρος p. 550.

μναδάριον p. 281.

μναΐαιος p. 458.

μνήμενος p. 188.

μνημόσκομαι p. 536.
 μνημύω p. 141. et not.
 μνήσκομαι p. 190.
 μνιμύλλω p. 160.
 μολγός p. 22.
 μόλιβος, βόλιμος p. 515.
 μόλος, μῶλος p. 113.
 μομβρώ p. 506.
 μονδυλεύω p. 114.
 μόνος pro εἷς p. 43.
 μόνοςτος p. 250.
 μόνυχος p. 361.
 μορία, μωρία p. 530.
 μόργος, ἀμοργός p. 22.
 μόρφνος p. 113.
 μόσχος, ὄσχος, ὄζος p. 112.
 μόσχος, ταῦρος etc. de hominibus
 p. 204.
 μοῦκρος p. 21.
 μοχλός, ὀχεύς p. 112.
 μῦα p. 136.
 μῦαξ p. 522.
 μῦειν de auribus p. 67.
 μύδιον p. 282.
 μυθεῖν, μῦθαι p. 272.
 μύλη p. 112.
 μύνη, ἄμυνα p. 19.
 μύραινα, σμύραινα p. 130.
 μύργμα, ἄμοργμα p. 79.
 μυρία μυρία p. 184.
 μυριοστάκις p. 483.
 μύρδα, σμύρνα p. 130.
 μυσπολεῖν p. 313.
 μυστηρικός p. 226.
 μύστρονον p. 547.
 μυτιλη p. 522.
 μῶλωψ, σμῶδιγξ p. 130.
 μῶψ p. 321.

N.

Νάνναχος, Ἀνναχος p. 16.
 νᾶπυ, σῖναπι p. 149.
 ναῦρος, αὔρος p. 104.

νε, νο, νω particulae p. 197.
 νεί p. 261.
 Νεῖλωος, Νεϊλεύς p. 475. et not.
 νειλῶος, νεϊλαῖος p. 452.
 νεϊόθεν p. 373.
 νεῖρα, νεῖρος p. 410.
 νεῖρη p. 337.
 νεκνηδόν p. 332.
 Νεμαῖος, Νεμεαῖος p. 255.
 νένοται p. 330.
 νεογνός p. 298.
 νεοφθίμενος p. 570.
 νέποδες p. 197.
 νέποδες, posteriori p. 306.
 νέποδες a νέω p. 314.
 νέρθε, ξερερθε p. 49.
 νευρέα p. 417.
 νεύς, νεός p. 261.
 νή intentivum p. 201.
 νη et ἄν particulae in composit.
 p. 196.
 νήδυμος p. 115.
 νηλέα p. 264.
 Νηλεύς p. 475.
 νηλής, νηλεής p. 254. et not.
 νηλίτης p. 202.
 νηνέω p. 161.
 νηπεδανός, νήπιος p. 115.
 νηπιᾶς p. 407.
 Νηρεῖς p. 261.
 νηστάρχος p. 468.
 νήστις p. 196.
 νῆστις p. 28.
 νητρεκής p. 202.
 νήχυτος p. 201.
 νίφα p. 376.
 νόμα p. 79.
 νόμα, ὄνομα p. 78.
 νοσσός p. 244.
 νόσφι p. 197. 359.
 νουνεχόντως p. 558.
 νόω, gnosco p. 94.
 νύσσω, ὄνυξ p. 84.
 νωγάλια p. 21.

νωδός p. 197.
 νωθρός p. 197.
 νωλεμές p. 197.
 νωλεμέως p. 513.
 νῶροψ p. 197. 205.
 νῶψ p. 198.
 νύννιον p. 92. not.

Ξ.

Ξάδιος, Ξεάδιος p. 50.
 ξέστης p. 512.
 ξυνάν, ξυνήων p. 333.
 ξυόεις, δευόεις p. 81.

Ο.

ο̄ et ᾱ commutantur in prothesi p.
 79. 86.
 ο̄ pro ᾱνα p. 81.
 ο̄ pro ο̄μου p. 86.
 ο̄ interpositum in composit. p. 310.
 ο̄ omissum in composit. p. 303 sq.
 ο̄ omissum in composit. III. decli-
 nat. in ις p. 288.
 Ὅαζος, Ἄζος p. 85.
 ὄαρ, ἄορ p. 517.
 ὀαριστύς, ἀριστύς p. 85.
 ὀαριστύς, πάραφαις p. 559.
 ὀβελός, βόλος p. 84.
 Ὀβριαρεῖος p. 79.
 ὄγιννος, γίννος p. 92.
 ὀδεῖνα p. 576.
 ὄζος, ἄζος p. 20.
 ὄζος, ἴσχος, μόσχος p. 112.
 οη contractum in η p. 296.
 ὄθρε, πόθρε p. 610.
 οἰ in composit. interpositum p. 483.
 οἰάτειος p. 335.

Οἰδίπους p. 371.
 οἶδμα p. 327.
 οἰήτιον p. 432.
 Οἰλιάδης p. 328.
 Ὀϊλέυς, Πεύς p. 85.
 οἶμα p. 348.
 οἶμαι p. 321.
 οἰοπέδη p. 45.
 οἶος et ἴος p. 43.
 ὄϊς pro οἷς p. 262.
 οἶσθε p. 381.
 οἶσπη p. 323.
 Οἶτυλος, Τύλος p. 89.
 οκιμβάζω, κιμβάζω p. 82.
 ὀκορνός p. 84.
 ὀκρίβας p. 466.
 ὀκρυόεις, κρυόεις p. 81.
 ὀλέ p. 299.
 ὀλεθριώδης p. 460.
 ὀλέκρανον p. 360.
 ὀλιγοδέεια p. 243.
 ὀλοόιος p. 456.
 ὀλοοίτροχος p. 471.
 ὀλόπτω p. 83.
 ὀλός, θολός accent. p. 102.
 ὀλόσχοινος p. 151.
 ὀλοσχος p. 144.
 ὄλλη p. 502.
 ὄμβρος, σύμβρος p. 121.
 ὄμβρος, βρύω p. 83.
 ὀμείρω, ἀμείρω, λιμείρω p. 72.
 ὀμόγνιος p. 298.
 Ὀμολώϊος p. 453. 479.
 ὀμύδιον p. 83.
 ὄνειαρ p. 431.
 ὄνθος, μίνθος p. 114.
 ὄνομα, νόμα p. 78.
 ὀνόματα επιρρήματικά p. 626.
 ὄνυξ, νόσσω p. 84.
 ὄνυξ, στόνυξ p. 140.
 ὀξύοεις, ξυόεις p. 81.
 ὀξυρεγμία p. 53.
 ὄου p. 61.
 ὀπιθεν p. 334.

ὀπίστέρος p. 374.
 ὀπόσος et alia relativa pro interro-
 gativis p. 78.
 ὀπιπεύω, ὀπιπιτεύω p. 162.
 ὀπιόν, ὀπιητόν p. 247.
 ὀπωπή p. 163.
 ὄραμνος p. 355.
 ὄργη p. 248.
 ὄργυια p. 301.
 ὄρειοκόμος p. 534. not.
 ὄρεσκαος p. 312.
 ὄρεσκάως p. 443.
 ὄρεστερος p. 328.
 ὄρεχθεῖν, ὄρχθεῖν p. 83.
 ὄρκύπτειν p. 362.
 ὄρμασται p. 521.
 ὄρνοσκόπος p. 250.
 ὄροθύνειν p. 181 sq.
 Ὀροπαῖος, Κοροπαῖος p. 107.
 ὄρος in composit. p. 468.
 ὄρος in composit. ὄρειονόμος p. 473.
 ὄρρα p. 580.
 ὄρσοπυλεῖν, ὄρσολυπεῖν p. 511.
 ὄρσύνω p. 470.
 ὄρυνμάγδος p. 509.
 ὄρχος, χορός etc. p. 508.
 ὀσημέραι, ὀσαραι etc. p. 565 sq.
 ὀσκαλώς p. 81.
 ὀσον ὕσον p. 184.
 ὀσπριον, ὀσπριον p. 250.
 ὀσσε p. 261.
 ὀστιά p. 249.
 ὀστόν et derivata p. 250.
 ὀστέον, στέον p. 81.
 ὀστεόλογος p. 250.
 ὀστογενής p. 250.
 ὀστριον, ὀστρίτης etc. p. 250.
 ὀσφύς, ἰσχίον, ἰξύς p. 84.
 ὀτταβος, κότταβος p. 106.
 ὀτέοισι p. 422.
 ὀτις, ὀτινες p. 577.
 ὀτιλος p. 83.
 ὀτιλος, ἄτιλας, telamo p. 36.
 ὀτρηρός, τρηρός p. 81.

οὐ pro α privativo p. 210.
 οὐλώ p. 73.
 οὔρεσι pleonastic. p. 555.
 οὔρεσιβώτης p. 556.
 οὔρεσιτέκτων p. 555.
 οὔρεταχος p. 463.
 οὔς, ὄας p. 227.
 ὄφρως, φρονς p. 84.
 ὄχα p. 145.
 ὄχεή, χεία p. 84.
 ὄχεύς, μόχλος p. 112.
 ὄχη, εὐωχεῖσθαι p. 145.
 ὄχη, ὄχεή p. 417.
 ὀψιθύων p. 593.

II.

πάξιον, τοπάξιον p. 149.
 πάθος quid sit p. 6.
 πάθη prosodiarum p. 4.
 πάθη non mutant significationem
 p. 67.
 παιπάλλω p. 166.
 παιφάσσω p. 161.
 Παιών, Παιάν, Παιών p. 327.
 πάλαι in composit. p. 593.
 παλαιφάμενος p. 593.
 πάλημα, ἄλημα p. 118.
 παλεός, ἄλεός p. 118.
 παλεός p. 117.
 πάλι p. 386.
 παλιμμήκης p. 211.
 παλιμπετές p. 266.
 παλιμπλαγχθεῖς p. 591.
 πάλιν in composit. p. 210. 591.
 παλιρρόμη p. 592.
 πάνπαν p. 178. 393.
 πᾶν in composit. p. 567.
 πᾶν breve p. 580.
 πανήμαρ p. 566.
 παντάσσι p. 576.
 παπῆν p. 117.

παπᾶς, παῖ p. 172.
 παπταίνω, παπταλῶ p. 158.
 παρὰ χρῆμα p. 597.
 παραπολύ p. 601.
 παραντά p. 605.
 παρδακός p. 119.
 παρείατο p. 408.
 Παρμενίδης p. 229.
 πάργοπες, κρόργοπες p. 84.
 Παρηφανισός p. 500.
 πασπάλη p. 176.
 πασιτάς, παρασιτάς p. 360.
 πασιτάλη p. 510.
 παῦρος, φλαῦρος, φαῦλος p. 505.
 παφλάζειν p. 173.
 πάφω p. 123.
 πάχετος p. 373.
 πῆν p. 275.
 Πειραίτης p. 340.
 πείρινθα p. 513.
 πέλεθος, σπέλεθος p. 122.
 πέλεθρον p. 412.
 πέλειος, πελλάς, πέμπελος p. 168.
 πελιαφόρος p. 547.
 πέλω pro πελάω, πλήσω p. 236 sq.
 πεμφρηδών p. 174.
 πένω, σπανίς p. 123.
 πεπαγοίην p. 155.
 πεπαρεῦσιμος p. 168.
 πέποσθε, πέπασθε p. 382.
 πέπταμαι p. 156.
 πέρ pro περί in composit. p. 290.
 πέραν et composita p. 624.
 πέργυς p. 122.
 πέρι pro περί p. 626.
 περί κάτω p. 626.
 περίαμφι p. 177.
 περίαχε p. 290.
 περιέσσευσε p. 527.
 Περλής p. 329.
 περικύκλω p. 625 sq.
 πεγιστένεται p. 131.
 περίστια p. 291.
 περισιτῶν p. 443.

περσύας, πέρσινος p. 323.
 πέσκος p. 512.
 πετεηνός p. 414.
 πεφναία p. 246.
 πέφνω p. 246.
 πηγεσίμαλλος p. 482. 483.
 πηδᾶ p. 390.
 πηχίσκος p. 324.
 πιδήεσσα p. 352.
 πιυντός p. 436.
 πιότατος p. 372.
 πίπας p. 82.
 πιστάκια, ψιτάκια p. 492.
 πιφράνσκω p. 158.
 πλάω pro πλήσω etc. p. 237.
 πλαίσιος p. 239. et not.
 πλάτις p. 237.
 πλέες p. 377.
 πλέθρον p. 245.
 Πλεισθένης, Πλησθένης p. 474 sq.
 πλῆθρον p. 245.
 πλήθω, πλάθω p. 237.
 πλημμελής p. 223.
 πλῆν, πλείν p. 143.
 πλήρης p. 339.
 πλόμενος p. 246.
 πλοχμός, πλόκαμος p. 226.
 ποεσιτρόφος et similia p. 483.
 ποιμένιον, ποίμνιον p. 247.
 ποιμνιώτης p. 478.
 ποιπνύω p. 161.
 ποιφύσσω p. 161.
 πόλις pluralis brevi $\bar{\iota}$ p. 232.
 πολισσονόμος p. 313.
 Πόλυβος p. 77.
 πόλυγρος, πόλυπνος p. 326.
 Πολύμνια, πολύμνιος p. 325.
 Πόλυμνις p. 326.
 πολυφθορές p. 423.
 πολχός p. 119. not.
 πορφυρός p. 251 sq. 255.
 πορφυρώτερος p. 255.
 πορφύρω p. 159.
 Ποσειδώνιος θεός p. 439.

ποσσῆμαρ p. 566.
 ποτή p. 350.
 ποτήτιος p. 375.
 πότινα p. 285.
 πράσω p. 163.
 πρασιά p. 244.
 πρέμνον p. 244.
 πρέσβα p. 338.
 πρέσβειρα p. 356.
 πρεσβεῦσι p. 259.
 πρέσβιστος p. 373.
 πρευμενής p. 182.
 πρηγορεών p. 296.
 πρήν, πρηών, πρεών p. 432.
 προῖθεν, ἀποπροθεν p. 314. not.
 πρόθεσις pro πρόσθεσις p. 13.
 προθυρία p. 452.
 πρόμος p. 355.
 πρόπιον p. 151.
 προποδών p. 597.
 προπρό p. 176.
 πρόσ cum verbis in parthesi p. 606.
 πρόσσοθεν p. 333.
 προστιδών p. 443.
 πρότερος, προτερεῖος p. 409.
 προφρονέως p. 419.
 προφυλάχθε p. 267.
 προχθές p. 621.
 πρυμνόν p. 244.
 πρυτανεῖον p. 322.
 πρυτανεῦσι p. 259.
 πρῶ pro πρό in composit. p. 618.
 πρώνες p. 471.
 πρωπέρυσι p. 618.
 Πρωτεσβλαος p. 482.
 πτερόν p. 244.
 πτέσθαι p. 246.
 πτήσσομαι p. 235.
 τιλα, τιλα p. 119.
 τιλος p. 83.
 πτόρθος p. 140.
 πτύσχοι p. 52.
 Πτῶν p. 442.
 πυκιμηδής p. 363.

πύραθος, σπύραθος p. 122.
 πυραύστις p. 307.
 Πύρχων p. 230.
 πυρώτερος p. 252.
 πύσαι p. 330.
 πυτία p. 523.
 πώλειαι p. 272.

P.

ρ interpositum p. 494.
 ρά p. 201.
 ρά, ἄρ p. 29. 497.
 ραγέεσαι p. 425.
 ραδαλός p. 106.
 ράδιξ, radix p. 514.
 ράδιος p. 449.
 Ραῖκος p. 93.
 ραιστοτύπος p. 365.
 ράμνος, ὀρόδαμνος p. 85.
 ράχης p. 134.
 ράχοι p. 137.
 ρεῖα, ῥήια p. 377.
 ρέω pro ἔρεω p. 52.
 ῥέω, ἔρω p. 53.
 ῥήγνυται pro ῥηγνύται p. 332.
 ῥηῖ, ῥά p. 320 sq.
 ῥηνός, ἄρνός p. 496.
 ῥήσσειν, ῥάσσειν, ἀράσσειν p. 41.
 ῥίπτιασκον p. 378.
 ῥοδάκινα p. 514.
 ῥοῖζασκε p. 378.
 ῥοῦτος p. 120.
 ῥοχθεῖν, ὀρεχθεῖν p. 83.
 ῥυβός, γρυπός p. 95.
 ῥύσιμον, ἔρύσιμον p. 51.
 ῥύω, ἔρύω p. 49.
 ῥωπήεν p. 345.

Σ.

σ̄ pro ο̄ in composit. p. 309 sq.
 σ̄ interpositum in composit. p. 289.

- $\bar{\sigma}$ omissum in adverbis in $\theta\epsilon\nu$ p. 314.
 $\bar{\sigma}$ simplex pro duplici p. 551.
 σαβαρίχη p. 514.
 σάβυττος p. 149.
 Σαγάλασος, Ἀγάλασος p. 120.
 σαθάρυγα p. 149.
 σαθάρυγξ, σαθαρύγη p. 21.
 σακέςπαλος p. 311.
 Σαλμυδησσός, Ἀλμυδησσός p. 120.
 σάιλος p. 276.
 Σάλπια, Alpes p. 120.
 σαμβή p. 120.
 σαυκός p. 122.
 σείασκε p. 269.
 σειρά, seria p. 122.
 Σέλλοι, Ἐλλοι p. 120.
 σερός p. 47. et not.
 σέσει, sil p. 168.
 σιαγών p. 121.
 σίδηρα p. 285.
 σιείδης p. 304.
 σιλλός, ἰλλός p. 121.
 σίνυπι, νᾶπυ p. 149.
 σίσυμβρον p. 169. et not.
 σιτοδεία p. 242.
 σιγλός, σιπαλός p. 225.
 σκ in paragoge p. 166.
 σκάζειν, κανάζειν p. 128.
 σκάζω, σκιμβός, σκαμβός p. 411.
 σκαλαβώτης p. 14.
 σκαλαβώτης, καλαβώτης p. 127.
 σκαλοβατεῖν p. 127.
 σκαμμωνία, ἀσκαμμωνία p. 13.
 σκάνθη, ἀσκάνης p. 26.
 σκάπετος, κάπετος p. 125.
 σκαρδαμύσσειν p. 124.
 σκέπα p. 232.
 σκέπαρον p. 125.
 σκερβόλλειν p. 128.
 σκευοφοριώτης p. 479.
 σκηνίπω p. 432.
 σκιά a κίω p. 126.
 σκίδνημι, κίδνημι p. 125.
 σκιμβός, σκαμβός p. 128.
 σκίμπρυς, σκαμβός p. 127.
 σκιδέειν etc. p. 344.
 σκίφος, κνέφας p. 127.
 σκνίψ, κνίψ p. 126.
 σκόλυθρος p. 127.
 σκολύπτειν p. 128.
 σκον, σκε paragoge p. 378.
 σκόνυζα, κόνυζα p. 124.
 σκόρδον p. 301.
 σκορδύλη, κορδύλη p. 126.
 σκορδινᾶσθαι, κόρδαξ p. 124.
 σκόρπειος p. 279.
 σκύθραξ p. 128.
 σκῶπες, κῶπες p. 124.
 σμαλερός p. 129.
 σμαρλίη p. 129.
 σμήριγξ, μήριγξ, μήρινθος p. 129.
 σμίγω p. 129.
 σμογερός p. 129.
 σμοιός p. 129.
 σμόρδων p. 130.
 σμύραικα, μύραινα p. 130.
 σμῦς p. 129.
 σμώδιγξ, μώλωψ p. 130.
 Σουσιγενής p. 466.
 σπαλίων, ψαλῖς p. 491.
 σπανίς, πένω p. 123.
 σπαργανιώτης p. 479.
 σπάργανον p. 224.
 σπάρτα p. 284.
 σπάτον p. 15.
 σπέα p. 260.
 σπεῖρα, σφαῖρα, σπυρίς p. 122.
 σπέϋ p. 261.
 σπεκλούν p. 123.
 σπέλεθος, πέλεθος p. 122.
 σπέργουλος p. 122.
 σπέργυς p. 497.
 σποργή p. 140.
 σπυρός p. 122.
 στιάς, σιαῖς p. 342.
 στέγος, τέγος p. 130.
 στελγίς p. 501.
 στέον, όστέον p. 81.

στερεός, στερεός, στερός p. 252.
 στεροπή p. 413.
 στεροπή et ἀστεροπή p. 40.
 στέρφος, τέρφος p. 130.
 στεύεται p. 275.
 στήκω p. 189.
 στήλη p. 131.
 στοά in composit. p. 443.
 στόμα pro στόμα p. 284.
 στόνυξ, ὄνυξ p. 140.
 στόρδυξ p. 140.
 στορχάζειν p. 140.
 σιραχός p. 132.
 σιρεγγίς, strigil p. 502.
 σιρεφιδνείν p. 181.
 σιρέπω, τρέπω p. 132.
 σιρηγής p. 132.
 σιριγμός, τρισμός p. 131.
 σιριγός, θριγμός p. 131.
 σιρύχνος, τρύχνος p. 131.
 Σύμφη, Τύμφη p. 132.
 συβριάζειν p. 524.
 συγγενεύς p. 239.
 συγκοπή et ἀποκοπή confusa p. 186.
 συλήτην p. 378.
 σύμβρος, ὄμβρος p. 121.
 Σύμη, Αἰσύμη p. 88.
 συμπάσχοντα ὀνόματα p. 366.
 σὺν ἕμα p. 622.
 σύνδυο etc. p. 602.
 συνοχμός p. 60.
 συνοχωκός p. 528.
 σύνταξις pro συνέπεια p. 553.
 σύρβη, τύρβη p. 324.
 σύρραπτος p. 314.
 σύρειν, ἔλκειν, saltare p. 124. not.
 Συρία, Ἀσσυρία p. 25.
 Σύριος, Ἀσσύριος p. 147.
 συρίσκος, ὑρίσκος p. 121.
 σύφαξ p. 121.
 σφάραγος, ἀσφάραγος p. 15.
 σφάς, σφέας, σφᾶς 241.
 σφέ, σφῶέ p. 335.
 σφέα, σφά p. 412.

σφέας p. 421.
 σφέας, σφίσι, σφίν p. 483.
 σφήν, φιμός p. 123.
 σφός v. ὕμός.
 σφραγίς p. 495.
 σφυράδες p. 122.
 σφῶν p. 469.
 σχάσαι, χαλάσαι p. 128.
 σχίραφος p. 128.
 σχῦρος, χοῖρος, χήρ p. 128.
 σφίζω p. 445.
 σῶος, σῶτος p. 445.
 σοιπᾶν p. 276.
 σωρός, σωρεός p. 249.
 σῶς p. 301 sq.

T.

ταγηνάριον p. 142.
 τάγηνον p. 520.
 Ταλαϊονίδης p. 484.
 ταλάφρων p. 379.
 ταμιέας p. 429.
 Τανάγρα, Γραῖα p. 147.
 τανηλεγής p. 228.
 τανιαλίζω, τάλαντον p. 176.
 τανύπτερος p. 369.
 τάρ p. 135.
 ταράσσω, τάρχη, ταρβάλυξ p. 219.
 τάρβοδος p. 134.
 τάρσανα, γάρσανα p. 494.
 ταρσός, τάρπη p. 134.
 Τάρταρος p. 172.
 τάρχος, τάρχος p. 463.
 ταῦγετος, τηλύγετος p. 391.
 ταῦρος, μόσχος etc. de hominibus p. 204.
 ταυτότης p. 558.
 Τέγεστρα p. 510.
 τέγος, στέγος p. 130.
 τέϊν, τεοῖο p. 421.
 τειχιόεις p. 457.
 τεκεκτιόνος p. 109.

τεκτόναρχος p. 537.
 Τέμψα, Τεμέση p. 248.
 τενθρηδών p. 174.
 τέοισι p. 422.
 τέρα prosodia p. 231.
 τερέβινθος p. 248.
 τέρεμνος p. 132.
 τερέντερος p. 334.
 τερηδών p. 413.
 τέρετρον, τέρετρον p. 248.
 περθερέα p. 226.
 τέρμινθος p. 248.
 τέρω, τράπω p. 495.
 τέρφος, σιέρφος p. 130.
 τέρφος, ξρφος p. 135.
 τέρχνος, τέρχνος p. 497.
 τέτλαμεν p. 380.
 τετράπνης p. 315.
 τέτρατος p. 498.
 τετραῖχμον p. 386.
 τέτρομος p. 176.
 τέττα, ἄττα p. 135.
 τέτυχον p. 151. not.
 τέων pro ὦν p. 132.
 τέως ἕως p. 133.
 τημελής p. 150.
 τήμος ὕτε p. 133.
 τηῦσιος p. 133.
 τιγόνιον p. 174. not.
 τιδέαμεν p. 401.
 τιθός p. 169.
 τιλα, πιλα p. 119.
 τιλη p. 131.
 τιμῆς p. 341 sq.
 Τίμωνος, Τύμωνος p. 477.
 τίπτε p. 299.
 Τίφρυς, Ἰφρυς p. 134.
 τλέγγις p. 131.
 Τμάρος p. 295.
 τιμησχροες p. 482.
 τοκέσι p. 259.
 τολμήστατος p. 343.
 τοξότα λωβητήρ p. 560.
 τοπάζιον, πάζιον p. 149.

τόπαν p. 579.
 τόρρα p. 580.
 τότε, τόφρα pro ὅτε, ὕφρα p. 133.
 τουτέστι p. 607.
 τράπεζα p. 150.
 τράφος pro τάφος p. 493.
 τρεῖςκαίδεκα-τριςκαίδεκα p. 574.
 τρέμιθος p. 248. 497.
 τρέπω, στρέφω p. 132.
 τρέφοιν p. 331.
 τρηρός, ὀτρηρός p. 81.
 τρήχω p. 219.
 τριάκις p. 388.
 τριακόντεος p. 422.
 τρῆς in composit. p. 580 sq.
 τριπέπελος 168.
 τρισμός, στριγμός p. 131.
 τρῖςφυλλον p. 584. —
 τρόφι p. 146.
 τροφιῶδης p. 461.
 τρύχνος, στρύχνος p. 131.
 Τρώα p. 450.
 τυλίσσειν, ελλίσσειν p. 135.
 Τύλος, Οἷτυλος p. 89.
 Τύμφη, Στύμφη p. 132.
 τυπεῖν, κτυπεῖν p. 103.
 τύρβη, σύρβη p. 324.
 Τυφών accentus p. 230.
 τωθαίνειν p. 150.

Y.

υ pro υι p. 136.
υ breve ante duas consonas p. 307.
 ὕβός, κυφός p. 107.
 ὕγεια p. 279.
 Ὑή, Θυώνη p. 103.
υῖ diphthongus diremta p. 438. et
 not.
 υἱεύς p. 259.
 υῖι, υἱάσι p. 407.
 υῖις, υῖι p. 293.
 υἱος genitivus p. 258.

ὑλακτεῖν, λάσκειν p. 86.
 ὑλειώτης p. 479.
 ὕλις p. 523.
 ὑμῆν ὑμέναιος p. 473.
 ὕμός p. 393.
 ὕος, υἱός p. 136.
 ὑπεμνήμυκε p. 67. 141.
 ὑπερθέα p. 264.
 ὑπερηφερής p. 435.
 ὑπέρθεσις p. 491.
 Ὑπερίων p. 392.
 ὑπερχύδαντες p. 382.
 ὑπέρμυρον p. 596.
 ὑπερφῶς, ὑπερφῶν p. 452. et not.
 ὑπὸ ξν p. 544.
 ὑπόλογον p. 596.
 ὑποπυθμίδιος p. 353.
 ὕραξ p. 114.
 ὕρσικος, συρσικος p. 121.
 ὕσπληγξ p. 144.
 Ὑσπορός p. 313.
 ὕστερος p. 374.
 ὕστερος, ὕστεραῖος p. 409.
 ὑφείσαν p. 234.
 ὑφέν p. 544.

Φ.

φαάντατος p. 374.
 φαῖ p. 261.
 Φαισύλη, Αἰσύλη p. 136.
 Φάλεργος p. 291.
 φάραγμα p. 404.
 φαρῶ, ἀρῶ p. 135.
 φάσανον p. 503.
 φάω, occido p. 123.
 φελλός, φλοιός p. 502.
 φενίνδα p. 359.
 φέρτε p. 267.
 φέρτρον p. 248.
 φέψαλυσ p. 150.
 φή pro ως p. 136.

φηλητης p. 86.
 φηλός p. 123 sq.
 φθινομετόπωρον p. 194.
 φθορά, παραφθορά, libri περι φθο-
 ρᾶς p. 2.
 φιάλλειν p. 51.
 φιαρός p. 437.
 φίλος in composit. redund. p. 147.
 φιμός, σφήν p. 123.
 φίν p. 123.
 φίξ, βίξ p. 123.
 φλαῦρος, φαῦλος, παῦρος p. 505.
 φλυσσῶν p. 136.
 φοβεστράτη p. 289.
 φοινικιοῦς p. 457.
 φοιταλιώτης p. 479.
 φοῖτος p. 138.
 φολλίς, λεπίς p. 513.
 φορκος p. 502.
 φοξος, φορκός p. 137.
 φράττω, πέφραγμα p. 495.
 φρέμπαρος p. 306.
 φρσνις p. 376.
 φρυνεός p. 416.
 φρυγάδην p. 408.
 φρυκίεις p. 457.
 φωνάεντα p. 343.
 φώρει p. 422.

X.

χ̄ pro γ̄ ante μ̄ p. 187.
 χάζομαι, ἄζομαι p. 138.
 χαλαίπους p. 369.
 χάλιξ, κάχληξ p. 107.
 χαμαί in composit. p. 590.
 χαμός p. 236.
 χαρλεις p. 351.
 χαριῶς p. 456.
 χέδροπα, κέρδοπα p. 505.
 χεῖλα, ὀχεή p. 84.
 χείμαρρος p. 316.

χειρίσσιος p. 557.
 χειρώτερος, χείρων p. 340.
 χέραδος p. 107.
 χέρεια p. 377.
 Χέρνησος p. 303. 363.
 χερομάχος p. 113.
 χήρ, χοῖρος, σχῦρος p. 128.
 χθές, ἐχθές p. 46.
 χίδρα p. 128.
 χλαῖνα p. 138.
 χλεύη, χελύνη p. 239.
 χληῖδος p. 107.
 χλιαρός, λιαρός p. 138.
 χλούνης p. 239.
 χοεύς p. 259.
 χόνδρος, κόναρος p. 406.
 χορός, ὄρχος etc. p. 508.
 χρεώμενος p. 423.
 χρεῖν, ἐχρεῖν adverbium p. 55.
 χρεῖσται p. 275.
 χρυσότερος p. 255.
 χύτο p. 188.

ψ.

ψ et σφ, σπ p. 84.
 ψαλῖς, σπαλίων p. 491.

ψαλίδες p. 490.
 ψάλυξ p. 150.
 ψάμαθος, ἄμαθος p. 139.
 ψάμμος, ἄμμος p. 139.
 ψαρός, αληθρός p. 88.
 ψα, ἑψα p. 52.
 ψιττάκια, πιστάκια p. 492.
 ψόλος, ἀσβόλη p. 491.
 ψώα p. 441.

Ω.

ω pro η in perfectio p. 480.
 ω pro ο in composit. p. 534.
 ω pro οι p. 454.
 ω et οι p. 456.
 ὦα p. 338.
 ὦτον p. 441 sq.
 ὠπή p. 71.
 ὠλκα p. 233.
 ὠλολε p. 534.
 ὠλύγιος p. 69.
 ὠλύγιος, διωλύγιος p. 87.
 ὠμαδῖς p. 146.
 ὦ μέλε p. 256.
 ὠμιλλα p. 68.
 ὠρεσιδότης p. 483.
 ὠς, ἔως p. 64.

II. Index Latinus.

A.

Accentus adjectiv. in εος p. 251.
 — — epiphonematum p. 89. 200.
 — — particular. inseparabil. p. 191.
 — — nomin. in ινδος p. 509.
 — — nomin. in οα, οος p. 395 sqq.
 — — retrahit epsil. pleon. p. 60.
 — — retrahitur exaeresi literae p. 395. 397.
 — — retractus in adv. p. 336.
 Accusativi adverbiales p. 623 sq.
 Accusativus in compos. p. 558.
 Adjectiva in αικος, ιακος p. 516.
 — — in αιος, ιαιος p. 457.
 — — in ειρος p. 255.
 — — in εους, ιους p. 519.
 — — in ερος p. 252.
 — — in ιως, ιαως p. 226.
 — — in ιμος, ινως p. 482.
 — — in ινος, ειρος p. 251.
 — — in οιος, ιος p. 456.
 — — in οιος, ωος p. 449 sq.
 — — in αιεις, ηεις, ιεις etc. p. 341 sq.
 — — in ηεις, ειεις p. 261.
 — — in ιεις p. 351 sq.
 — — in οεις, ωεις p. 457.
 — — in υεις p. 353.
 Adjectivorum in εις declinatio anomala p. 5.
 Adjectiva in ης in compos. p. 420.
 Adjectiva in ης cōntr. p. 342 sq.
 Adjectiva in ος, αιος p. 337.
 — — in ος, ειος p. 430 sqq.
 — — in ος et ης p. 423.
 — — in ος, ιος p. 437.

Adjectiva in ος, οεις p. 457.
 Adjectiva in ος in compos. p. 420.
 Adjectiva in ος in paragog. p. 483.
 Adjectiva in ρος p. 327.
 — — in ιρος p. 334.
 — — in ωδης, ιωδης, οειδης p. 458 sq.
 Adjectiva non in prima parte compos. p. 465.
 Adjectiva cardinalia in compos. p. 588.
 Adjectiva plura juncta p. 571 sq.
 Adjectiva pro adverb. p. 573.
 Adjectiva pro appositione p. 438.
 Adjectiva pro substantivis p. 205. 411.
 Adjectiva cum δέος compos. p. 264 sq.
 Adjectiva cum χέος compos. p. 266.
 Adverbia in αδον, ηδον p. 529.
 — — in δην p. 408.
 — — in δον et δην p. 332.
 — — in ηδον p. 335.
 — — in σι p. 629. 630.
 — — in ωθεν, θεν p. 334.
 — — in ως, εως p. 419.
 Adverbia ώρα, σάρα, θαμά p. 267.
 Adverbiorum compositio p. 336.
 Adverbia numer. in compos. p. 388. 390. 483. 581 sq.
 Adverbia ἐκ παραλλήλου juncta p. 629.
Aegan p. 333.
 Affectionum nomina confusa p. 5.
Alpes, Σήλπια p. 120.
amellum p. 21.
 Anadiplosis vid. Reduplicatio.
 Anadrome ex accusat. p. 319.

Anadrome personae II. ex tertia p. 268. 273.

Anadrome ex III. pers. p. 331.

Aoristus et praesens in glossar. synonyma p. 246.

Aorist. et imperfect. Alexandr. in *οσαν* p. 485.

Aoristi et imperfecta in *οσων* p. 269 sqq. 378.

Aphaeresis et apocope confus. p. 5.

Apocope et syncope ambig. p. 256 sq.

Apocope nominum in *ας* p. 232.

Apocope praepositionum p. 217.

Articulus cum nomin. coalitus p. 83. 100.

Articulus iteratus p. 577.

— — in compos. p. 578.

asclia p. 14.

Aspiratio tollitur derivatione p. 607.

— — — syncope p. 399.

Assimilatio consonae in parthesi p. 602.

assus p. 44. not.

Atrine p. 329. not.

Attractio particularum synonymarum in compos. p. 194.

Augmentum duplex p. 54.

Augment. syllab. pleon. p. 57 sq.

B.

Barbari non servant analogiam p. 301.

Barbarismus et metaplasmus p. 1.

bardus p. 497.

bedella p. 413.

benna, *ἀνήνη* p. 19.

Bruchium p. 322.

butubatta p. 185.

C.

c latini praeponunt p. 108. not.

cillere p. 125.

Comparativi anomali p. 377.

Comparativi et superlativi anomali p. 373.

Comparativi et superlativi in *τερος* p. 320 sq.

Compositio ex duobus synonymis p. 180 sq.

Compositio a dativo in *ει* p. 473 sq.

— — a futuro p. 371.

— — a praesenti in *ω* p. 367.

371. in *ωω* p. 370. in *αω* p. 370. 372.

Compositorum pars prior significationes omittit p. 205.

Consona initialis iterata p. 156.

Contractio *εας* in *ας* p. 241.

D.

Dativ. nomin. in *ις* p. 292.

Dativ. plur. in *εσσι*, *εσι* p. 259.

— — in *εσσι*, *εεσσι* p. 425.

— — in compos. p. 466 sqq. 555.

Dativi localium adverbialium p. 626.

Dativ. substant. cum alio substant. p. 556.

Deminutiva in *διον*, *ιδιον* p. 463.

derogativus p. 46. et not.

Diaeresis *ει* in *εε* p. 56.

Dialectorum formae in sermone communi p. 9.

Dispersiva p. 603.

Distributiva *δύο δύο* p. 184.

Divisio syllabarum vid. Merismus.

druppa p. 330. not.

Duplicatio vid. Reduplicatio.

E.

Ectasis *δε* p. 627.

Epanalepsis p. 178 sq.

Epectasis vid. Ectasis.

Epitheta translata a proprio ad improprium p. 36.

F.

Frons, ὠφρός p. 84.

G.

Genitivi I. declinat. in ω, εω
p. 256.

Genitivi I. declinat. in εω, εων
p. 256.

Genitivi in τρος, τερος p. 258.

Genitivi plur. in ων p. 407.

Genitivi in composit. p. 365 sqq.
glίσstre, λειώσαι p. 93.

gluma p. 95.

gnixus p. 294.

gnosco, νόω p. 94.

gramta p. 94.

H.

hinnuleus p. 92.

Homophonia nominativi et accusa-
tivi p. 233. 377. 381.

Hyperbole p. 30.

I.

Imperativus perfecti in ε p. 154.

Imperativi in των p. 385.

Imperativi *χρέο*, *φοβέο* etc. p. 273.

Imperfecta et aoristi Alexandr. in
σαν p. 485

Imperfecta et aoristi in σκον p. 269
sqq. 378.

Infinitivus in αμεν, εμεν p. 486.

Infinitivus aoristi in ειν p. 427.

Interjectionum varietas p. 70.

Interrogatio duplex p. 631.

Iteratio ejusdem vocis p. 178.

L.

Litterae initiales omissae p. 27.

lutra p. 53.

M.

Maccus, Ἀκκός p. 113.

mejere, ἐμίζαι p. 79.

Merismus syllabarum p. 510.

Metalepsis p. 103.

Metaplasmus et barbarismus p. 1.

Metaplasmus *ἐμπλεα*, ἄχρεα p. 266.

Monosyllaba in ης nulla p. 74.

myrus p. 130.

N.

Negationes duae affirmant p. 193 sqq.

Nomina in α, η, ια p. 437.

— in αδης, εαδης p. 254.

— in αιος, εαιος p. 255.

— in αν p. 278.

— in ανος, ιανος p. 464.

— in ας, ιας p. 228.

— in εα, ια p. 251.

— in εια, εεια p. 242 sq.

— in εικος, ικος p. 225.

— in ειος, ιειος p. 340.

— in ειος ειον, ιειος ιειον p.
279.

— in ειτης, ειατης p. 228.

— in ευς, αιευς p. 410 sq.

— in ευς, εευς p. 255 sq.

— in ευς, ιευς p. 462.

— in η, αια p. 409.

— in η, εια—ον, ειον p. 429.

— in ηιος, ηιον p. 432.

— in ηος p. 439.

— in ης, της, ητης p

— in ης p. 342.

— in ις, ιας, ηις 1. 405.

— in ις, ηις p. 327.

— in ιτης, ηιτης p. 432 sq.

— in ος, αιος p. 409 sq.

— in ος, εος p. 249. 251.

— in ος εος, η εα p. 416 sq.

— in της, αιτης, ετης p. 416.

— in τρον, τερον p. 248.

— in τρον, τηριον p. 393.

Nomina in τωρ, ητωρ p. 351.
 — in υσχος p. 282.
 — in ως p. 454 sq.
 — in ως p. 446.
 — in ωτης, ιωτης, εωτης p. 479.
 — in ας neutr. contract. p. 231.
 — in ος neutr. in compos. p. 419.
 — bisyllaba in ωα, ωη, ωον,
ωος p. 440 sq.
 — deminutiva in αδιον, εδιον
π. 280.
 — in ιδιον p. 281.
 — in υδιον p. 282.
 — feminina in εις, ης p. 261.
 — patronymic. in ωδης, αιδης
p. 280.
 — propria in αδης, αιδης p.
 280.
 — propria in αων, αν p. 333.
 — — in ις p. 326.
 — — in ιτης, ιατης p. 405.
 — — in ος, ιος p. 438.
 — — in ωνδας, ωνιδης p.
 278.
 — trisyllaba in ωος p. 447 sq.
 — verbalia in εως p. 476.
 — cum δεος, δεϊσθαι composita
p. 242.
 — cum ειμα composita p. 287.
 — cum κλεος composita p.
 262 sqq.
 Nominum barbarorum graeca inter-
 pretatio p. 313.
 Nominum formae duplices p. 394.
 — — neutr. in ος casus plural.
p. 260.
 — — εως et υς accusativus plu-
 ralis in ης et υς p. 233.
 — — in ις nominativi plur. in
ις p. 262.
 Nominativus non dissolvitur p. 60.
 Nominativi plural. in ηες ης, ωες ως
p. 258.
 Numeralia in composit. p. 573 sq.

Numeralia cardinal. in composit.
p. 389.

O.

Onomatopoetica p. 173.
 Optativus in ωμην, ημην p. 426.
 Optativi in οιω p. 330 sqq.
 Optativus praesent. anomai p. 385.
 Optativus verborum in υω, υμι p. 347.

P.

P omissum p. 365.
 Paragoge verborum in ακον p. 269.
 Paragoge Homerus utitur, quorum
 primitiva ignorat p. 134.
 Parallela p. 178.
 Parecheses p. 473. not.
 Particip. perfect. in ωτες p. 535.
 Particip. perfect. in αμενος p. 396.
 Particip. in composit. p. 570.
 Particulae inseparabiles p. 191.
 — — intensivae p. 199.
 Patronymica in ιδεως p. 254.
 Perfecti persona III. in αται p. 486.
 Periphrasis epithetorum p. 439.
 Persona II. praesentis pass. in εαι,
εεαι p. 272.
 Pleonasmus praepositionum p. 143.
 619.
 Pleonasmus accentum servat p. 61.
 470.
 Polyonyma p. 394 sq.
 Praepositio εν pleonasm. p. 142 sq.
 — — — in composit. cum
 dativ. p. 467.
 Praepositionum apocope p. 217, 229.
 Praepositiones cum adverbis p. 608.
 — — additae adverbis loci
p. 625 sq.
 — — cum adverb. numer.
p. 621.

Praepositiones additae nominibus ejusdem significationis p. 619.
 — — **cum nominibus in parathesi** p. 600.
 — — **cum verbis in parathesi** p. 606.
 — — **in composit. omissae** p. 145.
 — — **in parathesi** p. 595 sq.
Praepositionum pleonasmus p. 194.
Praepositiones cum a privativo p. 206.
Praesens et aoristus in glossar. synonyma p. 246.

Q.

quisquillae p. 173.

R.

radix, ῥάδιξ p. 514.
Reduplicatio p. 151 sq.
 — — **praesentium** p. 157.
 — — **nominum** p. 163.
 — — *ῥυθμμαι, ῥιτμμαι* etc. p. 105.
 — — **in media voce** p. 162.
 — — **neglecta** p. 188 sq.
russus, ῥουθρός p. 53.

S.

scarabaeus, κάραβος p. 125.
schema pro *affectio* p. 2.
seria, σειρά p. 122.
sil, σέσσι p. 168.
sparagus p. 27.
spegma p. 492.
Spiritus, ἔχθους p. 183. not.
squarrosus p. 53. not.
stella p. 27.
strigil, στρεγγίς p. 502.
Substantiva duo juncta p. 559 sq.

Superlativi et comparativi anomali p. 373.
Superlativi et comparativi in τερος p. 320 sq.
Syllaba abundans p. 70.
 — **brevis ante ox** p. 125 sq.
Syncope et apocope p. 5.
Syncope et apocope ambig. p. 256 sq.
Syncope et apocope confus. p. 218.
Synecdrome pers. plural. et singul. p. 408.

T.

Tabor, Ἀταβήριον p. 25.
tamarice, μυρτιάκη p. 149.
Tautologia p. 179.
telamo, ἄιλας, ὕιλος p. 36.
Terminatio in αδιον, ιδιον p. 280 sq.
Tmesis praeposit. et adverb. p. 626.
Trachas, Trachin p. 219.

U. V.

Verba in αζειν, ιαζειν p. 464.
 — **in ᾠν, ᾠν** p. 464.
 — **in ειζω, εισζω** p. 227.
 — **in ειω** p. 431.
 — **in εω in composit.** p. 475.
 — **in ωζω** p. 446.
 — **e duobus verbis composita** p. 125.
Verborum cum praeposit. composit. p. 54.
Verbum plurale cum nomine neutro plural. p. 16.
vernix, βέρνιξ p. 314.
Veronica, Βερνίκη p. 314.
Vesbitus p. 348.
uncta, ἰγγία p. 43.
Vocabula anetyma p. 8.
Vocales ancipites ante conson. duplic. p. 342.
Vocalis initialis iterata p. 158.
Voces infantum p. 116.

III. Index auctorum emendatorum vel explicatorum.

- Achaeus expl. p. 91. 123. not.
Aelianus Hist. Ann. VII. 5. em. p. 476.
Aeschylus em. p. 317. 337.
Alcaeus p. 580 Bgk. em. p. 594. not.
Alciphro I. ep. 2. em. p. 34. not.
Alcman expl. p. 499.
Anecdota Bachmann. I. 448. em. p. 337 sq.
Anecdota Bekker. p. 385. em. p. 447. not.; p. 472. em. p. 424.; p. 1243.
em. p. 459. not.; p. 1097. expl. p. 116.
Anecdota Paris. Cram. IV. p. 55. et 68. em. p. 377. not.
Anecdota Oxon. Cram. III. p. 270. em. p. 526.
Anthologia Palat. em. p. 345. not.; V. 77. em. p. 591. not.; VI. 186.
em. p. 300.; VII. 636. em. p. 157. not.; VII. 637. em. p. 261.; IX.
525. em. p. 537. not.; IX. 787. em. p. 428.; XIV. 150. em. p. 533.;
Append. nr. 290. em. p. 592.
Anthologia Planud. 57. expl. p. 205.
Antoninus Liberal. XLI. p. 53. em. p. 615.
Apollodorus III. 1, 2. em. p. 166. not.
Apollonius de Adverb. p. 304. em. p. 619.; p. 569. em. p. 580. not.;
p. 623. em. p. 613. not.
Apollonius de Syntax. IV. 11, 536. expl. p. 609.; IV. 12, 335. em. p.
224. et not. et p. 375. not.
Arcadius em. p. 362. not.; p. 22, 2. expl. p. 117. not.; p. 22, 20. em. p.
168. not.; p. 38, 10. em. p. 439. not.; p. 40. em. p. 449.; p. 49, 9.
em. p. 441. not.; p. 52, 30. em. p. 124. not.; p. 59. em. p. 336. et 337.
not.; p. 63, 4. em. p. 398.; p. 73, 1. em. p. 466.; p. 74. em. p. 300.
not.; p. 66, 6. em. p. 343.; p. 96, 24. em. p. 9. not.; p. 100, 12. em.
p. 395.; p. 101, 1. em. p. 9. not.; p. 107, 23. em. p. 398. not.; p. 122.
em. p. 447.; p. 128. em. p. 258. et not.; p. 128, 20. em. p. 292.;
p. 137. expl. p. 249.; p. 149, 26. em. p. 294.; p. 189. em. p.
544. not.
Archilochi fragm. LXXIX. em. p. 79. not.
Aristides Or. II. 13. expl. p. 424. not.
Aristoteles Problem. XVI. 4. em. p. 127.
Bassaricorum scriptor expl. p. 201.

INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT. 667

- Callimachus em. p. 49. not. sq. et p. 195.
- Choeroboscus Canon. 34. em. p. 383.; 37, 4. em. p. 383.; 53, 32. em. p. 345.; 81. em. p. 150.; 144, 7. em. p. 74.; 175. em. p. 74.; 271. em. p. 278. not.; 361. em. p. 209.; 408. em. p. 293.; 565, 31. em. p. 526.; 633, 23. em. p. 269. not.; 717, 24. em. p. 324.; 754, 29. em. p. 427.; 852, 25. em. p. 526.
- Choeroboscus Orthograph. 263, 27. em. p. 278. not.
- Choeroboscus in Etymol. Magn. 92, 10. em. p. 290.
- Cicero de Invent. I. 28. em. p. 209. not.
- Dioscorides Mat. V. 97. expl. p. 421. not.
- Empedocles v. 745. (v. 345 Karst.) em. p. 427.; v. 377. expl. p. 532 sq.
- Epimerismi Hom. I. 63. em. p. 436.; I. 117. em. p. 159.; I. 173. em. p. 108. not.; I. 194, 15. em. p. 65.; I. 234. em. p. 368 sq.; I. 236. em. p. 332. not.; I. 251, 26. em. p. 230. not.; I. 264. em. p. 22. not.; I. 289. em. p. 196.; I. 344, 21. em. p. 366.; I. 413. em. p. 334.; I. 446. em. p. 534.
- Etymologicum Magnum 13, 19. em. p. 223.; 19, 54. expl. p. 35.; 31, 5. em. p. 337.; 45, 12. expl. p. 167. not.; 59, 45. em. p. 117.; 63, 18. em. p. 408.; 77, 5. em. p. 205. not.; 88, 39. em. p. 192. not.; 108, 26. em. p. 28. not.; 111, 50. em. p. 267. not.; 133, 34. expl. p. 38 sq.; 148, 8. em. p. 144. not.; 148, 36. expl. p. 493.; 158, 20. em. p. 32.; 227, 4. em. p. 424.; 227, 25. expl. p. 320.; 241, 57. em. p. 240.; 278, 24. expl. 552.; 291, 35. expl. p. 194. not.; 380, 40. em. p. 51.; 434, 20. em. p. 68. not.; 464, 43. em. p. 72.; 510, 26. em. p. 418.; 514, 28. em. p. 23.; 518, 20. em. p. 327.; 544, 50. em. p. 23.; 665, 32. em. p. 291.; 704, 52. em. p. 378.; 721, 43. em. p. 261. not.; 723, 17. expl. p. 497.; 758, 23. expl. p. 165.; 770, 18. em. p. 450.; 806, 8. em. p. 146. not.; expl. p. 305. not.
- Etymologicum Gudianum 546, 32. expl. p. 234.; 321, 35. em. p. 18.
- Euphorio fragm. LXIV. em. p. 590 sq.; CLXIII. em. p. 21. not.
- Euripides Bacch. 403. expl. p. 212. not.
- Firmicus Math. IV. 14. em. p. 383. not.
- Grammaticus Paris. ap. Gregor. Cor. p. 677. em. p. 386 sq.
- Gregorius Cor. p. 654. et 699. (Excc.) em. p. 238. not.
- Helladius ap. Phot. 866. expl. p. 104.
- Herodianus de mon. 21. expl. p. 522.; 23. em. p. 238.
- Herodianus de dichron. 288. expl. p. 9.
- Herodianus de parag. genit. 229. expl. p. 9.
- Herodianus ap. Schol. A. ad Il. IV. 109. expl. p. 260.
- Hesiodus fragm. CCXLVII. expl. p. 417 sq.
- Hesychius v. Ἀάσιονος em. p. 194.; v. Ἀβλιήρες et Ἀβολήτορες expl. p. 297.; v. Ἀγάτημαι em. p. 162. not.; v. Ἀδανῶς expl. p. 99.; v. Ἀκαῖος em. p. 117.; v. Ἀλγεόθυμος em. p. 420.; v. Ἀμοργία expl. p. 79. not.; v. Ἀμπαίδες et Ἀμπερος expl. p. 229. not.; v. Ἀμυρᾶ em. p. 21.; v. Ἀνίψαλον expl. p. 77.; v. Ἀπερορίαν em. p. 208. not.; v.

668 INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT.

Ἀπέσχη em. p. 512.; v. Ἀπλήτος em. p. 414. not.; v. Ἀράραι em. p. 154.; v. Ἀργαθέν expl. p. 339. not.; v. Ἀρθύσανοι expl. p. 340.; v. Ἀριηρότερον em. p. 206. not.; v. Ἀσπακάζομαι expl. p. 484.; v. Ἀσιρηγές em. p. 16.; v. Ἀταποῦ em. p. 492. not.; v. Ἀῦη expl. p. 139. not.; v. Ἀῦροι expl. p. 104.; v. Ἀφανρος expl. p. 19.; v. Ἀχειρές em. p. 423. not.; v. Ἀχνημος em. p. 500.; v. Βαράγγια expl. p. 404.; v. Βαρακινῆσι expl. p. 404. not.; v. Βούβοσις expl. p. 203.; v. Βουπρηγόνες expl. p. 204. not.; v. Βρύματα expl. p. 522.; v. Βωμύκας expl. p. 203. not.; v. Γαγγάλιον expl. p. 405. not.; v. Γδοῦπησεν em. p. 93.; v. Γελεγροπωλεῖν em. p. 420. not.; v. Γλάμπτειν expl. p. 93.; v. Γλανρός expl. p. 19. not.; v. Γνοιῆσαι em. p. 95.; v. Λαδαίνειν em. p. 161.; v. Δεδεῖαι em. p. 154. not.; v. Δεδείκελος em. p. 154. not.; v. Δεδεῖσαι em. p. 154.; v. Δεῖδια em. p. 154. not.; v. Διεπέμφρακτο em. p. 404. not.; v. Δίφαι expl. p. 97.; v. Δημήτειρα em. p. 341. not.; v. Δολβαί expl. p. 99.; v. Δύστακτον em. p. 199. not.; v. Ἐᾶσαι em. p. 500.; v. Ἐγλασας em. p. 221. not.; v. Ἐένδυνεν em. p. 500.; v. Ἐλλιον expl. p. 114.; v. Ἐκατόνσεμνον em. p. 212.; v. Ἐκκομοδεύειν em. p. 500.; v. Ἐλεῦσῆ em. p. 261. not.; v. Ἐμπλησμένος em. p. 188.; v. Ἐνέηλος expl. p. 116.; v. Ἐνμαχατεύειν em. p. 212. not.; v. Ἐορταί expl. p. 518. not.; v. Ἐπηγανίδες em. p. 508. not.; v. Ἐπηγκενίδες expl. p. 508.; v. Ἐπήια em. p. 71. not.; v. Ἐπιβλαί expl. p. 297.; v. Ἐπικρανής em. p. 221. not.; v. Ἐραχος em. p. 83. not.; v. Ἐσποθερπές expl. p. 610.; v. Ἐτέτορεν expl. p. 155. not.; v. Ἡείδος expl. p. 66.; v. Ἡέλδεται, Ἡέλκουσιν, Ἡέλμεθα, Ἡέρχαιο et Ἡύεις expl. p. 65.; v. Ἡῖον expl. p. 66.; v. Ἡύεντι em. p. 66. not.; v. Ἡιήθη em. p. 189. not.; v. Θηλύματα expl. p. 522.; v. Θιακχά expl. p. 103.; v. Θανάται em. p. 188.; v. Θολκάζει expl. p. 103.; v. Θυργανῶν em. p. 501.; v. Ἰακχά expl. p. 103.; v. Ἰβηνοί expl. p. 76.; v. Ἰβανεῖν expl. p. 76.; v. Ἰκιών em. p. 76.; v. Ἰμοροί em. p. 556. not.; v. Ἰνύρετο expl. p. 107.; v. Ἰσμῆναι expl. p. 76.; v. Ἰστήρ em. p. 120.; v. Κάπητη expl. p. 246. not.; v. Καρόπαις expl. p. 204. not.; v. Καυαρός expl. p. 405.; v. Κεράςβολα expl. p. 240.; v. Κῆθα em. p. 529. not.; v. Κηλήτειρα expl. p. 54. not.; v. Κίγκυλος expl. p. 455.; v. Κλαδεῖ expl. p. 246. not.; v. Κτάτεσι em. p. 244.; v. Κυρβάδωμεν em. p. 501.; v. Λάγβατον em. p. 595. not.; v. Λῆτο expl. p. 189.; v. Λύσσειται em. p. 33. not.; v. Μεγάφρονες em. p. 568.; v. Μῆστο expl. p. 189.; v. Μίμνησιν em. p. 190.; v. Μνημύει expl. p. 141.; v. Μούκηρος expl. p. 21.; v. Μυρμύρων expl. p. 161.; v. Μύγματα em. p. 27.; v. Ναῦρα expl. p. 104.; v. Ὀθῶς em. p. 504.; v. Ὀλοστός em. p. 250. not.; v. Ὀρχῆου expl. p. 83. not.; v. Ὀρχη em. p. 97.; v. Ὀστάτης expl. p. 405.; v. Οὐκ ἔτος expl. p. 24. not.; v. Πεπάλων em. p. 158.; v. Περιεκάκωτο em. p. 189.; v. Περόσχεα em. p. 290. not.; v. Πήνα expl. p. 19.; v. Πλήτο expl. p. 189.; v. Σανδαλαράχη em. p. 484.; v. Σμήναι expl. p. 76.; v. Τέρεμνος em. p. 132.; v. Τέτορεν expl. p. 155. not.; v. Τετρουφάλεια expl. p. 149.; v. Τιτίει em. p. 158.; v. Ὑῆ

INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT. 669

- expl. p. 103.; v. Ὑσταλωπιᾷ em. p. 116. not.; v. Φάπην em. p. 527.;
v. Φάραγμα expl. p. 404.; v. Φαῦρος expl. p. 19.; v. Φειδώλιον
expl. p. 138.; v. Φοῦσχος expl. p. 492.; v. Φρυάται em. p. 124.; v.
Χανεῖ em. p. 336. not.; v. Χαλάοντα em. p. 502. not.; v. Ψάϊζος
expl. p. 114.; v. Ὠβρατο em. p. 81.
- Hippocrates I. 299 Kühn em. p. 43. not.
- Homerus II. XVI. 99. expl. p. 347.; XXI. 251. expl. p. 250. not.
- Homerus Odys. V. 337. expl. p. 350.
- Hymni Homerici, in Mercur. 232. em. p. 125.; XXX. em. p. 289. et not.
- Joannes Alex. tonic. 10, 10. em. p. 293.; 22, 20. expl. p. 187. not.; 29, 5.
expl. p. 253. not.
- Lycophro expl. p. 474. not.
- Manetho II. 312. em. p. 336.; expl. p. 420.
- Moschopulus Sched. 23. em. p. 384. et not.
- Nicander Alexipharm. v. 96. expl. p. 111.; v. 120. expl. p. 284.; v. 184.
em. p. 425.; v. 188. em. p. 262. not.; v. 433. expl. p. 67.; v. 564. em.
p. 118. not.
- Nicander Theriac. v. 41. expl. p. 298.; vv. 263. et 283. expl. p. 73.; v.
626. expl. p. 67. not.; v. 758. em. 262. not.
- Nicander fragment. II. 3. expl. p. 284. not.; IX. expl. p. 425; XX.
em. p. 262. not.
- Nicander em. p. 343. not. et p. 408.
- Nonnus Dionysiac. XXI. 254. em. p. 289. not.
- Olympiodorus em. p. 82 sq.
- Oppianus Cyneget. I. 172. em. p. 328. not.; I. 453. em. p. 567. not.; IV.
198. em. p. 304.; IV. 246. em. p. 261.
- Oppianus Halieut. V. 98. em. p. 237.; V. 264. expl. p. 89. not.
- Orion Etymol. 31, 2. em. p. 194. not.; 124, 25. em. p. 102.
- Panyasis fragm. VI. expl. p. 512.
- Parthenius (ap. Mein. Anall. 278.) em. p. 346. not.
- Paulus Silent. Amb. 85. expl. p. 140.
- Photius biblioth. 866, expl. p. 104.; LXX. 77. em. p. 459. not.
- Pindarus Nem. III. 145. expl. p. 303.
- Pindarus fragm. p. 297Bgk. expl. p. 303.
- Pindarus expl. p. 423.
- Pollux VI. 175. em. p. 157. not.
- Proverbium (Diogenian. VII. 77.) em. p. 252.
- Quintilianus I. 5, 16. expl. p. 2. not.; I. 8, 14. expl. p. 2.
- Quintus Smyrn. IV. 29. expl. p. 610.
- Rhianus (ad Odys. V. 252.) expl. p. 435.
- Schol. ad Aristoph. Nubb. 317. em. p. 226. not.
- Schol. ad Aristoph. Rann. 596. expl. p. 93.
- Schol. ad Dionys. grammat. p. 702, 4. em. p. 544.
- Schol. ad Hom. II. II. 115. em. p. 263.; III. 103. em. p. 269.; IV. 66.
expl. p. 383.; VI. 305. em. p. 49. not.; VIII. 74. expl. p. 382.; X.

670 INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT.

335. expl. p. 72.; XIV. 77. em. p. 269.; XIX. 393. em. p. 102.;
XXII. 254. em. p. 297. not.; XXII. 280. expl. p. 65.; XXIII. 102.
em. p. 80. not.; XXIII. 533. expl. p. 333. not.; XXIV. 192. expl. p.
94. not.
- Schol. ad Hom. Odys. I. 4. em. p. 343. not.; V. 253. em. p. 508.; VII.
100. em. p. 343. not.; X. 491. em. p. 225. not.; XV. 479. em. p. 338.;
XVII. 518. em. p. 72. not.; XX. 311. em. p. 380. not.
- Schol. Vict. ad Hom. Il. II. 325. et XVI. 208. expl. p. 61.
- Schol. A. ad Hom. Il. XII. 202. em. p. 533. not.
- Schol. ad Nicandr. Alexiph. v. 248. em. p. 130. not.
- Schol. ad Nicandr. Theriac. v. 89. expl. p. 546. not.; v. 480. expl. p.
144.; v. 781. em. p. 212.
- Schol. ad Thucyd. V. 16. expl. p. 89.
- Sibyllina Oracula I. 187. em. p. 232.
- Simmias in Ovo 9. expl. p. 211.
- Simonides fragm. CXXVII. 122. em. p. 304.
- Sophocles Antig. 1034. expl. p. 569. not.; fragm. incert. XXXV. em.
p. 266. not.
- Sophon (in Etym. Magn. 256, 30.) em. p. 335. not.
- Stephanus Byzant. v. *Ἡρακλεούπολις* em. p. 565.; v. *Λυκάων* em. p. 333.;
v. *Σχοινοῦς* expl. p. 462.
- Suidas v. *Ἀεχμία* expl. p. 530. not. sq.; vv. *Ἀἶθρα* et *Ἀντίται* δε em. p.
14. not.; v. *Ἀμάργυμα* em. p. 20. not.; v. *Ἀσκαμωνία* expl. p. 14.; v.
Ἀσχαλίδωμα expl. p. 14 sq.; v. *Ἐκ τιτυνῶν* em. p. 169.; v. *Ἡλύγη*
em. p. 68.; v. *Ἰώνη* expl. p. 138.; v. *Πηγίδιον* em. p. 281. not.; v.
Πρόπιον em. p. 151.; v. *Ῥκάς* expl. p. 71.
- Tatianus c. 10. p. 48. em. p. 559.
- Themistius XXII. 281. A. em. p. 569. not.
- Theocritus (in Etym. Magn. p. 273, 38.) expl. p. 220.
- Theodosius gramm. 1013, 14. em. p. 292.
- Theognostus canon. 20, 3. em. p. 185. not.; 22, 4. em. p. 68. not.; 23, 12.
em. p. 344. not.; 35, 14. et 39, 10. em. p. 16.; 53, 27. em. p. 453.
not.; 83. em. p. 366.; 131, 23. em. p. 345. not.; 141. em. p. 198. et
nott.; 271, 3. em. p. 278. not.; p. 50. em. p. 117. et not.; p. 62. em.
p. 278. not.; em. p. 20. not. et p. 360. not.
- Theophrastus hist. plant. II. 4, 2. em. p. 585. not.; III. 5, 1. em. p. 584.
- Timon em. p. 126.
- Zonaras lexic. p. 146. em. p. 218. not.; p. 360. em. p. 450.; p. 493. em.
p. 305. not.; p. 556. em. p. 388. not.; p. 1157. em. p. 509.; p. 1190.
expl. p. 499.

11

12

